JOHN GWYNNE

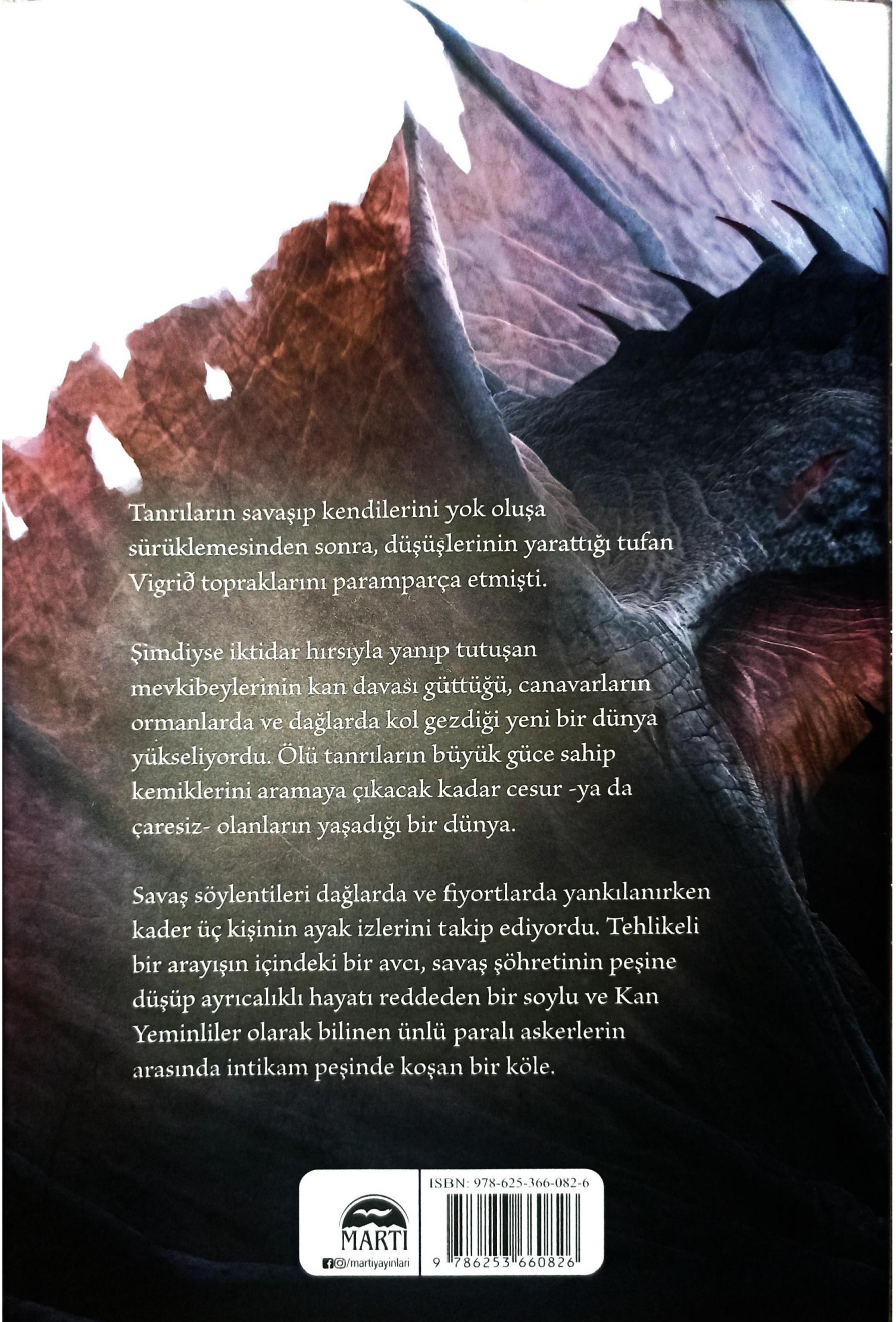
TANRILARIN GÖLGESİ

"USTALIKLA HAZIRLANMIŞ VE VAHŞİCE MERAK UYANDIRAN BİR ESER."

ANTHONY RYAN

MARTI

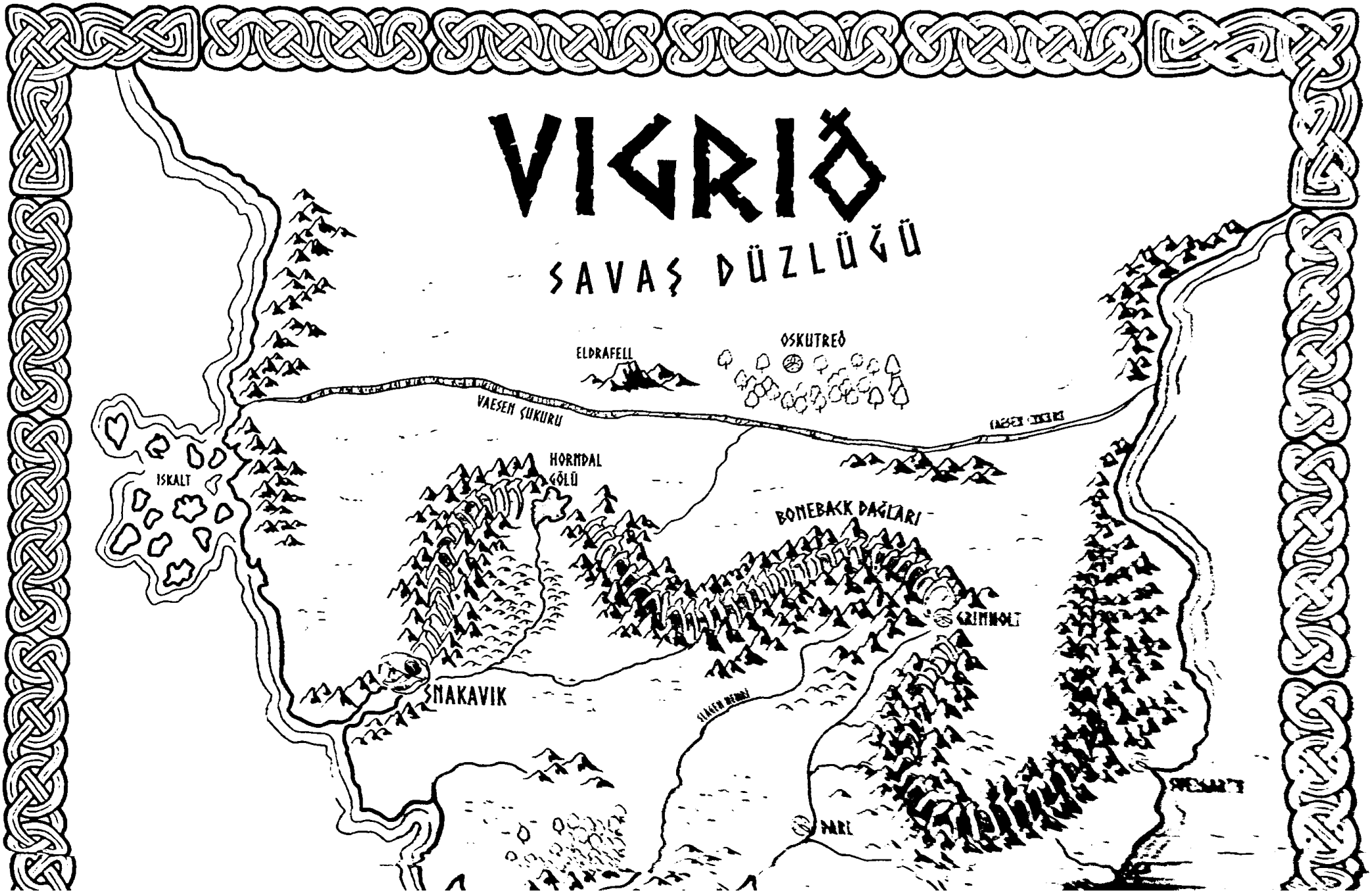

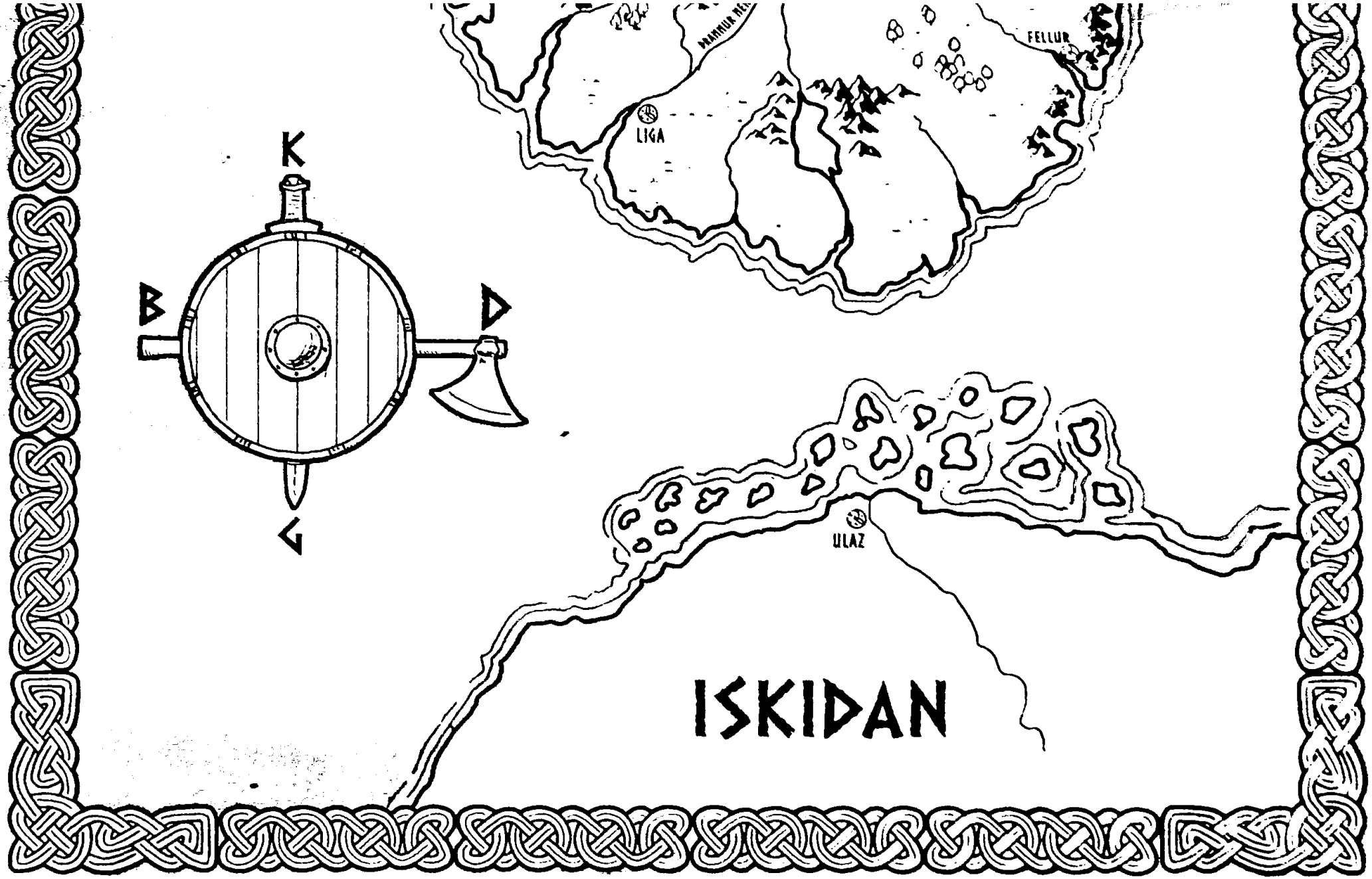
Tanrıların savaşıp kendilerini yok oluşa sürüklemesinden sonra, düşüşlerinin yarattığı tufan Vigrið topraklarını paramparça etmişti.

Şimdiyse iktidar hırsıyla yanıp tutuşan mevkibeylerinin kan davası güttüğü, canavarların ormanlarda ve dağlarda kol gezdiği yeni bir dünya yükseliyordu. Ölü tanrıların büyük güce sahip kemiklerini aramaya çıkacak kadar cesur -ya da çaresiz- olanların yaşadığı bir dünya.

Savaş söylentileri dağlarda ve fiyortlarda yankılanırken kader üç kişinin ayak izlerini takip ediyordu. Tehlikeli bir arayışın içindeki bir avcı, savaş şöhretinin peşine düşüp ayrıcalıklı hayatı reddeden bir soylu ve Kan Yeminliler olarak bilinen ünlü paralı askerlerin arasında intikam peşinde koşan bir köle.

MARTI
/martiyayinlari
ISBN: 978-625-366-082-6
9 786253 660826

VIGRIÐ
SAVAŞ DÜZLÜĞÜ
ELDRAFELL
OSKUTREÐ
VAESEN ŞUKURU
HORNDAL GÖLÜ
ISKALT
BONEBACK DAĞLARI
GRIMHOLT
NAKAVIK
PARE

FELLUR
LIGA
K
B
Þ
G
ULAZ
ISKIDAN

TANRILARIN GÖLGESİ'NE ÖVGÜLER:

"Tatmin edici ve sürükleyici bir eser. İyi tanımlanmış karakterler, enginliğiyle baş döndüren bir dünyanın perde arkasında kıyasıya mücadele ediyorlar. Bir John Gwynne kitabından beklediğim her şey var."
-Robin Hobb

"Bu yıl okuduğum en iyi kitap."
-Miles Cameron

"Öykü anlatımında ustalık dersi... ödün vermeyen bir yüreği var, destansı, cesur bir fantezi."
-FanFiAddict

"Mükemmelliğe odaklanmış tipik bir Gwynne... *Tanrıların Gölgesi* kesinlikle çok etkileyici, epik bir seri başlangıcı ve tüm çarpıcılığıyla Viking tadında bir fantezi."
-The Tattooed Book Geek

"Bana fantezi türünde sevdiğim her şeyi hatırlatıyor. *Tanrıların Gölgesi*, aksiyon dolu sinematik bir yorum."
-Fantasy Hive

"Savaş, kan, dostluk ve çağlar boyunca dile getirilecek destansı bir şöhret. Bu konuda ne kadar göklere çıkarsam azdır."
-BooknestShadowOfGod

Caroline için,
Aşkım,
Yüreğim,
Her şeyim.
Daima.

İşte uçarak geliyor gölge kadar karanlık ejderha,
Ayın Karanlık Tepeleri'nden yükselen parlak yılan;
Ovanın üzerinde süzülürken kanatlarında ceset taşıyor.

*Voluspa**

* Eski Nors dilinde "Völva'nın kehaneti" anlamına gelir. İskandinav mitolojisinin başlıca kaynaklarından biri olan Nesir Edda'nın altmış kıtadan oluşan ilk ve en ünlü şiiri olup dünyanın yaratılışı, yaklaşan sonu ve ardından yeniden doğuşu hakkında tanrı Odin'in bir völva (kadın kâhin) ile diyaloğunu anlatmaktadır. (ç.n.)

BÖLÜM BİR

ORKA

Friðaröld/Barış Çağı'nın 297. yılı

Orka, "Ölüm hayatın bir parçası," diye fısıldadı oğlunun kulağına.

Breca kolunu geriye doğru çekmiş, mızrağını küçük elinin eklemleri bembeyaz olana kadar sımsıkı kavramıştı. Mızrağının ucu önlerindeki rengeyiğine nişan alsa da Orka, oğlunun gözlerindeki tereddüdü ve çenesinin kasılmasını görebiliyordu.

Bu acı dolu dünya için fazla yumuşak, diye düşündü Orka. Onu azarlamak için ağzını açtığı an Breca'nın pürüzsüz küçük elinin aksine, iri ve kaba bir el koluna dokundu.

"Bekle," diye fısıldadı Thorkel, örgülü sakalının arasından buz gibi buhar çıkıyordu. Bir kaya gibi devasa ve sağlam bir şekilde solunda duruyordu.

Orka'nın çenesindeki kaslar kasıldı, dilinin ucuna sert sözler geldi.

Bu sert dünya için sert sözcükler gerekiyordu.

Ancak dilini tuttu.

Bahar güneşi hafifçe sallanan dalların arasından süzülerek toprağın üzerine benek benek düşüyor; bu dağlık ormandaki kış mevsiminin son kırağı öpücüğü, kenarları karla kaplanmış birikintilerinde parlıyordu. Bir düzine rengeyiği açıklıkta otluyor, kalın

boynuzlu bir erkek, ağaç gövdelerinden, kayalardan kazıdıkları yosunlarla likenleri çiğneyen dişilerini ve yavrularını kolluyordu.

Breca'nın gözleri hafifçe oynadıktan sonra aldığı nefesi tuttu, ardından çok seri bir şekilde hamle yaptı. Kalçaları büküldü ve kolu hareketlendi. Mızrağı fırlattı. Keskin demir bir ıslık sesiyle havayı delip geçerken Orka'nın göğsü gururla kabardı. İyi bir atıştı. Mızrağın, Breca'nın elinden çıktığı anda hedefine ulaşacağını biliyordu.

Breca mızrağını bıraktığı anda, seçtiği rengeyiği liken kazıdığı ağaç gövdesinden başını kaldırdı. Kulakları oynadı ve öne doğru sıçradığında etrafındaki sürü harekete geçerek ağaçların arasında zıplayıp dönmeye başladılar. Breca'nın mızrağı ağaca saplandı, sapı titriyordu. Bir an sonra doğu tarafından bir gümbürtü geldi. Dalların çatırdayan sesiyle birlikte çalılıklardan kürkü barut rengi ve uzun pençeli devasa bir şekil açıklığa doğru fırladı. Çirkin yaratık şuursuzca aralarına dalınca rengeyikleri dört bir yana kaçıştılar. Hayvanın vücudundaki bir sürü yaradan kan fışkırıyordu. Uzun dişleri ıslanmıştı, kırmızı dili sarkıyordu. Ardından koşarak ormanın karanlığında gözden kayboldu.

"Bu da... neydi?" diye fısıldadı Breca, annesiyle babasına dönmüştü. Kocaman açılmış gözleri Orka'dan Thorkel'e kaydı.

"Bir dağ kurdu," diye homurdandı Thorkel. Harekete geçti, avcılığın sinsice hareket etme kuralını atlamıştı. Kalın saplı bir mızrağı sımsıkı kavrayıp, çalılığın arasından dalları çatırdatarak düzlüğe doğru ilerledi. Orka ve Breca da peşine takıldı. Thorkel bir dizinin üzerine çöktü, dişleriyle eldivenini çıkardı. Parmaklarını kurdun kan damlalarına dokundurup dilinin ucuna değdirdi. Tükürüp ayağa kalktı ve açıklığın kenarına kadar kurt kanının izini sürdü, sonra orada durup dikkatle karanlık ormana doğru baktı.

Breca ucu yarıya kadar çam ağacına saplanmış mızrağına doğru yürüyüp ağaç gövdesinden çekerek çıkarmaya çalıştı. Ne

kadar zorlasa da mızrak hareket etmeyince, solgun ve çamurlu yüzündeki gri yeşil gözleri Orka'ya döndü. Kuzgun karası saçlarla çerçevelenmiş keskin çenesi ve düz burnu ile Orka'nın tam tersiydi, babasına benziyordu. Gözleri dışında. Onları Orka'dan almıştı.

"Iskaladım," derken omuzları çöktü.

Orka eldivenli eliyle mızrağı kavrayıp çıkardı. "Evet," diyerek kocasıyla ondan yarım kol daha kısa olan mızrağı Breca'ya uzattı.

"Senin hatan değildi," dedi Thorkel açıklığın kenarından. Hâlâ karanlığa bakıyordu. Aralarına aklar düşmüş siyah, kalın bir saç örgüsü *nålbinding** beresinin altından çıkıyordu. Burnu seğiriyordu. "Dağ kurdu onları korkuttu."

"Neden rengeyiklerinden hiçbirini öldürmedi?" diye sordu Breca. Kısa mızrağını Orka'dan geri aldı.

Thorkel kanla kaplı parmak uçlarını göstererek elini kaldırdı. "Yaralıymış, akşam yemeğini düşünecek durumda değildir."

"Bir dağ kurduna bunu kim yapabilir?"

Sessizlik.

Orka mızrağını hazırlayıp kurdun çıktığı çalılıklardaki karanlık boşluğa baktı. Açıklığın diğer ucuna doğru büyük adımlarla ilerledi. Durup başını kaldırdı. Ormanlık alandan hafif, belli belirsiz bir ses geliyordu.

Çığlıklar.

Breca da yanına geldi. Mızrağını iki eliyle kavrayıp karanlığı işaret etti.

"Thorkel," diye mırıldandı Orka. Omzunun üzerinden dönerek kocasına baktı. Thorkel hâlâ yaralı kurdun arkasından bakıyordu. Son kez uzun uzun baktıktan sonra kürklü omuzlarını silkerek döndü. Orka'ya doğru uzun adımlarla yürüdü.

* Kısa iplikler ve küt bir iğne (örneğin goblen iğnesi) ile örülen, ilmeklerin kendi içlerinde döngüsel bir halka formunda birbirlerine bağlanması esasına dayanan tarihi bir örgü tekniğidir. İskandinav halklarında çok yaygın olan teknik, bu yüzden bazen Viking Örgüsü olarak anılır. (ç.n.)

Uzaktan gelen cılız çığlıklar artmıştı.

Orka ile Thorkel'in bakışları buluştu.

"Asgrim'in çiftliği o tarafta," dedi.

"Harek," dedi Breca. Asgrim'in oğlundan bahsediyordu. Orka ve Thorkel erzak takası yapmak için köye indiklerinde Breca, Fellur sahilinde onunla oynardı.

Ağaçların arasından zayıf ve ince bir çığlık daha duyuldu.

"Bir baksak iyi olur," diye mırıldandı Thorkel.

"Olur," diye homurdanarak onayladı Orka.

Çam ağaçları arasında ilerlerken nefesleri bulutlar halinde etraflarını sarıyordu. Çam iğneleriyle kaplanmış kalın zemin yumuşaktı. Bahar gelmişti, aşağıdaki dünyada yeni yaşamın belirtileri vardı ama kış, bu ormanlık tepelere sıkı sıkıya tutunmaya devam ediyordu. Tıpkı geçmişini geride bırakmayı reddeden yaşlı, kambur bir savaşçı gibiydi. Tek sıra halinde yürüyorlardı, önden Orka gidiyordu. Gözleri sürekli etraflarındaki koyu karanlık ile takip ettikleri kurt tarafından oyulmuş patika arasında gidip geliyordu. Ağaçlar seyreldikçe buza dönmüş olan önceden kalma kar, ayaklarının altında çıtırdamaya başladı. Bir tepeye adım attılar, sarp kayalıklar batıya doğru keskin bir şekilde alçalıyordu. Altlarındaki açık gökyüzünde dağınık bulut parçaları süzülüyordu. Orka aşağı baktı. Çok aşağılarda, Fellur'daki ocakların ateşinden yükselen kamış gibi incecik dumanları gördü. Balıkçı köyü, mavi-siyah derin bir fiyordun doğu kenarına kurulmuştu. Durgun sular güneşin solgun ışığında parlıyor, martılar gökyüzünde daireler çizerek ötüşüyorlardı.

"Orka," dedi Thorkel. Orka durup döndü.

Thorkel deri matarasını açıp soğuğa rağmen kızarıp terleyen Breca'ya uzattı.

"Bacakları seninkiler kadar uzun değil," dedi Thorkel. Gülümserken yanağından çenesine kadar uzanıp ağzını çarpıtan yara izi sakalının arasından gözüküyordu.

Orka takip ettikleri patikaya bakıp kulak kesildi. Bir süredir

başka çığlık duymamıştı. Bu yüzden başıyla Thorkel'i onaylayıp kendi matarasına uzandı.

Bir süre kayalardan birinin üzerinde oturup dünyanın tepesindeki tanrılar gibi aşağıda uzanan yeşil ve mavi bölgeye baktılar. Güneyde, Fellur'un ötesindeki fiyort denizle birleşiyordu. Önce batıya, sonra güneye kıvrılan derin fiyortlar ve yalçın kayalı koylarla engebeli bir kıyı şeridi oluşturuyordu. Denizin üzerinde kümelenmiş demir grisi bulutlar kar tehdidiyle parlıyordu. Kuzeyde yeşil yamaçlı, tepeleri karla kaplı sıradağlar, arazi boyunca kıvrılarak doğudan batıya bütün ufku kaplıyorlardı. Sarp uçurumlar yer yer yükseliyor, dağın yaşlı gövdesi bu mesafeden sadece gri bir parıltı gibi görünüyordu.

"Bana yine yılan Snaka'yı anlat," dedi Breca, üçü de dağlara bakıyordu.

Orka hiçbir şey söylemedi, gözlerini engebeli tepelere dikmişti.

"Bu destanı anlatırsam, ufaklık, burnun ve parmakların donar. Gitmek için kalktığın an ayak parmakların buz gibi kırılır," dedi Thorkel.

Breca gri yeşil gözleriyle babasına baktı.

"Of, bu bakışa karşı koyamayacağımı biliyorsun," diye söylenen Thorkel'in nefesi buharlandı. "Pekâlâ, o zaman kısaca anlatayım." Başındaki *nålbinding* bereyi çıkarıp kafasını kaşıdı. "Önünde görebildiğin tek şeyin Savaş Düzlüğü Vigrið olduğunu düşün. Dağılmış krallıkların ülkesi. Denizle o dağlar arasındaki her bozkır ve onların ötesindeki yüz fersah: Tanrıların savaşarak öldüğü yer. Snaka tüm tanrıların babasıydı, bazılarına göre içlerinde en irikıyım olan da Snaka'ydı."

"Kesinlikle en irikıyım," dedi Breca, kocaman açılan gözleri ve sesi ciddiydi.

"Bu öyküyü ben mi anlatıyorum yoksa sen mi?" diye tek kaşını kaldırarak sordu Thorkel,

"Sen, baba," dedi Breca başını eğerek.

Thorkel homurdandı. "Snaka elbette en irikıyım olandı. En yaşlı olan da Snaka'ydı. Tanrıların babasıydı; ona 'en büyüğümüz' diyorlardı. Devasaydı, dünya kurulduğundan beri her gün tıka basa yesen sen de öyle olurdun. Ancak çocukları da hafife alınacak gibi değildi. Kartal, Ayı, Kurt, Ejderha ve diğerleri. Akraba akrabayla savaştı ve Snaka çocukları tarafından öldürülerek devrildi. Onun ölümüyle dünya yerle bir oldu. Tüm krallıklar yıkıldı, yer yerinden oynadı ve denizler çağladı. Snaka'dan geriye sadece o dağlar kaldı, kemikleri artık altını üstüne getirdiği toprakla kaplı."

Breca dişlerinin arasından ıslık çalarak başını iki yana salladı. "Görmeye değer bir manzara olmalı."

"*Heya**, delikanlı, öyle olmalı. Tanrılar savaşa tutuştuklarında, bu hafife alınacak bir şey değildir. Onların çöküşüyle dünya harap oldu."

"*Heya*," diye onayladı Orka. "Ve Snaka'nın devrilmesiyle *vaesen*** çukuru açıldı. Aşağıdaki dünyada yaşayan tüm o dişli, pençeli ve güçlü yaratıklar bizim gökyüzümüze, denizlerimize salındı." Bulundukları noktadan dünya kusursuz ve el değmemiş güzellikte görünüyordu; altın sarısı, yeşil ve mavi renklerde, yabanıl bir duvar halısı gibi tüm araziye yayılmıştı.

Fakat Orka gerçeğin kana bulanmış bir destan olduğunu biliyordu.

Sağına dönünce yerde yaralı kurttan damlayan kanı gördü. Zihninde bu damlaların yayılarak gölcüklere dönüşmesi canlandı. Daha fazla kan fışkırması, hayalet bedenlerin düşüp parçalanarak ayrılması ve çığlık atan sesleri...

Burası kanın dünyası. Diş, pençe ve keskin demirin dünyası. Kısa hayatlardan ve acı dolu ölümlerden oluşan bir dünya.

Orka omzunda bir el hissetti. Thorkel ona dokunmak için Breca'nın başının üzerinden uzanmıştı. Derin bir nefes aldı.

* Nors dilinde onaylama ifadesidir. (ç.n.)

** Ejderha tanrısı Lik Rifa tarafından yaratılan yaratıklar. (ç.n.)

Gözlerini kırpıştırıp nefesini yavaşça kesik kesik bırakırken görüntüleri kafasından uzaklaştırdı.

"İyi atıştı," dedi Thorkel, gözleri hâlâ Orka'da olmasına rağmen matarasıyla Breca'nın mızrağına vurdu.

"Yine de ıskaladım," diye mırıldandı Breca.

"Ben de ilk avımda ilk atışımı kaçırmıştım," dedi Thorkel. "Üstelik ben on bir yaz geçirmiştim, sen ise sadece on. Bir de senin atışın benimkinden daha iyiydi. Kurt zaferi elinden aldı. Öyle değil mi, Orka?" Kocaman eliyle Breca'nın saçlarını karıştırdı.

"İyi atıştı," diyen Orka, batıdaki bulutlara bakıyordu, biraz daha yaklaşmışlardı. Batıdan esen rüzgâr bulutları savuruyordu. Keskin soğuk, göğsünde kırağı gibi çıtırdıyordu ve esen rüzgârdan kar tadını alabiliyordu. Matarasının tıpasını kapayarak ayağa kalkıp yürümeye başladı.

"Bana Snaka'dan biraz daha bahset," diye seslendi Breca arkasından.

Orka duraksadı. "Arkadaşın Harek'i ne kadar çabuk unuttun?" dedi kaşlarını çatarak.

Breca üzüntüyle gözlerini yere indirdi, sonra ayağa kalkıp onu takip etti.

Orka sesin ürkütücü bir şekilde kesildiği, çevrelerindeki dünyanın küçüldüğü, karanlıkların yer değiştirdiği çam ormanlarına doğru yürüdü. Tepeden daha da yukarı tırmandılar. Onlar yükseldikçe çevrelerindeki dünya griye döndü, bulutlar güneşi perdeledi, dalların arasından soğuk bir rüzgâr ıslık çalmaya başladı.

Arazi dikleşmeye başlayınca Orka mızrağını baston gibi kullanarak beyaz köpüklü bir derenin yanında basamak misali yükselen kaygan taşa tırmandı. Sıçrayan buz gibi soğuk su bacaklarına ve çizmelerine giriyordu. Ördüğü sarı saçlarından dağılan bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı. Kanında kaslarını titreten karıncalanmaya rağmen Breca'nın kısa bacaklarını hatırlayarak adımlarını yavaşlattı. Tehlike, vücudunda böyle bir etkiye neden oluyordu.

"Tetikte ol," dedi Thorkel arkasından. Kokuyu Orka da almıştı.

Kanın demir gibi keskin, boşalan bağırsakların leş gibi kokusu.

Ölüm kokusu.

Düz bir tepeye çıkmışlardı, ağaçların kesilip boşaltıldığı bir alandı. Bir uçurumun kenarında duran bir grup binanın yanında, çatısı otla kaplı büyük bir kulübe gözüktü. Kulübe ve ek yapıları, Orka'dan daha yüksek bir barikat duvarı çevreliyordu.

Asgrim'in çiftliği.

Çiftliğin doğu tarafındaki bir patika, tepelerden aşağı kıvrılarak sonunda Fellur köyüne ve fiyorduna doğru uzanıyordu.

Orka birkaç adım ilerleyip durdu. Breca ve Thorkel platoya çıkarken mızrağını doğrulttu.

Duvarın geniş kapıları ardına kadar açıktı. Yerde uzanan bir ceset vardı; kolları ve bacakları bükülmüş, tuhaf bir şekilde hareketsizdi. Kapılardan biri rüzgârda gıcırdadı. Orka, Breca'nın dudaklarından tıslayarak çıkan nefesini duydu.

Orka geniş omuzlarından, demir grisi saçlarından yerdeki cesedin Asgrim olduğunu anlamıştı. Tuniğinin yırtık kolundan kıllı kolu fırlamıştı.

Bir kar tanesi süzülerek Orka'nın yanağına ürpertici bir öpücük kondurdu.

"Breca, arkamda kal," diyerek ileri atıldı. Kargalar gaklayarak Asgrim'in cesedinin üstünden havalandı. Biri onları izlemek için kapı direğine konarken, diğerleri de kanat çırparak ağaç tepelerine yerleşti.

Rüzgâr, yeni yağmaya başlayan karı, platonun dört bir yanına savuruyordu.

Orka, Asgrim'e baktı. Yünlü pantolon, iyi bir kürk pelerin giymişti. Bir kolunda da matlaşmış gümüş bir halka vardı. Saçları kırlaşmıştı, bir deri bir kemikti ve yırtık tuniğinden kasları görünüyordu. Çizmelerinden biri ayağında değildi. Yanında parçalanmış bir mızrak ve kanlı bir el baltası duruyordu. Göğ-

sünde bir delik vardı, yünlü tuniğindeki kan kabuk bağlamış, koyulaşmıştı.

Orka diz çöküp baltayı alarak Asgrim'in avucuna koydu ve kaskatı kesilen parmaklarını sapın etrafına sardı.

"Ruhsal yolculuğuna elinde bir silahla çık," diye fısıldadı.

Breca'nın nefesi arkasından kesik kesik geliyordu. İlk kez ölmüş bir insan görüyordu. Sayısız hayvanı ölü görmüştü; akşam yemeği için birçoğunun kesilmesine, derilerinin yüzülmesine, dikiş ve düğüm için sinirlerin ıslatılmasına, giydikleri çizmeler için derilerin tabaklanmasına, silah kemerlerinin ve kınlarının dikişine yardım etmişti. Ancak bir insanın öldüğünü, hayatının elinden alındığını görmek, işte bu bambaşka bir şeydi.

En azından ilkinde.

Üstelik Breca'nın tanıdığı biriydi. Ondaki yaşam belirtilerini görmüştü.

Orka oğlunun fal taşı gibi açılmış gözleriyle cesede bakması için biraz zaman tanıdı, hızlıca alıp verdiği nefeslerden göğsü titriyordu.

Asgrim'in etrafındaki toprak parçalanmış, otlar ezilmişti. Birkaç adım ötede otlar kan gölüne dönmüştü. Yerdeki izler ileriye doğru uzanıyordu, sanki biri sürüklenmiş gibiydi.

Demek Asgrim birini yere indirdi.

"Çığlık atan o muydu?" diye soran Breca, hâlâ Asgrim'in cesedine bakıyordu.

"Hayır," dedi Orka. Asgrim'in göğsündeki yaraya baktı. Kalbine bir bıçak saplanmıştı. Ölüm çabuk gelmişti muhtemelen. Bu iyi bir şeydi çünkü vücudu leş yiyiciler tarafından çoktan parçalanmıştı. Gözlerinde ve dudaklarında kargaların açtığı kırmızı yaralar vardı. Orka elini Asgrim'in yüzüne götürdü, ağzının içine bakmak için dudağından geriye kalan kısmı kaldırdı. Dişlerinin olması gereken yerde kanlı oyuklar vardı. Kaşlarını çattı.

"Dişleri nerede?" diye fısıldadı Breca.

"*Tennúr* saldırmış," diye homurdandı Orka. "Bir sincap fındığı ne kadar severse onlar da insan dişlerini o kadar sever." Etrafına bakındı. İki ayaklı küçük yaratıklardan bir iz var mı diye ağaçların arasını ve engebeli uçurumları taradı. Tek başlarına sadece bir baş belasıyken sürü halinde olduklarında sivri uçlu parmakları ve jilet gibi dişleriyle ölümcül olabiliyorlardı.

Thorkel, Orka'nın etrafından dolanarak sessizce çitin içine ilerledi. Araştırırken elindeki mızrağın ucuyla etrafta dört döndü.

Durup gıcırdayan kapıya baktı.

Orka, Asgrim'in üzerinden atlayarak içeri girip Thorkel'in yanında durdu.

Kolları yana açılmış, başı öne eğik bir ceset kapıya çivilenmişti.

Idrun, Asgrim'in karısı.

Kocası kadar çabuk ölmemişti.

Karnı deşilmiş, bağırsakları yaşlı bir meşenin etrafındaki sarmaşıklar gibi kıvrılarak yere yığılmıştı. Hâlâ üzerlerinden sıcaklık yükseliyordu. Kar, parıldayan sarmallara konar konmaz buharlaşıyordu. Kadının acıyla kasılan yüzü çarpılmış, ağzı hafifçe aralanmıştı.

Çığlık atan kadındı.

"Bunu ne yapmış?" diye mırıldandı Thorkel.

"*Vaesen*?" dedi Orka.

Thorkel kapıdaki keskin açılar ve düz çizgilerden oluşan kalın oymalı büyüleri işaret etti. "Bir koruma büyüsü."

Orka başını iki yana salladı. Rünler,* en güçlü *vaesen'ler* dışında neredeyse her şeyi durdurabilirdi. Tekrar Asgrim'e ve göğsündeki yaraya baktı. *Vaesen* nadiren silah kullanırdı, doğa onları zaten ölüm ve katliam araçlarıyla donatmıştı. Otların üstünde koyu lekeler vardı: pıhtılaşmış kan.

* Eski İskandinav alfabesi, Futhark alfabesinin harfleridir. Bu harfler diğer tüm alfabelerin harflerinde olduğu gibi ilk olarak iletişim için değil, ritüelistik amaçlar için kullanılmıştır. Büyü/ sihir anlamları da taşır. (e.n.)

Asgrim'in baltası kanlıydı. Diğerleri de yaralanmıştı ama ölen varsa buradan taşımışlar.

"Bunu insanlar mı yaptı?" diye homurdandı Thorkel.

Orka omuz silkti, düşünürken nefesi buğulaşıyordu.

"Hepsi yalan," diye mırıldandı. "Buna barış çağı diyorlar çünkü kadim savaş sona erdi ve tanrılar öldü. Fakat eğer bu barışsa..." Gökyüzüne baktı, bulutlar alçalmıştı ve kapkaraydı. Kar tipiye dönmüştü. Tekrar kana bulanmış cesetlere döndü. "Bu, fırtına ve cinayet çağı..."

"Harek nerede?" diye sordu Breca.

BÖLÜM İKİ

VARG

Varg koşarken arkasına bakmak için omzunun üzerinden dönünce tökezledi. Neredeyse düşüyordu ama koşmaya devam etti. Nehir genişledikçe kayalık kıyılar yerini siyah kum ve çakıllara bırakmıştı. Fiyorda yaklaştıkça onu çevreleyen sık ağaçlarla kayalıklar azalmış, geriye çekilmişti. Duyularına hücum eden bir sürü koku ve ses sayesinde, ticaret kasabası Liga'ya yaklaştığını şimdiden anlamıştı.

Bir kez daha omzunun üzerinden arkasına baktı. Takip edildiğine dair bir iz yoktu ama orada olduklarını biliyordu. Hızlandı.

Ne zamandır koşuyorum? Dokuz gün mü, on mu?

Kemerindeki deri keseye dokundu, tuzlu havayı içine çekip koşmaya devam etti.

Bacakları yanıyor, ciğerleri sızlıyordu. Gözlerine doğru sürekli ter akıyordu ama derin nefesler alıp uzun adımlarla hızını korudu.

Eğer ayaklarımın basabileceği bir zemin olsaydı sonsuza dek koşabilirdim. Ancak uçurumlar beni denize yönlendirdi ve deniz çok yakınımda. Nereye gideceğim? Ne yapmalıyım?

Panik damarlarında titreşti.

Beni yakalamalarına izin veremem.

Koşmaya devam etti. Yırtık pırtık pabuçlarının altında çakıltaşları çıtırdıyordu. Fiyorda dökülen nehir, avını yutmak üzere

olan bir yılanın çenesi gibi genişledi. Fiyordun güneydoğu kıyısında kurulmuş bir ticaret merkezi ve limanı olan Liga görüş alanına girdi. Varg yavaşlayarak durdu, ellerini dizlerine koyup kasabaya baktı. Geniş, siyah kumlu bir sahil boyunca yayılmış ve fiyordun yamaçlarının izin verdiği ölçüde geriye doğru uzanan hareketli, kokuşmuş bir bina yığını. Kasabayı çevreleyen kazıklardan yapılmış sur; binaları, içine tıkıştırılmış insanlığı koruyordu. Kasaba oymalı ahşap kirişleri olan, çimenle kaplı uzun bir koridor gibi yamacın kenarında yükseliyordu. Bir ziyafet salonunun yüksek makamında oturarak tebaasını seyreden bir soylu gibiydi. Gökyüzü, ocaklardan tüten dumanla kaplıydı ve havada ağır, yanık katı yağ kokusu vardı. İskeleler ve rıhtımlar fiyordun mavi siyah sularına doğru uzanıyor, çok sayıda gemi limanda hafifçe sallanıyordu. Koyun sürüsü içindeki bir denizkurduna benzeyen, eğri pruvalı, kenarları perdahlanmış bir ejderha gemisi, bir *drakkar**, diğerlerinin arasında göze çarpıyordu. Etrafını Varg'ın muhtemelen adını hiç duymadığı yerlerden gelen ticaret mallarıyla dolu çok sayıda *knarr*** ve zarif *byrding*'ler*** sarmıştı.

Varg kaç yaşında olduğunu bile bilmiyordu ama nehrin sadece yirmi fersah kuzeydoğusundaki Kolskegg'in çiftliğinde, zincire vurulmuş halde geçirdiği otuz sert kış ve çile dolu yaz saymıştı. Tüm bu yıllar boyunca efendisi, sayısız ticaret gezisinden hiçbirinde onu Liga'ya götürmemişti.

Gitmek de istememişti. Yağın ve pişen etin birbirine karışan kokusu karnını guruldatmasına rağmen, aynı zamanda onu tiksindiriyordu. Bir de bu kadar çok insana böyle yakın olma

* Nors dillerinde ejderha başı. Pruvalarına yerleştirdikleri ve iki yanında uzanan frizlerin üzerine oydukları ejderlerden ötürü gemilerine verdikleri ad. (ç.n.)

** Norsların askeri amaçla kullanılmayan, uzak diyarlara kargo ve malları teslim etmek ve oradan geri getirmek üzere, okyanus boyunca uzun yolculuklar için tasarlanmış nakliye gemileri. (ç.n.)

*** Çoğunlukla iç nakliye için, yerel adalar veya yakındaki yerleşimler çevresinde kıyı yollarıyla ve hatta gerekirse İskandinav adasından adaya mal ve kargo taşımak için tasarlanmış gemiler. (ç.n.)

düşüncesi ona akıl almaz geliyordu. Koşarak geçtiği nehir yatağından geriye doğru birkaç bilinçsiz adım attı.

Fakat geri dönemem. Beni yakalarlar. İlerlemek zorundayım. Bir Galdurman'a ya da bir Seiðr Cadısı'na** ihtiyacım var.*

Hafiften uzamaya başlayan saçlarını ovuşturup pelerininin içine uzanarak kalın demir bir tasma çıkardı. Pelerinin cebini bir kez daha karıştırıp bulduğu anahtarla tasmanın kilidini açtı. Ürpererek soğuk demiri boynuna dolayıp hızlıca kapadı. Kilitledikten sonra anahtarı cebine geri koyarak birkaç dakika durdu, boynunu büküp yüzünü buruşturdu. Titrek bir soluk aldı. Sonra doğrulup çamura bulanmış tuniğini silkeledi. Yün pelerinini başına kadar çekip yürümeye devam etti.

Geniş, rün oymalı bir kapı açık duruyordu, zırhlı iki muhafız bir direğe yaslanmıştı. Bir kütüğün üzerinde kır sakallı bir adam oturuyor; koyu renk saçları sımsıkı örülmüş, bir elinde mızrak tutan daha genç bir kadının kemerinin önünden bir *seaks**** sarkıyordu. Yaklaşırken Varg'a baktı, sonra öne çıkarak yolunu kesti.

"Liga'da ne işin var?" diye sordu.

"Sahibim için kalacak yer arıyorum," dedi Varg, gözlerini yere dikmişti. "Önden gitmemi emretti." Arkasındaki nehir vadisini belli belirsiz işaret etti.

Muhafız onu tepeden tırnağa süzdü, ardından omzunun üzerinden nehir vadisinin boş ağzına baktı.

"Bunu nereden bileceğim? Sahibin kim? Kukuletanı aşağı indir."

Varg vereceği cevapları ve bunların nereye varacağını, neyi ele vereceğini düşündü. Kukuletasını yavaşça açınca yeni çık-

* Eski Nors dilinde *galdur* büyü veya büyücü anlamındadır, *galdurman* özellikle rün büyüsü yapan büyücü. (ç.n.)

** *Seiðr* Tanrıların babası Snaka'dan miras kalan bir tür büyülü güç. *Seiðr Cadısı* da büyülü güce sahip kadın. (ç.n.)

*** Farklı boyutlarda, genellikle sırtı kırık, tek kenarlı bıçak. Yemek pişirmekten/tıraş olmaktan dövüşe kadar çok amaçlıdır. (e.n.)

maya başlayan saçları, çamur ve tere bulanmış yüzü gözüktü. Ağzını açtığı sırada arkasından iki öküz tarafından çekilen bir araba çıkageldi. Sürücü koltuğunda iyi giyimli bir tüccar oturuyordu, bir grup azat edilmiş kölenin elinde mızraklar ve sopalar vardı.

"Adamın geçmesine izin ver, Slyda," diye homurdandı kır sakallı, oturduğu kütüğün üstünden.

"Sahibim Snepil," dedi Varg, aklına gelen ilk ismi söylemişti. Snepil, bu aralar kendisini takip edemeyeceğini bildiği bir adamdı çünkü onu son gördüğünde gözleri yuvalarından fırlamıştı. Varg onu boğarken son nefesi boğazından tıslayarak ve hırıldayarak çıkmıştı. Ellerini adamın boğazına nasıl doladığını hatırlamıyordu, sadece Snepil'in hırıltılı ölümü Varg'ın kafasındaki kırmızı bir sisin içinde süzülürken gözlerini kırpıştırdığını hatırlıyordu.

Kadın ona bir kez daha baktı, hemen sonra yolundan çekilerek eliyle geçmesini işaret etti.

Varg kukuletasını tekrar kafasına geçirip sakala bulaşan bitler gibi Liga'ya girdi. Kokular ve sesler sanki suya sertçe dalmışçasına ona çarptı. Geniş, çamurlu sokaklarda ahşap duvarlı binalar sıralanmıştı. Her yerde, sokak kenarlarındaki tezgâhlarının üstünü her türden malla donatan satıcılar yaygara koparıyordu. Toplar dolusu boyalı kumaş, kemik iğneler ve taraklar, balta başları, bıçaklar, ince işlenmiş kılıç kınları, bronz pelerin iğneleri ve muskalar, tahta çanaklar, yığınla keten ve yün, kurt ve ayı derilerinden balyalar, rengeyiği postları, çam sansarı ve tilki kürkleri. Varg'ın gözleri mors dişleri ile fildişini görünce fal taşı gibi açıldı. Bazılarıysa boynuzlar dolusu bal şarabı* ve bira, ocak ateşlerinin üzerindeki tencerelerde, yağlı yağlı parlayan şalgam ve havuçların fokurdadığı, buharı tüten tavşan ve

* Mitolojide bilinen ilk alkollü içki olan bal şarabı "Tanrıların İçkisi" olarak tanımlanır. Bal şarabının ilk işaretlerine M.Ö. 2000 yıla ait mağara resimlerinde rastlanmaktadır. Vikingler, Galyalılar, Eski Yunanlar bu içkiyi yoğun bir şekilde tüketmişlerdir. (e.n.)

dana yahnisi satıyordu. Dörde bölünmüş balina eti biftekleri, tütsülenmiş ringa balığı ve morinalar asılıydı. Hatta *vaesen*'lerin cesedinin parçalarını satan bir tüccar bile gördü. *Faunir*'in* kurutulmuş kanı, yumruk büyüklüğünde bir *troll*** dişi, *skraeling**** göz küreleriyle dolu bir çanak ve bir *Froa cininin***** saçından şişle örülerek yapılmış bir kolye. Bitmek tükenmek bilmiyorlardı, üstelik iyice bunalmaya başlamıştı.

Midesine saplanan sancıyla uzun süredir yemek yemediğini hatırladı. Tam olarak ne kadar zaman geçtiğinden emin değildi ama en az üç gün önceydi. Ya da şans eseri nehirden bir somon yakaladığından beri dört gün mü geçmişti? Büyük bir güveç tenceresinin arkasında, satırıyla yabandomuzu budunun eklemini dörde bölen tüccara doğru yürüdü. Tüccar koca göbekli, ince sakallı bir adamdı. Kürklü çizmeler, güzel bir yeşil yünlü tunik giymişti. Tuniğin yaka kısmıyla kol ağızları solup yıpranmıştı.

Varg, ağzı sulanarak güveç tenceresine baktı. Bağırsaklarındaki düğüm ve kasılmalar giderek daha çok acı vermeye başlamıştı.

"İçini ısıtacak bir şey ister misin?" diye soran tüccar, satırını bırakıp havaya bir çanak kaldırdı.

"Evet, iyi olur," dedi Varg.

"Yarım bronz," dedi tüccar. Sonra durup gözlerini Varg'a dikti. Çanağı bırakıp Varg'ın kukuletasını geriye itince kısa, keçeleşmiş saçları ortaya çıktı. Tüccar gözlerini kıstı.

"Defol git pis köle," diyerek kaşlarını çattı.

"Ödeyebilirim," dedi Varg.

Tüccar bir kaşını kaldırdı.

* Nors mitolojisinde dişi "faun", yarı keçi yarı insan orman tanrısı; pan. (ç.n.)

** İskandinavya folklorunda geçen ve korkunç görünen mistik, insanımsı devasa yaratıktır. (ç.n.)

*** Eski Nors dilinde, Grönland'ın yerli halkı olan Eskimolara verilen ad. (ç.n.)

**** Dokuz diyarı birbirine bağlayan devasa dişbudak ağacının koruyucusu güçlü bir cin. (ç.n.)

"Önce sikkeni görelim," dedi.

Varg pelerininin içine uzanıp bir kese çıkardı, deri kayışı gevşetti. Bronz bir sikkeyi tezgâha bıraktı. Para yuvarlanıp düşünce uzun sivri burnu, ensede sımsıkı örülmüş saçlarıyla bir kadın kafasının mührü gözüktü.

"Helka," diyen tüccar, sakalını sıvazladı.

"Kraliçe Helka," diye karşılık verdi Varg. Onu hiç görmediği halde hakkında kulaktan dolma şeyler duymuştu. Düşmanlarına karşı acımasızlığını ve Vigrið'in yarısını yönetip kontrol edebileceğini düşünen kibrini mesela.

"Kendine kraliçe diyor çünkü canımızı çıkaracak kadar vergi almak istiyor," diye homurdandı tüccar.

"O zaman sana uygun değil?" diyen Varg sikkeye uzandı.

"Öyle bir şey demedim," dedi tüccar.

Varg, göz açıp kapayıncaya kadar tüccarın bıraktığı satırı kaptı ve hızla sikkenin üstüne indirerek ikiye böldü. Bronzun bir yarısını parmaklarıyla kaldırdı, diğer yarısını tezgâhın üzerinde bıraktı.

"Her neyse, pis bir köle bir kese Helka sikkesini nereden bulur ki? Ayrıca sahibin nerede?" diye homurdandı tüccar, gözleri Varg'ın üzerindeydi.

Varg ona baktı, sonra elini yavaşça tekrar sikkeye doğru uzattı.

Tüccar omuz silkip çanağa güveçten bir kepçe yahni koyarak Varg'a verdi.

"O ekmekten de biraz," dedi Varg. Tüccar kara kabuklu somundan bir parça kesti.

Varg, ekmeği yahniye bandırarak yağını emerken çenesinde yeni çıkmaya başlayan sakalına yağ damladı. Yahni sulu ve çok sıcaktı ama Varg için tadı saf hazdı. Gözlerini kapadı, ekmeği yemeğe batırdı ve emdi; ekmek bitene kadar devam ettikten sonra yahniden geriye kalanları ağzına tıktı.

Çanağı yerine koyup geğirdi.

"Daha önce de aç adamlar gördüm," dedi tüccar. "Ama sen..." Bir ıslık çalarak yarım yamalak gülümsedi.

"Liga'da bir *Galdurman* ya da *Seiðr Cadısı* var mı?" diye sordu Varg. Çenesine bulaşan yahniyi sildi.

Tüccar göğsünün üzerine bir rün işareti yaparak kaşlarını çattı. "Hayır, peki onlardan ne istiyorsun?"

"Bu beni ilgilendirir," dedi Varg, sonra duraksadı. "Yani sahibimi ilgilendirir. Nerede bulabileceğimi biliyor musun?"

Tüccar arkasını dönerken Varg diğer yarım bronzu masaya geri koydu.

Adam değer biçercesine Varg'a baktı. "Kan Yeminliler dün limana yanaştı. Ellerinde esir bir *Seiðr Cadısı* var."

Kan Yeminliler!

Kan Yeminliler, Vigrið'in tamamında ve büyük olasılıkla dışında da nam salmıştı. Bir grup paralı asker, kendilerine en yüksek teklifi verene *vaesen* canavarlarını avlıyor, servet sahibi soylular için kutsal emanetler arıyor, sınır anlaşmazlıklarında savaşarak zengin ve güçlüleri koruyordu. Ateş etrafında toplanan *skáld*'lar* onlarla ilgili hikâyeler anlatır, şarkılar söylerdi.

"Neredeler?" diye sordu.

"Onları Liga'nın uzun evinde** bulabilirsin, Mevkibeyi*** Logur'un konukları."

"Teşekkür ederim," dedi Varg. Sonra elini tekrar kesesine daldırıp masanın üzerine bir bronz daha fırlattı.

"Bu ne için?" dedi tüccar.

"Sus payı. Beni hiç görmedin."

"Kimi görmedim?" diyen tüccar etrafına bakındı. Eli sikke-

* İskandinav mitolojisinde kahramanlık hikâyelerini, şiir ya da beste gibi özel bir formatta aktaran halk ozanları. (ç.n.)

** *Longhouse*/uzun evler, Viking çağı boyunca İskandinav topraklarında ortak yaşam alanı olarak kullanılan turba ve kamışla kaplı büyük ahşap salonlardı. Odalara ayrılmışlardı ve birkaç aile tarafından paylaşılabilirlerdi. Ateşler, merkezde taş ocaklarda yakılırdı ve çiftlik hayvanları da orada soğuktan korunmak için tutulabilirdi. (ç.n.)

*** Ortaçağ İskandinavyası'nda kral/kraliçeden sonra gelen soylu. Kont ve Earl rütbesiyle aynı seviyededir. (ç.n.)

leri kapmak için hızla uzanırken seyrek sakalı bir gülümsemeyle seğirdi.

Varg elini tüccardan daha hızlı uzatarak adamın bileğini kavradı. Tüccarın gözlerinin içine uzun süre baktıktan sonra bıraktı. Aynı hızla satırı masadan alarak kaldırdı.

"Ne kadar?" dedi.

"Alabilirsin," diye omuz silkti tüccar.

Varg başıyla onayladıktan sonra satırı pelerininin içine soktu. Kukuletasını tekrar yukarı çekip kalabalığa karıştı.

Liga sokaklarında ilerlerken hareketli bir rıhtımın yanından geçti. Erkekli kadınlı grup, limana yeni yanaşmış ticari bir *knarr*'ı boşaltıyordu. Gövdesi geniş ve derindi, suyun dibine yakın duruyordu. Varg, gövdesinin derinliklerinden atların boğuk kişnemelerini duyar gibi oldu. Benzer görünümlü iki gemi daha rıhtıma doğru kürek çekiyor, rıhtımda bağlı olan *knarr*'dan garip görünüşlü bir grup erkek ve kadın iniyordu.

Gümüş tokalı kaftanlar, keçe ve kürkten şapkalar takmışlardı. Dizlerinin üstü bol, dizden ayak bileğine kadar *winnigas*'larla* sımsıkı sarılmış pantolonları mavi ve turuncu çizgiliydi. Tenleri aşınmış bir kösele kadar koyuydu. Gruba, hareket ettikçe pullu uzun zırhları parıldayan bir grup savaşçı eşlik ediyordu. Kalçalarından kavisli kılıçlar sarkan adamların bıyıkları uzun ve sarkıktı. Uzun, tek bir saç örgüsü dışında kafaları tamamen tıraşlıydı. İskele tahtası sertçe rıhtıma inerken ve mendirekteki vinçler geminin karnının üzerinde sallanarak gezerken dönüp gemideki denizcilere bağırdılar. Varg, durup onları izledi.

"Nereliler?" diye sordu omzunun üzerinden Varg, yanından kalın bir halat yumağıyla hızla geçen bir liman işçisine.

"İskidan," diye yavaşlamadan homurdandı kadın.

"İskidan," diye fısıldadı Varg. Denizin ötesinde, en güneydeki ülkeydi. İskidan'ın geniş nehirleri, uçsuz bucaksız çayırla-

* Bacakları ayak bileğinden dize kadar örtmek için kumaştan yapılan ve bacağın etrafına sarılan bez. (ç.n.)

rı, yakıcı güneşi ve Büyük Şehir Gravka'sı hakkında hikâyeler duymuştu. İçten içe bunun sadece bir masal, kışın soğuk ve çetin aylarında zihnin kaçmak isteyeceği bir yer olduğunu düşünmüştü.

Varg, yabancılara son bir kez baktı. Sonra, giderek dikleşen başka bir sokağa saptı. Eteğinde Mevkibeyi Logur'un ziyafet salonunun yer aldığı kasabayı saran kayalıklara doğru giden yokuşu tırmanarak yürümeye devam etti. Tırmandıkça balık kokusu azalıyor, yerini idrar ve dışkı kokusu alıyordu. Geniş kemerli bir kapıya uzanan sokağa basamaklar oyulmuştu, onun ötesinde ziyafet salonunun kalın ahşap kirişleri görülüyordu. Bir grup kadın ve erkek basamaklarda yan yana bekliyordu. Varg bir an duraksadı, geçecek bir boşluk aradı. Sonra bir erkekle bir kadının arasına girerek merdivenlerden çıkmaya çalıştı.

Bir el omzunu kavradı.

"Herkes gibi sıranı bekle," dedi bir kadın. Saçları koyu renkti. Yüzü sert ve haşin, bakışları soğuktu. Yünlü bir tunik giymişti, omuzlarında da kürklü bir pelerin vardı. Belindeki silah kemerinden bir balta ve kınında bir *seaks* sarkıyordu.

"Kan Yeminliler'i görmem gerek," dedi Varg.

"Bak sen, hepimiz gibi yani?" dedi kadın. "*Seni* bu kadar özel yapan ne?"

Varg önce ona, sonra etrafındaki kalabalığa baktı.

"Herkes Kan Yeminliler için mi burada?" diye sordu.

"Evet," diye homurdandı kadın. "Başka ne olacaktı?"

"Neden?" diye sordu Varg.

"*Drakkar*'larında boş bir denizci sandığı ve yedek bir kürek var," dedi kadın.

"Boş denizci sandığı mı?" Varg kaşlarını çattı.

"Kafanda birkaç tahta mı eksik?" dedi kadın, parmağıyla pelerininin üstünden şakağını sertçe dürterek. Varg bundan pek hoşlanmamıştı. "Kan Yeminliler'den biri öldürüldü, onun yerini doldurmak için silah müsabakası yapıyorlar."

"Haa," diye başıyla onayladı Varg. Durumu kavramıştı.

"O yüzden, sıranı bekle," dedi kadın, sonra da onu baştan aşağı süzdü. "Yoksa kıçını pisliğe gömmek için acelen mi var?"

Bu cümleyle gülüşmeler ortalığı kırıp geçirdi.

Varg bakışlarını yere çevirip bekledi.

Kalabalık merdivenlerden ite kaka çıkmaya karar verdi. Ziyafet salonuna ilerledikçe acı dolu çığlıklarla noktalanan bağırış sesleri de ona doğru süzülüyordu. Bazıları kanlar içindeki yüzleriyle yavaşça ve durmadan, bazıları da inleyerek başkalarının desteğiyle iniyordu. Kendinden geçmiş olanlarsa taşınıyordu.

Varg en üst basamağa ulaşınca önündekilerin omuzlarının üzerinden baktı. Kemerli bir giriş kapısı, Mevkibeyi Logur'un kalın taş temel üzerine oturtulan süslemeli ahşaptan devasa binanın önündeki ziyafet salonunun meydanına açılıyordu. Salonun önündeki alan aşınarak çamurlaşmıştı, koyu lekeler sağda solda parlıyordu. Elli altmış kadar sert görünüşlü kadınlı erkekli savaşçılar, alanın etrafını kuşatmıştı. Bazıları perçinli *brynja** giymiş, kalçalarında kılıçlarını taşıyordu. Varg daha önce yalnızca bir kez, bölgede görevli bir *drengr***, Kraliçe Helka'nın vergisini tahsil etmek için Kolskegg'in çiftliğini ziyaret ettiğinde kılıç görmüştü. Varg o kılıcın, arabaya yüklenen tüm mallardan ve Kolskegg'in adama verdiği sikke dolusu sandıktan daha değerli olduğunu düşünmüştü. Varg'ın gözleri örgülü sakalı iyice ağarmış, kel kafalı ve gelişmiş kasları olan bir savaşçıya takıldı. Kalçasında sade kınlı bir kılıç, iriyarı gövdesi üzerinde perçinli ince bir *brynja* vardı. Kollarıyla boynuna altın ve gümüş halkalar dolamıştı. Muhtemelen, tek başına kılıç ve *brynja* Kolskegg'in çiftliği kadar değerliydi. Ölüm tacirliğinden servet sahibi olmak mümkündü. Kel adam, alt çenesinde ve boğazında mavi dövmeler olan kuzguni saçlı bir kadınla konuşuyordu. *Seiðr Cadısı.* Varg, şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırarak kadının boynundaki demir tasmaya baktı. Ardından içgüdüsel

* Kolların üst kısmından baldırların üst kısmına kadar uzanan zincir örgülü bir tür zırh. (ç.n.)

** Eski Norsça, yüksek düzeyde eğitilmiş savaşçı, asker. Eski İskandinav dilinde bir erkeğe veya kadına "*drengr*" demekten daha büyük bir iltifat yoktur, destanlarda *drengr* hem pervasız cesareti hem de adil dövüşü işaret eder. (ç.n.)

olarak elini boğazına götürdü. Yaşlı savaşçı konuşurken uzun bir baltaya yaslanmıştı. Baltanın sapı yere gömülüydü ve kanca biçiminde tek taraflı demir bıçağı da acımasız görünüyordu. Varg baltalara aşinaydı; elindeki nasırlar ne kadar uzun yıllardır balta kullandığının göstergesiydi ama bu, odun kesmek için yapılmış bir balta değildi. Bu balta öldürmek için yapılmıştı. Varg bakışlarını kaçırdı. Baltanın görüntüsünün sebep olduğu huzursuzluk duygusunu damarlarında akan kanda hissedebiliyordu. Meydandaki tüm savaşçıların silah kemerlerinden çeşitli silahlar gözüküyordu. Bazıları büyük yuvarlak kalkanlarını sırtlarına takmışlar, bazılarıysa ziyafet salonunun duvarına ve basamaklarına dayamıştı. Kış göğü gibi uçuk maviye boyanan birkaçının üzerinde kırmızı bir yelken deseni vardı. Varg bunun Mevkibeyi Logur'un arması olduğunu biliyordu ama meydanın etrafındaki çoğu ziftle boyanmış karga karası kalkanların üstünde, sanki her kalkanın üzerine kan damlatılmış gibi kırmızı bir leke olarak görünüyordu.

Meydanın ortasında iki adam dövüşüyordu. Daha doğrusu Varg'a göre, bir adam ve bir ağaç dövüşüyordu. Kısa olan hareketli ve kıvraktı; elindeki yuvarlak kalkanıyla belden üstü çıplak, yün pantolonu urganla bağlanmış, örgülü kırmızı sakalı beline kadar sarkan iri hasmının etrafında dans ediyordu. Kalın gövdeli ve uzun bacaklı olan adamın kasları, yaşlı bir meşenin kökleri gibi yumru yumruydu. Varg onları izlemeye başladı. Kısa boylu adam sağa vuracak gibi yapıp, sonra sola hamle ederek ileri atıldı ve kalkanın demir *umbo**'sunu hızla kızıl sakalın kaburgalarına geçirdi. Sağ elindeki kancayla da midesini hedef almıştı. Kızıl sakal sadece homurdandı, bir kolunu sallayarak eğilip kaçmaya çalışan ufak tefek adamı ensesinden yakaladı. Sersemleyen adam tökezleyerek birkaç adım geri gitti, bacakları birden çözüldü. Kızıl sakal, onun arkasından hızla ayağını yere vurdu.

* Bir kalkanın ortasında, arkasında kalkanı tutmak için kullanılan sap veya kabzanın bulunduğu, dışa doğru bombeli, eklenmiş çıkıntı. Bombenin amacı kalkanı kullanan kişinin elini korumaktır. Kalkanın ana gövdesi ahşap ya da deri olsa bile kalkan bombeleri genellikle metalden yapılır. Genellikle süslü ya da bezemelidirler. (e.n.)

"İsim," dedi bir ses. Varg gözlerini kırpıştırarak bakışlarını gösteriden ayırdı.

"İsim," dedi tekrar, kollarını kavuşturarak kapı direğine yaslanan adam. Varg'la aşağı yukarı aynı boydaydı ve ince yapılıydı. Özenle örülmüş kızıl saçları, uçlarından kesilip düzeltilerek yağlanmış pırıl pırıl bir sakalı vardı. Perçinli zırhtan bakımlı bir *brynja* giymiş, *seaks* kınının üstü işlemelerle süslenmişti.

"Varg," diye cevapladı. Bir emir verildiğinde doğal tepkisi, düşünmeden itaat etmekti. Kolskegg'in çiftliğinde farklı herhangi bir tepki, dayak veya kırbaçla sonuçlanırdı.

"Varg ne?"

Varg gözlerini kırpıştırdı.

Zayıf adam içini çekti.

"Bak işler şöyle yürüyor," dedi. "Ben *ismini* sorduğum zaman bana tam ismini söyleyeceksin. Örneğin, ben Svik Hrulfsson'um veya Arap Saçı, saçlarımın asla karışmamasına ithafen. Öyleyse yeniden başlayalım. İsim?"

"Bilmiyorum," diye omuz silkti Varg. "Annemi de babamı da hiç tanımadım."

Svik onu tepeden tırnağa süzdü.

"Bunu yapmak istediğinden emin misin?" dedi.

"Neyi yapmak istediğime emin miyim?"

"Yarı Trol Einar'la dövüşmek."

"Kimseyle dövüşmek istemiyorum," dedi Varg. "Özellikle de adı Yarı Trol olan biriyle." Derin bir nefes aldı. "Sizin *Seiðr Cadınızı* kiralamak istiyorum."

Svik gözlerini kırpıştırdı.

"Vol kiralık değil," diyerek kel adamla konuşan dövmeli kadına baktı.

"Onunla konuşmalıyım," dedi Varg. "Bu... önemli."

"Evet, senin için belki. Fakat bizim için," diye omuz silkti Svik. "O kadar değil."

"Onunla konuşmalıyım," dedi Varg, içinde paniğin kabarmaya başladığını hissediyordu.

"Bu kadar önemli olan ne? Aşk iksirine mi ihtiyacın var? Çiftliğinde güzel bir köleyi mi becermek istiyorsun?"

"Hayır!" diye haykırdı Varg. "Aşk iksiri istemiyorum." Başını iki yana salladı. "Bundan daha önemli."

"Becermekten daha mı önemli?" dedi Svik tek kaşını kaldırarak. "Bunun doğru olabileceğini sanmazdım."

Varg'ın arkasındaki kalabalıktan kıkırtılar yükseldi.

"Bir *akáll** yapması için *Seiðr Cadınıza* ihtiyacım var."

Svik kaşlarını çattı. "Ruh çağırma. Bu ciddi bir iş."

"Bu gerçekten ciddi bir mesele," dedi Varg, parmak uçlarıyla kemerindeki keseye dokundu.

"Cevap hâlâ hayır," dedi Svik. "Vol, yeteneklerini sadece Kan Yeminliler için kullanır. Başka kimse için kullanmaz. Kiralık değil. Bizzat Kraliçe Helka o basamakları çıkıp sorsa bile cevap aynı olurdu."

Varg umudunun tükendiğini hissetti, içini bir ürperti kapladı.

Meydandan bir gümbürtü geldi. Varg, devasa savaşçının -Yarı Trol Einar- diğer savaşçının kalkanını yumrukladığını gördü. Tahta çatlayıp paramparça oldu ve kıymıklar saçıldı.

"Einar'ın neden kalkanı yok?" diye sordu Varg.

"Diğerlerine bir şans vermek için." Svik omuz silkerek öne eğildi. "Aslında pek şansları olduğundan değil," diye fısıldadı.

Einar haykıran rakibini boğazından ve kasıklarından yakalayarak havaya kaldırıp yere fırlattı. Küt diye duyulan sesin ardından haykırış yarıda kesildi. Yerdeki adam aniden hareketsiz kaldı. Herkes koşup baygın savaşçıyı meydandan dışarı taşıdı.

Varg, Einar'a baktı. İri yarı, sert ve tehditkârdı. Vücudundaki birkaç kırmızı işaret, defalarca dövüştüğünün tek kanıtıydı. Tekrar Svik'e döndü.

"Onunla dövüşeceğim," dedi.

* Ölülerin son anlarını ortaya çıkarmak için düzenlenen büyülü ayin. (e.n.)

BÖLÜM ÜÇ

ORKA

Orka yük arabasının yanında yürüyordu. Asgrim ve karısı Idrun'un cesetlerini arabanın kasasına koymuşlardı. Yer yer kan sızmış kaba bir yün battaniyeyle de üzerlerini örtmüşlerdi. Orka etrafı koklayarak çevresine bakındı. Fiyordun kıyısındaki balıkçı köyü Fellur'a giden dolambaçlı yolda ilerlerlerken ağaçlar etraflarında seyreliyor, zemin düzleşiyordu.

Arabaya liderlik eden Breca'ydı. Bir eliyle Asgrim'in ahırında buldukları bol tüylü midillinin yularını tutmuştu, diğer elindeki kısa mızrağını da bir asa gibi kullanıyordu. Asgrim'in evinde gördüklerinden sonra zihnini meşgul etmesi için arabayı yönlendirme görevini Orka vermişti. Ayrıca kendisi yolun iki yanındaki ağaçları gözlemek istiyordu.

Bu tepelerin dört bir yanında katiller var.

Asgrim'in çiftliğini aramışlar ama Harek'e dair hiçbir iz bulamamışlardı. Thorkel, yamaçtan aşağı kıvrılan patikada izler görmüştü. Zemin karışmıştı ancak izler kısa süre sonra patikadan ayrılarak sık ormanlık alana yönelmişti. Hararetli bir tartışmanın ardından, Orka ile Breca cesetleri Fellur'a götürürken Thorkel'in izleri takip etmesi konusunda anlaşmışlardı. Orka, Asgrim'in katillerinin izini sürmek için tehlikeli yolu seçen kişi olmak istiyordu ama ikisi de Thorkel'in daha iyi iz sürdüğünü biliyordu. Sonunda Thorkel ona gülümseyerek, o koca cüssesi-

ne rağmen sessizce ağaçların arasına dalarak sanki buhar olup uçmuştu. Arkasından kaşlarını çatan Orka'nın endişesi, kendini öfke olarak dışa vuruyordu. Homurdanarak hoşnutsuzluğunu ifade etmiş, Breca'ya midilliyi idare etmesini emrederek ağır ağır yola koyulmuşlardı.

"Babam Harek'i bulacak mı?" diye sordu Breca. Konuşurken gözlerini bir an olsun önlerindeki yoldan ayırmamıştı. Yüksek yerlerdeki karlar arkalarında kalmıştı. Patikanın eskiden kar ve buz olan yerleri, su birikintilerine ve çamura dönüşüyordu.

"Belki," diye homurdandı Orka. Arkasına, bulutlarla kaplı tepelere baktı. Thorkel, çocuğu ve Asgrim'in katillerini bulursa onlarla tek başına mücadele etmeyip geri döneceğine yemin etmişti.

Yalan söylüyor. Çocuğu tehlikede bırakmaya içi elvermez. Tabii çocuk hâlâ yaşıyorsa.

Asgrim ve Idrun'un cesetlerini Fellur'un yöneticisine teslim etmek ve başını belaya sokmadan önce kocasını aramaya çıkmak için sabırsızlanıyordu.

Fellur, ağaçların arasından göründü. Saz çatıları, çamur sıvalı kamış örgü duvarlarıyla birbirine sokulmuş birkaç düzine binadan ibaret olan bir köydü. Köyün merkezinde daha büyük bir uzun ev bulunuyordu. Ahşap duvar yer yer çürümüş olsa da köyü çevreleyen küçük bir set vardı. Koyu renk kumlu plajın çok uzağında sona eriyordu.

Yine de burada yeterince güvendeler. Vaesen saklanabileceği sessiz, karanlık yerleri tercih eder.

Orka kumsalda bırakılmış, kuruyan ve tamir edilmeyi bekleyen balık ağlarını görebiliyordu. Fiyorda doğru uzanan bir grup ahşap iskele neredeyse bomboştu. Sadece birkaç balıkçı teknesi ve kargocu *byrding* demirlenmişti.

Araba yanlarından geçerken keçiler meliyordu. Orka, Breca'yla aynı noktaya gelmek için uzun bacaklarıyla adımlarını hızlandırdı.

Orka'nın daha önce gördüğü ama adını bilmediği bir muhafız, kapı direklerinden birine yaslanmıştı. Arabasının içine bakma zahmetine girmeden Orka'yı başıyla selamladı. Ne zaman Thorkel ile köye gelseler yanlarında ticaret için getirdikleri post yüklü bir araba olurdu, bu sefer neden farklı olsundu ki? Orka da muhafıza selam verdi. Kapıdan geçerken başında ve göğsünde baskı hissetmeye başladı. Kapının üstünde uzanan kirişe bakıp kerestenin derinliklerine gömülmüş kemiğin parıltısını fark etti. Ölü bir tanrının aşık kemiği, hâlâ gücünden arta kalanla *vaesen*'leri köyün dışında tutmaya yardım ediyordu. Kapıdan uzaklaşıp çamurlu bir sokağa girerken Orka'nın başındaki baskı azaldı. Kapıda muhafız olmasına rağmen köy oldukça kalabalıktı, insanlar akın akın köyün uzun evine doğru ilerliyordu. Orka da oraya gidiyordu çünkü Fellur'un Mevkibeyi Sigrún'u orada bulmayı umuyordu.

Breca'yı çamura bulanmış domuz ağıllarının yanından, bir demir ocağının turuncu ışıltısıyla çekiç gümbürtüsü seslerinin arasından geçirdi. Ardından havada keskin bira, arpa ve sidik kokusu olan tavernanın yanından geçtiler.

"Bu da ne?" dedi meyhaneden çıkan bir adam. Gün ışığına çıktığı için gözlerini kırpıştırıyordu. Orka adamı tanıyordu: Virk. Thorkel'le defalarca ticaret yaptıkları balıkçı. İriyarı bir adamdı, geniş yüzlü ve açık sözlüydü. Balıkçı teknesi denizde bir fırtınaya yakalandığında kolunu yaralamıştı. Bu yüzden iyileşene kadar iki oğlunun denizlerde çalışmasına müsaade etmişti. Gözleri bulanıktı, yanaklarında kırmızı damarlar çıkmıştı. Orka, burnunu çekip dudağını büktü. Adamdan gelen kokuyu düşününce denizde olması onun için daha iyiydi.

"Asgrim ve Idrun." Orka başıyla arabayı işaret etti.

Virk, iki cesedi örten yün battaniyenin üzerindeki kanlı lekelere baktı.

"Harek de ortada yok," dedi Breca.

"Nasıl?" diye sordu Virk. İnsanlar arabanın etrafında toplanmaya başlamıştı.

"Yaşlılıktan değil," diye mırıldanan Orka, yürümeye de devam ediyordu.

Virk onları, diğerleri Virk'ü takip ediyordu. Haber yayılmaya başlamıştı.

Araba, köy nüfusunun en az yarısı olan kırk ya da elli kişinin toplandığı uzun evin önündeki avluya girdi. Hâlâ gelen insanlar vardı.

Uzun evden genç bir adam çıktı. Mevkibeyi Sigrún'un yeğeni Guðvarr ve onun *drengr*'lerinden biri, arkasında da üç savaşçı daha vardı. Guðvarr kasıla kasıla yürüyüp, avluya inen geniş basamakların tepesindeki iki ahşap sütunun arasında durdu. Kalçasında kılıç asılıydı; kırmızı yün tuniğinin yakası, kol ağızları ve etek kenarları çarpana dokumayla işlenmiş, bir koluna gümüş bir halka takmıştı. Yağlanarak geriye toplanmış siyah saçları, deri ve gümüş bir telle ensesinde bağlanmıştı. Çenesinde ilk sakalının tutamları görünüyordu. Sivri burnunun ucunda sümük parıldıyordu. Orka oğluna döndü. Breca'nın gözlerindeki ışıltıya bakılırsa kılıcı olan herhangi bir adam, onun efsanelerle dolu kafasını etkilemek için yeterliydi.

"Burada neler oluyor?" diye sordu Orka, omzunun dibine gelen Virk'e. Uzun boylu bir adamdı ama yine de Orka'yla göz göze gelmek için yukarı bakması gerekiyordu.

"Guðvarr bu sabah bir *snekke** ile nehirden geldi. Duyduğuma göre, Mevkibeyi Sigrún kendisi dönmeden önce onu önden göndermiş."

"Mevkibeyi Sigrún burada değil mi?"

Virk, Orka'ya kafadan çatlakmış gibi baktı.

"Mevkibeyi Sigrún'a gitmesi için emir geldi..." Öksürdü. "Demek istediğim, Kraliçe Helka'nın Darl'daki sarayına *davet edildi*. Gideli iki aydan fazla oldu."

* Uzun gemilerin en küçüğü, en az yirmi kürekçi kapasiteli tipik savaş gemisi. Bu gemiler o kadar hafifti ki, limana bağlanmaya ihtiyaçları yoktu. Basitçe karaya çekilebiliyor ve hatta karada taşınabiliyordu. (ç.n.)

Orka tek kaşını kaldırıp başıyla onayladı.

"Haberlerim var," diye Guðvarr'ın bağırmasıyla kalabalık sakinleşti.

Guðvarr kalabalığın önünde bu anın tadını çıkararak kalabalığın tamamen sessizleşmesini bekledi.

"Mevkibeyi Sigrún dokuz gün içinde bizimle olacak. Adil, iyi ve bilge Kraliçe Helka'ya yemin etmemizin yerinde bir karar olduğunu sizlere söylememi istedi. Onun himayesinde olmak köyümüz için bir kazanç olacaktır."

"Himaye!" diye söylendi Virk. "Kısa süre öncesine kadar, hepimiz Fellur'da özgür insanlardık. Kraliçelerle krallarsa geldikleri yeri beğenmeyen baş belası mevkibeyleriydi."

Orka da buna katılıyordu.

"HİMAYE değil, SALTANAT demek istiyorsun," diye bağırdı Virk. Kalabalığın içinden ona katılanlar oldu.

"Zaman değişiyor," dedi Guðvarr, Virk'e ve kalabalığa ters ters bakıyordu. "Mevkibeyi Störr batıda tehdit oluşturuyor, *vaesen* giderek daha vahşileşip öldürüyor, çalıyor. Güçlü olanlarla birleşirsek daha iyi olur. Kraliçe Helka da en güçlüsü."

Homurtular çoğaldı.

"Mevkibeyi Sigrún döndüğünde, Yemin Kayası'nda herkesin bu önemli meseleler hakkında söz sahibi olabileceği bir *Althing** düzenlenecek," diye duyurdu Guðvarr. Fiyortta yükselen yemyeşil yosunla kaplı, eğreltiotu ve rüzgârla savrulan ağaçlarla dolu kayalık bir adayı işaret etti.

Köylüden itirazlar yükselmeye başladı, bir sürü soru sıraladılar.

"Sızlanmalarınızı teyzemin dönüşüne ve *Althing*'e saklayın," diye homurdandı Guðvarr. "Söyleyeceklerim bu kadar."

Orka, yuların ipini Breca'dan alıp midilliye binerek arabayı kalabalığın içine doğru yönlendirdi. İnsanlar ona yol vermek için iki yana ayrıldı.

* Bir konsey toplantısı veya parlamento gibi, cemiyetin özgür bireylerinin katıldığı toplantı. (ç.n.)

"*Drengr* Guðvarr," diye seslendi Orka. Gür sesi kalabalığın sesini kesti.

Guðvarr duraksayarak döndü; Orka'ya, Breca'ya ve arabaya baktı. Burnunun ucunda iyice belirginleşen sümük damlasını sildi.

Orka arabayı uzun evin merdivenlerine doğru götürdü, midilli tekerlekleri gıcırdatarak dururken etrafa bir sessizlik çöktü.

"Bu da ne?" dedi Guðvarr, ilk iki basamağı inip vagondaki kanlı battaniyeye baktı.

Yanındaki üç savaşçı, iki kadın ve bir erkek, hemen arkasına gelip durdular. Silah kemerlerinde mızraklar, baltalar ve *seaks*'lar asılıydı.

"Asgrim ve Idrun," dedi Orka. "Kocam ve oğlumla birlikte tepelerde avlanıyorduk. Çığlıklar duyunca bakmaya gittik. Asgrim ile Idrun'u çiftliklerinde öldürülmüş olarak bulduk." Üzerlerindeki battaniyeyi açtı.

Meydanda nefesler kesildi.

"İşte görüyorsunuz," diye haykırdı Guðvarr. "*Vaesen* kendi tepelerimizde katliam yapıyor. Kraliçe Helka'nın gücüne ihtiyacımız var."

"Bunu *Vaesen* yapmadı," dedi Orka.

"Bak sen, peki bunu nereden biliyorsun?" diyen Guðvarr, şüpheyle Orka'ya bakıyordu. Burnunun ucuna yine sümük toplanmaya başlamıştı. "Geçmişi görebilen bir *Seiðr Cadısı* mısın?" Sanki büyük bir zekâ yarışmasını kazanmış gibi, yüzünde alaycı bir ifadeyle Orka'ya baktı.

"Kalbe inen bir kılıç yarası olduğunu anlamak için *Seiðr Cadısı* olmama gerek yok," dedi. "*Vaesen*'ler demirden kılıçlarla değil, dişleriyle ve pençeleriyle avlanır." Dudaklarını büzen Guðvarr'ın alaycı ifadesine bakarak duraksadı. "Vahşi *drengr* Guðvarr'ın da bunu bir bakışta anlayacağını düşünmüştüm." Sözler daha ağzından çıkarken pişman olmuştu. Söyledikleri sadece başına dert açacaktı, çok iyi biliyordu. Fakat delikan-

lının kendini beğenmiş, kibirli yüzündeki ifadeden hoşlanmamıştı.

Avluda birkaç kişi kıkırdadı. Guðvarr kıpkırmızı kesilmişti.

Kaşlarını çatarak Orka'ya baktı. "Vahşi doğada münzevi bir şekilde yaşayarak belalarını arıyorlar."

"Asgrim ve Idrun belalarını falan aramıyorlardı," dedi Orka.

"Oğulları Harek de kaçırıldı," diye bağırdı Breca tiz sesiyle.

"Çocuklar kaçırılıyor," dedi Virk. Kalabalığın arasından Orka'yı takip etmişti. "Bunu daha önce de duydum."

Orka kaşlarını çatarak ona baktı.

Guðvarr uzun evin merdivenlerinden inip Orka'nın önünde durdu. Orka ondan daha uzun, daha iriydi ama Guðvarr'ın gözlerinde güçlülerin kibri vardı. Kendisinin daha iyi, daha hızlı olduğuna inanıyordu. Orka kanında bir kıpırtı hissetti, duyuları keskinleşmişti. Şiddetin habercisiydi.

Guðvarr kınından ayrılan bir kılıç gibi tıslayan sesiyle, "Belalarını arıyorlar dediysem, belalarını arıyorlardır," dedi. "Senin gibi."

Merdivenlerdeki üç savaşçı birkaç basamak daha inerek ellerini silahlarına götürdü.

Çenesindeki kasların seğirdiğini hisseden Orka, Guðvarr'a baktı. Damarlarında dolaşan kanı hissetmeye başlamıştı. Kafasının içinde uzaklardan gelen sesler, çığlıklar duydu; zihninde bir görüntü canlandı: Kafatasına saplanmış bir balta...

"Titriyorsun," dedi Guðvarr. "Benden korkuyor musun? Korksan iyi edersin."

Orka gözlerini kırpıştırdı, kolunun seğirdiğini fark etti. Elini mızrağına uzattığında endişeli gözlerle bir kendisine, bir Guðvarr'a bakan Breca'yı gördü.

Derin bir nefes aldı.

"Onları buraya getirdim çünkü Mevkibeyi Sigrún'un dağlarında katiller ve çocuk hırsızları olduğunu bilmek isteyeceğini düşündüm," dedi Orka. Kelimelerini dikkatle seçmişti. Kalbi

gümbür gümbür atıyor, damarlarındaki kan deli gibi akıyordu. Kendini kontrol etmeyi tercih etti. Daha doğrusu kontrol etmeye *çalıştı*. "Ayrıca Asgrim ile Idrun'un burada akrabası olup olmadığını öğrenmek istedim. Uygun biçimde defnedilip üzerlerine taş koyulmalı."

Bir sessizlik oldu. Guðvarr, gözlerini Orka'ya dikmişti. Orka da ona aynı şekilde bakarak karşılık verdi. Ateşlenen hisleri yavaş yavaş sakinleşince yerini damarlarını saran bir ürpertiye bırakmıştı. İçten içe bunun kötüye işaret olduğunu biliyordu.

"Anne," dedi bir ses, kafasındaki buzlu sisin içinden sıyrıldı.

"Anne, babam geliyor," dedi ses, biri kolunu çekiştiriyordu.

"Orka." Thorkel'in sesiydi.

Orka gözlerini kırpıştırarak bakışlarını Guðvarr'dan başka yöne çevirdi. Yün beresi terden sırılsıklam olmuş Thorkel'in, elinde mızrağıyla kalabalığı yararak yaklaştığını gördü.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Thorkel, gözleri Orka'dan Guðvarr'a ve sonra merdivenlerdeki diğer *drengr* savaşçılarına kaydı. Kara kaşları bir fırtına bulutu gibi çatılmış, ağzı sert bir çizgiye dönüşmüştü. Orka kocasının içini dolduran öfkeyi, gözlerindeki ışığın endişeden donuk ve duygusuz bakışlara dönüşmesini izlerken Thorkel'in bedeni daha da irileşmiş görünüyordu.

"Asgrim ve Idrun'un üzerine bir höyük yapmaktan bahsediyorduk," dedi Orka, sonra uzun, yavaş bir nefes verdi. Kendini zorlayarak kocasını selamlarmış gibi gülümsedi, bunu görünce Thorkel'in soğuk, sert ifadesi biraz yumuşadı.

Guðvarr bir Orka'ya bir Thorkel'e baktı. Orka adamın Thorkel'in cüssesini, mızrağını incelediğini gördü.

"Kocam Asgrim'in katillerinin izini sürüyordu. Oğlu Harek'i kaçırdılar."

"Onları buldun mu?" diye sordu Guðvarr, Thorkel'e.

"Hayır," dedi Thorkel.

Guðvarr'ın dudağı, Orka'nın hep orada olduğunu düşündüğü bir alayla kıvrıldı.

"İzlerini bir nehre kadar takip ettim," diye devam etti Thorkel. "Tepelerden Skarpain Nehri'ne dökülen pek çok akarsudan biri. Kıyıya çekilmiş üç teknenin izi vardı. Asgrim ve Idrun'u kim katlettiyse nehirden gidip izini yok etmiş."

Guðvarr başıyla onayladı. "Araştıracağız."

Orka, Guðvarr'ı sıkıştırmayı düşündü. Yanına kaç mızrakçı alacaktı, tazı kullanacak mıydı, Skarpain Nehri'nin yukarısına birilerini ya da teknelerini gönderecek miydi?

Bunun yerine Thorkel ve Breca'ya baktı.

Bu bizim meselemiz değil. Bizim sorunumuz değil.

"Eve gidiyoruz," dedi ailesine, sonra dönüp ilerlemeye başladı.

BÖLÜM DÖRT

VARG

Varg, ziyafet salonunun önündeki meydana yürüdü. Pıhtılaşmaya başlayan kan gölünün üzerinden atlayıp durdu.

Kulaklarına hücum eden kanı, dışarıdan gelen sesleri bastırıyordu. Ama meydanı dolduran kalabalığın arasında sikke değiştokuşu yaparken gülümseyen yüzleri, hareket eden ağızları görebiliyordu. Ayaklarının dibinde iki kurt tazısı olan bir kadın, elmasını ısırırken onu izliyordu. Sırım gibiydi, gümüş grisi saçları sımsıkı örülmüştü ve hasarlı gözünün üstünde beyaz bir yara izi vardı. Bir *brynja* giymişti; elinde bir mızrak duruyor, kemerinden balta ve *seaks* sarkıyordu. Gözlerinin ve ağzının etrafındaki derin kırışıklıklara bakılırsa bir savaşçı olamayacak kadar yaşlıydı. Varg'la göz göze geldiklerinde ona gülümsedi ama bu Varg'ı rahatlatmadı. Uçurumdan atlayıp uçabileceğine inanan bir budalaya gülmek gibiydi gülümsemesi.

Isırdığı elmayı bırakıp kemerinin yanındaki keseden sikke çıkararak yanında duran bir adama verdi.

Ne kadar çabuk kaybedeceğime dair bahse giriyorlar, diye düşündü Varg.

Einar, kır sakallı kel adamla dövmeli kadına bir şeyler mırıldanmak için eğilmişti. Bu sırada bir paçavrayla parmak boğumlarındaki kanı sildi. Bez parçasını yanından geçen uzun boylu, sarı saçlı bir kadın savaşçıya verdi. Siyah kalkanı ve *brynja*'sına

bakılırsa muhtemelen bir Kan Yeminli'ydi. Kadın aldığı paçavrayı silah kemerine tıkıştırdı, ardından ziyafet salonunun basamaklarına yaslanmış tahta bir kalkan aldı. Bakışları Varg'ınkilerle buluştu, ona doğru yürüyüp kalkanı uzattı.

Varg kalkana baktı. Ihlamur ağacından şeritler birbirine yapıştırılmış, ham deriyle çerçevelenmişti. Ortasında demir bir başlık, arkasında perçinlenmiş ahşap bir kulp vardı.

"Bakmaktansa tutman çok daha işine yarayabilir," dedi kadın. Burnu da çenesi de uzun ve inceydi, bir *drakkar'ın* pruvası kadar keskindi.

Varg başını iki yana sallayarak, "İstemiyorum," dedi.

"Aptallık yapma. Yarı Trol'e karşı kalkansız ne kadar dayanabilirsin?"

Varg tekrar başını iki yana salladı. İşin doğrusu şuydu ki kavgada kullanmak şöyle dursun, daha önce bir kalkanı eline bile almamıştı.

"Senin hayatın," diyerek omuz silkti kadın.

"Fakat benim için buna göz kulak olabilirsin," dedi Varg, pelerinini çıkarıp katlayarak kadına uzattı.

Kadın pelerini aldıktan sonra dudağını bükerek yere attı.

"Kimsenin iş buyuracak kölesi değilim," dedi. "İsmin ne?"

"Varg," dedi.

"İsmi yok," diye seslendi Svik onlara doğru.

"Kalkanı da yok," diye cevap verdi kadın Svik'e. Tekrar Varg'a baktı. "Kafası da yok." Sonra arkasını döndü.

"VARG KAFASI YOK, KAN YEMİNLİLERİN KÜREK OTURAĞINDA ve KALKAN DUVARINDA YER ALMAK İÇİN YARI TROL EINAR'A MEYDAN OKUYACAK," diye bağırarak kel adamla Einar'a doğru yürüdü. Einar meydana adımını attığında kalabalıktan bir haykırış yükseldi. Varg'ın kalkanı olmadığını görünce kaşları çatıldı ama yürümeye devam etti.

Yakından görünce, Einar ilk düşündüğünden daha iri gibiydi. Yüzü kemikliydi ve kızıl sakalla kaplıydı; yumrukları örs büyüklüğündeydi.

Varg, kemerindeki keseye dokundu, önce kara gözleriyle izleyen *Seiðr Cadısı* Vol'e, sonra tekrar Einar'a baktı.

Senin için, Frøya. Bunu senin için yapıyorum.

Derin bir nefes alıp ellerini kollarını salladı, ayak parmaklarının üzerinde zıpladı.

Tepesinde dikilen Einar, güneşi kapattı.

"Yere düşünce, yerde kal," diye homurdanan devasa adam sağ kroşe savurdu.

Varg, eğilip başının üzerinden ıslık çalarak geçen kroşeden kurtuldu. Yaklaşıp Einar'ın karnına hızla bir yumruk savurdu. Ancak bu, bir ağacı yumruklamaktan farksızdı. Dışarıdan bakılınca Einar bir şey hissetmemiş gibi gözüküyordu. Varg, eğilerek sağa adım attı, başının üzerinden geçen başka bir kroşeden kaçtı. Hızla öne atılarak Einar'ın dizine bir tekme savurdu. İri adam homurdandı, ağzı buruşurken sakalı oynadı.

Bunu hissettin değil mi, koca adam?

Kocaman çekiç gibi bir yumruk, hızla Varg'a doğru indi. Yana doğru eğilerek sağa adım atan Varg, yüzünün yanından geçen yumruğun tıslamasını duydu. Einar'ın kasıklarına bir yumruk da o savurdu.

Varg daha önce çiftlikte pek çok kez dövüşmüştü. İlk kez, çenesinde tüyler bitmeden önce, ateşler içinde titreyen Frøya'ya fazladan bir çanak et suyu alabilmek için çiftliğin köleleriyle kavga etmişti. Sonra, birkaç kuruşu veya fazladan yemeği garantiye almanın kesin yolu olduğunu keşfedince kavgalar daha da sıklaşmıştı. Sonunda onun hızlı yumruklarından haberdar olan sahibi Kolskegg, Varg'ı diğer toprak sahibi adamların şampiyonlarına karşı maçlarda dövüştürmeye başlamıştı. Kolskegg'e bir sandık dolusu gümüş kazandırmıştı. Bu dövüşlerde ondan daha cüsseli, daha güçlü birçok erkek ve kadınla mücadele etmişti. Ancak ne kadar iri veya güçlü olursa olsun, taşaklarına aldığı darbenin ardından ayakta kalabilen hiçbir adam olmamıştı.

Varg, mükemmel bir zamanda atmıştı yumruğu, doğrudan sağdan. Duruşunu iyi ayarlamış, bacaklarından ve kalçalarından gelen gücü bükülen koluna yönlendirmiş, darbeden hemen önce bileğini kıvırmıştı.

Vurduğu an Varg acıyla sarsıldı. Bileğinden koluna doğru yayılan acıyla bir adım geriye sendeledi. Yumuşak, ezici bir darbe değildi. Aksine, Varg'ın yumruğu demir kadar sert bir şeye çarpmıştı.

"Ya," diye sırıttı Einar. "Küçük adamlar bunu daha önce denedi. Demirci Jökul bana biraz koruma yaptı." Sonra Varg'ın yüzüne çekiç gibi yumruğunu savurdu.

Elindeki dayanılmaz acıya rağmen Varg hareket etmeyi başardı. Einar'ın yumruğu Varg'ın çenesi yerine omzunda patladı. Darbeyle ayakları yerden kesilince savrularak yere düştü, ardından çamurda yuvarlandı.

Einar peşinden gitti.

Varg, yaralı elini göğsüne götürerek elleriyle dizleri üzerinde güçlükle ilerlemeye çalıştı. Şiddetli bir şekilde midesi bulanıyordu. Sonra Einar'ın çizmesi kaburgalarına indi, bir kez daha sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi savruldu.

Yer sanki onu selamlamak için yükseldi, başı hızla çamura çarptı. Yıldızlar uçuştu, görüşü bulanıklaşırken kaburgalarındaki acıyla çığlık attı. Güçlükle yuvarlanmaya çalıştı, dizine uzanırken Einar'ın tekrar ona doğru geldiğini gördü.

"Sana *yerde* kalmanı söylemiştim," diye homurdandı Einar.

Varg'ın içinde bir öfke patladı. Dövüş meydanı, kendisine ne yapması gerektiğinin söylenemeyeceği tek yerdi. Özgür olduğu yerdi. Her zaman hissettiği öfkenin zincirlerinden kurtulduğu tek yerdi. Öfke, şimdi damarlarında akkor gibi akıyordu.

Varg bacaklarını toplayıp hırlayarak Einar'ın üzerine atladı. Adamın ayakları arasında yuvarlanarak arkasında dikildi. Sağlam eliyle Einar'ın böbreğine bir yumruk attı, sonra iri adamın bacağının arkasına tekme savurarak onu bir dizinin üstüne çökertti.

Kalabalıkta bir sessizlik oldu, sanki herkes nefesini tutmuştu. Sonra büyük bir kükreme yükseldi.

Einar, elinin tersiyle Varg'a vurup onu çenesinin kenarından yakaladı. Iskalamıştı ve nispeten zayıf bir darbeydi ama yine de Varg'ı yere serdi. Einar doğruldu, yüzü öfkeden kıpkırmızı kesilmişti. Varg'ın kafasına vurmak için ayağını kaldırdı.

Varg yuvarlandı. Einar'ın çizmesi çamura saplanırken kollarını ayak bileğine dolayarak kendini ona doğru çekti.

"Çekil üzerimden, seni küçük pislik," diye homurdandı Einar. Bacağını salladı ama Varg her yerini alev alev saran acıya rağmen artık acının ötesine geçmişti. Einar'ın bacağına sımsıkı yapışmıştı. Çenesini açtı, yünlü bacak sargıları ve pantolonun arasından Einar'ın baldırındaki eti bularak dişlerini bacağına geçirdi.

Einar kükredi.

Varg'ın ağzına kan tadı geldi, dişlerini daha sert geçirdi.

Çığlık, bir perde daha yükselmişti.

Einar aniden kıpırdayamaz hale geldi. Varg, bir gözüyle yüzüne inen bir yumruk gördü. Dişlerini sıkarak biraz daha güçlü ısırdı.

O an, kafasında beyaz ışık patladı.

Acı. Kafasına çekiçler iniyormuş gibiydi. Yanına bıçaklar sokuluyor, eline iğneler saplanıyormuş gibi hissediyordu. Gözlerini açmaya çalıştı ama başaramayacağını anladı.

Öldüm mü? Burası Vergelmir mi, Lik Rifa'nın** odası mı? Yoksa gözlerime büyüyle dikiş mi atıldı?*

* Nors mitolojisinde Dokuz Diyar'dan biri olup evrenin en altındaki soğuk, karanlık ve sisli Niflheim'ın ortasında yer alan, yanında Dünya Ağacı Yggdrasill'in köklerini yiyen ejderhanın yattığı su kuyusu. (ç.n.)

** Efsanevi ejder tanrı. (ç.n.)

Her yeri öyle ağrıyordu ki... Ama kafasına, kaburgalarına ve eline sanki uzun çiviler batıyordu. Bir ses, suyun çağıltısı. İnledi, dişlerini sıkıp çabalayarak sırtüstü yuvarlandı, sağlam elini gözlerine götürdüğünde kabuklu ve yapışkan bir şey hissetti. Kurumuş kan. Ovalayarak gözlerini bir parça aralamayı başardı.

Ay ve yıldızlar yukardaydı, ölüm karası gökyüzünde hayaletimsi bir bulanıklık vardı.

O zaman hayattayım.

Bir an için hafızasını yitirdi. Nerede olduğu ya da ona ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Dişlerini, kabuk tutmuş dudaklarını yalarken ağzına tuz ve demir tadı geldi, kuma kan tükürdü.

Bu sadece benim kanım değil.

Acı içinde böğüren bir adamın sesini hatırladı.

Zihninde, ona doğru hızla gelen kocaman bir yumruğun görüntüsü canlandı.

Sonra sanki bir baraj çökmüş, hafızası hücum etmişti.

Yarı Trol Einar, Kan Yeminliler...

Doğrulmaya çalıştı, onun siyah kumla kaplı bir kıyıda oturduğunu gördü. Arkasındaki ağaçların dallarının arasından rüzgâr süzülüyordu. Liga'nın, kasabanın kazıktan duvarlarının arasına sımsıkı kilitlenen ışıkları zayıfça parlıyor, sönmekte olan bir ateşin ışığı gibi üzerindeki gökyüzüne doğru bir kızıllık yansıyordu. Fiyortta demir atan gemiler gıcırdayıp sallanırken ay ve yıldızlar karanlık suları erimiş gümüşe çeviriyordu.

Elini en çok acıyan yerlerine, kaburgalarına ve yün tuniğinin üzerindeki eline koydu. Görünürde bir yara yoktu, sadece dokunduğunda acıyordu. Muhtemelen bir veya iki kaburga kemiği kırılmıştı. Yaralı eline baktı. Eklemleri mosmordu, şişmişti. Yumruğunu sıkmaya çalıştı ama ağrı ve şişlik ona engel oldu. Sonra sağlam elini yüzüne koydu. Gözünün üzeri yarılmış, kabuk bağlamıştı. Bütün yüzü şişti, çenesi zonkluyordu. Bir dişi de sallanıyordu.

Parmak uçlarını boynundaki demir tasmaya götürdü.

Panik.

Anahtar. Pelerinim.

Acıyı görmezden gelip sendeleyerek ayağa kalktı. Eliyle bedenini yokladığında, kesesinin hâlâ kemerinde asılı olduğunu anlayınca çok rahatladı. Derinin içini el yordamıyla karıştırdı, içindekilerin hâlâ orada olduğunu görünce derin bir nefes verdi.

Fakat köle tasmam...

Sonra siyah kumun üzerinde koyu bir gölge gördü; özenle katlanmış yün pelerini. Eğilip alarak gizli ceplerini kontrol etti. Ağır ve soğuk bir şey. Tüccardan aldığı satır; aynı cepte, ağırlığına bakılırsa hiç dokunulmamış sikke kesesini ve sonra anahtarı buldu.

Uzun, buz kesmiş bir anın ardından, büyük bir rahatlama hissetti. Anahtarı kilide soktu, tek eliyle beceriksizce mücadele ederek sonunda gelen *tık* sesini duydu. Tasmanın terle kaplı, paslı menteşeleri açıldı. Anahtarla birlikte tasmayı pelerinin cebine geri koydu.

Sendeleyerek fiyordun kıyısına doğru yürüdü. Diz çöküp avuçladığı soğuk suyu yudumladı. Boğazına ve karnına buzdan kıymıklar saplanmış gibi hissetti. Acı verse de ferahlatıcıydı. Yüzüne su serperek bir süre kanı temizlemeye çalıştı. Sonra başını sallayıp su damlacıklarını silkeledi. Kemerindeki matarayı doldurdu. İşi bitince doğruldu ve titreyerek pelerini omuzlarına sarmaya çalıştı. Sabitledikten sonra yorgun argın ormana doğru yürüdü.

Ağaçların arasına daldı. Arkasındaki fiyordun ışıltısı kaybolana kadar, belki otuz ya da kırk adım boyunca, çamların arasındaki hafif bir yokuştan yukarı çıktı. Ay ışığı yukarıdan süzülüyor, dallar sallanırken zemine gümüş benekler düşürüyordu. Dizlerinin üzerine çöktü, sert topraktan yuvarlak bir çukur oluşturana kadar zemindeki döküntüleri kazıdı. Sonra yakabilecek bir şeyler aramaya koyuldu. Bir kucak dolusu kuru odunla geri

dönüp topladıklarını temizlediği alana koydu. Çıra kesesine uzanıp bir taş, bir demir ve bir avuç kuru çıra çıkardı. Ardından ateşi yakmaya hazırlandı. Çok geçmeden ilk kıvılcımları nazikçe üflemeye, alevleri hayata döndürmeye başlamıştı. Bir şeylerle meşgul olmak iyiydi çünkü içindeki umutsuzluk dalgası giderek büyüyordu.

Başarısız olmuştu.

Arkasına yaslanıp ellerini ateşe uzattı. Alevlere bakarak buz tutmuş kemiklerini eritmeye çalıştı.

Frøya, üzgünüm.

Zihninin ve kalbinin derinliklerinde bir duvarla ördüğü, sımsıkı kapattığı kederin kabardığını hissediyordu. Buz gibi bir umutsuzluk, o duvarları pençeleyip çatlattı. Başını ellerinin arasına aldığında göğsünden kopan bir hıçkırık, istemsizce boğazına kadar yükseldi. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken Frøya'nın anıları zihnini doldurdu. Kız kardeşi. Tek arkadaşı.

Babasıyla ya da annesiyle hiçbir anısı yoktu. Yalnızca onu ve Frøya'yı bebekken satın alan Kolskegg'in anlattıklarını hatırlıyordu. Kolskegg ona; Varg beş, Frøya ise dört kış geçirmişken Varg'ın ebeveynlerinin onu ve Frøya'yı bir somun ekmekle bir düzine ördek yumurtası karşılığında sattığını anlatmıştı. Tüm hayatları köle olarak geçmişti. Tek avuntuları, onlara huzur veren tek şey, birbirleriydi. Elini kemerinin yanındaki kesenin üzerine koydu.

Artık Frøya yok. Onun intikamını nasıl alacağımı bilmiyorum.

Varg bir süre sonra başını kaldırdı. Gözlerini ovuşturarak acıyla yüzünü buruşturdu.

Bu bir son değil, dedi kendi kendine. *Artık pes edemeyecek kadar çok yol kat ettim. Koskoca Vigrið'in bir yerlerinde para karşılığında bana yardım edecek bir Galdurman veya Seiðr Cadısı olmalı. Onları nerede olurlarsa olsunlar bulacağım. Eğer Vigrið'de bulamazsam, o zaman açık denizi aşıp İskidan'a ka-*

dar gideceğim. Bana yardım edecek birini bulana kadar tüm Paramparça Edilmiş Diyarları arayacağım.

Aramaya devam edeceğim.

Anılarını derin ve karanlık bir yere geri iterek uzun, kesik kesik bir nefes aldı.

Ormanda bir dal çatırdadı.

Hiç düşünmeden ayağa fırlayarak ateşi tekmeleyince kıvılcımlar etrafa saçıldı. Öylece durup, karanlığa bakarak dinledi.

Hafif, huzursuz eden bir hırıltı.

Çalıların arasından bir siluet, tasmalı bir tazının sürüklediği bir adam fırladı. Arkasında başkaları da vardı. Tazı ona doğru atıldı.

Varg yana doğru bir adım atarak sol kolunu uzatıp üstüne sıçrayan tazıyı iterek uzaklaştırdı. Darbenin şiddetiyle tökezleyerek bir ağaca çarptı, tazı ise ateşe savruldu. Daha fazla sıçrayan kıvılcımlarla tüyleri tutuşan tazı acıyla inledi.

"Bizden sonsuza kadar kaçabileceğini mi sandın?" diye bağıran ses, tazının sahibinin etrafından dolanan bir kadından geliyordu. Mızrağını Varg'ın göğsüne hedef almıştı.

Varg pelerininin içine sokularak ağaçtan uzaklaşınca mızrak ağacın kabuğuna saplandı. Eli titreye titreye satırı çıkararak mızrağı parçalara ayırdı. Kadın hâlâ tuttuğu sapı bir sopa gibi kullanarak Varg'ın kafatasını yarmaya çalışıyordu. Varg sendeleyerek uzaklaşırken satırı indirdi. Ardından bir çığlık sesi geldi. Kadın kaburgalarını tutarak dizlerinin üzerine çökmüştü.

Tazının kürkü alevler içindeydi, havlayıp inleyerek yuvarlanıyordu. Tazının sahibi pelerinini yırtıp hayvanın etrafına sararak alevleri söndürmeye çalışıyordu. Karanlığın içinden başka adamlar belirdi. En az üç dört kişiydi, karanlıkta seçebilmek zordu ama Varg hepsinin elinde mızrak olduğunu gördü. Dehşetle etrafına bakıp ağaçların arasında bir boşluk bulmak için koşmaya başladı. Bacaklarının arkasına sert bir şey çarpınca tökezleyip dengesini sağlamaya çalışırken ağaç köküne takıldı.

Tek dizinin üzerine düştü. Kendini kurtarmak için elini uzatıp bağırdı, yaralı eline saplanan acı öyle şiddetliydi ki.

Omuzlarına inen yeni bir darbeyle yüzüstü yere kapaklandı, ağzına çam iğneleriyle toprak dolmuştu. Yuvarlanarak savurduğu satırın birinin bacağına saplandığını hissettiğinde bir çığlık daha duydu. Yanında yere düşen bir adam, satırı Varg'ın elinden kaptı.

Kalkmaya çalışırken biri ayağıyla Varg'ın göğsüne tekme attı, bir başka adamsa bileğine basarak onu yere mıhladı. Varg hırlayarak yuvarlanmaya çalıştı ama alnına inen bir mızrak, onu orman dökümtülerine geri savurdu. Gözleri kan içindeydi. Boğazına bir mızrak dayanmıştı ve bileğinin üstünde duran adam da onu iyice sıkıştırıyordu.

Varg güçlükle nefes alarak yukarı baktı, beyni zonkluyordu.

"Seni bulamayacağımı sandın," dedi tepesinde beliren adam. Yüzü titrek ateşin alevi ve gölgesiyle yarım yamalak aydınlanıyordu. Kara sakallı, iriyarı bir adamdı. Dudağının ortasından geçen bir yara izi, ağzını daimi bir küçümsemeyle çarpıtmıştı.

"Leif," diye tükürdü Varg. "Beni takip etmemeliydin."

"Demek öyle," diye homurdandı Leif. "Babama yaptıklarından, onu bir hayvan gibi katlettikten sonra benden saklanmak için daha hızlı ve daha uzağa koşman gerekirdi. Onu ancak kolyesinden tanıyabildim."

Varg hatırlamıyordu. Gözlerine sis gibi kırmızımsı bir perde inmiş; ancak Snepil'in canını aldıktan sonra kendine gelmişti. Sersemlemiş bir halde arkasına yaslandığında, etrafı kan gölüne dönmüştü.

"Tasmanı kaybetmişsin, köle Varg," dedi Leif.

"Ben köle *değilim*," diye homurdandı Varg. Acıyla derin bir nefes aldı. "Baban beni kandırdı. Özgürlüğümü kazandım ama baban yeminini bozdu. Ben azat edilmiş bir adamım, senden hiçbir farkım yok." Varg'ı yere mıhlayan adamlardan biri yüzüne tekme attığında kan tükürdü.

Leif güldü.

"Sen köle Varg'sın ve artık *benim* kölemsin. Benim malımsın. Bana aitsin. Leif Kolskeggson, öldürdüğün adamın oğlu." Leif yanındaki adamlardan birine baktı. "Bu köpeğe bir tasma ve zincir takın." Mızrağının ucunu Varg'ın göğsüne dokundurarak gövdesinin üzerinde gezdirdi. Bıçağın kenarını Varg'ın kaburgaları boyunca yavaşça kaydırdığı sırada bir çizgi çekti, hemen sonra kan akmaya başladı. "Kanını akıtacağım ama ölüm senin için çok büyük bir iyilik olur," dedi Leif. Mızrağını yere saplayıp Varg'ın yanına çömelerek silahı var mı diye kontrol etti. Leif, Varg'ın pelerininin içine uzanıp sikke kesesini çıkarırken metalin şıngırtısı duyuldu.

"Babamdan çaldığına şüphe yok," dedi Leif, ardından Varg'ın yüzüne tükürdü. "Seni ata zincirleyip çiftliğime kadar sürükleyeceğim," dedi yavaşça. Sözlerini dikkatle seçiyor, öfke sesini titretiyordu. "Oraya vardığımızda kırbaçlanacaksın, artık dayanamayacak noktaya gelene kadar. Kemiklerin gözükene kadar. Sonra seni tekrar çalıştıracağım. Benim için. Kokuşmuş, sefil hayatının geri kalanını, bana para kazandırmak için harcayacaksın."

Debelenip kıvrılan Varg bir elini kurtarınca çizmeli ayaklar tekmeleri yağmur gibi savurdu. Tekrar acıyla kıvrandı, nefesi kesilerek yere yığıldı.

"Bacağım," diye inledi yakınlardan bir ses. Varg'ın satırla vurduğu adamdı. Satır hâlâ bacağında saplıydı.

"Piç köle beni kesti ve kaburgalarımı kırdı," diye hırıldadı başka bir ses. Bir ağaca yaslanmış oturan kadındı, elini böğründeki siyah parlak yaraya bastırmıştı. Leif ayağa kalkıp adama doğru yürümeye başladı. Eğilerek satırın tahta sapını tutup, tiz bir çığlık atan yaralı savaşçının bacağından çıkardı. "Orl, yaralarına bak," diye emretti Leif, hâlâ ateşin yanında oturmuş tazısını okşayan adama. Alevler sönmüş, tüyleri parça parça kararmış tazı inliyordu. Orl ayağa kalktı, yaralı adamla kadına doğru

ilerlerken Varg'a dehşetle bakıyordu. Yaşlıydı, düz ve seyrek saçları ağarmış, boğazına demir bir tasma takılmıştı.

"Yaşlı kızımın canını yaktın," diye mırıldandı Varg'a, bir bıçak alarak yaralı kadının yanına diz çöküp tuniği kesmeye ve yarasını temizlemeye başladı. Tazı topallayarak onun peşinden gitti.

Leif satırı kaldırdı.

"Babamı öldürdü," diyerek satırı havada salladı. "Azat olmuş diğer üç adamı da." Satırı iki kez daha savurunca satır havada ıslık sesi çıkardı. "Şimdi de iki adamımı yaraladın." Satırı Varg'a doğrulttu. "Cezanın bir kısmını şimdi kessem diye düşünüyorum. Çiftliğime dönerken üzerinde düşünebileceğin bir ceza." Varg'ın başında duran iki adama baktı. "Kolunu uzatın, onu sımsıkı tutun."

Varg önce Leif'e, sonra elini tutan ve kolunu büken iki adama baktı.

Elimi kesecek.

Varg kendini adamlara doğru savurdu. Gerinerek çırpındı ama arkasındaki adam onu sımsıkı tutmuştu. Omzuna akkor gibi bir acı saplandı, kolu kırılmak üzereydi. Nefes nefese yere yığıldı.

"Merak etme. Eve vardığımızda, Orl'a sana tahtadan bir el yontturacağım, böylece çiftlikte çalışmaya devam edebilirsin," diyen Leif'in dudakları kıvrılmıştı.

Arkasından kırılan dal sesleri geldiğinde Leif duraksadı, hep birlikte karanlığa döndüler.

Ormandan uzun boylu, iri yapılı, kel kafalı ve kır sakallı bir adam çıktı. Zırhı ay ışığında parlıyor; iki eliyle uzun bir balta tutuyordu. Bir asa gibiydi. Arkasındaki derin karanlığın içinde başka karartılar da vardı. Yanında iki kurt köpeğiyle gümüş saçlı bir kadın göründü. Hırlayan hayvanların tüyleri diken dikendi.

"Bırak onu," dedi kır sakallı.

Leif baltayı yukarı kaldırdı.

Kır sakallı, Varg'ın takip edemediği bir hızla harekete geçti; Leif iki büklüm olurken satır yere düştü. Varg'ı tutan adamlar da harekete geçerek mızraklarına uzandılar ve Leif dizlerinin üzerinde öksürüp kusarken, kır sakallıya sapladılar.

Kurt köpekleri, onlara doğru fırlayarak çenelerini bir adamın koluna ve bacağına kenetleyip onu yere indirdi.

Bir çatırtı sesiyle ağaçların arasından Yarı Trol Einar ortaya çıktı, indirdiği yumrukla Leif'in adamlarından biri dallar arasından savrularak karanlığın içinde kayboldu. Kır sakallının yanından hızla başka biri geçti. Varg'la ilk konuşan, zayıf, kızıl saçlı adam Svik'ti. Homurtusuyla yüzü buruşmuştu, elindeki *seaks*'ın soğuk demiri parlıyordu. Mızraklılardan birinin etrafından dolandı, yaklaşıp *seaks*'ı mızrak sapında gezdirerek kesti. Bir çığlık eşliğinde kopan parmaklar yere saçılırken mızrak düştü. Zayıf adam çığlık atan savaşçıyı yün tuniğinden yakaladı; ileriye doğru sürükleyip bir kafa attı ve adam haykırarak yere düştü.

Açık araziye sessizlik çöktü: sadece derin alınan nefesler, ağaçlarda esen rüzgâr ve Leif'in iniltisi. Hareket edemeyecek kadar sersemleyen Varg, yere düşen adamlara baktı. Hâlâ dizlerinin üstüne çökmüş duran Leif, bir eliyle kasıklarını tutuyor, ağzından salyalar akıyordu. Gözleri fal taşı gibi açılan Orl bir ağaca yaslanmıştı ve tazısı yeni gelenlere hırlıyordu.

Svik, Orl'a doğru yürüdü. Tazıya boğuk, hayvani bir sesle hırlayınca tazı kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırıp, inleyerek sıkıca Orl'a yaslandı.

Svik alnındaki ve örgülü saçındaki kanı silerken güldü.

Kır sakallı, Leif'in yanından geçip Varg'ın başında dikildi.

"O... benim," diye kekeledi Leif. "Benim kölem ve kefaret* hakkıyla benim. Cinayet için... hesap vermeli."

"Hayır," dedi kır sakallı, kaba ve rahatsız edici bir tonda. "O artık bir Kan Yeminli."

* Eski İskandinavlarda adam öldürme gibi suçlar için ödenen kefaret. (e.n.)

BÖLÜM BEŞ

ELVAR

"ASILIN KÜREKLERE, sizi *niding**, ödlek, trol pisliği sürüsü!" diye böğüren Sighvat, düğüm atılmış bir halat parçasıyla bir varilin üzerinde tempo tutuyordu.

Elvar dişlerini sıkarak küreğini çekerken sırtındaki ve omuzlarındaki kaslar acıdan sızlıyordu. Bir dalga *drakkar*'ı yukarı kaldırdığında ejderha pruvası barut grisi gökyüzüne yöneldi. Elvar'ın küreği suyu yarıp geçti. Dengesini kaybedip kürek oturağından neredeyse kayacakken karın boşluğunda bir hafiflik hissetti, o sırada pruva buz zerreciğinden dalgaları yararak aşağı indi. Rüzgârla taşınarak pruvanın üzerinde patlayan dalganın oluşturduğu serpinti, Elvar'ın sırtını dolu taneleri gibi kırbaçladı. Karla karışık yağmuru ve sarı saçlarından bir tutamı yüzünden çekti. Küreğini düzeltip, dengesini bulunca tekrar kürek çekmeye başladı. Kendini bu ritme kaptırmıştı; kasları geriliyor, son raddeye kadar zorlanıyor, her bir kası derinden yanıyordu. Önündeki Grend'in geniş sırtı görüşünü kapatıyordu, ter ve tuz serpintisinden adamın saçlarındaki kır çizgiler koyulaşmıştı. Onun ötesinde, Grend'in kürek çekişinin ritmiyle bir an için görülebilen, koca göbekli Sighvat tempo tutuyordu. Onun arkasında, kıçta, şefi Agnar duruyordu. Bal şarabıyla dolu midesi, rüzgârda dalgalanan örgülü sarı saçlarıyla isim günün-

* İskandinav mitolojisinde kötücül bir yaratık (e.n.)

deymiş* gibi gülüyordu. Elleri dümeni kavramış, *Wave Jarl'i*** iki kıvrımlı burnun kolları arasında yönlendirmeye çalışırken dümen küreğiyle boğuşuyordu, arkasında açık deniz ve parlayan bulutlar vardı.

Sighvat, "ASILIN!" diye tekrar bağırınca elli kürek beyaz köpüklü denize daldı. *Wave Jarl* dalgaların arasında yol alırken sırtlar bükülüp gerildi.

"SAHİL!" *Drakkar*'ın pruvasından yükselen bu haykırışla yorgunluğun ve yanan kasların acısının sona ermesini uman Elvar, yeni bir enerji patlaması hissetti. Adaya hâkim olan dağda parıldayan kırmızı ateş damarlarının işaretlediği İskalt Adası'nı kolayca bulmuşlardı ama karaya çıkacak bir kumsal bulmak çok daha zordu. Eğildi çekti, eğildi çekti.

Arkasında bir yerlerden, ejderleri ve diğer deniz canavarlarını teknenin gövdesinden uzak tutmak için kara büyüsünü mırıldanan Lekeli köle Kráka'nın ilahisinden bölümler bölük pörçük duyuluyordu.

Solunda siyah granit bir kaya göründü. Üstündeki foklar ve martılar, yanlarından kayıp giden ejderha pruvalı gemiye bakıyordu. Elvar, denizin *Wave Jarl*'ın etrafındaki sanki runik bir büyüye itaat ediyormuş gibi sakinleştiğini hissetti. Doğal bir limana girdiklerinde dalgalar yumuşadı. Kürek çekmek kolaylaşmıştı, arkalarında beyaz zerreciklerden bir dümen suyu dalgalandı. Agnar bağırarak Sighvat'a bir emir verdi.

"YARIM KÜREK!" diye bağıran Sighvat, varile vurarak tutturduğu ritmi yavaşlattı.

Elvar küreği yavaşça çekmeye başladı. Coşku dolu heyecanının yorgunluğunu hafiflettiğini hissetti.

İşte geldik.

Agnar bir kez daha bağırdı.

*Geleneksel olarak insan isimlerinin yıl içindeki farklı günlerde, o isim koyulanlarla birlikte kutlandığı özel bir gün. (ç.n.)

** Dalgaların Efendisi/ Jarl anlamına gelir. (e.n.)

"KÜREKLER İÇERİ!" diye bağıran Sighvat, varile vurmayı bıraktı. Güverte boyunca ilerleyerek Elvar'ın yanından geçip pruvanın yolunu tuttu. Kürekler yuvalarına yerleştirilirken tahtaların takırtısını duyan Elvar, küreğini sürüyerek oyuktan çekti. Kürek oyuğunun tıpasını döndürerek yerleştirdi. *Wave Jarl* ahşap bir iskele boyunca ilerlerken tahtaların gıcırtısı duyuluyor, dümeni bağlayan Agnar emirler vererek güverte boyunca uzun adımlarla ilerliyordu.

Elvar ayağa kalktı. Gerilince boynundaki ve sırtındaki kemiklerin çıtırdadığını duydu. Sonra sandığını açarak sarılı bir koyun postunu yere serip *brynja*'sını çıkardı. Değerli zırhı, onu paslanmaya karşı koruyan koyun postunun yağlarıyla parlıyordu. Tecrübenin verdiği rahatlıkla zırhı alıp kollarını içinden geçirdikten sonra başının üzerine çekti. Hafifçe kıpırdanıp sallanınca zırh omuzlarının üzerinden ve gövdesinden aşağı kaydı. Ağırlığını omuzlarından almak için zırhı ince bir kemerle sımsıkı bağlayıp, kılıcının, *seaks*'ının ve baltasının asılı durduğu silah kemerine uzandı. Kılıcını sıkışıyor mu diye kontrol etmek için bir karış çekti, sonra geri bıraktı. Ellerini kılıcın kabzasına koyduğu ilk günden itibaren Grend'den edindiği bir alışkanlıktı. Son olarak tekrar sandığa uzanıp kaba yünden örülmüş *nålbinding* beresini aldı. Başına taktıktan sonra, perdahlanmış bantlı demirden miğferiyle boynunu koruyan perçinli zincir perdesini kaldırdı. Göz deliklerini görüşü net olacak şekilde ayarlayıp sıkıca bağladı. Grend de onun yaptıklarını yapıyordu. *Brynja*'sını düzeltmek için omuzlarını oynatırken savaşçıya sırıttı. Adam ona donuk bir bakış attı. Yüzü buruş buruş ve asıktı ama bu Elvar'ı daha fazla gülümsetti. Kadın daha sonra üst korkuluk boyunca bir rafa sıkıştırılmış duran kalkanına uzandı. Onu yerinden çıkarıp elini ahşap kulptan geçirdi, yumruğunu *umbo*'nun oyuğuna yerleştirdi. Mızrak rafına doğru ilerledi, kendi mızrağını alıp inmek için can atarak Agnar'ın emirlerini beklemeye başladı.

Agnar on ya da on iki kişinin isimlerini ilan ederek kalıp gemiyi korumalarını, geri kalanların da inmesini emretti. Üst korkuluktan Sighvat'ın demirlediği ahşap iskeleye atladılar. Aralarında Grend ve Elvar da vardı.

Karla karışık yağmur rüzgârla savruluyordu, yukarıdaki şişkin bulutlar iyice yüklüydü. Etrafına bakınan Elvar, iskelenin çakıllı bir kumsala çıktığını gördü. Kuruyan ya da tamire hazırlanan ağlar direklere asılmıştı. Yengeçlerin avlandığı söğüt sepetler üst üste yığılmış, bir dizi tütsühanenin önünde duruyordu. Eski, çürümüş bir tekne terk edilmiş halde yatıyor, üzerine tüneyen deniz kırlangıçları ve ringa martıları gelenlere bakıyordu. Kumsal keskin bir şekilde yükseliyordu, çakılların yerini toprak almıştı. Kumsala bakan bir sırtta, incecik tüten dumanları karla kaplı gökyüzünde kaybolan, yan yana dizilmiş birkaç düzine ev göründü. Binaların ötesinde, kavak ve huş ağaçlarından oluşan bir korunun dalları altında daha fazla ev vardı. Arazi, dağ eteklerine doğru yükseliyor; hızla adanın zirvesine doğru tırmanan, sivri dişler kadar keskin, granit yüzlü kayalıklara dönüşüyordu. İnce, kırmızı filizler karanlık kayaları yararak demir ocağındaki ateş gibi parlıyordu.

Köyde bir hareketlilik vardı, kürk giymiş insanlar kapılardan çıkmış bakıyordu. Bazıları koşuyor, diğerleri mızraklarını ve avlandıkları yayları kavrıyordu.

Yaylardan nefret ederim, diye düşündü Elvar. Dudağını bükerek iskeleye tükürdü. *Korkakların silahı. Bir savaşçı, uzaktan öldürerek savaşta nasıl şöhret kazanabilir?*

Kırmızıya boyanmış, üzerine dairesel biçimde sırayla kılıç, balta ve mızrak işlenmiş kalkanını kaldırdı.

"Ölü tanrılar adına, hava ne soğuk," diye mırıldandı Biórr. Kalkanı sırtına astı, ayaklarını yere vurdu. Avuçlarına üflediği nefesi buhar çıkarırken Elvar'a gülümsedi.

Elvar sadece bakıyordu, gözlerindeki ilgiyi görünce bakışlarını kaçırdı.

"Güzel bir gün," dedi. Aslında içine sızan ceset soğukluğunu hissediyor, kasları ölüm kadar sessizce buz kesiyordu. Yanlarında gıcırdayan *Wave Jarl* dalgaların üzerinde yükselip alçalıyor, mavi siyah deniz buzla parlıyor, durgunlaşıyordu. Bu kadar kuzeyde, bahar sadece bir sözcüktü.

"Elvar, Grend, benimle gelin!" diye bağırdı Agnar. Savaşçılar yol vermek için iki yana ayrıldı. Elvar'ın başı dimdikti. Agnar'ın ona, ordusunun en gencine gösterdiği saygının farkındaydı.

En genci ve en ateşlisi, diye düşündü Elvar. Yanından geçtiği, hepsi savaş görmüş ve keskin demirlerini donanmış acımasız savaşçılara baktığında, bunun kolay hak edilmediğini görebiliyordu. *Wave Jarl*'ın güvertesine göz attığında, tekneyi korumak için seçilen savaşçıların kendisini izlediğini gördü. Kráka pruvaya yaslanmıştı, terden ve denizden ıslanmış siyah saçları, bir karganın çökmüş kanatları gibi kafasına yapışmıştı. Elvar, yanından geçerken genç savaşçıya bakmak için döndü; köle tasması ve zinciri şıngırdadı. Gemi muhafızlarından biri onu tekmeleyince irkilerek ellerini kaldırdı. Elvar gözlerini kaçırdı.

Agnar ayakta bekliyordu. Zırhının üzerine siyah ayı postundan bir pelerin atmış, boynuna gümüş bir *tork** ve kollarına kalın halkalar takmıştı. Bir elinde kalkanı vardı, diğer eliyse kalçasındaki kılıcın üzerindeydi. Kemerinde yırtık pırtık, kana bulanmış yün bir parça asılıydı. Sarı saçlarından kalın bir savaşçı örgüsü, başının ortasından aşağı iniyordu, kafasının geri kalanı tıraşlıydı. Elvar ona yaklaşırken miğferini çekip bağladı.

Sighvat, dikkatle Agnar'a baktı. Zırhı gövdesini sımsıkı sarmıştı, kemerinde sakallı bir balta asılıydı. Omzuna kenevir bir çuval atmıştı, diğer elindeyse bir zincir tutuyordu. Zincirin

* Tek bir parça olarak veya birlikte bükülmüş metal şeritlerden oluşan sert boyun halkası. Büyük çoğunluğu önden açıktır ancak bazılarında kapaklar, zıvana ve zıvana kilitleme mandalları vardır. (ç.n.)

ucunda çömelmiş bir adam, titreyip büzülüyordu. Saçları uzun ve inceydi, gözleri kara çukurlara dönmüştü. Üzerine yırtık pırtık bir fok derisi pelerin sarılmıştı.

"Beni takip edin," dedi Agnar, yanına gelen Elvar'a. Sonra dönüp rıhtım boyunca ilerledi. Sighvat zincirli köleyi sürüklerken Elvar ve Grend de arkalarından yürüyordu. Savaş grubunun geri kalanı peşlerinden gümbür gümbür gelirken iskele sarsılıyordu.

Agnar bir boynuzu dudaklarına götürüp üfledi, rüzgârla sürüklenen ses sahilde kederle çınladı.

Elvar iskeleden inip uzun adımlarla kumsala doğru ilerlerken çizmelerinin altındaki çakıllar çatırdıyor, önlerinde bir kalabalık oluşmaya başlıyordu.

Sighvat, "Biz Ölüm İttifakı'yız," diye haykırdı derinden gelen sesiyle. "Biz *vaesen* katilleriyiz, Lekelilerin avcıları, ruhların biçicileriyiz. Savaş şöhretimizi duymadıysanız, size seve seve öğretiriz."

Elvar'ın arkasındaki savaşçılar arasından homurtular ve kahkahalar yükseldi.

Önlerindeki kalabalık, fok derisi ve kürke sarınmış altmış yetmiş civarı köylü, kendi aralarında mırıldandı. Bazılarının bacaklarına çocuklar yapışmıştı, bazıları kapı aralıklarından bakıyordu. Kalabalığın arasında mızraklar hazırdı, bir kısmı nişan almıştı. Elvar, yayların kirişlerine yerleştirilmiş oklar gördü. İnsanların gözlerindeki soruları görebiliyordu. Şiddetin bıçak sırtında dolaşıyorlardı. Sayıları Ölüm İttifakı'ndan fazlaydı. Sırım gibi ve sert görünüşlüydüler. Elvar, dünyanın yaşayanlara karşı birleşmiş gibi göründüğü ve *vaesen*'lerin daha cesur olduğu kuzeyin bu derinliklerinde yalnızca güçlülerin hayatta kalabileceğini biliyordu. Ancak bu köylüler ne kadar çetin olsalar da savaş ve kanla yoğrulmuş ve bilenmiş Ölüm İttifakı değillerdi. Onları izleyenler arasında Elvar, yalnızca bir avuç dolusu kalkan görebiliyordu, hiçbirinde zırh yoktu.

"Onları şahin gözlerinle izle," diye Elvar'a mırıldanan Agnar, sahilde duruyordu. Elvar, Grend ve Sighvat; Agnar'ın hemen arkasındaydı. Savaşçı grubunun geri kalanıysa geniş bir alana yayılmıştı.

"KALKANLAR!" diye bağırdı Agnar. Elvar, arkasında birbirine çarpan ıhlamur ağacından tahta şeritlerin çatırtısını, hat sıklaşırken çakıllar üzerindeki çizmelerin sürtünmesini ve gıcırtısını duydu.

"Aranızda bir adam var," diye bağırdı Agnar. "Adı Berak. Uzun boylu, ahır kadar geniş. Yüzünün bir yanı boydan boya yaralı. Yanında bir kadın ve bir çocuk var. Belki iki, belki üç gün önce buraya gelmiş olmalı. Onu bize teslim edin, bu sahil kanınızla boyanmasın."

Elvar yüzleri izledi; bazılarında korku, bazılarında gurur, bazılarında düşmanlık ve öfke gördü.

Agnar kemerindeki yırtık pırtık yünlü parçayı çıkarıp kaldırdı.

"Sizin yardımınızla ya da değil, onu bulacağım. *Hundur** kölem kokusunu aldı. Benden kaçamayacak." Agnar kana bulanmış paçavrayı Sighvat'ın zincirinin ucundaki adama attı, adam önündeki parçaya zehirmiş gibi baktı.

Sighvat kölenin boğazındaki zinciri çekti.

"*Hlýða,*"** diye homurdandı Agnar. Kölenin tasmasının altında kırmızı bir damar titreşti.

Köle inleyerek paçavrayı aldı, yüzünü içine gömerek koklayıp homurdandı.

"Tercihiniz yardım etmek ya da köstek olmak," diye devam etti Agnar. Hepsine teker teker bakarak kemerinden sikke dolu bir kese çıkarıp önündeki kumsala fırlattı.

"Tercihiniz zengin olmak ya da ölmek." Agnar, hangisini tercih edecekleri umurunda değilmiş gibi omuz silkti.

* Köpek, köpek kanı taşıyan. (ç.n.)

** Eski Norsça, İtaat et! (ç.n.)

Uzun boylu bir adam öne çıktı. Kürk ve fok derisine sarınmıştı; elinde bir mızrak, kemerinde kabzası mors dişinden oyulmuş uzun bir bıçak vardı. Sakalındaki çok sayıda örgü, kemik halkalarla bağlanmıştı.

"Ben Hrut, İskalt Mevkibeyi," dedi adam.

Mevkibeyi! diye düşündü Elvar. Adamı tepeden tırnağa süzdü. *Altınların veya gümüşlerin nerede? Kılıcın, zırhın nerede? Anakarada bir mevkibeyinin tuvaletine bile girmene izin verilmez.*

"Adamda Berak adında yaşayan birini tanımıyorum," dedi Hrut.

"Onu gayet iyi tanıyorsun," dedi Agnar. "Fakat LEKELİ olduğunu bilmiyor olabilirsin!" Bu sözcüğü haykırırken tükürüğü havada uçuştu. "Ona tanrıların eli değdi, size yalnızca kan ve kıyım getirecektir. Onun gibileri koruma."

Elvar, kalabalığın arkasında bir hareketlenme gördü. Uzun boylu, omuzlarına beyaz tilki postundan bir pelerin atmış mızraklı bir adamdı. Yanındaki muhtemelen en fazla yedi sekiz kış görmüş küçük bir kızla konuşmak için eğildi. Kız başıyla onayladıktan sonra kulübelerin arasından geçerek sahil boyunca koşar adım uzaklaşmaya başladı.

"Orada," diyen Elvar, mızrağıyla Agnar'a hızla uzaklaşan çocuğu işaret etti.

Agnar, Hrut'un etrafından dolanarak ilerledi ama mevkibeyi sağına bir adım atarak Agnar'ın önüne geçti.

Agnar durup omzunun üzerinden Elvar'a baktı.

"Kızı takip et," dedi. Kılıcını çekmesiyle kan havada uçuştu. Elvar'ın her gün çalıştığı bir hareketti, çekilen kılıç soldan sağa çapraz bir saldırıya dönüşüyordu. Agnar, manevrayı kalkanının arkasına saklamış, Hrut ancak çeliğin parıltısını gördüğünde durumun farkına varabilmişti. Mızrağını hareket ettirip geriye doğru sendelemek için tek bir fırsatı vardı ama Agnar'ın kılıcı, mızrağın sapını yarıp geçerken kılıcın ucu Hrut'un sakalını, çenesini ve altdudağını kesti. Kan fışkırarak dişleri havaya saçıldı.

Hrut acı ve öfkeyle haykırdı. Agnar öne atılarak kalkanını kaldırıp kılıcını sapladı. Hrut'un arkasındaki kalabalık galeyana geldi, çoğu mızraklarını doğrultup ileri atıldı. Oklar havada ıslık çalarak uçtu.

Arkasındaki Ölüm İttifakı bir savaş narası atıp silahlarını kalkanlarına vurarak ilerlerken Elvar, Agnar ve Hrut'un yanından dolanarak harekete geçti. Arkasında çakılların çıtırtılarını duydu, çizmeli biri onu takip ediyordu. Grend olduğunu anlamak için Elvar'ın dönüp bakmasına gerek yoktu. Hepsi Agnar ve Hrut'a odaklanmıştı, mevkibeylerini savunmak için koşuşturan kalabalığın etrafından dolaştı. Elinde yayı olan bir adam, akrabalarının yan tarafına doğru kıvrıldı ve yayını Ölüm İttifakı'na doğrultup çekti, ardından oku serbest bıraktı. Sahilden bir çığlık yükseldi. Elvar aniden yolundan saptığında, köylü darbeyi almadan önce Elvar'ı sadece bir anlığına gördü. Elvar'ın kalkan başlığı, kafasının yan tarafında çatırdadığında adam ipi kesilmiş bir yelken gibi yere düştü.

Adamın başında duran Elvar'ın gözleri sahildeki kulübelerin arasında kaybolan kızı aradı. Koşmaya devam etti.

Sağında bir hareket fark etmesiyle içgüdüsel olarak eğilip yana kayarken kalkanını kendine siper yapmak için döndü.

Bir mızrak zırhını sıyırırken çelikten bir kıvılcım çıktı. Ardından Elvar'ın kalkanının kenarı mızrak sapına çarptı ve mızrağı kullanan kadının tökezleyerek sendelemesine sebep oldu. Elvar kılıcıyla kürk ve derilerin arasından saldırganın omzunu ve sırtını kesti. Kan fışkırırken haykıran kadın, sendeleyerek öne doğru tek dizinin üzerine çöktü. Elvar'ı sakatlamak amacıyla mızrağını savurduğu anda kafatası patladı. Grend'in baltası kafasının içinde çıtırdıyordu. Mızrak tıkırdayarak çakılların üstüne düştü. Grend homurdanarak baltasının ağzını çekip çıkarırken yüzüne kan ve beyin parçaları sıçradı. Bir bakışmanın ardından Elvar koşmaya devam ederken göz ucuyla Sighvat ve kölenin, ayrıca Biórr'un Grend'i izlediğini gördü.

Sahilde kaçan kızdan bir iz bulmayı umarak binaların arasına dalan Elvar durup etrafı dinlemek için nefesini tuttu. Arkasından esen rüzgâr, çığlıkları ve demir şakırtılarını ona doğru taşıyordu. Gelen sesleri duymazdan gelmesiyle fısıltılar duydu. Biri derinden, neredeyse bir hırıltı gibiydi, koşmaya devam etti. Binaların arasından kıvrılıp, tamir için asılı balık ağlarının etrafından dolanarak menteşesi üstünde sallanan bir kapıya geldi. Köyün arkasında, duvarları kil, saz ve çamurla kaplı ahşap bir kulübe vardı. Sadece tek odası olabilecek büyüklükte görünüyordu. Elvar yavaşlayıp kalkanını kaldırdı. Açık kapıdan gölgelenmiş karanlığa baktığında, bir ateşin yumuşak parıltısını gördü. Grend yanına doğru süzüldüğünde Elvar, ona kulübenin arka tarafına dolanmasını işaret etti. Grend'in sessizce başıyla onaylamasının ardından Elvar, arkasında duran biri varsa ona çarpsın diye kapıyı sertçe tekmeledi. Kalkanını kaldırdı, mızrağını doğrulttu ve gizlenen bir saldırgan ihtimaline karşı savunmak için döne döne odaya daldı.

Kulübe boştu.

Kulübenin ortasında, sert toprağa kazınmış bir ocağın üstünde alevler titriyordu. Üzerindeki demir zincire bir çömlek asılmıştı. Balık güveci kaynıyordu. Bir masa, üç sandalye, iki saman yatak. Elvar samanları şişledi, sonra kulübeye sızan ışığı gördü. Arka duvarda, iri bir adamın sürünerek geçebileceği genişlikte, alçak bir delikti. Grend'in çizmeli ayakları, gri yünden bacak sargıları göründü.

Elvar duvara tekme atınca sazlar ve çamurlar dağıldı. Tekrar tekmeledi, biraz daha sertleşmiş kil döküldü ve açık kestane rengi hasır dolguyu ortaya çıkardı. Grend'in baltası savruldu ve duvarın bir bölümü ufalandı.

Orada durup birbirlerine baktılar. Elvar, arkasında derinden alınan bir nefes ve zincir şakırtıları duydu. Sighvat ve kölesi oradaydı. Kapı aralığından içeri giren Sighvat'ın cüssesi ışığı kapatmıştı. Köle homurdanarak çömelip burnunu yere götürdü.

Onlara yetişen Biórr'un yüzü dövüşmekten ve sahil boyunca koşmaktan kızarmıştı.

Köleye, "O mu?" diye homurdanarak sordu Sighvat. Zincirin ucundaki adam sürünerek karyolaya yaklaştı, yüzünü samanlara gömerek derin derin kokladı. Sighvat'a bakıp başıyla onayladı.

Ayak sesleri geldi. Kapıda beliren Agnar'ın kılıcı, kabzasına kadar kırmızıydı. Arkasında omuz omuza duran, etten bir duvar gibi dizilmiş savaşçıları vardı.

Önce Sighvat'a sonra köleye baktı.

"Nerede?" diye homurdandı Agnar.

Elvar duvardaki deliği işaret etti. Grend yerde izler arıyordu.

"Bu taraftan," diyen asık suratlı savaşçı, doğrulup kanlı baltasıyla ağaçları ve gölgeli ormanı, İskalt'ın karanlık ve kasvetli ateş dağını işaret etti.

"Peşlerine düşün," dedi Agnar.

BÖLÜM ALTI

ORKA

Orka nefes nefese uyandı. Bir an için nerede olduğunu anlayamadı. Zihninde sadece kan ve savaşın, etrafına düşen cesetlerin, denizin uğultusunun, vahşet seslerinin capcanlı bir görüntüsü vardı. Kendi evinde terden sırılsıklam olmuş, hasır şiltenin üzerinde uzanıyordu ama savaş naraları ve ölüm çığlıkları, kanlı çatışmanın ortasında duruyormuşçasına keskin ve netti. Yukarıdaki ahşap kirişlere bakıp nerede olduğunun bilincine vardığında, uzun ve kesik kesik bir nefes aldı. Gerginliği azalırken şiltesinin bir yanını kavrayan, parmak boğumları beyazlaşmış olan yumruğunu gevşetti.

Şafağın soluk grisi kepenklerin arasından içeri süzüldü. Thorkel yanında uyuyordu, kıllı sırtı ona dönüktü ve bir ayağı yün battaniyenin dışındaydı. Göğsü yavaş bir tempoyla inip kalkıyor, gırtlağından derin bir horlama geliyordu. Orka ona dokunmak için uzandı, parmak uçlarını teninin üzerinde gezdirdi.

Onu uyandırmamalıyım. Kendi zayıflığımın sıkıntısını neden onun sırtına yükleyeyim ki?

Kolunu geri çekip ayaklarını yatağın kenarından sarkıttı. Başını ellerinin arasına alarak bir süre orada oturdu. Vücudunun kendine gelmesi, terinin kuruması için bekledi. Baş ucunda bir sürahi bal şarabı ya da bira olmasını diledi, buna gerçekten çok ihtiyacı vardı. Anıları, acıyı dindirmek için. Daha az içmesini

istediği için bir an Thorkel'e karşı kırgınlık hissetti. Sonra yün pantolonunu, deri çizmelerini ve keten tuniğini üstüne geçirerek odayı boydan boya geçti. Thorkel'i uyandırmamak için kapıyı yavaşça açtı. Niyeti ocağı yakmak ve biraz yulaf lapası, bal ve krema hazırladıktan sonra Thorkel ile Breca'yı uyandırmaktı ama kendi yatak odalarıyla birlikte yapının en büyük kısmını kaplayan kulübenin salonuna girerken içinin ürperdiğini hissetti, bir terslik vardı.

Breca neredeydi?

Sönmüş şöminenin yanındaki yatağına baktı. Oğlu gözlerinde ve kulaklarında közlerin hafif parıltısı ve çıtırtısıyla uyumayı seviyordu.

Boştu, yün battaniye açılmıştı.

Damarlarında bir buz damlası dolaşmaya, göğsünde bir endişe kanat çırpmaya başladı.

"Breca," diye seslendi; hızla masaların, üst üste yığılmış battaniyelerin arasına, dolapların arkasına bakarak salonu taramaya başladı. Arkasından bir ses geldi. Thorkel, pantolonu giyip omuzlarına bir battaniye sararak çıplak ayaklarıyla odadan çıkıyordu. Gözlerini kırpıştırmasından yüzündeki kasların uyanık olduğunu henüz algılamadığı belliydi.

"Ölü tanrıları uyandıracak kadar gürültü yapıyorsun," diye söylendi.

"Breca yok," diye tersledi Orka, içindeki korkuyla sözleri sert çıkmıştı.

"Dışarıdadır?" dedi Thorkel. "Su ya da yakacak odun topluyordur?"

"O işleri sabah *ben* yapıyorum. Breca ben uyandırana kadar uyuyor," dedi Orka.

"Sen mi yapıyorsun? O uyuyor mu?" dedi Thorkel kaşlarını çatarak.

Orka sinirle ona baktı. "Bunu, yulaf lapası kokusu onu uyandırana kadar mağarasında ayı gibi kış uykusuna yatan adam söylüyor."

"Haklısın," diye omuz silkti Thorkel. "Yine de dışarıda olabilir. Mesanesi onu uyandırmış olabilir."

"Senin gibi ihtiyar değil. Çişini tutabiliyor."

Thorkel ağzını açtı, daha derinlemesine düşününce yatak odasına geri döndü. Orka askıdaki mızrağına uzanıp kapıları ardına kadar açarak uzun adımlarla gün ışığına çıkarken, çizmelerini giyen Thorkel üstündeki yün tuniği çekiştirerek tekrar ortaya çıktı.

Orka avluya inen ilk basamakta durup araziyi inceledi. Odunluk, demir ocağı, kömür ocağı boştu ve hiçbir iz yoktu.

"Breca," diye haykırarak merdivenlerden hızla indi, çizmeleri yumuşak çamura batıyordu. Bitki ve sebze bahçesini, arı kovanını geçti. Yanından geçerken ahıra göz attı. Tüylü midillileri, kafasını ahır kapısının üzerinden sarkıtmış, tıpkı Orka'nın dün gece bıraktığı gibi içine çift çatallı bir yaba saplanmış saman balyasına doğru bakıyordu. Uzun adımlarla ilerleyen Orka, arazinin içinden berrak suyuyla hızla akan derenin kenarında durdu. Yosun tutmuş bir kayanın dibine çömeldi. Mızrağının sapını buzlu suya sokup kayanın altındaki bir oyuğun altına doğru dürttü.

"Spert, uyan," diye mırıldandı.

Orka'nın kolu uzunluğunda, Thorkel'in ağaç kütüğüne benzeyen bacakları kadar kalın, karanlık bir şekil belirdi. Kayanın altından kıvrılarak dereye doğru yayıldı. İnce, halka gövdesi düzleşti, sırtının üzerine doğru sivrilerek yağlı bir iğneye dönüştü. Çok sayıda uzun bacak derenin kıyısını kavradı ve başıyla suyu yararak Orka'ya doğru süründü.

"*Yemek*," diye gaklayan Spertus'un sesi, kuru deriyi tırmalar gibi çıkıyordu. Gri sarkık derinin altında pörtlek gözleri ve çok sayıda sivri uçlu dişle dolu bir ağzı vardı. İnsana neredeyse tıpatıp benzeyen yüzüyle Orka'ya baktı.

"Breca'yı gördün mü?" diye sordu yaratığa.

"*Yemek yiyene kadar Spert uyur*," diye mırıldandı yaratık.

Etrafına bakınarak genellikle her sabah kendisine kan ve tükürük karıştırılmış yulaf lapası getiren Breca'yı aradı. "*Açım,*" diye söylendi.

"Seni öldürmeliyim, işe yaramaz yaratık," diye mırıldanan Orka, ayağa kalktı.

"*Nankör,*" diyerek dişlerini gıcırdatan yaratığın sesi, yine deriyi tırmalar gibi çıkmıştı. "*Spert çok çalışıyor. Spert sizi vaesen'den koruyor.*"

"Bizi koruyorsan, Breca nerede?" diye hırladı Orka.

Spertus gözlerini kırpıştırdı.

"*Her şeyi, herkesi, her an izleyemem,*" diye homurdandı Spert. "*Ara sıra uyumak zorundayım.*"

"Orka," diye seslendi Thorkel arkasından.

Ayağa kalkıp döndü. Spert suya dalıp kayanın altındaki odasına dönerken sular sıçradı, bir dalgalanma oldu. Thorkel daha büyük kapıların içine inşa edilmiş, yalnızca midillilerini ve arabalarını ticaret için mallarla Fellur'a götürürken açılan, tek kapının yanında diz çökmüştü. Normalde demir bir sürgüyle açılan bu tek kapıdan gelip geçiyorlardı. Orka, kafasında davul gibi gümbürdeyen bir korkuyla Thorkel'e koştu.

"Buradaymış," dedi Thorkel, çamurda onunkinin yarısı büyüklüğünde belirgin bir çizme izini işaret etti. "Bu kapıyı kullanmış." Demir sürgü çekilmiş, kapı itilmişti. Thorkel kapıyı iterek açtı, çiftliklerinin ilerisine, ormanlık alanla çevrili açıklığa baktı. Çamurda başka çizme izleri de vardı.

Panik, bir engerek yılanının zehri gibi Orka'nın damarlarında akmaya başladı.

Fellur köyündeki Virk'ün sözleri kafasının içinde çınlıyordu.

Çocuklar kaçırılıyor.

"Diğerleri?" diye sordu Orka. Yerdeki izleri okuyamayacak kadar öfke ve endişe doluydu. Gözleri duvarların ötesindeki açıklığı taradı, ormanın altındaki gölgeleri aşmaya çalıştı. "Asgrim'in oğlu Harek gibi kaçırıldı mı?"

"Başka kimseden iz yok," dedi Thorkel ayağa kalkarak. Rünlerle işaretlenmiş kapılardan geçerek sola döndü, Orka da onu takip etti. Thorkel *seaks* ve el baltasının sarktığı silah kemerini kuşanmış, Orka mızrağını almıştı.

Kan dökmek gerekirse idare etmemiz için yeterli.

Açık bir düzlükte ilerlediler, yükselen güneş meydanı ısıtırken çiyle ıslanmış çimlerin arasında kalan birkaç parça kar buharlaşmaya başlamıştı. Yüksek dalların altından geçerek evlerinden kuzeydoğuya, alacakaranlık bir dünyaya doğru ilerlediler. Thorkel'in daha iyi iz sürücü olduğunu bilen Orka kocasını izliyor, gözleri sürekli yeri tarayarak önünde hızla ilerliyordu. Yolları, kendi arazilerinden geçerek yukarı doğru akan ve hafif bir yokuş tırmanan dereyi takip ederek kıvrıldı. Orka yukarıya ve çevresine baktı, *vaesen*'ler veya diğer avcılarla ilgili anlatılan işaretleri aradı ama hiçbir şey görmedi. Orman sanki nefesini tutmuş gibi sessiz ve hareketsizdi.

Nerede? Biri ya da bir şey onu incittiyse ben ona yapacağımı...

Zihninde, indirilen bir baltanın ve fışkıran kanın görüntüsü canlandı.

Öfkesinin giderek arttığını, damarlarındaki buzun karıncalandığını hissedince bu duyguyu bastırmak için derin bir nefes aldı. Oğlunun ona ihtiyacı vardı, şu an önemli olan tek şey onu bulmaktı. Gözü dönmüş bir öfke onu bulmasına yardım etmezdi.

Arazi düzleşti, bir bayırı aştılar. Önlerinde uzanan bir gölet gördüler, buz gibi su karanlık ve durgundu. Çiftliklerini besleyen dere buradan geliyordu.

"Breca," diye haykırdı Thorkel. Gölge gibi bir siluet, göletin kenarına çömeldi.

"Baba," diyen Breca, onlara bakıyordu. Cılız sesi, ıssızlığın ortasında daha da şiddetli çıkıyordu.

Orka hızlandı. Thorkel'i geçip göğsüne oturan buzu eriten bir rahatlama ve neşenin coşkusuyla oğluna doğru koştu. Breca, kış kadar solgun beyaz nilüferlerin yüzdüğü göletin kenarına

çömelmişti. Orka yere adeta yığıldı, dizlerinin üzerinde Breca'ya doğru süründü. Kollarını ona dolayarak öyle sıkı sarıldı ki nefesi kesilen Breca homurdandı.

Orka gözlerinden akan yaşları savuşturarak oğlunun yanağını öptü, karmakarışık siyah saçlarını okşadı.

"Suyun kenarından uzaklaşın," dedi Thorkel. Onlara doğru yaklaşırken suya şüpheyle bakıyordu. Havayı kokladı. "Burnuma *Näcken** kokusu geliyor." *Seaks*'ını çıkarıp yumuşak balçığa sapladı. "Uzaklaşın," diye tekrarladı.

"Neden buraya geldin?" diye fısıldadı Orka aynı zamanda Breca'yı suyun kenarından çekti.

Bir *Näcken*'in, dağ nehrinden bu kadar uzakta olmaması gerektiği düşüncesi geldi aklına ancak Breca'yı bulmanın verdiği rahatlamayla bu düşünceyi bir kenara itti.

"Bir ses duydum," dedi Breca. Orka onu serbest bıraktı. Kucağındaki katlanmış pelerinine bakıp çekip açtı.

Nefesi kesilen Orka sırtüstü düştü.

Breca'nın kucağında, dik dursa Orka'nın bacağının yarısına gelecek bir yaratık kıvrılmış yatıyordu. El ve ayak parmaklarının olması gereken yerde kalın, sivri pençeli kolları ve bacakları vardı. Parşömen inceliğindeki kırılgan kanatları gövdesini sarıyor, bir kanadının altından sızan kan derisinde iz bırakıyordu. Burnu ve çenesi sivriydi. Yeni doğmuş bir fare gibi tüysüz bir cildi, iri siyah gözleri ve içinden koyu mürekkep akıyormuş gibi görünen damarları vardı. Başını çevirdi, Orka'ya bakarken

* Çoğunlukla iç nehirlerde, akarsularda, göletlerde ve göllerde yaşayan doğaüstü bir erkek su yaratığıdır. Bu figür, İskandinav öncesi dönemlerden beri eski İskandinav folklorundan ve şiirinden, özellikle de Norveç ve İsveç'teki efsanelerden ve halk şarkılarından bilinmektedir. Näcken, suyla ilişkili tehlikelerin bir simgesidir ve bir dizi farklı kılıkta görünür. Sık sık insanları boğmak için müziğin ezgisini kullanarak çeşitli şekillerde onları kendine çekmeye çalışır. (e.n.)

kocaman ağzını açtı. Dıştaki keskin, içteki değirmen taşı gibi yassı ıkı sıra dişi gözüktü. Dudağındaki bir kesikten, çizgi gibi ince bir kan sızıyordu.

"*Tennúr*," dedi Thorkel, Orka'nın arkasındaki bir yerden.

Orka tek dizinin üstünde doğruldu. Elinin tersiyle Breca'nın yanağına vurarak onu sırtüstü yere savurdu.

"*Bunun* için evimizden uzaklaştın, kendini tehlikeye attın," diye hırlayarak ayağa kalktı. "*Vaesen* burada pusuda bekliyor, katillerle çocuk hırsızları ortada kol geziyor." Gırtlağından anlamsız sesler çıktı. "Seni düşüncesiz budala, kaçırılabilir, yenebilir, *öldürülebilirdin*." İçine dolan bu korkuyla bir tokat daha atmak için kolunu kaldırdı.

Hâlâ Breca'nın kucağında olan *tennúr*, ayakta duramayacak kadar zayıf görünmesine rağmen bir çırpıda kanatlarını açarak Breca'ya siper oldu. Dişlerini göstererek Orka'ya tısladı.

Thorkel kocaman ellerinden biriyle Orka'nın bileğini yakalayıp sımsıkı kavradı.

"Söylemek istediğini yeterince anlattın."

Orka onunla kavga edip kazanabilirdi. Ama birlikte geçirdikleri uzun yıllar, tepesi attığında ve onunla aynı fikirde olmadığı zamanlarda bile kocasının yargısına güvenmesini öğretmişti. Özellikle de tepesi attığında ve onunla aynı fikirde olmadığında.

Breca ona bakıyordu, yanağı çoktan şişip morarmıştı. Gözleri babasına kaydı.

"Evden ayrılmak aptalcaydı," dedi Thorkel. Sesi de bakışları da sertti. "Hâlâ nefes alan ve tüm kanı damarlarında dolaşan bir oğlumuz olduğu için şanslıyız."

Breca'nın altdudağı titredi.

Thorkel derin bir nefes aldı. "Onu nereden buldun?"

"Çığlık attığını duydum," dedi Breca. Kanatlarını tekrar sımsıkı sararak kucağına yığılan *tennúr*'a bakıyordu. "Acı çekiyor."

Acı çeken sen olabilirdin. Ya da ölen.

Orka onu biraz daha azarlamak için ağzını açtı.

"Şu anda gayet sakin," dedi Thorkel.

"Çünkü ona dişlerimden birini verdim," dedi Breca. Gülümseyince dişetlerindeki bir boşluk, sözlerinin doğruluğunu kanıtladı.

"Ne!" diye öfkeyle tısladı Orka.

"Bana *tennür*'un diş sevdiğini söylemiştin. Sütdişlerimden biri sallanıyordu, ben de çekip kıza verdim." Omuz silkerek parmağının ucunu dişetindeki kırmızı deliğe götürdü. "Yenisi çıkıyor."

"Kız mı!" dedi Orka.

"Evet. Adı Vesli. O söyledi."

Orka başını iki yana salladı. Thorkel ıslık çaldı.

"Bizimle kalabilir mi?" diye sordu Breca. İkisine de yalvaran gözlerle bakıyordu.

Thorkel'in kahkahası ağaçların arasında yankılandı.

BÖLÜM YEDİ

ELVAR

Elvar gözlerini kırpıştırınca ter aşağı doğru aktı, karanlığı araştırırken bir an görüşü bulanıklaştı.

"Durun," diye seslendi Agnar, yaklaşık on adım ilerideydi.

Elvar'ın etrafındaki savaşçılar yalpalayarak durdu.

Elvar nefesini verirken buharlar çıktı, gözlerindeki teri sildi. Sırtındaki kalkanı çıkarıp bir ağaca dayadı ve hızla akan bir derenin yanına çömeldi. Grend başında dikildi, ardından sürekli araştıran gözleriyle karanlığa doğru birkaç adım attı.

Tepelerde iyice yükseğe çıkmışlardı, kar artık yoğunlaşıyordu. Gök kubbeden aşağıya doğru düşen iri taneler, kıyılarındaki buzların çıtırdadığı derenin etrafında giderek daha fazla birikiyordu. Elvar dişleriyle eldiveninin tekini çıkarıp matarasının tıpasını açtı. Tek yudumda tüm hepsini içtikten sonra uzanıp deri şişeyi derenin donmadığı yere daldırarak yeniden doldurdu. Kabarcıklar çıkaran su o kadar soğuktu ki Elvar'ın parmaklarını ateş gibi yakıyordu. Kocaman bir yudum daha aldı. Boğazından geçen su, buz kadar keskin ve berraktı. Derenin dibindeki taşlar renkli katmalarıyla parıldıyordu.

Balıkçı köyünden bu yana uzun ve zorlu bir tırmanış olmuştu. Elvar ağaçların arasındaki bir boşluktan bayağı aşağılarda kalan köyü, karla görüntüsü iyice bulanıklaşan körfeze demirlenmiş *Wave Jarl*'ı görebiliyordu. Köy ile ağaçlar arasında

yarım daire şeklinde bir çit vardı. Tahta kazıklar, *vaesen*'lere karşı korunmak için rünlerle işaretlenmişti. Bu yükseklikten hâlâ kumsaldaki belli belirsiz lekeleri, çakılların üzerinde savaş alanını gösteren cesetleri ve kanı görebiliyordu.

Çok büyük bir çatışma değildi, neredeyse başladığı anda bitti.

Agnar, Mevkibeyi Hrut'u öldürmüş ve bir düzine kişi daha Ölüm İttifakı'nın kalkan duvarına düşmüştü. Bu manzara diğer köylüleri silahlarını bırakmaya ikna etmeye yetmişti. Ölüm İttifakı'ndaki tek zayiat, Thrud'un baldırına saplanan oktu. Elvar, onun rüzgâr ve karla sürüklenerek kendisine doğru gelen küfürlerini, geride kaldığı için duyduğu öfkeyi hâlâ duyuyordu. Agnar, tutsaklara göz kulak olması için Thrud'un yanında bir düzine savaşçı daha bırakmıştı. Yirmi altı tanesi ise ormanlık ve karla örtülü tepelere doğru şeflerini takip edecekti.

Agnar ağaçlara doğru birkaç adım atarken Sighvat, "Ayağa kalkın," diye bağırdı.

"*Hundur*, bize yol göster," dedi Agnar, köleye. Toprağı koklamak için çömelmişti; burnu hafif bir kar örtüsünün arasında titizlikle araştırma yapıyor, arkasından hantalca ilerleyen Sighvat'ın tasmasına sıkıca bağlanmış zinciri sertçe çekmesiyle sıçrıyordu. Elvar, tıpasını kapatıp matarasını kemerine astı, eldivenini tekrar taktı. Ayağa kalkarken karla ve buzla kaplı bir kayanın üzerinde kaydı. Kolunu kavrayan bir el düşmesini engelledi, dönüp baktığında Biórr'la göz göze geldi. Hiç düşünmeden onun saf tebessümüne karşılık verdi. Adam tutmaya devam edince, kadın sallayarak kolunu kurtardı. Kalkanını sırtına astı. Grend; Elvar ile Biórr'un arasına girerek ona ters ters baktı.

Biórr gülümseyerek uzaklaştı.

"Yalnızca yardım ediyordum," diyerek Elvar'a baktı. "Sanırım baban benden hoşlanmıyor."

O benim babam değil, diye düşündü Elvar. Sonra gölgelere doğru ilerlemeye başladılar.

Soldaki dereyi takip eden patika dardı. Sağ taraftaki dallar yüksek, ağaç gövdeleri de hayli kalındı. Elvar adımlarını hızlandırarak, orman dökünтüleriyle süngerimsi hale gelmiş ayaklarının altındaki ince kar örtüsünün üzerinden geçti. Patikadan ayrılıp Agnar, Sighvat ve köleye daha yakın olmak için hat boyunca yukarı doğru ilerledi. Grend, birkaç adım gerisinde onu takip ediyordu.

Arkasındaki ayak sesleri artınca dönüp baktı. Biórr'un da yoldan ayrıldığını, onun ve Grend'in çizme izlerini takip ederek ormana doğru ilerlediğini gördü.

Önlerindeki patikada kara bir tümsek belirdiğinde, köle yavaşlayarak önünde durup kokladı. Höyükten duman tütüyor, üstüne düşen kar taneleri eriyordu. İçinden yumrular dışarı taşıyordu.

Elvar yaklaştı, burnunu tırmalayan iğrenç bir kokuyla sarsıldı.

"Trol pisliği," dedi köle. Uzandı, öbekten çıkıntı yapan bir yumruyu kavrayarak çekti. Yumru yapışkan bir tokat sesiyle serbest kaldığında köle, büyük bir kemiği, bir bacağı veya kolu kaldırdı. Üstünden damlayan dışkı ve balçık yüzünden Elvar ne olduğundan emin değildi. Yeni bir pis koku dalgası nefesini kesti, boğazını yaktı. Öğürme refleksine karşı savaşarak kolunu burnuna götürdü.

Agnar kaşlarını çatarak ormana bakıp soldan sağa tararken yanında Elvar'ı gördü.

"Elvar, Grend, Biórr, liderlik etmeye bu kadar hevesli olduğunuza göre, domuz burnu* oluşturup keşfe çıkabilirsiniz." Bunu homurdanarak söylemişti ama Elvar, Agnar'ın onu onurlandırdığını biliyordu. "Görüş mesafesinde kalın," diye ekledi.

*(*Svinfylking*): Sistemin ilk uygulayıcısının Odin olduğuna inanılan bir Viking savaş taktiği. Bu sistemde savaşçılar kalkanlarını önlerinde tutarak, birbirlerine bitişik bir şekilde üçgen bir blok oluştururlardı. Bu bloğun en önünde en güçlü savaşçılar olurdu, böylece karşı tarafla temas ettiklerinde onların savaş düzenini kolayca dağıtıp saldırıya geçerlerdi. (ç.n.)

çalarak Grend ve Biórr'un dikkatini çektikten sonra mızrağıyla gördüğünü onlara işaret etti.

Sayımız çok fazla, diye düşündü Elvar ama her ihtimale karşı gözleri dalları tarıyordu. Buz örümceği zehrinin, damarlardaki kanı dondurup kalbi nasıl durdurduğunu görmüştü.

Yaprak büyüklüğündeki kar taneleri, ormanın sesini bastırarak etrafından süzülüyordu. Grend sağından geçip giden karanlık bir gölgeydi. Daha yavaş olan Biórr, derinleşip vahşileşerek köpüklü zerreler saçan derenin kıyısındaki karda ve kayalarda geziniyordu. Biórr'un çevresinde yağan kar daha yoğun, nehrin üzerindeki gök kubbe daha inceydi. Bu da rotasını biraz daha kayganlaştırıyor, ilerlemesini zorlaştırıyordu.

Bu, ona beni takip etmeyi öğretecektir. Yine de Grend'in öfkesini göze alacak kadar yürekli.

Elvar arkasına baktı, patikada eğilerek koşan köle gözüne çarptı. Sighvat arkasında körük gibi pufluyordu.

Ormandan süzülerek gelen bir ses duydu. Uzaklardan, kızgın bir kedi gibi sürekli bir tıslama geliyordu. Ses giderek yükseldi. *Bir şelale mi*? Her ne ise Elvar ona doğru koşuyordu. Ciğerleri ve bacakları yanmaya başlamıştı. Sonra başka bir ses ormanı deldi. Her şeyi yarıp geçen devasa bir kükreme, birkaç dakikalığına şelalenin uğultusunu bastırdı.

"Trol," dedi, Grend ve Biórr'u uyarmak istercesine ama bu sözcük ağzından bir uyarı çığlığından çok bir gıcırtı gibi çıktı. Gerçi belli ki uyarmasına gerek yoktu. Yavaşlamalarına bakılırsa bu sesi Grend ve Biórr da duymuş, bakışlarını önlerindeki yoldan Elvar'a çevirmişlerdi.

Elvar hiçbir şey göremiyordu ama arkasındaki Sighvat'a bir uyarı olarak mızrağını kaldırdı. Şimdi, artık daha da dikkatli koşmaya başlamıştı.

Yol dikleşti, sonra düzleşti. Elvar, etrafındaki ağaçlar seyrelirken gözlerini kırpıştırarak karla kaplı bir düzlüğe çıktı. Sıvı bir ateş seli, şelale gibi granit bir uçurumdan aşağı akıyor, kük-

reyip ıslık çalarak köpüren ve çalkalanan erimiş bir havuza dökülüyordu. Üstüne düşen kar eriyip tıslıyor, yaydığı sis havada dönerek yükseliyordu.

Ateş havuzunun doğu ucunda iki kişi vardı. Bir kadın ve bir çocuk, erimiş kayadan sıcaklık yayılırken havuza dayanabilecekleri sıcaklık kadar yakındılar. Elvar'la kadın ve çocuğun arasında, biri diğerinden daha uzun iki kişi daha vardı.

Bir trol ve bir adam.

Dövüşüyorlardı.

Kürke sarınmış adam iriyarı ve gür sakallıydı. Başı aşağı yukarı trolün göbeğiyle aynı hizadaydı. Trol, Elvar'ın kolu kadar uzun demir çiviler çakılmış budaklı bir sopayı savururken adam iki eliyle kavradığı bir mızrağı saplayıp eğiliyordu. Sopa yere saplanınca çürümüş bitki ve yosunlar havalandı. Adam sıçrayarak düşüp yuvarlandı. Sendeleyerek tekrar ayağa kalktı, sonra da mızrağını trolün bacağına sapladı.

"BENİM!" diye kükredi trol, erimiş şelalenin ve ateş havuzunun uğultusu arasında bile kulakları sağır edecek bir sesle.

Grend, Elvar'a doğru yaklaştı. Biórr öylece durmuş bakıyordu.

Köle, Elvar'ın yanına koştu. Yanakları kıpkırmızı Sighvat, ter içinde yokuştan yukarı açıklığa çıkarken zincirin şıngırtısı duyuldu. Taşıdığı çuvalı karın üstüne atmasıyla demir takırtıları geldi.

Agnar ve diğer savaşçılar ağaçların arasından çıkarak Elvar'ın çevresine yayıldı.

Trol çıplaktı. Kalın, yosun kaplı kafatasından kıvrılarak çıkan keskin, küt boynuzlara ve bir çuvaldaki iki kaya gibi sallanan şişmiş testislerine bakılırsa genç bir erkekti. Alt çenesinden uzun dişler çıkıyordu, bacakları çam fidanı kalınlığındaydı; pullu derisi yosun ve likenlerle lekelenerek kabuk bağlamıştı. "BENİM," diye kükredi tekrar.

"Hayır, o adam benim," diye homurdandı Agnar ama Elvar trolün araziyi, bölgesini kastettiğini biliyordu.

"BENİM!" diye haykırdı trol tükürükler saçarak. Gözleri ve damarları öfkeyle şişmişti. Sopasını savurdu, adam tökezleyerek uzaklaştı. Sopa bir ağaca çarptı. Bir parçalanma sesiyle kökler koptu, ağaç sallanarak devrildi. Oduna saplanan demir çiviler trolün dengesini bozunca adam öne atılarak mızrağıyla saldırdı ve trolün kaburgaları boyunca kırmızı bir çizik attı.

Acıyla böğüren trol, adama doğru dönerken sopasını kıymıklar saçarak kurtardı.

"En iyisi o trolü yere sermek. O adam bana lazım," diye bağırdı Agnar. "Çiftler halinde, kalkan duvarı yok; bu sadece canavara daha iyi hedef olmamızı sağlar."

Sighvat ayağının dibindeki çuvala uzanıp bir çekiçle kalın bir demir pim çıkardı. Kölenin zincirini tutarak onu en yakın ağaca sürükledi, ardından pimi zincirin içinden geçirip ağacın gövdesine çaktı. Çuvalın başına dönüp yeni bir tasma ve bir zincir daha çıkardı.

Elvar öne çıktı ama anne ve çocuğunun hareketi gözüne çarpınca duraksadı. Anne, pelerininin içinden balmumu tablet ya da parşömen kitap şeklinde bir şey çıkardı. Gerçi Elvar hayatında onlardan çok görmemişti, hepsi de zengin mevkibeylerinin konaklarındaydı. Kadının yukarı fırlattığı nesne havada dönerek ateş havuzuna doğru kavis yaptı. Daha erimiş kayaya değmeden alev alıp bir gürlemeyle yok olup gitmişti. Kadın, trolle savaşan adama bir şeyler söyledi, adam da ona bağırdı. Sonra kadın çocuğu çekiştirmeye başladı. İkisi birlikte koşmaya ve çamlarla bezeli, aralarında gevşek taşlardan oluşmuş dolambaçlı bir patika olan dik bir yokuşu tırmanmaya başladılar. Elvar, Agnar'ın omzuna dokunup onları işaret etti.

"Güzel." Agnar'ın komutuyla dört savaşçı yokuşa ve patikaya doğru koştu.

Elvar, mızrağını kaldırıp fırlattı ama trolün pullu omzundan

sıçradığını gördü. Grend ona yaklaşırken söylenerek kılıcını çekti. Birlikte trole ve adama doğru uzun adımlarla ilerleyip kalkanlarını kaldırarak sabitlediler. Elvar havadaki kılıcını kalkanının kenarına doğru tutuyordu. Erimiş havuza yaklaştıkça ayaklarının altındaki kar çamura dönüşüyor, sıcaklık üzerlerinde dalgalanıyordu. Diğer savaşçılar da ikişer ikişer ilerledi, geniş bir alana yayılarak dağınık bir yarım daire şeklinde yaklaştılar.

Birisinin fırlattığı mızrak trolün sırtına saplandı. İyi fırlatılmış, trolün kalın derisini delmişti ama çok derine inmemişti. Trolün sırtından aşağı çizgi halinde akan kan, kaslarının kıvrımlarına sızıyordu.

Trol acıyla haykırarak sırtındaki mızrağa uzandı. Çekip çıkardı ve ezmeye çalıştığı adama arkasını döndü. Kaşları şaşkınlıkla çatılmıştı. Avucundaki mızrağa baktı, sonra ona yaklaşan yeni savaşçıları gördü. Yüzü buruşmuş ve çarpılmıştı. Kasları şişmiş, boynundaki damarlar ve tendonlar kaskatı kesilmişti.

"BENİM, BENİM, BENİM!" Trol, dünyayı sarsacak kadar yüksek sesle haykırdı. Üç parmaklı devasa ayaklarındaki kalın tırnaklarıyla etrafa kar ve toprak saçarak hareketlendi. Bölgesindeki bu yeni davetsiz misafirlerin görüntüsüyle kan iyice beynine sıçramış olmalıydı ki bir sopası olduğunu unutarak çiftleşme hakkı için bir erkekle rekabet eder gibi sadece başını eğip boynuzları ve dişleriyle saldırdı.

Savaşçılar sıçrayarak uzaklaştı ancak cüssesine rağmen trol hızlıydı. Bir savaşçının kalkanına okkalı bir yumruk indirdi. Kalkan kıymıklara bölünerek parçalandı. Trolün boynuzlarıyla dişleri zırhı delip geçerek savaşçının gövdesine şiş gibi geçti. Çarpıştığı kadın savaşçı havada uçarak erimiş havuza düştü, kısacık bir çığlığın ardından cızırdayan etin sesiyle birlikte sıcak hava dalgasının üzerinde birkaç kül parçası yüzdü.

Trol kayarak durdu. Boynuzuna geçirdiği savaşçı, çığlık atarak baltasıyla trolün kafasına vurmaya çalıştığı halde başını kal-

dırdı. Savaşçının kolunu tutup başını salladı, kan oluk oluk akıyordu. Barbarca bir büküşle et, tendon ve kas parçalandı, kemik çatladı. Savaşçının çığlığı yükselirken kolu trolün elinde kaldı.

Başını sallarken sırtındaki ve boynundaki kaslar titriyordu. İnleyerek can çekişen savaşçı, boynuzlarından düşerek iki savaşçıya daha çarptı.

Mızraklar yağmur gibi inmeye başlamıştı, biri trolün omzuna saplandı. Diğeri kaburgalarının arasına girdi, irin gibi kan sızmaya başladı. Trol haykırarak sopasını savurdu. Başka bir kalkanı parçalayarak onu tutan kadının kolunu kırdı. Kadın sendeleyerek geriledi, trol sopasını kaldırıp onu takip etti.

Elvar fırladı, Grend onu izledi. Trolün sopası havada ıslık çalarak kolu kırık kadının üzerine inerken koşup yandan hamle yaptı. Islak bir şamar, kırılan kemiklerin çıtırtısıyla sonlandı. Kadın deri bir çuval içindeki parçalanmış kemik yığını gibi, tanınmaz bir halde ölmüştü. Kan, sis gibi havada asılı kaldı.

Agnar trolün arkasına doğru koştu. Kalkanını bırakıp üstüne sıçradı, kılıcını iki eliyle tutarak yukarıdan trolün sırtına sapladı. Agnar'ın kılıcı derine inerken Elvar kaburgalara çarpan demirin gıcırtısını duydu.

Trolün attığı çığlıkla çam dallarından karlar döküldü, sırtını büktü ve kollarını sağa sola sallamaya başladı, Agnar kılıcının kabzasına tutunmaya çalışsa da başaramadı ve havada uçtu.

Trol sırtındaki ağrıya ulaşmak için kıvrılıp dönerken Elvar sarkan testislerinin altına sindi. Vücudunun çalışma sisteminin kendisininkiyle aynı olmasını umarak kılıcını trolün uyluğuna sapladı.

Kılıç bir atardamara denk geldi, kabzasının etrafından fıskiye gibi fışkıran kan yüzüne bir tokat gibi çarptı. Kılıcı hâlâ saplıyken onu yere serdi. Elvar sendeleyerek uzaklaşırken Grend onu yakaladı. Trolün testislerine savurduğu balta, bir çekiç gibi çarparken ikisi de yere düştü.

Kopkoyu bir kan, trolün kalp atışlarının ahengiyle akmaya

başlamıştı. Üç dört fışkırmanın ardından trol sallanarak bir dizinin üzerine çöktü, kana bulanmış halde karın üzerinde yatan Elvar'a baktı.

"Benim," dedi kafası karışmış bir çocuk gibi. Sonra bir yanına devrilerek karları havaya püskürttü, içini çekti ve hareketsiz kaldı.

Açıklıkta bir zafer narası çınladı. Ölüm İttifakı kalkanlarını ve mızraklarını havaya kaldırıp salladı.

"Yaralandın mı?" diye sordu Grend, ayağa kalkıp elini Elvar'a uzattı.

"Ben... hayır," dedi Elvar, tek dizinin üstünde doğruldu. Grend'in bileğini tutarak kalktı. Her yeri yoğun, dumanı tüten kanla kaplıydı ama onun kanı değildi. Trole doğru uzun adımlarla yürüdü, kılıcının kabzasını kavradı. Çizmesiyle trolün bacağına basarak çektiği kılıç, hışırtılı bir ezilme sesiyle serbest kaldı.

Feryatlar ve bir başka çığlık dikkatini çekti. Döndüğünde trolle savaşan adamın Ölüm İttifakı'ndan birine mızrağını sapladığını gördü. Bıçak adamın omzunda derin bir yara açmıştı. Elvar izlerken adamın kalkan tutan kolu düştü; mızrak boğazına saplandığında, fışkıran parlak kanla birlikte hırıldayarak yere yığıldı. Altı ya da yedi savaşçı kürklü adamın çevresini sardı, hepsi kalkanlarını kaldırmış, yarım daire düzeninde kapanıyorlardı. Arkalarındaki Sighvat başının üstünde bir zincir sallıyordu.

Kürklü adam, artık trolün değil de diğer insanların yanındaydı. Elvar onun devasa, uzun ve yapılı olduğunu, kürklere sarındığını ve sakalının neredeyse kemerine kadar sarktığını fark etti. Adam mızrağını acımasızca savurup etrafını saran kalkanlardan uzaklaştı.

Adam erimiş havuza yaklaştı, sıcaklık sırtına güm güm vuruyor, havuz ve şelale kulakları sağır edici bir ses çıkarıyordu. Kürk pelerininde kıvılcımlar parladı, geriye doğru bir

adım daha atarken saçları cızırdadı. Durdu, tuzağa düştüğünü fark ederek yüzünü buruşturdu. Ona yaklaşan Ölüm İttifakı'na bakarken gözlerinde bir değişiklik oldu. Derin bir nefes aldı, kasları hücum için gerildi ve o anda, Sighvat'ın kafasında çatırdayan zinciri onu yere fırlatıp mızrağını düşürdü. Dörtayak üzerinde kalkmaya çalışırken fışkıran kan bir yanağından aşağı süzülüyordu. Eliyle mızrağını kavrayarak tek dizinin üzerine doğruldu. Ölüm İttifakı'nın savaşçılarını iterek ilerleyen Sighvat, yerdeki adamın çenesine bir yumruk attı. Başı çatırdayarak geriye doğru giden adam tekrar düştü, yan dönüp kan tükürerek doğruldu.

Bilinci nasıl hâlâ yerinde? diye düşündü Elvar. Sighvat'ı dövüş meydanında görmüştü. Birine yumruk attığında, genellikle karşısındaki ayağa kalkamazdı.

Agnar uzun adımlarla onlara yaklaştı, trolün sırtından aldığı kılıcı kan içindeydi. Elvar ve Grend onu takip ettiler.

Sighvat emirler yağdırıyordu, savaşçılar yerdeki adamın boğazına mızraklar dayarken diğerleri bileklerine demir kelepçeler ve zincirler takmıştı. Esir, kolları bağlı bir şekilde dizlerinin üzerinde sürüklenirken Sighvat'ın kocaman ellerinde bir köle tasması gözüktü. Sighvat tasmayı takmak için uzanınca demir tasmayı gören adamın gözleri yuvalarından fırladı. Zincirlerini tutan iki savaşçıyı sürükleyerek ayaklarını yerden kesti ve kalkmaya çalıştı.

Agnar öne çıkarak kılıcını adamın boğazına doğrulttu.

"Yerinde olsam kıpırdamazdım, Berak," dedi.

İri adam donakaldı, önce boğazındaki kılıcın ucuna, sonra Agnar'a baktı.

"Yanlış adamı yakaladın," dedi.

"Hayır, sen Berak Bjornasson'sun. Seni uzun zamandır takip ediyorum."

Adam kafasını iki yana salladı.

"Zincirleri kabullen, bu senin için en doğrusu. Tekrar müca-

dele edersen Sighvat'ın takacağı tasmayla seni ölümüne dövdürürüm. Bizden kaçış yok. Bunu biliyor olmalısın."

Adam bir Agnar'a bir arkasındaki savaşçılara baktı, gözleri Elvar ve Grend'de hafifçe ürperdi. Yirmiden fazla savaşçının hepsi keskin demirlerini ona doğrultmuştu.

Başını indirdi.

"Ben sandığın kişi değilim."

"*Hundur* kölem öyle olduğunu söylüyor." Agnar kılıcını hâlâ ağaca bağlı olan köleye doğrulttu. Köle onlara baktı, yüzü acıyla buruşmuştu.

Sighvat tasmayı adamın boğazına geçirip pimini bıçağının kabzasıyla çaktı.

"Yanılıyor," diyen kürklü adamın omuzları iyice çökmüştü.

"O olduğundan emin misin?" diye fısıldadı Elvar, Agnar'a.

Agnar kaşlarını çatarak ona baktı.

"Evet," dedi.

"Yani evet, o çok iri, evet çok güçlü ama ben..." Etrafında Agnar'ınkilerden başka kulaklar da olduğu için Elvar duraksayıp sözcüklerini dikkatle seçti. "*Berserkir** hikâyelerini duydum. Ben... daha fazlasını beklerdim."

Agnar omuz silkti. "İzle," dedi, sonra bakışlarını savaşçıların bir kadın ve bir çocuk olmak üzere iki tutsakla döndüğü yokuşa doğru çevirdi. "Onları bana getirin," dedi.

Bilekleri iple bağlanmış kadın ve çocuk tökezleyerek Agnar'a doğru itildi. Agnar, çocuğun dağınık siyah saçlarını avuçladı, kılıcını alıp ucunu çocuğun boğazına değdirdi.

"Hayır," diye bağırdı kadın, Sighvat omuzlarına sopayla vurarak kadını yere serdi.

"Göster kendini," dedi Agnar, bakışlarına karşılık veren adama.

Agnar kılıcını bir santim kadar geriye çekti, çocuğun boynundan aşağı attığı çizikten kan sızmaya başladı.

* Ayı tanrı Berser'in soyundan gelen, büyük güce sahip vahşi kişi. (e.n.)

"Yapma," dedi adam. Sesi değişikti, daha derin, bir sözcükten çok bir hırıltı gibiydi.

Agnar gülümsedi. "Burada onun kanını akıtacağım, hemen şimdi. Hayatının karların üstüne dökülmesini ve içi boşaltılmış bir balık gibi çırpınarak ölmesini izleyebilirsin."

Elvar başını çevirdi. Çocukları öldürerek savaşta şöhret kazanmak onun tarzı değildi.

"Ona dikkat et," diye Elvar'a çıkıştı Agnar. Elvar, dizlerinin üzerinde duran mahkûma odaklanmak zorunda kaldı.

Adam gözlerini kapadı, inanılmayacak kadar uzun bir nefes alıyor gibiydi.

Agnar saçını çekince çocuğun dudaklarından acı dolu bir inleme yükseldi.

Adamın gözleri fal taşı gibi açıldı. Kehribar rengi hareleriyle artık insana benzemiyorlardı. Elvar onu izlerken uzuyor, genişliyor, omuzlarındaki ve göğsündeki kürkler geriliyor gibiydi.

"Bırak onu," diye hırladı adam. Ağzı da farklı görünüyordu, dişlerinin ucu sivriydi.

"Hayır," dedi Agnar, çocuğun saçını tekrar çekti. Bir inleme daha geldi.

Adam silkinerek ayaklanıp haykırdı. Kollarını uzatarak Agnar'a doğru atıldığı sırada Sighvat ve altı adamını, tıpkı bir kurdun yavrularını sürüklemesi gibi peşinden sürükledi.

Ya da bir ayının.

"*HALDA*!"* diye haykıran Agnar, refleks olarak geriye doğru bir adım attı.

Kürklü adamın boynundaki demir tasmada kırmızı bir alev parladı ve adam sendeleyerek bir adım attı. Ardından sanki suda yürüyormuş gibi zorlanarak bir adım daha ve sonra durdu. Hiç kıpırdamadan. Düşmanca Agnar'a baktı, vücudundaki her kas sanki görünmez bir engelle savaşıyormuş gibi titriyordu. Gözlerindeki kırmızı damarlar şişmişti, hırlarken dudaklarında ve

* Eski Nors dilinde tutmak fiilinden, "Tutun!" emir kipi. (ç.n.)

sıktığı dişlerinde köpük ve kan vardı, ellerini yumruk yapmıştı. Elvar tırnaklarının uzadığını, adeta pençeye dönüştüğünü fark etti.

"Dizlerinin üzerine çök," dedi Agnar.

Adam gözlerinde delice bir öfkeyle ona ters ters baktı.

"Á HNEN!"* diye bağırdı Agnar, kürklü adam nefes nefese yere yığıldı.

Oğlan ve kadın hıçkırarak ağlıyorlardı.

Agnar, Elvar'a baktı.

"Hâlâ şüphen var mı?" diye sordu, dudaklarında seğiren bir tebessümle.

Elvar başını iki yana salladı.

Agnar ayaklarının dibindeki adama baktı.

"Sen Berak Bjornasson'sun ve damarlarında ölü tanrı *Berser*'in** kanı akıyor. Sen Lekelisin, *Berserkir*'sin. Üç mevkibeyi tarafından cinayet, kan borcu ve savaş tazminatı suçlarından aranıyorsun. Ve artık benimsin," dedi Agnar gülümseyerek. "İyi para edeceksin."

Etrafına, ölü trole hem ayakta kalmış hem de düşmüş savaşçılarına baktı.

"Ölülerimizi toplayın. Trolü parçalara ayırın. Değerli olan her şeyi alın."

* Eski Nors dilinde "Diz çök!" anlamına gelen bir emir. (ç.n.)

** Tanrıların Babası Snaka'nın oğullarından Ayı Tanrı. (ç.n.)

BÖLÜM SEKİZ

ORKA

Orka, salonun basamaklarına oturmuş, bir bileme taşını *seaks*'ının bıçağı boyunca gezdiriyordu. Bir gözü tavuk kümesinden yumurta toplayan Breca'daydı. Oğlan, yaptığı işten çok sürekli küçük el arabasına bakıyordu. Arkada battaniyelere yaslanmış, sargılı bir *tennúr* oturuyordu.

Basamaklar gıcırdadı, Thorkel, Orka'nın yanına oturdu.

"Yüzünde derin düşüncelere daldığına dair bir ifade var," dedi Thorkel. Karısının gözlerine bakmak için eğildi, kılıç yarası olan yüzüne düşmüş bir tutam sarı saçı okşadı. "Ve ben, aklından neler geçip gittiğini bilmek isterim?"

Orka gözlerini Breca'dan ayırıp ona baktı.

"Oğlumuza hayır diyemediğini düşünüyorum," dedi açık açık, anlamlı bir şekilde Breca'nın arabasındaki *tennúr*'a bakıyordu.

Thorkel'in dudakları kıvrıldı, omuz silkti. "Evet, bu konuda suçlu olabilirim ama gözleri aynı sen ve sana da en son ne zaman hayır dediğimi hatırlamıyorum. İkinizin benim üzerimde garip bir gücü var."

"Bana hayır demeye cesaret edemezsin," dedi Orka, ağzının sert çizgisini yumuşatan tebessüme engel olamamıştı.

"Eh, çok haklısın," diye sırıttı Thorkel. Yaklaştı, dudaklarıyla yanağını okşarken sakalı onu gıdıklıyordu.

"Ama ona karşı çok yumuşaksın," dedi Orka.

"Ya da belki sen ona karşı çok *katısın*," diye fısıldadı Thorkel.

Orka ters ters baktı. "Bu acımasız bir dünya ve onu korumak için her zaman yanında olmayacağız. Biz onun sadece ebeveynleri değiliz, aynı zamanda öğretmeniyiz."

"Evet, öyleyiz," diye onayladı Thorkel. "Fakat o daha on kış gördü ve şimdiden çok şey öğrendi. Bırak çocukluğunu yaşasın. O karanlık dünyaya adım atmasına daha çok zaman var."

"Ya o *tennúr* uykumuzda gırtlağımızı kesmeye karar verirse ya da humma kapıp ölürsek? Tüm bu yumuşaklığın o zaman Breca'ya nasıl yardımcı olacak?"

İri adam bir kez daha omuz silkti. "*Tennúr* ona veya bize zarar vermez. Hayatın keskin kenarlarını yeterince gördük. Onun yaşındayken boynumda köle tasması vardı, kırbaçlanmaktan sırtım açılmıştı." Orka'ya baktı. "Gördüklerimizi ve çektiklerimizi hatırla. Elimden geldiğinde onu bundan koruyacağım."

Orka başıyla onayladı. Bıçağını bilemeyi bıraktı, bıçağın ustura kadar keskin kenarı parlıyordu. "Evet, ben de öyle hissediyorum ama endişeleniyorum. Onu korumak için her zaman burada olmayacağız..."

Thorkel kolunu onun omzuna doladı ve öyle sıkı sarıldı ki Orka kemiklerinin sıkıldığını hissetti.

"Of kadın, çok endişeleniyorsun," diyerek parmağını onun yanağının ve çenesinin keskin çizgisinde gezdirdi. "Etrafına bak. Özgür yaşıyoruz, kendi çiftliğimizin efendisiyiz, bizi bağlayan yeminler ve prangalar yok. Burada hava tertemiz. Bahar gelmek üzere, güneş parlıyor. Büyütmemiz gereken güzel bir oğlumuz var." Orka'ya gülümseyerek çok iyi bildiği bir bakış attı. "Düşünüyordum da belki de Breca ev işlerinde ona yardım edecek küçük bir erkek ya da kız kardeş istiyordur."

"Peh," diyerek burnunu çekti Orka. "Düşünmesen daha iyi. Ayrıca çok yaşlıyız."

"Yaşlıymış!" dedi Thorkel, sırıtarak kollarını iki yana açtı. "Kendimi, senin yanında yeşil çayırlardaki genç bir tay gibi hissediyorum. Her zaman burada, seninle ve Breca'yla olacağım." Ayağını merdivene vurarak bir aygır gibi kişnedi. "Bunlar, hayalini kurduğumuz günler. Artık onları elde ettiğimize ve gerçek olduklarına göre tadını çıkaralım."

Orka başını iki yana salladı. "Benim için rün büyüsü gibisin, Thorkel Ulfsson. Nasıl oluyor da aynı dehşetlerle karşı karşıya kalıp aynı savaşları verdik? Korkunç şeyler yaptık. Yine de..." İçini çekti. "Kendimi, önünde yeşil çayırlar olan genç bir at gibi hissetmiyorum. Ben bu kadar zayıfken sen nasıl bu kadar güçlüsün?"

"Zayıf mı? Delirdin mi be kadın? Bırak *holmganga** düellosunu, sana bilek güreşinde bile meydan okuyamam."

"Fiziksel güçten ya da kılıç kullanma becerisinden bahsetmiyorum. *Buradaki* gücü kastediyorum." İçinde titreşen bir öfke dalgası hissederek parmağıyla kendi başını sertçe dürttü. Neden onu geçmişin hayaletlerine bağlayan ipleri kesip sadece keyfine bakmıyordu?

Thorkel içini çekti, Orka onun gözlerindeki kaygıyı okuyabiliyordu.

"Her geçen gün bir tercih yapıyorum," dedi Thorkel, artık gülümsemiyordu. "Sahip olduklarımı düşünüyorum. Beni nelerin beklediğini. Seni. Breca'yı. Bütün bunlar yüreğimi kabartıyor, başımı döndürüyor. Artık geçmişle ilgili hiçbir şeye yer kalmadı."

Orka kocasına baktı, defalarca kırılmaktan çarpılan burnuna, etraflarında derin çizgiler olan koyu ve sevecen gözlerine. Öne eğilerek ensesine sarıldı, onu kendine çekti ve dudaklarına sıkı bir öpücük kondurdu.

* Eski "Germen" ve "İskandinav" kültüründe oldukça sık başvurulan, karşı tarafı hukuğa uygun olarak önemli bir anlaşmazlık sonucunda düelloya davet etmeyle başlayan ve yargının yerini alabilen bir düello çeşidi. (ç.n.)

Geri çekildiğinde Thorkel yine sırıtıyordu.

"Ah, seni seviyorum," diye fısıldadı Thorkel. "Oğlumu da seviyorum." Dönüp Breca'ya baktı, Orka'nın tokatladığı yanağındaki çürük biraz daha morarmıştı. "Bugün dersini aldı."

"Öyle mi?" diye soran Orka, Breca'ya döndü. El arabasını bir iple dereye doğru çekiyordu. Spert'in kayasının yanına çömelerek arabadan bir çanak aldı. Yaratığın gri derili kafası suyu yararak ona baktı.

"*Geç kaldın. Spert açlıktan ölüyor,*" diye homurdandı yaratık.

"Al o zaman," diyen Breca, çanağı derenin yanındaki bir kayanın üzerine koydu. "Yere yığılıp ölmeden önce yesen iyi olur." Çok bacaklı yaratık, halkalı gövdesi parlayarak sudan çıktı. Spert durakladı, başını kaldırıp sivri uçlu antenleri seğirerek havayı kokladı.

"*Vaesen,*" diye tısladı, ağzı aniden büyümüş gibiydi, derisi çekiliyor, çene kemikleri dışarı çıkarak kocaman açılıyordu, dişleri sivri ve kaygandı. Tısladı, boğazından çıkan siyah bir buhar havada bir bulut haline geldi.

"HAYIR," dedi Breca elini kaldırarak. "O yalnızca Vesli." Dudaklarını, köşeye kıstırılmış bir tilki gibi korku ve tehdit karışımı bir ifadeyle geri çekerek Spert'e bakan, arabadaki yaralı *tennúr*'u işaret etti.

Spert'in ağzından çıkan kara duman artık köpürmüyordu, havada asılı kalmıştı.

"Yaralı, sürüsü onu dışlamış. O da senin gibi yalnız."

"*Vaesen'e güvenme,*" diye mırıldandı Spert.

Breca güldü.

"*Vaesen sensin,*" dedi.

"*Hah,*" diye homurdandı Spert. "*Tennúr sinsidir, güvenilmez. Dişlerini çalacaklar.*" Spert'in çok sayıdaki bacağından biri kalktı ve diken gibi dişlerini okşadı. "*Spert dişlerini seviyor.*"

Tennúr arabada kıpırdandı, üstündeki battaniye düşerek Breca'nın yaralarına sardığı bandajları ortaya çıkardı.

"*Vesli sadıktır*," dedi, rüzgârın yapraklar arasındaki hışırtısını ve sürtünmesini andıran bir sesle. "*Vesli, Spertus ve Maður oğlana* yemin eder.*" Önce Spert'e sonra Breca'ya baktı. "*Vesli, Spertus ve Maður oğlanın dostu olmaya yemin eder. Ve dostlar diş çalmaz.*"

Spert, küçücük, kırış kırış yaşlı adam yüzüyle düşünceli bir halde Vesli'ye baktı. "*Kanla yemin et o zaman. Kan bağlayıcıdır.*"

Vesli, bir Spert'e bir Breca'ya baktı. Omuz silkip kanatlarını sallayarak pençeli parmağını avucuna koydu, yavaşça derisini çizince kan fışkırmaya başladı. Yumruğunu sıktı, kan yere damlıyordu.

"*Vesli, Maður oğlan Breca'ya ve koruyucusu Spertus'a sadık ve dürüst olacağına yemin eder. Vesli can damarı üzerine yemin eder.*"

Spert takdirle ona baktı, sonra bedeni omuz silker gibi dalgalandı. Havada asılı duran kara sisi içine çekerek derin bir nefes aldı. Başını çanağa gömdü ve Orka'nın kanıyla tükürüğünün de karıştırıldığı yulaf lapasını yemeye başladı çünkü yıllar önce onu yakalayıp kendisine bağlayan Orka'ydı. Höpürdetip şapırdatarak yemeyi sürdürdü.

"Oynayacak yeni bir evcil hayvan bulmuş gibi görünüyor. Spert yetmiyormuş gibi," dedi Orka kaşlarını çatarak.

"O küçük şeytan evcil hayvan değil," dedi Thorkel. "Fakat Spert işini gayet iyi yapıyor. Hepimiz sayesinde daha güvenli uyuyoruz. *Tennúr*'a gelince, artık Breca'ya bağlı. Hayatta kalırsa ona bir kan borcu var. Bence Breca yeterince güvende. Ayrıca *vaesen* uzun yaşar ve arkadaşlar iyidir. Biz solucanlara yem olduğumuzda, Breca'nın onu gözeten bir *tennúr*'u olması seni rahatlatmaz mı?" Gülümseyerek Orka'nın omzunu dürttü.

"Uyandığında, o küçük pisliğin ağzındaki tüm dişleri çaldığını görünce böyle sırıtamayacaksın."

Thorkel gözlerini kırpıştırarak elini ağzına götürdü.

Orka bıçağını kınına sokup ayağa kalktı.

* İnsan. (ç.n.)

"Breca'ya bir erkek ya da kız kardeş yapmakla ilgili daha önce söylediğin şey..." Elini uzatmasıyla Thorkel gülümsedi.

"Elimizi çabuk tutsak iyi olur. Dişlerin Vesli'nin midesini doldurduğunda ve ağzında sadece kırmızı dişetleri kaldığında, gülüşün beni eskisi kadar cezbetmeyecek."

Thorkel elini tutunca ayağa kalkıp salona yürüdüler.

Arazide bir ses yankılandı. Bir at kişnemesi, koşum takımlarının şıngırtısı ve toynakların sabit temposu.

"Breca, yeni arkadaşını içeri al," diye seslendi Orka, salona girip mızrağına uzandı. Thorkel salonda kaybolurken merdivenlerin başında durup dinledi. Thorkel, elinde sapı neredeyse kendisi kadar uzun, bıçağı keskin, sakallı bir baltayla yeniden gözüktü. Orka silaha baktı, kafasının içinde kulakları sağır eden bir çığlık duydu ve zihninde, üstünden kan damlayan uzun bir balta savuran alevlerin biçimlendirdiği bir savaşçı silueti gördü. Ter içinde, tüylerinin diken diken olduğunu hissetti, Thorkel'e baktı. Saldırıya geçen bir köpekbalığı gibi donuk, hedefe kilitlenmiş bir ifadesi vardı.

Thorkel de ona baktı.

"Bu topraklarda çocuk hırsızları var. Oğlumu benden alamayacaklar."

Orka başıyla onayladı. Kafasını iki yana salladı ve bir atın üstündeki sinekleri kovalaması gibi anıları üzerinden atıyormuşçasına vücudundaki tüm kasları titretti.

Breca, *tennúr*'u kucaklayıp merdivenlerden koşarak salona çıkarken ikisi kapıya doğru uzun adımlarla ilerledi.

Atların nal sesleri biraz daha yükseldi, kalabalıktılar ve Orka, yanı başında Thorkel'le birlikte çitlerin giriş kapısına doğru yürüdü. Bir mızrak dipçiği ya da kılıç kabzasının topuzuyla vururcasına, tahtaların üstünden güm güm bir ses geliyordu.

"Thorkel, Orka, kapılarınızı açın," diye bağırdı bir ses.

Kapıya önce Orka ulaştı. Bir sürgüyü geri çekerek gözetleme deliğinden baktı, ardından Thorkel'e başıyla işaret etti. Kapıları kapatan meşe kirişi birlikte omuzlayıp indirdiler. Menteşe gıcırtılarının eşliğinde, kapılar ardına kadar açıldı.

Üç atlı onlara bakıyordu. Genç bir adam ve iki kadın; üçü de savaşçıydı, adamın kalçasında bir kılıç vardı. Güzel bir *brynja*'nın üzerine kemer takmış, uzun burnunun ucuna parlak bir sümük damlası yapışmıştı. Diğer ikisi haşlanmış deriden yapılma zırhlar* giymiş; yün, keçe ve kürkten yapılmış başlıklar takmışlardı. Mızraklar kollarının kıvrımlarında duruyordu.

"Guðvarr," dedi Thorkel adamı başıyla selamlayarak. Orka, onun gözlerinin tekrar parladığını gördü. İkisi de bu üçünün çocuk hırsızı olmadığını biliyordu. Asgrim ve Idrun'u yere seremezlerdi.

"Üç *drengr* savaşçısını kapılarımıza getiren nedir?" diye sordu Orka. "Fellur'dan çok uzaktasınız."

Guðvarr, yediği bir şey ağzında nahoş bir tat bırakmış gibi Orka'ya baktı. Orka, ona burnundaki sümüğü silmesini söylemek istiyordu.

"Mevkibeyi Sigrún geri döndü," dedi Guðvarr. "*Althing*'i ilan etti. Altı gün sonra, fiyordun içindeki Yemin Kayası'nda."

"Onca yolu bize bunu söylemek için mi geldiniz?" dedi Orka.

"Evet. Ciddi konular konuşulacak. Mevkibeyi Sigrún, kendi bölgesinde yaşayan herkesin orada olmasını, söyleyeceklerini duymasını istiyor."

"Ya söyleyeceği şeyi duymak istemiyorsak?" diye homurdandı Orka.

Guðvarr sanki bu imkânsız bir düşünceymiş gibi gözlerini kırpıştırdı.

"Öyleyse yaşayacak başka bir yer bulacaksınız," dedi diğer savaşçılardan biri. Uzun boylu, sırım gibi bir kadındı; kahverengi örgülü saçları, keskin hatlı ve köşeli bir yüzü vardı. "Eğer Mevkibeyi Sigrún'un bölgesinde, onun koruması altında yaşamayı seçerseniz, o zaman *Althing*'e gelirsiniz."

* Genellikle Fransızca tercümesi *cuir bouilli* ile anılan haşlanmış/kaynatılmış deri, Ortaçağ ve Erken Modern Dönem'de yaygın olan ve çeşitli amaçlarla kullanılan tarihi bir malzemeydi. (ç.n.)

"İyi dedin, Arild," diye homurdandı Guðvarr.

"Teşekkür ederiz," dedi Thorkel. "Buyurun, bir şeyler yiyip için, atlarınızı dinlendirin. Uzun ve zorlu bir yolculuk yapmış olmalısınız." Eliyle avluyu ve salonu işaret etti.

"Hayır," dedi Guðvarr, başını iki yana salladı. "Uğramamız gereken üç yer daha var ve ardından Fellur'a doğru yola çıkacağız." Guðvarr dizginleri çekerek atını döndürürken omzunun üzerinden arkasına baktı.

"Yemin Kayası'nda, altı gün sonra," dedi ardından, ağaçların içine giren dar bir patikayı takip ederek açıklık boyunca ilerlediler.

Thorkel ve Orka kapıları kapatıp sürgülediler.

"Bu *Althing*'e gitmek istemiyorum," dedi Orka. "Sigrún'dan Kraliçe Helka'yı, mevkibeyleri, kraliçeleri ve onların küçük ağız dalaşlarını dinlemek istemiyorum."

"Ben de gitmek istemiyorum," dedi Thorkel. Sakalını çekiştiriyordu, uzaklara dalıp gitmişti. "Lakin uzak durarak dikkat çekmek istemeyiz. Başkası fark etmese bile, Guðvarr fark eder."

"Adam tam bir baş belası," diye homurdandı Orka.

"Evet, öyle," diye onayladı Thorkel. "Hakkımızda dedikodu çıkarabilecek bir ahmak. *Althing*'e gidelim, başımızı önümüze eğelim, dudaklarımızı sımsıkı kapatalım ve sonra sessizce ayrılalım diyorum." Omuz silkti. "İçimden bir ses bana Sigrún'un söyleyeceklerini duymamız gerektiğini söylüyor. Helka'nın gözü Fellur'da ve bu tepelerdeyse..."

Breca kucağında *tennúr*'la başını koridordan dışarı uzatırken bakıştılar.

"O halde Sigrún'un *Althing*'ine gideceğiz," dedi Orka, içinde müthiş bir korku kol geziyordu, başıyla onaylayarak uzun bir soluk koyuverdi. Thorkel'in gözlerindeki o bakışı daha önce görmüştü ve bu bakış, hiçbir zaman iyi bir anlam ifade etmemişti.

BÖLÜM DOKUZ

ELVAR

Elvar titreyerek uyandı, loş ışık gözlerinde parlıyordu. Kumsaldaki taşlar pelerini ve zırhına rağmen batıyor, sırtını ağrıtıyordu. Dalgaların çakıllar üzerindeki ritmik gelgitleri duyduğu ilk sesti. Hava koşullarına karşı bir tür koruma sağlamak için yedek bir yelkenin kullanıldığı, mızrak saplarıyla derme çatma kurulmuş üstündeki tente, dün geceki kar yağışıyla ağırlaşmıştı. Yuvarlanıp sürünerek tentenin altından çıktı.

Güneş arkasından yükseliyor, kızgın tunç alaşımı adaya hâkim olan tepeleri ve dağı altın yaldızla süslüyordu. Batıda yükselen denizin ötesinde ve demir atmış gıcırdayan *Wave Jarl*'ın üzerindeki gökyüzüyse soluk, soğuk maviydi. Körfezden gelen rüzgâr, yüzleri bıçak gibi kesiyordu. Deniz çok yavaş hareket ediyor; ilkbaharda eriyerek daha kuzeydeki Frost Iles'tan kurtulan buz parçaları, yüzeyde yoğun bir tabaka halinde dönüp durarak sürükleniyordu. Uzaklarda, su altındaki devlerin kambur sırtlarına benzeyen diğer adaların siluetleri gözüne çarptı. Beyaz köpüklü dalgalar kıyıyı dövüyordu.

Kuzeyden nefret ediyorum. Ayağa kalkıp gerindi, battaniye olarak kullandığı fok derisi pelerini, zırhının ağırlığını ayarlamak için omuzlarını esnetirken açılıp düştü. Hâlâ İskalt sahilindeydiler, boyun eğdirilmiş köylüler onlar gidene kadar gözetim altında tutulmuş olsalar da zırhıyla kendini daha güvende hissediyordu.

Tentenin altında hâlâ uyuyanlar vardı. Biórr'un, diğerlerinin dalga geçtiği uzun çizmelerinin dışarıda olduğunu gördü. Grend kumsalın yukarısında, bir ateşin yanına çömelmiş, demir bir tencereden tahta çanaklara yulaf lapası dolduruyordu. Elvar'ı görünce çizmelerinin altındaki çakılları çatırdatarak yanına gitti.

"Kar geçti," diyerek yulaf lapasını Elvar'a uzattı. Elvar'ın ellerini çevresine sardığı çanağın sıcaklığı, yün eldivenlerinden içeri sızdı.

"Son nöbet için beni uyandırman gerekiyordu," dedi kaşlarını çatarak. Trolle mücadelenin ve tepelere zorlu tırmanışın ardından, bedeni Grend'in nezaketine minnettardı ama Ölüm İttifakı'ndaki konumuna görevlerden kaçınarak yükselmemişti. Her zaman *daha fazlasını* yapan kendisiydi, kalkan duvarının ön sırasındaki yerini de böyle hak etmişti.

Nezaket insanı yumuşatır, diye kulağına fısıldadı babasının sözleri.

Yulaf lapasına üfledi, ağzına biraz alarak sıcaklığın tadını çıkardı.

"Uyuyamadım," diye omuz silkti Grend. Gözlerinin etrafındaki siyah halkalar yalan söylediğini ele veriyordu. Artık genç bir savaşçı değildi, kışlar bedenine ağır geliyordu ama yine de Ölüm İttifakı'ndan herhangi birini, hatta Sighvat'ı bile alaşağı edebilirdi. Elvar, bir ateşin etrafında bal şarabı içerken ve böbürlenen savaşçıların meydan okumaları mızrak gibi havada uçuşurken bunu yaptığını görmüştü. Grend asla böbürlenmezdi. Buna ihtiyacı yoktu. Gözlerine bakmak yeterliydi.

Uzaklardan gök gürültüsünü andıran bir gümbürtü geldi ama Elvar bunun çizmelerinin arasından yükseldiğini, kemiklerinin titrediğini, kumsaldaki taşların parmaklarının arasından kum gibi kaydığını hissetti. Uzakta ateş dağının yamaçları hareket ediyor, ağaçlar dalgalanıyor, kar yığınları düşerken erimiş ateşin kırmızı damarları parlıyordu. Elvar'ın içini bir korku kap-

ladı, sahildeki herkes yaptığı işi bırakıp dağa bakarken dünya durmuş gibiydi.

Ardından her şey normale döndü, gümbürtü uzaklaşan bir fırtına gibi azaldı.

"Lik Rifa zincirlerini çekiştiriyor," diye mırıldandı Grend.

"Ejderha tanrı çoktan öldü, tabii eğer yaşadıysa," diye karşılık verdi Elvar.

Grend ona aklını kaçırmış gibi baktı. "*Guðfalla** gününde diğer tanrılarla birlikte ölmediğini herkes biliyor," diye homurdandı Grend. "Kurnazca tuzağa düşürülerek dişbudak ağacı Oskutreð'in altındaki bir odada hapsedildi, bu nedenle de babası Snaka'nın yanında yer alamadı."

Elvar omuz silkti. "Peki bir ejderha; taş, kök ve topraktan oluşan bir odada yaklaşık üç yüz yıl yiyecek ne bulabilir?" diye burun kıvırdı. "Yaşadıysa bile kesinlikle açlıktan ölmüştür."

"Ruhsal yolculuğunda odasından geçen savaşçıların ruhlarını parçalıyor," dedi Grend. "Bunu herkes bilir. Bu yüzden, karanlık odası Vergelmir'den geçerken onunla savaşmak için elimizde bir silahla ölmemiz gerekiyor. Savaşçıların son sınavı."

"Çocukların uslu durmasını sağlayan bir masal," dedi Elvar, babasının kendisine ve kardeşlerine, Lik Rifa'nın geceleri evlerinden uzaklaşan çocukları nasıl yediğini anlattığı hikâyeleri hatırladı.

"O zaman bunu nasıl açıklayacaksın?" diyen Grend, kırmızı damarlı dağı işaret etti. "Dünyanın hareket ettiğini hissetmedin mi?"

"Bir şeyin sebebini bilmiyor olmam, onu bir ejderha tanrının yaptığı anlamına gelmez," dedi Elvar.

"İşte bu yüzden hiç arkadaşın yok," dedi Grend, somurtarak başını iki yana salladı.

"Peh," diye homurdandı Elvar, sonra yulaf lapasına geri döndü.

* *Gods fall*, tanrıların düştüğü gün. (ç.n.)

Yemeğini yerken sahili taradı. Köy kulübelerinden çıkan Ölüm İttifakı savaşçılarının, salamura balık ve tuzlanmış köpekbalığı eti dolu fıçıları iskeleye, *Wave Jarl'a* kadar yuvarladıklarını gördü. İki adam, ipe dizilmiş mors dişi destesi taşıyordu. Diğerlerinin omuzlarında kürk ruloları, ayı, rengeyiği ve kutup tilkisi postları vardı. İki savaşçı, meleyen yarım düzine kadar keçiyi sahilden iskeleye güttü. Agnar, siyah ayı postu pelerini içinde belirdi, arkasından *Hundur* köleye ve zincirlerle bağlı yeni tutsak Berak'a önderlik eden Sighvat geliyordu. Bir düzine Ölüm İttifakı savaşçısı onları takip ediyordu. Berak'ın karısına ve çocuğuna sahile kadar eşlik eden başka savaşçılar göründü.

Elvar'ı gören Agnar rotasını değiştirip ona doğru uzun adımlarla ilerlerken Sighvat dudaklarına boru koyup üfledi. Sahil boyunca yankılanan ses yüksek ve melankolikti. Hâlâ *Wave Jarl'*ın yedek yelkeninin altında uyumaya çalışanlar artık uyanmıştı. Tenteden dışarı çıkıp soğuğa söyleniyorlardı. Mızrak sopalarını indirip yelkeni topladılar. Elvar, şişmiş gözleri ve dağılmış siyah saçlarıyla Biórr'un ayağa kalktığını gördü. Onu gören Biórr başını eğip gülümsedi.

"Ondan hoşlanmıyorum," diye homurdandı Grend.

"Benden hoşlanan hiç kimseden hoşlanmıyorsun," diye karşılık verdi Elvar.

Grend bu gerçeğe itiraz etmeden omuz silkti.

Agnar, Elvar ve Grend'in önünde durdu. Pelerininin içine uzanıp bir şey çıkararak avucunu açtı. Trolün bıçak kadar uzun dişlerinden biriydi, bir ucunda içinden deri sırım geçirilmiş bir delik vardı. Agnar onu kaldırarak Elvar'ın boynuna geçirdi.

"İyi iş çıkardın," dedi Agnar, sonra da yoluna devam etti. Onu izleyen Sighvat'ın *Hundur* kölesi, başı öne eğik ve omuzları çökük halde yürüyordu. Boynundaki ve bileklerindeki demir tasmaların cildinde yeni yaralar açtığı yeni tutsak Berak, gözlerini iskeleye doğru götürülen karısına ve çocuğuna dikmişti.

Elvar, Grend'e sırıtarak dişi kaldırıp baktı, göğsünün gururla kabardığını hissetti. Bir trolün dişi ağırlığından daha fazla altın ederdi ama Elvar'ın umurunda olan bu değildi. Onu heyecanlandıran şey, Agnar'ın ona bahşettiği onur, kazandığı savaş şöhretiydi. Etrafındaki Ölüm İttifakı savaşçıları ona bakarak başlarıyla tebrik ediyorlardı. Hepsinin üzerinde, Agnar'ın hak ettiklerini düşündüğünde onlara hediye ettiği bir savaş ganimeti, bir kemik, bir diş, bir fildişi ya da bir çivi vardı.

Ölüm İttifakı'yla yelken açmaya başlayalı sadece üç yıldan biraz fazla oldu, bu süre içinde diğerleri kadar yükseğe tırmandım.

"Öldürücü darbeyi sen vurdun," dedi Grend, ağzının köşelerinde hafif bir tebessüm vardı, ak düşmüş sakalının arasından dişlerinin parıltısı görünüyordu. "Hak ettin."

Elvar, Grend'e boş çanağını verdi. Kalkanını ve mızrağını alarak yelkenin çoktan rulo yapılmış olduğu derme çatma tenteye yürüdü. Grend yanından geçip köpüklerin arasına çömelerek çanakları yıkadı. İskelenin ucunda varilleri ve postları yükleyen savaşçılar *Wave Jarl'a* biniyordu. Elvar tutsak kadın ve çocuğun iskelenin kenarında oturup beklediğini gördü, oğlan bacaklarını çakılların ve köpüklerin üzerinde sallıyordu.

Biórr iki çanak dumanı tüten yulaf lapasıyla kadınla çocuğa doğru giderek ikram etti. Kadın ihtiyatla bir çanak alıp oğluna bir şeyler söyledi. Biórr çömelip oğlana yulaf lapasını verdi.

Ardından Agnar'ın yağdırdığı emirlerle telaşlı bir koşuşturma başladı; savaşçılar *Wave Jarl'a* biniyor, iskele tahtasından üst korkuluklara ve geminin güvertelerine çıkıyorlardı. Elvar, parçalara ayrılmış trolün derisindeki yağın sıyrıldığı bir rafın yanından geçerek sahilden iskeleye doğru uzun adımlarla ilerledi. Rafın yanında, eti kaynatılarak kemiklerinden ayrılan trolün iskeletiyle dolu bir çuval duruyordu. Yaratığın değerli uzuvları fıçılara konmuştu. Derisi rulo haline getirilmiş, dişleri kil bir kavanoza konmuş, testisleri salamura yapılmış, kalbi ve kara-

ciğeri buzla dolu bir fıçıya basılmıştı. Ayak tırnakları toz haline getirilmek üzere bekliyordu. Hepsi iyi para edecekti.

Elvar hafif adımlarla iskeleden geminin güvertesine çıktı, geminin arkasına doğru güdülen ve yedek yelken tentesinin altına kapatılan keçilerin etrafından dolandı. Küreğiyle değiştirdiği mızrağını geminin ortasındaki rafa yerleştirdi ve sonra sandığına yöneldi. *Drakkar*'ın pruvasının altındaki boşlukta, Lekeli köle Kráka kıvrılarak uykuya dalmıştı.

Elvar sandığına gidip kalkanını üst korkuluğun kenarı boyunca tutturulmuş rafa sıkıştırdı, eldivenlerini çekiştirerek çıkardı. Silah kemerini çözerek kılıcını, bıçağını ve baltasını içine sardı, sandığını açıp hepsini içine koydu. Çıra kesesiyle ilaç kesesini tutan ve aynı zamanda zırhının ağırlığını taşımasına yardımcı olan diğer kemeri de çıkararak onu da sandığa yerleştirdi. Eğildi, derisini değiştiren bir yılan gibi üstünden sıyırdığı zırhını koyun postuna sardı. Sonra kapağı kapadı, fok derisi pelerinini demir bir broşla tutturup eldivenlerini tekrar giydi.

Etrafındaki herkes aynı şeyleri yapıyordu, savaşçılar erzak istifliyor, depoluyor, sandıklarını dolduruyor, silahlarını ve zırhlarını depoluyorlardı. Sighvat güvertenin arkasındaydı, tasmalı iki köleyi üst korkuluğa çakılmış demir halkalar ve pimlerle sabitliyordu. Kadın ve çocuk, keçilerin yanına oturmaları için tentenin altına yerleştirilmişti.

Drakkar'ın sancak tarafında, sudaki bir şey Elvar'ın dikkatini çekti. Buz yığınları hareket etmeye, içlerinden biri su çekildiği halde yükselmeye başlamıştı. Bir su serpintisi, bir dalgalanma ve silkinerek canlanan beyaz bir köpük.

"SUYA DİKKAT!" diye bağırdı Elvar. Bir anlık sessizlikte bakışlar ona çevrilirken sandığının üstünden atlayarak mızrağına koşmaya başlamıştı bile. Ardından, bir buz ve deniz tufanı arasında sudan bir şey fırladı: kumsaldaki kulübeler büyüklüğünde pullu bir kafası olan yılan benzeri bir gövde. Sıra sıra

jilet gibi dişlerle dolu ağzı açıktı, içinde kopkoyu kırmızı kanla yıkanmış yumuşak eti görünüyordu.

"*SJÁVARORM*!"* Agnar, denizyılanının kafası keçilerin melediği tenteye çarptığı anda haykırdı. Yaratığın çeneleri sımsıkı kenetlenip ağzında kana bulanmış bir yelken ve yarısı paramparça olmuş bir keçi ile şaha kalkarken kan ve çığlıklar havada uçuştu. Diğer keçiler sıçrayarak kaçıştı, tutsak kadın ve oğlan farklı yönlere fırladı.

Yılana doğru uçan mızrakların bir kısmı kıvrımlı, gri yeşil derisini delmeyi başardı. Delikten koyu bir kan sızmaya başladı. Kafası havaya kalktı, çenesini açarak yarım keçiyi boğazına yuvarladı, sonra başı ve vücudunun bir kısmı güverteye düşerken üst korkuluklar parçalandı. Gemi çılgınca sallanırken çığlıklar yükseliyordu. Sighvat ileri atıldı, savurduğu el baltası yılanın vücudunu, kafatasının hemen altını çatırtıyla ezdi. Yılan çırpındı, Sighvat'a çarparak ayaklarını yerden kesti, sonra diğer yöne kaydı ve annesine ulaşmaya çalışan tutsak çocukla çarpıştı. Çocuk havaya fırladı ve geminin yan tarafından denize uçtu.

Berserkir Berak haykırarak oğlunun peşinden atıldı ama boynundaki ve bileğindeki zincirler onu geri çekti. Çırpınarak çığlık attı ama zincirler çok sıkıydı.

Elvar hiç düşünmeden üst korkuluklara tırmandı, çocuktan herhangi bir iz aramaya koyuldu. Dalgaların altında bir gölge batıyordu, mızrağını bıraktı, derin bir nefes alarak denize atladı.

Arkasından Grend'in adını haykıran sesini duydu.

Buzlu su o kadar soğuktu ki mengene gibi göğsünü ezdiğini hissetti. Gözleri yuvalarından fırlayan çocuğun kollarını uzatarak yukarı baktığını gördü, ayaklarını çırparak ona doğru ilerledi. Parmak uçları birbirine dokundu, bir kez daha ayaklarını çırptığında bileğini kavradı, suda dönüp yüzeye doğru yüzdü. Yılanın bir ağaç kadar kalın gövdesi yakınlardaydı ve suyun karanlığına doğru iniyordu. Elvar suyu yararak ciğerlerine soğuk

* Denizyılanı. (ç.n.)

hava çekerken yılan bir anda *Wave Jarl*'ın güvertesinde şahlandı, tekrar suya çarptığında, bir dalga onu ve çocuğu gemiden uzağa fırlattı.

Geminin güvertesinden biri atladı. Grend'in çarptığı su havalanıp serpilirken güçlü kulaçlarla Elvar'a doğru yüzmeye başladı.

Oğlan başını suyun üstüne çıkarmış bağırıyor, annesine ya da babasına sesleniyordu. Elvar, çocuğun suyun içinde mızrak yemiş bir fok gibi çırpındığını düşündü.

Sesi duyan yılanın kafası hızla döndü, siyah gözleri onlara odaklandı. Gövdesinde hafif bir dalgalanmayla suda inip çıkarak hızla onlara doğru ilerliyordu. Ağzı bir *drakkar*'ın pruvası gibi suyu yararken arkasında oluşan anafor Grend'i yukarı kaldırdı. Grend bağırarak daha güçlü yüzmeye çalıştı ama Elvar ona yılandan önce ulaşamayacağını biliyordu. Grend rotasını değiştirip deniz yaratığına doğru yöneldi, vücuduna çarptı ve kemerinden bir bıçak çıkararak delice bıçaklamaya başladı. Deniz kıpkırmızı köpürdü ama yılan aldırış etmedi.

Elvar bir silah aransa da hiçbir şey bulamadı, sonra silah kemerini sandığına kaldırdığını hatırladı.

Öleceğim.

İçini kaplayan korkuyla beraber yılanın çenesi açıldı, sıralanmış dişlerinden su damlıyordu.

Elvar dişlerini sıktı, kendisine doğru gelen yılana lanet okudu, yılanın çenesinden kaçmak gibi aptalca bir umutla derin bir nefes alarak dalgaların altına dalmaya hazırlandı.

Yaratığın vücudunda bir ürperti oldu, dalgaların arasından yeni bir ses, tiz, keskin bir ezgi süzüldü. Yılan, başını çevirerek suda yükseldi, tekrar gemiye bakarken yavaşladı.

Üst korkulukta biri, bir kadın duruyordu. Kadın şarkı söylüyordu.

Yılanın kafası suyun üzerinde havada kalırken hareketsiz kalan gövdesi sadece kabaran dalgalarla salınıyordu. Sonra ke-

sik kesik tıslayarak denize daldı, gövdesinin büyük kısmı yükselip alçalırken kuyruğundan sular fışkırdı ve sanki yılan hiç kargaşa yaratmamış gibi deniz bir anda sakinleşti.

Elvar'a ulaşan Grend kolunu ona dolayıp ikisini gemiye doğru sürükledi. Çıkmaları için bir ip atıldı. İpi yukarı çektiler, Elvar'ın nefesi kesiliyor, titreyerek bir balık gibi çırpınıyordu.

Çocuğun annesi şarkı söylemeyi keserek oğluna koştu, onu Elvar'ın kollarından alıp sımsıkı kucaklarken çocuk ağlıyordu.

"Seni budala," diye mırıldanan Grend, üst korkuluktan inip Elvar'ın yanına uzandı. Sonra doğrulup ona baktı. "Yaralandın mı?"

"Hayır," dedi Elvar. "Gerçi ayak parmaklarımı hissetmiyorum."

"Umarım balıklar parmaklarını kemirip sana bir ders vermiştir. Budala."

"Peşimden geldin. Bu durumda sen ne oluyorsun?" dedi Elvar sırıtarak.

"Senden çok daha budala," diye söylendi Grend.

Elvar'ın yanağına bir el dokundu, çocuğun annesi.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı kadın.

Elvar başıyla hafifçe onaylarken kadının gözlerinin içine baktı. Rüzgârsız bir gündeki deniz gibi soluk, gri maviydiler. Saçları sarı, yüzü solgundu, tuniğin ve boynuna sımsıkı sardığı pelerininin altından mavi dövmeler görülüyordu.

"Erimiş havuza ne attın?" diye sordu Elvar, alçak bir sesle.

Kadın gözlerini kırpıştırdı, dudakları gerildi ve Elvar'a baktı. Agnar yanlarında belirerek çocuğun annesini süzdü.

"Demek bir *Seiðr Cadısı*'sın, damarlarında Snaka'nın kanı dolaşıyor," dedi yüzünde bir tebessümle. "Tanrıların hepsi ölmemiş olsaydı, bana gülümsediklerini düşünürdüm."

Kadın hiçbir şey söylemedi.

Agnar gözlerini kıstı. "Güçlerini mürettebatım üzerinde kullanırsan, oğlundan geriye yılanı besleyecek hiçbir şey kalmaz," dedi.

Kadın bakışlarına karşılık verdi, başıyla ters bir şekilde onayladı.

Agnar gülümsedi.

"Onlara kuru giysi verin!" diye seslendikten sonra döndü. Savaşçılar güverteden keçi parçalarını temizlemeye ve yılanın gemiye çarptığı gövde kaplamalarını kontrol etmeye koyulurken kan ve su birikintilerini geçerek uzun adımlarla ilerledi. Agnar, köle Kráka'nın oturup onu izlediği, *Wave Jarl*'ın öfkeyle denize bakan rün işlemeli ejder pruvasına yaklaştı.

Kolunu kaldırıp kölenin yüzüne bir tokat attı.

"Senin görevin gemimi ve tayfamı deniz *vaesen*'lerinden korumak," diye kükredi.

"Üzgünüm, sahip," dedi Kráka, dudağından kan sızıyordu. "Hazırlıksızdım, uyuyakalmışım." Başını iki yana salladı. "Buraya kadar uzun bir yol boyunca sürekli bir koruma şarkısı söyledim." Dişbudak ağacı gibi kül rengi olan yüzü, erimiş balmumu gibi derin çizgilerle doluydu.

Seiðr şarkısı bedelini ödetiyor.

Agnar, Kráka'ya tekrar vurmak için elini kaldırdı ama duraksayıp kolunu indirdi.

"Belki de senden çok şey istedim." Trolün boynuzlarından birini kadının kucağına bıraktı; Kráka uzun, kemikli elleriyle yumuşak, kadife gibi uçları okşadı.

"Sana biraz güç versin," dedi Agnar. "Eve dönüş yolculuğu için."

"Teşekkür ederim, sahip," diye fısıldadı Kráka.

Agnar, "Bu sulardan çıkmamıza yardım et," dedi, kadını bağlayan demir zincire parmaklarıyla dokunarak. "Yılanları da teknemizden uzak tut."

Kráka ona baktı.

"*Hlýa og fá verðlaun*,"* diye Galdur dilinde mırıldandı Agnar. Kráka'nın boynundaki kırmızı damarlar, soğuk demirin altında bir ateş haritası gibi parladı.

"Evet, sahip," dedi kadın başıyla onaylayarak.

* İtaat et ve ödülünü al! (ç.n.)

Agnar dönüp dümene yürüdü, gemi artık temizlenmiş, hayatta kalan keçiler kapatılmıştı. Kadınlı erkekli savaşçılar sandıklarının üstüne oturup beklemeye başlamışlardı.

Elvar ıslak giysilerini çıkararak yün pantolon ve tunik giydi, sonra sandığına gitti. Oturup derin bir nefes aldı. Ölümün kıyısında gezinmenin heyecanı, paçayı kurtarmanın coşkusu, duygularının sel gibi akması ve *yaşıyor olmanın* sevinciyle kanı damarlarında hâlâ çok hızlı dolaşıyordu. Elvar'ın önüne oturan Grend, ona son bir karanlık bakış attı.

"KÜREKLER!" diye haykırdı Sighvat. Elvar kürek deliğini kapatan tıpayı döndürüp küreğini içinden geçirdi. Kabarıp çarpan dalgaların üzerinde havada asılı tutarak göğsünün üzerine oturttu.

Demirleme halatı gevşetildi, mızraklar onları iskeleden uzaklaştırdı. Gelgit akıntısı daha derin sulara çekti.

"KÜREKLER!" diye tekrar haykırdı Sighvat, elli kürek soğuk denize girdi.

"ÇEKİN!" Elvar hareketlendi, Sighvat düğümlü bir halat bulup eski bir kalkan üzerinde tempo tutarken sırtı ve omuzları inip kalkıyordu. *Drakkar* önce ağır ağır hareket etti, körfeze doğru süzüldü. Sonra hızlanarak yeşil siyah suları beyaz renkte yarmaya başladı, kuzeyden esen buz gibi rüzgâr Elvar'ın gözlerini yaşartıyordu ama vücudu elli kalp atışı sürede ısınmaya ve kısa bir süre sonra alnından ter süzülmeye başlamıştı.

Körfezi oluşturan siyah granit kayanın kıvrımlı kollarından geçtiler, foklar ve martılar hâlâ oradaydı. Sonra açık denize çıktılar, rüzgâr sancak tarafına çarpıyordu. Dalgalar aniden yükseliyordu. Agnar yekeyle güreşirken Elvar sudaki hareketi, dalgaların altındaki şeylerin kabarıp kaymasını dikkatle izliyordu. Sonra pruva güneye döndü, Kráka yılan şarkısına başladı. Şarkı, rüzgârın uğultusunu ve denizin kükremesini yarıp bir ağ gibi yayılırken dalgaların altındaki şeylerin izi soldu.

"DİREK!" diye bağırdı Sighvat, savaşçılar küreklerini çe-

kerek güverteye atladılar. Direği geminin ortasındaki deliğine yerleştirip sabitlemek için takozları yerine çaktılar. Diğerleriyse makaradan halatı çekip serenin ucunu kaldırdı, *Wave Jarl*'ın fora edilen beyaz yelkeni, arma bağlanırken birkaç saniyeliğine boş bir bal şarabı tulumu gibi sarktı. Ardından adalar arasındaki bu kanaldan geçen kuzeybatı rüzgârını yakalayınca *drakkar* bir denizaygırı gibi güneye doğru atıldı.

"KÜREKLER!" diye haykırdı Sighvat. Elvar küreğini kaldırdı, geri çekerken üstünden sular damlıyordu. Geminin ortasına koydu. Sandığının üstüne oturarak derin derin nefes alırken sırtındaki ve omuzlarındaki yanmanın giderek kaybolduğunu hissetti.

Yanına biri oturdu, başını kaldırıp baktığında Agnar'ı gördü. Denizdeyken hep olduğu gibi sırıtıyordu. Yeke ve dümenin yanında duran Sighvat onları güneye doğru yönlendirdi.

"Ya çok cesursun ya da çok çılgınsın, hatta belki," dedi Agnar, başını iki yana sallıyordu. "Yılanlarla dolu bir denize atlayacak kadar aklını kaçırmışsın."

Elvar hangisi olduğundan emin olamayarak omuz silkti. Cesaret ya da delilik.

Belki delilik. Bunu düşünmek için zaman harcamıyorum. Yine de cesaret olabilir mi?

Agnar kolundan altın bir bilezik çıkarıp Elvar'ın üst koluna geçirip iyice sıktı.

"Teşekkür ederim, efendim," diye fısıldadı Elvar.

"*Vaesen* yılanların karşısında, cesaret ve delilik takdire şayan niteliklerdir ve ödüllendirilmeyi hak eder," dedi.

Agnar'ın tebessümü kayboldu.

"Ganimetimizi Snakavik'e götürmeyi planlıyorum. Mevkibeyi Störr, *Berserkir* köle muhafızlarıyla ünlüdür ve bize iyi bir teklif vereceğini düşünüyorum."

Elvar Agnar'a baktı. Midesine bir taş düşmüş gibi hissetti, Agnar'ın bileziği vermesinden ötürü duyduğu sevinç sönmüştü.

Agnar omuz silkti. "Şimdi öğrenmen daha iyi. Bu senin için sorun olur mu?"

"Hayır," dedi Elvar tekrar konuşabildiğinde ancak midesindeki çalkantı bunun tam tersini söylüyordu.

"Güzel," diyen Agnar, ayağa kalktı. "Ölüm İttifakı'nda yükseğe tırmandın," dedi. "Bunu başka bir savaş olarak düşün ama kılıcının ucuyla değil, zekânla ve kurnazlığınla verdiğin bir savaş."

Elvar başıyla onayladı, Agnar uzaklaştı.

Grend sandığın üzerinde dönerek Elvar'a baktı.

"O halde eve gidiyoruz," dedi Elvar.

BÖLÜM ON

ORKA

Orka, Yemin Kayası'na giden dolambaçlı patikaya tırmandı. Batıdan esen rüzgâr fiyorttaki adada ıslık çalıyor ve etrafındaki suları kamçılayarak Fellur köyünün önündeki sahile beyaz köpüklü dalgalar fırlatıyordu. Orka durup geriye bakınca bir sürü teknenin Yemin Kayası adasına doğru kürek çektiğini gördü, çoğu balıkçı tekneleri ve *snekke*'lerdi ancak köyün iskelesinden ayrılan bir de *drakkar* vardı. Otuz kürekli küçük bir *drakkar*'dı ancak gövdesi ve borda kaplaması pürüzsüz ve vahşi; pruvası uzun ve gururluydu. Bunu görünce Orka heyecanlandı.

Mevkibeyi Sigrún ve *drengr*'leri.

"Hadi, anne," diyen Breca, kolunu çekiştiriyordu. İlk *Althing*'i için heyecanlıydı, önlerinde ilerleyen Thorkel yosun kaplı bir kayanın kıvrımında gözden kayboldu. Orka homurdandı, eğreltiotları ve rüzgârın savurduğu ağaçların arasından kıvrılarak yükselen ve sonunda düzleşerek bir açıklığa ulaşan patikayı takip edip yürümeye devam etti. Düzlükte, üstüne rünler kazınmış devasa bir taşın kalıntıları vardı. Bir zamanlar heybetli olan bu taş, parçalanarak bir ağaç kökü kadar güdük kalmıştı, tabanındaki pürüzlü kırıklarda rünlerin köşeleri zar zor görülebiliyordu.

Breca kayayı görünce iç çekti, sonra kaşlarını çattı.

"Sorun nedir?" dedi Thorkel, çarpılmış bir alıç ağacının gövdesine yaslanıp. *Nålbinding* gri bere ve yün tuniğinin üzerine kurt derisi pelerin giymişti; kemerinde bir *seaks* ve bir el baltası asılıydı.

"Düşündüğümden daha küçük," dedi Breca.

"Eh, bir zamanlar daha büyüktü. Belki bir ziyafet salonu kadar uzundu," dedi Thorkel. "Çekiçlerle parçalandı."

"Bu çok kötü," dedi Breca.

Thorkel bir kaşını kaldırdı.

"Birinin inşa etmek için özen gösterdiği bir şeyi yok etmek neden?" dedi Breca.

"Vay canına, bunlar derin düşünceler," diye gülümsedi Thorkel. "Hımm, bazıları yıkımdan zevk alır. Ancak bu farklı. Bu, insanoğlunun tanrılara kanla yemin ettiği, sadakat sözü verdiği, onlara tapındığı bir yemin taşıydı. Artık ölü tanrılara tapmak yasak, ölümle cezalandırılıyor."

Orka'nın zihninde demir bir kafeste asılı duran, kuzgunların gözlerini ve dilini parçaladığı bir kadın görüntüsü canlandı.

"Bu bana hiç adil gelmiyor," dedi Breca. "Ne zararı var ki?"

"Ne zararı mı var?" Thorkel güldü. "Ölü tanrıların çok fazla zarara yol açtığını söyleyen birçok kişi var. Dünyayı yıktılar. Bu yüzden onlardan nefret ediyorlar, bu yüzden Snaka'nın düşüşünün ardından *Guðfalla* enkazından sağ kurtulan birkaç kişiden nefret ediyorlar. Tanrıların soyundan gelen, kanları tanrıların soylarıyla lekelenmiş olanlardan nefret ederek onları avlıyorlar."

Breca bunu düşünürken dudağını ısırdı.

"O zaman neden *Althing*'i burada yapıyorlar?"

"Bir başka iyi, derin ve düşündürücü soru," diye omuz silkti Thorkel. "Belki de geçmiş kanımıza ve kemiklerimize işlediği için," diye mırıldandı. "İstesek de istemesek de onlardan kopmamıza engel olan göremediğimiz bir bağ var."

Orka, Breca'nın kaşlarını çatmasından bu cevaptan pek hoşlanmadığını anlayabiliyordu. Kocasının yanına sokuldu, alıç

ağacının ve Thorkel'in gövdesinin onu rüzgârdan korumasını umuyordu. Onları, iki oğlu Mord ve Lif'le birlikte teknesine davet eden ve kürek çekerek Yemin Kayası'na götüren balıkçı Virk'e başıyla teşekkür etti.

Meydan *Althing* için fersah fersah öteden gelen insanlarla doluydu. *Althing* birkaç gün devam edebileceğinden ve Mevkibeyi Sigrún'un arazisinin sınırları içinde yaşayan herkesin ya da en azından her aileden bir temsilcinin katılması gerektiğinden, Fellur çevresindeki çayırlar çadırlarla doluydu. Orka; balıkçılar ve çiftçiler, sepiciler ve demirciler, tersane işçileri ve deri işçileri, Mevkibeyi Sigrún'un yönetimi altındaki toprakların sınırları içinde yaşayan ve kadının haklı ünüyle birlikte sürekli büyüyen her türden insanı gördü.

Orka, Virk'le göz göze gelince onu yanına çağırdı.

"Bizi getirdiğiniz için teşekkür ederiz," dedi. Ona bir külçe parçalanmış bronz verdi.

"Sende kalsın," dedi Virk. "Ama postlarınızı bir daha köye getirdiğinizde bana merhametli davranın."

Orka başıyla onayladı. "Bu iş bittiğinde, kıyıya giden teknenizde oturacak bir yerimiz olduğu sürece, bunu yapabiliriz."

"Bu, postlarınız konusunda ne kadar merhametli davranacağınıza bağlı," diyerek gülümsedi.

Orka, "Söyle bana," dedi adama yaklaşıp fısıldayarak. "Asgrim'in oğlu Harek'ten haber var mı?"

Virk'ün tebessümü soldu, başını iki yana salladı.

"Guðvarr, kocanızın izleri takip ettiği nehre birkaç gözcü gönderdi, sadece bu kadar. Nehirlerin aşağısına ne tekne gönderildi ne de tazı." Kafasını iki yana salladı. "Umursamadı. Asgrim ve Idrun azat edilmişlerdi, herkes kadar adaleti hak ediyorlardı ama..."

Orka biliyordu. Guðvarr'ın sözlerini hatırladı.

Belalarını arıyorlar, demişti Guðvarr. Orka, bunu hatırladığında dudağının öfkeyle kıvrıldığını hissetti. *Belasını aramak, sanki köyden ayrı bir hayat yaşamak bizi küçültürmüş gibi.*

"Ya diğer çocuklar?" diye sordu Virk'e. "Harek'in kaçırılan ilk çocuk olmadığını söylemiştin."

Virk omuz silkti. "Howbyr'den Haraldursonların iki kızları ve bir oğulları kayboldu; karyolaları sabah boştu, öylece yok olmuşlar. Ayrıca Kergarth'ta bir aile, isimlerini unuttum. Asgrim ve Idrun gibi ölü bulundu, oğulları da kayıp." Orka'ya baktı. "Bu bana tesadüfmüş gibi gelmiyor."

Orka başıyla onayladı. Howbyr on ya da on iki fersah kuzeydeydi ve Kergarth kıyı boyunca altı fersah doğudaydı. "Daha fazla çocuğun kaçırıldığına dair başka söylentiler de var ama kesin olarak bilmiyorum."

"*Niðing** olmalı, kanun tanımaz adamlar," dedi Orka. "Çocukları çalıp köle olarak satıyorlar." Aklına, Breca'nın gece kaçırılıp götürüldüğü bir görüntü geldi. Boğazına demir bir tasma takılmıştı. Göğsü korkuyla sıkıştı, ardından öfkeyle ürperdi. Elini Breca'nın omzuna koydu.

"Katılıyorum," dedi Virk. "Belki de onları avlamayı *biz* denemeli ve Guðvarr'dan daha iyisini yapıp yapamayacağımızı görmeliyiz. Bu zor olmamalı. O, mevkibeycilik oynayan bir enik."

"Hırsız ve katilleri yakalamak, balık yakalamaya benzemez," dedi Orka.

"Hep balıkçı değildim," diyerek omuz silkti Virk, elini kemerinden sarkan baltanın üstüne koydu. "Ayrıca, senin ve kocanın da her zaman avcı olduğunuzu sanmıyorum."

"Savaş Düzlüğü Vigrið'de yaşıyoruz," dedi Orka omuz silkerek. "Sadece aptallar kendilerini korumayı öğrenmez."

Virk, Orka'nın donuk bakışları karşısında ellerini kaldırdı. "Geçmişin seni ilgilendirir. Fakat güç bir durumda, yanımda o sümüklü sansar yerine senin ya da Thorkel'in olmasını tercih ederim." Başıyla Guðvarr'ı işaret etti.

* Eski Nors dilinde ayaktakımı, ahlaksız, aşağılık kişi, eşkıya anlamına gelir. *Niðing* aynı zamanda, Nors mitolojisinde yer alan tanrılardan biri olan Loki'nin çocuklarından birine atıfta bulunarak kullanılmıştır. Loki'nin çocuklarından biri olan Fenris Kurt, eski Nors mitolojisinde *Niðing* olarak bilinir ve zalim, yıkıcı canavar olarak gösterilir. (ç.n.)

"Ve bu *niðing*..." Yüzünü buruşturdu. "Katiller ve çocuk hırsızlarıyla aynı havayı solumayı hak etmiyoruz."

Orka başıyla onayladı. Virk'ün sıradan bir balıkçı olmadığını biliyordu, daha önce onun gibi adamlar görmüştü. Duyguları her zaman fiyordun durgun sularının altındaki yılanlar gibi yüzeyin altında fokurdardı ve patlayarak şiddete dönüşmesi an meselesi olurdu. Guðvarr gibi palavracıların gerçek savaşçılar olmadığını gayet iyi biliyordu. Onlar asla şiddete *gözdağı* vermezlerdi...

Sohbet mırıltıları azalınca Orka başını kaldırdı, savaşçıların açıklığa girdiğini gördü. Aralarında, üstünde *brynja*'sı, kalçasında kılıcı ve hâlâ burnunun ucundan sarkarak yerini koruyan bir sümük damlasıyla kasılarak yürüyen Guðvarr'ın da bulunduğu bir düzine *drengr*. Orka'nın çiftliğine kadar ona eşlik eden kadınlar da oradaydı. Orka, yüzü kasap satırı gibi olan Arild'i hatırlıyordu. Hepsinin zırhları, cilalı derileri, gümüş ya da bronz bilezikleri parlıyordu. Yemin taşının paramparça kalıntılarının önünde yarım daire şeklinde yayılarak, Mevkibeyi Sigrún'un arkasında diğer bir düzine *drengr*'le açıklığa çıkmasını sağladılar.

Orka kadar uzun ya da yapılı olmasa da uzun boylu bir kadın olan Mevkibeyi Sigrún'un yürüyüşünde bir savaşçıyı işaret eden güç ve zarafet vardı. Perçinli bir zırh giymiş, boynuna gümüş bir tork, kollarına da gümüş bilezikler takmıştı. Güzel sözler söyleyerek ve iyilik yaparak mevkibeyi olmamıştı. Kadın bir savaşçıydı, ona meydan okuyan herkesle mücadele edip bu toprak parçasını hak ederek kazanmıştı. Kudretinden, toprak ve mevki vaatlerinden güç alan erkeklerle kadınlar onun yanında yer almış, böylece otoritesi giderek artmıştı. Orka aynı hikâyeye yüzlerce kez tanık olmuştu. Bir zamanlar özgür olan bu toprakları, şimdi servet ve güce susamış küçük mevkibeyleri parça parça ediyordu. Bazıları diğerlerinden daha başarılıydı; savaş şöhretleri yayılmış, servetleri artmış, savaşçılar akın et-

mişti. Mevkibeyi Sigrún, aralarında en nüfuzlusu değildi ama yine de takip edilmesi gereken bir güçtü. Burada sekiz yıldır hüküm sürmesi, hâlâ nefes alması çok şey anlatıyordu.

Bir adım gerisinde, sadık bir tazı gibi başka bir savaşçı yürüyordu. Zayıf yüzü yara bere içinde olan bir kadındı; kafasının dövmelerle dolu yanları tıraşlı ve solgundu, kır siyah kalın bir saç örgüsü başının üstünden geçiyordu. Sade bir pantolon ve yün bir tunik giymişti, kemerinde biri önde, biri arkasında asılı olmak üzere iki *seaks* asılıydı.

Ve boynunda bir köle tasması vardı.

Fakat Orka'nın ilgisini çeken kadının gözleriydi. Donuk ve acımasızdı, sanki avını ölçüp biçiyormuş gibi kalabalığı tarıyordu.

Mevkibeyi Sigrún'un çiftlikleri temizlemek, yemek pişirmek ve çalıştırmak için birçok kölesi vardı ama Orka onu daha önce hiçbir savaşçı köleyle görmemişti. Bu kölede, Orka'nın daha önceden bildiği bir bakış vardı.

Her yerinden umutsuzluk akıyordu.

Görüntüsü sanki omurgasında örümcek bacakları dolanıyormuş gibi, Orka'nın tüylerini diken diken etti.

"Hepiniz hoş geldiniz," dedi Mevkibeyi Sigrún, paramparça yemin taşının önünde duruyordu. *Drengr*'leri etrafını sarmıştı, savaşçı köle arkasında sinsice geziniyordu. Sigrún'un sesi güçlü ve kendinden emindi; rüzgârın ıslığının üzerinde yükseliyor ve yüzlerce kişilik kalabalığa ulaşıyordu. "Lafı dolandırmaktan hoşlanmam, bu yüzden bunu doğrudan ve kısaca söyleyeceğim. Kraliçe Helka'ya yemin ettim." Tuniğinin yünlü yenini yukarı çekip önkolunda yeni kabuk bağlamış bir kesiği gösterdi. "Ve yeminimi kanımla mühürledim."

Meydanın etrafında bir mırıltı dalgası yükseldi.

"O halde bize vergilerin artacağına dair iyi haberler vermeye geldiniz," diye seslenen Virk, Orka'nın yanındaydı. Onu onaylayarak öfkelerini haykıran sesler yükseldi.

Mevkibeyi Sigrún, gözlerini Virk'e çevirip uzun süre bakışlarını üzerinde tuttu.

Virk de ona karşılık verdi. Orka, adamdan yayılan öfkenin kokusunu alabiliyordu.

"Hayır, size dünyanın değiştiğini ve bizim de onunla değişmemiz gerektiğini söylemeye geldim," dedi Sigrún. "Sekiz yıl önce Fellur Mevkibeyi oldum, köyü ve içinde yaşayanları korumak için kanım ve hayatım üzerine yemin ettim. Yeminimi tuttum, bu korumayı genişleterek gözlerinizin görebildiği tüm ovalarda ve tepelerde hayatı sizin için daha güvenli hale getirdim."

"Belki bir gün," diye fısıldadı Virk'ün oğullarından biri diğerine.

"Fakat seni olacaklardan *koruyamam*," dedi Sigrún.

"Hayat burada olduğu gibi güzel," diye yanıtladı Virk, oğullarının sesleri ona eşlik etti. "Değişime ya da Helka'ya ihtiyacımız yok."

"Evet, burada, Fellur'da hayat güzeldi ama hayat mevsimler gibi akıyor ve mevsimler sonsuza dek sürmüyor. Tüm Vigrið'de mevkibeyleri çoğalıyor, artık seni koruyamayacağım kadar güçlü mevkibeyleri. Kuzeybatıdaki Mevkibeyi Störr sınırlarını güneye ve doğuya kadar genişletti, gözü bu topraklarda. Bu fiyortta. Doğuda Svelgarth'ta oturan Mevkibeyi Orlyg, topraklarımıza baskın düzenledi. Tabii Kraliçe Helka da... hırslı."

Hırslı mevkibeyleri. Bunun neye mal olduğunu gördüm. Helka ise kendine kraliçe diyor. Başını sürünün üzerine kaldırıp onlara hükmedecek. Thorkel'in korktuğu gibi. Daha da kötüsü.

Orka kaşları fırtına bulutu gibi çatılmış Thorkel'e bir bakış attı.

"Toprağımızı ve emeğimizin meyvelerini istiyor," diye haykırdı Virk. "Bizi, ondan yardım almadan avladığımız, evcilleştirdiğimiz ve kendi ellerimizle ekip biçtiğimiz topraklar için haraç ödeyen kiracılar yapacak."

Savaşçı köle volta atmayı bıraktı, donuk bakışlarını Virk'e çevirdi. Dikkat çekici bir şekilde kıpırdamıyordu.

Virk'ün oğullarından biri koluna dokundu ama o kolunu silkti.

Kalabalıktan yükselen birçok haykırış Virk'le aynı fikirdeydi.

Bir adam öne çıktı, başında kürkle süslenmiş güzel kırmızı bir şapka vardı; kırmızı yün tuniğinin göğsüne sarkan soluk sakalı, altın yüzüklerle süslenmişti. Orka ve Thorkel daha önce onunla ticaret yapmıştı. Bir zamanlar çiftçi olan Fálki Torilsson, otlaklarının altında bulunan kalay katmanları sayesinde zengin olmuştu.

"Virk, çoğumuzun düşündüğü şeyi söylüyor Mevkibeyi Sigrún," diyen Fálki, saygılı bir şekilde eğildi. "Ayrıca ben de Helka'nın korumasına nail olmanın onuru için vergilendirileceğimizi düşünüyorum?" diye ekledi.

Mevkibeyi Sigrún omuz silkti. "Büyük ihtimalle, Fálki," dedi. "Dünyanın düzeni bu. Güneydeki İskidan'a bakın, tek bir şehir, Gravka ve tek bir efendi, İmparator Kirill tarafından yönetilen, uçsuz bucaksız bir krallık. Vigrið'in gittiği yol bu. Hepsi yakında yaşanacak. Bizler yaşarken. Mevsimler belki sonbahardan kışa değişiyor ama bunun ötesinde soğuğa dayanabilenler için bir bahar olacak."

"Evet, Helka kendini Gravkalı Kirill gibi imparator yapabilir," diye tükürdü Virk. "Fakat Kirill'in tahtının bir ceset dağının üzerine kurulduğunu, İskidan'da azat olmuşlardan çok köleler olduğunu ve onların çocukları kurban ettiklerini unutmayın."

Mevkibeyi Sigrún güldü. "Senin çocuk masallarına inanacağını düşünmezdim, Virk."

"Söylediklerim doğru, açık denizden geçtim ve bunu *gördüm*," dedi Virk.

"O sırada da o kadar çok bal şarabı yuvarladın ki muhte-

melen bunları rüyanda gördün," dedi Sigrún, askerleri gülmeye başladı, en çok da Guðvarr. "Bunlar gerçek olsaydı, burada yaşanmasını engellemek için elimden gelen her şeyi yapardım." Sigrún kaşlarını çattı. "Fakat sana yalan söylemeyeceğim, Helka sadakatimizle birlikte paramızı da isteyecek. Size daha acı bir gerçeği de söyleyeceğim. Ona *hayır* desem bile gelir ve bu toprakları himayesine alırdı. Onu durduracak gücümüz yok. Gelir, beni ve en güçlülerimizi öldürür, kendilerinden birini mevkibeyi olarak ziyafet salonuna yerleştirirdi." Başını iki yana salladı.

Orka başıyla onayladı, bu acı gerçeği itiraf ettiği için Sigrún'u takdir etti. Fakat olacakları tahmin edebiliyor, Helka'nın tüm Vigrið'e hükmetme arayışında izleyeceği yolu, kanlı savaş alanlarını ve cesetleri bütün ayrıntılarıyla görebiliyordu.

"Gerçi faydaları da olacak," dedi Mevkibeyi Sigrún.

"Faydalar!" Diğerleri Fálki gibi dikkatle dinlese de Virk burun kıvırarak homurdandı.

"Evet, kazanan tarafta olmak gibi. Störr ve Helka'nın karşı karşıya gelmesi an meselesi ve kazanan tüm Vigrið'i alacak. Bu bizim lehimize olacaktır."

"Ya Helka kaybederse?" diye bağırdı başka bir ses.

"Kaybetmeyecek," dedi Sigrún. "*Drakkar*'larını ve ordusunu gördüm. Darl'daki kalesinin üzerinde ölü tanrı Orna'nın* kemikleri yükseliyor. Kanatlarını gördüm." Kalabalığa göz gezdirdi. "Kaybetmeyecek." Bakışları Virk'e sabitlendi. "Vergilerse hayatın bir parçası, güvenliğe ve uzun yaşama giden bir yol. Kraliçe Helka, bizi Vigrið'in daha büyük savaşlarından koruyacak ve ben de elimden geldiğince hepinizi korumaya devam edeceğim."

Orka'nın zihninde bir düşünce giderek büyüyor, savaşa dair

* Tanrıların babası Snaka'nın çocuklarından Kartal Tanrı. (ç.n.)

kanlı anılar, suyun içinde kan kokusu almış denizyılanları gibi kafasında dönüyordu.

"Buradan bir *hirð** sunmanızı isteyecek," dedi Orka, bir an bu sözleri yüksek sesle söylediğinin farkına varmadı.

Thorkel homurdanarak ağacına yaslandı, Orka'ya yakın olanlar dönüp ona baktı.

Orka, Thorkel'in sözlerini hatırladı.

Althing'e gidelim, başımızı önümüze eğelim, dudaklarımızı sımsıkı kapatalım...

"Öyle değil mi, Mevkibeyi Sigrún?" diye sordu Orka.

"Olabilir," dedi Sigrún gönülsüzce.

"İsteyecek," dedi Orka. "Mızrak veya balta, eli silah tutan güçlü kuvvetli herkesi onun adına savaşması için toplayacak, Fellur halkı sayesinde ordusunun saflarını büyütecek." Orka kalabalığın gözlerine bakarak gerçeği kavramaya başladıklarını gördü. Aletlerini bırakıp mızraklarını ve baltalarını bileyecekler, oğullarının ve kızlarının savaşa sürüklendiğini göreceklerdi.

"Şu an için, bu çok uzak bir ihtimal ve pek çok şey olabilir," dedi Sigrún. "Ama Mevkibeyi Störr'ün savaş birliği ufku aştığında veya fiyorda doğru sıralandığında, tarlalarımızda, balıkçı teknelerimizde oturmaktan daha iyidir. Störr bize koruma sunmayacak. Bize kılıç, kan ve köle tasması sunacak. Hepimizi korumak için görebildiğim tek yol bu."

"Hepimizi korumak mı?" dedi Virk. "Bizi katillere, çocuk hırsızlarına karşı bile koruyamazken?"

Mevkibeyi Sigrún'un gözleri Guðvarr'a kaydı.

"Yeğenim bana bundan, Asgrim ve Idrun'dan bahsetti."

"Ve Harek," dedi Breca, yüksek ve tiz bir sesle.

Orka böyle bir toplantıda arkadaşı adına konuşma cesaretine sahip olduğu için oğluyla gurur duydu.

* İskandinav tarihinde, sarayın ya da güçlülerin maiyetindeki savaşçı ekipler. (ç.n.)

"Evet," diyen Virk, kalabalığın arasından sıyrıldı. "Bir çocuk kaçırıldı, iki kişi öldürüldü. Üçü de sınırlarınız içinde, *sizin* korumanız altında yaşıyordu." Kalabalığa baktı. "Bu nasıl koruma?" diyerek tükürdü.

"Geri çekilip zırvalamayı kessen iyi olur," dedi Guðvarr.

"Ve sen, arama yapmayı öğrenip mevkibeyinizin yokluğunda görevlerini yerine getirsen iyi olur," diye homurdandı Virk. Kalabalıktan birkaç kahkaha, baş sallamalar ve onaylayan mırıltılar yükseldi.

Guðvarr'ın dudakları çarpıldı, boynu kıpkırmızı oldu. Virk'e doğru bir adım attı.

"Yeğenim bana bu cinayetten bahsetti," dedi Mevkibeyi Sigrún, yüksek ve sert bir sesle Guðvarr'ı durdurdu. "Yapılabilecek her şeyi yaptı."

"Koca bir yalan," diye çıkıştı Virk.

Mevkibeyi Sigrún ona baktı.

"Mevkibeyinizle bu şekilde konuşmamalısınız," dedi Sigrún'un yanındaki savaşçı köle, sesindeki bir şey meydandaki herkesi susturdu.

"Hakaretin için teyzemden af dileyeceksin," dedi Guðvarr.

Virk, bir Guðvarr'a bir Mevkibeyi Sigrún'a baktı, gözlerini yanındaki savaşçı esire çevirdi.

"Beni affedin, size hakaret etmek istemedim Mevkibeyi Sigrún," dedi Virk. "Sizin yalancı olduğunuzu düşünmüyorum." Durdu, önce ona sonra Guðvarr'a baktı. "Bu utanç yeğeninize aittir."

"Onları bulmak için elimden gelen her şeyi yaptım," diye tersledi Guðvarr, sesini yükseltmişti.

"Tel kapana kısılmış bir sansar gibi cıyaklıyorsun," dedi Virk. "Silmek için burnunu bile bulamazken kaçırılan çocukları, katilleri ve hırsızları nasıl bulacaksın?"

Bu sözler üzerine kahkahalar yükseldi.

Guðvarr'ın gözleri pörtledi, ağzı kıpırdandı, boğazından boğuk sesler çıkıyordu. Damlayan burnunun ucunu kol ağzıyla sildi.

"*Holmganga*," diye hırladı. "Sana meydan okuyorum, burada, şimdi." Eli kılıcına gitti.

"Guðvarr, kes şunu artık," diye çıkıştı Mevkibeyi Sigrún.

"Artık çok geç," diye tükürdü Guðvarr. "Mevkibeyinin, Fellur halkının ve yemin taşının önünde meydan okudum. Geri dönüş yok."

Mevkibeyi Sigrún başını iki yana salladı.

Guðvarr'ın meydan okumasını geri alamayacağını herkes kadar o da biliyor, diye düşündü Orka. *Virk'e gelince, eğer buradan onuruyla çekip gitmek istiyorsa bunu reddedemez.*

Virk'ün gözleri Guðvarr'ın gözlerine kenetlenmişti, düzlüğün derinliklerine doğru bir adım attı.

"Meydan okumanı kabul ediyorum," dedi.

Mevkibeyi Sigrún öfkeyle iç çekti.

"Pekâlâ," diye terslendi. "Birer yardımcı seçin ve hazırlıklarınızı yapın. Fındık dalları döşenip ikiniz de hazır olana kadar ara vereceğiz."

Virk dönüp oğullarına doğru yürüdü.

"Ne yapıyorsun?" dedi içlerinden biri. "O bir *drengr!*"

"Akrabası mevkibeyi olduğu için kendini kudretli zanneden bir enik," diyen Virk, sakinleşmişti. Orka'ya döndü.

Thorkel ne olacağını anlamış olmalı ki ağzını açıp elini kaldırmaya başladı ama sözcükler Virk'ün ağzından dökülmeye başlamıştı bile.

"Yardımcım olur musun?" diye sordu Orka'ya.

Orka, Virk'ün gözlerine baktı.

"Oğullarından biri, Mord ya da Lif yapmalı bunu. Arkanda akrabaların var."

"Hayır. Kaybedersem ve onlar yardımcım olursa Guðvarr'la dövüşmeye kalkarlar." Orka'ya doğru eğildi. "Biraz silah deneyimleri var ama bir *drengr*'le boy ölçüşemezler," diye fısıldadı. "Senden tek istediğim, eğer kaybedersem, onlara *holmganga* kuralını hatırlatman ve ruhsal yolculuğumda silahsız yürümemem için baltamı avucuma koyman."

Orka derin bir nefes alıp Thorkel'e baktı. Thorkel kaşlarını çatarak başını iki yana salladı ama cevabının ne olacağını zaten biliyordu.

Orka başıyla onayladı. "Tamam o halde," dedi. "Olacağım."

BÖLÜM ON BİR

VARG

Varg gözlerini açarak bulanık şekillere ve gölgelere baktı. Gözlerini kırpıştırdı, görüşü yavaşça netleşirken görüntüler ahşap kirişler ve tonozlu bir çatı şeklinde birleşti. Kirişlerde güvercinler ötüyorlardı. Kara, kambur bir kuzgun sanki onu gözlüyordu. Güneş ışığı duman deliklerinden ve kepenkli pencerelerden süzülüyordu.

Sırtına bir şey batıyor ve kaşındırıyordu, Varg yuvarlanmaya çalıştı ama bu çaba ona çok fazla gelince geri düştü. İçerde bayat bal şarabı, donuk içyağı, gres ve odun dumanı kokusu vardı. Ter ve idrar kokusu. Yakından mırıldanan sesler geçti. Daha uzakta, birbirine çarpan tahtaların sesiyle birlikte birkaç küfür duydu. Yan tarafında hafif bir ağrı hissetti, hareket etmeye çalıştığında kaburgalarındaki sancı şiddetleniyordu.

"Aha, demek Varg Kafası Yok uyandı," dedi bir ses. Ayak sesleri duyuldu, sonra bir yüz belirdi. Özenle kesilmiş, yağdan parıldayan kızıl sakalıyla yakışıklı bir yüzdü.

"Svik," dedi Varg, ses kurumuş gırtlağının derinlerinden çıkıp dudaklarında takıldı. Tekrar yan tarafına dönmeye çalıştı ama vücudunun başarıyla yerine getirmesi için çok zor bir görev gibi görünüyordu.

"Hadi, çırpınıp durma, elini ver bana," dedi Svik sırıtarak. Varg'ın bileğini kavradı, sırtını ahşap bir duvara yaslayarak

oturması için onu kaldırdı. Büyük bir salondaydılar; duvara yakın bir yerde ve içine özenle sarmal desenler oyulmuş kalın bir ahşap sütunun arkasında, sazlardan derme çatma bir yatak vardı. Salon boyunca iki uzun masa ve oturaklar uzanıyor ve aralarında ocaklar duruyordu. Masalar büyük bir platformun dibinde bitiyordu. Platformun üzerinde, diğer ikisine dik açıda başka bir uzun masa vardı. Böylece orada hangi efendi veya hanımefendi oturursa otursun, herkesi görebiliyordu. Yer, sırtındaki kaşıntının suçlusu olan kuru sazlarla kaplıydı. Orada burada, bir gece önceki ziyafetten kaldığını düşündüğü, bira ya da idrardan oluşan ıslak lekeler vardı. Pelerini katlanmış ve yastık olarak altına konulmuştu. Uzanıp dokundu, içine sert bir şeyin sarıldığını hissetti. Köle tasması ve satırı.

Kendini yeni doğmuş bir kuzu gibi bitkin hissediyordu, uzuvları kurşun gibiydi, başı boynuna çok ağır geliyordu. Boğazı kurumuştu, ağzında kötü bir tat vardı. Dilini dişlerinin üzerinde gezdirince yüzünü buruşturdu.

"Bana ne yaptınız?" dedi Varg, yeşil balıksırtı yünden ince bir tunik giymiş, kollarında kalın kıvrık gümüş halkalar ve boynunda, her iki ucunda iki yılan başı olan bir başka bükülmüş gümüş halka takmıştı; kendisini seyreden Svik'e suçlarcasına baktı.

"Sefil hayatını kurtardık," diyen Svik, sırıtmaya devam ediyordu. "Arkadaşın Leif Kolskeggson'ın sana sapladığı mızrağın yarası yüzünden ateşin çıkmıştı."

Leif!

Varg aşağı bakıp Leif'in mızrağıyla deldiği yerdeki yırtılmış ve kana bulanmış tuniğini kaldırdı. Kaynatılmış bağırsak veya tendon kordonlarıyla özenle dikilmiş, uzun kırmızı bir yara gördü. Yara dağlanmıştı, etrafındaki derisi soyulmuş et kıpkırmızıydı. Anılar Varg'ın kafasında kelebek gibi uçuşuyor, kel bir adam ona ısırması için deri bir şerit veriyordu.

"Aha, demek artık hatırlıyorsun," dedi Svik. Bu bir soru değildi.

"Evet," diye homurdandı Varg, avuç içleriyle yüzünü ovuşturdu. Leif'in saldırısı bütün ayrıntılarıyla yeniden canlandı, bir sürü anı çağlayan bir nehrin akıntısı gibi peş peşe geldi. Bir ıslık çaldı. Eli kemerine gitti, kesesini buldu.

"Sana ait hiçbir şeye dokunulmadı. Biz hırsız değiliz," dedi Svik. Sonra ağzını büktü. "Demek istediğim, çalmaya değer bir şeyin olmadığı sürece ki senin yok."

Varg keseyi açtı, içine uzanarak derin bir iç çekti.

"Gördün mü?" dedi Svik. "Biraz peynir ister misin?" Kemerindeki keseyi açtı, bir dilim sert peynir çıkarıp ince bir dilim kesti.

Peyniri alıp neredeyse bütün halde yutarken Varg'ın karnı guruldadı. Kaşlarını çattı, sağ elini gözlerinin önüne kaldırarak yumruk yaptı. Acımıyordu. Ağrıyordu ama daha önce hissettiği gibi bıçak saplanırcasına bir acı yoktu. Parmak uçlarıyla vücudunu kontrol etti. Sanki bir trol tarafından dövülmüş gibi kaburgaları çatlamış, yüzü şişmiş ve bir gözü neredeyse kapanmış halde fiyordun yanında uyandığını hatırladı. O acıyı hâlâ belli belirsiz hissediyordu ama donuk ve uzaktı.

"Ne kadar oldu?" diye sordu Svik'e.

"Altı gün," dedi Svik. "Öleceğini düşündüm ama her ihtimale karşı farelerin ayak parmaklarını kemirmesini engelledim. Al, bunu iç." Varg'a bir boynuz uzattı.

Varg içini kokladı.

"Pek güvenmiyorsun, değil mi?" dedi Svik, sanki Varg'ın anlamadığı bir şakayla eğleniyormuş gibiydi, yüzündeki keyifli tebessüm hiç eksik olmuyordu. "Sadece sulandırılmış bira."

Varg bir yudum aldı; soğuktu, ağzındaki sıvı mutluluk gibiydi. Hepsini tek yudumda kafaya dikmemek için kendini zor tuttu.

"Bana neden yardım ettiniz?" diye sordu. "Einar'a karşı kaybettim."

"Einar'a karşı *herkes* kaybetti," dedi Svik. "Konu hiçbir za-

man bu olmadı. Önemli olan, nasıl kaybettiğindi." Svik bir ıslık çalıp başını iki yana salladı. "Einar hâlâ topallıyor. Yarı Trol'ü *ısırdın*. Ben hayatımda böyle bir şey görmedim ama Einar'ın seni affetmesi biraz zaman alabilir. Al bakalım." Svik boşalan boynuzu Varg'dan aldı, yerine tahta bir çanak ve kaşıkla, içine bir parça bal koyduğu buharı tüten bir yulaf lapası verdi.

"Yavaş ol," dedi Svik, ağzını yakan Varg'a.

"Bu... nefis," diye fısıldadı Varg. Yulaf lapası krema gibi ve sıcaktı, bal tatlıydı. Varg gözlerini kapadı, yemeğin ve biranın verdiği keyif onu kendinden geçirmişti. Svik ve Einar'ı, Kolskegg'i ve Kan Yeminliler'i unuttu, sadece yemeğini yedi.

Kıkır kıkır gülen bir ses onu kendine getirdi, gözlerini açtı.

Svik gülüyordu.

"Sen, hayattaki en basit şeylerden zevk alan bir adamsın."

"Doğru dürüst bir şey yemedim..." Duraksadı. "Uzun zamandır."

"Farkındayım. Tuzağa yakalanmış yarı aç bir kurda benziyorsun."

Varg gözlerini açık tutmaya zorlayarak biraz daha yulaf lapası yedi.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı dolu ağzıyla.

Svik başını eğdi.

Sazlarda ayak sesleri duyuldu. Varg, Svik'in arkasına baktı. Uzun boylu bir savaşçı, elinde siyah bir kalkanla onlara doğru geliyordu. Einar'la karşılaşmasından önce Varg'a kalkan sunan sarışın kadın. Üstünde artık bir *brynja* yoktu, sadece çarpana dokumadan yün şerit kuşağı olan basit bir yün tunik giymişti ama kadında bir şey vardı; yürüyüşünde, gözlerini ona yırtıcı bir şahin gibi dikmesinde... tehlikeli bir şey.

Svik'i görmezden gelerek Varg'ın başında dikilip ona baktı.

"Kalk," dedi.

Varg gözlerini kırpıştırdı.

"Ben de seni gördüğüme sevindim, Røkia," dedi Svik.

"Kes sesini, seni çalımlı tavus," dedi Røkia, gözlerini Varg'dan ayırmamıştı.

"Tavus ne?" diye sordu Varg, yulaf lapası dolu ağzıyla.

"Küstah, kibirli, kendini beğenmiş bir ahmak*," dedi Røkia.

"Gösteriş yapıyor," dedi Svik. "Tavus bir kuştur; büyük, etkileyici, güzel bir kuş. Sadece güney İskidan'da, büyük Gravka şehrinin ötesinde bulunurlar."

"Ayağa kalk," dedi Røkia bir kez daha. Ardından sanki Svik orada yokmuş gibi, "Ve bunu al," diyerek siyah kalkanı ona doğru salladı.

"Sana söyledim, ben kalkanla savaşmam."

"Ona Kalkanı Yok ve Kafası Yok diye hitap ediyordun, unuttun mu?" dedi Svik.

"Kesinlikle," dedi Røkia. "Kalkan olmadan savaşmak kafasızlıktır. Kan Yeminliler'in bir parçası olamazsın ve tecrübe kazanamazsın. Bunlar Glornir'in emirleri, benim değil. İlk kalkan duvarında bin parçaya bölünsen umurumda değil ama Glornir benim şefim, o yüzden kalk ve kalkanı al."

İlk kalkan duvarı!

Varg yutkunarak Svik'e baktı. Etleri lime lime edilmiş gibi hissediyordu, yulaf lapası midesine oturmuştu. Kalkan duvarında dövüşmenin düşüncesi bile keyfini kaçırmıştı.

"Haklı," dedi Svik sırıtarak. "Kan Yeminliler'den biri olmak isteyen sendin." Omuz silkti, hâlâ gülümsüyordu. "Ve eğer Glornir yap dediyse en doğrusu onunla iyi geçinmek."

"Glornir?"

"Senin hayatını kurtaran kişi," dedi Svik.

"Şefimiz. Glornir Kalkankıran," diye tamamladı Røkia.

"Pek çok ismi var," dedi Svik omuz silkerek. "Benim favorim Glornir Altınveren."

Røkia, Svik'i kınayan bir tavırla dudaklarını büktü.

* Peacock (ing) tavus kuşunun yanında züppe/kendini beğenmiş/kibirli kimse anlamlarına da gelir. Kelime oyunu yapılmış. (e.n.)

Varg, adamı, Leif tam elini kesmek üzereyken ormanlık alana adım atan kel savaşçıyı hatırlıyordu. Bu adama borçluydu. Fakat aynı zamanda neden buraya geldiğini, neden Yarı Trol Einar'la dövüştüğünü de hatırlıyordu.

Seiðr Cadısı Vol.

Varg boş yulaf lapası çanağını dikkatlice yere koyup ayağa kalktı. Oda dönmeye başlayınca sendeledi. Røkia kalkanı ona doğru itti, Varg ham deriyle çerçevelenmiş kenarını kavradı. Røkia aniden döndü ve uzun adımlarla koridorda ilerlerken Varg, onun sırtına asılmış kendi kalkanı olduğunu gördü.

Varg, Svik'e baktı.

"Onu takip etmeni öneririm," dedi Svik. "Sana atmak üzere olduğundan şüphelendiğim dayağın yanında bir de azar işitmek istemiyorsan."

Varg derin bir nefes aldı, kalkanı çevirerek tahta sapını kavradı, sol elini *umbo*'nun boşluğuna kaydırıp Røkia'yı takip etti. Artık açlık ve susuzluktan kıvranmadığı için kafasında sorular toplanmaya ve leş kargaları gibi dönmeye başlamıştı.

Açık kapılardan parlak bahar güneşine çıktı, iki ahşap sütun Yarı Trol Einar'la dövüştüğü avluya inen geniş basamakları çerçeveliyordu. Güneşe bakılırsa öğleni biraz geçmişti. Avlu dövüşen savaşçılarla doluydu, Kan Yeminliler'in kırmızı lekeli siyah kalkanları ve birkaç tane, üzerlerinde Mevkibeyi Logur'un parlak kırmızı yelkenleri olan mavi kalkan. Anında Yarı Trol Einar'ı gördü, iri adam oradaki en uzun kişilerden katbekat üstündü. Aynı anda Logur'un iki savaşçısına karşı dövüşen Einar, tombul ellerinden biriyle masa büyüklüğünde bir kalkanı, diğeriyle bir baltayı tutuyordu.

Varg, dövmeli *Seiðr Cadısı* Vol'ü aradı ama onu göremedi. Avlunun başka bir yerinde gümüş saçlı kadının bir adamla tartıştığını, güneşte uzanan iki tazısının onu izlediğini gördü. Kadının yakınında, Liga'nın ötesindeki ormanda Varg'ı kurtaran aksakallı, kel adam vardı.

Glornir.

Kan Yeminliler'in çoğundan farklı bir savaşçıyla dövüşüyordu. Orta boylu, zayıf bir savaşçıydı; cilalanmış kara kehribar gibi parlayan siyah, kalın örgülü uzun saçının dışında kafası tıraşlıydı. Avludaki diğer herkesin teni açık renk olduğu halde onunki koyu renkliydi. Beli tokalı, gri bir yün kaftan ve ayak bileklerinden dizlerine kadar *winnigas* ile sımsıkı sarılmış bol bir pantolon giymişti. Elinde siyah, kırmızı lekeli bir kalkan ve kavisli, tek kenarı keskin bir kılıç vardı. Varg, onda kendisine tanıdık gelen bir şeyler olduğunu hissetti.

"Kerhanedeki bakire gibi bakmayı kes de buraya gel," diye bağırdı Røkia, Varg'a. Savaşçılar onlara döndü, gülümsüyor ve kahkahalar atıyorlardı. Varg kızardı, yan tarafındaki dikişlerin gerildiğini hissederek merdivenlerden aşağı koştu.

Røkia merdivenlerin dibinde, bir fıçı dolusu mızrağın yanında duruyordu.

"*Seiðr Cadınızla* konuşmam gerekiyor," dedi Varg, kız kardeşinin ölümünü yüreğinin üzerinde ağır bir yük gibi hissediyordu. Tamamlaması gereken bir görevi vardı ve bu sorumluluk, onu ateş gibi yakıyordu.

"Daha önce mızrak kullandın mı, Kafası Yok?" diye sordu Røkia, söylediklerini duymazdan geliyordu.

"Evet," diyerek başıyla onayladı. "Domuz avında." Gerçekte, ona eğri bir dişbudak sapına perçinlenmiş, ucu paslı bir mızrak verilmişti. Kolskegg ve azat edilmiş adamları; parlak uçlu, düz saplı mızraklarını yabandomuzuna fırlatmak için beklerken yoğun ormanlık alanda çalıların arasına dalıp hayvanların açığa çıkmasını sağlayan pek çok kişiden biriydi. Varg, ondan kaçan yabandomuzunun ancak kıçını görürdü.

"Güzel, o zaman bu domuz mızrağını al," diyen Røkia, bir mızrak fırlattı.

Varg mızrağı sağ eliyle beceriksizce yakaladı ve iki eliyle tutmaya çalıştı ama kalkanının çerçevesi *küt* diye mızrağın sapına çarptı. Diğer elinde bir kalkan tuttuğunu unutmuştu.

"Hayır, o çift el bir mızrak değil. Bunun için yeterince *iyi* değilsin," dedi Røkia ve ona doğru yürüdü.

"Önce kalkan çalışalım," dedi başını iki yana sallayarak. Mızrağını ziyafet salonunun duvarına dayadı, Varg'a da aynısını yapmasını işaret etti.

"Sorularım var. *Seiðr Cadınızla* konuşmam gerekiyor," dedi Varg.

"Soruların bekleyebilir. Glornir bana eğitimine başlamamı söyledi, biz de ne dediyse yapacağız. Ayrıca, Vol burada değil."

"Nerede?"

"Pekâlâ," dedi Røkia, onu yine duymazdan gelmişti. "İki tür dövüş var. Bire bir veya kalkan duvarında. Bire birle başlayacağız. Kalkanını hazır tut."

Varg ona baktı, kasılmış çenesini görünce tartışarak bir yere varamayacağını anladı.

Üstelik bu insanlara bir borcum var. Beni Leif'ten kurtardılar, elimi kurtardılar.

Kalkanı onu göğsünden kalçasına kadar koruyacak şekilde yukarı kaldırdı, kolunu vücuduna sıkıca bastırdı.

"Hayır," dedi Røkia, kalkanına bir tekme attı. Varg ziyafet salonunun basamaklarına doğru sendeleyip kıç üstü düştü. Yarasına bir acı saplandı. Arkasında bir kıkırdama duydu, dönüp baktığında Svik'in kollarını kavuşturarak ziyafet salonunun sütunlarından birine yaslanmış, yüzünde bir gülümsemeyle onları izlediğini gördü. Varg'a ayağa kalkmasını işaret etti.

"Böyle," dedi Røkia, doğrulmaya fırsat bulamadan onu çekip kaldırdı. "Önce ayakta durmayı öğren." Sanki azarlayacakmış gibi ağzını bükerek ona baktı, sonra duraksadı ve başıyla onayladı.

"Hah," diyen kadın, tek kaşını kaldırdı. Varg'ın ayakları omuz genişliğinde açıktı, sol ayağı önde, dizleri bükülüydü.

"Yani, asla dik durmaman gerektiğini biliyorsun." Røkia şüpheyle ona baktı. "Neden?"

"Çünkü öyle bir darbe alırsan düşersin," dedi Varg.

Varg daha önce hiç kalkan kullanmamıştı ama yumruklarıyla yüzlerce kez dövüşmüştü, yani dengenin her şey olduğunu biliyordu.

"Hah," dedi Røkia, başıyla kısaca onayladı. "Şimdi kalkanını kaldır."

Kalkanı kaldırdı, sıkıca vücuduna bastırdı.

Røkia'nın dudakları seğirdi. "Bir şeyi nasıl yapacağını sana sadece bir kez anlatacağım. Bunun gibi." Varg'ın kalkan kenarını kavradı, kalkanı vücudundan çekerek koluyla gövdesi arasında bir boşluk açtı. "Böyle tutacaksın, bir şey kalkanına saplanırsa ve tahtayı delerse, mızrak, kılıç, ok ya da balta, o zaman vücuduna girmez. Yani hemen ölmezsin." Varg'ın gözlerinin içine baktı. "Çoğu savaşçı bunun iyi bir şey olduğunu düşünüyor, ne dersin? Biraz daha yaşamak için."

Varg başıyla onayladı.

"Kalkan yalnızca koruma amaçlı değildir," diye devam etti Røkia. "Aynı zamanda bir silahtır. Ağza inen bir kalkan kenarı pek çok dişini dökebilir ve *umbo* kafatasını kırabilir." Gözlerinde Varg'ı rahatsız edecek kadar aşırı bir neşeyle sırıttı. "Ama önce savunmayı düşüneceğiz. Bu nedenle, vücudunla kalkan arasında biraz boşluk bırakarak kendini koru ama kolun onu desteklemeli, bilekten dirseğe kadar kalkana sıkıca sarılmalısın; yoksa en zayıf darbeler bile kalkanını sarsar ve sana acı veren sorunlara yol açar. Anladın mı?"

Varg başıyla onayladı. Kolskegg'in çiftliğinde, kendisine verilen görev ne olursa olsun, her zaman çabuk öğrenirdi. Røkia'nın anlattıklarının bir görüntüsü zihninde canlanmış gibiydi.

Røkia uzaklaştı, mızrağını kavradı, elinin üstünde döndürüp ona doğrulttu.

Varg darbeyi kalkanıyla karşıladı, sonra bir tane daha ve bir tane daha. Hepsi farklı noktalardan, yüksekten, alçaktan, *umbo*'ya, kenarına, hepsinde tutuşunu ve dengesini test ediyor;

her vuruşu, elinden koluna ve oradan omzuna kadar uzanan bir sarsıntıya neden oluyordu. Røkia'nın darbelerinin gücü arttı, tahta parçalandı. Sonunda kadın başıyla onay vererek mızrağını indirdi.

"Hah," diye homurdandığında Varg, bunun Røkia'nın bir şeyi beğendiğini ifade etme tarzı olduğunu düşündü.

Varg duvara yasladığı mızrağına uzandı.

"Ne yapıyorsun?" diye terslendi Røkia.

"Mızrak çalışmayacak mıyız?"

"Ne," diye kaşlarını çattı Røkia. "Yani şimdiden kalkan ustası oldun demek?"

"Hayır," dedi Varg. "Ama öğrenecek başka ne var ki? Bu sadece bir kalkan."

Røkia'nın yüzüne soğuk bir tebessüm yayıldı. "Mızrağı olduğu yerde bırak. Dövüşlerin çoğu savaşçılardan biri hareketsiz dururken yapılmaz, değil mi?"

"Hayır," diye onayladı Varg.

"Yani, belki de bir kalkanla nasıl *hareket edileceğini* ve etrafında *dolaşan* bir düşmana karşı nasıl savunma yapacağını öğrenmelisin." Ona yaklaştı, gözleri onunkilerle aynı seviyedeydi. "Kalkanını kaldır," dedi. Varg duruşunu düzeltti, kalkanı onun öğrettiği gibi kaldırdı. Birden Røkia hareketlendi, sol gösterip sağa fırladı ve mızrağını sapladı. Varg omzunda bir sızı hissetti, kadının onu yaraladığını anlayınca şok içinde şaşkın bir nefes aldı. Derin bir kesik değildi ama tuniğinde kırmızı bir leke oluşmasına yetmişti. Sonra ne olduğunu anlayamadan kadın arkasında belirdi, sırtına bir mızrak saplayıp kalkanını kaldırarak sıçrayıp uzaklaştı. Kadın, öne hamle yaparak mızrağın ucunu aşağı indirirken gülümsüyordu.

"Kalkanının arkasına saklanarak beni asla gözden kaybetme," diye tısladı hareket ederken. "Bu şekilde sadece hızlı ölürsün."

Varg, Røkia'nın saplanan mızrağını savuşturmak için kalkanıyla itti ama Røkia bir şekilde yer değiştirdi, sis gibi akıcı

ve pürüzsüzce arkaya eğildi. Mızrağı elinde döndürüp tersine çevirdi ve ucunu boğazına dayadı.

Varg donakaldı, derin bir soluk almaya çalışırken boynundan aşağı bir damla kanın süzüldüğünü hissediyordu.

"Öğrenmeye hazır mısın?" diye sordu Røkia, mızrağını çekerken.

"Evet," dedi Varg.

BÖLÜM ON İKİ

ORKA

Orka Virk'ün yanında duruyordu. Sigrún'un emriyle Mevkibeyi'nin *drengr*'lerinden biri tarafından verilen kalkanı avucunun içinde gevşekçe tutuyordu. Çimenlerin arasında iki kalkan daha bir ağaca yaslanmıştı. Eli kemerindeki halkaya asılı baltanın üzerinde duran Virk sabırla bekliyordu. Köylüler Virk ve Guðvarr'ın dövüşeceği meydanı işaretleyip yere fındık dalları dizerek çivilemesini sessizce izlediler. Guðvarr meydanın uzak tarafında durmuş, öfkeyle Virk'e bakıyordu. Kendisine Orka'nın evine kadar eşlik eden *drengr* kadın, yaklaşıp kulağına fısıldıyordu.

"Arild ona beni nasıl öldüreceğini anlatıyor," dedi Virk. Bu, onu eğlendiriyor gibiydi. Artık bu yola girdiğine göre, öfkesinin ve gerginliğinin çoğu uçup gitmişti. Orka bunu daha önce eski savaşçılarda görmüştü. Gülümsedi. "Sen benim yardımcımsın. Nasıl kazanacağım konusunda bana tavsiye vermen gerekmez mi?"

"Baltanı kafasına geçir," dedi Orka. Mevkibeyi Sigrún, Guðvarr'a doğru yürüdü, dudakları kıpırdayarak ona doğru eğildi.

"Herkes ona seni nasıl öldüreceğini söylüyor," diye yorumladı Orka.

Virk bir kahkaha attı.

Guðvarr, kaşlarını çatarak Sigrún'dan uzaklaştı. Bir el Orka'nın kolunu çekiştirdi, Orka dönünce Breca'yı gördü.

"Ne yapıyorlar, anne?" diye sordu, kesilmiş dalları dizen savaşçılara bakıyordu.

Orka, Breca'nın yanına çömeldi.

"Bu bir *holmganga*," dedi. "Anlaşmazlıkları çözmek için yapılan törensel bir düello. Adil olsun diye, kaybedenin yakınları tazminat ya da kan parası talep etmesin diye böyle yapılır."

Breca yavaşça başıyla onayladı. "Neden fındık dalları?"

"Bir dörtgenin içinde dövüşecekler. İçlerinden biri ayağıyla bir fındık dalının üstüne basarsa teslim olmuş, iki ayağıyla basarsa kaçmış demektir. *Holmganga*, eski dilde *adaya gitmek* anlamında kullanılırdı. Bir adada dövüşmenin daha iyi olduğu düşünülürdü, tabii ada bulabilirsen çünkü kaçma şansın olmaz ve bu, konunun daha hızlı halledilme ihtimalinin yüksek olduğu anlamına gelir. Biri kaçarsa diğeri onu avlamak zorundadır. Zaten bir adada olduğumuz için Guðvarr'ın meydan okuması burada gerçekleşebilir."

Anlatılanı kavrayan Breca başıyla onayladı. "Peki Virk'e neden üç kalkan verildi?"

"Kuralların bir parçası," dedi Orka. "Bir kalkan yok edilirse yerine yenisi konulana kadar ara verilir. Üç kalkan da kırılırsa eh..." Omuz silkti. "Kaybetmeyi hak edersin."

"Hazır," diye seslendi bir ses, Mevkibeyi Sigrún dibindeki savaşçı kölesiyle birlikte dörtgenin içine adım attı. Virk ve Guðvarr'a kendisine katılmaları için işaret etti.

"İyi dövüş. Ölme," dedi Breca, dörtgene doğru ilerleyen Virk'e.

"Babanın yanında dur," dedi Orka, Breca'ya ve Virk'ün peşine takıldı.

"Burada *holmganga* kuralları geçerlidir," dedi Sigrún, ona ulaştıklarında. "Karar verin. İlk yara, pes etme ya da ölüm." Guðvarr'a sert bir bakış attı. Guðvarr ona ters ters baktı, sonra bakışlarını kaçırdı.

"Pes etme," diye mırıldandı.

Aha, demek Mevkibeyi Sigrún'un kulağına fısıldadığı buydu, diye düşündü Orka.

"Akıllıca bir seçim," dedi Sigrún. "Fellur halkının düşmanlarımızla savaşmasını tercih ederim, birbirleriyle değil."

Sigrún, Virk'e baktı.

"Kabul," derken hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu.

"Güzel." Sigrún başıyla işaret verdi. "Öyleyse dövüşün."

Mevkibeyi Sigrún ve esiri dörtgenin dışına çıkarken Orka, elindeki kalkanı Virk'e uzattı. Adam kalkanı alıp, kaldırarak ağırlığını kontrol etti.

"Nasıl?" diye sordu Orka, onu karada ve balıkçı teknesinden uzakta tutanın yaralı kolu olduğunu biliyordu.

"İyi," diye homurdandı Virk, kolunu hemen indirip kalkanı yanında gevşekçe tutmasına rağmen. Baltasını kemerinden çıkardı, bileğiyle yavaştan bir daire çizdi. Marangozluk yapmak ya da çit inşa etmek için üretilmiş bir çiftçi baltasıydı ama ağzı keskindi ve dengeli görünüyordu.

Ahşap bir direk kadar bir kafatasını da parçalayabilir.

Orka ona doğru eğildi.

"Onu hızlıca yarala. Kendi kanının derisinden sızdığını görecek kadar yüreği yok," diye fısıldadı Virk'e, sonra fındık dallarının üstünden atlayarak uzaklaştı; Virk'ün oğullarının yanında yerini aldı. Thorkel ve Breca yakınlardaydı, kalabalık toplanmaya başlamıştı. Havada bir heyecan, bir ürperti vardı. Virk, Orka'nın sözlerini başıyla hafifçe onaylayıp gözlerini yardımcısı Arild'den kalkanını alan Guðvarr'a dikti. Kadın dörtgenden dışarı adım atarken Guðvarr kılıcını çekti. Orka üç loblu topuzu, deri ve gümüş telle bağlanmış kabzasıyla güzel bir kılıç olduğunu düşündü. "Onu nasıl kullanacağını biliyor musun, sansar boku?" dedi Virk.

Guðvarr'ın yüzü buruştu, bekleyen Virk'e doğru koştu. Guðvarr'ın yukarıdan aşağı sertçe savurduğu kılıca karşı Virk kalkanını kaldırarak geri çekildi ve Guðvarr'ın darbesinin gü-

cünün etkisini kırdı. Guðvarr kılıcını telaşla çılgın gibi savurarak onu takip etmeye başladı. Virk her birinden uzaklaşıyor, kalkanına inen darbeler derinin kenarlarını dilimliyor, etrafa tahta kıymıklar saçılıyordu.

İki savaşçıya bakıldığında, Guðvarr'ın çok geçmeden Virk'ü dize getireceği düşünülebilirdi. Virk zırh veya kösele giymiyordu, üstünde sadece yün bir tunik ve iç çamaşırı vardı. Kolu yaralıydı, balıkçılık yapıyordu. Oysa Guðvarr gençti, güzel bir *brynja* giymişti, elinde de bir kılıç vardı. Üstelik o bir *drengr*'di, savaş eğitimi almıştı, kendini kanıtlamış bir savaşçı pozisyonundaydı.

Fakat Guðvarr çok az savaş görmüştür ya da hiç görmemiştir, diye düşündü Orka. *Her ne kadar biraz kılıç becerisi olsa da.*

Orka kılıcıyla bu kadar ağır darbeler savururken bile dengesini nasıl koruduğunu, kalkanını ne kadar iyi tuttuğunu fark etti.

Avluda silahlarla uzun saatler geçirdiği belli. Ancak eğitimde iyi dövüşmek, başka bir adamın etine çeliği sokmaktan farklıdır ve aklını, öfkesi yönetiyor.

Virk'ün kalkanına bir kılıç darbesi daha saplandı. Balıkçı bir adım daha geri çekildi, artık fındık dalı sınırına yakındı. Orka adamın yüzünün acıyla kasıldığını, kalkanı tutan kolunun titrediğini gördü.

Guðvarr gülümsedi, Virk'ün kafasına bir darbe daha savurdu.

Darbeyi kalkanıyla karşılayan Virk, kolunu bükerek Guðvarr'ın kılıcını aşağı doğru doğrultup otların içine dalmasına neden oldu. Guðvarr dengesini kaybederek öne doğru tökezlediğinde, Virk'ten sağa doğru bir hamle geldi ve baltasıyla Guðvarr'ın omzunu kesti. *Brynja* halkaları demir çıtırtısıyla etrafa saçıldı, kılıcını düşürüp öne doğru devrilen Guðvarr dizlerinin üzerine çöktü. Fışkıran kanla birlikte acı dolu bir feryat kopardı, kalkanını kaldırıp yüzüstü kapaklandı.

Kalabalıktan bağırışlar yükseldi, Virk'ün oğulları kısık sesle bağırıyorlardı.

Guðvarr yerde kıvranırken kolunu kalkanından kurtardı ve Virk başında dikilirken sırtüstü döndü. Balıkçının yüzü sevinç ve zafer sarhoşluğuyla seğiriyordu. Baltasını kaldırdı ve Guðvarr feryat ederek bir kolunu yüzüne kaldırdı.

"Pes ediyorum," diye sızlandı Guðvarr.

Virk havada asılı kalan kolunu indirdi.

"Kaçtın, seni sansar boku," diye hırladı Virk, Guðvarr'a, fındık dallarının yayıldığı ters tarafı işaret etti. Kılıcına uzanmaya çalışan Guðvarr'ın yüzü utanç ve acıyla buruşmuştu. Kolu düşerken inledi, balta omzundaki kasını koparmıştı.

Virk, Guðvarr'ın kılıcını tekmeleyerek uzaklaştırdı. "Sen, sansar boku *niðing*'den başka bir şey değilsin," diye bağırdı Virk. "Şimdi bana pes ettiğini söyle, sansar boku."

Guðvarr ters ters baktı.

"Söyle," diye hırladı Virk.

"*Niðing* sensin," diye tükürdü Guðvarr. "Kazan ya da kaybet, bu hiçbir şeyi değiştirmez. Her zaman ayaklarımın altındaki bir solucan olarak kalacaksın."

Virk bir an öylece durdu, Guðvarr'ın sözlerini sindirmeye çalıştı. Sonra yüzü seğirdi, baltasını yukarı kaldırırken dişlerini göstererek hırladı.

Balta kafasına inerken Guðvarr çığlık attı.

Mevkibeyi Sigrún çığlık attı.

Orka toparlanıp Virk'ü Guðvarr'dan uzaklaştırmak üzere fırladı.

Görüş alanının dışında Orka'nın gözüne bir şey ilişti, ardından Orka daha ulaşamadan bir gövde Virk'e çarparak onu yere düşürdü. Orka, Virk'ün az önce durduğu yerde tökezleyip, sendeleyerek birkaç adım attı, sonra dengesini bularak yere baktı.

Virk, üzerinde yatan bir şeyle mücadele ederek çırpınıyordu.

Guðvarr, yaralanmamış koluyla kendini sürükleyerek uzaklaşıyordu.

Orka gözlerini kırpıştırdı, anlamaya çalışarak önce Virk'e sonra Virk'e sarılmış vücuda baktı.

Bu, iki elindeki iki uzun bıçakla Virk'ün gövdesine sağanak gibi vahşi darbeler indiren, savaşçı köleydi. Virk çığlık atarken her yere kan fışkırıyordu.

Köle hırlayarak Virk'ün yüzüne tükürdü, bıçakları Virk'ü delip geçti, yer kan gölüne dönerken etraftaki herkes olanları seyrediyordu. Yakındaki Breca'nın ağzı açık, gözleri fal taşı gibiydi.

Virk'ün kolları çırpındı, baltası parmaklarının arasından düştü, başı sarkarken çığlıkları tıslamaya dönüştü.

Köle bıçaklamayı bıraktığında dudaklarında beyaz köpükler oluşmuştu, gözleri kehribar rengindeydi. Kocaman açılan çenesi, birdenbire sivrileşen dişlerini ortaya çıkardı. Hayvani bir hırıltıyla öne doğru atılarak ağzını Virk'ün yüzüne kenetledi, yırttı, parçaladı.

Orka harekete geçip, esirin üstüne doğru atılırken ayakları kaydı. Kafasının içinde ona durması için bağıran bir ses, Virk'ün çoktan öldüğünü, yapacak bir şey olmadığını söylüyordu.

Hayır, diye kendi kendine homurdanan Orka, hareketlenmişti. *Ben onun yardımcısıyım, iyi mücadele etti. O kazandı, bu şerefsizliği hak etmiyor. Hırpalanmayı hak etmiyor.*

Köleyle arasında birkaç adım kalmıştı ki uzun boyu ve iri gövdesiyle ortaya çıkan başka biri, kölenin kaburgalarına bir tekme attı.

Tekme köleyi havalandırdı, çenesi Virk'ün yüzünden ayrılırken etin yırtılma sesi geldi. Havada uçarak yere düşen köle; yuvarlanıp yarı çömelmiş halde, kehribar rengi gözleri parlayarak saldırganını aramaya başladı.

Thorkel.

Virk'ün vücudunun üzerinden atlayıp ayaklarını yere bastı.

Köle, kan damlayan dişlerini ona gösterdi.

"Adam öldü, görevin bitti, Ulfrir soyu*," dedi Thorkel.

Köle bıçakları hâlâ avuçlarının arasında, ona doğru atıldı.

"HAYIR," diye bağırdı Mevkibeyi Sigrún'a benzeyen bir ses, artık Virk'ün bedeniyle aynı hizada hâlâ hareket eden Orka'ya sesleniyordu.

Thorkel yana çekilerek üstüne atılan köleyi savuşturdu, yanından geçerken kafasına bir yumruk atarak onu yere serdi.

Aynı anda, kölenin bıçaklarından biri vücuduna isabet etti, Thorkel homurdanırken yırtık tuniğinin içinden kırmızılık belirdi.

Çılgına dönerek kendini kaybeden Orka, hışımla kölenin üstüne atıldı.

"*NIÐUR, Á JÖRÐU, HLŸDDU MÉR!*"** diye haykırdı bir ses. Kölenin tasmasının altında kırmızı bir ışık parladı, kadın çığlık atarak yere yığıldığında uzuvları seğiriyordu.

Bir şey Orka'yı kavrayarak çekti, Orka döndü, onu saran kollardan kurtulmak için hırlayarak çırpındı.

"Benim, benim," dedi bir ses kulağına defalarca; beynini yakan buzu eriten Thorkel'in sesi.

"Anne, anne," diye ağlıyordu Breca.

Derin, düzensiz nefeslerin ardından Orka öfkesinin azaldığını hissetti, Thorkel yüzünü sımsıkı ona bastırmıştı.

"Tamam," diye nefesini bıraktı, Thorkel geri çekilip başıyla onayladı.

Orka etrafına bakındı, meydandaki kalabalığın babalarının yanına çömelen Virk'ün oğulları Mord ve Lif'i izlediğini gördü. Elini Thorkel'in böğrüne koyduğunda parmakları kıpkırmızı oldu.

"Yaralanmışsın," dedi.

"Bir sıyrık," diye homurdandı Thorkel, gözleri Orka'dan köleye kaydı.

* Tanrıların babası Snaka'nın oğullarından Kurt Tanrı. (ç.n.)

** Eski Norsça: "Yerde kal, beni dinle!" (ç.n.)

Mevkibeyi Sigrún, ağzı gergin bir çizgi halinde, kölenin başında duruyordu. *Drengr*'ler fındık dallarıyla belirlenen dörtgeni doldurmuş, silahlar çekilmişti.

"Sana onu durdurmanı söyledim, öldürmeni değil," dedi Mevkibeyi Sigrún. Soğuk sesi demir kadar sertti.

Köle ona baktı, gözleri hâlâ kehribar renginde, dişleri sivri ve kırmızıydı.

"Sen benim kölemsin, bana itaat edeceksin," dedi Sigrún ama kölenin gözlerinde hâlâ kehribar rengi bir meydan okuma vardı, dudakları hırlayarak kıvrıldı.

"*Brenna, sársauki,*"* dedi Sigrún. Köle tasmasından bir kez daha kırmızı damarlar fışkırdı, köle inledi. Gözlerindeki kehribar soldu, çenesi ve dudakları titredi, dişlerinin sivriliği yok olmaya başladı.

"*Brenna, sársauki,*" diye tekrarladı Sigrún, daha yüksek, daha sert. Demir tasmasında kırmızı bir ateş parladı ve köle, kazığa bağlanmış ve dövülmüş bir tazı gibi çırpınıp havladı.

"Merhamet edin, sahip," diye tısladı köle. "Size hizmet ediyorum," diye inledi, Mevkibeyi Sigrún'a doğru sürünerek alnını çizmelerine sürdü.

Mevkibeyi Sigrún başıyla onayladı, ardından bakışı esirden Virk'ün vücuduna kaydı. Oğulları yanında diz çökmüş ağlıyorlardı.

"Bize adaletinizi gösterin," dedi daha büyük olan Mord, Mevkibeyi Sigrún'a.

"Baban *holmganga* kurallarını ihlal etti," dedi. "*Althing*'e katılan herkes şunu duydu. Virk ve Guðvarr pes edene kadar dövüşmeyi kabul ettiler. Guðvarr pes etti ama Virk ölümcül bir yara açmak üzere kılıcını kaldırdı."

"O *niðing*... babamı kışkırttı," dedi küçük oğul Lif, Guðvarr'ı işaret etti.

"Dikkatli ol, evlat," dedi Guðvarr, ayağa kalkmıştı. Arild

* Eski Nors dilinde: "Yan ve acı çek," anlamına gelen bir ifade. (ç.n.)

hemen yanı başındaydı. "Yoksa seni de *holmganga*'ya davet ederim."

"Yeter," diyen Mevkibeyi Sigrún tarafından terslenen Guðvarr, somurtarak başka tarafa baktı.

"Virk *holmganga*'yı ihlal etti, dolayısıyla adalet yerini buldu," dedi Sigrún, Lif ve Mord'a. "Yine de..." Köleye bakarak başını iki yana salladı. "Babanızın cesedini sarın ve buradan götürün." Toplanan kalabalığa baktı. "Virk'ün soyunun gerekeni yapmasına izin vermek için *Althing*'e bir süre ara verilecek."

"Kendilerini öldürtmeden onları buradan çıkarmama yardım et," diye Orka'ya fısıldayan Thorkel, Virk'ün iki oğluna doğru yürüdü.

"İşte," dedi Thorkel, broşunun iğnesini açıp pelerinini Virk'ün üzerine sererek.

Orka, Breca'nın elini tutarak çekiştirdi. Mord ve Lif'in, Virk'ün vücudunu sarmasına birlikte yardım ettiler.

Sardıktan sonra dördü Virk'ün bedenini omuzladılar. Onu meydandan çıkarırlarken Mord ve Lif sessizce ağlıyordu. Yoldaki bir kıvrımı döndüklerinde Orka arkasına baktı. Kalabalık fındık dallarını kaldırıyor, meydanı dolduruyordu. Hararetli konuşmalar dönmeye başlamıştı, Virk'ün kanından oluşan koyu lekenin etrafındaysa bir boşluk vardı. Sigrún, Guðvarr'la konuşurken Sigrún'un ayaklarının dibinde oturan köle, Orka ve diğerlerini izliyor, aynı anda bıçaklarından birini ağzına götürerek üzerindeki kanı yalıyordu.

BÖLÜM ON ÜÇ

VARG

Varg ziyafet salonuna girdi. Yorgundu, gözleri ter içindeydi ve pis tuniği üzerine yapışmıştı. Vücudundaki her yer sanki içi kurşunla doluymuş gibi ağrıyordu. Røkia, herkes dövüşmeyi bitirip uzaklaştıktan çok sonra bile onu avluda çalıştırmıştı. Onu gece karanlığında ve sabaha kadar deli gibi eğitmesine engel olan tek şey, Varg'ın Glornir olduğundan şüphelendiği, gaipten gelen yüksek sesli bir emirdi. Görünüşe göre Røkia'nın emir aldığı tek kişi oydu.

Artık hava kararmış, ziyafet salonunda meşaleler yakılmıştı. Alevlerin titrek ışığında gölgeler dans ediyor, çatı kirişlerinde kalın bir duman süzülüyordu. Köleler akşam yemeği için salondaki masaları hazırlıyorlardı.

Varg pelerininin hâlâ bir sütunun arkasında yastık gibi katlandığını görünce onu yerden aldı.

"Oraya otur," dedi arkasındaki Røkia, Svik'le birlikte yürürken ikisi sessizce fısıldaşıyorlardı. Varg eğildi, dengesini sağlamak için elini oturağın üstüne koydu. Røkia'nın işaret ettiği yere baktı. Yüksek masadan en uzak noktada, uzun bir oturağın ucunda boş yer vardı. Varg düşünmeden oturdu. Røkia ve Svik yanından geçerken Røkia ona bakmak için durup döndü.

"Daha önce dövüşmüşsün," dedi Varg'a.

"Evet," diye itiraf etti Varg. "Ama sadece yumruklarımla."

"Hah," diye homurdandı Røkia.

"Ve dişlerinle," diye ekledi Svik, tebessümü kızıl sakalını titretiyordu. "Yarı Trol Einar'ın bacağındaki diş izlerinden ve topallamasından da anlaşılacağı gibi."

Varg omuz silkti.

Svik güldü.

Røkia uzaklaştı.

"İyi iş çıkardın," dedi Svik, kadını takip etmeden önce.

"Öleceğimden korktum," diye mırıldandı Varg, çenesinin hareketlerini bile kontrol etmekte zorlanıyordu.

"Hepimiz ölmek için doğduk," diye seslendi Svik omzunun üzerinden.

Salon dolmaya başlamıştı, erkekler ve kadınlar kalkanlarını ve mızraklarını salonun kenarına bırakıp içeri giriyordu. Oturaklardaki yerlerini alırken köleler uzun masaları yiyecek ve içeceklerle donatıyordu. Çanaklar dolusu krema kıvamında *skyr** ve lor, çömleklerde bal vardı. Tahta tepsilerin üstüne kurutulmuş, tütsülenmiş ve dilimlenmiş koyun, tavşan ve sığır etleri yığılmıştı; varillerin içindeki peynir altı suyunda balina eti dilimleri ve at eti yüzüyordu.

Fırından yeni çıkmış taze ekmek hâlâ sıcaktı. Kurutulmuş morina, keskin ve tuzluydu. Salamurada fermente edilmiş ringa balığı, kan pudingi**, kazanlarda yağdan pırıl pırıl parlayan havuçlar, turplar ve soğanlarla kaynayan güveçler ve hepsini yıkamak için ardıçla baharatlandırılmış boynuzlar dolusu ılık bal şarabı. Varg hayatı boyunca hiç bu kadar çok yiyecek ve içecek görmemişti, kokular karşı konulmazdı. Midesi, mağarasında yeni uyanan bir ayı gibi gurulduyordu.

Mevkibeyi Logur, varil gibi göğsü ve ince işlemeli tuniğini

* İzlanda'ya özgü, süzme yoğurt kıvamında, çok az yağlı ve protein oranı yüksek, hafif ekşimsi taze süt peyniri. (ç.n.)

** *Blood pudding/black pudding*; domuz bağırsağı, domuz kanı ve domuz yağının, yulaf ya da arpa gibi bir tahılla birlikte kaynatılarak bir nevi sosis haline dönüştürüldüğü, özellikle Kuzey İngiltere, İskoçya ve İrlanda'da çok popüler olan bir yemek çeşididir. (ç.n.)

zorlayan göbeğiyle yüksek koltukta oturuyordu. Ağarmış saçları uzundu, aralarından altın teller geçirilerek örülmüştü. Boynundan ve kollarından altınlar sarkıyordu. Varg onun çok gülen bir adam olduğunu düşündü. Sağında oturan bir kadının kulağına fısıldamak için eğilmişti, şu anda da kesinlikle gülüyordu. Açık, dürüst bir yüzü olan kadın uzun boylu ve zarifti. Ak düşmüş sarı saçları örülmüş ve başının üzerinde toplanmıştı. Lacivert yün bir elbise ve üstüne işlemeli bir *hangerok** önlük giymiş, beline anahtarlarla şıngırdayan çarpana dokuma bir kemer bağlamıştı. Logur'un omzunu iterek güldü. Kan Yeminliler'in kel şefi Glornir, Logur'un diğer tarafında yerini almıştı. Yanında dövmeli *Seiðr Cadısı* Vol oturuyordu, dövmeli boynunda bir köle tasması vardı.

Røkia ve Svik ziyafet masaları boyunca uzun adımlarla ilerlediler. Svik sanki salonun sahibiymiş gibi kasılarak Varg'ın karşı ucundaki uzun masada, bir savaşçının yüksek masadaki Logur ve Glornir'e oturabileceği en yakın yere oturdu. Yarı Trol Einar ve Varg'ın Glornir'le dövüşürken gördüğü, tıraşlı kafası ve uzun saç örgüsüyle tuhaf görünüşlü adam da oradaydı.

Varg'ın yarı yaşında görünen genç bir adam gümbürtüyle Varg'ın yanına oturdu. Kafasında bir tutam siyah, karmakarışık saçı, çenesinde dağınık bir şekilde kıvrılan seyrek tüyleri ve keskin mavi gözleri vardı. Benek benek yanıklarla kararmış bir tunik giymişti, elleri ve bilekleri kalındı.

"Demek katil sensin," dedi.

"Katil!" Varg kaşlarını çattı. "Ben katil değilim."

"Cinayetten arandığını duydum," dedi genç adam.

"Cinayet değildi," dedi Varg homurdanarak. "Bire karşı dört, adil bir savaştı."

* Viking ve diğer bazı erken Ortaçağ Kuzey Avrupa kültürlerinin kadınları tarafından genellikle tunik bir elbisenin üzerine giyilen, önlük şeklinde, omuzlarda broşlarla sabitlenmiş iki kayış askısı olan kıyafet. (ç.n.)

"Benim için fark etmez," diye omuz silkti genç adam. "Artık bizden birisin." Sırıttı. "Adım Torvik," diyerek Varg'a elini uzattı.

Varg bir an baktı, sonra karşılık verdi.

"Varg."

"Adını biliyorum," dedi Torvik. "Sen Yarı Trol'ü ısıran deli Varg Kafası Yok'sun."

"Neden herkesin bundan söz edip durduğunu anlamıyorum," diye mırıldandı Varg.

Torvik, sanki Varg güzel bir espri yapmış gibi güldü.

"Ye," dedi Torvik, önündeki somundan bir parça ekmek koparıp güveç çanağına daldırdı. "Bütün gün Røkia tarafından hırpalanıp çalıştırıldıktan sonra, kıtlıktan çıkmış bir kurt kadar aç olmalısın."

Varg'ın ikinci kez söyletmeye niyeti yoktu. Kalın bir dilim ekmek ve tereyağı, lor peyniri ve tuzlu morina balığıyla başladı. Ağzına doldurduğu her şey altın tadındaydı. İçki ılık ve tatlıydı, konuşma ve kahkaha sesleri odayı dolduruyordu. Çok geçmeden vücudundaki ağrılar azaldı.

"Sen Kan Yeminli misin, yoksa Mevkibeyi Logur'un *drengr*'lerinden biri misin?" diye sordu Torvik'e, dolu ağzından balık parçaları dökülüyordu.

"Ben Kan Yeminliyim," diyen Torvik, iyice doğruldu. "Daha doğrusu, olacağım. Edel'in komutasındaki Kan Yeminliler'in izcisiyim."

"Edel?" diye sordu.

"Oymakbaşı o," dedi Torvik, yüksek masaya yakın oturan, kurt köpeklerine verdiği koyun etlerini parçalayan gümüş saçlı kadını işaret ederek.

Varg başıyla onayladı.

"Ayrıca Jökul Çekiç El'in çırağıyım," dedi Torvik, salonda Svik ve Røkia'ya yakın oturan iriyarı, kalın belli bir adamı işaret etti.

"Demirci mi?" diye sordu Varg, bakışını adamdan Torvik'e, sonra tuniğindeki ve kollarındaki dağınık yanıklara çevirdi.

"Tüm Vigrið'deki en iyi demirci olmasına karşın, *sadece* bir demirci değil," dedi Torvik.

"En azından içlerinde en hızlısı," dedi Varg. "Kan Yeminliler'in teçhizatının bakım ve tutumu için."

"Aynen, çok hızlı ama bak." Torvik kolunu uzattı ve tuniğinin yenini yukarı çekerek uçlarında iki tazı kafası olan, bronz ipliklerle işlenmiş, bükülmüş gümüş bir bileziği ortaya çıkardı. Varg derin bir nefes aldı, işçilik harikaydı ve muhtemelen Varg'ın dövüş meydanında kazandığından daha değerliydi.

"Kan Yeminli *olacağım* derken ne kastediyorsun?"

"Henüz yemin etmedim ama edeceğim. Glornir, Kan Yeminli olacak herkesin önce biraz cesaret veya sadakat göstererek kendilerini kanıtlaması gerektiğini söylüyor."

Varg başıyla onayladı.

"Demek ikimiz aynı yolun yolcusuyuz," diyen Torvik, Varg'a gülümsedi. "İki erkek kardeş gibi olacağız."

"Benim erkek kardeşim yok," dedi Varg. "Sadece bir kız kardeş."

"Kardeş *gibi* olacağız," dedi Torvik, ağzı güveç doluydu. "Kız kardeşin mi var?"

"Öldü," dedi Varg, ağzını yiyecekle doldurarak sohbeti bitirdi.

Yemek ilerledikçe şarap su gibi akıyor, destanlar anlatan ve büyük işlerle övünen Kan Yeminliler'in ve *drengr*'lerin sesleri yükseliyordu. Varg'ın bakışı bir sese kaydı. Einar, Logur'un üç *drengr*'iyle aynı anda bilek güreşi yapıyordu. Yarı Trol onların kollarını sebze dolu bir tepsinin üstüne yatırırken güldü, diğer savaşçılar kükreyerek beğenilerini dile getirdi.

Köleler masaların arasında adeta uçuyor, boşalan tepsileri temizliyor, sürahileri, boynuzları ve çanakları yeniden dolduruyordu. Varg onlara içinde rahatsız edici bir duyguyla bakıyordu.

Onlardan biri olmasının üzerinden çok uzun zaman geçmemişti. Varg şu anda oturduğu yerin, Jard'dan en uzakta, salondaki en az onurlu konum olduğunu biliyordu ama masada *oturmak* onun için neredeyse akıl almaz bir şeydi. Hiç beklemediği, mümkün olabileceğini düşünmediği bir onurdu. Kan Yeminliler tarafından kurtarılmış, onlarla silah avlusunda eğitim almıştı ve onlardan biri olduğu için bir mevkibeyinin masasında yiyip içiyordu. Boynuzundaki ve midesindeki içkiden daha sarhoş edici bir şeydi bu. Tüm bunların saçmalığı karşısında içinden kahkahaların yükseldiğini ama aynı zamanda göğsünde bir gurur tohumunun kabardığını hissetti.

Frøya bunu görse çok şaşırır, gurur duyardı.

Göğsünde başka bir duygu kabardı, onun için neredeyse özgürlüğü kadar anlaşılmaz olan bir şey. İçinde bir sevinç pırıltısı hissetti.

Bu duyguyla birlikte, Frøya toprakta buz gibi yatarken eğlendiği için bir suçluluk duygusuna kapıldı. Başka bir şey daha vardı. Çürüyen etin içindeki bir kurt gibi zihninde kıvrılıp bükülen, Torvik'in söylediği bir şey.

Herkes önce kendini kanıtlamalı.

Kaşlarını çatarak derin bir nefes aldı.

Bir gümbürtü koptu, Mevkibeyi Logur bir masayı yumrukluyordu.

"Güzel bir ziyafet," dedi sessizlik çökerken. Boynuzunu onlara doğru kaldırdı. "*Skál!*"* diyerek bir solukta kafasına dikti.

"*SKÁL*," diye yükselen sesler çatı kirişlerinde yankılandı, herkes bal şarabı boynuzlarına uzanırken Varg da kendi boynuzunu kaldırıp içiyordu.

"Lakin, kanımızı harekete geçirecek bir destan olmadan ziyafet neye yarar ki?" diyen Logur, daha çok bağırdı ve masayı yumrukladı. Sakalından bal şarabı damlarken sırıtarak bir sütunun gölgesinde duran adamı işaret etti. Bir adam, kolunun altı-

* Şerefe! (ç.n.)

na sıkıştırdığı yedi telli liriyle ortaya çıktı. Koyu renk saçlı ve yakışıklıydı, yakasında ve eteğinde işlemeler olan yeşil bir yün tunik giymiş, meşalelerin ışığında kırmızı parlayan gümüş kol halkaları takmıştı.

O sahneye çıkarken derin bir sessizlik çöktü.

"Ligalı *Skáld* Galinn," diye ilan etti Mevkibeyi Logur. "Bütün dünyadaki en iyi *skáld*."

"Teşekkürlerimi sunarım, Mevkibeyi Logur, güneşin ve ayın altındaki sahiplerin en cömerdi," dedi Galinn.

"Ben kimim ki ünlü Galinn'le tartışayım?" dedi Logur gülümseyerek, savaşçılar kıkırdadı. "Üstelik doğru, yarım somun ekmek ve çarpık bir çanakla kendime pek çok arkadaş edindim," diye ekledi tekrar yerine otururken.

Galinn ayağa kalktı, masaların üzerinden baktı. Sonra parmaklarını lirine koydu. Müziği hoş ve melankolikti, Varg'a akan bir suyun, çırpılan kanatların sesini hatırlatıyordu. Ardından Galinn konuşmaya başladı.

Bir boru çaldı, yükseldi ses,
Kalk borusu, sert ve tiz,
Kızıl güneş doğarken çınlayan tepelerde,
Dalga dalga yayıldı tüm Vigrið'e,
Bu Savaş Düzlüğü'ne,
Bu kül diyarına,
Bu yıkım ülkesine.
Derin uykudan uyandı tanrılar,
Zalim Snaka, ruhların katili sürüngen, değiştirdi derisini.
Kurt uyandı, zincirkıran Ulfrir bütün gücüyle uludu,
Guðfalla'ya,
Tanrıların Düştüğü güne doğru,
Kükreyerek koştu.
Çığlık çığlığa geldi kartal kanatlı Orna,
Kanatlarını çırparak,

Pençeleriyle yırtarak,
Gagasıyla ısırıp etleri parçalayarak.
Ejderha Lik Rifa,
Kurnazların piri,
Ayın Karanlık Tepeleri'nden yükselen cesetyiyen,
Kamçı gibi savurarak kuyruğunu
Alçaktan hızla ilerledi.
Çılgına dönen Berser, çenesi köpürerek pençelerini savurdu.
Zafer peşindeki tanrılar,
Tanrılar ve soyları, hevesli savaşçıları,
Cesur Svin, haylaz Tosk,
Hain Rotta,
Kanla lekelenmiş bir nesil, hesaplaşmak için,
Hep birlikte Savaş Düzlüğü'ne geldi.
Ölüm herkesin payına düştü,
Nehirler kızıl coştu,
Katliam kokusuyla doldu toprak.
Orada dövüştüler,
Orada düştüler,
Berser delik deşik oldu, Orna paramparça, Ulfrir kılıçtan geçirildi.
Kurnaz Lik Rifa yere serildi,
Büyük dişbudak ağacı Oskutreð'in dallarının altında,
Derinlerde bir odaya zincirlendi.
Ve Snaka düştü, yılan yıkıldı, zehri tutuştu, toprağı yırttı, dağları parçaladı,
Eldrafell Dağı'nın yamaçlarını çatlattı.
Buz ve ateş,
Alev ve kar,
Vaesen çukurdan tırmandı,
Ve dünyanın sonu geldi...
Ve sonra yeniden doğdu...

Bir sessizlik çöktü, hepsi *skáld*'a bakıyordu ancak Varg gibi hepsi Savaş Düzlüğü'nde kaybolmuş, sanki tam ortalarında kalmış gibi savaş ordularının hiddetini ve Snaka'nın düşüşünü izliyorlardı.

Ziyafet salonunun kapılarından bir gürültü duyuldu. Varg bir an için hâlâ hikâyenin içinde olduğunu, davulların ve savaşçıların çığlıklarının yankısını duyduğunu sandı. Sonra salonun kapıları gıcırdayarak açıldı. İçeri soğuk bir rüzgâr eserek meşaleleri alevlendirip çıtırdattı, buz gibi parmaklarıyla Varg'ı *skáld*'ın destansı şarkısından çekip çıkardı.

Açık kapı eşiğinde birileri vardı. Mevkibeyi Logur'un, zırhlı ve elleri mızraklı iki savaşçısının arasında duran dört kişi. İçlerinden biri, ince yün kaftan ve kürk süslemeli bir şapka giymiş, çizgili bol pantolonuna ayak bileğinden dizine kadar sımsıkı *winnigas* sarılmıştı. Diğer üçü, iki kadın ve bir erkek, meşale ışığında balık pulları gibi parıldayan katmanlı zırh giymişlerdi. Hepsinin at kılından püsküllerle süslenmiş demir miğferleri vardı, perçinli zırh perdeleri boyunlarını koruyordu. Kemerlerinden sarkan bir sadak ve yay kılıfının yanı sıra kavisli kılıçlar ve küçük ağızlı, uzun saplı baltalar taşıyorlardı. Adamın miğferinin kenarları altınla kaplıydı, kılıcının deri kabzası altın telle sarılmıştı. Hepsinin miğferlerinin altından, Varg'ın Glornir'le idman yaparken gördüğü adamınki gibi uzun, tek bir örgü sarkıyordu.

Adamın önkolunda, parlak kanatları ve keskin, kanca gibi gagasıyla bir şahin oturuyordu.

Varg Liga'ya ilk girdiğinde, bu insanlara benzeyen birilerini rıhtımda bir gemiden inerken gördüğünü hatırladı. Bir liman işçisi, uzaklardaki İskidan'dan gelen bir gemi demişti.

Ziyafetin gürültüsü azaldı, tüm gözler yeni gelenlere çevrildi.

İki *drengr* muhafız, yüksek masanın bulunduğu platformun önünde durana kadar ziyaretçilere eşlik etti. Mevkibeyi Logur

onlara tepeden bakıyordu. *Skáld* Galinn ortadan kaybolmuştu.

"Ulaz'dan Sergei Yanasson, Mevkibeyi Logur'un konukseverliğini talep ediyor," dedi *drengr* muhafızlardan biri. Kürklü şapkası olan adam öne çıkıp abartılı bir reverans yaptı.

"Selamlar Mevkibeyi Logur," dedi Sergei. "Ziyafet salonunuzda bulunmak bir onurdur. Zenginliğiniz, savaş şöhretiniz ve misafirperverliğiniz, açık denizin ötesinde, uzaklardaki İskidan'da ve Büyük Kağan, Yüce Kirill'in tüm topraklarında biliniyor."

Logur elini sallayarak, "Hoş geldin, Sergei," dedi. "Zırvalamaktan vazgeç, seni yaşlı tilki, birbirimizi çok uzun zamandır tanıyoruz." Logur ayağa kalktı, platformdan indi ve Sergei'yi kollarının arasına alıp sımsıkı sıktı. Geri çekilince Logur, Sergei'yi kol mesafesinde tuttu, gülümseyerek yüzüne baktı.

"Neden sanki ilk kez buluşuyormuşuz gibi konuşuyorsun dostum?"

Sergei başını eğdi. "Güney diyarlarından alçakgönüllü bir tüccar olarak beni onurlandırdınız," dedi. Sonra omuz silkti. "Memleketimden büyük ve önemli konuklar getiriyorum, şatafatlı bir giriş yapmak istedim."

"Ha, şimdi daha iyi oldu," dedi Logur gülümseyerek, gözleri Sergei'nin arkasındaki topluluğa kaydı. "Peki salonuma getirdiğin bu büyük ve önemli insanlar kimler?"

"Bu, Büyük Kağan'ın oğlu Prens Jaromir," diyen Sergei, kenara çekildi. "Hakkı olan iki *druzhina** ona eşlik ediyor."

"Bu o kadar da büyük bir onur değil," diye fısıldadı Torvik, Varg'a. "Büyük Kağan'ın iki yüz cariyesi ve bin çocuğu olduğu, Kağan nereye giderse gitsin ona eşlik eden iki yüz *druzhina* olduğu söylenir."

"Prens Jaromir, salonuma hoş geldiniz," diyen Mevkibeyi Logur, başını eğip bir el işaretiyle selam verdi.

Jaromir miğferini çözdü, muhafızlarından biri öne çıkıp

* Ortaçağ Slav Avrupa'sında, bir şefin hizmetinde olan maiyet. (ç.n.)

miğferi aldı. Kafası kazınmış, sarı bir örgü omzunun üzerinde kıvrılmıştı. Logur'a delici mavi gözleriyle baktı. Köşeli yüzü ve düzgün tıraş edilmiş kısa sakalıyla yakışıklı bir adamdı. Başıyla Mevkibeyi Logur'u selamladı.

"Habersiz gelişimi bağışlayın," dedi Jaromir. "Bana layık bir karşılama hazırlayasınız diye önden haberciler göndermem gerekirdi ama çok hızlı yolculuk yaptım. Geldiğimin benden önce haber verilmesini istemedim." Salona bir göz attı, sonra Mevkibeyi Logur'a döndü.

Salondaki sessizlik derinleşti, sadece meşalelerin çıtırtısı duyulabiliyordu. Sessizlik, Varg'ın zıplamasına sebep olan şahinin kanatlarını açıp cıyaklamasıyla son buldu.

"Tanrıların savaştığı ve savaşın en sert hissedildiği Savaş Düzlüğü'ne hoş geldiniz," dedi Mevkibeyi Logur. "Ocağıma, yediğime, içtiğime ve soframı paylaşmaya davetlisiniz." Daha içten bir tebessümle dişleri parladı. "Alçakgönüllü bir mevkibeyi olarak, bir İskidan prensi için yapabileceğimin en iyisi bu."

"Teşekkürlerimle." Jaromir, kolundaki şahini andıran kısa, keskin bir hareketle başını yeniden eğdi. "Lakin ben, İskidan'ı geçip açık denizlerde masanızda otururak yemeğinizi yemek için yol almadım. Her ne kadar çok... keyifli görünse de. Benim gelme sebebim..."

"Onu alamazsın," dedi, Mevkibeyi Logur'un arkasından bir ses. Herkes dönüp Glornir'e baktı.

Glornir hâlâ koltuğunda geriye yaslanmış oturuyordu.

"Ne?" dedi Logur.

"Sulich," dedi Glornir, başıyla Kan Yeminliler'in arasında oturan tıraşlı savaşçıyı işaret etti. "Prens Jaromir onu alamaz."

Jaromir önce Glornir'e baktı, sonra Yarı Trol Einar ile Svik arasında oturan Sulich'e bakmak için başını kolundaki atmaca gibi çevirdi. Sulich bakışlarına karşılık vermedi, bunun yerine yavaşça uzanıp bir dilim tütsülenmiş koyun eti aldı. Ağzına atıp gözle görünür bir zevkle çiğnemeye başladı.

"*Sen* kimsin ki Yüce Kirill'in oğlu, Gravka ve tüm İskidan prensi Jaromir'e hayır diyorsun?" dedi Jaromir, Glornir'e dönmüştü.

"Ben kim miyim?" dedi Glornir. "Senin gibi büyük bir sahip, mevkibeyi ya da prens değilim. Ancak ben Kan Yeminliler'in şefiyim ve bu, mürettebatımın sorumluluğu anlamına geliyor. Bana Altınveren derler. Onlara bakmaya, onları korumaya yeminliyim."

"Ve Kalkankıran," dedi Røkia.

"Ruh Hırsızı," diye ekledi Svik.

"Doğrayıcı, öğütücü, ufalayıcı," dedi Yarı Trol Einar, kaşları şimşek gibi bir ifadeyle çatılmıştı.

Glornir omuz silkti. "Birçok ismim var," dedi. "Ama asıl mesele, onların bana yemin etmiş olmalarıdır, benim de onlara. Bir arada durmak için. Birlikte savaşmak için. Birlikte yaşamak ya da birlikte ölmek için. Sulich o yemini etti, kanıyla mühürledi. Anlayacağın..." Yavaşça ayağa kalktı, boynunu önce bir tarafa, sonra diğer tarafa eğerek çıtlattı. "Onu alamazsın."

"Suç işledi. Hesabını vermesi gereken büyük suçlar," dedi Jaromir.

"Korkarım beni anlamıyorsun," dedi Glornir.

Jaromir'in arkasındaki kadınlardan biri öne çıktı, eliyle kılıcının kabzasını kavradı. "Küstahlığı yüzünden kellesini alacağım, Büyük Prens," diye tısladı.

Salonda altmıştan fazla savaşçı sandalyelerini gıcırtıyla geri çekti, tüm Kan Yeminliler ayağa kalkmıştı. Varg'ın yanındaki Torvik de ayaklandı, daha ne yaptığının farkına varmadan Varg da kendini ayakta buldu.

"Bekle," diye haykırdı Sergei, kollarını açarak *druzhina* savaşçısı ile Glornir'in arasına girdi. "Böyle olmaz prensim," diye rica etti, başını iki yana sallıyordu. "Onların yolları bizim yollarımız değil, barbar tavırlarını mazur görmeliyiz."

Jaromir, bir Sergei'ye bir Glornir'e baktı.

"Dur Ilia," dedi Jaromir. "Değerli dostumuz Sergei'nin tavsiyesine uyacağız." Bakışını Mevkibeyi Logur'a çevirdi.

"Özür dilerim," dedi Mevkibeyi'ne. "Salonunuzda kan dökmek niyetinde değilim. Ancak bu ciddi bir mesele ve çözülmesini sağlayacağım." Ziyafet salonuna göz gezdirdi. "Liga bir ticaret limanı ve size sahip olduğunuz her şeyi verdi; ama Gravka'da bu salondan daha güzel bok çukurları var. Bu kasabaya iyi davranabilirim, size iyi davranabilirim, eğer bir anlaşmaya varırsak hayal bile edemeyeceğiniz bir zenginlik sunabilirim."

Logur ona baktı.

"Aramızda husumet olmasını istemem," dedi Mevkibeyi. "Ama topraklarımızın töresi iddianızı desteklemiyor. Bir mevkibeyinin salonuna girip bu taleplerde bulunamazsınız. Kanıtınız nerede? Kanıt var mı? Güvenilir, onurlu azat edilmişlerin tanıklığı var mı? Bu *Althing* gerektiren bir mesele." Omuz silkti. "Ayrıca Glornir benim arkadaşım," diye karşılık verdi.

"Kanıtım ve tanıklarım var," dedi Jaromir. "Söylediklerimi iyi düşünün. Yarın istediğiniz her şeyle birlikte dönerek sizden adalet isteyeceğim. Bir kez daha. Üçüncü kez sormayacağım." Aniden dönüp koridordan çıkarken şahini bir çığlık daha attı. Kapılar gümbürtüyle kapandı, odaya sessizlik çöktü.

"Tam bir pislik," dedi Svik.

BÖLÜM ON DÖRT

ELVAR

Elvar, küreğini kaldırıp kürek deliğinden içeri çekerken *Wave Jarl*, köpüklü dalgaların arasından süzülerek çakıllı bir kumsalda gıcırdayarak ilerledi. Agnar dümen küreğinin kayışlarını çözüyor, sığ suyun altındaki zemine takılıp kalmaması için yukarı kaldırıyordu. Sighvat tekneden atlayıp dalgaların arasından suları sıçratarak dar bir kumsala çıktı, bir avuç Ölüm İttifakı savaşçısı onu takip etti. Deniz kayalıklarındaki yuvalarından fırlayan martılar, çığlıklar atarak tepelerinde daireler çizmeye başladılar.

Iskalt'tan güneye doğru iki günlük mesafedeydiler. *Wave Jarl*'ın yelkenlerini dolduran ve onları hızla güneye götüren güçlü bir kuzeybatı rüzgârının yardımıyla Snakavik'e olan mesafenin kabaca zaten yarısı kat edilmişti. Artık değişen rüzgâr, soğuk bir ıslık çalarak doğudan esiyor, ilerlemelerini yavaşlatıyordu. Agnar, güvenle karaya çıkmalarını sağlayacak bir kumsalın parıltısını, ufukta onları sığınak aramaya teşvik eden fırtına bulutları kümesini gördüğünden, kamp kurmak için bu adayı, yani Buz Adalar'ın en güney ucunu seçmişti. Ölüm İttifakı karaya çıkıp *Wave Jarl*'ın halatlarla kayalara bağlarken kıyıya vuran güneş, dik ve çimenli yokuşun arkasından alçalan, solgun bulutlarla kaplı bir parıltıdan ibaretti. Sahil hepsinin kamp yapması için çok dardı. Bu yüzden çoğunluk *drak-*

kar'larını kumsalda gelgit çizgisinin üzerine sürüklerken Biórr ve birkaç kişi, kamp yapmak için daha uygun bir yer bulmak üzere gönderilmişti. Elvar, eğilip nefes nefese bir halatı çekiştirmeye uğraşırken genç savaşçı geri döndü. Onlara yakınlardaki bir yokuşun tepesinde *Wave Jarl*'ı görüş alanında tutacak bir nokta bulduğunu söyledi. Agnar, ok yarası nedeniyle aralarında Thrud'un da bulunduğu beş adamı *drakkar*'la birlikte bıraktı. Diğerleri, Biórr dolambaçlı bir yola götürürken onu takip etti. Thrud'un şikâyetleri martıların çığlıklarından daha yüksek sesle yankılanıyordu. Sighvat, yeni mahkûmlar Berak, karısı ve çocuğuna önderlik ediyor, *Seiðr Cadısı* Kráka ve *Hundur* köle hemen arkasından geliyordu. Patika, otların ve fundaların arasından kıvrılarak en sonunda düz bir platoya ulaştı. Keçilerin kemirdiği otlardan oluşan açık bir alan, yosun ve liken kaplı bir granit levhaya kadar uzanıyordu, öyle ki bir ziyafet salonu kadar uzun ve genişti. Platonun doğu kenarı boyunca kümelenmiş kızılağaçlar, onları yakıcı rüzgârdan koruyordu.

"İyi bir nokta," dedi Agnar, kumsaldaki *Wave Jarl*'ı görmek için dik yokuştan aşağı baktı. Ölüm İttifakı, yerde bir çukur kazıp ateş yakmak için kuru odun ve su şişelerini doldurmak için bir kaynak arayarak kamp hazırlıklarını sürdürdü. Karanlık çökerken alevler çıtırdıyor, demir bir çerçeveden sarkan güveç tenceresi fokurduyor, koyun eti ve yağ kokusu Elvar'ın karnını guruldatıyordu. Sighvat, Ölüm İttifakı'nın çanaklarını dağıttı, önce Elvar'ın ve ardından Grend'in çanağını doldurdu. Elvar dönüp bakınca *Seiðr Cadısı* Kráka'nın ayakta durup, karşılarında kamp kurdukları yosun kaplı granit levhaya baktığını fark etti. Kadın elini uzatıp parmak uçlarını kayanın yüzüne dokundurdu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Agnar, Kráka'ya. Sırtını kayaya vermiş oturuyordu.

"Bu bir yemin taşı," dedi Kráka.

"Bu küçük bir tepe, neyse ne," dedi Sighvat, graniti baştan

aşağı incelerken. Birkaç Ölüm İttifakı savaşçısı güldü.

"Bütün yemin taşları yok edildi," dedi Elvar'ın yanındaki Grend.

Agnar kaşlarını çatarak ayağa kalktı. "*Hundur*," diye seslenmesiyle *Hundur* köle hoplayarak geldi. Başını öne eğip mırıldanarak birkaç derin nefes aldı.

"Hiçbir şeyin kokusunu alamıyorum sahip," dedi köle Agnar'a.

"İşte," dedi Kráka, parmaklarıyla yosunların arasında çizgiler çizerek. Köle yosunu sıyırdı, yüzünü granite bastırarak tekrar kokladı.

"Evet," diye fısıldadı. "Orada; dökülen kanlar, edilen yeminler, bir hatıra gibi sönük."

Yosunu biraz daha kazımaya başladı.

"Daha kolay bir yolu var," dedi bir ses. Esir kadın, kocası ve oğluyla oturduğu yerden kalkmıştı.

"Uspa, hayır," dedi esir Berak. Zincirleri şıngırdayarak onun elini tutmak için hareketlendi.

"Bırak onu," diye Berak'ı tersledi Agnar. "Neyin daha kolay yolu?" diye sordu Uspa'ya.

"Yemin taşını görmenin," dedi Uspa.

"Ben zaten görebiliyorum," dedi Sighvat kaşlarını çatarak. "O kadar büyük ki başka bir şey görmek zor."

"Üzerinde ne yazdığını görmekten söz ediyorum," dedi Uspa.

Agnar bir Uspa'ya, bir kayaya baktı.

"Göster bana," dedi.

Uspa öne doğru yürüdü.

"Anne," diye seslendi oğlu arkasından.

"Sorun yok, Bjarn," dedi kadın, güven veren bir şekilde tebessüm etti. Kaya tabakasına ve Agnar'a yaklaşırken avucunu uzattı.

"Kes," dedi.

Agnar bıçağını çıkarıp Uspa'nın avucuna dokundurdu, çizikten kan fışkırmaya başladı. Uspa kanın avucunda birikmesini bekledi, yumruğunu sıkarak yaydı. Sonra elini açarak *Hundur* kölenin yosunları temizlediği yere bastırdı.

Nefesini tuttuğunu fark eden Elvar nefes almaya zorladı kendini.

Hiçbir şey olmadı. Uspa'nın kanının granit üzerinde siyah, parlak bir iz bırakarak kayadan aşağı aktığını ve bir yol bulduğunu gördü.

Sonra sanki ölümden uyanmış, ilk titrek nefesini alan yaşlı bir devmiş gibi granitin içinden ürpertici bir dalga geçti. Kayadan bir toz bulutu yükseldi. Elvar, *Seiðr Cadısı* Uspa'nın avucundan erimiş bir metal gibi dökülen parıltının, granit yüzeye yayılarak yosun ve likenleri parlatırken Sighvat'ın sert bir nefes aldığını duydu. Ateş hattı daha da yayılarak kayayı enine, boyuna, köklerine kadar tamamen sardı. Kararmaya, yanmaya, tıslamaya ve dökülmeye başlayan yosun ve liken, alttaki kayanın yüzünü ortaya çıkardı.

Elvar ağzı açık öylece duruyordu, Ölüm İttifakı'nın tamamı da sessizce izliyordu. Grend elini kemerinden sarkan baltaya koydu. Sighvat elinde unuttuğu güveç dolu bir kepçeyle ayakta duruyordu.

Sonunda Uspa, Ölüm İttifakı'nın geri kalanıyla birlikte kaya yüzüne bakmak için elini çekerek uzaklaştı.

Granit yüzey boyunca rünler çizilmişti, üstünü dolduran görüntüler, Elvar'ın önünde ayaklarının dibinden gökyüzüne doğru bir duvar halısı gibi uzanıyordu: büyük bir ağacın kökleri arasındaki odanın içinde, kafese kapatılmış, öfkeli bir ejderhanın soluk görüntüleri. Ovada, kalın bir zincirle bağlanmış, onu bıçaklayan küçük figürlerin kaynaştığı, uludukça çenesi kocaman açılan bir kurt.

"Ulfrir, kurt tanrı," dedi Kráka yavaşça.

"Bu *Guðfalla*," diye fısıldadı Biórr. "Tanrıların... düşüşü."

O kadar çok görüntü vardı ki Elvar hepsini sindirmekte zorlanıyordu: sırtlarında sivri uçlu iskelet kanatlarıyla çoğu ağaç dallarından sarkan suretler.

"Darağacı Korusu," dedi Elvar. Tanrılar Orna ve Ulfrir'in, ilk doğan kızlarını nasıl kanatları sırtından koparılarak öldürülmüş bulduklarını anlatan o masalı hatırladı. Bunu yapan Lik Rifa'ydı, Orna'nın ejderha kız kardeşi. Orna ve Ulfrir, intikam olarak Lik Rifa'nın kanını taşıyan soyunu avlayarak onları katletmişti. Sırtlarını yırtmış, kaburgalarını parçalayarak dışarı çıkarmış ve onları kanat gibi takarak cesetleri ağaçlardan sarkıtmıştı. Artık ona kankartalı deniyordu.

İlk kan davası, diye düşündü Elvar.

Savaştaki tanrıların öyküsünü anlatan görüntüler uzayıp gidiyordu. Ayı Berser, kartal Orna, tazı Hundur, fare Rotta ve çok daha fazlası. Bu kanlı savaşa girip çocuklarını tüketirken, dişlerinden parlayarak damlayan zehriyle hepsinin etrafında dolanan baba, yaratıcı Snaka.

"Bütün yemin taşlarının yok edildiğini sanıyordum," dedi Sighvat.

"Dünyanın kuş uçmaz kervan geçmez bir ucundayız," dedi Agnar. "Bu ayakta kalmış." Hâlâ devasa tabakaya bakıyor, gözleri görüntüleri tararken parlayan çizgileri takip ediyordu.

"Demek senin soyun buradan geliyor," dedi Agnar, zincirli Berak'a, ağzını kocaman açmış, tükürükler saçan dev bir ayı görüntüsünü işaret etti.

Berak hiçbir şey söylemedi, sadece görüntüye ters ters baktı.

"Onlar biz Lekelilerin anneleri ve babaları," dedi Kráka. "Snaka, ziyafet çekmediği zamanlarda yarattıklarını severdi, çocuklarını da." Granit boyunca spiral çizen yılan kıvrımlarına baktı.

"Neden dövüştüler?" diye mırıldandı Sighvat. "Bu savaşı başlatan, neredeyse her şeyin yok olmasına sebep olan şey neydi?"

"Kıskançlık ve cinayet," dedi Uspa. "Kan davası. Ejderha Lik Rifa kız kardeşinin onu öldürmeyi planladığını düşündü, fare Rotta onun paranoyasını körükledi. Orna ve Ulfrir'in kızını öldürdü, gizlice *vaesen*'i yarattı, onları Orna'yı ve onu destekleyen herkesi yok etmek için kullanacaktı. Ancak Orna bunu öğrendi, Lik Rifa'yı büyük dişbudak ağacı Oskutreð'in köklerinin derinliklerindeki mağaralara ve odalara çekerek kardeşleriyle birlikte oraya bağladı. Savaşın nedeni buydu."

"Lik Rifa bir masal," dedi Elvar sessizliğe doğru.

"Bunu nasıl söylersin?" diye tükürükler saçtı Sighvat. "Sadece bak. Şuna bir bak."

"Onlar taşa oyulmuş hikâyeler," dedi Elvar. "Bazılarına inanıyorum ancak yalnızca görebildiğim, dokunabildiğim bir kanıt olduğunda. Lekeliler gerçek, evet, damarlarında bir tanrının kanından izler var. Sende tazı Hundur'un kanını görüyorum..." *Hundur* köleyi işaret etti. "Senin içinde ayı Berser'i..." Berak'ı işaret etti. "Ve ikinizin içinde Snaka'yı." Elini Kráka ve Uspa'ya doğru salladı. "Yılan şarkını duydum ve *Sjávarorm*'u geri çevirdiğini gördüm, işte kanıtım. Ayrıca Ölüm İttifakı'yla seyahatlerimde gördüğüm diğer birçok Lekeli var. İskidan'ın çok uzağında, insan biçiminde, boğa kanı, şahin ve at kanı taşıyan Lekeliler gördük. Fakat hayatım boyunca hiç ejderha soyundan birini görmedim ya da güvendiğim birinin ağzından bu konuda bir şey söylendiğini duymadım. Bir düşünün. Herhangi biriniz ejderha soyundan bir Lekeli gördünüz mü ya da duydunuz mu?" Etrafına hem Ölüm İttifakı'na hem de Lekelilere baktı. Savaşçılar başlarını iki yana sallayarak görmediklerini ve duymadıklarını mırıldanıyorlardı. "Gördüğünüz gibi," dedi Elvar. "Onlar yok. Olamazlar. Lik Rifa, eğlendirmek ve yaramaz çocukları korkutmak için uydurulmuş bir peri masalıdır."

Herkes Elvar'ın sözlerini düşünürken sessizlik uzadı.

Öksürüp tüküren Uspa, Elvar'ın kaşlarını çatmasına sebep oldu.

"Seyahatlerimden bir şey öğrendiysem," dedi Agnar. "Bu dünyada bilmediğim veya anlamadığım çok şey olduğudur. Bir şeyi görmemiş olmam, var olmadığı anlamına gelmez. Umarım ejder soyundan gelenler *vardır* çünkü bence iyi para ederler ve tüm sandıklarımızı altınla doldururlar!" Ölüm İttifakı'nda bir heyecan dalgası ve tezahürat yükseldi. Agnar omuz silkip Uspa'ya bakarak gülümsedi. "En azından iyi bir masal ve tanrılardan neden nefret etmemiz, onların soyunu neden avlamamız gerektiğinin değerli bir hatırlatıcısı. Açgözlülükleri, kıskançlıkları, kan davaları neredeyse dünyayı mahvediyordu. Bu yüzden onların Lekeli çocukları biçiminde bile, bu dünyada bir daha gücü ellerinde tutmalarına asla izin verilemez." Gülümsemesi soldu, yere tükürdü, sonra tekrar parlayan yemin taşına baktı.

"En azından yemeğimizi aydınlatacak bir ışığımız var, karanlıkta hiçbir şeyin üzerimize sinsice yaklaşamayacağını bilerek uyuyabiliriz."

Elvar güçlükle soluyarak uyandı, birden gözlerini açtı. Daha doğrusu soluk almaya çalıştı çünkü boğazını sıkıştıran bir baskı vardı. Altındaki zemin yer değiştiriyordu. Gözlerinden sadece biri açılmıştı, yemin taşından hafif bir parıltı geliyordu ama diğer gözü, sanki göz kapağı kan pıhtısıyla mühürlenmiş gibi karanlıktı. El ve ayak bileklerini oynatamıyordu, vücudunda bir şey kayıyordu. Hareket etmeye çalıştı, mücadele ederken bir kıpırtı hissetti. Islak ve yapışkan bir şey sıkıyor, büzüşüyordu.

"Grend," demeyi başardı hırıltılı bir sesle, başını biraz çevirdiğinde Grend'in yakınında yattığını gördü. Bir an gördüğü şeyi anlamakta zorlandı. Bir şey onu kaplıyordu, solgun ve yarısaydam, tencerede eritilmiş balina yağı gibi vücudundan sızıyordu.

Sonra onları gördü.

Gece ejderleri. İnce ve solgun, her biri başparmak kadar ka-

lın ve bir *seaks* kadar uzun ama yüzlerce, hayır, binlercesi vardı. Grend'le Elvar arasında, bir kova dolusu sümüksü kurtçuk gibi yerde kıvrılıp büküldüklerini gördü; Grend'in ötesinde, Ölüm İttifakı'nın geri kalanı da mücadele ediyordu, Kráka ve tutsaklar da.

Elvar çığlık atmamak için kendini zor tuttu. Ağzını açarsa boğazına dolup onu boğacaklarını biliyordu. Sümüksü, halkalı vücutlarının yüzünde kıvrıldığını, sert kıllarının çizdiğini hissetti.

Grend, Elvar'a bakmak için başını çevirdi, fal taşı gibi açılmış gözlerinin ardında sözsüz bir çığlık vardı. Gece ejderlerinden biri sımsıkı kapalı ağzına doğru ilerliyor, bir diğeri burnunun yukarısında kıvranıyordu. Grend'in ellerinden biri hareket ettiğinde, kayan ejderlerin arasında bir kargaşa oldu ama vücutları hâlâ toprağa kenetliydi, onu sıkıştırıyordu.

Berak boğuk bir kükremeyle yerden doğrulduğunda, zinciri şakırdadı, vücutlarını havaya savurarak ejderlerden kurtulurken boynundaki damarlar şişti. Yüzü hiddetle kasılmış, bedeni titreyen Berak orada durdu; sonra uzanıp karısının ve oğlunun üzerindeki ejderleri koparak onları sürüyerek ayağa kaldırdı.

Bir çığlık. Şişko Sighvat dehşet içinde haykırıyordu ama Elvar onun hareket ettiğini, kollarını topraktan kurtardığını gördü. Gece ejderleri havada uçuştu, sonra devasa cüssesiyle yuvarlanarak altındaki ejderleri ezdi. Elvar zarlarının patladığını duydu, yüzlerce sıvı zerresinin saçıldığını gördüğü sırada Sighvat ayağa kalktı. Bir elinde baltası, diğerinde *seaks*'ı ile Agnar'ı tuzağa düşüren yaratıklara doğru ilerliyordu.

Bir ejder Elvar'ın burnuna değdi, kıvranmayı bırakıp sol burun deliğinden yukarı doğru ilerlemeye başladı. Elvar içinden sızlandı, haykırdı. Halkalı yaratığın kendini içine doğru ittiğini hissederken sıçrayarak çırpındı.

Biri üstüne eğildi. Agnar bir yandan ayaklarıyla ezerken bir yandan onları doğruyordu. Grend'in bağıran, kükreyen sesini,

demirin havadaki ıslığını duydu; ardından sağ eli ve bacağı serbest kaldı. Yuvarlanıp, sol bileğine sarılı ejderleri parçalayarak yerlerinden kopardı, halkalı bedenler gerinip yırtılırken elleri ve dizleri üzerinde nefes nefese kaldı. Grend onu ayağa kaldırdı. Elvar, burnuna girmekte olan ejderin kuyruğunu yakalayıp çekti, yaratığın yarısının muhtemelen yüzünün içinde kalacağını bildiğinden, onu bırakma dürtüsüne direndi. Ejder bir emme sesiyle serbest kaldı, Elvar'ın burnundan aşağı kayıp avucunda sallandı. Kıvrılıp bükülürken Elvar onu yere fırlatarak hırsla üzerine bastı. Sonra öğürüp safra kustu.

"İyi misin?" diye sordu Grend, hâlâ yerde kıvranan, ayak bileklerine dolanmaya ve onu tekrar yere çekmeye çalışan yaratıkların üzerine basıyordu.

"İyi," diye tükürdü Elvar, bıçağını çekerek öfkeyle çizmelerinin çevresinde kayan ejderlere doğru savurdu.

Ölüm İttifakı her yerde ayağa kalkmaya başlamıştı ancak Elvar kayan zemine yarı gömülü, ölü gözlerle bakan ve boğazı, içinde kıvranan ejderlerle kıpırdayan bir kişi gördü.

Biórr ateşin korlarına bir dal çıra saplamıştı, gece ejderlerini yakıyordu. Ejderler tısladı, cızırdadı ve patladılar. Diğerleri de dalları tutuşturarak Biórr'a katıldı, ejderler kıvrılıp bükülerek geldikleri yere geri döndüler.

Elvar ve diğerleri orada durmuş nefes nefese bakarken bütün ejderler ortadan kayboldu. Elvar yemin taşına baktı, parıltısı biraz solmakla birlikte hâlâ orada olduğunu, karanlıkta nabız gibi attığını gördü.

Onları bir şekilde yemin taşı mı çağırdı? Buraya mı çekti? Onları hiç bu kadar çok görmemiştim...

Agnar öksürüp tükürdü, düzlüğün etrafına dağılmış ölü ejderlere dik dik baktı.

"Bir daha asla uyumayacağım," dedi Sighvat.

"*Wave Jarl*'a dönüyoruz," diye emretti Agnar.

BÖLÜM ON BEŞ

ORKA

Orka, ocaktaki ateşin üzerinde demir bir ızgarada duran siyah tavayı salladı. Tütsülenmiş domuz budu dilimleri ve doğranmış soğan çıtırdarken alevler canlandı. Duman, deliğini arayarak evlerinin yüksek kirişlerine doğru yükseldi.

Orka, küçük parmakların tavaya uzandığını görünce tahta kaşığıyla onlara vurdu.

"Hazır olana kadar bekle," dedi.

"Ama karnım yeni uyanmış bir ayı gibi gurulduyor, anne," dedi Breca.

"Benimki de öyle," diye mırıldandı Thorkel, bir sandalyeye oturmuş *nålbinding* beresine yama yapıyordu.

"*Güzel kokuyor*," diye cıyakladı Breca'nın yanındaki *tennúr* Vesli.

Orka evlerinin kapısından geçtiği andan itibaren Breca'nın her adımını takip eden *tennúr*'a kaşlarını çattı. *Vaesen*'in yaraları iyileşiyor gibiydi.

"Umarım Mord ve Lif iyidir," dedi Breca.

"Aptalca bir şey yapmadıkları sürece hayatta kalacaklar," dedi Orka. Thorkel'le birlikte, Mord'u babasının baltasını kaparak Guðvarr'a ve Mevkibeyi Sigrún'un esirine saldırmasını nasıl engellediklerini düşündü.

Babalarının üzerine bir höyük kurmalarına yardım etmek

için bir süre Fellur'da, Virk'ün oğullarının yanında kalmışlardı. Eve döneli yarım günden az bir süre olmuştu. Mord ve Lif onları ocaklarına almışlar, tuzlanmış morina balığı ve tütsülenmiş somonla ağırlamışlardı ama ortam kasvetliydi. Mord intikam yeminleri etmiş, Lif sürekli gözyaşı dökmüştü. İki delikanlı; Orka, Thorkel ve Breca ayrılırken biraz sakinleşmişti ama ikisi de solgundu, gözleri kıpkırmızıydı. Thorkel, genç adamları tepelerdeki çiftliğine davet etmiş ama onlar reddetmişti. *Althing* devam ederken Yemin Kayası'na demirlemiş birçok tekne hâlâ fiyordun üzerinde salınıyordu. Thorkel iki kardeşe toplantıya geri dönmemelerini tavsiye etmişti.

Artık geç olmuştu, dışarısı kapkaranlıktı, ormandan rüzgârın uğultusu geliyordu. Tepelere tırmanıp ev işlerini hallettikten sonra hepsi yorgun düşmüş, acıkmıştı. Spert, kan ve tükürükle ıslatılmış yulaf lapasını zamanında getirmeyerek onu açlıktan öldürmek için komplo kurduklarından şikâyet etmişti ama Breca, sonunda *vaesen* yaratığını kendisine normalde verilenin iki katı büyüklüğünde bir çanakla yatıştırmıştı. Spert şimdi küçük su altı mağarasında karnı tok, şişmiş bir halde uyuyordu.

Orka tahta bir çanak alıp Breca'ya verdi, ocağın etrafındaki taşların üzerinde ısınan gözlemeden bir parça aldı. Üzerine biraz *skyr* ve kekik koyduktan sonra bir dilim domuz budunu gözlemenin üzerine yerleştirdi. En son hepsinin üzerine kızarmış soğan döktü.

Breca yemek bıçağını aldı, domuz budunu şişleyerek bir parça koparıp ağzına tıktı. Sıcak eti çiğnemeye çalışırken oflayıp puflayan sesler çıkarıyordu.

"Biraz sabırlı ol. Miden haşlanacak," dedi Orka.

Orka, Thorkel'in uzattığı tabağı doldurdu. Bu sırada Thorkel elinin arkasını okşayınca içi ürperdi, bir sıcaklık hissi yayıldı. Buna memnundu çünkü Virk'ün cesedini Yemin Kayası'ndan çıkardıklarından beri içinde sürekli bir endişe vardı. *Althing*'den uzaklaşıp evine döndüğünde bu duygunun geçeceğini

düşünmüştü ama aksine, damarlarında zehir gibi yayılan bu ürkütücü korku daha da büyümüştü.

Orka kendi tabağını doldurdu, sonra sivri burnu seğiren ve ağzından çenesine salyalar akıtarak kendisini seyreden Vesli'ye baktı. Homurdanarak bir çanağa domuz budundan ve soğanından koyarak *tennúr*'a uzattı. Yaratık tereddütle uzanıp, çanağı alarak kafasını içine daldırdı. Vesli yemeği yerken ortalığı bir şapırtı sesi kapladı.

Orka kaşlarını çattı.

"Guðvarr ve Mevkibeyi Sigrún'dan nefret ediyorum," dedi Breca aniden, sıcak yemeğine üflerken gözleri öfkeyle parlıyordu.

Orka hâlâ *tennúr*'un iki sıra dişiyle önündekileri ürkütücü bir hızla doğrayıp öğüterek yemesini izliyordu. Çanak saniyeler içinde boşalmıştı. Vesli dudaklarını şapırdatıp çenesini yaladı ve ardından Orka'ya baktı.

"*Leziz*," dedi Vesli. Orka, onu insan dişlerini çıtırdatırken hayal ederek kaşlarını çattı.

"Nefret mi?" diyen Thorkel, bir kaşını kaldırmıştı. Sakalına soğanlar yapışmıştı. "Nefret kimseye fayda sağlamaz," diye omuz silkti. "Bazen öldürmek gerekebilir ama bunu kalbinde nefretle yapma. Nefret, derinin altına bırakılan kurtçuklar gibi seni yiyip bitirir."

"Ama orada yaşanan şey," dedi Breca. "Virk *kazandı* ama sonra onu öldürdüler. Bu adil değil."

"Hayır," diye onayladı Thorkel. "Adil değil ama zaten Vigrið adil bir yer değil. Dünyayı adil kılabilecek tek şey budur." Thorkel sandalyesinde öne doğru eğildi, parmağını Breca'nın şakağına koydu. "Akıl. Yaptığın seçimler. Başkalarına adil davranmayı seç. Böylece daha rahat uyursun."

"Peki ya diğerleri *bana*, zavallı, ölü Virk'e adil davranmadıkları gibi adil davranmadıklarında," diyen Breca, yüzünü öfkeyle buruşturmuştu.

"Evet, bu çok genç biri için hayli derin bir düşünce," dedi Thorkel, ağzına gözleme ve *skyr* doldurdu. "Bir kavgadan uzak durarak aklını ve onurunu koruyabiliyorsan, öyle yap. Virk tercihini dövüşten yana için kullanıp kazandı, haklısın. Ancak Mevkibeyi'nin yeğeniyle dövüşmek çok kurnazca bir seçim değildi. Virk dilini tutsaydı veya daha saygılı, daha sakin konuşsaydı, büyük olasılıkla hâlâ nefes alıyor olacaktı."

"*Dişleri iyi miydi?*" diye bağırdı Vesli tiz sesiyle.

Hepsi küçük *tennúr*'a baktı.

"*Ölülerin dişlerine ihtiyacı yoktur,*" dedi Vesli, omuz silkip kâğıt kadar ince kanatlarını titreterek başını öne eğdi.

Thorkel güldü.

"Yetişkin bir savaşçı olsaydım, Virk'e yardım ederdim," dedi Breca usulca. Thorkel'e baktı. "Kılıç sanatını öğrenmek istiyorum."

"Baltayı tercih ederim," dedi Thorkel.

"Balta odun kırmak içindir," diye homurdandı Breca.

Uzun bir süre sessizlikten sonra, "Kafataslarını ayırmada kılıç kadar iyidir," dedi Thorkel. Sonra omuz silkti. "Belki daha da iyi. Bir silah sadece ağır, keskin bir çeliktir. Herhangi bir alet, başka bir şey değil, silah ancak onu tutan el kadar iyidir."

"Ben kılıcı iyi kullanmak istiyorum," dedi Breca inatla.

Thorkel, Orka'yla bakıştı, derin bir nefes verdi.

Orka sandalyesinde arkasına yaslandı, ayak ayak üstüne attı. Yemeğini yerken Thorkel, Breca'yla onur ve barışçıl yaşam üstüne konuşmaya devam etti. Bu konuda ona hak vermiyor değildi ama bir yandan, fındık dörtgenine geri dönüp Virk'ün cansız bedenine baktığında, Breca'yla aynı fikirdeydi. İntikamı alınmalıydı, haklı olarak oğulları bu işi yapmalıydı. Ancak silah için çok gençtiler, vasıfsızdılar. Bu görevi hakkıyla üstlenemeyecek, geri dönüp baktıklarında yaptıklarının tadını çıkaramayacak kadar ateşliydiler.

Bu karanlık dünyayı karanlık işler yönetirken, bizi karşı koyamayacağımız beyaz köpüklü bir nehre sürüklüyor. Zihninde, kafatasında bir balta ve boş bakan gözleriyle fındık dörtgenin içinde yatan, onursuz sansar Guðvarr'ın görüntüsü canlandı...

Gözlerini kırpıştırarak kafasını sallarken düşüncelerinin onu aşağı çektiğini, bundan hoşlanmadığını fark etti. Thorkel'in karanlığı geri iten bir ateş gibi damarlarına sızan, onu sakinleştiren, derin ve güven verici sesiyle göz kapakları düştü, uykuya teslim oldu.

Ayağına bir el dokununca Orka sıçrayarak uyandı. Zıpladı, kemerindeki bıçağa uzanırken Thorkel'in ona gülümseyen yüzünü gördü.

"Ayı gibi yüksek sesle horluyordun," dedi Thorkel.

"Hah, söyleyene bak," diyen Orka, sandalyesinde doğruldu.

Ateş hâlâ titreşiyor, Breca ve Vesli masanın altında oturuyorlardı.

Breca bıçağıyla bir tahta parçasını yontarken bir yandan da *tennúr*'la gevezelik ediyordu.

"Yumuşak bir yatakta horlama zamanı, diye düşünüyorum," dedi Thorkel.

"Evet," diye homurdandı Orka, ayağa kalkıp gerindi.

Hepsi gece işlerine koyuldu. Breca boş tabakları ve tencereyi topladı, küçük arabasına yükleyip odadan çıkardı. Yıkanması için dereye götürdü. Vesli kanatlarını çırparak tabak ve tava yığınının üzerine tünedi. Orka ve Thorkel onları karanlığa kadar takip etti.

Her biri yaktığı meşaleyi yanında taşıyordu, Breca kendi meşalesini tutması için Vesli'ye verdi. Thorkel sürgüleri ve kilitleri kontrol etmek, ardından savunma duvarında her zamanki devriyesini yapmak üzere kapılara gitti. Orka uzun adımlarla

ahırın yolunu tutarak meşalesini ahırın kapısına perçinlenmiş demir bir desteğe yerleştirdi ve midilliyi kontrol etmeye gitti.

Atın ahırını temizleyerek, samanlığını doldurarak biraz vakit geçirdi. İşi bittiğinde, ona kenevir çuvaldan bir avuç yulaf verip hayvan çiğnerken kafasını okşadı.

Orka ambar kapısında titreşen ve sönmek üzere olan meşaleyi alıp çıktığında, diğerlerinin de işlerini bitirdiğini gördü. Açık avluyu geçip içeri adım attı. Ateş kısık da olsa hâlâ ocakta titreyerek yanıyor, dalgalanan kehribar gölgelerle odayı aydınlatıyordu. Çoktan yatağına giren Breca yün bir battaniyenin altına girmiş, Vesli de onun yanında yere kıvrılmıştı. Orka oğlunun yanına çömelip bir an onu izledi. Yüzü solgun ve hareketsizdi, göğsü yavaş ve sabit bir ritimle inip kalkıyordu. Boynunda deri bir kayışla asılı tahta bir kolye vardı. Küçük ama iyi yontulmuş, üç loblu topuzu ve kabzasında kavisli siperi olan bir kılıç. Orka homurtuyla güldü.

Çok inatçı. Kılıç ustalığını öğrenmek istiyor. Bununla, bize her gün bunu hatırlatmış olacak. Bir delik açıp deri kayış geçiren Thorkel olmalıydı.

Uzanıp oğlunun saçını okşadı, Breca iri ve ciddi gözlerini açtı.

"Mord ve Lif için üzülüyorum anne," dedi uykulu bir sesle.

"Üzüldüğünü biliyorum," dedi Orka. "Ve bunun için seviniyorum. Bana senin kocaman bir kalbin olduğunu gösteriyor."

"Babaları olmadan nasıl yaşayacaklar?"

"Öfkelerini kontrol edebilirlerse ve kendilerini bir *holmganga*'da öldürtmezlerse o zaman açlıktan da ölmezler. Virk onları iyi yetiştirmiş, bir balıkçı tekneleri ve ticarethaneleri var. Aile olarak yapmaya çalıştığımız şey bu. Çocuklarımıza, biz gittiğimizde nasıl hayatta kalacaklarını öğretmek."

"Senin ya da babamın gitmesini asla istemiyorum," dedi Breca, ani yaşlarla parlayan gözlerini kırpıştırdı.

Bu kaçınılmaz. Ölüm hepimiz için gelecek, diye düşündü Orka, aklından geçeni söylemese de. Thorkel'in kaşlarını nasıl çatacağını tahmin edebiliyordu.

"Senin annenle baban nasıldı?" diye sordu Breca.

"Pek hatırlamıyorum," dedi Orka. "Bir havuzda yüzen yaprakları gibi başıboş görüntüler var. Annemin gülümsemesi, kızıl saçlarını taraması." *Çığlıkları. Babamın elinin tersi...*

"Onlar öldüklerinde sen kaç yaşındaydın?"

"On, belki on bir kış?"

"Eğer siz ölürseniz, *ben* asla *sizi* unutmam," dedi Breca, kocaman ve hüzünlü gözleriyle.

"Onları unutmayı ben istedim," diye omuz silkti Orka. "Senin aynı şekilde hissetmediğine sevindim."

"Anne, sen..." Breca duraksayarak bakışlarını kaçırdı.

"Ne?" dedi Orka. "Kafanda bir soru varsa sormak, içinde kalmasından iyidir."

"Asgrim ve Idrun'un cesetlerini Fellur'a götürdüğümüzde o adam, Guðvarr, senin titrediğini, ondan korktuğunu söyledi..."

"Evet, söyledi," dedi Orka, Mevkibeyi Sigrún'un ziyafet salonunun basamaklarında duran ve burnundan sümük damlayan küçük sansarı hatırlayarak. "Ne olmuş yani?"

"Sen... korktun mu?" diye sordu Breca.

Orka içini kasıp kavuran duyguları, kan ve ölüme dair anılarını, uzuvlarına yayılan, içini ürperten ve kaslarını seğirten soğuk öfkeyi hatırladı. Bir anlamda korkmuştu. Guðvarr'dan değil, kendisinin ona yapabileceklerinden.

"Korktum," dedi Orka.

Breca'nın ağzı açık kaldı.

"Korku kötü bir şey değil," dedi Orka. "Korku hissetmezsen, nasıl cesur olabilirsin?"

"Anlamıyorum," diyen Breca, kaşlarını çatmıştı.

"Cesaret, bir görevden korktuğun halde onu yine de yapmaktır."

Bunu düşünürken Breca'nın kaşları çatıldı, sonra hafifçe gülümsedi. Gözlerinin odağı değişti, kaşlarını çatarak yatakta doğruldu. Orka'nın omzunun üzerinden uzandı.

"Ne o?" diye sordu Orka dönerek.

Breca, karyolasında parmak uçlarında yükselerek kirişin kıvrımındaki örümcek ağına ulaşmaya çalıştı. Bir güve ağa yakalanmıştı, kanatlarını çırpıyordu. Kuytudan çıkan tombul bir örümcek titreşen ipin üzerinde duruyordu.

"Bırak Breca. Doğanın düzeni bu. Kıran kırana, kanlı bir dünya. Kuş fareyi yer, kedi kuşu yer, kurt kediyi yer ve böyle devam eder. Bunu değiştiremezsin."

"Of ama anne, bak şu güveye ne kadar korkmuş," dedi Breca, sıçradı ama hâlâ ağa ulaşamıyordu. "Ölümün böyle dişlerle yaklaştığını görmek, zehirlenmek ama hayatın senden emilirken hâlâ yaşıyor olmak. Bu kesinlikle iyi bir ölüm değil, sence?"

Orka omuz silkti. Haklı bir yanı vardı.

Örümcek, ip boyunca ümitsiz güveye doğru koşmaya başladı.

"Sen ya da ben bir tuzağa yakalansaydık ve biri bize yardım edebilseydi," dedi Breca. "Ama bunun yerine arkasını dönüp çekip gitseydi, buna ne derdin?" Daha yükseğe zıpladı, ağa dokunmayı başardı ve koşan örümcek durdu.

Biri seni ölüme terk etse, onun gırtlağını sıkardım. Delik deşik eder, bağırsaklarını söker ve...

Orka başını iki yana salladı.

"O kafanın içinde çok fazla düşünce var," diye homurdandı Orka ama ayağa kalkıp ağı kaydırarak güveyi serbest bıraktı. Güve yere düştü, üzerine yapışan son ağı silkelemek için bir daire çizdi, ardından serbest kalarak uçup gitti.

Breca sanki bir zafer kazanmış gibi ona gülümsedi.

"Uyu artık," dedi Orka, eğilip yanağından öperek Breca'yı tekrar yatağına yatırdı. Breca kollarını ona dolayıp sımsıkı sarıldıktan sonra tekrar hasırdan şiltesine yerleşti. Orka ayağa

kalkıp salonun arkasına doğru yürüdü. Kapıdan geçip ötedeki odaya girerken dönüp oğluna baktı. Breca yatağında kıvrılmış, yün battaniyeyi çenesine kadar çekmişti. Yanında ateşin ışığında kendisini izleyen Vesli'nin gözlerindeki parıltıyı gördü. Kapıyı kapattı.

Ay ışığı pencerenin kepenginden sızarak yatak odasını ve yatağında horlayan Thorkel'in bedenini gümüşe boyuyordu. Çizmelerini ve yün çoraplarını çabucak çıkararak kemerini çözdü, yatağının ayak ucundaki geniş bir sandığın üzerine koydu. Yün tuniğini ve keten iç tuniğini başının üstünden çekip çıkardı, pantolonundan sıyrılıp yatağa, Thorkel'in yanına girdi. Thorkel kocaman elini uzatıp kalçasına dokundu.

"Şimdi, seni neyin rahatsız ettiğini bana söylemek ister misin?" diye mırıldandı, uykudan kalınlaşan sesiyle.

Orka derin bir nefes aldı, midesinde kelebekler uçuştuğunu hissetti. "Sigrún'un yeni kölesi," diye fısıldadı. Bir sessizlik oldu. Thorkel dönerek yüzünü ona çevirdi. Gözleri ay ışığında parlıyordu.

"Evet. O bir *Úlfhéðnar**," dedi.

"Kanının tadına baktı. Onu bıçağını yalarken gördüm." Orka'nın parmakları, Thorkel'in kaburgalarının üzerinde, artık kabuk bağlayan, ince bir çizik olan yarayı buldu. Derin değildi.

"Bunu bilmiyorsun. Virk'ün kanı da olabilir. Her neyse, o bir *Úlfhéðnar*, *Hundur* değil. Onun için hiçbir şey ifade etmez."

"Lekeliler artık melezlendi, bunu biliyorsun. Her *ikisi de* olabilir."

Thorkel'den uzun bir iç çekiş geldi.

"Burayı terk etmeliyiz," dedi Orka. "Şimdi, çok geç olmadan. Buradan uzaklaşalım, sefil mevkibeylerden ve onların sefil ağız dalaşlarından, Helka ve Störr'den ve açgözlü savaşlarından uzağa gidelim."

* Viking destanlarına göre Odin'e bağlı, ulumaları kan donduran, şekil değiştirebilen, tırnaklarıyla dövüşen ve dövüşürken hiç acı çekmiyormuş gibi görünen, geleneksel zırh yerine kurt postu giydiği söylenen savaşçılar. (ç.n.)

"Ama *burası* bizim evimiz. Ellerimizle, kanımızla, alın terimizle inşa ettik," dedi Thorkel.

"Hayır, benim evim burası," dedi Orka, avucunu Thorkel'in göğsünün üzerine koymuştu. "Sen ve Breca benim evimsiniz. Beraber olduğumuz her yer benim evimdir."

Bir süre sessizce yattılar, Orka avucunu Thorkel'in göğsüne koymuş, parmaklarını onun fırça gibi saçlarının arasından geçirmişti. Thorkel'in eliyse onun kalçasındaydı.

"Doğru, haklısın," dedi Thorkel sessizliği bozarak.

Orka bir rahatlama hissetti. Zorlu bir mücadele bekliyordu. "Güzel," dedi. "Sabah dişbudak ağacına gidip *Froa* ile konuşacağım."

"Evet, sabah," dedi Thorkel. "Ama şimdi..." Eli, belinin altından kalçasına doğru ilerledi.

Orka karanlıkta kocasının dudaklarını buldu.

Orka yatak odasından dışarı çıkıp kapıyı uyuyan Thorkel'in üzerine kapattı. Masanın üstünde bulduğu boş çanağın içine tükürdükten sonra kemerinden *seaks*'ını çıkarıp, elinin ayasına batırarak çanağa damlattığı kırmızı bir noktayı tükürüğüyle karıştırdı.

Bu, Spert'i isyandan veya açlık yüzünden kendi hayatına son vermekten alıkoymalı.

Koridorda yürüyüp karyolasının üzerine kıvrılmış koyu bir gölgeden ibaret olan Breca'ya baktı. Vesli kıpırdandı ama uyanmadı. Kapı eşiğinde durup raftan bir mızrak aldı, kalın dişbudak sapı deri kaplı, bıçağı uzundu. Thorkel'in kapının üzerinde asılı duran uzun baltasına baktı, sonra dışarı çıktı. Her yer karanlıktı, şafağın gelişiyle birlikte ay ışığı soluyordu.

"Spert," diye fısıldadı Orka, nehre doğru uzun adımlarla ilerleyip mızrağıyla yaratığın kayasının altını dürttü. Bir dalgalanma oldu, sular sıçradı.

"*Hanımım?*" diye mırıldanan Spert, sudan çıkıyordu.

Orka onun yanına çömeldi. "Halletmem gereken bir iş var ama dönmem öğleni bulur. Ben dönene kadar buraya göz kulak ol."

"*Elbette, hanımım,*" dedi Spert. Durdu, anteni seğiriyordu. "*Açım,*" diye mırıldandı. "*Öğlen uzun bir zaman. Spert'i önceki gibi aç bırakıp ölüme mi terk edeceksiniz?*"

"Ölmedin ya," diye çıkıştı Orka. "Maalesef." Derin bir nefes aldı. "Breca uyanır uyanmaz yulaf lapanı ısıtır, kahvaltını getirir," dedi. Ayağa kalkıp kapıya doğru ilerledi. Mızrağını ahşap duvarın üzerinden fırlattı, sonra sıçrayarak duvarın kenarına tutundu. Kendini yukarı çekip diğer tarafta aşağı bırakarak yumuşak zemine indi. Kapıyı kilitlemeden evden çıkmak istemiyordu.

Mızrağını alarak yola koyuldu, güneydoğuya yöneldi. Kendi çiftliklerinin etrafından dolaşarak açık alanı geçip ağaçlara doğru ilerledi. Zifiri karanlıktı ama Orka yolu biliyordu. Bir tilkinin izi ağaçların arasından yukarı doğru kıvrılıyordu, güneş dünyanın kenarına pençelerini geçirerek yükselirken Orka yüksek bir tepeye ulaştı; önünde parlak kırmızıya dönüşen vadinin ağaç tepelerini aydınlatan bir parıltı vardı.

Mızrak sapını bir asa gibi kullanarak bayırdan aşağı indi, yer düzleşmeye başladığında güneş tepelerin üzerine dikilmiş, bir nehrin çağıltısı daha da yükselmişti. Genellikle bu noktaya geldiğinde, içinde derin bir farklılık hissederdi, tıpkı uzun süredir tuttuğun nefesi vermeyle gelen rahatlama gibi ama şimdi farklıydı. Rahatlık yerine dün gece solan korku filizleri geri dönmüş, kıvrılarak damarlarını sarıyordu.

Aralarından kesik ışık huzmelerinin geçtiği ağaçlar seyreldi, ardından Orka, içinden nehir akan bir çayıra çıktı. Çayırın önünde hafif bir tümsek ve üzerinde bir dişbudak ağacı vardı.

Orka sendeleyerek durdu. Ağzı açık, mızrağı elinden sarkarken öylece kalakaldı.

Dişbudak ağacı yerle bir edilmişti. Tepede yontulmuş, karar-

mış bir kütük duruyor, ağacın gövdesi yerde parçalanmış halde yatıyordu.

"Hayır," diye fısıldadı Orka. Gözleri çayırı tarayarak koşmaya başladı. "*Froa*," diye seslendi ama faydasız olduğunu biliyordu. *Froa*, ağaçtan, ağaç kabuğundan ve özsuyundan bir yaratıktı, dişbudak ağacının ruhuydu. Hayatı, doğduğu ve koruduğu dişbudak ağacına bağlıydı. Sonra onu gördü; tepenin yamacında, devrilmiş gövdenin yanında yatan bir varlık. Orka ona koştu, kayarak durup çimenlerdeki şekle baktı. Tahtadan oyulmuş bir heykel gibi uzun boylu bir kadın, Orka'dan daha uzun, yaşı belirsizdi. Yapraklardan ve dallardan oluşan saçları vücudunu sararak beline kadar iniyordu. Gözleri şişip kocaman açılmış, yere düşen kolları gövdeye doğru uzanmıştı. Ağzı açıktı, muhtemelen ıstırap çığlığı atarken öyle kalmıştı.

Orka onu son gördüğünde, *Froa* gülüp dans etmiş ve Orka'ya dostluk eli uzatmıştı. Orka cesede baktı. *Froa*'nın bedeni kesilmiş, doğranmış, parçalara ayrılmıştı. Yanmış olan yerler, yer yer yama gibi kararmıştı.

"*Froa*, sana ne yaptılar?" diye fısıldadı Orka, dizlerinin üzerine çökmüştü.

Savaş Düzlüğü Vigrið'in kalbinde tanrıların düşüşü bütün şiddetiyle sürerken ayakta kalan ulu ağaç Oskutreð'in bir tohumundan doğan, dişbudak ağacının ruhu, ormanın koruyucusu *Froa*. Orka uzanıp *Froa*'nın yüzünü okşadı. Soğuk ve sertti.

"Ormanında yaşarken bizi koruduğun için teşekkür etmek istemiştim. Gidebileceğimiz, akrabalarından birinin hâlâ yaşadığı bir yer var mı diye öğrenmek için tavsiyeni alacaktım."

Froa'nın donmuş ölüm çığlığı ona bakıyordu.

Lanet olsun, bunu kim ya da ne yaptı? Kim cüret edebildi? Kimin böyle bir gücü var?

Froa'lar ruhları dişbudak ağaçlarına bağlı güçlü *vaesen*'lerdi. Onunla yaşar, onunla ölürlerdi. Yani *Froa*, ağacı kurtarmak için kıran kırana mücadele etmiş olmalıydı. Orka ayağa kalkıp

dişbudak ağacının kütüğüne doğru yürüdü. Birçok baltayla doğranmış ve o da yanmıştı. Kabuğu kararmış ve büyük parçalar halinde kabarmıştı. Yerde büyük toprak yığınlarının ters döndüğü görülüyordu, saldırganları kırbaçladığı yerde ağacın kökleri çok belirgindi ve çimenlerde koyu lekeler vardı. Orka çömeldi, parmak uçlarıyla birine dokundu. Kan pıhtılaşmıştı, koyu renkliydi. Neredeyse simsiyahtı.

Ayağa kalkıp bölgeyi taradı, daha fazla kan lekesi gözüküyordu.

Bunu yapanlar sayıca fazlalarmış, bazıları ölmüş ya da ağır şekilde yaralanmış, ölülerini yanlarında götürmüşler.

Damarlarında dolaşan korku dalgasının kabardığını hissetti.

Bunu yapanlarla Asgrim ve Idrun'u öldürüp Harek'i kaçıranlar da aynı kişiler mi?

Rüzgâr batıdan, Orka'nın buraya gelmek için tırmandığı sırtın ötesinden hafif, belli belirsiz bir ses taşıdı kulağına.

Bir çığlık.

BÖLÜM ON ALTI

VARG

Varg acıyla uyandı. Kendini bildi bileli bir çiftlikte çalıştığı ve meydanlarda dövüştüğü halde vücudu ağrıyor, kasları daha önce hiç hissetmediği bir şekilde zonkluyordu. Yuvarlanarak oturup inledi.

Røkia'dan nefret ediyorum.

Mızrağıyla kasıtlı olarak yaraladığı yerlerde açılan çeşit çeşit yaralar kabuk bağlamıştı. Kasları sanki damarlarında ateş akıyormuş gibi sızlıyordu. Sol kolu ve omzu; bütün gün kalkan kullanmaktan, sırtı, gövdesi ve bacakları ise Røkia'nın bıçağından kaçmaya çalışmaktan zonkluyordu. Sonunda tutmasına izin verdiği mızrak sapı yüzünden sağ eli su toplamıştı.

Ancak vücudundaki ağrı, başındaki ağrının yanında hiçbir şey değildi. Sürekli, ritmik bir gümbürtü, parmaklarından boynuna ve oradan çalkalanan midesine kadar ulaşıyordu.

Gözlerini kapatıp başını ellerinin arasına aldı.

Bal şarabından, Røkia'dan nefret ettiğimden daha fazla nefret ediyorum.

"Tembel kurda kuzu yok," dedi bir ses.

"Hah?" Varg tek gözünü açarak homurdandı.

"Demek geç kalkıyorsun," diyen Svik, tepeden ona bakıyordu.

"Geç mi?" Varg kaşlarını çatarak iki gözünü de açtı. Koridora sızan parlak ışık adeta kafatasını yakıyor gibiydi. Çiftlik-

te her zaman şafaktan önce kalkardı, bu yüzden aslında Svik haklıydı ama bunlar istisnai durumlardı. Önce Yarı Trol denen adam tarafından öldüresiye dayak yemişti ki bu her gün başına gelen bir şey değildi. Sonra elini keserek onu elli fersah öteye sürüklemeye niyetli bir grup azat edilmiş adam tarafından kayalık bir zeminde tekmelenip dövülmüştü. Altı gün boyunca terlemiş, ateşler içinde kıvranmıştı ve uyandığında, gözlerinde nefret ve cinayet okunan deli bir kadın tarafından aşağılanmış, eğitilmiş, bıçaklanmış, itilip kakılmış ve tekrar bıçaklanmıştı. Sonunda kafatasının içinde demirci Jökul'a benzeyen, örsü döven biri yaşıyormuş gibi bir duyguyla uyanmıştı.

Svik'e baktı.

"Sorun ne?" diye sordu Svik.

"Uyandığımda öldüğümü sandım," diye mırıldandı Varg. "Ve oturduğumda, öyle olmasını diledim. Bir daha *asla* bal şarabı içmeyeceğim."

"Aha." Svik derinden ve samimi bir şekilde güldü. "Bunu her duyduğumda -ya da kendime söylediğimde- koluma bir bilezik taksaydım, bir mevkibeyi kadar zengin olurdum."

Köleler ocaklarda ateş yakıp alevlerin üzerine siyah demir tencereler asmışlardı, diğer savaşçılar salonun çevresindeki saz yataklarından çoktan kalkmışlardı, odada yoğun bir yulaf lapası ve bal kokusu vardı. Varg'ın karnı guruldadı.

"Røkia, Glornir'le konuştuğu için şanslısın, aksi takdirde biraz daha eğitim için seni mızrağıyla dürtebilirdi."

"Yani beni onunla delebilirdi demek istiyorsun?"

"Evet, haklısın aslında," diye gülümsedi Svik.

Her zaman gülümsüyor, çoğunlukla da benim talihsizliğime.

Varg ayağa kalkmaya çalışırken sallandı, Svik elini uzattı.

Varg kaşlarını çatıp içgüdüsel olarak geri çekildi.

"Yardım kabul etmek zayıflık değildir," dedi Svik, Varg'ın kolundan tutup onu doğrulttu.

Varg omuz silkti. "Geldiğim yerde istesem bile yardım edilmez."

"Artık orada değilsin," dedi Svik, bir an için gülümsemesi kayboldu, gözleri ciddiydi.

Buna alışmak biraz zaman alacak. Varg hiçbir zaman yardım istememiş, hatta verilmeyeceğini bildiği için sormayı bile düşünmemişti.

O kadar uzun süre arkadaşsız ve yalnız yaşamıştı ki bu onun için hayatın doğal haliydi, tek arkadaşı kız kardeşi Frøya'ydı.

Hâlâ Glornir'in yanında duran Røkia'ya baktı. *Seiðr Cadısı* Vol ve Mevkibeyi Logur, karısı ve bir avuç yeminlisiyle birlikte onlara katılmıştı. Varg, karnındaki çalkantıyı kontrol altına almak için yavaşça nefes alarak onlara doğru uzun adımlarla ilerledi.

Platforma vardığında, sanki üzerine bir ağırlık varmış gibi kafasında yeni bir baskı oluştuğunu fark etti. Yukarı baktı ama yalnızca kalın kirişli bir mertek gördü, üzerinde kara gözü pırıldayan bir kuzgun oturuyordu. Sonra kirişe gömülü bir şey gördü, soluk ve uzun bir şey, bir kemik parçası gibi. Bir ucu gümüş gibi parlıyordu.

"Seni bu duruma sokmayacağım." Glornir'in sesi çakıllı bir kumsala vuran dalgalar gibi çatlayarak çıkıyordu. "Şimdiden teşekkürün ötesinde cömert davrandın, küfelik mürettebatımın senin bal şarabını içmesine, etlerini yemesine ve saz yataklarının üstünde kölelerini becermesine katlandın."

"Her zaman bekleriz Glornir. Kan Yeminliler'in ister bir gün ister bir kış olsun, ocağımın başında her zaman bir yeri olacak."

"Minnettarız," dedi Glornir. "Ve kesinlikle tekrar geleceğiz. Fakat bugün gelgitle yelken açacağız. Mürettebatım zaten yerinde duramıyor. Aylaklık için yaratılmamışlar."

Logur homurdanarak Glornir'i kucakladı. "Fıçıları ve karınları dolu ayrılmalarını sağlayacağım," dedi. "Hepsini ayarlayacağım." Peşinde muhafızlarıyla birlikte uzaklaştı.

Karısı bir an duraksadı. "*Benden* her şeyi ayarlamamı isteyeceği anlamına geliyor," dedi gülümseyerek.

Glornir başını ona doğru eğdi.

"Teşekkürler Sälla," dedi, sonra kadın yürümeye başladı.

Glornir baktığında Varg'ı gördü, kaşlarını çattı.

"Gizlice dinlemek, hoş bir nitelik değildir," dedi.

"Dinlemiyordum," dedi Varg. "Ben... sizinle konuşmak istedim."

Glornir ona ruhsuz bir bakış attı.

"Konuş o zaman."

Varg herkesin ona baktığını gördü. Glornir, Røkia, Vol. Arkasında Svik. İki kurt köpeğiyle birlikte oymakbaşı Edel. Bütün Kan Yeminliler.

Buraya nasıl geldim? Hayat beni büyük bir dalganın üstünde sürüklüyor.

"Öncelikle teşekkürler," dedi Varg. "Beni Leif Kolskeggson'dan kurtardığınız için minnettarım."

Glornir onaylarcasına başını eğdi ama hiçbir şey söylemedi.

"Hah," diye homurdandı Røkia.

"*Öncelikle* dedin," dedi Vol, boynuna ve çenesinin altına işlenmiş mavi dövmelerle vurgulanan sert yüzünden gelen sesin yumuşaklığı şaşırtıcıydı. Dövmelerin altında, boynunda bir köle tasması vardı ama Varg'ın tanıdığı hiçbir köle gibi davranmıyordu. Kendine has bir özgüven ve bakışlarında bir gurur vardı. "Yani, söyleyecek başka bir şeyin mi var?"

"Var," diyen Varg, başıyla onayladı. Gözlerini kapadı, Frøya'nın yüzünü hatırladı. "Bir talebim var. Sadece bir *Galdurman* veya bir *Seiðr Cadısı* tarafından yapılabilecek bir görev." Gözlerini açtı, artık sadece Vol'e bakıyordu.

"Nasıl bir görev?" diye sordu Vol.

"*Akáll.*"

Vol cık cıklayarak ses çıkardı. "Bu basit bir iş değil," dedi. "Bir hayatın son anlarını yeniden yaşatmak..."

"Biliyorum ama benim için... her şey demek."

"Gereken şeyler..." diye başladı Vol.

"Hayır," diye homurdandı Glornir, araya girerek.

Varg, bir Vol'e bir Glornir'e baktı.

"Vol'ün yeteneklerini sadece Kan Yeminliler için kullandığı söylendi. Svik bana böyle söyledi. Benim için bu görevi üstlenmesinin tek yolu, Kan Yeminliler'den biri olmamdı." Varg, omuz silken Svik'e suçlarcasına baktı.

"Bu doğru," dedi Svik, çileden çıkaran gülümsemesi ağzının kenarlarında gizlenmişti.

"Ben de bir Kan Yeminli'yim," diye devam etti Varg, artık Glornir'e bakıyordu. "Leif Kolskeggson'a bu sözleri kendiniz söylediniz. Yoksa Altınveren Glornir'in birçok ismine yalancı da mı eklenmeli?"

Røkia'dan ve salondan ıslıklar, iç çekmeler duyuldu, bakışlar karardı.

"Henüz Kan Yeminli değilsin," dedi Glornir.

Varg kaşlarını çattı. "Öyleyse neden Yarı Trol Einar'la dövüştüm, pestilimi çıkartmasına izin verdim? Beni bıçakladı, hırpaladı?" Parmağıyla Røkia'ya işaret etti. Kadın ona gülümsedi, bu soğuk tebessüm Varg'ın tepesini attırdı, giderek öfkeleniyordu.

"Peki, Leif baltayla tepene dikilip senin katil olduğunu ilan ederken neden hayatını kurtardım?" dedi Glornir usulca.

"Ben katil değilim," dedi Varg, damarlarında fokurdadığını hissettiği öfkeyi kontrol etmeye çalışıyordu.

"Öyle olsun bakalım," diye yanıtladı Glornir. "Senin ne olduğunu çok yakında öğreneceğim ama soruma cevap ver. Neden hayatını kurtardım?"

Varg gözlerini kırpıştırdı, içinde duygular çalkanıyordu, şaşkınlık ve öfke birbirine karışıyordu.

"Bilmiyorum," diye fısıldadı Varg. "Svik, Einar'ı ısırdığım için olduğunu söyledi." Bunun kulağa ne kadar saçma geldiğini fark ederek sustu.

"Seni potansiyelin olduğu için kurtardım," dedi Glornir. "Zi-

yafet salonunda bir yerin var ama henüz bizden biri değilsin. Kan Yeminli olmak bir onurdur, hafife alınmaması gereken bir onur. Hızlı yumruk atan her savaşçının bizden biri olmasına izin vermiyoruz. Sahip olman gereken... *nitelikler* var. Savaş becerisi. Silahta iyi değilsin, evet ama Røkia bana sende hızlı, dengeli bir savaşçı ruhu olduğunu söyledi. Bunu Einar'la dövüştüğünde gördük. Cesaret ve güç bizden biri olmak için gerekli elbette ama bundan daha fazlası olmalı. Burada doğru niteliklerin olmalı." Öne çıkıp Varg'ı alnını dürttü. "Ve burada." Parmağını, Varg'ın göğsünde, kalbinin üzerinde gezdirdi. "Sadakat, ölümüne bağlılık. Bu nitelikler sende var mı?" Glornir omuz silkti. "Zaman gösterecek. O vakte kadar kendini bir çırak olarak düşün. Seni eğiteceğiz, besleyeceğiz, koruyacağız. Karşılığında öğreneceksin, itaat edeceksin, savaşacaksın, sonra da..." Glornir gülümserken yüzü değişti. "Göreceğiz." Burnunu çekip kırıştırdı, Varg'ı tepeden tırnağa süzerek, kanla ve terle lekelenmiş tuniğine, cildindeki kire ve pisliğe baktı.

"Al," dedi Glornir, kemerinden küçük bir kese çıkarıp ona uzattı. İçinde sikkeler şıngırdıyordu. "Git kendine bir şeyler al. Aksi takdirde yeminini dinleyemeden ilk dövüşünden sonra büyük olasılıkla seni bir höyüğe tıkarız. Gelgitle birlikte yelken açacağız, o yüzden acele et."

Varg keseye bakakaldı.

"Aptal olma," dedi Svik. "Al onu."

Varg söyleneni yaptı. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı, sonra Glornir uzaklaştı. Onu uzun bir süre süzen Vol, ardından Glornir'i takip etti.

"Bunu çözdüğümüze sevindim," diyen Svik, ellerini ovuşturdu. "Şimdi gidip şu sikkeleri harcayalım."

BÖLÜM ON YEDİ

ORKA

Orka koşarken göğsü inip kalkıyor, ciğerleri yanıyordu. Havadaki duman kokusunu alabiliyordu. Dişbudak vadisi çok gerisinde kalmıştı, sırtı koşarak tırmanmış, onu ve ormanlık alandan geçerek uzaktaki yuvasına doğru yokuştan aşağı hızla inmeye başlamıştı.

Dalların arasında alevler titreşiyordu. Ter gözlerini yaktı, bedeni ağırlaştı, dallar derisini kırbaçladı ama koşmaya devam etti. Bağrışmalar geliyordu. Ormanlık alanda siyah bir duman bulutu yükseliyordu.

Sanki ölü tanrı Berser uyanmış, bir savaş davulu çalıyormuş gibi ritmik bir gümbürtü vardı. Yer titriyor, dallar sallanıyordu.

Koşmaya devam ederken alevlerin çıtırtısına karışan sesler duydu.

Bir çarpışma, bir savaş narası ve dehşet içinde, yüksek bir çığlık.

Breca.

İçinde kabaran korku ve öfke birleşerek onu besledi. Demir ve çelik çarpışırken çığlıklar arttı.

Sarmaşıklar ayağına takılınca tökezledi ama mızrağıyla dengesini sağladı, ağaçların etrafından dolanarak eğreltiotları ve sazların arasından bir yol açıp koşmaya devam etti. Kalbi göğsünde gümbür gümbür çarpıyor, kanı kafatasının içinde yüksek

sesle dolaşıyordu. Zemin düzleşmeye başladı, evine yaklaşmıştı. Birden seslerin kesildiğini fark etti. Kesif bir duman kütlesi ağaçların arasında dönerken alevlerin çıtırtısından başka bir şey duyulmuyordu.

Çiftliğin etrafındaki açıklığa daldı. Kapılar açıktı, biri tek menteşenin üstünde asılı duruyordu. Kapıların ve çitin ötesinde, evin duvarları ve çatısı yanıyor, alevler parlayarak gökyüzüne ulaşıyordu. Avluda girdap gibi dönen siyah duman pek çok şeyin görünmesini engelliyordu.

Orka kapılara doğru koşarken mızrağının deri kılıfını sıyırıp attı. Aralarından geçerken çiftliği koruyan büyülü rünlerin oyulduğu ahşap direklerin yandığını ve yok edildiğini gördü; bunu ancak bir *Galdurman* ya da *Seiðr Cadısı* yapabilirdi.

Avlu çizme izleriyle doluydu. Ölü tavuklar ve keçiler etrafa dağılmış yatıyordu; ambar ve ahırın kapıları açıktı, midilli Snort görünürde yoktu. Derenin yanında kayanın üzerine kıvrılmış bir suret vardı. Spert, doğal olmayan bir şekilde hareketsizdi, halkalı vücudundaki bir delikten siyah sıvı sızıyor, etrafında bir düzine kadar daha küçük beden, *tennúr vaesen* yatıyordu. Hepsi ölmüş görünüyordu.

Orka'nın gözleri, olanları anlayabilmek için araziyi taradı. Salonunun kapıları kırılıp parçalanmıştı, girişin karşısında cesetler yatıyordu.

Çiftlik saldırıya uğramış, Thorkel salona çekilip kapıları kapatmış. Koridoru ateşe verip kapıları kırmışlar. Thorkel onları içeri almak yerine orada, en dar yerde tutmuş.

Merdivenlerden sıçrarken üzerlerinden geçtiği cesetlere baktı. Ormanda yaşayanların giydiği deri ve kürkleriyle bir erkek ve bir kadın. Her ikisi de kemiklerine kadar derin, vahşice açılmış kırmızı yaralar vardı. Salonun içinde, zeminde yer yer sazlar yanıyor, çatıdan alevli topaklar düşüyordu. Yerde parlayarak kıvılcım ve alev püskürüyordu.

Salonda iki ceset daha vardı, yere serilmiş ölüler ocağın yanındaki yığına doğru ilerliyordu.

Salon boyunca koştu, alevlerin etrafından dolanarak yoğun dumanın içinden geçip cesetlerin başında durdu.

Beş ya da altı ceset, birbirine dolanmış kadın ve erkekler, uzuvlar yerinden çıkmış, büyük yaralar açılmıştı. Kafatası tepeden çeneye kadar yarılmış bir adamın kafasında hâlâ uzun bir balta duruyordu. Diğerleriyse parçalanmış, diş ve pençelerle yırtılmış gibiydi.

Hepsinin ortasında Thorkel yatıyordu.

Biri göğsünde, biri karnında iki *seaks* kabzası gövdesinden dışarı çıkıyordu. Hem kendi yaralarının hem de çevresinde ölü yatanların kanına bulanmıştı. Göğsü hâlâ hareket ediyordu, her düzensiz, hafif nefesle dudaklarından kan geliyordu.

"Breca?" dedi Orka ama cevap gelmedi.

"BRECA!" diye bağırdı Orka, daire çizerek çılgınca odayı taradı ama yalnızca alevin çıtırtısını, salonun kerestelerinin gıcırtısını duydu. Oğlunu aramak için cesetleri tutup çekerek onları Thorkel'den uzaklaştırdı. Bir kadının altında daha küçük bir şekil gördü, cesedi kaldırdığında *tennúr* Vesli ortaya çıktı. *Vaesen* hareketsiz yatıyordu, kanatları gevşemişti, yüzü gözü kan içindeydi. Thorkel'in gözleri titreyerek açıldı, Orka'yı gördü.

"Breca'yı aldılar," diye hırıldadı, ağzının kenarından çizgi halinde kan süzülüyordu.

Orka eğilip kollarını Thorkel'in omuzlarının altına kaydırdı, elleriyle onu kavrayıp çekerek salondan sürükledi. Thorkel konuşmaya çalıştı ama sesi alevlerin arasından kadının duyamadığı bir hırıltıydı. Aniden bir yırtılma, bir kopma sesi geldi. Çatının bir kısmı çökerek içeri doğru göçtü, bir çarpma sesi ve alev patlamasıyla yukarıda mavi bir gökyüzü belirdi. Salon gıcırdarken tahtalar inledi; alevler çıtırdadı, dumanlar yükseldi ve Orka'nın etrafında bir kıvılcım şelalesi çağladı.

Thorkel'i salonun dışına, merdivenlerden aşağı sürükleyip yere yatırdı. Kül rengindeydi, dudaklarındaki kan kaymaktaşı teninde parlıyordu. Orka yanına diz çöküp başını tuttu, terle yü-

züne yapışmış saçlarını okşarken kalbini sıkıştıran bir el onu korkutuyordu.

Thorkel'in gözleri onunkilere sabitlendi.

"Onu aldılar," diye tekrar fısıldadı Thorkel, dudaklarında taze kan vardı. "Engel olamadım." Düzensiz nefesler alırken durakladı, bir spazmın acısıyla dudaklarını büktü. "Denedim."

"Onu geri alacağım," dedi Orka, içindeki hiddet ve korku dalgaları girdap gibi dönüyordu. Oğlunun peşinden koşmak, onu bulup sarılmak, kaçıranları öldürmek, parçalamak, lime lime etmek, Thorkel'ine bunu yapanların kafataslarını ezmek ve boğazlarını yırtmak istiyordu. Fakat onun yanından ayrılamazdı.

Thorkel'in dudakları kıpırdadı, nefesi ıslık gibi öttü ve Orka biraz daha yaklaştı.

"Ejderha tohumu," diye sıktığı dişlerinin arasından homurdandı, bedeni acıyla kasılırken kırmızı benekli tükürükleri dudaklarına ve çenesine saçıldı.

"Nefes al. Nefes almaya devam et," dedi Orka, Thorkel'in zayıflayan vücuduna bir emir, bir yakarış gibi.

"Ben... üzgünüm," dedi Thorkel, iç çekişten biraz hallice sesiyle.

Parmakları seğirerek Orka'ya uzandı. Sonra gitti.

"Hayır," dedi Orka, fısıldayarak elini sıkarken başını iki yana salladı. Gözyaşları görüşünü bulanıklaştırdı, çenesi ve boğazı gerilirken nefes almak zordu. "Yo, hayır, hayır, HAYIR!" diye haykırdı, başını kaldırıp dumanla kaplı gökyüzüne doğru uludu.

Orka, Thorkel'in başını yere yatırdı, parmak uçlarıyla dudaklarını okşadı. Ardından, alnından çenesine kadar yüzündeki dağınık çiziklerden sızan kanı sildi. Yavaşça ayağa kalktı,

soğuk bir rüzgâr yüreğini dağlıyordu. Silah kemerini kontrol edip avuçlarını küçük baltasının ve *seaks*'ının kabzasının üstünde gezdirerek mızrağını aradı. Sonra Thorkel'i taşımak için salonda bıraktığını hatırladı. Hızlı, emin adımlarla koridora geri döndü, soluğunu tutup yoğun dumanın içinden geçerek ocağın etrafındaki ceset yığınına geri döndü. Mızrağını aldı ve bir ses, bir tıslama duyup baktığında, *tennúr* Vesli'nin hareket ettiğini gördü. Orka *tennúr*'u yerden kaldırdı. *Vaesen*'in gözleri odaklanamasa da açıktı.

Bir şey daha.

Thorkel'in uzun baltasına doğru yürüdü, bir adamın kafatasına saplanmıştı, cesedin üzerine çizmesiyle bastı ve baltayı çekerek kurtardı. Ahşap sütunlar çatırdayarak, parçalanarak çökerken salondan dışarı koştu.

Orka kapı eşiğinden atlayıp merdivenlerden inerken bir duman ve alev patlaması oldu, salon arkasından çöküyordu. Duman ve kül bulutu onu yutarken bir ciğer dolusu havayı içine çekip ortalığın durulmasını bekledi. Tekrar hava soluyabildiğinde, Vesli'yi yere, Thorkel'in yanına yatırdı. *Vaesen* nefes alıyor, uzuvları seğiriyordu. Orka uzun baltanın sapını Thorkel'in eline koyup parmaklarını etrafına sardı. Sonra avludan, çitin kapısından çıkıp iz sürmeye başladı.

Bulması zor değildi; çimleri ezen birçok çizme izi, doğuya, ormanlık tepelere doğru giden bir çift atın toynakları ve kan vardı. Parlak kırmızı damlacıklar yere serpilmişti. Arazinin kapılarından Thorkel'in cesedine baktı, sonra kocasını öldürüp oğlunu kaçıranların kan ve izlerini takip ederek açıklıktan ve ağaçların arasından koşmaya başladı.

Çalılıkların arasında geniş bir yolu çiğneyerek aşmışlar, gizlenmek için hiçbir girişimde bulunmamışlardı. Orka onları doğuya doğru takip etti, yol yavaşça kuzeye, yokuş aşağı kıvrılıyordu. Orka daha nehrin sesini duymadan nereye gittiklerini tahmin etti.

Bunlar Asgrim'in katilleriyle aynı kişiler. Thorkel izlerini bir nehre kadar takip etmiş, üç tekne demişti. On iki ile otuz arasında bir mürettebat. Thorkel'in ruhsal yolculuğa gönderdikleriyle on kişi daha eksikler.

Hızını artırdı, yol açıktı. Breca'yı düşünmek içine bir kor düşürüyordu. Thorkel'in yüzü zihnine kazınmıştı: kanlı dudakları, kafasının içindeki fısıltı gibi sözleri. Göğsünde büyüyen keder, bir demir ocağı ateşinin öfkesiyle karışıyordu. Korku, öfke, acı, hepsi birbiriyle harmanlanarak yeni bir şeye dönüşüyordu.

Akan suyun sesi ve ardından onu delip geçen bir atın kişnemesi.

Orka yavaşlayıp yukarı baktı, öğle vaktinin çok geçmediğini anladı. Ağaçlar seyreliyordu. İleride hızla akan bir nehri, dağlardan gelen erimiş buzlu suyun elmas ışıltısını gördü. Suretler; iki, üç, belki daha fazla. Patikadan çalılıklara adım attı, çevresinde eğreltiotları ve uzun adaçayı bulunan bir ağacın arkasına çömelene kadar ormanlık alanda bir yarım daire çizerek süründü.

Ağacın arkasından dikkatle baktı.

Kıyıya bir tekne çekilmişti. Midilli Snort, yerde ölü yatıyordu, boynundaki yaradan yer kan gölüne dönmüş; üç erkek ve bir kadın, ellerinde *seaks*'larla hayvanı parçalıyordu. Hepsi sırım gibi, sert görünüşlüydü. Yün, kürk ve deri giymişlerdi. Mızraklarını nehir kıyısına bırakmışlardı, ellerinde keskin kılıçlar vardı. Yığılmış iç organların soğuk havada dumanı tütüyordu. Köpürerek çağlayan nehir, ileride bir granit levhanın etrafında çatallanarak iki kanala ayrılıyordu.

Orka zangırdayan vücudunu sakinleştirmek için derin, titrek bir nefes aldı, fısıldayarak ant içti. Ardından ağacın arkasından çıkıp mızrağını kaldırıp fırlattı. Mızrak hedefine varmadan o harekete geçmiş, baltasını kemerindeki halkadan sıyırıp almış, *seaks*'ını kınından çekip çıkarmıştı. Mızrağı yünlü, kahverengi kukuletalı yeşil bir tunik giyen, uzun boylu ve iriyarı adama

saplandığında bir çığlık ve hırıltı duyuldu. Sırtına isabet eden mızrakla adamın göğsünden kan fışkırdı, yüzüstü ölü atın üstüne kapaklandı.

Diğer üçü bir an donakalarak durdu, biri Snort'un arka ayaklarının eklemlerini parçalamak üzere baltasını yukarı kaldırmıştı. Hepsinin bakışı, bir savaş narasıyla, silahları bahar güneşinde parıldayarak hızla onlara doğru atılan Orka'ya kaydı.

Biri yaşlı ve kır saçlı, diğeri ise çenesinde birkaç tutamdan fazla tüy olmayacak kadar genç iki adam hemen açıldılar. Orka'nın önündeki kadın toparlandı, baltasını kaldırarak yere çömeldi. Orka sola saptığında, hızı ve yön değiştirmesi yaşlı adamı şaşırtmıştı. Orka'nın elindeki balta, adamın *seaks*'la yaptığı çevik hamleyi savuşturdu. Dönünce baltasının bıçağı adamın bileğini sıyırdı, acı bir iniltinin arasında Orka atılarak *seaks*'ını hasmının karnına sapladı. Birlikte sendelerken iki sevgili kadar yakındılar; Orka adamın karnındaki kısa kılıcını yukarı çevirdi, iç organlarını ve etlerini parçalayıp biçerek kaburgalarının altına kadar soktu. Sonra itti, adam çığlıklar atarak yere düşerken bağırsakları ayak bileklerine döküldü. Orka tökezleyerek nehre doğru ilerledi, dönüp kayarak savruldu dizlerinin üzerine düştü.

Kadının baltası, havada ıslık çalarak Orka'nın kafasının az önce olduğu yere indi. Orka'nın baltası ve *seaks*'ı kadının ayak bileği ve baldırına denk gelerek kesti; kadın bir çığlık atarak yalpaladı. Tek dizinin üzerine çöktü, düşerken baltasını geriye savurarak Orka'nın sırtını ve omzunu yaraladı. Ateş ve acıdan oluşan bir çizikten kan fışkırdı. Orka kadına doğru haykırıp üstüne atıldı ve ikisi yuvarlanarak, tükürükler saçıp hırlayarak nehir kıyısına geri döndüler. Kısa adımlarla yaklaşan çizmeler Orka'nın gözüne çarptı, onların peşinden koşan genç savaşçı tereddütle bir boşluk arıyordu. Orka, kadının bileğini tutup döndürdüğü baltasını kafasına geçirdi, kırılan kıkırdağın çıtırtısı duyuldu. Kadın çırpınırken ağzından ve çenesinden kan fışkırdı, gözleri geriye doğru yuvarlandı.

Belinde yakıcı bir acı dolaşan Orka bağırdı, donakalmış kadını itti ve kıyıda yuvarlandı. Peşinden gelen genç adam *seaks*'ıyla çılgınca ona saldırdı. Orka kendi *seaks*'ını savurduğunda kısa kılıçlar kıvılcımlar saçarak havada çarpıştı. Orka delikanlıyı ayak bileklerinden yakalayarak yanına düşmesini sağladı. Yuvarlanıp *seaks*'ını uyluğunun derinliklerine sapladı, gencin çığlık attığını duydu. Bıçağın kemiğe sürttüğünü hissetti, delikanlı ona doğru dönerken kendini uzaklaştırdı.

Orka sendeleyerek ayağa kalkıp kan tükürdü. Sırtı, omzu ve beli acıyla zonkluyordu. Hiçbirini umursamadan birkaç adım yürüdü, eğilip baltasını aldı.

Delikanlı ayağa kalkmaya çalıştı ama acıyla çığlık atarak yere yığıldı, parmaklarını Orka'nın hâlâ bacağına gömülü olan *seaks*'ının kabzasına doladı.

İnleyen kadın, dengesizce hareket ediyordu.

Orka sendeleyerek kendine gelmeye başlayan kadına yaklaşıp ona baktı.

"Kocamı öldürdünüz ve oğlumu aldınız," diye hırlayarak baltasını kaldırdı.

"Merhamet," diye sızlanan kadın, elini kaldırmıştı.

Orka baltasını indirdi, kopan parmaklar savrulurken balta kadının yüzünde çatırdadı. Kısa süren boğuk bir çığlığın ardından kadının ayakları çimenlerin üzerinde çırpındı.

Thorkel'in kanlı yüzü, Orka'nın gözünün önüne geldi, Breca'nın sesi kulaklarında çınladı. *Froa* ağacında duyduğu, oğlunun çiftlikteki çığlıklarıydı. Baltayı kadının kafasından çıkardı, dudakları kıvrılıp gözyaşları görüşünü bulanıklaştırırken baltayı tekrar tekrar indirdi. Kolu kalkıyor, iniyordu; kemiğin çatırtısı ıslak, parçalanma sesine dönüştü. Orka öfke ve kederle yükselen, vahşi, ızdırap dolu bir sesle çığlık attı. Baltasını yerdeki kadından geriye kalanlara sapladığında havaya uçuşan kan ve kemikler Orka'ya sıçrayarak onu kırmızıya boyadı.

Arkasından bir inilti duyunca yavaşladı, durdu ve güçlükle nefes alarak döndü.

Delikanlıya baktı.

Yerdeydi, bir eli Orka'nın bacağının derinliklerine gömülü olan *seaks*'ını kavramıştı; diğer elinde Orka'ya doğrulttuğu kendi kılıcını tutuyor, büyümüş gözlerle ona bakıyordu. Donakalmıştı, titriyordu, ekşimiş süt gibi solgun olan yüzü, acı, korku ve tiksinti içinde buruşmuştu. Gözyaşları, yanaklarındaki kirde çizgiler oluşturuyordu.

Orka baltasının sapını kemerinin halkasına geçirip katledilmiş midillisinin üzerine kapaklanmış adamın cesedine doğru yürüdü. Mızrağın sapını tuttu, içine gömüldüğü ölü adamın sırtına çizmesiyle basarak çekip çıkardı. Sonra çocuğa doğru yürüdü.

"Geri çekil, geri çekil, yoksa bağırsaklarını sökerim," dedi umutsuzca, yüzü seğiriyor, kısa kılıcı sallanıyordu.

"Ölü bir balığın bile bağırsaklarını sökemezsin," diye hırlayan Orka, iyice yaklaştı. Hızla fırlattığı mızrağı genç beceriksizce savuşturmaya çalışırken önkoluna sapladı. Çığlık atarak *seaks*'ını düşürdü, Orka mızrağı ona doğrulttu.

"Lütfen," diye cıyakladı genç adam.

Nehir kıyısına çekilmiş sekiz oturaklı bir tekne vardı. Nehir kıyısı boyunca uzanan zemin, sürüklenen diğer iki teknenin açtığı yarıklarla derin bir şekilde çizilmişti. Teknelerden birinin işgal ettiği alana kadar ilerleyen kan damlaları görülüyordu.

Hayatta kalanlar arasında yaralılar vardı. Breca?

Orka aşağı doğru meyilli kuzeye baktı, su koyu renkli bir granit parçasının etrafında köpürüyor, nehir ayrılarak iki kanal halinde akmaya devam ediyordu. Oğlunu kaçıran *niðing*'lerin izleyebileceği iki ayrı yol. Önünde yerde yatan çocuğa baktı.

"Oğlum nerede?" diye soran Orka, mızrağını göğsüne doğrulttu.

Delikanlı kanlar içindeki acımasız yüzüne, sonra da mızrağa baktı. Vücudunu döndürerek kendini geriye, nehre attı.

Orka öne atıldı, bileğinden tutarak onu geri çekti. Mızrağını

yukarı kaldırdı, döndürerek bir ters tutuşla omzuna sapladığı bıçağını, ete ve kaslara gömülü halde bıraktı.

Genç haykırdı, gözyaşları yanaklarından süzülüyor, burnundan sümük sarkıyordu.

"Seni öldüreceğim," dedi Orka. "Günlerin bitti."

Başında durup mızrağı etinde tutarken çocuk çığlık atarak yalvardı. "Bana bilmek istediklerimi söyle, işini çabuk bitireyim," diye hırladı Orka. "Ya da daha fazla acı çekebilirsin." Durdu, hıçkırıkları iniltiye dönüşene kadar çocuğun ağlayan yüzüne baktı, artık dikkatini çektiğinden emindi. "Oğlum nerede?"

"Irmakta. Onu aldılar," diye tiz bir sesle bağırdı delikanlı.

Orka mızrağı biraz daha itti, delikanlı bir çığlık daha attı. Mızrağın bıçağı omzunun derinine inerek toprağa saplandı, onu yere sabitledi.

"Bunu biliyorum, seni küçük sansar boku," diye homurdandı Orka. "Onu *nereye* götürüyorlar? Nehrin ikiye ayrıldığı yerde hangi yolu izlediler?"

"Bilmiyorum, bilmiyorum," diye mırıldandı. "Ben amcamla geldim." At leşinin üzerine düşmüş ölü adama baktı.

"Yanlış seçim yaptın," dedi Orka.

Delikanlı sızlanarak başıyla onayladı. "Duvara tırmanıp bir kapıyı açarsam, altınla ödeme alacağımı söyledi. Keskin gözlerim, uzun kollarım ve sessiz ayaklarım vardır." Nefesi kesik kesik geliyordu.

"Benim çiftliğimin kapısını açtın," dedi Orka soğuk bir sesle. Bir an Thorkel'in yüzü, dudaklarındaki kan gözlerinin önüne geldi. Çocuğun kolundaki mızrağı çevirdi.

Çocuk çığlık attı, kıvrandı, tekrar çığlık attı.

"Oğlumu kim aldı? Altın veren reis kim?"

"Ben... sana söyleyemem," diye hırıldadı çocuk, ağzından salyalar akıyordu.

Orka'nın mızrağı tutan parmak boğumları bembeyaz oldu.

"Lütfen, artık yapma," diye hıçkırdı delikanlı.

"Adı ne?" dedi Orka.

"Ben... ondan korkuyorum," diye yalvardı delikanlı, ağlıyordu. Mesanesi ona ihanet ederken keskin bir amonyak kokusuyla birlikte, pantolonunun içinden koyu bir leke yayıldı.

"*Benden* kork," diye hırladı Orka. Mızrağı tekrar çevirdi, eğilip hâlâ çocuğun bacağına gömülü olan baltasının kabzasını kavrayarak yavaşça uyluğunun kemiğine doğru sürükledi.

Çığlıkların dinmesini beklemek biraz zaman aldı.

"Adı ne?" dedi Orka.

Delikanlı ona baktı, gözleri acıdan neredeyse deliye dönmüştü.

"Drekr," diye fısıldadı.

Orka mızrağını çekip çıkardı, delikanlı çığlık atmak için ağzını açtığı anda göğsüne sapladı. Bütün ağırlığını mızrağa verdi, bıçağın kaburgalarının arasından geçerek kalbini deldiğini hissetti.

Çocuğun ağzından fışkıran koyu renkli kan çığlığını boğdu, sonra gözlerindeki hayat solmaya başladı.

Orka mızrağı çekip çıkararak delikanlının tuniğine sildi. Nehre, nehrin bembeyaz köpürdüğü, bölünüp ikiye ayrıldığı granit kayaya baktı. Kayanın cephesinin ötesinde arazi alçalırken ikiz nehirler kıvrılıp gözden kayboluyor, fiyorda ve Fellur köyüne doğru alçalıyordu.

"Drekr," diye fısıldadı Orka, soğuk mavi gökyüzüne.

BÖLÜM ON SEKİZ

VARG

Varg, Liga sokaklarında yürürken ona Svik ve Røkia rehberlik ediyordu. Kısa süre içinde, onların da yardımıyla iki keten iç tunik, yün pantolon, ince balıksırtı dokuma gri yün tunik, bronz kopçalı *winnigas* bacak sargısı, keçi derisinden *turn shoe** ayakkabılar, *nålbinding* bir bere ve çoraplar, koyun derisi astarlı meşin eldivenler, bronz tokalı bir kemer, geyik boynuzu kabzası olan düz deri kın içinde bir *seaks* ve fok derisinden ince bir pelerin almıştı. Bir de bunların hepsini koymak için kenevir bir çuval. Tüccarlar ona yaltaklandıkça kendini zengin bir mevkibeyi gibi hissediyordu. Bunun hiçbir anlam ifade etmediğini, parası ve ona eşlik eden iki Kan Yeminli savaşçı yüzünden böyle davrandıklarını biliyordu ama yine de bir yanı... iyi hissediyordu. Bu, uzun süredir hissetmediği tuhaf bir duyguydu.

Varg ona satırı veren adamı gördü, adama bir sikke verdi çünkü adam, o *niðing* bir köleyken ona iyilik yapmıştı. Svik ve Røkia'ya da birer çanak güveç ve birer dilim ekmek ısmarladı.

"Peynir de var mı?" diye sordu Svik tüccara.

"Peynir seviyorsun, değil mi?" dedi, dikkatle bakan Varg.

"Kim sevmez?" Svik peyniri alırken kaşlarını çatarak cevap verdi.

* Ortaçağ'da ayakkabı üretiminde yaygın hale gelen ve Viking ayakkabısı olarak tanınan, ayakkabının içten dışa doğru monte edildiği ve ardından dikişler ayakkabının içine getirilerek tamamlandıktan sonra tersyüz edildiği bir üretim şeklidir. (ç.n.)

Yürüdüler, Røkia üzerine bıçaklar ve baltalar dizilmiş bir tezgâhta durdu.

"Buna ihtiyacın var," dedi Røkia, bir balta alarak Varg'a uzattı. Baltayı alan Varg, dengeyi hissetti. Şaft kısaydı, balta başı kavisliydi ve alışılmadık biçimde ağırdı. Yıllar boyunca Kolskegg'in çiftliğinde baltalarla çalışmış, çok fazla kereste doğramış ve bir dağ kadar yakacak odun kesmişti. Yani baltaya alışkındı ama hiç böyle hissetmemişti.

"Fırlatmak için ağırlaştırılmış," dedi Svik. "Sapın ve bıçağın kıvrımına bak."

"Aha," dedi Varg, baltanın sapını avucunun içinde sıvazladı.

"Hiç baltayla dövüştün mü?" diye sordu Røkia.

"Hayır. Sadece yumruklarımla, söylemiştim."

"Evet, neyse, o zaman bir balta almalısın. Bir de mızrağın olacak ama paran bir kılıç almaya yetmez."

"Ya da nasıl kullanılacağını öğrenmeye," diye ekledi Svik. "Muhtemelen kafanın yarısını kesersin. Mızrak, *seaks* ve balta, başlangıç için bunlar yeterli."

"Ayrıca kemerinde birkaç bıçak olması her zaman iyidir," dedi Røkia. "Dönemecin arkasında seni neyin beklediğini asla bilemezsin."

Varg savaş sanatı üstüne tüm bu konuşmalar hakkında ne hissettiğinden emin değildi. Asıl niyeti, Frøya'nın intikamını almak, kız kardeşinin katilinin canına okumaktı. Zihnini başka herhangi bir şeyin meşgul etmesi tuhaf ve vefasızca geliyordu.

Yeminimi yerine getirme yolum bu. Dolambaçlı bir yol ama ilerleyebileceğim tek yol.

"Öyleyse baltayı alayım," dedi tüccara, biraz daha sikke çıkardı. "Peki ya bu?" diye sordu, rafta asılı, perçinli halkaları yağdan parıldayan güzel bir *brynja* zırhı işaret etmişti.

"Buna yetmez sikken," dedi Svik.

"Ayrıca, düşmanın cesedinden bir tane almak daha iyi olur," dedi Røkia. "Bir kavgada kazanmak daha iyi. Savaş şöhretini başka nasıl kazanacaksın?" Deliymiş gibi Varg'a baktı.

Halihazırda zırh giymiş bir savaşçıyla dövüşürse o zaman savaşçının yetenekli, kesinlikle ondan daha yetenekli ve ekstra zırh korumalı olacağı düşüncesi aklından geçti. Varg'ın, *brynja*'yı düşmanının cesedinden çıkaracak kadar uzun süre hayatta kalma ihtimali çok yüksek değildi. Ayrıca Varg, hayatı boyunca savaş şöhreti konusunda hiçbir şey düşünmemişti. Dövüş meydanında dövüşürken bile sadece bir sonraki yemeği düşünürdü çünkü Kolskegg'in ona sunduğu tek seçenek buydu.

"Zırh harika bir şey," dedi Svik. "Sivri demiri vücudundan uzaklaştırmaya yarar ama bu, daha da önemli," dedi, masanın üzerindeki sade bir miğfere vurdu. Kelepçelerle perçinlenmiş dört demir plaka ve bir burun koruması.

"Vücuduna bir bıçak saplanırsa yaşayabilirsin. Kafana saplanırsa..." Omuz silkti.

Varg miğferi alıp içine baktı, koyun derisi bir astarı ve ayarlamak için deri şeritleri vardı. Kafasına geçirdi, çene kayışını bağlayarak denedi.

"Güzel," dedi Røkia, parmak boğumlarıyla vurdu.

"Ayrıca saçını da gizliyor ki bu çok iyi," dedi Svik. "Saçların benimki kadar uzun ve güzel olana kadar kafanda tutmanı öneririm."

Røkia burnunu kıvırdı.

"İşte," diyen Svik, masanın üzerine serilen diğer malları işaret ediyordu. Kıvılcım çıkarmak için çakmaktaşı, demir, balık oltaları ve yaraları dikmek için hayvan bağırsağı, rulo halinde keten sargılar, ahşap ve deriden kavisli bir sapa sabitlenmiş başka bir yassı demir parçası vardı.

"Bu da ne?" diye sordu Varg.

"Yaraları dağlamak için bir demir," dedi Røkia, cehaletine bir kez daha kaşlarını çatmıştı.

Svik gülümsedi. "Başkalarını şişleyebilmen için ihtiyacın olan her şeyi aldık ama başka birinin seni delmesi ihtimaline karşı da bazı önlemler almalısın."

"Mantıklı," diye mırıldandı Varg, geri dönemeyeceği bir yolda körü körüne ilerliyormuş gibi hissediyordu.

"Güzel. O halde işimiz bitti," dedi Røkia, gökyüzündeki güneşe bakıyordu. "En iyisi geri dönmek."

Varg eski tuniğini ve pantolonunu, üstünde deriden çok delik olan ayakkabılarıyla birlikte ziyafet salonunun arka tarafında, eğimli kayalıkların ve çam ağaçlarının altındaki bir alanda yanan ateşe attı. Sonra kül ve yağdan yapılmış, sabunla köpürtülmüş sert at kılından bir fırça kullanarak varildeki buz gibi soğuk suyla vücudunu yıkadı. Giyinirken Svik önüne bir tabak soğuk koyun eti ve turşu koydu; *winnigas*'ını baldırlarına sıkıca sarıp kemerini takarken ağzını tütsülenmiş etle doldurdu. Sonunda demir miğferinin çene kayışını kemerine geçirip kopçasını taktı, silahlarının yanında asılı kalacak şekilde bağladı. Kesesinin yanında kemerinde asılı duran balta, *seaks*, miğfer ve satırın ağırlığı garip gelmişti; böyle giyinmeyi hayal dahi etmemişti ama temiz olmak, Kolskegg'in çiftliğinde kalsa ölene kadar giyemeyeceği kadar güzel giysiler giymek, iyi hissettiriyordu. Dudak kenarlarının bir tebessümle seğirdiğini hissetti, Frøya'nın onu görebilmesini çok isterdi. Onun buz gibi toprakta olduğu düşüncesi gülümsemesini soldurdu.

"Daha iyi," dedi Svik, dimdik duran Varg'a bakıyordu. "Artık bir köleye ya da *niðing* bir dilenciye benzemiyorsun. Sahi, bu da senin; Glornir'den bir hediye," dedi, Varg'ın önceki gün eğitimde kullandığı siyah boyalı kalkanı kaldırdı. Varg onu sırtına asıp Liga'da satın aldığı ve her şeyi içine koyduğu çuvalını aldı. Sonra toplanma borusu çalındı. Svik, Varg'ı aceleyle Mevkibeyi Logur ve karısı Sälla'nın, etrafında bir düzine sadık muhafızıyla açık kapıların önünde beklediği ziyafet salonunun önüne götürdü. Glornir, parlak bir *brynja* içinde, kemerinde demir bir miğfer asılı, uzun baltası elinde, Kan Yeminliler'in başında duruyordu. Arkasında, kırmızı lekeli siyah kalkanları sırtlarına asılmış; *brynja*'lar, yünlü tunikler ve meşin zırhlar içinde,

mızrakları omuzlarında, uzun baltaları ellerinde, kalabalık bir savaşçı kitlesi toplanmıştı.

İki efendi birbirini başıyla selamladı, ardından Glornir savaşçılarını avludan çıkardı. Varg ve Svik'in avlunun yanında durduğunu gören Glornir, bir şeyler söyleyerek elini uzattı; Vol ona ucunun üzeri deri kaplı gri, dişbudak sapı olan bir mızrak verdi.

"Bu artık senin," dedi. Glornir'in attığı mızrağı, Varg zorlanmadan yakaladı.

"Sandığına oturacağın Aslog'undu. İyi bir adamdı ama kafasına sahip çıkacak kadar değil," dedi Glornir. "Ruhsal yolculuğuna çıktığı için artık mızrağına ihtiyacı olmayacak. Sana savaş şöhreti getirsin."

Varg ne diyeceğini bilemeden başıyla onayladı, Glornir yanından geçerek Kan Yeminliler'i Liga sokaklarına çıkardı. Varg ve Svik yürüyen savaşçıların sonuna katıldı.

Geniş bir caddede uzun adımlarla ilerlerken insanlar, Kan Yeminliler'in geçmesi için kenarlara doğru çekiliyordu.

"Kafan nasıl?" dedi bir ses. Torvik, demircinin çırağıydı.

"Senin demir ustası içindeymiş ve çekiciyle dışarı çıkmaya çalışıyormuş gibi," dedi Varg.

"Aha," diye güldü Torvik. "Bal şarabı iki ucu keskin bir kılıç, değil mi?" dedi şakağını ovuşturarak. "Dünyayı bir süreliğine daha iyi hale getiriyor, sonra daha da kötüleştiriyor. Çok, çok daha kötü."

Dağınık düzende yürümeye devam ettiler.

"Mevkibeyi Logur, Kan Yeminliler'e karşı çok iyi," dedi Varg, savaşçıların yedi sekiz gün boyunca tüketmiş oldukları yiyecek ve şarap miktarını düşünmüştü.

"Doğru ama Kan Yeminliler de ona iyi davranır," dedi Torvik.

"Nasıl yani?" diye sordu Varg.

"Logur'un ziyafet salonundaki kutsal emanet. Onu Logur'a Kan Yeminliler verdi."

"Kutsal emanet mi?"

"Evet, *Guðfalla* gününde tanrıları Savaş Düzlüğü'ne çağıran

Vackna Borusu'nun bir parçası. Logur'un makam koltuğunun üzerindeki ahşap kirişte durur ve onun zengin olmasına yardımcı olmuştur."

"Anladım," diye başıyla onayladı Varg, kirişte kemik beyazı bir kıymık gördüğünü hatırladı. Ondan tuhaf bir duygu yayıldığını hissetmişti. Kutsal emanetlerin gücü vardı. Bunu herkes bilirdi. Kraliçe Helka, Orna'nın, Darl'daki kalesinin üzerinde kanatları açık dev kartalın iskeletini ortaya çıkardıktan çok kısa süre sonra makam koltuğuna yükselmişti.

"Glornir'in Logur'a verdiği cömert bir hediye," dedi Varg.

"Glornir değil," dedi Torvik. "Kafakıran'dı. Eski şefimiz."

"Kafakıran mı?" dedi Varg, Kolskegg'in çiftliğinde, kölelerin kamp ateşi etrafında anlattığı, bu korkunç, acımasız savaşçı hakkındaki hikâyeleri hatırlıyordu.

"Kafakıran öldü ama Kan Yeminliler yaşıyor," dedi Svik. "Ve Kan Yeminliler, Logur için ona parçalanmış bir inek boynuzu parçası vermekten daha fazlasını yaptı."

"O halde Kan Yeminliler ne yapıyor?" diye sordu Varg, parçası olmaya başladığı bu ekip hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordu.

"Bu limanı korsanlardan ve akıncılardan koruyoruz," dedi Svik. "Biz koyunları koruyan kurtlarız."

"Kurtların koyunları yediğini sanıyordum," dedi Varg.

Svik gülümsedi. "Bazen yeriz." Omuz silkti. "Ama bize para ödeyen koyunları değil."

Sokak rıhtımlara çıktı, Varg bir şeylerin ters gittiğini anında anladı.

İnsanlar koşuyordu; liman işçileri, tüccarlar, satıcılar. Ellerinde mavi kalkanları olan Mevkibeyi Logur'un bir avuç muhafızı diğer tarafa doğru koşuyordu. Varg sokağı terk edip rıhtıma giren son Kan Yeminliler'den biriydi. Çığlıklar, taşları çiğneyen çok sayıda ayak ve ayaklardan daha da fazla toynak sesi vardı.

Glornir, Kan Yeminliler'i gemileri *Sea Wolf*'a* götürüyordu,

* Denizkurdu; ünlü bir deniz yaratığı anlamlarına gelir. Aynı zamanda hayatının çoğunu gemide geçirmiş ve bu nedenle denizcilik konusunda deneyimli kişi anlamına da gelir. (e.n.)

insanlar koşarak bağırıyor, toynak sesleri yükseliyordu. Varg gerildi, zıplayarak savaşçıların başlarının üzerinden neler olduğunu görmeye çalıştı. Ardından Kan Yeminliler'in önünde bir alan açıldı, *Sea Wolf*'un demirlediği iskeleye yaklaşırlarken taş rıhtım boştu.

Sakallı demir miğferler ve uzun, katmanlı zırhlar giymiş savaşçıların bindiği atlar, boydan boya dizilerek yollarını kesmişti. Başlarında Jaromir vardı, Ilia yanındaydı. Elinde, oku kirişe yerleştirilmiş kavisli bir yay tutuyordu.

Glornir birkaç adım yürüdü, sonra durup elini kaldırdı. Kan Yeminliler arkasında dalgalanarak durdu, yol boyunca geniş çe yayıldı. Kalkanlar sırtlardan indirilip yumruklarla kavrandı, miğferler kafalara bağlandı. Edel'in kurt köpekleri hırladı.

Jaromir atını mahmuzladı ve hayvan, bahar güneşinde parlayan mızraklarıyla arkalarında yığın halinde duran *druzhina*'nın önüne geçti.

"Dilekçem ve kanıtımla mevkibeyiniz Logur'u ziyaret edecektim," dedi. "Ama sonra bana *drakkar*'ınızın denize açılmaya hazırlandığı söylendi." Burnunu çekti. "Yalnızca suçlular kaçar."

Glornir hiçbir şey söylemedi, sadece boş, duygusuz gözlerle ona baktı.

"Bana Sulich'i ver," dedi Jaromir. "Akıllı ol. Savaşçılarını ve gemini kurtar." Omzunun üzerinden, iskelenin girişine, ellerinde yanan meşalelerle bekleyen bir çift atlıya baktı. Varg, *Sea Wolf*'un üzerinde hareket eden suretler gördü.

"Kendimden birini teslim edeceğimi düşünüyorsan, güneşte çok fazla kalmışsın," diye homurdandı Glornir, başını iki yana sallıyordu. "Hayır." Uzun baltasını iki eliyle kaldırdı, vücudunun üzerinde gevşek bir şekilde tuttu, kana bulanmış kalkanı sırtında asılıydı.

Jaromir'in dudakları büzüldü, ardından Varg'ın takip edebileceğinden çok daha hızlı, yayını kaldırarak gerip bıraktı. Havada bir demirin ıslık sesi duyuldu, arkasından bir çatırdama oldu. Ok parçalanarak Glornir'in ayaklarının dibine düştü, uzun baltası elinde sallanıyordu.

Jaromir ve *druzhina*'sı ağızları açık bir şekilde bir an donarak bakakaldılar, ardından Jaromir elini kaldırdı.

"FIRLAT!" diye haykırdığında kırk ya da elli ok, yaylarını terk etti.

Kan Yeminliler öne atıldı, kalkanlar Glornir'in etrafını sardı. Varg, Einar ve Røkia'yla birlikte daha pek çok savaşçıyı kalkanlarının arkasına eğilerek Glornir'i korurken gördü. Oklar yağmur gibi yağarak ıhlamur ağacından kalkanlarda takırdadı, sonra bir nara duyuldu. Einar dimdik doğruldu, fırlattığı mızrak havada uçarak bir *druzhina* savaşçısının göğsüne saplanıp savaşçıyı kanlar içinde eyerinden aşağı savurdu.

Jaromir yayını kalçasındaki kılıfına geri koyup kılıcını çekti. Çığlık atıp atını mahmuzladı, arkasındaki savaşçılar mızraklarını indirerek ileri atıldılar.

"KALKAN DUVARI!" diye bağırdı Glornir.

Varg'ın etrafındaki savaşçılar hareketlendi, birbirlerine yanaşarak kaldırdıkları kalkanlar havada çarpıştı. Varg, orada durup kalkanını kaldırdı ama ne yapacağını bilemedi. Duvarın önünden sarsıcı bir çarpışma sesi geldi ve Varg'ın durduğu yere kadar dalgalandı. Atlar ve savaşçılar çığlık atıyor, çelikler birbirine çarpıyordu.

Arkasından toynak sesleri duyuldu, dönüp baktığında daha fazla atlı savaşçının rıhtımdan onlara doğru hızla geldiğini gördü. Toynakların altında taşlar kıvılcımlar saçıyordu.

"DİKKAT!" diye haykırdı Svik, Varg'ın yanındaydı. Kalkan duvarının arkasından bir sıra savaşçı dönerek bu yeni düşmanla yüzleşmek için yeniden şekilleniyordu.

"Miğfer," diye bağırdı Svik. Varg, Kan Yeminliler'de miğferini takmayan tek kişinin kendisi olduğunu fark etti.

Kemerini yokladı, çene kayışını çözemeyip pes etti. Toynakların gök gürültüsü gibi gelen sesi yardımcı olmuyordu.

Başını kaldırdığında, açıkta durduğunu ve binicilerin ona doğru koştuğunu fark etti, hiç düşünmeden Røkia'nın öğrettiği gibi kalkanını önüne kaldırdı. Bir binici, atını ona doğru mahmuzladığında at etinden oluşmuş bir dağ ona doğru savruldu.

Atın sırtındaki savaşçı, pullu zırhının içinde parlarken kılıcını havaya kaldırmıştı.

Varg, Svik'in adını haykırdığını, onu kalkan duvarına çağırdığını hayal meyal duyarak yaklaşan ölümüne baktı. Artık çok geçti. Görebildiği tek şey, savaşçının öfkeli yüzü, yağlı sakalı ve parıldayan soğuk çeliğiydi. Zaman yavaşlamış gibiydi, atın omzundaki ve göğsündeki kaslar kasılıp genişlerken Varg kalkanını yukarıda tutarak yana kaydı. Kılıç kalkana çarptı, kof bir darbeydi, yine de şiddeti Varg'ın kemiklerini sarsarak omzuna geçip kaslarını uyuşturdu. Binici yanından geçerken Varg içgüdüsel olarak mızrağını onun sırtına doğru sert bir şekilde sapladı.

Mızrağın zırhı ve eti delerek kaburgalarının altına girmesi gerekirdi ama bunun yerine başka tarafa sekti, Varg tutamayarak düşürdü. Mızrağa baktı. Bıçağın üstündeki deri kılıfı çıkarmamıştı.

Çevresindeki diğer *druzhina*'lar, seslerini daha da yükselterek Svik'e ve kalkan duvarına çarpıyorlardı. Gri taşların üstünde kanlar havada uçuşuyordu.

Bu sırada Varg'ın binicisi dizginleri çekiştirdi, atına dar bir daire çizdirerek geri çevirdi.

Varg hiç düşünmeden kalkanını bırakıp savaşçıya doğru koştu. Sıçrayıp atın yelesini avuçlayarak kendini hayvanın sırtına doğru çekti, *druzhina* savaşçısı bükülerek kılıcını Varg'a saplamaya çalıştı. Zırhlı bir dirsek Varg'ın burnunu bulup çatırdatarak kan fışkırmasına sebep oldu ama bir kolu savaşçıya dolanmış, diğer eli *seaks*'ını bulmaya çabalayan Varg duruşunu bozmadı. Boynuz kabzayı bularak kınından kurtarıp savaşçının sırtına sapladı, zırhın katmanlı plakaları bıçağın yönünü değiştirdi. *Seaks* kıvılcımlar çıkararak demiri sıyırırken, kopçaların ve deri şeritlerin zırhı sıkıca bağladığı en küçük boşluğu buldu. Bıçak içeri kayarak yünü ve keteni kesip ete gömüldü. Varg daha güçlü itince savaşçı eyerinde eğildi ve Varg'ın *seaks*'ı

daha derine saplanırken yüksek perdeden bir çığlık attı. Varg savaşçının gücünü kaybettiğini hissedebiliyordu, son bir hamleyle bıçağı döndürdü. Binici devrilip eyerinden düşerek taşa çarpmıştı. Seğiren vücudu yerde uzanıyordu.

Varg kesik kesik nefes alarak eyere atlayıp ne yapacağını bilemeden orada oturdu. Daha önce hiç ata binmemişti. Hayvanın sırtı, yerden göründüğünden çok daha yüksekteydi, gerilen kaslarının gücünü altında hissedebiliyordu.

Etrafındaki çarpışma şiddetlenmişti, atlar şaha kalkıp kişniyor, Kan Yeminliler kalkan duvarlarında sağlam duruyordu. Birkaç yerde münferit dövüşler vardı. Edel ve kurt köpekleri bir atı deviriyordu.

"Berser'in kıllı kıçı, orada ne halt ediyorsun?" Svik, kana bulanmış yüzünde vahşi bir sırıtışla seslendi.

Varg ona öylece baktı.

Borular çalıyor, kalkanları mavi boyalı olan savaşçılar rıhtım kenarına akın ediyorlardı. Mevkibeyi Logur gelmiş, emirler yağdırıyordu ama savaş çoktan durmuş, Kan Yeminliler ve *druzhina* ayakta dikilerek fiyorda bakıyordu.

Üç devasa, gösterişli *drakkar,* güvertelerinden öttürdükleri borularla suda süzülüyorlardı. Kara yelkenlerinin üstünde kanatları açılmış, gagası ve pençeleriyle saldıran bir kartal resmi göze çarpıyordu.

Varg bile bunun kimin sancağı olduğunu biliyordu.

Kraliçe Helka, Liga'ya gelmişti.

BÖLÜM ON DOKUZ

ORKA

Orka çiftliğin kapısından içeri girdi. Alevler sönmüş, salonun çoğu çökmüştü, hâlâ ayakta olan birkaç sütun ve kiriş, hasta kemikler gibi kararıp bükülmüştü. Havada asılı duran duman, hafif bir esintiyle tembelce dağılıyordu. Elinde baltasıyla yatan ve görmeyen gözleriyle bakan Thorkel'in cesedine doğru yürüdü. Yeniden bir keder dalgası onu sarstı, karnında bir kasılma hissetti ve dönüp eğilerek yere kustu.

"*Hanımım*," dedi tiz bir ses, Orka nehrin yanında bir hareket gördü. *Tennúr* Vesli, kayasının üzerindeki Spert'in gevşek bedeninin yanında diz çökmüştü. Tükürerek çenesindeki safrayı attı; sırtındaki, omzundaki ve belindeki yaraları hissederek onlara doğru yürüdü. Küçük bedenler derenin çevresine dağılmıştı, bir düzine ölü *tennúr* iki büklüm yatıyordu. Orka'nın nehir kıyısında dövüştüğü gibi yün ve deri giyinmiş bir adam da vardı. Oduncu kıyafetleri ve yanında mızrağıyla, bir ayağı derede yerde yatıyordu. Aralanmış ağzında, dehşet dolu istemsiz bir sırıtma vardı. Yüzünün yarısı siyahtı, su toplamıştı. Dışarı fırlayan koyu renkli damarları örümcek ağı gibi kıvrılıyordu. Şişliğin ortasında iğne batmasına benzeyen küçük, yuvarlak bir yara vardı.

Spert'in iğnesi, diye düşündü Orka. Davetsiz misafirlere ne yaptığını daha önce görmüştü.

"*Spert yaşıyor,*" dedi Vesli. Kendi kafasındaki kanı yıkamış ve yarayı temizlemiş, alnından yukarıya kafatası boyunca uzanan pütürlü bir yarık ortaya çıkmıştı. Keskin bir bıçakla yapılmamıştı, daha çok jilet gibi dişler tarafından çiğnenmiş gibi görünüyordu.

Orka, Spert'e baktı. Uzun vücudunun böcekkabuğuna benzer halkalı bölümleri hafif nefeslerle inip kalkıyordu; yan tarafındaki yara, pıhtılaşmış siyah bir sıvıyla kaplıydı. Orka kaşlarını çattı. Yara dikilmişti. Bir tür soluk iplik yarığın etrafındaki bölümleri örerek sıkıştırmış ve yara, kaynamış zamk gibi kalın ve opak garip bir maddeyle kaplanmıştı. Vesli, ıslattığı keten bir sargıyla Spert'in ağzına yavaşça su damlatıyordu.

"Yarasına sen mi dikiş attın?" dedi Orka.

Vesli başıyla onayladı, Orka'ya baktı ve tuniğindeki kan lekelerini gördü.

"*Vesli sana da yardım etsin. Vesli yaraları iyileştirmekte ustadır.*"

Ben de yara açmakta ustayım, diye düşündü Orka.

Spert'in iri gözleri Orka'nın sesiyle açıldı.

"*Hanımım,*" diye hırıldadı.

Vesli kanatlarını açarak hareketlendi, Orka'nın sırtına ve omzuna doğru kanat çırptı, havada asılı kaldı. Orka'nın yarasını incelemek için tuniği çekerken sivri parmakları şaşırtıcı derecede nazikti. Elindeki keten bandajı derin yarayı temizlemek için kullandı, sonra bir tükürme sesi geldi ve Vesli yaraya bir şey sürmeye başladı. Her ne ise Orka'nın sırtındaki ve omzundaki zonklayan ağrı hızla hafiflemeye başlamıştı.

Orka, *vaesen*'in yanında diz çöküp elini onun başına koydu. "Buradayım," dedi.

"*Spert üzgün. Spert denedi,*" diye gakladı yaratık. "*Spert birçok vaesen öldürdü ama kötü Maður Spert'e mızrak sapladı.*" Öksürünce vücudunda bir ürperti oldu, ağzından siyah sıvı sızdı.

Orka, derenin yanındaki adamın cesedine baktı.

Bunu ona ödetmişsin.

Vesli kanat çırparak yere kondu, Orka'nın belindeki yaraya bakabilmek için *vaesen* sivri parmaklarıyla Orka'nın tuniğini çekiştirdi. Olumsuz bir ses çıkararak derede ıslattığı keten sargıyı sıkıp yarayı temizlemeye koyuldu.

"İyi iş çıkardın Spert," dedi Orka, Vesli'nin çalışmasına izin verdi. "Şimdi dinlen. İyileş."

"*Breca?*" dedi Spert, Orka'ya bakıyordu. Orka'nın yarasıyla ilgilenen Vesli duraksadı.

Orka derin bir nefes aldı, sonra sözcüklerin ağzından çıkamadığını fark etti.

Onu aldılar.

"Burada ne oldu?" diye sordu, cevap vermek yerine.

Spert'in ağzı kıpırdadı, öksürdü.

Vesli başını eğdi. "*Maður ve vaesen duvarın üzerinden geldiler. Spert onlarla savaştı, Thorkel salonun kapılarını sürgüledi.*" Yanmış iskelete baktı, sivri parmaklarını boğazına koydu. "*Ateş ve duman, çok kötüydü, hepimiz boğuluyorduk. Thorkel kapıları açıp savaştı.*" Boğazından tıkırtıya benzer bir ses çıkardı. "*Thorkel vahşiydi. Thorkel değişti, o bir...*" Sadece başıyla onaylayan Orka'ya baktı. "*Savaşçılar ve vaesen içeri girdi, tennúr da.*" Durdu, hırlayarak yüzünü buruşturup yere tükürdü. "*Yeminsiz tennúr ve diğerleri.*"

"Hangi diğerleri?" diye homurdandı Orka.

"*Skraeling ve... başka bir şey daha. İnsan ama değil,*" dedi. "*Thorkel gibi ama... değil,*" diye omuz silkti Vesli.

"Lekelilerden biri mi?" diye üsteledi Orka. "İnsan ama aynı zamanda hayvan."

"*Evet, evet,*" dedi Vesli. "*İki uzun, keskin pençesi olan adam. Thorkel'le dövüştü. Kötü adam, acımasız.*"

Pençe mi? Thorkel'in vücudundaki seaks'lar mı?

"Gözlerini gördün mü?" diye sordu Orka.

Vesli başıyla onayladı. "*Ateşteki közler gibi kırmızı parlıyorlardı.*"

Orka hafifçe mırıldandı.

"Ya sonra?" dedi, ne olduğunu bildiği halde, duymak istemese de duymak zorundaymış gibi hissediyordu.

"*Tennûr içeri girdi, Breca'yı almaya çalıştı,*" dedi Vesli, dudaklarını bir kez daha vahşice büktü. "*Vesli onlarla savaştı.*" Elini başındaki yaraya koyup omuz silkti, kanatları ürperiyordu. "*Vesli'nin bildiği bir sonraki şey, Orka'nın onu salonun dışına taşıması. Vesli minnettar.*"

Orka başıyla onayladı.

Vesli, Orka'nın belindeki ve omzundaki yaralara bakmak için kadından bir adım uzaklaştı.

"Vesli yardımcı olabildi mi?" diye sordu, yüzüne ince bir tebessüm yayılırken minik, keskin dişleri ortaya çıktı.

Orka ayağa kalkıp gerindi, dikkatlice omzunu döndürüp yana doğru kıvrıldı. Her iki yarası da daha iyiydi. Hâlâ acıyı hissediyordu ama daha azdı. Parmak uçlarını belindeki yarıkta gezdirirken yapışkan bir şey hissetti.

"*Orka şimdi daha çabuk iyileşiyor,*" dedi Vesli.

"Bunu nasıl yaptın?" dedi Orka.

Vesli öksürüp yapışkan bir şey tükürdü, sonra onu parmaklarıyla yoğurmaya başladı. Madde tendon gibi katılaşıp tel gibi oldu.

Orka bilmek istemediğine karar verdi.

"Sen ve Spert yeminlerinizden özgürsünüz," diyen Orka, bir Vesli'ye bir Spert'e, sonra onların yaralarına baktı. "İkiniz de hak ettiniz."

"*Vesli sana yardım etsin.*"

"Spert'e göz kulak olarak bana yardım edebilirsin." Gökyüzüne baktı, havada hâlâ siyah duman filizleri vardı. "Onu çiftlikten uzaklaştır. Köyden insanlar gelebilir. Seni ve Spert'i

bulurlarsa ikinizi de öldürürler." Thorkel'e geri dönüp onun başında durup solgun, yaralı yüzüne baktı.

Elimde olsaydı burada seninle kalır, seni asla bırakmazdım sevgili eşim.

Ne yapması gerektiğini bildiği için uzun, kesik kesik iç çekti. Ahıra yürüyüp bir kürek buldu, sonra avluya döndü ve yerde adımlarını saydı. Salonun batı ucuna yakın bir yerde durup kazmaya başladı. Bıçağın tok bir sesle katı bir şeye çarpması çok uzun sürmedi. Tahta bir sandığı ortaya çıkararak kazmaya devam etti. Toprağı temizledikten sonra uzanıp ipten bir sap tutup sandığı topraktan kurtardı, sürgüyü iterek kapağı açtı.

Anılar sel gibi akmaya başladı. Thorkel'e, savaşa, ölüme, ölenlerin çığlıklarına dair anılar. Eski dostlar, eski düşmanlar. Bazıları hem dost hem düşman olmuştu. Başını iki yana sallad vücudu bir ürpertiyle sarsıldı. Uzun zamandır bu anılarla savaşıyordu, onlara yüz çevirmiş, onları dağıtmaya ya da sandığa gömdüğü gibi gömmeye çalışmıştı.

Ama bu sefer öyle olmayacaktı.

Artık onlarla kucaklaştığına göre, gözleri savaş ve kandan başka bir şey görmeyene kadar büyümelerine izin verebilirdi.

Çünkü ben buyum. Breca benim yanımda güvende olana kadar bu benim geçmişim, geleceğim.

Uzanıp cilalı deriden bir kının içinde, üstü işlemeli, mors dişinden kabzası olan bir *seaks*, gümüş yüzükler ve kopçalar aldı. Diplere uzanarak birbirine dolanmış gümüş ve altın halkalarla dolu bir yığın çıkardı. Küreği alıp Thorkel'e doğru yürüdü, baltayı ve kol halkalarını onun yanına koydu. Önce sığ bir mezar kazdı, sonra durdu, sadece ona yakın olmak isteyerek yanına çömeldi. Hazır hissedince vücuduna saplı iki *seaks*'ın kabzalarını kavrayıp, hırıltıyla karışık bir homurtuyla çekip çıkardı. Uzun bir süre baktıktan sonra yere fırlattı, Thorkel'in cesedini mezara sürükledi.

Vesli kanat çırparak ona katıldı, Thorkel'in tuniğini çekerek yardım etmeye çalıştı. Cüssesine kıyasla oldukça güçlüydü.

Thorkel'i mezara kaydırdı, eli hâlâ uzun baltasının sapındaydı. Orka onu göğsüne yerleştirdi, sonra *seaks*'ı kınıyla birlikte yanına koydu. Altın halkaları bileklerinden ve kollarından yukarı kaydırdı. Ayağa kalkıp işine devam etti, avludan kereste ve taş toplayarak çevresine bir höyük inşa etti. Sonunda yalnızca Thorkel'in yüzünün hâlâ görülebildiği gökyüzüne açılan tek bir boşluk kaldı. Orka durdu ve sandığa geri dönüp, iki eliyle uzanarak rulo haline getirilmiş bir koyun postu çıkardı. Yere serip açarak perçinli bir zırh, bir *brynja* ortaya çıkardı. On yılı aşkın bir süredir toprağa gömülü bir sandığın içindeydi ama sanki yeniymiş gibi parlıyordu. Sandığın içindeki yağ ve havasızlık onu pastan korumuştu. Orka *seaks*'ının, baltasının ve içinde kav ile çıra olan bir kesenin asılı olduğu silah kemerini çözerek yere koydu. Sonra *brynja*'yı aldı, kollarını içine geçirerek başının üzerine kaldırdı. Bırakınca demir gömlek bir yılanın kıvrımları gibi etrafında kaydı. Orka kıpırdanarak silkelendi, zırh başının üzerinden ve gövdesinden aşağı kayarak dizlerinin hemen üzerine sarktı. Dönerek omuzlarını silkti, yerine oturtmak için omuzlarını döndürdü, ağırlığa uyum sağladı. Ağırlığı çoğunlukla omuzlarında hissediyor, yarası geriliyordu. Çömelerek sandığın içine uzandı ve sikkelerin şıngırdadığı bir kese çıkardı; sonra silah kemerini aldı, sıkıca bağlayıp kopçaladı. Kemer, *brynja*'nın omuzlarındaki ağırlığının bir kısmını almaya yaramıştı.

Uzun bir süre, sanki hep oradaymış gibi hissettiren demirin ağırlığıyla bekledi. Dönüp ahıra yürüdü, kenevir bir çuval bularak içini erzakla doldurdu: bir çömlek yulaf, kurutulmuş tuzlu domuz eti, ketene sarılı tütsülenmiş alabalık, fok derisinden bir torbada peynir altı suyu ve bir yuvarlak kalıp sert peynir. Bir somun siyah ekmek. Bir demir tencere ve tava, tahta ve deriden su

matarası. Matarayı derede doldurdu ve her şeyi çuvala istifleyip omzuna atarak Thorkel'in höyüğünün yanına bıraktı.

Denize doğru alçalan güneşle Orka'nın gölgesi çiftlikte uzanıyordu, Orka gitmesi gerektiğini biliyordu. Fakat bunun yerine ayağa kalkıp Thorkel'e tepeden baktı. İçini çekerek eğilip onun canını alan *seaks*'ları aldı. Önkolu kadar uzundular, siperleri kalındı, tek kenarlı ve geniş ağızlıydılar. Bıçaklar uçlarına doğru aniden sivriliyordu. Dişbudaktan oyulmuş kabzaların etrafları işlemeliydi, kabzadaki topuzun olması gereken yerde pirinç bir başlık ve deriyle tutturulmuş bir iğne vardı. Orka onlara baktı, birini kemerine taktı. Sanki buzdan bir silaha dokunmuş gibi soğuk iliklerine kadar işledi. Diğer *seaks*'a uzandı, bıçağıyla kolunu çizdi, kan fışkırmaya başladı. Kolunu açık höyüğün üzerinde tuttu, kanın kolundan avucuna akıp parmak uçlarından Thorkel'in yüzüne damlamasını izledi.

"Ben kanım. Ben ölümüm, ben intikamım," dedi dümdüz bir sesle. Sonra *seaks*'ı silerek temizledi, kemerine taktı; ardından höyüğün üzerine kereste ve taş yığarak Thorkel'i içeriye kapadı. Eğildi, çuvalını kaldırıp mızrağını aldı ve kapıdan dışarı çıktı.

Vesli kanat çırparak etrafında uçuyordu.

"Vesli seninle gelsin, hanımın Breca'yı geri almasına yardım etsin," dedi *tennúr*.

"Hayır," dedi Orka. "Ölüm benim tek yoldaşım. Kal ve Spert'e yardım et."

Vesli, Thorkel'i öldüren, Orka'nın kemerindeki iki *seaks*'a baktı.

"Onları ne yapacaksın hanımım?" diye sordu *tennúr*.

Orka eğimli tepelerin üzerinden, çok aşağılarda leke gibi görünen Fellur köyüne baktı.

"Bu kılıçların sahibini bulup ona geri vereceğim," diye hırladı.

BÖLÜM YİRMİ

VARG

Varg rıhtımın soğuk taşına oturup ellerine baktı. Titriyorlardı ve kanı teninin üzerinde desen çizerek döne döne akıyordu.

Etrafındakiler hareket halindeydi, Mevkibeyi Logur'un *drengr*'leri rıhtımı doldurmuştu. Mavi boyalı kalkanlardan ve öfkeli mızraklardan oluşan bir duvar, Glornir'in Kan Yeminliler'i ile Prens Jaromir'in atlı *druzhina*'sını birbirinden ayırıyordu. İnsanlar bağrışıyor, atlar kişniyordu. Varg önünde, yerde yatan ölü savaşçıya baktı. Jaromir'in katmanlı zırh giymiş savaşçılarından birinin at kılından püskülü olan miğferi, atından düştüğü yerde çarpılmıştı. Varg'ın yaraladığı böğründen fışkıran kan taşların üzerinde birikiyordu ama Varg'ın tek görebildiği adamın gözleriydi. Donuk ve boş bakıyordu.

Cansız.

Canını ondan aldım.

Varg daha önce de öldürmüştü ama *hatırlamıyordu*. Aklı başına geldiğinde, kendini kollarını Kolskegg'in azat ettiklerinden birinin boğazına dolanmış halde bulmuştu. Etrafta aralarında gırtlağı kesilmiş Kolskegg'in de bulunduğu, başka ölüler de vardı.

Yerde, önünde yatan bu adam, o farklıydı. *Her şeyi* hatırlıyordu ama en çok da *seaks*'ının, *druzhina*'nın katmanlı zırhının

çelik levhaları boyunca sürtünerek levhalar arasındaki boşluğu bulup ona saplandığı zamanki duyguyu. Etin ayrılması, kanın sıcak akışı. Bir matarayı kesip açmak kadar kolay olmuştu. Adamın gücü kanıyla birlikte boşalmış, solup gitmişti.

Varg'ın midesi kasıldı, taşın üzerine kustu.

"Hah," dedi bir ses, Varg yukarı baktığında Røkia'nın başında durduğunu gördü. Kana bulanmış, kalkanına oklar saplanmıştı. Bakışları Varg'dan ölü *druzhina*'ya, oradan Varg'ın ayakları arasındaki kusmuk yığınına kaydı.

"Demek ilk kez öldürüyorsun," dedi.

İçinden açıklama yapmak gelmiyordu, sadece ağzındaki safrayı tükürüp ona baktı.

"Giderek kolaylaşır," deyip omuz silkti.

Boru sesleri ve tahtaların birbirine sürtünme sesleri duyuluyordu. Varg ayağa kalkıp üç büyük *drakkar*'dan ilkinin, yakınlardaki bir iskeleye yanaşarak halatları attığını ve demirlediğini gördü. Kartal yelkeni toplanıp indirilmişti ama geminin görüntüsü hâlâ Varg'ın nefesini kesecek kadar heybetliydi. Fiyordun üzerinde üç ejder gemisinin görüntüsü yeterince etkileyiciydi; ama savaşı durduran ve Liga rıhtımındaki herkesi susturan kartal desenli yelkenler olmuştu. Kartal Tanrı Orna'nın imgesi, altın renginde siyah yelkenlere yayılmıştı. *Guðfalla* gününde öldürülen, artık Kraliçe Helka'nın sancağı olan Orna. *Drakkar* iyice yaklaşmıştı, Varg onun *Sea Wolf*'un neredeyse iki katı büyüklüğünde olduğunu gördü. Üst korkuluğun üzerinden iskeleye birileri sıçradı ve ortaya bir iskele tahtası uzatıldı.

Ardından insanlar iskele tahtasından geçerek gemiden inmeye, iskele boyunca yürümeye başladı. Yüzleri Varg'a ve rıhtıma dönük altı, sekiz, on, on iki kişi, iskele boyunca hafif bir yarım daire şeklinde yayılıyordu. Kafalarının yanları tıraşlı, derileri kıvrımlı dövmelerle kaplı zırhlı savaşçılar, erkekler ve kadınlar... Kemerlerinden kılıçlar ve baltalar sarkıyordu, üzerlerinde kenarları kürklü gri yün pelerinler vardı. Varg bu mesafeden,

sadece yürüme tarzlarından bile, bu savaşçılarda farklı bir şeyler olduğunu anlıyordu. Varg'ın Kan Yeminliler ve Mevkibeyi Logur'un *drengr*'lerinde alışmaya başladığı o savaşçı özgüveniyle yürüyorlardı ama iskeledeki bu savaşçılarda daha fazlası vardı, kıvrak bir şey. Bir kuş ya da bir kurt sürüsü gibi hareket ediyorlardı, sanki her biri, diğerinin nerede olduğunu görmeden biliyormuş gibiydi. Ancak Varg'ın en çok dikkatini çeken şey, boğazlarındaki köle tasmalarıydı. Daha önce hiç esir savaşçılar görmemişti.

Onlardan sonra iskeleden bir kadın geçti, saçları uzun ve kuzgun kanatları gibi siyahtı. Ensesinde sıkıca toplanıp içinden altın teller geçen ipliklerle örülmüştü. Omuzlarında altın broşla tutturulmuş, dökümlü kırmızı bir pelerin vardı. Pelerini uçuşarak fiyordun esintisinde yükselirken kolundaki halkalar parıldadı. Kabzası ve topuzu altın işlemeli, belinde taşıdığı kılıcı, yine altın telle sarılarak süslü bir şekilde bezenmiş deri kını ve altın kın ağızlığıyla o da bir savaşçı gibi yürüyordu.

Kraliçe Helka.

Arkasında genç, siyah saçlı, uzun boylu ve iriyarı bir adam vardı; giysileri neredeyse Helka'nınki kadar güzeldi ama Helka altın, o gümüş giyiyordu. Yanında onun kadar uzun boylu, koyu renkli bir tunik ve pantolon giymiş, sarı saçları ve sakalı kalay veya kemiğe benzer şeylerle örülmüş başka bir adam yürüyordu. Boynuna kalın, uyuyan bir yılan gibi kıvrılarak bükülmüş bir gerdanlık takmıştı. Kemerinde silah yoktu, sadece bir elinde boğumlu bir asa vardı ama Kan Yeminliler'den biriymiş gibi bir özgüvenle yürüyordu. Arkasından zırh kuşanmış, ellerinde mızraklar ve sırtlarında kalkanlar olan başka savaşçılar geliyordu ama bunların hiçbiri köle tasması takmıyordu.

Helka, önünde ve arkasında ona ayak uyduran maiyetiyle iskeleden aşağı uzun adımlarla indi.

Mevkibeyi Logur, onu karşılamak için öne çıktı. Varg Jaromir'in atından indiğini, dizginlerini *druzhina*'larından birine verip kraliçeye doğru ilerlediğini gördü.

"Hoş geldiniz, Kraliçe Helka," diye seslendi Mevkibeyi Logur, yanında kendisine ant içmiş iki adamıyla ona doğru yürüyordu. Helka durdu, savaşçıları onun önünde dağılarak Logur'un yolunu kestiler. Helka bir şey söyleyince ikisi kenara çekilerek Logur'un aralarından geçmesine izin verdi ama Logur'un savaşçılarının geçmesine izin vermedi.

Kraliçe Helka'nın, "Benim için güzel bir karşılama," dediğini duydu Varg, rıhtım kenarına yayılmış savaşçılara bakıyordu. Kan Yeminliler'e, atlı *druzhina'ya* ve Logur'un savaşçılarına.

"Bir anlaşmazlık vardı," dedi Logur. "Onu çözüyordum."

Helka bir an ona baktı, sonra başıyla onayladı.

Jaromir, Kraliçe Helka'nın köle korumalarına ulaştı, ona yol vermelerini bekler gibi yürüdü ama bunun yerine soğuk, ruhsuz bakışlarla karşılaştı. İçlerinden biri onu kokladı.

"Ben Yüce Kirill'in oğlu, tüm İskidan'ın Kağanı Prens Jaromir'im," dedi herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle.

Kraliçe Helka'nın gözleri önce Logur'a, sonra tekrar Jaromir'e kaydı.

"Değerli ziyaretçileriniz var," dedi Logur'a. "Krallığıma hoş geldiniz Prens Jaromir. Umarım mevkibeyim seni rahat ettirmiştir."

"Yapmadı," dedi Jaromir öfkeyle. "Ona makul bir istekle geldim ve beni reddetti. Savaşçılarımın kanı bunun üzerine döküldü..." Liga rıhtımını işaret ederken yüzü buruştu.

"Kan Yeminliler'e saldırarak ne elde etmeyi ummuştun?" diye tersledi Mevkibeyi Logur. Kraliçe Helka, Logur'a bir kaşını kaldırırken elini de kaldırdı.

"Burası böyle bir işi tartışmanın yeri değil," dedi. "Logur, bizi salonuna, Prens Jaromir'le oturacağımız ve bana dertlerini anlatabileceği yere götür."

"Kraliçem," dedi Logur, başını eğmişti. Helka'nın önüne geçti, kraliçenin muhafızları onun için kenara çekildi. Mevkibeyi, Jaromir'in yüzüne bakmadan yanından geçip, etrafında

bir düzine mavi kalkan toplanmış halde iskeleden rıhtıma doğru uzun adımlarla ilerledi. Helka onu takip ederken başka bir emir verdi, muhafızları Jaromir'in yanında yürümesine izin verdi ve ardından maiyetinin tamamı harekete geçti. Glornir ve etrafındaki Kan Yeminliler geri adım atarak Jaromir'in *druzhina*'sıyla aralarında daha geniş bir boşluk açtılar. Helka'nın aralarından geçebilmesine yardımcı olmuşlardı. Glornir'i gören Helka duraksadı, ardından kendisine katılmasını işaret etti. Glornir Kan Yeminliler'in arasından çıktı, kalkanı sırtında asılıydı ve uzun baltası omzundaydı. Bir grup onu takip etmeye kalkışınca elini kaldırdı, Einar'a bir şeyler mırıldandı. Ardından Helka'nın koruması tarafından kuşatıldı.

Geçit alayı yanından geçerken Varg onları izledi, Helka'nın muhafızları uzun adımlarla önünden geçiyor, başlarını eğerek yırtıcı gözlerle her iki yanındaki kalabalığı tarıyordu. Varg onlardan rahatsız oldu, yanından geçerlerken içinde bir karıncalanma hissetti. Yaz ortasındaki bir sıcak dalgası gibi neredeyse elle tutulur bir şiddet havası çevrelerini sarmıştı. İçlerinden biri, sanki ölümünün sorumlusunun Varg olduğunu biliyormuşçasına ayaklarının dibindeki ölü *druzhina*'ya baktı.

Göz göze geldiler, Varg istemsizce geriye doğru bir adım attı. Varg kibir, soğuk ve sert bir gurur bekliyordu ama savaşçının gözlerinde gördükleri onu sarstı.

Sefalet.

Sonra yanından geçerlerken Kraliçe Helka'nın arkasındaki genç adam, elinde bir asayla yürüyen sarı saçlı adamla konuşuyordu. Varg sıçan ve kuş kafataslarına benzeyen küçük kemikler ve saçlarına doladığı, örgülerinden sarkan metal halkalar gördü. Elleri, tuniğinin kolları altında devam ederek kaybolan sarmal dövmelerle kaplıydı. Tüm alay yanlarından geçerek rıhtımın ötesinden, Logur'un ziyafet salonuna giden sokağa girdi.

"Susadın mı?" dedi Svik, Varg'ın kulağına eğilmişti, ağzı açık su matarasını uzattı.

Varg ne kadar susadığını fark etti bir anda, matarayı alıp kana kana içti.

"Biraz peynir?" dedi Svik, kesesinden çıkardığı yuvarlaktan bir dilim kesti. Tıpkı Varg'ınki gibi elleri kan içindeydi.

"Hayır," diye homurdandı Varg, yiyecek düşüncesi bile midesini bulandırıyordu. "*Onlar* kim?" dedi.

"Kimler?" diye mırıldandı Svik, ağzındaki peynirin arasından.

"Kraliçe Helka'nın muhafızları."

Svik'in neşesi kaçtı. "Kraliçenin kurt sürüsü," diye ters ters baktı.

Varg kaşlarını çattı.

"*Úlfhéðnar*," diye devam etti Svik. "Kurt tanrısı Ulfrir'in soyundan gelen Lekeli köleler."

"Vahşi ve acınası görünüyorlar," dedi Varg usulca.

"Eh, yani, onlar köle. İyi davranılıyor, her şeyin en iyisi veriliyor ama yine de köleler," dedi Svik. "Kimse dizlerinin üzerinde bir hayat yaşamak istemez."

"Hayır," diye fısıldayan Varg, boynuna dokundu. Köle tasması yoktu ama izi, ruhunun üzerindeki bir ağırlık gibi hâlâ oradaydı.

"Her şeye rağmen, dövüşte çok iyiler," dedi Svik. "Uğursuz piçler."

Buna inanıyorum.

"Kraliçe Helka'nın arkasındaki adam kimdi?" diye sordu.

"O, Helka'nın *skáld*'ı ve *Galdurman*'ı Skalk ile konuşan oğlu Hakon'du," dedi Svik.

Galdurman...

Çevrelerinde Jaromir ve *druzhina*'sıyla kısa bir çatışmadan sonra yaralarını sararak Glornir'i beklemeye koyulan Kan Yeminliler vardı. Varg savaşçıların kalkanlarındaki okları kesip çıkardıklarını, yoldaşlarının yaralarını temizlemesine ve sarmasına yardım ettiklerini gördü. Kan Yeminliler'den biri, gözüne bir ok saplanarak düşmüştü.

Logur'un bir dizi mavi kalkanı onları ayırırken *druzhina* da aynısını yapıyor, yaralılarıyla ilgileniyordu.

Varg hâlâ yerde duran kalkanına ve mızrağına doğru yürüyerek onları aldı. Kalkanını duvara dayadı, *druzhina*'nın kılıcıyla ona vurduğu yerde siyah boyanın kesildiğini gördü. Hâlâ mızrağının ağzında duran deri kılıfa yüzünü buruşturdu.

Ben bir geri zekâlıyım.

"Sen bir geri zekâlısın," dedi arkasından bir ses ve dönüp baktığında Røkia'yı gördü. Kalkanındaki okları kırıyor, ardından iç kısımdaki demir uçları çekiyordu. "İskidanlı bir *druzhina*'ya, kılıfını çıkarmadığın mızrağınla saldırdın."

"Evet," diye homurdandı Varg.

Svik bir kahkaha attı.

"Üstelik miğferin hâlâ kemerinde asılı," diye ekledi Røkia.

Svik'in kahkahası yükseldi.

"Kafası Yok," diye söylendi Røkia, başını iki yana sallıyordu.

"Yine de yaşıyor ve düşmanı ruhsal yolculuğuna çıktı," dedi başka bir ses. Varg döndüğünde, uğruna bu dövüşün başladığı adam olan Sulich'i gördü. Kalkanı sırtına asılmıştı, kalçasındaki kılıcı kınındaydı. Ölü *druzhina*'ya doğru yürüyerek çömeldi, savaşçının miğferini çözüp kaldırdı.

Sulich cık cıkladı.

Ölen adam gençti, Varg'dan daha gençti, kara bıyığını gümüş yüzüklerle bağlamıştı. Sulich miğferi yere koyup cesedi devirdi. Elleriyle Varg'ın *seaks*'ını *druzhina*'ya sapladığı yan tarafındaki yarayı yokladı. Bağlantı yerini çekerek plakayı ve *seaks*'ın kaydığı boşluğu inceledi.

"İyi yolculuklar kardeşim," diye mırıldanan Sulich avucunu ölü adamın gözlerinin üzerine koydu, sonra miğferi alıp ayağa kalktı.

"Bu artık senin," dedi Sulich, miğferi uzattı.

Varg gözlerini kırpıştırıp başını iki yana salladı. Bu düşünce ona itici geliyordu. "Ölülerden çalan bir leş kargası değilim," dedi.

Sulich'in yüzü buruştu. "Zaferini *aşağılama*," dedi. "Bunlar savaş ganimetleri. Bunu biliyordu." Sulich ölen savaşçıya baktı. "Evet öldü ama bütün insanlar ölür. Sığırlar ölür, nefes alan her şey bir gün ölecek. İyi savaştı, bu yüzden iyi öldü. Hayatta kalan tek şey bizim savaş şöhretimiz ve bu..." Miğferi Varg'a doğru salladı. "Bu, *senin* hikâyeni anlatıyor. Varg Kafası Yok'un, Iskidanlı kudretli bir *druzhina*'yı alt ettiği günü." Ağzını çarpıtarak gülümsedi. "Mızrağı hâlâ kılıfında ve miğferi başı yerine kemerinde olduğu halde. Ateş etrafında anlatılacak bir destanmış gibi duyuluyor, değil mi?"

Etraflarında kahkahalarla birlikte birkaç onaylama sesi yükseldi.

Varg sadece Sulich'e baktı.

"Haklı," dedi Svik. "Etrafına bak."

Varg etrafına baktı, düşen diğer birkaç *druzhina*'nın teçhizatının Kan Yeminli savaşçılar tarafından çıkarıldığını gördü. Ölen Kan Yeminli bile bir *druzhina* tarafından soyuluyor, diğer Kan Yeminliler öylece durup bunu yapmalarına izin veriyordu.

"Savaşçının yolu bu," dedi Svik.

"Evet," diye homurdandı Røkia. "Savaş şöhretini başka nasıl kazanabilirsin?"

"Üstelik bu iyi bir savaş teçhizatı," dedi Sulich. "O lamel kaplama çok büyük bir ödül."

"Öyleyse sen al," dedi Varg.

Sulich'in yüzü kırıştı, neşesi ve gülümsemesi uçup gitti, yerine kaşlarını çattı. Miğferi yere koyup uzaklaştı.

"Ne?" dedi Varg.

"Ona hakaret ettin," dedi Svik omuz silkerek. "Hiçbir savaşçı bir başkasının ölüsünden bir şey almaz. Bu hırsızlıktır. Onur değildir."

Svik parmak boğumlarıyla kafasına vurdu. "Ve Sulich çoğumuzdan daha onurludur."

"Öğrenecek çok şey var," diye mırıldandı Varg.

"Kimse senden Yarı Trol Einar'la meydana çıkmanı istemedi," dedi Svik. "Bu senin girdiğin, senin seçtiğin dünya. En iyisi içinde yaşamayı öğren. Gel, sana yardım edeyim." Ölü *druzhina*'nın yanına çömelip lamel ceketinin düğmelerini açmaya başladı, sonra Varg'a baktı. "Hadi ama! Ben senin kölen değilim."

Varg çömelip Svik'in, savaşçıyı soyup teçhizatını çıkarmasına yardım etti. Kemerinde uzun saplı bir bıçak ve kılıç kını asılıydı, yerde yatan kılıcı Varg aldı. Bir yay mahfazası ve kavisli bir yay, gri tüylü oklardan oluşan bir sadak ve ardından katmanlı zırha geçtiler. Ağırdı, üst bacakları, omuzları ve üst kolları korumak için ekstra panelleri vardı. Savaşçı onun altına kapitone yünden kalın bir ceket giymişti ama Varg bunu *druzhina*'nın üzerinde bıraktı.

"Bütün bunları nasıl taşıyorsunuz?" diye sordu Varg, hepsini kalkanının önüne, o gün erken saatlerde pazardan satın aldığı tüm takımları saklayan kenevir çuvalının yanına yığdı.

"Giyiyoruz," dedi Svik omuz silkerek. "Böyle taşıması daha kolay, onun dışında deniz sandığımızda saklıyoruz."

"Deniz sandığı mı?" dedi Varg.

"Ölü tanrılar adına," diye haykırdı Svik. "Hiçbir şey bilmiyor musun? *Sea Wolf*'a bindiğinde kürek çekmek için üzerine oturacağın sandık."

"Ha," dedi Varg.

Bir ses dikkatlerini çekti. Glornir, kaşları çatılmış bir ifadeyle sokaktan çıkıp uzun adımlarla onlara doğru geldi. Arkasından üç kişi daha yaklaştı. Biri Helka'nın oğluyla birlikte yürüyen, asalı, sarı saçlı adamdı. Svik onun için Helka'nın *skáld*'ı ve *Galdurman* Skalk, demişti. Diğer ikisi zırhlı askerlerdi, bir kadın ve bir erkek.

"Yelken açmaya hazır olun," diye seslenen Glornir, onlara doğru yaklaştı. Varg ve diğerlerinin yanından geçerken Kan Yeminliler arkasındaydı.

Mevkibeyi Logur'un köleleri, *druzhina*'yı Kan Yeminliler'in *drakkar*'ına giden iskeleden geri itmişlerdi ve Glornir ahşap tahtalardan *Sea Wolf*'a doğru yürüdü. Hiç duraksamadan üst korkuluğun üzerinden atlayıp bağırarak emirler yağdırmaya başladı.

Varg tüm teçhizatını toplamaya çalıştı, sakallı miğferini kemerine bağladı, kalkanını sırtına astı. Ölü *druzhina*'nın katmanlı zırhını ve silah kemerini bir omzuna, kenevir çuvalını diğer omzuna astı. Mızrağı eliyle beceriksizce kavrayarak Kan Yeminliler'in peşinden gitti. Svik gülümseyerek yanında yürüyordu.

Sea Wolf'a ulaştılar, Svik çevik bir hareketle karşıya atladı, dönüp Varg'ın üst korkuluğa tırmanmasını bekledi. Varg genellikle dengesini koruyabiliyordu, çevikti ancak kendi ağırlığından daha fazla bir kütleyi taşımak şu an işini pek de kolaylaştırmıyordu. Gemi hafif bir dalga üzerinde yükselip alçalırken kaymadan veya düşmeden güverteye tırmanmayı başardı.

Drakkar hızla dolmuştu, seren kalktı ve yuvasına sokuldu, yün yelkeni hâlâ sarılıydı. Einar direk kilidini yerine oturtmak için devasa bir tokmak kullandı. Edel'in kurt köpekleri bir halat yığını bulup üzerine kıvrıldılar.

Varg'ı güverte boyunca yönlendiren Svik, *drakkar*'ın iki kaburgası arasındaki bir sandığı işaret ederek, "Senin sandığın," dedi.

Varg rahatladı, homurdanarak kenevir çuvalını bıraktı. Omzundaki katmanlı zırhı ahşap güverteye doğru itti, sonra sandığının sürgüsünü çekip açtı. Büyük ve boştu, bu yüzden Varg malzemelerini hızla içine yerleştirdi, işi bittiğinde kapatıp kilitledi.

"Kalkanlar buraya," dedi Svik, kendi kalkanını sırtından çıkarıp üst korkuluğun kenarı boyunca sabitlenmiş bir rafa yerleştirdi. Varg kalkanını alıp sıkıca yerleştirdi.

"Mızrağını bir kürekle değiştir," dedi Svik, küreklerle dolu rafı işaret ederek.

Varg bir kürek alıp sandığa oturdu, kürek deliğini kapatan kapağı açıp küreği içinden geçirdi.

"Artık rahatlayabilirsin. Kıçın ve o sandık en iyi arkadaş olmak üzere." Svik, Varg'ın hemen önündeki kendi sandığına oturmuş gülümsüyordu. Sonra kaşlarını çattı. "Kürek çekmeyi biliyor musun?"

"Evet," diye homurdandı Varg. Kolskegg'in çiftliğinin sınırındaki gölde, küçük balıkçı teknelerinde kürek çekmiş ve nehirde mal taşımıştı. Fakat denizde hiç yapmamıştı.

Kan Yeminliler'in çoğu küreklerini hazırlamış oturuyorlardı. Glornir yanında Vol, arkalarında Skalk ve Helka'nın iki savaşçısıyla pruvaya doğru yürüdü, pruvada durup hepsini görmek için döndü.

"Kan Yeminliler, halletmemiz gereken işler var. Kraliçe Helka krallığının kuzeyinde bir sorun yaşıyor. Halkının canını sıkan bir sorun. Her ne ise onu bulup öldüreceğiz."

Savaşçılardan tezahürat sesleri yükseldi. Varg damarlarında bir ürperti, içinde bir heyecan hissetti.

Glornir, Skalk'a ve iki savaşçıya baktı.

"Birer kürek bulun. Gemimi ağırlaştıracaksanız, çalışacaksınız." Sonra dönüp Vol'ü pruvaya yönlendirdi. Vol, Glornir'in yerini aldı ve Glornir onu bırakıp güverteden kıçtaki dümene doğru ilerlerken elini pruvaya koydu.

Palamar babalarından halatlar çözülerek roda edildi, Einar ve birkaç kişi kürek kullanarak tekneyi iskeleden uzaklaştırdı. Fiyordun akıntısı onları yavaşça açık suya çekti.

"KÜREKLER!" diye haykırdı Einar, altmış kürek fiyordun buz karası suyunun üzerinde asılı kaldı.

"ASILIN!" diye bağırdı Einar, Varg ritmini kontrol etmek için önündeki Svik'i izleyerek küreğini neredeyse hiç sıçratmadan suya daldırıp çekti.

Eğil çek, eğil çek, *drakkar* ilk başta ağır ağır ama sonra hızlanarak iskeleden ve Liga'nın limanından uzaklaştı.

Çamla örtülü zirveler arkalarında kaldı, *Sea Wolf* fiyordu yarıp geçerken uzaktaki şelaleler gözyaşları gibi dökülüyorlardı. Glornir pruvadan dalgalanan beyaz köpüklü bir dümen suyuyla onları güneye ve sonra batıya yönlendirirken, biri şarkı söylemeye başladı. Tanrıların düşüşüyle ilgili oynak, istikrarlı bir *kenning**. Varg kendini onlara katılırken buldu.

Burada, bir drakkar'da, Kan Yeminliler'den biri olduğuma, maceraya ve savaş şöhretine yelken açtığıma inanamıyorum.

O tanıdık suçluluk tohumu tekrar yeşerdi ama içindeki heyecan dalgasını yenemedi. Kürek çekerken yüzüne bir tebessüm yayıldı.

Kan Yeminliler'le açık denize yelken açmıştı.

* Eski İskandinav ve İngiliz şiirinde, genellikle iki ya da daha çok sözcükten oluşan bir tür karmaşık metafora verilen ad. Örn: Kan-Savaş teri, Şafak-Gökyüzü neşesi (ç.n.)

BÖLÜM YİRMİ BİR

ELVAR

Elvar yağmurun ve sisin arasından Snakavik kalesine doğru baktı. Tam olarak gözükmüyordu, kasvet ve yağmur yüklü bulutlarla sarılıydı ama orada olduğunu biliyordu. Sandığına oturmuş, küreği yana yatırıp yerleştirmişti, *Wave Jarl* yeşil-siyah geniş bir fiyordun üzerinde yarım mürettebat kürekçiyle süzülerek ilerliyordu. Her iki yanında, açlıktan çığlıklar atan martıların yuvalarıyla dolu, sisle örtülmüş gri uçurumlar yükseliyordu. Elvar'ın bir zamanlar duymazdan geldiği, ilkbaharın aralıksız devam ettiği korosuydu ama şimdi geri dönmüştü ve duyabildiği tek şey buydu.

İleride, sisin içinde bir dağ kadar uzun ve geniş bir gölge belirdi, sanki bulutların arasından geçiyormuş gibi biçimlendi.

Elvar'ın yakınında, annesinin elini tutarak oturan çocuk Bjarn fısıldadı.

Tepelerindeki sisin arasından, ağaçlardan daha uzun bir burun ve dişler çıkmıştı, göz yuvaları derin ve karanlıktı, kocaman bir yılanın alacalı kafatası şekilleniyordu.

"Anne," diye fısıldadı Bjarn, titrek sesiyle.

"Sorun yok," dedi Uspa, Bjarn'ın elini sıkarak. "O öldü. Bu, Snaka'nın kafatası ve toprakta izini bırakmış olsa da karanlık işler çevirdiği günler çoktan geride kaldı."

Snakavik önlerindeki sisin içinden belirdi. Elvar yükselti-

lerine bakmak için boynunu uzattı. Boneback Dağları'nın batı ucu burada başlıyor, keskin yamaçlar ve sisle kaplı zirveler, uzakta kayboluyordu. O yamaçtan devasa bir yılanın, güneşten ağarmış kafatasının üst yarısı uzanıyordu. Uzun dişleri açıktaydı, göz yuvalarında boş delikler vardı. Önünde durmadan, Snaka'nın kafatasının boyutunu anlamak imkânsızdı. İşte o korkunç Snaka, tanrıların babası, en yaşlısı, *Guðfalla* gününde düşüp katledilmiş, mahvettiği dünyayı sonra yeniden kurmuştu. Snaka'nın düşüşü altındaki zemini paramparça etmiş, denizin kabarmasına ve şu anda üzerinde kürek çektikleri fiyordun oluşmasına sebep olmuştu. Yeryüzü havaya savrulmuş, sonra ölüsünün etrafına çökerek tüm Vigrið kıtasını kesen bir dağ silsilesi oluşturmuştu. Ölü tanrının eti uzun süre toprak ve kaya yığınlarının altında çürümüş ama yılanın kafatası, omurgası ve kaburgaları, tanrıların mirasının devasa ve her zaman var olan bir hatırlatıcısı olarak kalmıştı.

En azından Snakavik'de vaesen yok, bu yüzden geceleri gece ejderleri tarafından boğulma endişesi olmadan uyuyabileceğiz.

Elvar, sebebini bilmese de tanrıların kemikleri *vaesen*'lere karşı bir kalkandı. Kemik ve ilik örgüsünde bulunan gizli bir güç. Nedeni ne olursa olsun *vaesen*, tanrıların herhangi bir izinden veya kalıntısından kaçınırdı.

Snakavik'in görüntüsü, Elvar'ı bir kova dolusu çivinin içine atılmış herhangi bir çivi kadar önemsiz hissettiriyordu. Bu his, Snakavik'ten kaçmasına sebep olmuştu. Derin bir nefes aldı, aile ocağını görünce salıverilen, uzun süredir gömülü kalmış hatıra yığınını zapt etmeye çalıştı. Gözleri Grend'e kaydı. Burası, Elvar'ın nefes aldığından daha uzun yıllar boyunca onun da eviydi ama Snaka'nın kafatasının görüntüsü, yaşlı savaşçının içinde bir şeyler uyandırmışsa da yüzü bunu ele vermiyordu.

Kafatasının zirvesinde, başın öne çıktığı granit düzlüğün

üzerine bir kale, boynuz ve pullar gibi görünen bir ziyafet salonu ve kapı kuleleri inşa edilmişti.

Kafatasının içinde, altında, etrafında ve çevre yamaçlarda, bir kale ve liman inşa edilmiş, geçen on yıllar sürecinde o bölgeye bir kasaba yayılmıştı. Elvar, bulunduğu mesafeden kafatasının çevresini saran ahşap kuleleri ve surları, solgun kemiğin üstünde damarlar gibi duran küçük koyu çizgileri ancak seçebiliyordu. Yılanın kafatasının içindeki kasabadan gelen binlerce meşalenin parıltısı, kadim Snaka kutsal olmayan bir ateşle titreşiyormuş gibi, göz yuvalarını ve açık çenelerini aydınlatıyordu.

Mürettebat, sudan fırlayan dişlerin kavisli kemerleri arasından geçerek Snakavik limanına kürek çekerken sessizdi. Ölü yılanın alt çenesi fiyordun yatağındaki su seviyesinin çok altında duruyordu ama alt dişlerinin uçları ölü bir balinanın solgun kemikleri gibi sudan dışarı doğru çıkıyordu. Aralarındaki boşluk yirmi *drakkar*'ın yan yana kürek çekebileceği kadar genişti. Mağara gibi kafatasının içine doğru kürek çekerken ses değişti, yankılandı ve döndü; hâlâ yüksek ama garip bir şekilde boğuktu. *Wave Jarl*'ın ilerisinde, Snaka'nın kafatasının gerilerine doğru yükselen bir yamaca yayılan liman ve kasaba, hareketli ve hayat doluydu. Elvar'ın sayamayacağı kadar çok sayıda *drakkar*, *knarr*, *snekke* ve balıkçı teknesi rıhtım ve iskelelere demirlemişti. Arkasındaki Agnar, dümen küreğinden emirler yağdırdı ve onları üzerinde demirleyecek boş bir yeri olan iskeleye doğru yönlendirdi.

Mevkibeyi Störr'ün yetkilileri, para konusunda en az eskisi kadar uyanık.

"KÜREKLER!" diye bağırdı Sighvat, kürekçiler küreklerini kaldırıp indirdiler, *Wave Jarl* iskeledeki boşluğa doğru süzüldü. Ölüm İttifakı'nın savaşçıları üzerlerinde asılı olan demirleme halatlarıyla birlikte üst korkulukların üzerinden iskeleye atladılar, halatları bağladıklarında *Wave Jarl*'ın korkulukları kerestelere sürtündü. Agnar iskeleye çıkıp liman görevlisiyle,

kenarlarına çam sansarı kürkü geçirilmiş kırmızı bir pelerine sarılı, başında yün ve kürkten bir şapka, kollarında ve boynunda kalın gümüş halkalar olan bir kadınla konuştu. Yakınında duran zırhlı muhafızları, canı sıkılan savaşçıların yaptığı gibi Agnar'ı ve Ölüm İttifakı'nın mürettebatını süzüp değer biçiyorlardı. Snakavik'te çok az sorun vardı, en azından Elvar burada yaşarken. Mevkibeyi Störr sert bir yöneticiydi, toprakları büyümüş, ticaret ve zenginlik akmış olsa da hoşgörülü ya da sabırlı bir adam değildi. Elvar'ın gözleri rıhtım kenarı boyunca dizilmiş gemi direği kadar uzun bir dizi kazığa takıldı, üzerlerinden paslı menteşeleri gıcırdayan metal kafesler sarkıyordu. İçlerine iskeletler tıkılmış, kemikler kuzgun ve kargalar tarafından temizlenmişti. Kafeslerden birinde görünen yarı çürümüş cesedin erkek mi kadın mı olduğunu ayırt etmek imkânsızdı. Yarısı kemirilmiş bir kol, demir parmaklıkların arasından sarkıyor, bir tuniğin yırtık pırtık şeritleri esintiyle dalgalanıyordu.

Agnar, liman görevlisine bir kese sikke vererek *Wave Jarl*'ın liman ücretini ödedi. Yetkili, Agnar'a rün oymalı tahta bir blok verdi, sonra peşinde muhafızlarıyla birlikte uzaklaştı.

Agnar yarım düzine isim saydı. Bir grup savaşçıya gemiyi korumak için *Wave Jarl*'da kalmaları emredildi, geri kalan herkes üst korkuluktan iskeleye tırmandı.

Elvar çoktan *brynja*'sını giymiş, silah kemerini beline dolayıp tokasını takmıştı. Yağmurdan korunmak için başına ve omuzlarına kahverengi yünden kukuletalı bir pelerin geçirmişti. Alışkanlıkla kılıcını kınından çıkarıp sonra tekrar yerine soktu. Kalkanını deniz sandığının yanındaki üst korkuluğa sıkıştırılmış halde bırakmıştı, mızrağı hâlâ *Wave Jarl*'ın güvertesindeki raflardaydı. Sighvat iskeleye tırmandı, ganimetleri *Berserkir* Berak'ı götürürken zincirler şakırdıyor, eşi ve çocuğu da onları takip ediyordu. Biórr ve Thrud onlara muhafızlık ediyordu, Thrud, Iskalt Adası'nda baldırına saplanan ok yüzünden hâlâ topallıyordu. Sırım gibi ince ve kaslıydı, yüzü yara bere içinde

ve morarmıştı, yanakları ve kemikleri sert hatlıydı. Sonunda, Lekeli *Seiðr Cadısı* Kráka ve *Hundur* köle iskeleye çıkıp Agnar'a doğru yürüdüler.

Elvar, Grend'in yanında sessizce durdu, boynundan sarkan trol dişine dokunmak için elini kaldırdı. Avucundaki pürüzsüz ve mors dişi gibi soğuk histen hoşlanıyordu. Grend *brynja*'sını giymiş, baltasını ve *seaks*'ını silah kemerine takmış, siyah örgülü saçlarının üzerine yün bir kukuleta çekmişti. Sonra Agnar seslendi, iskele boyunca yürüyerek liman kasabası Snakavik'e çıktılar. Suçluların gıcırdayan kafeslerinin yanından geçtiler, her kazığa rünlerin oyulduğu bir tabela çivilenmişti. Elvar'a en yakın olanın üstünde "Ölü Tanrıya Tapanlar" yazıyordu. Rıhtımların, balıkçı evlerinin, bayat bal şarabı ve sidik kokan çok sayıda meyhanenin önünden geçtiler. Elvar sanki öfkeyle bakarsa balık, salamura ve insanlardan gelen pis kokuları uzaklaştırabilirmiş gibi dar sokaklara ve duvarlara kaşlarını çattı. Görünüşe göre Grend de aynı taktiği deniyordu ama bu ikisi için de işe yaramıyordu.

Güneş hâlâ gökyüzünde olmasına rağmen liman kasabası Snakavik sürekli bir alacakaranlık veya karanlık içindeydi, ışık sadece yılanın kafatasındaki açık çenesinden, göz yuvalarından ve kalın kemiğindeki yirmi kadar çatlağın içinden geçerek sızıyordu. Bu nedenle her yerde meşaleler yanıyor, balina ve fok yağından çıkan yoğun duman havada asılı kalarak, çevredeki ağır, iğrenç basınç duygusuna katkıda bulunuyordu. Açık denizleri ve Ölüm İttifakı'yla yaşamayı ne kadar sevdiğini fark eden Elvar, derisinin ürperdiğini hissetmeye başladı.

Defalarca ölebileceğim bir hayat yaşamak, bu pis kokulu kasabada bir gün daha fazla yaşamaktan çok daha anlamlı.

Yol dikleşti, eğimli görünmeye başlayan binalar arkada kaldığında etrafta sinek gibi insan kaynamaya başladı. Balıkçılar, savaşçılar, tüccarlar, satıcılar, sokakların girişlerine yaslanmış fahişeler, bazen gölgelerin derinliklerinde bir silahın parıltısı,

bir fahişenin müşterisinin sikkesini ya da canını almayı bekleyen katiller.

Bir yol ayrımına gelmeleriyle Agnar durdu.

"Bize Ölüm İttifakı için yeterince yeri olan, iyi bira ve bal şarabı satan bir meyhane bul," dedi Agnar, topallayan Thrud'a. Ardından ona bir kese sikke verdi, Thrud homurdanarak sağa yönelirken Biórr mahkûmlara onu takip etmelerini söyledi.

"Sighvat, Huld, Sólín. Benimle gelin," dedi Agnar, ardından Kráka ve *Hundur* köle eşliğinde dik yokuşu çıkmaya devam etti.

Elvar kısmen rahatlamış, kısmen de seçilmediği için hayal kırıklığına uğramış bir halde uzun bir nefes verdi. Ölüm İttifakı'nın geri kalanı Thrud ve Biórr'un peşinden yürüdü, Elvar bir an orada durup onları takip etti.

"Elvar," diye seslendi biri. Durup arkasına dönen ve ona bakan Sighvat'tı. "Bu taraftan, bizimle, seni yarım akıllı."

Elvar, Grend'e bir bakış atarak yönünü değiştirdi, sonra Agnar, Sighvat ve diğerlerini takip etti.

Kafatasının içindeki kasabanın sokaklarında dolanarak daha da yükseğe tırmandılar. Sighvat kıpkırmızı kesilmiş, ter içinde kalmıştı. Oflayıp puflamaya başladı. Bir düzine kadar savaşçının dışarıda bir duvara yaslanarak durduğu, boynuzlarından içerek çene çaldığı bir meyhanenin önünden geçtiler. Hepsi iyi giyinmişti, savaş teçhizatları iyiydi. Zırh, deri ve yün, birkaçının kalçalarından kılıçlar sarkıyordu, bu her zaman iyi altın veren bir liderin işaretiydi. Elvar, her birinin saçlarına siyah bir kuzgun tüyü bağladığını fark etti. Bazılarının sırtlarına asılmış veya taverna duvarına dayalı kalkanları vardı. Griye boyanmışlardı, *umbo*'nun etrafında siyah kanatlar açılmıştı.

Kuzgun Besleyenler. Elvar onları tanıyordu. Bazılarının Zalim Ilska dediği, Ilska Kuzgun Besleyenler liderliğinde, acımasızlıklarıyla ünlenmiş bir çeteydi. Savaşçılar meyhanenin önünden geçerken Agnar ve ekibine baktılar. Agnar iyi tanınıyordu,

savaş şöhreti ve itibarı yüksek bir adamdı. Huld ve Sólín'in sırtlarında Ölüm İttifakı'nın bilinen mührü olan mızrak ve balta desenli kırmızı kalkanları vardı. Sakalı yer yer kızıl ve altın sarısı olan, açık renk saçlı bir Kuzgun Besleyen savaşçısı, Elvar'a arzuyla bakarak gülümsedi.

"Gel bize katıl," diyerek bir bal şarabı boynuzunu havaya kaldırdı. Koca göbekli Sighvat'a ve kır saçlı Grend'e baktı. "Sana bu eski topraklardan daha iyi vakit geçirteceğime söz veriyorum." Eliyle bir öpücük gönderdi, boynu ve kolları gümüş doluydu.

Grend yavaşlayarak adama kötü bir bakış attı.

"Söyleyecek bir şeyin mi var, babalık?" dedi sarışın savaşçı.

Elvar aralarına girerek Grend'i itip sarışın savaşçıyı tepeden tırnağa süzdü.

"Ölü domuz Svin'le düzüşmeyi tercih ederim," dedi Elvar, dönüp yoluna devam etti.

Sarışın savaşçının arkadaşları arasında birkaç kahkaha ve onları sokak boyunca takip eden bir hakaret yağmuru yükseldi. Huld, onlara ters ters bakmak için başını çevirirken Sighvat, onların alaylarını duymazdan gelmesi için kadına homurdandı.

Bir köşeyi dönerek meyhaneyi ve Kuzgun Besleyenler'i arkalarında bıraktılar.

Sayısız kontrol noktası gelip geçti. Agnar kapı kulelerindeki muhafızlarla konuşmak için her durduğunda, liman görevlisinin kendisine verdiği demirleme haklarını göstererek kaleye daha hızlı bir geçiş için daha fazla sikke verdi. Sonunda yokuşun tepesinde düz bir yere ulaştılar, buradan ahşabı gemi direklerinden daha kalın, bir düzine kişinin yan yana yürüyebileceği kadar geniş, döner bir merdiveni tırmanmaya başladılar. Basamaklar Snaka'nın kafatasının arkasına dolanıp, kasabanın yukarısına yükseldi. Ardından yılanın kemiğindeki açık çatlaklardan birinde kayboldu.

Elvar kalın korkulukların üzerinden aşağıya bakmak için du-

rup kasabanın kaynayan bir tencereden taşan yulaf lapası gibi yokuştan aşağı döküldüğünü gördü. Yağlı duman kitlesinin arasından ışıklar titriyordu. Bu yükseklikten bir perçin çivisi kadar küçük, limanda salınan *Wave Jarl*'ı gördü. Grend ona homurdanınca döndü ve kemik tünele doğru yürüdü. Nem damlayan ahşap basamaklar kaygandı ve etraftaki yağlı şamdanlardan çıkan kesif duman etrafını sarmıştı.

Elvar, çocukken yaptığı gibi basamakları saydı.

"İki yüz on iki," diye fısıldadı gün ışığına çıkarken. Ekip yaradan çıkan kurtçuklar gibi kafatasının tepesine çıktı. Soğuk bir rüzgâr ve dönerek sis gibi çiseleyen ince bir yağmur yüzlerine vuruyordu. Elvar temiz havayı içine çekip ciğerlerinde çözülen soğuğun çıtırtılarını hissetti. Güneş yağmurla şişmiş bulutların arasından dağınık bir parıltı yayarak batı ufkunda batıyordu.

Ahşap kalaslardan oluşan bir yol, kafatasının üzerinden doğuya, üzerinde Snakavik kalesinin bulunduğu granit bir düzlüğe doğru gidiyordu. Günün son ışıkları kalın ahşap duvarlara ve güçlü bir gözetleme kulübesine dokundu. Kalenin kalbinde binaların çatıları ve ziyafet salonu görüldü. Elvar, buradan bile seyahatlerinde gördüğü bazı kasabalardan çok daha büyük olan ziyafet salonunun çatısının kıvrımlı, yılan oymalı kirişlerini görebiliyordu. Salonun arkasında, *Galdurman*'ların karanlık rün numaralarını öğrendiği bir Galdur kulesi yükseliyordu.

Tek kelime etmeden yol boyunca uzun adımlarla ilerlediler. Rüzgâra ve yağmura karşı kukuletasını çekerek başını öne eğen ve kamburunu çıkaran Grend önünde yürüyordu. Açık kapıların iki yanında bir düzine muhafız duruyor, daha çok sayıda miğferli savaşçı da kapı kulesinin surlarından onlara bakıyordu. İnce zırhlar giymişlerdi, ellerindeki sarı kalkanların *umbo*'suna çenesi açık bir yılan dolanmıştı. Savaş teçhizatına bakılırsa yüzbaşı olan bir kadın, onları karşılamak için dışarı çıktı. Başına karanlık göz yuvaları olan ve bronzdan oyulmuş bir miğfer takmış, elini kınındaki kılıcının kabzasına dayamıştı.

Elvar ekibinin arkasında durdu. Agnar yüzbaşıyla konuşup daha önce defalarca kez yaşadığı süreçten geçerken kadına liman haklarını gösterip biraz sikke verdi. Berak'ı göstererek sessizce bekledi. Kadın zincirli adama baktı, sonra başıyla onayladı. Savaşçılarından birine, elinde mızrak tutan genç bir delikanlıya emir verdi, delikanlı dönüp onları kaleye götürdü.

Her iki tarafında uzun evlerin sıralandığı geniş caddelerden, Mevkibeyi Störr'ün maiyetindekilere ait bazı garnizon evlerinden, yeminli *drengr*'lerinden geçtiler. Sonra demir ocaklarının duman püskürttüğü, çekiçlerin kulaklarında çınladığı başka bir sokağa saptılar. Önlerinde geniş bir avlu açıldı; derin oymalı kapılarına çıkan geniş basamakları ve ahşap sütunları ile Snakavik'in ziyafet salonu. Avlunun bir kenarında sıra sıra dizilmiş atlar kişniyordu. Savaşçılar basamakların başında, kapıların önünde, göz alıcı *brynja* ve miğferleri, ellerinde parlak mızraklar ile duruyordu.

Onlara önderlik eden delikanlı aceleyle merdivenlerden çıkıp savaşçılarla konuştu, içlerinden biri kapılardan geçerek gözden kayboldu.

"Burada bekleyeceksiniz," diye talimat verdi delikanlı, basamakları çıkan Agnar'la birlikte hepsi durdu. Elvar etrafına bakındı, savaşçıların onları soğuk bakışlarla süzdüğünü gördü. Gözleri daha çok başını öne eğmiş, uzun saçları ıslak ve önüne düşmüş, yüzünü gölgelere saklayan Berak'a çevriliydi.

Elvar'ın yünlü kukuletası, sisi andıran yağmur onu ıslattıkça sarkarken avlu karanlığa büründü, rüzgâr meşaleleri ve şamdanları kamçıladı.

Kapılar gıcırdadı ve bir savaşçı onlara takip etmelerini işaret etti.

Agnar, onları merdivenlerden yukarı ve Mevkibeyi Störr'ün ziyafet salonuna götürdü. Elvar, kemerin altından geçerek kargaların gölgeli kirişlerde tünediği yüksek tonozlu bir odaya girdi. Sıralar boyunca masa ve oturak, salonun diğer ucunda ku-

rulu Mevkibeyi Störr'ün yüksek makamının olduğu yere doğru ilerliyordu. Arkasında, üzerinde tek bir sandalyenin durduğu bir kürsü ve onun biraz arkasında da mermerden oyulmuşa benzeyen, bir kaya kadar büyük ve bir adam kadar uzun, kafaya benzeyen bir şey vardı. Üzerine yüksek alınlı, geniş, yassı burunlu ve kalın dudaklı bir adamın silueti oyulmuştu. Gözleri kapalıydı, meşale ışığında parlıyormuş gibi görünen mermerin içinden koyu damarlar akıyordu.

Agnar ve ekibi, onlara refakat eden savaşçıları takip etti. Çevrelerini yeni savaşçılar sarmıştı, meşalelerin duvarlarda titreştiği çeperde daha da fazla savaşçı konuşlanmıştı. Salonun ortasında ocak ateşleri yanıyordu, Mevkibeyi Störr'ün azat ettiği ve yeminli adamları için akşam yemeği hazırlanırken köleler; demir şişlerde yabandomuzu ve geyik çeviriyor, alevlere damlayan yağlar cızırdıyordu.

Salonun uzak ucundaki bir kapı açıldı, odaya bir grup insan girdi. Uzun boylu, zayıf, yakası ve etekleri çarpana dokumayla bezeli koyu mavi yünden bir tunik giymiş, beline taktığı gümüş tokalı kemerin üzerinden ince işlenmiş bir *seaks* sarkan adam onlara önderlik ediyordu. Boynuna, ucunda yılan dişi sallanan gümüş bir zincir takmıştı, pazısına kalın gümüş bir kol halkası, kuyruğunu yiyen bir yılan dolanmıştı. Aralarına ak düşmüş koyu renk saçları ensesinde sımsıkı toplanarak bağlanmıştı, içinden ucuna gümüş bir halka takılı örgü geçen sakalı düzgündü. Gözlerinin üzerine çökmüş kalın kaşları onları gölgeliyordu, burnu ince ve sivriydi.

Mevkibeyi Störr.

Platformdaki koltuğa oturdu, diğer kişiler arkasından içeri girip etrafına yerleştiler. Erkekli kadınlı on iki, on dört kişi, hepsi uzun boylu ve yapılıydı. Tuniklerinin altından kaslı boyunları ve omuzları görünüyor, kalın kaşlarını çatarak ters ters bakıyorlardı. Saçları altın ve gümüş tellerle örülmüştü, erkeklerin sakalı yağla parıldıyordu. Hepsinin boynunda, kalın zincirleri-

nin ucundan demir pençeler sarkan kolyeler vardı. Kemerlerine baltalar takmışlardı.

Ve hepsinde bir köle tasması vardı.

Av köpekleri gibi Mevkibeyi Störr'ün etrafına yerleştiler; bazıları ayaklarının dibine otururken, bazıları platform ve masa arasındaki boşluğu doldurmak için uzaklaştı, bazıları da duvarlara yaslanıp gölgelerin arasına kaydı.

Kapı aralığından üç kişi daha platforma çıktı; iki genç erkek ve bir kadın. Adamların ikisi de koyu saçlıydı, gölgesi gözlerinin üstüne düşen kalın kaşları ve ince burunları, onların Mevkibeyi Störr'ün yakın akrabası olduğunu gösteriyordu.

İki genç adamdan yaşça daha büyük olan sarı saçlı kadın, uzun boylu ve kibirliydi. Boynunda kemiklerden dizilmiş bir kolye vardı ve ellerinin üstündeki koyu rün dövmeler, sarı yün tuniğinin kollarına doğru gizleniyordu.

Üçü de Mevkibeyi Störr'ün yanında durdu.

Agnar'a önderlik eden savaşçılar, ziyafet masası ve oturakların arasındaki boşluğa vardıklarında durdular. Agnar'ın Mevkibeyi ile yüz yüze gelebilmesi için kenara çekildiler.

"Hoş geldin, Ölüm İttifakı'nın şefi Agnar Broksson," dedi Mevkibeyi Störr. Gözleri Agnar'ın arkasındakilerin üzerinde gezindi; Elvar'a şöyle bir değip geçti, Berak'ın öne eğik başının üstünde durup sonra tekrar Agnar'a döndü.

"Hoş bulduk Mevkibeyi Störr." Agnar başını eğdi.

"Satılık mallarınız olduğu söylendi, beni ilgilendiren mallar," dedi Mevkibeyi Störr.

"Evet, efendim," dedi Agnar. Elvar, şefinin başka biriyle bu kadar saygılı konuşmasını duymaya alışkın değildi, bundan hoşlanmamıştı.

"Size Berak Bjornasson'u getirdim," diye devam etti Agnar. "O bir Lekeli, bir *Berserkir*, üç mevkibeyi tarafından cinayet, kan borcu ve tazminat suçlamalarıyla aranıyor. Saygımdan ve zevklerinizi bildiğimden, onu önce size getirdim."

Agnar işaret edince, Sighvat homurdanarak bir emir verdi ve elindeki zinciri çekti. Berak sendeleyerek öne doğru bir adım attı, yavaşça başını kaldırıp Mevkibeyi Störr'e ters ters baktı.

Mevkibeyi Störr'ün etrafını saran *Berserkir*'ler arasında bir dizi hırıltı yükseldi, toplanmakta olan bir fırtına gibi hava aniden gerildi.

"Onu önce bana getirdin çünkü en yüksek bedeli benim ödeyeceğimi düşünüyorsun," diye homurdanan Mevkibeyi Störr, elini havada sallıyordu. Bir süre sessizce Berak'a baktı. "Eğer söylediğin doğruysa o zaman haklısın. Sana iyi para ödeyeceğim. *Berserkir*'leri önemsiyorum."

"Doğru," dedi Agnar. "*Hundur* kölem onun izini sürdü, *Seiðr Cadım* soyunu doğruladı."

"Hımm," diye mırıldandı Mevkibeyi Störr, parmaklarını koltuğunun kolçağında tıkırdattı. "Keşke bu, herhangi bir adamın sözlerinin doğruluğuna güvenebileceğim bir dünya olsaydı." Yanında duran kadına baktı. "Silrið," dedi eliyle bir işaret yaparak.

Sarışın kadın platformdan inerek onlara doğru yürüdü. Bir tunik ve pantolon giymişti, bacaklarının altındaki *winnigas*, çapraz deri kordonlarla sarılmıştı, kemerinde de bir *seaks* asılıydı. Bıçak çoğundan daha kısaydı, kalkan duvarı için yapılmamıştı. Berak'a yaklaşırken parıldayan çelik bıçağı çekip gevşekçe tuttu. Berak kadının tepesinden dik dik ona baktı.

"Kanına ihtiyacım var," dedi Silrið. "İsteyerek vermeni tavsiye ederim."

Elvar, Berak'ın gerildiğini, sırt ve bacak kaslarının aniden kaskatı kesildiğini gördü. Uzun, yorucu bir andan sonra derin bir nefes verdi, tuniğinin yenini yukarı çekerek kalın, kaslı, kıllı önkolunu ortaya çıkardı.

Agnar bir sorun çıkarırsa çocuğuna ve karısına neler olacağı konusunda onu uyarmıştı.

"Güzel," diye mırıldandı Silrið, *seaks*'ı Berak'ın koluna dokundurdu, çizikten koyu renkli bir kan fışkırdı. Kadın hızla

Mevkibeyi Störr'e dönüp, onun yanından geçerek platformdaki kafa heykeline yürüdü. Önünde durdu, kafa ondan daha uzundu.

"Uyan, Hrung," dedi.

Heykel tamamen hareketsizdi.

Silrið heykelin çenesine vurdu, sanki bir göletin durgun sularına dokunmuş gibi kafada ürpertici bir dalgalanma oldu, ağzı seğirdi.

"Hrung, *vaknaðu!*"* diye kükredi Silrið, gözler birden açıldı. Donuk ve puslu gibiydiler, ağır ağır dönen soluk inci tanelerine benziyorlardı. Yavaşça toparlandılar, Silrið'e odaklandılar. Heykelin dudakları kıpırdadı.

"Rüya görüyordum," dedi dev kafa, Elvar koridorda yankılanan sesin uzak bir gök gürültüsü gibi vücudundan geçtiğini hissetti.

"Bunu sonra anlatırsın, yaşlı Hrung ama şimdi Mevkibeyi'nin hizmetine ihtiyacı var."

Bulanık gözler hareket etti, koltuğunda oturan Mevkibeyi Störr'e baktı, sonra Silrið'e döndü.

"Benden istediğiniz nedir?" dedi.

"Tadına bakılacak biraz kan. Bize elinden geleni söyle," dedi Silrið, kana bulanmış *seaks*'ı kaldırarak.

Hrung koklarken Elvar koridordaki tüm havayı burun deliklerine çekiyormuş gibi göründüğünü düşündü, sonra ağzını açıp yayvan, tombul ve solgun dilini çıkardı. Silrið, üzerine *seaks*'ı yerleştirdi, devi kesmemeye özen göstererek kanı nazikçe sıyırdı.

Hrung ağzını kapattı, Elvar onun dilini yanaklarının kenarlarına bastırarak hareket ettirdiğini gördü. Sonra gözlerini açtı, platforma kırmızıya bulanmış bir damla balgam tükürdü.

"Bu Berser kanı değilse ben de cüceyim," dedi kafa.

Mevkibeyi Störr gülümsedi.

"Götürün onu," dedi. Silrið, Mevkibeyi Störr'ün ayaklarının dibinde ona eşlik eden iriyarı kölelerden ikisi ve üç savaşçıyla Berak'a doğru yürüdü. Berak kıpırdamadan bekledi.

* Eski Nors dilinde, "Uyan!" anlamına gelmektedir. (ç.n.)

Silrið zincir için elini Sighvat'a uzattı ama Sighvat ona bakmakla yetindi.

"Fiyatını konuşmadık," dedi Agnar.

"Başka yerden alacağının iki katı," dedi Mevkibeyi Störr. "İş zekânı takdir ediyorum ve anlayacağın, tekrar Lekeli bulursan..."

Agnar başını eğdi. "Cömertliğiniz çok takdire şayan efendim ve size olan sadakatim garantidir," dedi, sonra Sighvat'a başıyla işaret etti.

Mevkibeyi Störr'ün sikkelerine olan sadakatini kastediyorsun, diye düşündü Elvar, dudaklarının kıvrılmasına engel olamamıştı. Silrið zinciri alarak Berak'ı uzaklaştırdı, iki *Berserkir* hırlayıp homurdanarak Berak'a doğru ilerledi.

"Hoş geldin kardeşim," diye kükredi içlerinden biri. Berak onları duymazdan geldi. Başı önde, ayaklarını sürüyerek Silrið'i takip etti.

"Silrið size bedelini getirecek," dedi Mevkibeyi Störr. Açıkça yol veriyordu. Agnar başını eğerek döndü, Elvar ve küçük ekibi onu takip ederek uzaklaştı.

"Dur." Elvar'ın vücudunda titreşen bir ses koridorda çınladı. Dev kafa Hrung'un gözleri fal taşı gibi açılmıştı, seğiren burnunu çekiyordu. Dilini çıkardı, havayı tadıyormuş gibi yaladı, sonra ağzını kapatıp dudaklarını şapırdattı.

"Elvar," dedi koridora doğru.

Mevkibeyi Störr, Hrung'a baktı, yanındaki iki adam öne doğru bir adım attı.

"Yanılıyor olmalısın," dedi Mevkibeyi Störr.

"Elvar burada," dedi Hrung, yankılanan sesi odayı doldurdu.

Elvar içini çekerek durup döndü, yanındaki Grend'in de döndüğünün, Agnar'ın ekibinin durmak üzere olduğunun hayal meyal farkındaydı.

Elvar, ellerini kukuletasına koyup geri çekti.

"Merhaba baba," dedi.

BÖLÜM YİRMİ İKİ

ORKA

Orka seyrelen ağaçların arasından ilerliyordu, Fellur köyü gecenin kuzgun karanlığından daha kara bir gölge olarak ileride belirmişti. Etrafındaki ormanlık alanda esen rüzgâr dalları hareket ettiriyor, fiyordun üzerinde yıldızların ve ayın zayıf ışığını yansıtan beyaz köpükler topluyordu. Teknelerin gıcırdayan sesi de rüzgârla sürükleniyordu.

Ağaçların sonuncusuna ulaştığında gözlerini dikerek bekledi, sonra doğuya baktı. Şafak hâlâ hayal gibiydi, gecenin köründe herkes derin uykudaydı.

Avcılar dışında, diye düşündü Orka. *Haydutlar ve karanlık gezginleri dışında.*

Ama yakında harekete geçmek zorunda kalacağını biliyordu. Çiftlikten Fellur'a olan yolculuk yarım günden fazla sürmüştü, ardından mızrağını ve kenevir çuvalını saklamak için daha fazla zaman harcamıştı. Yapmak üzere olduğu şey için onlara ihtiyacı yoktu, şafağı bekleyemezdi, yapacak karanlık işleri vardı. Breca'dan uzakta geçen her an, kemiği sıyıran pençeler gibi canını yakıyordu ama içinden bir ses, Breca'nın nehrin iki kanalından hangisinde götürüldüğünü bilmeden bir tercih yapmaktansa bunun en akıllıca yol olduğunu söylüyordu. Bilgiye ihtiyacı vardı ve zihnine, ısrarla gitmeyen bir görüntü kazınmıştı. Thorkel'in kanını *seaks*'ından yalayan, Mevkibeyi Sigrún'un yeni kölesi.

Ormanlık alanla köy kapıları arasında uzanan açık alan, *Alt-hing*'e katılmaya gelenlerin çadırlarıyla doluydu. Yarısı sönmüş ateşlerden çıkan közlerin turuncu parıltısı yer yer karanlığa sızıyordu. Orka bir yemin fısıldadı, sonra ağaçların içinden çıkarak çadırların arasında ilerledi. Aceleye getirmeden, herhangi bir ateş parıltısına bakmaktan kaçınarak gözlerini karanlığa alıştırdı, ta ki hepsini geçip parmaklıklı kapıların önünde durana kadar.

Muhafız yoktu.

Birkaç uzun adım atarak duvara sıçrayıp tahta tepeyi tuttu, kendini yukarı çekerek bir bacağını diğer tarafa salladı. İvmeyle vücudunun geri kalanı da çıktı. Önce çizmeleri tok bir sesle çamura düştü, çömelip dinleyerek orada kaldı.

On kalp atışı, yirmi... ses yoktu. Ayağa kalktı, gölgelerin arasına saklanarak köye doğru yürüdü.

Köyde her şey sessizdi, yanından geçtiği köpekler bile kıpırdamadı. Kısa süre sonra soğuk ve hareketsiz avlunun önündeydi, ziyafet salonu yıldızların ışığı altında karanlık görünüyordu. Orka tekrar bekledi, uzunca bir süre dinleyerek gözleriyle karanlığı taradı. Ziyafet salonunun kapılarına giden basamaklarda bir şey gördü, daha koyu bir gölge. Bir muhafız, omuzlarındaki kalın kürküyle bir sütuna yaslanmış uyuyordu.

Orka arkasını daima bir duvara vererek avlunun kenarından kaydı, sonra donup kaldı. Bir ses duydu.

Ziyafet salonunun basamaklarının önündeki avludan gelen bir inilti.

Uzun süre bakarak şekilleri algılamaya çalıştı. İki kişi yere yığılmış, kolları yukarı kaldırılarak bileklerinden bir direğe bağlanmıştı. İçlerinden biri hüzünlü, acıklı bir sesle ağlıyordu, diğeri ise ya uyuyordu ya da baygındı.

Bulutlar aralandı, ay ışığı avluyu birkaç kalp atışı süresince aydınlattı, sonra daha fazla bulutun arkasına saklandı.

Fakat Orka, kazığa bağlananların kim olduğunu görmüştü.

Mord ve Lif, Virk'ün oğulları.

Althing'e geri dönmüşler.

Avluda kazığa bağlandıklarına göre bir suç işlemişlerdi, yargılanmayı veya cezanın infazını bekliyorlardı.

Orka durup merdivenlerde uyuyan bekçiye baktı. Onları bırakmak zorundaydı, niyeti buydu ama o anda zihninde Breca'nın yüzü canlandı.

"*Mord ve Lif için üzülüyorum, anne*," demişti ona.

Dişlerini sıkıp, sürünerek avluyu geçti, eğilip iki erkek kardeşin arkasına dolandı. Eliyle uyanık olanın, iki erkek kardeşten küçüğü Lif'in ağzını kapadı. Onun gerildiğini ve çırpındığını fark edince kulağına tısladı.

"Ben Orka. Kıpırdama."

Delikanlı donakaldı.

"Sizi kurtaracağım. Ses çıkarırsan seni kendi ellerimle öldürürüm," diye fısıldadı kulağına.

Çocuk başıyla onayladı. Orka onu serbest bıraktı, ardından ziyafet salonunun merdivenlerindeki muhafızla kendisi arasında kalacak şekilde etrafından dolandı. Direğe yaslanmış olan Mord'a elini uzattı. Kafa derisindeki bir yaradan kan damlıyordu ama nefes alıyordu.

"Geri döndük," diye fısıldadı Lif. "Guðvarr'ı öldürmeye çalıştık. Başaramadık. Yarın yargılanacağız. Sigrún sürgün ya da idam dedi."

Orka parmağını dudaklarına götürdü, Lif'ten uzaklaşarak uyuyan gardiyana doğru ilerledi. *Seaks*'ını kınından çıkardığında, merdivenlerdeki muhafızın bir kadın olduğunu gördü, pelerininin kukuletasından çıkan sarı saç tutamları yıldızların ışığı altında parlıyordu.

Ağırlığını ilk basamağa verdiği anda ahşap gıcırdadı.

Muhafız kıpırdanıp gözlerini açtı.

Orka *seaks*'ını boğazına saplayıp iterken diğer eliyle kadının ağzını kapadı, bıçağın omurgada gıcırdadığını hissetti. Bıçağı

çekti, yıldız ışığında üstündeki kan kapkara görünüyordu. Muhafız yere yığılıp hırıldadı, sonra hareketsiz kaldı. Orka bıçağını muhafızın kürk pelerinine sildi, uyku pozisyonunda gözüksün diye onu duvara yasladı, sonra Lif'e geri döndü.

Lif kocaman açılmış gözlerle bakıyordu.

Orka parmağını dudaklarına götürdü, ardından Lif ve Mord'u direğe bağlayan ipi kesti. Önce Lif serbest kaldı ve kolları sallanıp vücudu çamura devrilen Mord'u havada yakaladı.

Orka yaklaşıp Lif'in kulağına fısıldadı.

"Ağabeyini tekneye götür, bir çantada taşıyabileceğiniz bütün erzağı toplayın. Beni fiyortta, ziyafet salonunun arkasına olabildiğince yakın bir yerde bekleyin. Şafağın ilk ışıklarını gördüğünüzde ben orada değilsem, gidin."

Orka, Lif'in bir şey söylemesine fırsat vermeden uzaklaştı.

Yavaşça ziyafet salonunun yanından geçti, salonun arkasına yaklaşana kadar sessizce gölgelerin arasından süzüldü. Kepenkli bir pencere dışında hiçbir açıklık yoktu. Mevkibeyi Sigrún'un yatak odası olduğu anlamına geliyordu. Orka, Mevkibeyi Sigrún'un tüm savaşçıları olmasa da *drengr*'lerin salonda, ocağın etrafında uyuduğunu biliyordu. Bir atlı grubu, Sigrún'un yeminli altı savaşçısıyla birlikte bazıları yürüyen, bazıları öküz arabası kullanan bir grup, tepelerden gelen patikada Orka'nın yanından geçmişti. Guðvarr aralarında değildi. Muhtemelen Orka'nın çiftliğinde çıkan yangını ve dumanı araştırmaları emredilmişti ama yine de Fellur'da en az bir düzine *drengr* kalmış olmalıydı. Mevkibeyi Sigrún, *Althing*'de güvenlik sağlamak için onların etrafında olmasını isterdi.

Sigrún'un kölesi de yanında olmalı.

Orka, kepenkli pencerenin yanında durdu, *seaks*'ını kınından sessizce sıyırdı. Mandalın gevşediğini hissedene kadar yavaşça, nazikçe kilitle uğraştı. Çevik bir hareketle çekerek açıp açık pencerenin çerçevesine tırmanarak odaya girdi.

Karanlık, parıldayan bir ocak ateşi, bir yatak, içinde iki kişi.

Yatağın ayak ucunda biri hareketlendi, ocağın yanında biri uyanır gibi oldu. Ateşin kıvılcımı demirin üzerine parladı: kölenin tasması.

Orka odaya girdi, yataktakiler kıpırdandı, yün bir battaniye geriye doğru itildi ve Mevkibeyi Sigrún ile birbirine dolanmış çıplak yatan sevgilisini ortaya çıkardı. Uyanmak üzere olan adam bacaklarını Sigrún'dan ayırarak bir dirseğinin üzerinde doğruldu, ince vücudu solgundu, yıldızların ve ateşin parıltısıyla kasları desenler oluşturuyordu. Orka gırtlağını kesti. Kan fışkırırken adam hırıldayarak geri düştü.

Orka *seaks*'ının kabzasını Sigrún'un çenesine dayadı, Mevkibeyi sıçrayarak uyanıp doğrulmaya çalışırken Orka onu şilteye geri gönderdi. Ardından bıçağını, kendi *seaks*'ını çekerek ayaklarının üzerinde doğrulmaya çalışan köleye doğrulttu. Orka'nın *seaks*'ının ucu, kölenin boğazına dokundu.

"Aklına bile getirme," diye tısladı Orka.

Köle, gözlerinde bir kehribar esintisi ve kaslarında bir gerginlikle ona baktı. Derin bir nefes verdi, sonra *seaks*'ını kınına bırakıp ellerini kaldırdı.

"İsimleri ne ve nereye gidiyorlar?" dedi Orka.

Kölenin ağzı konuşmak için açıldı.

"Bana *yalan* söyleme," diye araya girdi Orka. "Sen olduğunu biliyorum. Kocamın kanını tattığını gördüm." İçinde bir titreme hissetti, bir öfke dalgası kabardı. Bir an durup bıçaklama, öldürme ve yok etme dürtüsünü kontrol etti. "İsimler ve bir varış noktası," diye fısıldadı.

Köleden bir tereddüt, ardından başıyla sert bir onaylama geldi.

"Ben bir *niðing* köleyim," diye homurdandı kadın. "Ben emir vermem. Ben onlara itaat ederim."

"Bunu kim emretti? Kocamın öldürülmesini, oğlumun kaçırılmasını?"

Bir sessizlik oldu, kölenin gözleri Orka'nınkine dikildi. Kehribar gibi parladılar.

"Kurt soyu, söyle bana," diye homurdandı Orka.

"Benim adım Vafri," dedi köle. "Ve ben ulu kurt tanrı Ulfrir ile tazı Hundur'un soyundan geliyorum. Gururlu ve güçlüydük." Dudağını bükerek başını iki yana salladı. "Ölmek üzereysem, adımı ve soyumu bileceksin."

"Kim olduğun *umurumda değil.* Artık bir kölesin, buna üzülüyorum ama kocamın ölmesinin sebebi sensin..." Eli seğirdi, *seaks*'ın kabzasının etrafındaki eklemleri bembeyazdı. "Bunu kim emretti?" diye homurdandı Orka. "Sana bir daha sormayacağım."

Vafri'nin dudağı kıvrıldı, dişleri parıldadı. "Benim sahibim, Kraliçe Helka'nın oğlu Hakon'dur," dedi. "Bana Lekelilere dair her işareti rapor etmem emredildi."

"Kime?" diye tısladı Orka.

Bir sessizlik daha.

Orka'nın kılıcı hareket etti, Vafri'nin boynundan aşağı çizikten kan aktı.

"O... kızdırılacak bir adam değil," dedi Vafri.

"Adı ne?" dedi Orka.

"Drekr," diye homurdanan kölenin sesi titriyordu.

Orka derin bir nefes alıp zihnini yokladı. Bu ismi nehir kenarındaki delikanlıdan da duymuştu.

"Peki Drekr oğlumu nereye götürüyor?" dedi Orka.

Vafri omuz silkti. "Bana böyle şeyler söylenmez."

Orka'nın bileği seğirdi, *seaks* derisinde derin bir çizik açtı.

"Yemin ederim bilmiyorum," diye tısladı Vafri.

"Tahmin et öyleyse," dedi Orka. "Kurt gibi kurnazsın. Oğlumu nereye götürdüklerini düşünüyorsun?"

Yine uzun bir sessizlik. Bakışları kilitlendi.

"Darl, olabilir," dedi Vafri. Gözleri titredi, bakışı bir an Orka'nın omzunun ötesine kaydı, sonra Orka'ya döndü. Bir yatak gıcırtısı duyuldu, Orka döndüğünde Mevkibeyi Sigrún'un silah kemerine uzandığını gördü.

Orka'nın çenesine bir yumruk indi, gözlerini ondan ayırır ayırmaz Vafri harekete geçmişti. Orka tökezledi, Vafri'yi geride tutmak için *seaks*'ını savurdu, gözlerinin önünde dans eden beyaz noktalardan kurtulmak için başını iki yana salladı. Geriye ve yana doğru, Sigrún'a yakın şaşırtıcı bir adım daha atarken kemerindeki *seaks*'lardan birini çekti. Thorkel'in vücudundan çıkardığı bıçaklardan biriydi.

Sigrún parmaklarını kılıcının kabzasına dolayarak ayağa kalkmış, bıçağını kınından çekiyordu. Haykırınca, odanın kapısının ötesindeki ziyafet salonundan tepki geldi. Biri sesleniyordu. Orka elini kaldırıp çaprazlamasına yukarıdan aşağı, sağdan sola doğru kesti. Sigrún bir çığlıkla yere düşerken alnından çenesine kadar yüzünü kaplayan kırmızı yarıktan kan fışkırdı.

Vafri hırlayarak ok gibi Orka'ya doğru koştu, elinde bir *seaks* vardı. İçindeki savaş sevinciyle gözleri kehribar renginde parlıyordu. Orka, kölenin Virk'e nasıl saldırdığını ve onu nasıl alt ettiğini hatırladı. Hırlayarak Vafri'ye koşup onu şaşırttı.

Vafri *seaks*'ını savurdu, Orka yana doğru eğilerek zırhının bıçağın kenarını karşılamasına izin verdi. Sol kolunu Vafri'ninkine dolayarak sabitledi, kırılan kemiğin çıtırtısını duyana kadar gerdi. Vafri'nin soluğu kesildi, açılmış çenesi ve birdenbire sivrilen dişleriyle Orka'nın üstüne yığılırken yüzünü ve boğazını ısırıyor, boş eli pençe gibi keskin tırnaklarıyla tırmalıyordu.

Orka'nın yanağı alev gibi yanıyordu. Başını öne, Vafri'nin burnuna ve üstdudağına doğru hızla vurdu. Kemik ve kıkırdak çıtırtılarını duydu; kan fışkırıp dudaklar ezilirken dişler gevşedi. Orka sağ elindeki *seaks*'ı kölenin karnına sapladığında Vafri'nin bacakları büküldü, kadının bilinci hâlâ yerindeydi; hırlayarak köpük ve kan tükürüyordu.

Vafri darbenin şiddetiyle homurdanıp sızlanarak kıvrıldı.

Kapının dışında çizme ve insan sesleri vardı.

Orka Vafri'yi itip bıçağını kurtardı, köle geriye doğru sendeleyerek dizlerinin üzerine düştü. Karnından ve burnundan kan

fışkırıyordu. Yana devrildi, bir eliyle karnındaki yarayı tutarken diğer eliyle yakınındaki *seaks*'ın kabzasını aradı.

Dışarıdaki bağırışlar devam ediyordu, bir tekmeyle kapı yerinden fırladı ve insanlar içeri doldu.

Mevkibeyi Sigrún, tökezleyerek kılıcını havada Orka'ya doğru savurdu, yüzü kan revan içinde bir et parçasına dönmüştü. Orka kılıcı, *seaks*'ıyla karşılayıp uzaklaştırdı. Sigrún dengesini kaybederek yatağa kapaklandı.

Drengr'ler ellerinde kılıç ve baltalarla odaya girerken kapı eşiğinden bir çığlık yükseldi. Odaya ilk giren Guðvarr'dı, omzu Virk'ün açtığı yara yüzünden sargılıydı, kılıcını önünde tutuyordu. Ateş parıltısında ve ay ışığında gördüğü kan ve cesetlerle bir an donup kaldı, sonra gözleri Orka'ya sabitlendi.

Orka *seaks*'ını ona fırlattı. Guðvarr arkasındaki *drengr*'lerin arasına geri sıçradı, hepsi yuvarlanarak yere düştü. Kapı pervazına çarpan *seaks* titreşti. Orka ileri doğru hızlı bir adım atarak Vafri'nin *seaks*'ını parmaklarından çekip aldı, kölenin eli düştü.

"Ruhsal yolculuğunda silahsız yürü," diye hırladı Orka, ölmek üzere olan kadına, sonra dönüp pencereye koşarak kendini karanlığa bıraktı.

Omzunun üzerine indi, yumuşak zemin çarpmanın etkisini azaltmıştı, yuvarlanıp iki elinde de birer *seaks*'la ayağa kalkmayı başararak koştu. Sigrún'un penceresinden bağırışlar ve ardından birinin hızla yere düşme sesi yankılandı. Diğer sesler daha uzaktan geliyordu; ziyafet salonunun kapılarını kullanan *drengr*'ler.

Orka bir ara sokağa saptı, başka bir yola dönerken kaydı, doğrulup toparlanarak sola koşmaya devam etti. Sonra sağa dönerek bir diğer dar sokağa girdi. Yanan meşaleler ortalığı aydınlatıyor, Mevkibeyi Sigrún'un *drengr*'lerinin bağırışları köyü uyandırırken kapı eşiklerinden kafalar sarkıyordu.

Başka bir sokak, kapı eşiklerinden çıkan insanlar, sonra başka bir sokak ve nihayet Orka, binaların arasındaki fiyordun parıltısını gördü.

Borular yüksek ve tiz bir şekilde öterken köy kıpırdanarak hayata döndü.

Orka ara sokaktan açık alana fırladı, fiyorda doğru hafif bir yokuş, sahile yanaşmış teknelerle işaretlenmiş, suya doğru uzanan küçük bir iskele vardı. Orka iskeleye demirlemiş teknelerin ötesine baktı, gözleriyle Lif ve Mord'u araştırarak koşarken ayakları tahtaları dövüyordu.

Sonra onları gördü, genç adamların her ikisi de küreklerini hazırlamış, küçük balıkçı teknesindeki sandıklarda oturuyorlardı. Orka biraz daha hızlandı, kerestelerin üzerinde kayarak tekneye atlayıp külçe gibi içine düştü.

"Asılın," dedi nefes nefese, doğrulmaya çalıştı. "Güneye, denize doğru."

Mord ve Lif tek kelime etmeden kürekleri daldırdılar, Mord'un kafası kanlı bir bandajla sarılıydı.

Ayaklar iskeleyi dövdü, birileri onlara bağırdı. Bir mızrak ıslık çalarak havada uçup Orka'nın sağında, neredeyse su bile sıçratmadan gözden kayboldu. Orka, Guðvarr'ı iskelede hakaretler yağdırıp intikam yemini ederken gördü, boyun damarları patlamak üzereydi. Tekne hızlanıp arkasında gümüş köpüklü bir dümen suyu bırakarak onları karanlığa doğru götürdü.

BÖLÜM YİRMİ ÜÇ

ELVAR

Elvar şafaktan önce uyandı. Bir an nerede olduğunu anlayamadı ama bal şarabı, bira ve idrar kokusu hafızasına yardımcı oldu. Snakavik'te bir meyhanenin samanlığındaydı. Kafası hatıralarla doluydu, hepsi sanki bir girdabın akıntısına kapılmış gibi zihninde dönüp duran suçluluk, öfke, gurur gibi duygularla doluydu. Dönerek doğruldu, gözleri karanlığa alışırken yakınındaki Grend'in cüssesi gölge gibi duruyordu. Etrafı Ölüm İttifakı'nın horlayarak yatan bedenleriyle tıkış tıkıştı. Çizmelerini giyerek ayağa kalktı, katladığı silah kemerini alarak aralarından geçti. Hafif bir parıltı ona dik bir merdivenin sahanlığını gösterdi, meyhaneye indi.

Büyük bir salonda masalar ve oturaklar vardı. Yer yer koyu renkli sidik lekelerinin göze çarptığı zemin kurumuş sazlarla kaplıydı, bir ocak ateşinden ve balina yağıyla dolu pis kokulu bir demir şamdandan titrek bir ışık yayılıyordu.

Biórr ve Thrud uyanmış, aşağıdaydılar. Biórr küçük bir ocak ateşinde bir tencere yulaf lapasını karıştırıyor, Thrud bacaklarını açarak uzatmış, bıçakla tırnaklarını kesiyordu. Uspa ve Bjarn, odanın köşesindeki bir oturakta oturuyorlardı, ikisinin de

üzerinde bir battaniye, önlerindeki masanın üzerinde bir *tafl** tahtası vardı. Bjarn, merdivenden inen Elvar'a gülümsedi. Biórr da gülümsedi.

Bir kapı aralığından çömlek takırtıları geldi, Elvar bir an hancı ile karısını gördü.

"Yulaf lapası?" diye sordu Biórr, Elvar yere uzanıp gerinirken.

Kepçeyle doldurduğu iki çanağı Uspa ve Bjarn'a teslim etti. Elvar pek sohbet havasında değildi, karanlık bir masada tek başına oturup düşüncelerini gözden geçirmeyi umuyordu ama küçük Bjarn'ın tebessümü onu kendisine çekti.

Onlarla oturmak için oturağı gıcırdatarak çekti, kılıcını, *seaks*'ını ve baltasını sardığı silah kemerini masaya, *tafl* tahtasının yanına koydu. Thrud, gözlerini tırnaklarından kaldırıp onu izledi, homurdanarak başıyla selamladı. Sonra tekrar tırnaklarının altındaki kirlere döndü.

Biórr ona bir çanak ve kaşık getirdi, kilden bir kavanoz içindeki balı masaya koyup Bjarn'ın çanağına biraz bal doldurdu.

"Teşekkür ederim," dedi Uspa, Biórr'a.

"Artık oyunumuza dönebiliriz," dedi Biórr, kemikten oyulmuş bir çift zar aldı. "Mevkibeyiniz savaşçılarımdan kaçamayacak," diyerek yapmacık bir savaşçı hırıltısıyla dudağını kıvırdı.

"Göreceğiz," dedi Bjarn, bir sonraki hamlesi için parmakları sabırsızlıkla seğiriyordu.

Elvar lapasına üfleyerek kaşığını daldırdı, *brynja*'sının içinde kıpırdandı. Zırhını çıkarmadan uyumuştu. Kendi vatanında olmasına rağmen, Ölüm İttifakı ile yaklaşık dört yıl seyahat ettikten sonra, burada kendini güvende hissetmiyordu. Özellikle dün gece babasıyla aralarında geçen konuşmadan sonra.

* Satranç benzeri, bir tür kadim İskandinav masa oyunu. Viking kültürü için oldukça önemli, sembolik ve dini nitelikler de taşıyan bu oyun ile dövüş hayatı arasında çok önemli bir bağlantı vardı, eğlence amaçlı olmaktan ziyade, stratejik ve taktik savaşı uygulamanın bir yoluydu. (ç.n.)

Babası onu gördüğüne çok şaşırmıştı ama sadece gözleri onu ele vermişti. Ağabeyi Thorun bu konuda sesini daha çok yükseltirken *Galdurwoman* Silrið her zamanki gibi anlaşılmaz ve kayıtsızdı. Elvar'ın ani dönüşü karşısında mutlu gibi görünen tek kişi, devin başı Hrung olmuştu.

Ona sıcak bir şekilde gülümsemişti.

Koca ağzına döktüğüm onca birayı ve bal şarabını hatırlıyor.

Thorun ona kafasına göre gitmesinin utanç verici, habersiz geri dönmesinin daha da beter olduğunu söylemişti. Küçük erkek kardeşi Broðir, hayal kırıklığına uğramış gibi onu süzmekle yetinmişti. Thorun gevelemeyi bırakıp sesini kestiğinde, babası konuşmuştu.

"Neden döndün?" diye sormuştu. "*Sadakat* nedeniyle olduğundan şüpheliyim."

O son kısmı eklememiş olsaydı, kalıp konuşurdu. Bunun yerine topuklarının üzerinde dönüp tek kelime etmeden gitmiş, ağabeyinin yinelenen bağırışlarına arkasından holün kapılarını kapatmıştı.

Tekrar ailemizin huzuruna çıktığımızda, çocukluğumuzdaki davranışlara geri dönmemiz ne kadar garip.

Söyleyecek çok şeyim vardı. Güzel bir konuşma planlanmıştım.

Oysa babasıyla ilgili bir şey, aklındaki tüm mantıklı düşünceleri kovmuştu. Değişen hiçbir şey yoktu.

"En iyisi sıcakken ye," dedi Biórr.

"Ne?" diye söylendi Elvar.

"Yulaf lapası. En iyisi sıcakken yemek. Soğukken tadı balina tutkalı gibi." Kendi çanağına baktı. "Belki balina tutkalıdır."

Bjarn kıkırdadı.

"Demek balina tutkalının tadına baktın?" diye sordu Elvar.

"Nelerin tadına baktığımı bilsen şaşarsın. Açlık adama her şeyi yaptırır," dedi Biórr ışıldayan bir gülümsemeyle. "Her zaman, bu sabah karşınızda gördüğünüz gibi iyi, sağlıklı ve başarılı bir erkek olmadım."

Elvar, dudaklarına bir tebessüm yayılmasına engel olamadı. Gözleri, karanlığın griye dönüştüğü meyhane pencerelerine takıldı.

Demek sabah oldu.

"Anne, babam nerede?" dedi Bjarn, kazanıyor gibi göründüğü *tafl* oyunundan başını kaldırdı.

Uspa ona baktı, dudakları kıpırdıyor ama ağzından tek kelime çıkmıyordu.

"Baban bir süreliğine gitmek zorunda kaldı," dedi Biórr. "Yokluğunda, seni bize emanet etti."

Thrud öksürdü ve Elvar, Biórr'a baktı.

Babam her zaman, "Sert bir gerçek, yumuşak bir yalandan daha iyidir," derdi, diye düşündü Elvar ama Bjarn'ın yüzüne ve Uspa'nın yanağından süzülen gözyaşlarına bakınca, Biórr'un nezaketinden şaşırtıcı bir şekilde etkilendiğini fark etti.

Tepelerindeki döşeme tahtaları üzerlerinde gıcırdadı, samanlığın servis bölümünü bir cüsse doldurdu.

"Neden beni uyandırmadın?" dedi Grend, aşağı ulaştığında boynunu kütletti, silah kemerini bağlayıp kilitledi. Sonra sert adımlarla ona doğru ilerledi. Uspa ve Bjarn'a baktı, ardından kendisine gülümseyen Biórr'a kaşlarını çattı.

"Yulaf lapası?" dedi Biórr, ayağa kalkmıştı.

"Kendim alırım," diye homurdandı Grend, ocağın üzerindeki tencereye doğru yürürken. Bir çanağı doldurup döndü, Elvar ile Biórr arasındaki boşluğa oturdu.

Ölüm İttifakı savaşçıları yavaş yavaş uyanmaya başlamıştı, merdivenden inerek meyhaneyi dolduruyorlardı. Ev sahibi ve karısı ocak ateşinin üzerine asmak üzere yeni bir çömlek yulaf, sulu bira testileri ve içmek için boynuzlarla maşrapalar getirdi. Onu sadık tazılar gibi takip eden Kráka ve *Hundur* köleyle birlikte Agnar merdivenden indi. Elvar'a bakıp başıyla selamladı, kapının yanındaki bir masaya doğru yürüdü. Yukarıdan boğuk bir haykırış geldi, başlarını kaldırıp baktıklarında Sighvat'ın

koca cüssesiyle tavan girişine sıkıştığını gördüler. Biri yukarıdan itmişti muhtemelen, bir ses geldi ve düşerken yere çarpmamak için merdivene tutundu.

"Peki oraya çıkmayı nasıl başardı?" diye kaşlarını çattı Elvar.

"Miden yeterince bal şarabıyla doluysa her şey mümkün," dedi Biórr. "En azından o an öyle hissettirir, şarap iyi bir ağrı kesicidir."

Elvar tekrar gülümsedi.

Grend homurdandı.

Sighvat zeminle olan mesafeyi kapadı, tuniğini düzelterek orada durdu.

"Saçma sapan bir çatı katı," diye mırıldandı. "Cüceler için yapılmış olmalı."

Tencereyi boşaltarak kendine yulaf lapası aldı, daha fazlasını istedi. Ev sahibi ve karısı, samanlıktan Ölüm İttifakı çıktıkça süt ve suyu karıştırarak daha fazla yulaf getirmeye devam ettiler. Kısa süre sonra meyhane neredeyse dolmuş, masaların çoğu savaşçılar tarafından işgal edilmişti. Elvar sessizce oturup yulaf lapasını yerken Biórr ve Bjarn *tafl* oyunlarına geri döndüler. Görünüşe göre Bjarn'ın kemikten oyulmuş mevkibeyini ve kalan yeminlileri, Biórr'un muhafızlarını yarıp geçmek üzereydi.

Uspa, oturağında kıpırdanarak Elvar'a yaklaştı.

"Şimdi bize ne olacak?" dedi Elvar'a neredeyse bir fısıltı halinde.

Elvar, kadına karşı derin bir sempati duyarak ona baktı. O bir *Seiðr Cadısı*'ydı, kocası Lekeliydi, tabii oğlu da ama kendi soyuyla özgür bir yaşam sürerken kocasını kaybetmişti ve boynuna köle tasması geçirilmek üzereydi. Agnar ve Ölüm İttifakı, Lekelileri avlamakta çok başarılıydı. Elvar kendini tutsaklarından her zaman uzak tutmuştu, bunun gelir ve itibar kaynağı olduğunu biliyordu ama bu sefer içinde farklı bir duygu hissediyordu. Belki de çocuğu yılandan kurtardığı içindi. *Bu tamamen*

ticari bir karardı, dedi kendi kendine. *Oğlan iyi para kazandırabilir veya Uspa'ya karşı koz olarak kullanılabilir. Bir Seiðr Cadısı değerli bir varlıktır.*

Fakat bir yanı, kendi mantığındaki yalanın kokusunu alabiliyordu. Uspa'ya baktı, içinde kabaran acıma duygusuna engel olamadı.

Sert bir gerçek mi yoksa yumuşak bir yalan mı?

"Bilmiyorum," dedi Elvar, zor yolu seçerek. "Belki Agnar seni esir pazarında satar veya seni elinde tutup Bjarn'ı satar. Ya ikinizi birlikte ya da farklı yerlere satar." Omuz silkti. "Ben Ölüm İttifakı'nın şefi değilim ki böyle kararlar vereyim."

"Ama sen şefe yakınsın," dedi, gözleri Elvar'ın boynundaki trol dişine ve Agnar'ın ona hediye ettiği bilekliğe kaydı.

Elvar sadece omuz silkti.

"Snakavik'ten ayrılmamız gerekiyor," dedi Uspa, gözleri ve burun delikleri öfkeyle titriyordu.

Korkuyor. Ama onun yerinde ben olsam ben de korkardım.

"Kocan Mevkibeyi Störr'ün kölesiyken neden gitmek için bu kadar acele ediyorsun? Snakavik'ten sadece savaş için ayrılacak. En azından burada kalırsan ona yakın olursun, hatta ara sıra onu görebilirsin."

"Gitmek *zorundayız*," diye tekrarlayan Uspa, tıslamıştı.

Meyhanenin ardına kadar açılan kapılarından Snakavik'in boz bulanık ışığı doldu. İçeri bir savaşçı girdi, zarif savaş teçhizatı giymiş bir kadın, *brynja*'sı sanki yeni zımparalanmış gibi parlıyordu. Koyu renk saçları örgülüydü, yanağından üstdudağına uzanan bir yara izi vardı. Elvar onu tanıdı.

Gytha, babasının şampiyonu. Gytha'nın savaş şöhreti çoğu kişi tarafından biliniyordu. Ev sahibi bile mutfak kapısında belirip yarı beline kadar eğilmişti.

Gytha etrafına bakındı, yan yana oturan Elvar ile Grend'i gördü. Başıyla Grend'i selamladı.

"Eve hoş geldin," dedi Elvar'a ama gözleri çoğunlukla Grend'deydi.

Elvar ağzından çıkacak sözlere güvenmeyerek hafifçe başıyla selamladı.

Bir an sessizlik oldu, Grend put gibi sessizdi, sonra Gytha omzunun üzerinden bakıp işaret etti. Bir sandık taşıyan iki savaşçı daha içeri girdi.

"Agnar için," dedi Gytha.

Berak'ın ödemesi. Babam doğru söylemiş, Berserkir için iyi para ödüyor.

Agnar meyhane kapısının arkasına gizlendiği yerinden kalktı. Elvar ayağa kalkarken elini kılıcının kabzasından çektiğini gördü. Bir emir verdi, Sighvat sandığı iki savaşçıdan almak için öne çıktı.

"Mevkibeyi Störr, kızıyla görüşmek için buraya geldi," dedi Gytha, Agnar'a ve odadaki herkese. Etrafına baktı. Şaşkın yüzler ona karşılık verdi. Elvar'ın soyunu sadece Agnar ve birkaç kişi biliyordu. Gytha'nın gözleri Elvar'ın üstünde durdu. "Biraz mahremiyet istiyor."

"O zaman bunu *Wave Jarl*'a götürmenin tam zamanı," diyen Agnar, sandığa bir şaplak attı. "Ölüm İttifakı, beni izleyin," diye seslendi meyhanenin kapısından çıkarken. Sighvat onu takip etti, Ölüm İttifakı'nın geri kalanı da ayağa kalkıp sırayla meyhaneden çıktı.

Biórr, Elvar'a baktı ve onun odadan çıkmak için hiçbir harekette bulunmadığını fark etti. Elvar, zihninde bir mum ışığının titreştiğini görebiliyordu.

"Seni de kastediyor," dedi Grend, Biórr'a kaşlarını çatarak.

Biórr yavaşça ayağa kalktı.

"Sen... her şey yolunda mı?" diye sordu Elvar'a. "Kalabilirim."

Grend homurdandı, ayağa kalkmak için ellerini masaya koydu.

Elvar, Grend'in koluna dokundu.

"Ölüm İttifakı'nın kalkan duvarındaki yerimi kazandım," dedi Elvar, kaşlarını çatarak Biórr'a baktı ve boynundaki trol dişine dokundu. "Neden kalmana ihtiyacım olsun ki? Beni korumaya ihtiyacı olan bir *niðing* mi sanıyorsun?"

Biórr ellerini kaldırarak omuz silkti, ardından Uspa ve Bjarn'a onu takip etmelerini işaret etti. Thrud ayağa kalkıp bıçağını kaldırdı, kadınla çocuğun arkasına geçti. En son ayrılanlar onlardı.

Meyhaneye daha fazla savaşçı girdi. Mevkibeyi Störr'ün yeminli muhafızları. Etrafa dağıldılar, odanın boş olup olmadığını kontrol ettiler. İki tanesi çatı katı merdivenine tırmandı, her yerin güvenli olduğunu haykırdı.

Mevkibeyi Störr içeri girdi. Elvar'ı görünce ona doğru yürüdü. Arkasından diğerleri sıralandı. Erkek kardeşleri Thorun ve Broðir ve son olarak, yürürken hayvan kafataslarından oluşan kolyesi şıngırdayan, Vigrið'deki birkaç *Galdurwoman*'dan biri olan Silrið. Mevkibeyi Störr, Elvar'ın karşısına oturdu, Thorun ve Broðir iki yanına yerleşti. Silrið arkasında durdu.

"Kızım," dedi Mevkibeyi Störr. Onu uzun ve değer biçici bir bakışla süzerken Elvar, ruhunun sırlarını okuyormuş gibi hissetti. "Gitmemeliydin," dedi Störr sessizliğe doğru.

Elvar öfkesinin, şekilsiz ve safra dolu bir şeyin içinde kabardığını hissederek dudağını büktü. Derin bir nefes alarak bu hissi kontrol etmeye çalıştı. Babasının onu azarladığı ve Elvar'ın hiçbir şey elde edemediği halde öfkeyle karşılık verdiği, kendini işe yaramaz hissederek her defasında uzaklaştığı, duygularına hâkim olamayarak kalbinden geçenleri konuşamadığı için kendine kızdığı çocukluk kalıplarını kırmaya çalışıyordu.

"Gittiğim için pişman değilim," dedi sonunda. "İtibarımı, savaş şöhretimi kazandım."

"Savaş şöhreti mi? Bir tüccarın istihdamında," dedi Mevkibeyi Störr.

"Agnar ve Ölüm İttifakı, tüm Vigrið'de ve ötesindeki koca dünyada nam salmış, büyük savaşçılardır. Hiç ayak basmadığın yerler. *Senin* adının bile duyulmadığı yerler," dedi Elvar.

Babası burnunu çekti. "Yetenekli bir savaşçı olabilir ama bu, parasını et ve kanla ticaret yaparak kazandığı gerçeğini değiştirmez. O, *niðing* bir tüccardan, ona en çok parayı gösterenin yanında yatan bir fahişeden başka bir şey değil."

Elvar şefine yöneltilen hakaretler karşısında kanının fokurdamaya başladığını hissetti. Yine, savaşta fırlatılan ilk mızrak gibi dilinin ucuna gelen sözcükleri yutmak, kontrol etmek için biraz bekledi.

"Ona ödeme yaparken keyfin yerindeydi," dedi. "Bu seni ne yapar?"

"Mantıklı yapar," dedi babası omuz silkerek. "İstediğim bir şeyi satıyorsa. Fakat Agnar ve onun paralı askerlerinden bu kadar söz etmek yeter. Buraya senin hakkında konuşmaya geldim. Soyun hakkında, geleceğin hakkında."

Parmaklarını masada tıkırdattı. "Gittiğin zaman, gidiş biçimin, beni utandırdı. İnsanların benden şüphe etmesine sebep oldun. Fısıldaşarak eğlendiler. 'Kendi kızını kontrol edemeyen, Snakavik'in geleceğini nasıl kontrol edecek,' dediler." İçini çekti. "Bu diyarın kontrolünü yeniden kazanmak için kan dökmek zorunda kaldım. Çok fazla kan."

"İşte beni bu konuda anlamıyorsun," dedi Elvar. "Beni kontrol edemezsin. Hiç kimse edemez, asla da edemeyecek."

"Sen bir mevkibeyinin kızısın," diye haykırdı ağabeyi Thorun. "Sana her şeyi babam verdi, karşılığında senin de *sorumlulukların* var."

"Ne, onun çevirdiği entrikalarda piyon olmak için mi?" diye ağabeyini tersledi Elvar. "Takas edilmek, bir toprak parçası karşılığında bir fahişe köle gibi değerli bir kocaya satılmak için mi? Arkama yaslanıp tarla gibi sürülmek, onların tohumlarını karnıma ektirmek, semiz bir dişi domuz gibi hayatımı domuz yavruları yetiştirerek geçirmek için mi?"

Thorun öfkeyle soludu.

"Evet," dedi. "Eğer babamızın istediği buysa."

"Takas edilen sen olsaydın, terli bir domuz tarafından becerilip damızlık bir fahişeye dönüşmek zorunda kalan sen olsaydın, bu kadar çabuk hemfikir olur muydun merak ediyorum."

"Babamın her isteğine itaat etmekten mutluluk duyarım," diye çıkıştı Thorun.

"Pekâlâ, o zaman Helka'nın domuz yavrusuyla *sen* evlen ve doyasıya becer, ben de savaş ekibinin başına geçerim," dedi Elvar.

Grend homurtuyla kıkırdadı, gülmeye en çok yaklaştığı anlardan biriydi, Thorun kaşlarını çattı.

Mevkibeyi Störr hafifçe gülümsedi.

"Ah," diye içini çekerek sandalyesine yaslandı. "Çocuklarımı yönetmek, Snakavik'i ve hatta tüm krallığımın toplamını yönetmekten daha zor." Kafasını iki yana salladı. "Yanımda olmanı istiyorum, kızım. Bizim yanımızda. Olman gereken yer burası."

"Sınırını biraz daha genişletmen için Hakon'la evlenmeyeceğim."

"Biraz daha?" dedi Thorun. "Babanın toprakları, Helka'nınki ile birleşirse tüm Vigrið'in yarısından fazlasını kaplar."

"Umurumda değil," diye omuz silkti Elvar. "Ben savaş ve kalkan duvarı için doğmuşum. Kendi itibarımı kazanmak için, başkasının itibarı ile evlenmek için değil."

"İtibar mı?" diye dalga geçti Thorun. "Sen mi? Grend'in itibarına güveniyor olman daha muhtemel. Her çatışmada, seni korumak için yanında olduğundan hiç şüphem yok. O her zaman annemin köpeğiydi, şimdi de senin."

Elvar farkında olmadan ayağa kalkmış, elini kılıcının kabzasına götürmüştü.

"Grend burada kıçının üzerinde otururken sana itibarımın keskin kenarını göstereyim, kardeşim," dedi.

Thorun kızardı.

Seni en son gördüğümde, on yedinci isim günüme yeni girmiştim. O zamanlar eğitim sahasında beni küçük düşürmekten zevk alırdın. Artık durum farklı.

"Elvar kendi savaşını veriyor," dedi Grend, sesi gerilimi yumuşattı. "Kendi itibarını kendisi kazandı ve saygı duyulan, korkulan bir isim oldu."

Elvar, gözlerini kırpıştırarak Grend'e baktı. Yaşlı savaşçı birini ya da herhangi bir şeyi nadiren överdi ve salondaki herkes bunu bilirdi.

Grend, Thorun'a baktı. "Yerinde olsam otururdum."

Thorun'un eli kılıcının kabzasına gitti.

Mevkibeyi Störr, Thorun'a karanlık bir bakış attı. "Mızırdanmayı kes," dedi usulca. "Yoksa gideceksin."

Bozulan Thorun'un gözleri Elvar'dan Grend'e ve oradan babasına kaydı, sonunda bakışlarını yere indirdi.

"Güzel." Mevkibeyi Störr, donuk bakışlarını Elvar'a dikti. "Seninle barışmak için konuşmaya geldim kızım. Seni tekrar yanımda istiyorum." Elvar ağzını açtı ama babası elini kaldırıp onu susturdu. "Belki de Helka'yla bir evlilik ittifakı düşünülmesi gereken tek yol değildir. Hedeflerimizi gerçekleştirmenin başka yolları da vardır." Omuz silkti, gözleri Silriđ'e kaydı.

"Ormanın içinde her zaman birden fazla patika vardır," dedi Silriđ. "Yeter ki biri onu arayacak kadar cesur ve belki de birkaç ağacı kesecek kadar güçlü olsun."

Mevkibeyi Störr homurdandı. "Her iki durumda da," dedi. "Seni yanımda istiyorum, Elvar Störrsdottir. Belki de kendi savaş grubunu yönetmen için sana ait *drengr*'ler verilmesinin zamanı gelmiştir."

Elvar gözlerini kırpıştırdı, şaşkınlık tüm öfkesini silip süpürdü.

Babası ayağa kalktı.

"Bunu bir düşün," dedi. "Karar verince bana gel."

Elvar dilini yutmuş gibi ona bakakaldı.

Störr arkasını dönüp salondan çıktı; Thorun, Broðir, Silrið ve muhafızları onu izledi. Broðir kapı eşiğinde tereddüt ederek Elvar'a baktı.

"Bize geri dön, abla," dedi, yüzüne yayılan utangaç bir gülümsemeyle. "Thorun pisliğin teki ve ben seni özledim." Sonra gitti.

Gytha'nın sert komutuyla kalan *drengr*'ler meyhanenin salonundan ayrıldı. Gytha son bir kez Grend'e baktıktan sonra meyhanenin kapısını arkasından kapattı.

Elvar, Grend'e döndü, birden çözülen bacaklarının üzerine oturup gülmeye başladı.

BÖLÜM YİRMİ DÖRT

ORKA

"İşte," dedi Orka, şafağın ilk griliğinde sadece gölgenin farklı tonları olarak görülen, nehir kıyısındaki uzun, sık sazlıkları işaret etti.

Mord ve Lif sırtlarını eğerek nehirde rotalarını değiştirdiler ve balıkçı teknesini sazlıklara doğru sürdüler. İki erkek kardeş terden sırılsıklam olmuş, üzerlerine yorgunluk çökmüştü ama Orka da onlardan farklı durumda değildi. Şafaktan önceki uzun karanlık boyunca kürekleri nöbetleşe çekmişlerdi.

Teknenin pruvası sazları kesip alüvyonun üzerine oturdu. Orka su sıçratarak pruvadan kıyıya atladı. Birkaç dakika bakındıktan sonra aradığını gördü, mızrağının soluk gri sapı, rüzgârın büktüğü sazlar arasında dimdik uzanıyordu. Onu yerden çekip kenevir çuvalını kaldırdı, sapın çevresine bağlayıp sonra tekrar kayığa tırmandı.

Lif ona koyu, iri gözlerle baktı. Kara saçlı ve yaklaşık babasının boyundaydı ama Virk tıknaz ve sağlam yapılıyken Lif ince ve kıvraktı. Seyrek, düzensiz sakalı ve solgun teni gençliğinin göstergesiydi. On yedi veya on sekiz kıştan fazlasını görmüş olamazdı.

"Ne?" diye homurdandı Orka.

"Yaralandın mı?" dedi. "Kan içindesin."

Orka teknenin yan tarafından eğilip baktı, nehirdeki yan-

sımasını gördü. Yüzü ve saçları, kurumuş kanla kaplıydı. Ter, üzerinde rünik bir işleme gibi görünen oluklar açmıştı. Uzanıp saçından bir kemik parçası çıkardı.

"Benim değil," dedi. Baltasını ve bir günden kısa bir süre önce nehir kıyısında öldürdüğü kadını hatırladı. Çok daha uzun bir zaman önceymiş gibi geliyordu.

"Ya," diye fısıldadı Lif, gözlerindeki soruları dile getirmemeyi tercih etmişti.

Mord küreğinin üzerine yığılmıştı, başının etrafındaki bandajdan taze kan sızıyordu. Babasına Lif'ten daha çok benziyordu; sarı saçlı, geniş yüzlü ve sağlamdı, çenesinde kalın bir sakal vardı. Orka istiflenmiş yelken direğinin üzerinden atlayıp onun omzuna dokundu.

Mord dönüp baktı. "Konuşmamız gerek," diye mırıldandı. "Neden fiyordun etrafında büyük bir daire çizdik?"

"Sonra konuşuruz," dedi Orka. "Şimdi zaman yok. Kımılda," diye homurdandı, ayağa kalkmasına yardım ederek onu teknenin kıç tarafındaki bir halat ve ağ yığınına doğru yönlendirdi. Mızrağıyla tekneyi sazlıktan dışarı itti, sonra sandığına oturup Lif'e bakarak Mord'un küreğini kaldırdı.

"Daha ne kadar? Nereye gidiyoruz?" diye mırıldandı Lif.

"Biraz daha ilerledikten sonra kamp yapmak için güvenli bir yer bakarız," dedi Orka.

Lif karanlık gözlerle ona baktı ama sadece başıyla onayladı.

Birlikte küreklerini nehre daldırıp çektiler.

Orka ve Lif, tekneyi gıcırdatarak nehir kıyısına çekti, Mord'un dışarı çıkıp bir söğüt ağacının altına çökmesine yardım ettiler, sonra ikisi tekneyi nehir kıyısının yukarısına, görülmesini neredeyse tamamen engelleyen bataklık mersini ve ardıç ağaçlarının arasına çektiler. Sis, nehrin üzerinde ağır ağır

dalgalanıyor, sabah güneşi onu yavaşça yakarak uzaklaştırıyordu. Orka ayağa kalkıp geldikleri yola baktı, nehir genişti, Fellur köyünün bulunduğu fiyordun içine dökülmeden önce dik bir vadide yılan gibi kıvrılıyordu. Nehrin ötesinde uçurumlara doğru yükselen tepeler vardı, çiftliğinin bulunduğu noktayı hâlâ görebiliyordu.

Orası artık bir mezar, bir höyük. Ev değil.

İçinde bir keder ve öfke patlaması oldu. Sigrún ve esirle karşılaşması, ardından kaçışı, zorlu kürek çekişi, yanan kasları ve bitkinliği, diğer her şeyi bir süreliğine bastırıp zihninden uzak tutmuştu.

Orka çantasını taşıyıp Mord'un yanına bıraktı, sonra sırtını yeniş ağaca dayayıp içini karıştırmaya başladı.

Lif ağabeyinin yanına diz çöktü, Mord'un başındaki kana bulanmış sargıyı çözüp yıkamak için nehir kıyısına götürdü.

Mord oturduğu yerden Orka'ya baktı.

"Al," dedi Orka, ona bir şerit tuzlu domuz eti uzattı. Mord uzanıp alıp çiğnedi.

"Neden fiyordun etrafında kürek çektik?" diye sordu Mord Orka'ya.

Lif bandajın suyunu sıkarak onlara katıldı.

"O *niðing* Guðvarr'ı aldatmak için mi?" diyen Lif, Orka'ya bakıyordu.

"Evet," diye homurdandı Orka, bir parça domuz eti çiğnerken. Birazını Lif'e uzattı. "Bizi güneye, denize doğru kürek çekerken izledi," dedi.

"Yani, şafak söktüğünde bizi aramaya o yönde gidecek," dedi Lif, yüzünü buruşturan bir gülümsemeyle.

"Umarım," dedi Orka. "Yeterince geri zekâlı."

"Yine de Mevkibeyi Sigrún geri zekâlı değil," dedi Mord. "Fiyortta ve fiyort kıyısı boyunca her yöne tekne ve keşif birlikleri gönderecektir."

"Doğru," diye onayladı Orka. "Belki. Mevkibeyi Sigrún yü-

zünü diktirmekten başka bir şey düşünemeyecek kadar meşgul olabilir."

Lif tek kaşını kaldırdı. Mord'un bir çeşit keskin olmayan silahtan, bir sopadan, bir mızrak sapı ya da kılıç kabzasından çıkmış gibi görünen yarasını temizledi, etrafına keten sargıyı yeniden bağladı.

"Neden bize yardım ediyorsun?" diye sordu Lif Orka'ya, bir yandan çalışıyordu. "Mevkibeyi Sigrún'un yüzünün dikilmesini gerektiren şey nedir? Thorkel ve Breca nerede?"

Orka hiçbir şey söylemedi, sadece etini çiğnedi. İkisi Thorkel'in vücudundan ve biri Sigrún'un esirinden aldığı üç *seaks*'ı kemerinden çekti. Kendi *seaks*'ını Mevkibeyi Sigrún'un yatak odasının ahşap kapı pervazına gömülmüş olarak bırakmıştı. Kölenin *seaks*'ını elinde çevirerek boynuz kabzasına oyulmuş işlemelere baktı.

Ağzı açık kurt kafaları.

Tam bir Úlfhéðnar'a göre.

Seaks'lardan ikisinin üzerinde kan vardı, artık kurumuş ve siyah lekelere dönmüştü. Kesesini açtı, bir bez ve biraz yağ çıkararak temizlemeye koyuldu.

"Thorkel öldü. Katlettiler," dedi kısaca, bir yandan çalışıyordu. "Breca da kaçırıldı. Onunla bu konuyu konuşmak için Mevkibeyi Sigrún'a gittim."

"Ve bıçakla yüzünü mü yardın?" dedi Lif.

Orka onu duymazdan geldi.

Orka bıçaklarını temizlerken aralarına bir sessizlik çöktü, sonra bıçakları bırakıp çuvalına geri döndü; bir ekmek somunu ve yuvarlak sert peynir çıkararak üçü için dilimler kesti.

"Sırada ne var?" dedi Lif kara ekmeği çiğnerken.

"Gizlice Fellur'a dönüp o *niðing* Guðvarr'ı öldürmek," dedi Mord.

Orka ona baktı.

"Orka?" diye sordu Lif.

"Dilediğinizi yapın," dedi omuz silkerek.

"Sen nereye gidiyorsun?"

"Fellur köyüne değil," diye homurdandı Orka.

"O halde nereye?" diye üsteledi Lif.

Orka ona boş bir bakış attı. "Oğlumu bulmaya."

"Ve biz de Guðvarr'ı öldürmeye," diye tekrarladı Mord.

Lif ağabeyine baktı. "Nasıl?" diye sordu.

Mord ağzını açtı ama söyleyecek bir söz bulamadı.

"Bize yardım et," dedi Lif, Orka'ya.

"Hayır," dedi Orka.

"Kimsenin yardımına ihtiyacımız yok," diye çıkıştı Mord öfkeyle. "Guðvarr'ı bizim öldürmemiz gerekir. Babamız onun yüzünden öldü, ona ve Mevkibeyi Sigrún'un o iğrenç kölesine kan davası borçlu olan bizleriz."

"Yalnızca Guðvarr'ı öldürmeniz gerekiyor," dedi Orka onlara.

"Hayır, Guðvarr'ı ve köleyi," dedi Mord. "Babamızın ölümü Guðvarr'ın suçu ama ölüm yaralarını açan köleydi."

"Sigrún'un kölesinin karnında bir delik var. Çoktan ölmüş olabilir," dedi Orka biraz peynir çiğnerken.

Mord ve Lif, gözleri fal taşı, ağızları balık gibi açılmış Orka'ya bakıyorlardı.

"Belki hâlâ yaşıyordur ama bağırsak yarası genelde öldürücüdür," diye ekledi Orka.

Aralarına bir sessizlik çöktü, Lif korku ve huşu karışımı bir ifadeyle Orka'ya bakıyordu.

"Öyleyse Guðvarr," dedi Mord sonunda.

"Fakat onu öldürmeye çalıştık ve sonunda bir kazığa bağlandık," diye vurguladı Lif.

Lif, Orka'ya döndü. "Sende Mevkibeyi Sigrún'un yatak odasına gizlice girecek kadar beceri ve cesaret var. Ayrıca onu yaralayacak ve kölesinin karnına bir delik açacak silahlar. İntikamımızı nasıl almamızı tavsiye edersin?"

Orka içini çekip uzun bir nefes verdi.

"Bekleyin," dedi Orka. "Fellur tekmelenmiş bir yabanarısı kovanı gibi kaynarken aceleyle geri dönmenin anlamı yok. Aramaktan vazgeçip tarlalarını ekmeye veya hasadı toplamaya başlamalarını, ortalığın sakinleşmesini bekleyin. Vurgun zamanı budur."

"Beğendim," dedi Lif, başıyla onaylayarak. "Gördün mü Mord, kurnazlık buna denir."

"Çok geç," diye hırladı Mord. "Guðvarr'ın *bugün* ölmesini istiyorum. Ya da en geç yarın."

Orka duygusuz bakışlarını ona çevirdi. "Bunun istemekle pek ilgisi olmadığını öğrenemedin mi?" Tekrar omuz silkti. "Benden tavsiye istediniz. Uymak zorunda değilsiniz."

"Bence onu dinlemeliyiz," dedi Lif. Yavaş yavaş ekmeğini çiğniyor, belli ki zihninde bazı düşünceler dönüyordu. "Ayrıca bazı silah zanaatlarını öğrenmemiz gerekiyor."

Mord'un yüzü buruştu. "Silah kullanmayı biliyorum," dedi.

"Evet, kafandaki yumrudan belli olduğu gibi," dedi Lif.

"Sayıca üstündüler," diye mırıldandı Mord.

"Sen bize öğretebilirsin," dedi Lif, Orka'ya.

Orka gözlerini kırpıştırdı.

"Hayır," dedi.

"Mevkibeyi Sigrún ve savaşçı kölesiyle dövüştün, ikisini de yendin. Biz bunu yapacak kadar iyi değiliz ve babamızın kemikleri intikam diye haykırıyor," dedi Lif. "Onu yüzüstü bırakmazdım."

"Ben kendi intikamımın peşindeyim. Sizinkine ayıracak vaktim yok," diye homurdandı Orka.

"Sana yardım edebiliriz," dedi Lif.

"Hayır," dedi Orka ve Mord aynı anda.

"Neden olmasın?" dedi Lif.

Orka ikisine de baktı. "Sizin yardımınızı istemiyorum. Buna ihtiyacım yok. Benimle gelirseniz büyük ihtimalle kendinizi öldürtürsünüz. Veya beni."

"Sana yardım edebiliriz," dedi Lif inatla. "İntikam için nereye gidiyorsun?"

"Kuzey ve batı," diye mırıldandı Orka; kuzeye, Boneback Dağları'nın karlı tepelerinin parıldadığı Darl kalesine ve kasabasına bakıyordu.

"Her nereye gidiyorsan, kürek çekerek seni oraya daha hızlı götürürdük," dedi. "Bizi bırakırsan, tekne bizim olduğu için yürümek zorunda kalırsın."

Orka ona baktı. "Teknenizi alabilirim," dedi.

Bunun üzerine Lif'in yüzü bir korku ve incinmeyle seğirdi. Mord'un eli kemerindeki balta halkasına uzanırken bir küfür savurdu. Kemer boştu, alelacele topladıkları silahlar teknede kalmıştı.

"Teknenizi almayacağım," dedi Orka. "Yürüyeceğim."

"Breca'yı kaçıranlar, sence yürüyorlar mı?" diye sordu Lif.

Oğlunun adının geçmesiyle Orka karnına bir bıçak saplanmış gibi acıyla burkuldu.

"Hayır," dedi. "İzlerini nehre kadar takip ettim. Onu oradan tekneyle götürdüler."

Bu gerçek beynini kemirirken uzun bir sessizlik oldu.

"Pekâlâ. Beni Darl'a götürün," dedi usulca. "Ben de size elimden geleni öğreteyim."

BÖLÜM YİRMİ BEŞ

ELVAR

Elvar boynuzdaki bal şarabından bir yudum daha alarak yuttu, bir kısmının çenesinden aşağı süzüldüğünü hissetti.

"Yeter artık," dedi Grend.

Elvar ona, kendisinden öğrendiği ve sık sık Elvar'a yönelttiği karanlık bir bakış attı. Grend omuz silkti, sırasına yaslandı.

Hâlâ Snakavik'teki meyhanede oturuyorlardı, Elvar nehirler dolusu bal şarabı ve bira içiyordu. Dışarısı kararmaya başlamış ve meşaleler yanmıştı. Havada yoğun duman vardı ama zaten Snakavik her zaman dünyanın geri kalanından daha önce kararıyor, güneş yılanın kafatası tarafından gölgeleniyordu. Elvar'ın zihni, babasının eski kemiklerin üzerine çöken bir leş kargası gibi özenle ayıklayarak ona söylediği sözlerle dolup taşarken, Agnar ve Ölüm İttifakı'nın çoğu, sis hayaletleri gibi süzülerek geri dönmüştü.

Gitmemeliydin, dedi, seni tekrar yanımda istiyorum, dedi. Ölüm İttifakı'nın Agnar'ı paralı fahişe, dedi...

Dişlerini sıktı.

"Ne yapacaksın?" dedi Grend usulca, sesi meyhanenin uğultusunda kayboluyordu. "Demek istediğim, dişlerini öğütüp toz haline getirmek dışında."

"Bilmiyorum," diye mırıldandı Elvar asık suratla.

Elvar babasının sözlerini gözden geçirirken şok yerini öfke-

ye bırakmıştı. Her zamanki gibi, dile getirmediği sözlerle daha fazlasını söylemişti. Görüşmeleri beklediği gibi olmamıştı.

Kınama, hayal kırıklığı ve kendi yetersizlik duygum, bir baba olarak Mevkibeyi Störr'ün yanında büyürken hafızamda kalan en canlı anılarım.

"Sana kendi *drengr*'lerini teklif etti. Kendine ait bir savaş grubu," dedi Grend.

Elvar başıyla onayladı. İstediği buydu, lider olmak, kendini kanıtlamak ama babası, çocukları tüm Vigrið'e hükmetsin diye, onu Kraliçe Helka'nın oğlu Hakon'a değerli bir damızlık sürtük gibi satmak istemişti. Elvar, böyle bir kaderden kurtulmak için kaçıp gitmişti.

Tasma altın yaldızlı olsa bile, bir kölenin hayatını yaşayacaktım.

"Ne yapmamı isterdin?" diye sordu Grend'e.

Yaşlı savaşçı homurtuyla güldü. "Sanki tavsiyemi dinlermiş gibi."

"Belki dinlerim," dedi.

Grend omuz silkti. "Sana istediğin şeyi teklif ediyor, o yüzden kabul et. Fakat ben derin düşünen biri değilim, herkes Mevkibeyi Störr'ün her şeyi söylemediğini bilir. Konuşulan her planın içinde başka bir plan saklar." Tekrar omuz silkti. "Ne yaparsan yap, yanında olacağım." Avucunda boydan boya uzanan beyaz yara izine baktı. Elvar gördüğü o kanı, Grend'in söylediği sözleri, ettiği yemini çok iyi hatırlıyordu.

"İnsanın... kafası karışıyor," dedi Grend. "Bir şey beklediğin gibi gitmediğinde."

"Evet," dedi Elvar, başıyla onaylayıp içmeye devam etti.

"En azından Thorun aynı kalmış," dedi Grend.

"Ona her zaman güvenilebilir," diye homurdandı Elvar. Thorun her şeyi daha da kötüleştirmekten başka bir şey yapmazdı. "Thorun bir pislik olarak doğdu, sadece biraz daha büyümüş."

İkisi de kahkaha attı.

"Komik bir şey mi var?" dedi yanından bir ses. Dönüp baktığında, Biórr'un Bjarn'la oturmuş *tafl* oynadığını gördü. Onların meyhaneye döndüklerini de kendisine bu kadar yakın oturduklarını da fark etmemişti.

Elvar nereden başlayacağını bilemeyerek omuz silkti.

"Demek ki sen Elvar Störrsdottir'sin," dedi Biórr ona, sesi sakindi, gözleri tahtaya ve oymalı ahşap parçalara dikilmişti.

Elvar boynuzundan bir yudum daha aldı.

"Evet," diye fısıldadı.

"Bir mevkibeyinin kızı neden zenginlik ve güç dolu, ayrıcalıklı bir hayatı arkasında bırakıp da onu bir kürek oturağıyla, şiddet ve ölümle dolu bir hayatla değiştokuş eder?" dedi, özel olarak birine hitap etmiyordu.

Grend yanında kıpırdandı.

"Değerimi kanıtlamak için," dedi Elvar, Grend genç savaşçıyı tehdit etme fırsatı bulamadan önce. "İtibarımı kazanmak için."

"Bunu yeterince yaptın," dedi Biórr, gözleri Elvar'ın boynundaki trol dişine kaydı.

"Elvar tanıdığım en cesur savaşçı," dedi Bjarn, iri, kara gözleriyle ona bakıyordu. "Beni yılandan kurtardı."

"İkimizi de Grend kurtardı," dedi Elvar.

"Yani, itibar arayışıyla Snakavik'ten ayrıldın?" diye sordu Biórr.

"Evet," dedi Elvar. "Ayrıca özgür yaşamak için, kendimin efendisi olmak için, *tafl* tahtasında babamın bir manevrayla feda edebileceği bir piyon olmamak için." Eliyle Biórr ve Bjarn'ın arasındaki tahtayı işaret etti. Oğlan, yeminli muhafızlarının saldırganların saflarında açtığı bir boşluktan mevkibeyi taşını hareket ettirdi. Biórr'un oymalı tahta savaşçıları, mevkibeyinin çevresini sarmış, onu yakalayıp öldürmek için ağı giderek daraltıyorlardı.

Ben de böyle hissediyorum, diye düşündü Elvar. *Ne kadar uzağa gidersem gideyim, hayat çizgim beni buraya çekiyor. Snakavik'e ve babamın kurduğu planların ağına. Ölüm İttifakı'ndan ayrılıp babamın yanında yer almalı mıyım, kendimi onun siyasetine ve mücadelesine dahil etmeli miyim, Vigrið savaşına katılmalı mıyım?* Derinden bir iç çekip Biórr'un ona baktığını fark etti.

"Ne?" dedi öfkeyle, gözlerini ona dikti.

"Güzel bir yüzün olduğunu düşünüyorum," dedi Biórr, beyaz dişlerini gösteren bir tebessümle. "Güzel yanaklar, nefesimi kesen gözler, hele o dudaklar..."

Grend ağırlığını değiştirirken sandalyesi gıcırdadı ve Biórr'a ters ters baktı.

"Fakat sende, gözün görebildiğinden çok daha fazlası var," diye bitirdi Biórr.

Elvar'ın kaşları çatıldı.

"Kafanda benim göremediğim bir savaş veriyorsun ama bu, omuzlarına ağır gelen büyük bir mücadele." Öne doğru eğildi. "Sana yardım edebilirim."

Grend gırtlağının derinliklerinden homurdandı. "O, senin gibilere göre değil," dedi yaşlı savaşçı, sesi ağır ağır çekilmiş bir bıçak gibiydi.

Biórr omuz silkti. "Bu kalkan bakiresi* hakkında öğrendiğim bir şey varsa, onun için bu seçimi senin yapamayacağın, yaşlı savaşçı."

Thrud yakın bir yerde oturuyor, her zamanki eğlencesine devam ederek küçük bir *seaks*'la tırnaklarını düzeltiyordu. Bileğini saran deri bir kordondan, Ölüm İttifakı'na ilk katıldığında öldürdüğü bir yaratığın kafatasından yontulmuş bir kemik parçası sarkıyordu. Bir kahkaha attı.

* *Shield maiden:* İskandinav mitolojisinde savaşçı olarak yaşamayı seçen ve destanlarda sıklıkla adı geçen bakire kadınlardır. Valkürler olarak tanınan, Odin'in yardımcısı, miğfer ve mızrakla silahlanmış, gökten kanatlarıyla savaş alanına inip savaştaki cesur kahramanları Valhalla'ya götüren bakire savaşçıların temelinde de kalkan bakireleri vardır. (ç.n.)

"Komik bir şey mi var?" diye sordu Grend.

"Acemi çaylağın yaşlı kurdun dişlerinden ve pençelerinden kaçacak kadar hızlı olup olmadığını görmek için bekliyorum," dedi Thrud.

Grend uzanıp elini Biórr'un bileğine koydu.

"Haklısın, Elvar kendi yolunu seçecek. Her zaman yaptığı gibi. Benim görevim, gölgelerde saklanıp ona gülümseyen ve niyetini gizleyen fareleri ezmek. Tırmalamaya veya ısırmaya fırsat bulamadan kafataslarını kıran benim."

Biórr bakışlarını *tafl* oyunundan kaldırarak Grend'e, sonra Grend'in bileğini kavradığı yumruğa baktı, Elvar genç adamın gözlerinde bir değişiklik gördü. Her zaman oradaymış gibi görünen tebessüm ve mizah esintisi uçup gitmiş, yerini sert ve soğuk bir şey almıştı.

Bir çizme sesi duyuldu, Sighvat onlara doğru geliyordu.

"Şef konuşmak istiyor," dedi Elvar'a.

Dünya sanki etrafında dönerken Elvar ayağa kalkıp bir an bekledi.

Grend de kalktı.

"Şefin seni çağırdığını duymadım koca adam," dedi Biórr.

"Elvar nereye giderse ben de oraya giderim," diye homurdandı Grend. "Agnar bunu biliyor, bunu ne kadar çabuk anlarsan o kadar iyi."

Sighvat başıyla onayladı, ardından Elvar ve Grend'i; masalar ve sıralar arasında dolanarak, cüssesiyle yollarına çıkan herkesi, yerel halkla, balıkçılarla, tüccarlar ve zanaatkârlarla, savaşçı ve fahişelerle haşır neşir olan Ölüm İttifakı savaşçılarını dirsekleyerek meyhaneden geçirdi. Agnar bir köşede oturuyordu, ayı postu pelerini arkasındaki bir sandalyenin üzerine atılmıştı. Elvar gibi onun zırhı da üzerindeydi, silah kemerini çözmüş, masanın üzerine, boynuzdan oyulmuş bir maşrapanın ve bir bira sürahisinin yanına koymuştu.

Agnar, Elvar ve Grend'e oturmaları için işaret ederken Sighvat, yiyecek bulmak için ayaklarını yere vurarak uzaklaştı.

"Burnumu soktuğumu sanma, beni hiç ilgilendirmez," dedi Agnar. "Sadece... iyi misin öğrenmek istedim." Elvar'ın elindeki boynuza ve çenesinde parıldayan bal şarabına baktı.

"Gayet iyiyim," diyen Elvar, dudaklarını büktü, sonra Grend'in çektiği sandalyeye kendini çuval gibi bıraktı.

Agnar sanki söylediklerinden çok daha fazlasını anlatmış gibi başıyla onayladı.

Üstlerindeki çatı kirişleri tempolu bir şekilde gıcırdıyordu. Agnar meyhanenin samanlığını kiraladığında, ev sahibi orayı kiralayan yarım düzine fahişeyi tahliye etmişti. Görünüşe göre kaybettikleri sikkeleri telafi ediyorlardı, ödemelerin çoğunu da Ölüm İttifakı yapıyordu.

Sighvat geri dönerek masaya bir tepsi dolusu yiyecek koydu: tütsülenmiş domuz budu, peynir, gözleme, bir çanak tereyağı, krema ve çilek.

Elvar kendine bir dilim domuz budu kesmek için uzandı.

"Bu benim," dedi Sighvat, eliyle yiyecekleri koruma altına aldı. "Şimdi seninkini alacağım."

Tekrar ayaklarını yere vurarak uzaklaştı.

"Sighvat yemeğini paylaşmaz," diye gülümsedi Agnar.

Sighvat bir tepsi dolusu daha domuz budu ve gözleme ile döndü.

Oturağı gıcırdatarak yerine otururken, "Bu senin," dedi. Kendine kalın bir dilim domuz budu kesti, üstüne biraz peynir doğradı ve hepsini gözleme içine sararak kocaman bir ısırık aldı.

"Ne?" dedi, Elvar'ın bakışlarına.

"Hiçbir şey," diyen Elvar, kendi tabağına uzandı.

Agnar gülümseyerek omuz silkti.

"Babam benden yanında yer almamı istedi, bana *drengr*'ler ve bir savaş grubu teklif etti," dedi.

Ona gerçeği borçluyum.

Agnar ona iyi davranmış, sadece on yedi kış görmüşken onu yanına almıştı. Elvar ona gerçeği söylemiş, Agnar da neredeyse dört yıldır bu konuda ağzını açmamıştı. Kalkan duvarında yer bulacağına ya da dışlanacağına dair ona özel bir muamele sözü vermemişti ki bunun için minnettardı. Tek istediği buydu, kendi değerlerine göre yargılanma fırsatı. Kendi yeteneği, kendi cesareti. Eli boynundaki trol dişine gitti.

Ve hâlâ buradayım.

Agnar yanındaki sandığı açtı, iki kese çıkarıp masanın üzerinden Elvar ve Grend'e doğru fırlattı.

"Ölüm İttifakı'nın ganimetlerinden sizin payınız," dedi. "Baban *Berserkir*'e iyi para ödedi, trol eti de Snakavik pazarlarında iyi fiyata gidiyor."

Elvar para keselerine baktı.

Grend iki keseyi de alıp pelerininin içine soktu.

Agnar masanın üzerinden eğildi.

"Aklının ve kalbinin seni götürdüğü yere git," dedi. "Ama şunu bil. Tercihin ne olursa olsun, yolun ne olursa olsun, *Wave Jarl*'da her zaman bir kürek oturağın olacak. Değerini kanıtladın, Trol Avcısı Elvar."

Elvar'a kolunu uzattı, bir savaşçıdan diğerine.

Elvar, Agnar'ın sözleriyle gururlandı, göğsünün kabardığını hissetti ve yüzüne yayılan tebessümü saklamak için dudaklarını büzdü. Öne doğru eğilip onun kolunu tuttu.

O tüccar bir fahişe. Babasının sözleri kafasında dönüp duruyordu.

O benim arkadaşım, diye hırladı Elvar, hayali babasına, Mevkibeyi Störr'ün ziyafet salonunda *Berserkir* için pazarlık eden Agnar'ın hatırası hafızasında yer etmiş olsa da.

"Hazır olduğunda kararını bana söyle," dedi Agnar, ardından biraz yiyecek almak için uzandı.

Elvar içini çekerek arkasına yaslandı. Aslında ne yapacağını bilmiyordu.

Ve sonra birden kararını verdi.

Ayağa kalktı, sandalyesi arkasından devrildi. Meyhanenin kapısına doğru giderken omzunun üzerinden, "Teşekkür ederim, şef," dedi. Tam kapıya ulaştığında bir el onu tuttu.

Uspa'ydı, kukuletasını kafasına kadar çekmişti. Thrud gölgelere yaslanmış onu izliyordu.

"Snakavik'ten ne zaman ayrılıyoruz?" diye yalvararak sordu Uspa.

Elvar gözlerini kırpıştırıp Uspa'nın elini üzerinden çekti.

"Bilmiyorum," dedi Elvar.

"Sana gitmem gerektiğini söyledim," diye tısladı Uspa.

"Bana nedenini söyle, ben de şefle konuşayım," dedi.

Uspa, Elvar'ın gözlerinin içine baktı.

"Sen bal şarabı sarhoşusun," dedi Uspa tiksintiyle. "Ayık olduğunda söyleyeceğim."

Elvar omuz silkti. "Uzun bir süre beklemen gerekebilir," dedi, alacakaranlık kasabaya doğru ilerledi. Sallanarak birkaç adım attıktan sonra bir an durup temiz havayı içine çekti. "Nereye gidiyoruz?" diyen Grend, arkasından meyhaneden çıkmıştı.

"Hrung'un kafasıyla konuşacağım," dedi Elvar.

Elvar babasının ziyafet salonunun basamaklarını tırmandı. Gytha ona önderlik ederken Grend de arkasından takip etti. Snakavik ve kafatası tünelinden geçen tırmanış, kafasını boşaltmış ve kalenin etrafında uğuldayan kavurucu rüzgârlar damarlarındaki alkolü süpürmüş gibiydi.

Gytha onu ziyafet salonuna götürdü. Sofralar akşam yemeği için hazırlanıyor, köleler et dolu kaplar ve sürahilerle bal şarabı getiriyor, ocakların ateşiyle ilgileniyorlardı. Elvar uzanıp bir sürahi aldı, Gytha onu geri almaya çalışan köleye elini kaldırdı.

Elvar platforma çıkıp babasının artık boş olan makam koltu-

Grunun yanından geçti. Gytha gözleri kapalı, yüz kasları gevşek, ağzı uzun bıyığı gibi sarkık, uyur gibi görünen Hrung'un başının önünde durdu.

"Uyuyor," dedi Gytha. "Seni buraya getireceğimi söylerken hiçbir anlamı olmayacağını da söyledim. Dev, eskisinden daha uzun ve daha derin uyuyor. Yine de baban bunun için benim derimi yüzebilir."

"Yapmaz," dedi Elvar. "Ben Elvar Störrsdottir'im, beni nasıl reddedebilirsin?"

Gytha tek kaşını kaldırdı. "Ona haber vermedim, bunun için yargılanacağım."

"O zaman ona şimdi burada olduğumu haber ver," diye omuz silkti Elvar. "Sadece, bunu yapmadan önce biraz daha bekle. Bana Hrung'la birkaç dakika ver, sonra gideceğim."

"İhtiyar zaten uyuyor," dedi Gytha dönerken.

Parmak uçlarıyla koluna dokunarak Grend'in yanında durdu. Grend dümdüz önüne baktı, Gytha uzaklaştı.

"Gytha'yla konuşmalısın," dedi Elvar. "Snakavik'teyken onunla zaman geçir."

"Hayır," diye homurdandı Grend.

Elvar ona bakıp içini çekti.

"Hrung," dedi ama dev kafa kıpırdamadı.

Elvar sürahiyi devin kocaman burnunun altında tuttu, parmak uçlarını bal şarabına daldırıp damlacıkları dudaklarına serpti.

Kafanın içinden bir sarsıntı geçti, etler ürperdi. Burnundan derin bir nefes aldı, dudakları aralandı. Hrung'un kalın dili bal şarabının tadına baktı. Göz kapakları titreyip açılarak Hrung'un puslu gözlerini ortaya çıkardı.

"Elvar," diye gürledi.

"Sana bir hediye getirdim," diyen Elvar, sürahiyi kaldırdı.

"Ah ama sen her zaman benim favorimdin," diyen kafanın yüzüne bir gülümseme yayıldı.

"Babam, erkek kardeşlerim ve benim aramda seçim yaptığın için pek iltifat sayılmaz," dedi Elvar. Sürahinin üst kısmını Hrung'un ağzına devirdi, bal şarabı dilinin üzerinden boğazından aşağı aktı.

Elvar, ayaklarının dibindeki ahşabın içinden yavaşça yayılan lekeyi izledi.

"Ah, eskisi gibi olmasa da tadı güzel," diye içini çekti Hrung.

"Çünkü sen sadece bir kafasın," dedi Elvar, ayaklarından sızan lekeye bakarak.

"Sen de hâlâ bilgesin," diye gürledi dev.

"Seni özledim." Elvar gülümsedi, sözler ağzından çıkarken bunun gerçek olduğunu fark etti. Küçük erkek kardeşi Broðir ile olan birkaç anı ve Hrung ile yaptığı konuşmalar dışında, Snakavik'le ilgili anılarının çok azı sıcak geliyordu.

"Ben de seni özledim ufaklık," dedi Hrung. "Sensizlik sıkıcıydı." Dudaklarını yaladı. "Ve kuru."

Elvar, Hrung'un diline biraz daha bal şarabı döktü, devin boğazı zevkle gürledi.

"Ah ama sen gittiğinden beri yıllar susuz ve boş geçti. O zamandan beri Mevkibeyi Störr ve Silrið'in beni Snaka'nın boğazında ölüme bırakmasını dilemediğim bir gün bile olmadı."

"Fiyorttan yukarı çekildiğin günü hatırlıyorum," dedi Elvar, o zamanlar sadece üç kış görmüş olmasına rağmen. Limanın iskelelerinden birinde, Grend'in omuzlarında oturuyordu. "Üzgün göründüğünü sanıyordum. Gözlerini ve yanaklarını kaplayan kırmızı yosunlar yüzünden kan ağlamış gibi görünüyordun."

"Belki de ağlamıştım," dedi Hrung. "Bir yılan tanrı tarafından yutulmak ve kafanın vücudundan ayrılması hoş bir şey değil. Daha da kötüsü, Snaka'nın ölmekte olan gücünün küçük bir parçası içime sızdı, dev soyumla birlikte ölmeyi tercih ederken beni hayata mahkûm etti. Gerçi bu hayat ne kadar kötü olursa olsun, derin fiyortta sadece Snaka'nın dişlerini ve balıkları sayarak geçirdiğim üç yüz yıldan daha iyi." Gözleriyle onu ince-

ledi, trol dişinde ve etrafında dizili halkalarda oyalandı. Geniş burun deliklerinden, Elvar'ın örgülü saçlarını bile yerinden oynatacak kadar güçlü derin bir nefes aldı.

"Demek aradığını buldun," dedi. "Savaş şöhreti ve büyük işler kokuyorsun."

Elvar omuz silkti.

"Fakat kendini çenesi düşük ihtiyardan kurtarmayı başaramamışsın," dedi Hrung, puslu gözlerini Grend'e çevirmişti. Yaşlı savaşçı, deve donuk bir bakış attı.

Ziyafet salonunun ötesindeki koridordan sesler yankılandı, pek çok ayak ahşap zemine çarpıyordu.

Anlaşılan Gytha babama burada olduğumu söyledi.

"Daha uzun kalırdım ama babam beraberliğimizi bozmaya geliyor," dedi.

"O zaman sorunu sor," dedi Hrung.

"O kadar belli mi?" dedi Elvar.

Hrung, Elvar'ın göğsünde titreşen bir sesle kıkırdadı. "Her ne kadar arkadaşlığımı sevsen de bence ihtiyacın seni bana yönlendirdi. Sor ufaklık," dedi.

"Babam yanında kalmam için Snakavik'e dönmemi teklif etti. Bana savaşçılar, bir savaş grubu vereceğini söyledi. İstediğim her şeyi."

Hrung başını döndürdü, boynundaki kopmuş kaslar kasıldı. Başıyla onayladı.

"Bu biliniyor," dedi. " Ama bu bir soru değil."

"Benim sorum şu. Teklifini kabul etmeli miyim?"

Gytha ziyafet salonunun girişinde belirerek Elvar'a gitmesini işaret etti.

Hrung donuk gözleri fırtına bulutları gibi dönerek Elvar'a baktı.

"Gitmem gerekiyor," dedi Elvar.

"Mevkibeyi'nin çocukları sessiz, düşünceli ve çatışmada cesur olmalı," dedi Hrung.

Elvar kaşlarını çattı. "Sessiz, düşünceli, cesur; olmaya çabaladığım şeyler," dedi Elvar. "Fakat bu soruma cevap vermiyor. Ne zaman cesur olmalı, sorunun asıl noktası bu. Çatışma babamın sözleri mi? Bunu mu söylüyorsun? Yoksa Vigrið için verilen savaşta cesur olup Kraliçe Helka'ya karşı harekete geçen babama mı katılmalıyım?"

Hrung sessizdi, sadece gözlerindeki bulutlar hareket ediyordu.

Sesler koridora geldi.

"*Lütfen*," diye fısıldadı Elvar. "Bana bir kez olsun, net bir cevap ver."

Hrung'un ağzı sırıtarak kıvrıldı. "Benim tarzım bu değil ufaklık," dedi. "İhtiyar Snaka'yı suçla, beni ve dev soyumu sözcüklere ve bilmecelere âşık etti. Sana hediyemi gözden geçirmeli ve içindeki altını bulmalısın."

"Öyleyse cevap bilmecede," dedi Elvar, gözleri Hrung'la kapı arasında gidip geliyordu.

"Sorunu cevaplamak için sana bir soru daha soracağım. Güneş soğuk olabilir mi, deniz kuru olabilir mi, kurt kuzu olabilir mi?"

Grend'in gırtlağından bir homurtu yükseldi. "Konuşan bir kafanın ne faydası var, eğer sadece bok fışkırtıyorsa?"

Hrung'un gözleri Grend'e sabitlendi.

"Gözler görmek içindir, kulaklar duymak içindir ve kafa anlamak içindir. Tabii kafa seninki gibi samanla dolu değilse, Geveze Grend," diye gürledi Hrung.

Grend gözlerini kıstı, eli belindeki baltaya gitti.

"Ne yapacaksın gücenmiş savaşçı, kafamı mı keseceksin?" Hrung güldü, ses yankılanarak salonu doldurdu.

Bal şarabının geri kalanını Hrung'un diline dökerken Elvar da güldü, sonra dönüp koştu, Grend de onu takip etti. Kapılardan koştu, Gytha'yı geçip babasının gölgesi arkasından koridoru doldururken günbatımına doğru çıktı.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

VARG

Varg *Sea Wolf*'un kıç tarafında, Torvik ve bir grup başka savaşçının arkasında duruyordu. *Sea Wolf*'ta kürekler dik eğimli bir fiyordun içine doğru çekilirken çoğu kişi Varg'ın arkasında duruyor, sancak tarafındaki üst korkuluğunun üzerinden atlayıp kürek dansı yapıyordu. Hepsi de itişip kakışarak gülüyor, şarkı söylüyorlardı. Bir yaz fırtınasından sağ çıkmak, Kan Yeminliler arasında kutlamaya değer bir şey gibi görünüyordu. Varg onlarla hemfikirdi, dalgalar yükselirken şimşekle bezenmiş gökyüzünden o kadar şiddetli bir sel inmişti ki burnunun ucunu görememişti. O an hissettiği korkunun etkileri hâlâ içinde bir yerlerde geziyordu. Ölümünün yaklaştığını düşünmüştü. Hayatından bölük pörçük kesitler gelmişti gözünün önüne, Einar'ın feryat ederek verdiği emirler ve denize savrulmadan yekeyi tutabilmek için kendini üst korkuluğa bağlayan Glornir'in silueti, tepesindeki göklerde çakan akkor şimşekler gibi belli belirsiz görünmüştü anılar da. Şu anda, gökyüzü sanki hiç fırtına olmamış gibi açıktı, hava mis gibiydi, güneş batıyordu. Artık sakin olan okyanusu ve fiyordu erimiş bronza çeviriyordu.

Torvik üst korkuluğa tırmandı, Varg ve diğerlerine baktı, sonra ilk küreğe atladı. Bir an sendeleyip sonra dengesini buldu, bir sonrakine atladı. Liga'dan ayrılalı sadece iki gün olmuştu ama Varg'a bu bir ömür gibi geliyordu.

Yeni bir hayat, sanki yeniden doğmuşum gibi.

Elleri kürek çekmekten ve fersahlar boyu denizde ıslanmış aletleri kullanmaktan su toplamıştı. Güneşten yanan yüzü kıpkırmızıydı, kuzeyden esen ani fırtına nedeniyle giysileri sırılsıklam olmuştu ama yine de... kendini mutlu hissediyordu. Hayatı boyunca bildiği tek şey ızdırap ve sefalet olduğu için bu garip bir duyguydu. Uzun kölelik yıllarının karanlığında, tek ışığı Frøya'ydı. Onun adını hatırladığı an gerildi, içinde hem mutluluğu hem de suçluluğu yaşadığı, neden burada olduğunu, ettiği yemini hatırlatan bir çarpıntı hissetti. Cesedini bulmak, cinayetin intikamını almak için. Kız kardeşinin katillerini parçalamak, yok etmek için. Kolskegg'in evinde, hâlâ sıcak olan cesedinin başında kanlar içinde dururken yemin etmişti, yemini şimdi zihninde ve kanında, zaman kaybettiğini söyleyen kara kanatlı bir kuzgun gibi gaklıyordu.

Seni unutmadım. Seni asla unutmayacağım. Yeminim yemin, yerine getireceğim. Ama bu yolculukta veya bazı arkadaşlar bulduğumda biraz neşelenirsem, bu o kadar da kötü bir şey mi? Bu kadar kötü hissetmeli miyim?

Arkasından bir ses, "Devam et, Kafası Yok," dedi. Svik onu iteledi, Varg gözlerini kırpıştırdı, başını salladı ve kendisiyle üst korkuluk arasında kimsenin olmadığını gördü. Korkuluğa atlayıp bir an orada durdu. Mürettebatın yaklaşık yarısı *Sea Wolf*'ta kürek çekiyor, otuz kürek yükselip alçalıyordu, diğer yarısıysa bu kürek dansına katılıyordu. Önünde Torvik sırıtarak, bağırarak kürekten küreğe atladı. Varg derin bir nefes alıp ilk küreğe atladı, yere inerken alçalmasını, ayaklarını iki yana açmasını ve kürek yükselmeye başladığında dizlerini bükmesini sağlayacak şekilde zamanı ayarladı. Etrafında havanın çalkalandığını hissetti, kollarını döndürüp sabitlendi, sırıtarak küreğin üzerinde durdu.

"Devam et," diye bağırdı Svik, savaşçı şimdi üst korkulukta durmuş, ilk kürekte sırasını bekliyordu. Varg sırıtıp sıçrayarak

sol ayağıyla bir sonraki küreğe indi, daldı ve bir sonrakine sıçradı, sanki kürekler bir nehirde her iki ayağının birden sığamayacağı kadar küçük basamak taşlarıymış gibi ilerledi.

Önünde biri çığlık attı, sular sıçradı. Torvik'in fiyordun buz mavisi kucağında gözden kaybolduğunu ve sonra güneş lekeli bir köpük patlamasıyla yüzeye çıktığını gördü. Varg, pruvanın önündeki korkuluğa atlayana kadar geminin tüm sancak tarafı boyunca koştu. *Seiðr Cadısı* Vol, pruvada her zamanki yerinden hafifçe gülümseyerek başıyla onu selamladı. Edel'in kurt köpeklerinden biri nefes nefese Varg'ı seyrediyor, boynunu kaşıması için burnuyla dirseğini dürtüyordu. Varg çabucak karşılık verip sonra tekrar iskele korkuluğuna sıçradı. Bir ayağı kaydı, tekrar sıçradığında havada bir an ağırlığı yok oldu ve gümbürtüyle ilk küreğin üstüne indi. Demirci Jökul, küreğinin üzerinden Varg'a sırıtırken siyah sakalı ve dişleri parlıyordu.

Bacaklarını büküp ileri atlarken Varg da sırıttı. Kan Yeminliler'den kısa sürede öğrendiği birçok şey vardı. Røkia'nın acımasız vesayeti altında kalkan ve mızrak, görünüşte herkesten gemi zanaatı. Ancak bazı beceriler Varg'da doğal olarak vardı, öğrenmeye ihtiyacı yoktu. Dayanıklılık, kararlılık ve denge. Ayakları hafifti. Kolskegg'in çiftliğinde, hasadı izleyen Kış Gecesi kutlaması sırasında Varg ağaç koşusuna katılmıştı. Burada isteyenler, ayaklarının altında dönen ve hareket eden kesilmiş kereste gövdeleriyle dolu bir nehri geçmek zorundaydı. Denemeler sırasında pek çok erkeğin ve kadının ezilip boğulduğu bilinen bir gerçekti ama Varg, sadece on bir kış geçirmişken katıldığı ilk denemesinden itibaren her yıl kazanmıştı. O yüzden, bu denemeden de zevk alıyordu, etrafındaki çığlıklar ve sıçrayan suların da kanıtladığı gibi diğer Kan Yeminliler'in çoğundan daha iyi durumdaydı.

Dümen başında duran Glornir ile kendisi arasında bir avuç kürek alçalıp yükseliyordu. Varg bir küreğin üzerine indi, küreğin akışına ayak uydurmak için bacağı büküldü ama altındaki

kürek aniden kasıldı, yükselmesi gerekirken alçaldı. Varg bir an dengede durarak kollarını salladı, sonra ayağı kaydı ve aşağıdaki suya doğru dimdik düşmeye başladı. Kürek iskelesinin üzerinden bakarken hırıldayan bir kızıl sakal gördü. Yarı Trol Einar, düşüşünü sırıtarak izlerken Varg suya çarptı.

Su buz gibiydi, nefesini kesiyordu. Bir an için, yukarı tarafın yönünden emin olamayarak döndü, çırpınarak battı. Biraz hava verdi, baloncukları takip ederek ilerledi. Kafası sudan fırladığında soluk almaya çalıştı.

Sea Wolf'un gövdesi süzülerek uzaklaşıyor, Glornir gemiyi fiyordun sığ bir kıyısına doğru yönlendiriyordu. Svik'in de aralarında bulunduğu birkaç kişi hâlâ küreklerin üzerinde zıplıyordu. Varg bir düzine kadar kişiyle birlikte kıyıya yüzdü.

Sea Wolf'tan bağırışlar yükselirken ahşap gövdesindeki çıpa taşı üst korkuluğa çıkarılıp güverteden aşağı bırakıldı. Glornir, gövdeyi fiyordun kıyısına sürtmektense ayaklarını ıslatmayı seçmişti. Varg'ın ayakları yere değince kıyıya doğru yürümeye başladı, Kan Yeminliler de yandan kıyıya atlıyordu. Kıyıda durmuş Varg'ı bekleyen biri belirdi.

Elinde bir kalkan ve mızrakla Røkia.

Varg sudan çıkarken başını iki yana salladı, üzerine esen rüzgâr, hâlâ ısıtan günbatımı güneşinin sıcaklığına rağmen titremesine sebep oldu.

"Ciddi değilsin?" dedi Varg. "İliklerime kadar sırılsıklam oldum, haksız yere diye ekleyebilirim çünkü Yarı Trol Einar beni küreğiyle attı."

"Ben her zaman ciddiyimdir," dedi Røkia, ifadesiz bir yüzle.

Bu doğru, diye düşündü Varg. İçini çekti. "Tuniğimi ve pantolonumu değiştirip güneşin geri kalanında kurumam için bana birkaç dakika ver."

"İşte, tam da Kafası Yok gibi bir savaşçıdan beklediğim cevap," dedi Røkia. "Düşmanın bir fiyortta veya nehirde saldırması durumunda ayaklarını ve kıçını kurulaman için nazikçe

bekleyeceğini mi sanıyorsun? Hayır, seni hazırlıksız yakalama şanslarını kullanarak kurtlar gibi üzerine saldıracaklar. Seni lime lime etmeye çalışacaklar. *En iyi* koşullarda değil, en kötü koşullarda savaşmayı, hayatta kalmayı öğrenmelisin."

"Hayatım boyunca yaptığım şey bu," diye mırıldandı Varg alçak sesle.

Røkia kalkanını ona fırlattı, sözlerini duymadan ya da duymazdan gelmeyi seçerek uzaklaştı. Varg kalkanı yakalayarak ağzındaki dişleri boşaltmasını engelledi, üstünden sular damlayarak fiyordun çimenli kıyısına doğru peşine düştü. Svik'i, *Sea Wolf*'un üst korkuluğunda kollarını havaya kaldırmış, neşeyle dans ederken gördü.

Kürek dansını kazanmış olmalı.

Røkia tekrar döndü, deri kılıfı hâlâ bıçağının üzerinde duran mızrağını ona fırlattı. Varg bu sefer ustalıkla yakaladı.

"Gel ve beni öldür o zaman," dedi Røkia, dudaklarında soğuk bir gülümsemeyle kalkanını kaldırıp duruşunu ayarladı.

Yakılan ateşlerden gelen bir odun dumanı kokusu ve tavalarda eriyen tereyağının çıtırtısı vardı, akşam yemeği için demir tencereler asılmıştı. Varg'ın karnı guruldadı.

İçini çekerken omuzları düştü, sonra derin bir nefes alarak doğruldu.

Onunla iyi geçinmeye bak. Yiyeceğe giden tek yol, Røkia'dan dayak yemek.

Kalkanını kaldırdı, Røkia'nın ona öğrettiği gibi mızrağını kontrol etti. Liga'dan sadece birkaç gün uzaktaydılar ama Røkia her akşam kalkanını ve mızrağını ellerinin arasına tutuşturarak eğitimine devam etmişti. İlk başta ona kalkan tutmayı öğretmekle başlamış, kalkanın bir savunma aracı olduğu kadar hem demir *umbo*'sunu hem de meşin çerçevesini kullanarak bir silah olarak kullanma ilkesini de eklemişti. İkinci gece, eline bir mızrak vermiş, ona iki ana tutuşu öğretmişti. Røkia'ya üstten bir tutuşla yaklaştı, mızrağın sapı aşağı doğru bir açıdaydı.

Bıçağını onun kalkan başlığına doğrultmuştu. Üstten tutuşunun daha zayıf olduğunu biliyordu ama Røkia'nın kendi mızrağını ters tuttuğunu fark ettiğinden, bu ona daha uzun bir menzil sağlayacaktı.

Yaklaştığımda uzun mesafeyi kullanmak en iyisi, ben onun saldırılarının menziline girmeden önce kan alma şansım olur.

Yaklaşırken Røkia homurdandı, Varg bunu seçiminin onayı olarak algıladı. Ardından kalkanının etrafındaki bir zayıflığı bulmaya çalışarak ona saldırmaya, omuzlarını, bacaklarını hedef almaya çalıştı.

"Yan adımlar," diye homurdandı kalkanının üzerinden. "Yaşlı ve aptal bir yabandomuzu gibi doğruca üzerime gelirsen bir boşluk bulamazsın."

Varg onu dinledi, sağa sola sallandı, mızrak sapını içeri ve dışarı saplamaya devam etti. Darbeleri neredeyse kadının etini buluyordu ama her seferinde deri kaplı bıçağın, ketene sarılı kalkanla buluşan donuk gümbürtüsüyle sona eriyordu. Sonra Røkia devreye giriyor, mızrağının ters tutuşuyla Varg'ın mızrağını savuşturuyor, daha da yaklaşıyor, bıçağı kalkanının içine kayarak göğsünü buluyordu. Keskin hatlı yüzü o kadar yakınına geliyordu ki nefesindeki soğan ve elmanın kokusunu alabiliyordu.

"Artık yaralısın," dedi Røkia, kalkanını onun göğsüne bastırarak gülümsedi. Varg geriye doğru bir adım attı, Røkia'nın sinsice arkasına uzattığı ayağına takılarak tökezledi. Sonra kıç üstü çimenlerin üstüne oturdu, Røkia deri kılıfındaki bıçağını boğazına dayamış, ona bakıyordu.

Fazlasıyla aşina olmaya başladığı bir pozisyondu.

"İyi bir başlangıç," dedi Røkia. "Ama bana vurmayı başaramadığın zaman, kaçıp tutuşunu değiştirmeliydin. Birimiz ölene kadar asla savaşmayı bırakma. Darbemle seni yaraladım ama bu öldürücü bir darbe olmazdı. En azından hemen değil."

Ona kolunu uzatarak ayağa kaldırdı.

"Tekrar," dedi.

Varg, elinde çanağıyla Kan Yeminliler'le birlikte sıraya girmişti. Artık hava kararmıştı, yaz güneşi ufkun ötesinde çoktan gözden kaybolmuş, gökyüzüne yıldızlar saçılmıştı. Terden ve fiyorttan ıslanmış giysilerini çıkarıp sandığından aldığı yeni bir tunik ve pantolonu giymişti. Ocaktaki ateşler titriyor, gölgeleri dans ediyor, fiyorttan dalgaların kıyıya vuran sesi ve sudaki *Sea Wolf*'un gıcırtısı geliyordu. Ateşin üzerinde asılı duran tencereye yürüdü, çanağına balık yahnisi koydu, sonra dönüp oturacak bir yer aramaya başladı. Svik'in, oturduğu kaya kadar iri olan Yarı Trol Einar'la konuşmak için eğildiğini gördü. Svik peleri-ninin altından bir somun ekmek çıkararak Einar'a verdi, sonra devasa adamın yanına oturdu.

"Küreklerdeki zaferini kutlarım," diyen Varg, Svik'e yaklaşmıştı.

"Her şey reflekslerde," diye gülümsedi Svik, başını Varg'a eğdi. "Islanmayı sevmiyorum," dedi. "Sakalımı karıştırıyor, bu yüzden hafif ayaklara ve iyi dengeye sahip olmayı öğrendim."

"Benim bu konuda endişe etmeme gerek yok," dedi Varg, başını ve çenesini ovuşturdu. Sakalının uzadığını, artık avucunu çizip kaşındırmadığını görünce şaşırdı.

"Şimdilik ama uzayacaklar," dedi Svik ciddiyetle. "Yakında senin de benimki kadar güzel saçların olacak. Küreklerde iyi iş çıkardın. Ayağının kayması... senin için utanç verici."

"*Kaymadım*. Fırlatıldım," diye homurdanan Varg, Einar'a bakmaktan kendini alamadı. "Sanırım bildiğin gibi." Einar'ın parçalar kopardığı ekmeğe anlamlı bir şekilde baktı.

"Ve Einar'ın da iyi bildiği gibi."

"Ekmek severim," diye homurdandı Einar.

"Ödeştik mi şimdi?" diye sordu Varg iri adama.

"Hayır," dedi Einar, Varg'a bakmadan. Svik'in verdiği somundan bir parça daha ekmek kopardı, balık yahnisine batırdı,

üzerindeki bulamacı höpürdetti. Sonra yavaşça Varg'a baktı. "Islandın ama görüyorum ki çoktan kurumuşsun. Oysa ben, bacağımdaki diş izlerini sayabilirim ve ömrüm boyunca da sayabileceğim."

"Bir dövüştü," diye omuz silkti Varg.

"Bu noktada haklı, Yarı Trol," dedi Svik. "Yumruklarınla onun kemiklerini kırmaya çalışıyordun."

"Kendimi tutuyordum," diye burnunu çekti Einar. "Nazik davrandım. Hatta ona yerde kalmasını söyledim ve iyiliğimin karşılığını nasıl ödedi? Beni *ısırarak.*" Yüzünü astı. "Isırılmaktan hoşlanmam."

"Artık bunun çok net olarak farkındayım," dedi Varg. "Ve sana bir daha asla dişimi geçirmeyeceğime yemin ederim," diye temin etti.

"Hımm," diye gürleyen Einar, kaşlarını çattı. Varg, sözlerini düşünüp taşınırken koca adamın kafasının içinin çalkalandığını neredeyse görebiliyordu. Einar başka bir gürleyen nefesle somunundan bir parça daha koparıp Varg'a uzattı. "O zaman otur da ye," dedi.

"Teşekkür ederim," dedi Varg, bunun arzu ettiği ateşkese çok yakın olduğunu düşündü. Torvik göründü ve Einar'ın yanına oturarak onlara katıldı.

"Einar'ın seni fiyordun içine attığını duydum," dedi genç izci ve demirci çırağı, yüzünde kocaman bir sırıtış vardı. Varg bir Torvik'e bir Einar'a baktı.

"Ben... kaydım," dedi Varg.

Einar başıyla onayladı, Varg bunu uzlaşmalarının bir yansıması olarak algıladı.

Torvik üçüne baktı.

"Einar'ın küreğinde kaydın, seninle birlikte *olağandışı* sayıda başka kişiler de kaydı, sonra Svik kazandı," dedi. "Hımm."

Varg ekmeğini höpürdetti.

"Doğru, şansım yaver gitti," dedi Svik, kızıl bıyığını burdu. "Ayrıca, olağanüstü bir kürek dansçısıyım. Ne diyebilirim ki?

Balık yahnin için biraz ekmek?" Svik gülümseyerek Torvik'e sordu.

"Kafakıran'ın olağanüstü bir kürek dansçısı olduğunu duydum," dedi Torvik, Svik'in ekmek teklifini kabul ederken.

"Kafakıran mı?" diyen Svik, tek kaşını kaldırdı. "Hayır, şef bir ayı kadar iri ve ağırdı. Kürek üzerinde dans etmek onun becerilerinden biri değildi. Onunki, uzun baltasıyla kafataslarını yarmaktı, lakin..."

"Böyle bir savaşçı nasıl düşer?" diye mırıldandı Torvik. "Bir deniz savaşında olduğunu, üstünde zırhıyla *Sea Wolf*'un korkuluklarından düşüp boğulduğunu duydum." Torvik başını iki yana salladı.

"Evet," dedi Svik, yüzü alışılmadık şekilde melankolikti. İçini çekip başını iki yana salladı. "Zorlu bir savaştı, yalan yok." Kan Yeminliler'in akşam yemeği için toplandıkları kamplarına baktı. "Yerinde olsam," dedi Svik kısık bir sesle. "Glornir'in yanında Kafakıran'ın düşüşünden bu kadar yüksek sesle bahsetmezdim. Hâlâ kardeşinin yasını tutuyor, bu omuzlarına çöken ağır bir kederdir."

Torvik başıyla onayladı.

Ayak sesleri duyulduğunda sohbetin mırıltıları kesildi. Glornir yanında Vol ile ateşe doğru yürüdü ve Kraliçe Helka'nın *Galdurman*'ı Skalk, elinde düğümlü asasıyla onları takip etti. Kraliçe Helka'nın maiyetindeki iki savaşçı, güzel *brynja*'ları içinde parıldayarak onunla birlikteydi. Varg adamın adının Olvir olduğunu öğrenmişti, tek kaşının üzerinde gözlerinin yerini değiştiren bir yara izi vardı. Yüzü gururlu, ince dudaklı kadının adı Yrsa'ydı. İkisinin de bellerinde kılıçlar asılıydı, omuzlarına koyu renkli pelerinler giymişler ve kartal kanatlarına benzeyen gümüş broşlarla iğnelemişlerdi. Skalk nereye giderse gitsin, onun hemen arkasındaydılar. Varg onların kürek oturaklarında nöbet tuttuklarını, ortalığı kasıp kavuran deniz fırtınası sırasında çılgınca su boşalttıklarını görmüştü.

"Kulaklarınızı açın, Kan Yeminliler," dedi Glornir, ateşin yanında duruyordu. "Bilmeyenler için, bu Skalk, Kraliçe Helka'nın ünlü *skáld* ve *Galdurman*'ı. Misyonumuz hakkında bize söyleyecekleri var."

Varg, Skalk'a baktı. Samimi yüzlü, uzun boylu bir adamdı, göz kenarlarında karga pençesi kadar kalın kahkaha çizgileri vardı. Omuzları ve göğsü genişti, görüntüsü de davranışları da büyücüden çok bir savaşçıya benziyordu.

O bir Galdurman... Ondan bir akáll yapmasını isteyebilir ve böylece çok zaman kazanabilirim. Glornir'in kendimi kanıtladığıma ikna olması ne kadar zaman alacak kim bilir?

"İleride ne olduğunu bilmek her zaman iyidir, değil mi?" dedi Skalk, başıyla Kan Yeminliler'i selamlayıp gülümsedi. "Öyleyse size, kraliçemin sizi neden işe aldığını ve yerine getirmenizi istediği görev hakkında bildiklerimi anlatacağım. Bu fiyordun aktığı Slågen Nehri'nin kaynağına gidiyoruz." Arkalarındaki fiyordun, yıldız ışığında perdahlı gibi parlayan karanlığını işaret etti. "O nehir bizi, kraliçemin topraklarının kuzeybatı sınırındaki Boneback Dağları'nın eteklerine götürecek. Oradaki bir şey onun insanlarını öldürüyor."

"Şehvetli bir koç ya da mağdur bir keçi olabilir," diye seslendi Svik, kahkahalar etrafa yayıldı. "Boneback'in gölgesinde yaşayanların yalnızlık hikâyelerini, bunun insana neler yapabileceğini hepimiz duyduk."

"Bu gülünecek bir şey değil," dedi Skalk, Svik'e bakmak için durdu. "Hele ki yok edilen... senin soyunsa. İlk başta, çiftliklerdeki ve daha ücra yerlerdeki insanlar kayboluyordu, biz bunun nehrin karşısındaki Mevkibeyi Störr'ün baskınları yüzünden olduğunu düşündük." Mevkibeyi'nin adını söylerken kaşlarını çattı, gözlerinde bir kıvılcımın parıltısı göründü. "Bölge, Mevkibeyi Störr'ün topraklarıyla bir sınır paylaşıyor ve mevkibeyi ile kraliçem arasında resmi bir barış olmasına rağmen..." Çevresine bakıp sarı sakalının arkasındaki küçük

beyaz dişlerini göstererek bilmiş bilmiş gülümsedi. "Hepimiz bir mevkibeyinin *drengr*'lerine savaş sanatını yağma yoluyla öğrettiğini biliyoruz." Kan Yeminliler arasında başlarıyla onaylayan savaşçılar, Varg'a kendi geçmişlerini hatırlıyormuş gibi göründüler.

"Ama sonra kaybolanları bulmaya başladık," diye devam etti Skalk. "Ya da kalan parçalarını." Tekrar kaşlarını çattı. "Onları yemişler. En azından bazılarını." Kafasını salladı. "Bir kraliçe halkını korumalıdır, bu nedenle harekete geçilmesi gerekir ama kraliçenin silahlı maiyeti sınırlarda ince bir hat halinde yayılmış durumda ve bu yüzden sizi, kahramanlık hikâyeleriyle tanınan Kan Yeminliler'i düşündü. Sizin kendi topraklarında, Liga'da olduğunuz haberini aldı." Kollarını açarak bir kez daha gülümsedi. "Kraliçe Helka'nın topraklarında başıboş *vaesen*'ler var, halkını öldürüp yiyorlar, durdurulmalılar."

"Ne *vaesen*'i?" diye bir ses geldi. Varg, konuşanın Røkia olduğunu gördü.

Skalk omuz silkti. "Bunu bilmiyorum. Hiç tanık yok. Bulduğumuz kalıntılardaki ısırık izlerine ve yaralara bakılırsa büyük dişli ve uzun pençeli olduklarını tahmin ediyorum. Trol veya *Huldra folk**, belki *Vittor*** veya *wight****? Bilmiyorum. Fakat her ne iseler, bir veya ikiden fazla olduğundan şüpheleniyorum."

"Kaç ceset buldun?" diye sordu Svik.

Skalk ona baktı.

"Anlayacağınız üzere, tam olarak söylemek zor. Burada bir

* İskandinav folklorunda, derin mağaralarda, gür ormanlarda ve madenlerde yaşadığına inanılan baştan çıkarıcı bir orman yaratığıdır. Çok zarif ve güzel bir insan formunda olup kuyrukları vardır. Kurnaz, uğursuz, güçlü ve büyülüdürler. İnsanları kaçırıp yer, bebeklerini çalıp kendi çirkin yavrularıyla değiştirirler. (ç.n.)

** Nors mitolojisinde, Asgard'da yaşayan, gücü ve savaştaki gaddarlığıyla bilinen Odin'in oğlu. En belirgin özelliği intikamcılığıdır ve kurt formuna dönüşebildiğine inanılır. (ç.n.)

*** (Eski İngilizce: *wiht*) Tüm varlıklar ve varlık olmayanlar, yaratıklar ve kendi kendine yaratılanlar, canlılar, ölüler ama özellikle ölmeyenler için kullanılan genel bir terimdir. (ç.n.)

bacak, şurada bir kol, başka yerde sadece bir kan lekesi," dedi Skalk. Yıldızlarla bezenmiş gökyüzüne baktı. "Belki otuz kadar."

Kan Yeminliler'in arasında mırıltılar yükseldi.

"Bu çok sayıda ölü, bu da büyük olasılıkla çok fazla *vaesen* anlamına gelir," dedi başka biri, alçak ve akıcı bir sesle. Bu, Glornir'in yanında duran Vol'dü. "Bonebacklerin ötesinden gelmiş olmalılar. Yani Grimholt'u geçmenin, muhafız kulenizi geçmenin bir yolunu bulmuşlar. Bu nasıl mümkün olabilir?"

Skalk, Vol'e çok sert bir bakış attı, kaşları aniden çatılmış, gözleri donuklaşmıştı.

"Kölelerin sorularını yanıtlamaya ya da eleştirilerini dinlemeye alışkın değilim," dedi.

Glornir doğruldu, Varg çevresinde bir hareket hissetti, havada tüyleri diken diken eden ani bir gerilim oluşmuştu.

Vol yavaşça, "Bu bir eleştiri değil," dedi, Skalk'ın hakaretlerini duymazdan geliyordu. "Sadece bir gözlem. *Vaesen*, Bonebackler arasında bir yol bulmuşsa..."

"Yeterince *açık* ifade etmemişim," dedi Skalk, öfkeyle Vol'e bakıyordu. "Sen bir kölesin. İzin vermedikçe benimle konuşma."

"Vol, gemimi ve mürettebatımı sayamayacağım kadar çok kez kurtardı," dedi Glornir, ters ters bakıyordu. "İster köle ister azat edilmiş; gemimdeki herkes hayatını riske atıyor ve bunun için saygı *gösterilecek*. Benim gemimde mürettebatımla birlikte seyahat edeceksen, ona diğer Kan Yeminliler'im kadar saygı göstereceksin. Yoksa sorun yaşarız. Yeterince açık ifade edebildim mi?"

Skalk kaskatı kesildi, muhafızları Olvir ile Yrsa yer değiştirdi. Parmak uçları seğirdi, kılıçların kabzasına dokundu.

"O Lekeli bir köle," dedi Skalk küçümseyerek.

Glornir omuz silkti. "Sözlerimi tekrar etmeye alışkın değilim," dedi.

"Ben de öyle."

"Bu benim gemim, benim mürettebatım. İstediğin zaman gidebilirsin," dedi Glornir.

"Ödeme yaptım," dedi Skalk, sesi artık sakin ve soğuktu.

"Kraliçe Helka yaptı," diye yanıtladı Glornir. "*Vaesen* avın için başkasına ödeme yapmak istersen." Glornir, Skalk'tan bakışlarını ayırmayarak sinsice gülümsedi.

Uzun, yorucu bir andan sonra Skalk gülümsedi. "Nasıl istersen. Gerektiğinde dövüşecek ve gerekirse ölecek olan sensin, o halde..." Omuzlarındaki hareket, konunun onun için hiçbir şey ifade etmediğini gösteriyordu. "Kölenin boğazındaki tasmayı görmezden geleceğim." Bir araya toplanmış Kan Yeminliler'e baktı, rahat gülümsemesi yüzüne geri geldi. "Bütün bildiğim bu. Oraya birlikte gidiyoruz, *vaesen* pisliğinin kökünü kazıyacağız. Kraliçe Helka da size minnettarlığını bir sandık dolusu gümüşle gösterecek."

Skalk, Glornir'in etrafından dolanarak ateşin üzerinde asılı duran demir tencereye gitti. Bir çanağa biraz balık yahnisi koyarak uzaklaştı, Olvir ve Yrsa onu izledi.

Zihni bulanan Varg oturup kendi çanağına baktı.

Galdurmen ve vaesen. Trol, wight ya da Boneback Dağları'nın sakladığı her neyse, avlamak üzere bir maceraya yelken açıyorum.

İçini bir ürperti kapladı.

Trol avıyla, Kolskegg'in çiftliği arasında çok fark var.

Kanında bir kıpırtı hissetti. Korku mu yoksa heyecan mı, emin değildi.

BÖLÜM YİRMİ YEDİ

ELVAR

Elvar arkasından güneş doğarken Snaka'nın kafatasının tepesinde rüzgârla savrulan kemik parçasının üzerine oturmuş, çok aşağıdaki Snakavik fiyorduna bakıyordu. Sis filizleri fiyordun kenarındaki kayalıkların etrafında yılanlar gibi kıvrılıyor, toz zerresi kadar küçük görünen martılar dönüyor ve fiyort yeni güneşle parlıyordu.

Grend pelerinine sarınmış, yanında horlayarak yatıyordu.

Elvar ayağa kalkıp uzun bir iç çekti, silah kemerini bağladı. Kılıcının ve *seaks*'ının tanıdık ağırlığını beline ve kalçasına yerleştirdi.

"Hadi," dedi ayak parmağıyla Grend'i dürterek.

"Oturup düşünmek için daha sıcak bir yer seçebilirdin," diye söylendi Grend ayağa kalkarken, sonra ona baktı. "Umarım yardımcı olmuştur?"

"Oldu," dedi Elvar, uzun adımlarla ilerlemeye başladı.

Kafatası tüneline gelene kadar kalın kemik sırtlarının üzerinden geçmişlerdi. Grend etraflarını duman ve ateş ışığı sararken Mevkibeyi Störr'ün sarı kalkanlarını taşıyan muhafızları başıyla selamladı; Snaka'nın kalın kafatasından aşağıdaki kasabaya indiler. Elvar, Hrung'un söylediklerinin üstünde kafa yorarak sessizce yürüyordu. Tıpkı babası gibi, Hrung da söylemediği sözlerle söylediklerinden çok daha fazlasını anlatıyordu

ama Elvar, Hrung'ın sözlerinde, babasınınkilerde hiçbir zaman ortaya çıkaramadığı, üstü kapalı tarafsız bir gerçek olduğunu biliyordu.

Grend, Elvar'ın yanında sessizce yürüyordu, bu Grend'le ilgili her zaman takdir ettiği bir şeydi. Onu asla zorlamaz ya da aceleye getirmezdi, aynı fikirde olsa da olmasa da hep peşinden giderdi. Bir köşeyi döndüler ve kapının üzerinde gıcırdayan boyalı tabelası, kepenkli pencerelerden ve açık kapıdan sızan yumuşak bir ateş parıltısıyla meyhane önlerinde belirdi.

Grend'in eli omzuna dokundu. "Bekle," diye fısıldadı, baltası avucuna kayarken tahta sapı deriye sürtündü.

"Ne?" dedi Elvar, kaşlarını çatmıştı. Sonra fark etti. Meyhaneden bağırışlar, çarpışan demir sesleri ve bir çığlık geldi.

Kılıcının kabzasına uzanıp koşmaya başladı, Grend birkaç adım arkasındaydı.

Bir ses. Bir kadın yüksek sesle çığlık atıyordu. Kapıda bir ışık patlaması oldu, pencere kepenkleri açıldı. Bir anlığına kör olan Elvar ve Grend tökezledi. Elvar gözlerini kırpıştırıp ovuşturdu, beyaz benekler uçuşarak görüşü hızla geri geldi. Koştu.

Açık kapı aralığından birileri fırladı. Beş, altı, yedi... biri omuzlarına bir şey örtmüştü. Hepsinin elinde keskin silahlar vardı, bazılarının zırhları parıldıyordu. Ölüm İttifakı değildi.

Elvar yakındı. Bir eliyle kılıcını, diğeriyle *seaks*'ını çekti.

Sarı saçlı, uzun boylu ve gür sakallı, boynunda ve kollarında gümüş halkalar olan bir savaşçı Elvar'ı gördü. Saçlarına siyah bir kuzgunun kanadı örülmüştü. *Brynja* giymişti ve elinde bir kılıç vardı, Elvar onlara doğru koşarken onu karşılamak için döndü.

Kılıçları buluştu, kıvılcımlar saçıldı, sessiz sokaklarda metal sesleri yankılandı. Elvar savaşçının kılıcını karşılamış, *seaks*'ını karnına saplamaya çalışıyordu. *Brynja*'sının demir halkaları korumasına rağmen kıvılcımlar sıçradı ve adam homurdandı. Başka bir savaşçı, elinde balta ve *seaks* olan bir kadın Elvar'a

saldırdı. Geri kalanlar yokuş aşağı koşarak meyhaneden uzaklaştılar.

Elvar sendeledi, sarışın savaşçının kılıcını *seaks*'ıyla savuşturup kendi kılıcıyla onun bacak sargılarını ve pantolonunu keserek baldırını parçalarken kadın üstüne atıldı.

Grend, Elvar'a saldıran kadının üstüne atladı, ikisi birlikte meyhanenin duvarına çarptılar.

Sarışın savaşçı bağırıp sallandı ve yaralı bacağı dayanamayınca tek dizinin üzerine çöktü. Elvar'a dik dik baktı, yüzü buruştu, kasları seğirdi; dudaklarını geri çekince sivri ve keskin köpekdişleri ortaya çıktı. Bıçaklandığı halde, Elvar'ın düşündüğünden daha hızlı hareket etti. Elvar'ın kılıcını savurmak için bir kolunu salladı. Elvar dengesizce öne doğru adım attı, sarışın savaşçıya yaklaşıp doğrudan onun gözlerinin içine baktı. Göz göze geldikleri anda hırlayan bir nefes, bir an donakalmasına sebep oldu. Gözler griydi, renkleri bulutların arasından kayan güneş ve yağmur gibi değişiyordu, gözbebeği iğne deliği kadar daralmıştı.

Lekeli, diye düşündü Elvar. Adam ona hırlayarak ayağa kalkmaya çalışıyor ama yaralı bacağı izin vermiyordu. Sendelerken Elvar korkunun verdiği hız ve güçle *seaks*'ını gırtlağına sapladı. Geri çektiği anda adamın boğazı yırtıldı. Alacakaranlıkta atardamarından simsiyah bir kan fışkırdı, adam yere devrildi.

Elvar, göğsü inip kalkarken adamın başında dikildi. Grend'in baltasını sallayarak meyhane duvarından uzaklaştığını gördü. Kadın, bir kan fışkırması ve tiz bir çığlıkla duvardan aşağı kayarken beyaz badanalı saz ve çamurun üzerinde çizgi gibi bir kan lekesi bıraktı.

Orada durup birbirlerine baktılar.

Meyhanenin içinden bağırışlar geldiğinde Elvar kapıdan içeri koştu.

Salonda onu kan, deşilmiş bağırsak ve yanmış et kokusu karşıladı.

Thrud boğazında kırmızı bir kesik ve sırtında bir yarayla, donuk gözlerini dikmiş bir masanın üzerinde yatıyordu. Biórr bir duvarın dibine yığılmış baygın yatıyor, omzundaki bir yaradan kan fışkırıyordu, yüzünü daha çok kan kaplamıştı. Uspa yüzüstü yerdeydi, etrafındaki üç dört cesedin saçları ve kıyafetleri tütüyordu, yüzlerindeki etler ve eller kömürleşerek kararmıştı.

Elvar, Biórr'a koşup yanına çömelirken Grend salonu kontrol etti.

Çatı katı merdiveni yerinden çekilmiş, çatı katı kapağını sıkıştırmıştı, yukarıdan gelen darbeler çatıyı sarsıyordu. Bit balta başı, çatının farklı bir yerinde çatırdama sesiyle ahşabın arasından fırladı. Biri, tozu dumana katan kereste ve samanların arasından yere indi.

Baltasını kaldırıp tükürükler saçarak bir savaş narası atmaya çalışan Sighvat, Elvar'ı görünce kaşlarını çattı.

"Neredeler?" dedi.

"Öldüler ya da kaçtılar," dedi Elvar.

Grend merdiveni bir tekmeyle iterek çatı kapısını serbest bıraktı.

Yüzü gözü karışmış Agnar, elinde kılıcıyla kapaktan aşağı düştü. Elvar gibi o da neler olduğunu kavramaya çalışıyordu, bir diğer Ölüm İttifakı savaşçısı yere inip çizmesiyle hâlâ ısı yayılan ölülerden birini döndürürken Uspa'ya doğru yürüdü.

"Çoğu kaçtı," dedi Elvar, Agnar'a; parmaklarıyla Biórr'un boynunda nabzını bulmaya çalışıyordu. Biórr inledi, göz kapakları titriyordu.

"Bir şey aldılar," diye kaşlarını çattı Elvar, kafasında kaçan siluetleri canlandırıyordu. İlk başta bunun Agnar'ın ödemesinin tutulduğu sandıklardan biri olduğunu düşünmüştü ama sandığa benzemiyordu, savaşçının omzuna yığılmıştı.

"Çocuğu aldılar," diyerek Uspa'ya baktı. Nefes alıyordu, Sighvat onu kaldırırken çenesinin bir yanında morarmaya başlayan bir çürük vardı.

"Kim aldı?" diye gürledi Agnar.

"Ilska'nın Kuzgun Besleyenler'i," dedi Elvar. Meyhaneden çıkıp öldürdüğü savaşçıya geri döndü. Sarı saçlıydı, artık kendi kanıyla kayganlaşmış kalın bir sakalı vardı. Savaş teçhizatı iyiydi; güzel bir kılıç ve *brynja*. Çizmesiyle adamın saçındaki kuzguni tüyü kaldırdı.

"Kuzgun Besleyenler," diye seslendi. Mevkibeyi Störr'ü görmek için Agnar'ı takip ederken Elvar'la konuşan savaşçıydı.

Agnar kaşlarını çatarak ona katıldı. Tek kelime etmediler ama Elvar onun ne düşündüğünü biliyordu.

Neden çocuğu aldılar? Lekeli çocuklar para ederdi ama asla yetişkin bir *Berserkir* veya *Úlfhéðnar* kadar etmezlerdi. Fakat sebebi ne olursa olsun, böyle bir hakaretin altında kalamazlardı.

Agnar birkaç emir verdi. Elvar, anında kalkanını kaparak Snakavik'in keşmekeşine doğru onu takip etmeye başladı. Arkasından Grend, *Hundur* kölesiyle Sighvat ve yirmi kadar Ölüm İttifakı savaşçısı geliyordu.

"İşte orası." Elvar kılıcıyla, bir köşeyi döndüklerinde görüş alanlarına giren meyhaneyi işaret etti. Agnar'ın emriyle bir grup Ölüm İttifakı sıyrıldı, Sighvat'ın önderliğinde binanın diğer giriş ve çıkışlarını kontrol etmek üzere ara sokaklara süzüldüler.

Agnar beklemeden kalkanını sırtından omzuna indirdi, kapıyı içeri doğru tekmeleyerek kendini meyhaneye attı. Eğilip döndü, kalkanı kaldırıp kılıcını hazırladı. Elvar, sırtını koruyarak onu takip etti; Grend ve diğerleri kapı aralığından içeri aktı.

Bir adam ocak ateşinin üzerine sinmiş, demir bir maşayla közleri karıştırıyordu.

"Neredeler?" diye hırladı Agnar.

Adam bir an ağzı açık donup kaldı, Elvar adamın gözleriyle Agnar'ı ve Ölüm İttifakı'nı tarttığını görüyordu.

Her şey bir seçimdir, demişti babası ona bir keresinde. *Gerçek ya da yalan, savaşmak ya da kaçmak, aşk ya da nefret.*

"Gittiler," dedi adam.

Sighvat, yanında *Hundur* kölesiyle birlikte, keresteleri parçalayarak arka kapıdan içeri daldı. Merdivenlerden ayak sesleri ve bağrışlar geliyordu.

"Boş şef," dedi Sighvat.

"Nereye?" dedi Agnar, uzun adımlarla ev sahibine doğru yürüyordu.

"Rıhtıma." Adam demir maşasıyla işaret etti.

"Bana yalan söylüyorsan, dilini kesip ateşe atmak için geri döneceğim," dedi Agnar, sonra arkasını dönüp meyhaneden çıktı.

Sighvat bir süre dörtayak üzerinde meyhanenin zeminini ve oturakları kokladı, sonra doğrulan köleye homurdandı ve Agnar'ın peşinden koştu.

Snakavik'in sokaklarından hızla aşağıya, limana doğru ilerlediler. Sokaklar artık doluydu ama herkes ellerinde çıplak çelik olan sert bakışlı savaşçıların geçmesine izin vermek için kenara çekiliyordu. Onlara önderlik eden *Hundur* köle, rıhtıma vardıklarında ve yol ikiye ayrıldığında durakladı. Grend bir avuç liman muhafızıyla konuşmak için uzaklaştı.

"Bu taraftan," diye işaret etti Grend, köleyle aynı yöne doğru ilerliyordu. Artık ayaklarını taşlara vurarak koşuyorlardı, *Wave Jarl*'ın demirlediği iskelenin yanından geçiyorlardı, gemide bir grup Ölüm İttifakı savaşçısı vardı. Mevkibeyi Störr'un ödediği sikkelerden geriye kalanları koruyorlardı. Martıların çığlıkları daha yüksekti, havada ağır bir balık ve tuz kokusu vardı.

Elvar limandan açılan bir gemi gördü, düzgün hatlı bir *drakkar*, direği dimdikti; yelkeni serenin ucuna çekilmiş ama açılmamıştı. Gemi Snaka'nın suyu yarıp geçen dişlerine doğru ilerlerken kürekler suya dalıp çekildi. Agnar ve Ölüm İttifakı hızla koştular ancak iskele fiyordun yeşil mavi sularıyla buluştuğunda durdular, dalgalar tahtalara çarpıyordu. Elvar ve Grend, Agnar'ın yanına geldi, Ölüm İttifakı yanlarında tek sıra halinde dizildi ve limanda beyaz bir girdap oluşturan *drakkar*'a

baktılar *Draddar*'ın üst korkuluklarına, üzerlerine siyah ka-natlar boyanmış gri kalkanlar dizilmişti. Küçük yelkenli tam bir duruyordu: bir kadın. Snaka'nın kafatasındaki çatlaklardan ve göz yuvalarından geçerek onu aydınlatan ışık huzmeleri sayesinde Elvar kadını net bir şekilde görebiliyordu. Kuzgunun kanatları kadar koyu saçları ensesinde gümüşle bağlanmış, gri yün bir tunik giymişti, kabzası ve tokası altınla parıldayan kalçasındaki kılıcıyla onlara bakıyordu.

"Ilska," diye mırıldandı Elvar'ın yanındaki Agnar.

Acımasız Ilska. Zalim Ilska. Elvar onun savaş şöhretini biliyordu, ateş etrafında hakkında anlatılan pek çok hikâye duymuştu. Ilska, itibarını kan ve çelik üzerine kazıyarak inzivadan yükselmiş bir kadındı.

Yanında omuzlarına bir kurt postu örtmüş, uzun boylu, iri ve hantal bir adam duruyordu. Uzun bir baltaya yaslanmıştı. Kafasının yanları Agnar'ınki gibi tıraşlıydı ama Agnar'ın saçı olgun mısır kadar sarıyken bu adamınki kömür kadar karaydı. Ilska gibi o da iskele boyunca sıralanan Ölüm İttifakı'na bakıyordu.

Agnar kılıcının kabzasını ritmik darbelerle kalkanına vurdu. Elvar ona katıldı, tüm Ölüm İttifakı bir anda kalkanlarını dövmeye başladı; kürek çekme temposuyla, savaş temposuyla.

Ant içerek.

Elvar, sırıtan Ilska'nın beyaz dişlerinin parıltısını gördü. Kolunu Agnar'a kaldırdı, selamlamak ya da alay etmek için miydi. Elvar bilmiyordu.

"Benden çaldığına pişman olacak," diyen Agnar, dalgalara tükürdü.

Elvar bir masanın üzerine yün bir battaniye örttü, üzerine savaş kazanımlarını serdi. Kınıyla bir kılıç, kemer, bir *brynja*, içinde kemik zarlar olan bir kese ve birkaç bakır sikke. Gümüş

bir tork ve üç gümüş halka. Çizmeler, pantolon ve kanlı bir tunik. Hakkı olduğu üzere, hepsini meyhanenin dışındaki sarışın savaşçının cesedinden çıkarmıştı.

Kılıç ve brynja iyi para eder. Çizmeler, pantolon ve tunik Grend'e uyacak gibi görünüyor, diye düşündü.

Kráka meyhanenin derinliklerinde Biórr'le ilgileniyordu. Sighvat, Biórr'a sorular soruyor ama genç savaşçı sadece bakıyor ve mırıldanıyordu. Yanındaki masada Thrud'un cansız bedeni pelerinine sarılmıştı. Cesedi *Sea Wolf*'a götürecekler, okyanusa açıldıklarında denizin akıntılarına bırakacaklardı. Kuzgun Besleyenler'in cesetleri çırılçıplak sokağa atılmıştı. Dövüşün getirdiği dehşet ve korkudan sıyrıldığı için Elvar, Uspa'nın çevresine yığılmış yanık cesetleri görünce midesinin bulandığını hissetti.

Bu daha önce bir Seiðr Cadısı'nda hiç görmediğim bir güç, diye düşündü, *üstelik ben Silrið ve ardından Kráka'nın yanında büyüdüm.*

Biórr ve Kráka'ya yakın bir masanın üzerine yatırılan Uspa hâlâ baygındı.

Agnar mülk sahibiyle konuşuyor, Ölüm İttifakı'nın meyhaneye verdiği zararı karşılamak için bir keseden para sayıyordu.

"Bu Agnar'ın suçu değil," dedi Elvar.

"Hayır ama yaptığı gayet kurnazca," dedi Grend, avından çıkardığı eşyaları topluyordu. Bir el baltası ve bir *seaks*, ince işlenmiş bir kemer, tunik ve çizmeler. "Agnar, Snakavik'te konakladığı yerin yok edilmesiyle ve bunun bedelini ödememekle anılmak istemez," diye devam etti. "Yoksa bir dahaki sefere buraya geldiğinde Ölüm İttifakı büyük ihtimalle *Wave Jarl*'ın güvertesinde uyumak zorunda kalır."

Elvar bu bilgelik karşısında homurdandı. Bir geminin güvertesinde uyumayı sorun etmezdi ama samandan bir yatağın ve bir ocağın verdiği hazzı biliyordu. Yeni bulduğu hazinesini yün battaniyeye bağlamak üzereyken durup gümüş halkalardan

birini aldı. Metalin bükülüp kabartıldığı yerlerde meşale ışığının titrediği bilezik kalın ve ağırdı; uçları hırlayan bir kurt ya da tazı şeklinde oyulmuştu.

Elvar onu Grend'e uzattı.

Grend bir bileziğe bir Elvar'a baktı.

"Servet ya da ödül için senin peşinden gelmiyorum," dedi, kaşlarını çatmıştı.

"Biliyorum," dedi Elvar. "Bu bir hediye, dostluğuna karşılık bir teşekkür. Eğer reddedersen onurumu kırmış olursun."

Grend kaşlarını çattı, sonra tereddütle uzanıp gümüş halkayı aldı. Onu kocaman elinin üzerinden geçirdi, oradan önkoluna ve pazısına doğru itti, sonra iyice sıktı. Elvar'a baktığında, Elvar gözlerinin parladığını gördü. Grend hiçbir şey söylemedi, sadece başını ona doğru hafifçe eğdi.

Uspa inleyip masanın üzerinde kıpırdandı ve Elvar ona doğru koştu. Bunu yaparken Agnar'ın gözlerinin üzerinde olduğunu gördü, yüzü okunamaz haldeydi.

Kráka, Uspa'nın oturmasına yardım etti, sonra bir bardak sulu bira ikram etti.

"Bjarn nerede?" dedi Uspa tiz sesiyle, sonra gözleriyle salonu taradı. Kráka'nın bileğini tuttu. "Söyle bana kardeşim," diye fısıldadı.

"Kaçırıldı," dedi Kráka.

Uspa bir feryat kopardı, elleriyle yüzünü tırmalamaya başladı.

Elvar, Uspa'nın bileklerini tutarak ellerini uzaklaştırdı, Uspa'nın yanaklarına kan bulaştı.

"Sana söylemiştim," diye tısladı Uspa, Elvar'a. "Sana Snakavik'ten ayrılmamız gerektiğini *söylemiştim*."

"Bu yüzden mi? Biliyor muydun?" diye sordu Elvar.

"Uspa sana bundan bahsetti mi?" Agnar onlara yaklaşırken kaşları çatıktı. "Thrud öldü. O iyi bir savaşçı, bir arkadaştı." Uspa'dan Elvar'a baktı. "Bana söylemeliydin."

Elvar, pelerinine sarılı Thrud'un cesedine bakarak gözlerini kırpıştırdı.

Bunu önleyebilir miydim, diye düşündü. *Thrud'un hayatını kurtarabilir miydim?*

"Ben..." diye mırıldandı ama dilinin ucunda biriken sözcükleri yuttu. Bahaneler uydurmayı uzun zaman önce bırakmıştı. Bir daha o yolu seçmeyecekti.

"Onu geri getir. Bjarn'ı bana geri getir," diye yalvardı Uspa, Agnar'la konuşuyordu ama gözlerini Elvar'a dikmişti.

"Denedik," dedi Agnar. "Ilska ve Kuzgun Besleyenler onu kaçırdı. *Drakkar*'larıyla yelken açtılar." Omuz silkti. "Oğlunun peşine düştüm çünkü saldırıya uğradım, soyuldum, savaşçılarım öldürüldü. Ancak Ilska'yı takip etmeyeceğim. İstesem bile, onu bulmak uzun ve zorlu bir iş, sonunda para olmayan bir iş. Ben Ölüm İttifakı'nın şefiyim. Ben onların Altınvereni, Halkavereniyim." Ateş saçan gözleri Elvar'a kaydı. "Oğlunun peşinden koşmak ekibimi beslemez. Ilska'yla bir daha karşılaşırsam, onunla kozumu paylaşacağım ama bunun dışında..." omuz silkti. "Yine de kafamdaki soru şu: Oğlunu neden kaçırdılar? Köle pazarında ancak birkaç kuruş eder." Agnar, Ilska'nın baskında ölen savaşçılarının çıplak cesetlerine bakıp burnunu çekti. "O buna *değmezdi*."

Uspa etrafına bakındı, sonra gözlerini Agnar'a dikti.

"İstekleri Bjarn değil, bendim," dedi. "Beni istediler."

"Neden?" diye sordu Agnar. "Sen işe yararsın. Bir *Seiðr Cadısı* her zaman işe yarar. Fakat bana ve Ölüm İttifakı'na baskın yaparak bir kan davası başlatma riskini almak? Neden?"

"Sana söylersem, oğlumu bana geri getirir misin?"

"Bu, bana anlattıklarından ne kadar para kazanabileceğime bağlı."

"Para? Ruhunun özeti bu mu, Ölüm İttifakı'nın şefi Agnar? Sadece para?"

"Para karın doyurur, bir savaşçının itibarını tartar," dedi Agnar.

Uspa başıyla onayladı. "Tahmin edebileceğinden çok para ve isteyemeyeceğin kadar çok şöhret," diye içini çekti.

"Söyle o zaman," dedi Agnar.

Uspa bakışlarını kaçırdı, yüzü seğiriyordu. Gözlerinde derin bir korku vardı.

Agnar ona bir adım yaklaştı, parmak uçları baltasının kabzasına dokundu. "Yeminli savaşçım senin yüzünden öldü. Sebebini öğreneceğim."

"Tehditler bende işe yaramaz, Para Avcısı Agnar. Ölümden de acıdan da korkmam."

"Bu sözleri test edebilirim," dedi Agnar.

Uspa omuz silkti. "Ve ikimizin de zamanını boşa harcarsın," diye yanıtladı.

Agnar iç çekti. "Fakat oğlunun ölümünden korkuyorsun. Hayatının ondan ayrılmasından korkuyorsun. Öyleyse Bjarn. Oğluna karşı sırrın."

Uspa dudağını kemirdi, sonra başıyla onayladı. Öne doğru eğildi, dudakları Agnar'ın kulağına değdi ve bir şeyler fısıldadı. Agnar canı yanmış gibi geri sıçradı.

"Yalan söylüyorsun," dedi.

Uspa sadece Agnar'a baktı.

Elvar kalp atışlarının ve damarlarında akan kanın hızlandığını hissetti, Uspa'nın fısıldadığı sözleri duymuştu.

Oskutreð'e giden yolu biliyorum.

BÖLÜM YİRMİ SEKİZ

ORKA

Breca'mdan ne istiyorlar? Orka kürek çekerken bunu düşünüyordu. *Çocukları çalmak için neden bu kadar ileri gittiler? Oğlum. Harek. Virk'ün bahsettiği diğerleri. Neden Froa ruhunu öldürdüler?* Orka kürek çekmeye devam ederken kendi kendine mırıldanıyordu. Bu soruların bazılarının cevaplanamayacağını ve aklını kemirmesinin ona sadece acı vereceğini, dikkatini dağıtacağını biliyordu. Breca'yla ilgili her düşünce, nerede olduğunu, acı çekip çekmediğini, kötü muamele görüp görmediğini bilememek ona acı veriyordu. Fakat sorular cevaplarını bulacaktı. Bunun yerine leş kokusuna üşüşen kargalar gibi zihninde daireler çizerek dönmeye devam ettiler. Son soru hepsinin üzerinde bir karaltı gibi duruyordu.

Thorkel birinin ejderha tohumu olduğunu söyledi. Lik Rifa'nın Lekeli tohumu. Fakat onlar yok oldu. Ölüm hezeyanıyla yapılan bir hata mıydı? Thorkel hata yapacak biri değildi. Thorkel'in düşüncesi kalbini sıkıştıran bir yumruk gibiydi, görünmez düşmanına bir *seaks* sapladığını hayal ederek hırlayıp tükürdü. Kafasında dönen sorularla küreğine eğilip çekti, eğilip çekti.

Ona diz çöktüğümüz, topraklarında barış içinde yaşayacağımıza yemin ettiğimiz ve bu yüzden onun koruması altında olduğumuz için mi Froa ruhunu yok ettiler? Breca'yı almak için

önce onun gücünü kırmaları gerekiyordu. Ama neden? Breca onlar için neden bu kadar önemli? Aslında fark etmiyordu. Bu, Orka'nın yapmak istediği şeyi değiştirmeyecekti; oğlunu geri alacak, onun kaçırılmasına yardım eden herkesi öldürecekti. Bu soruların yanıtlarını çözmek, onu bulmasına yardımcı olabilirdi ve bu yüzden, aslında fark ediyordu. Ancak cevaplar gelmiyordu.

Başını kaldırıp, gözlerini kırpıştırarak akan terleri savuşturdu. Küreği her indirip çekişinde, zihninde ve damarlarında kabaran duygu dalgalarında kaybolmuştu. Kendini bir keder denizinde sürüklenen küçük, yalnız bir şekil gibi hissediyor, etrafında Thorkel ve Breca'nın görüntüleri dönüyordu. Nefret onu tüketiyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Lif, yanındaki sandığa oturmuş diğer küreği çekiyordu. Kürek çekmekten ve yaz güneşinden ter içindeydi, ikisi de keten gömleklerine kadar soyunmuştu. Orka *brynja*'sını ve yünlü tuniğini kıvırıp kürek tezgâhının altına bağlamıştı. Mord, kıçta bir halat yığınının üzerinde oturmuş, budanmış söğüt dallarından bir balık tuzağı örüyordu. Nehirde kürek çekerken bol miktarda alabalık ve somon görmüşlerdi ancak akşam yemeği için mızraklarını saplamakta pek şansları yoktu.

"Bir balıkçı için, balık tutmada pek becerikli değilsiniz," demişti Orka.

"Biz fiyortlarda ve derin denizlerde balık tutarız," diye terslemişti Mord. "Ağlarımız bu nehir için çok büyük. Bir nehir bile değil, daha çok dere gibi." Mevkibeyi Sigrún'un onları aramak için daha büyük, daha hızlı *snekke*'ler göndermesinden korktukları için Fellur'dan kaçtıkları nehri terk etmişlerdi; bu yüzden şimdi, toprağı ince damarlar gibi ören küçük ırmaklar ve derelerin oluşturduğu daha karmaşık bir doku kullanıyorlardı.

Orka, Mord'un yanıtına omuz silkmişti ve şimdi Mord, gece için kamp kurduklarında, kızartarak karınlarını doyurabilecek-

leri balıkları yakalama umuduyla, nehre kurmak için bir "sepet tuzak" örüyordu.

İlerideki su beyaz köpüklüydü, dik eğimli bir araziyi yarıp geçiyor, kayalar bir devin yumruğunun boğumları gibi akıntının düzenini bozuyordu. Orka akıntıya karşı verdiği mücadelenin sırt ve omuzlarındaki liflerde artan etkisini hissetmişti ama bunu tam olarak dile getirmemişti. İvinti yerlerine yaklaşıyorlardı.

"Karaya çıkmalıyız," dedi Orka. "Ve bu akıntıların etrafında dolaşmalıyız."

"İçinden kürek çekebilecekken neden yürüyelim ki," diye seslendi Mord arkalarından.

Orka çevresine bakındı. Fellur'dan kaçışlarından beri zorlu kürek çekişlerinin ikinci günündeydiler. Çevrelerindeki arazi değişiyordu, fiyordun kayalıklarını ve şelalelerini arkalarında bırakıp engebeli tepeler ve sık ormanlık bir araziye ilerliyorlardı. Gün ilerledikçe üzerinde kürek çektikleri akarsu hızlanmış, kıyılar kapanıp dikleştikçe akıntılar onları çekiştirmeye başlamıştı. Şimdi her yerde tepeler yükseliyor, nehir çobanpüskülü ve mor fundalarla bezenmiş keskin yamaçlardan geçiyordu. Gökyüzü bulutsuz, yakıcı bir maviydi. Akarsudaki kayaların etrafında çalkalanan su ıslık çalarak kükrüyor, parçalanan kristaller gibi tatlı, buz gibi bir müzik sesi çıkararak diğer her şeyi bastırıyordu. Her şey sakin görünüyordu, dünya boş ve huzurluydu ama bir şey, ensesinde bir gıdıklama, sabahın ilk dokunuşunda kırağının iğnelemesi gibi bir şey, Orka'yı kemiriyordu.

İlk kayalara yaklaşmışlardı. Mord haklıydı, biraz dikkatle beyaz köpüklü kayaların arasında yol alabilirlerdi.

Orka bir kayanın arkasından keskin ve pürüzlü bir şeyin çıktığını gördü. Bir teknenin gövdesinin parçalanmış, çürüyen kabuğuna benziyordu.

Suyun uğultusu yükseldi, içinde derinlerde bir şeyler gizleniyordu, güneşin öptüğü bir koku ya da bir kuş cıvıltısının uyandırabileceği anı gibi, Orka'ya daha iyi günleri hatırlatan bir

melodinin tınısı. Müzik onu geçmişin, bahar güneşinin, Thorkel'in sesinin ve Breca'nın kahkahalarının anılarına çeken, nazik ama ısrarcı bir el gibiydi.

Tekne altlarında sarsıldı.

Orka, Lif'e baktı ve gözlerini ileriye diktiğini gördü. Dudaklarına bir gülümseme yapışmış, küreğinin ortasında donakalmıştı. Orka vücuduna yayılan ve diğer her şeyi bir sis gibi bastıran müzikten kurtulmaya çalışarak başını iki yana salladı.

Rotalarındaki bir dalganın gizlediği yakınlardaki bir kaya parçası şahlandı. Lif'e bir tokat atan Orka, küreğini üzerinde sürükledi. Lif irkilip kendi küreğini çekiştirerek irileşmiş gözlerle ona baktı. Gövde granite sürtünerek kayanın etrafından dolandı, sonra pruvalarının çevresinde beyaz bir köpük bulutu patlarken onu geçtiler. Orka aşağı baktığında berrak ve duru nehir suyunun çakıllı yatağı üzerinde bir şey gördü. Kemik parıltısı.

"Kıyıya çek," diye bağırdı, bütün gücünü küreğine vermişti.

"Neler oluyor?" diye sordu Lif.

"*NÄCKEN*," diye bağırdı Orka.

Bir şey çatırdamayla omurgaya çarptı, tekne sallandı. Pruva nehirden kurtulup yükselirken Orka ve Lif kürek oturaklarından fırladılar. Arkalarından bir haykırış geldi. Orka döndüğünde, Mord'un suları sıçratarak kenarda gözden kaybolan çizmelerini gördü. Teknenin pruvası tekrar suya indiğinde dönerek bir kayaya çarptı ve su içeri doldu. Orka sendeleyerek ayağa kalktı, küreği deliğinden çıkarıp nehre sokarak tekneyi kayalardan uzaklaştırdı, sonra onları kıyıya doğru itti, gövdenin altı sürtündü. Arkasında, bir yukarı çıkıp bir suyun altına kayan Mord'un kesik kesik çığlıklarını duyuyordu. Ona bakarken altında bir şey gördü, köpüklü suyun altında bir gölge ve Mord'un boğazına sarılı kalın, yeşil lekeli bir kol.

"Al," diye bağırdı Orka, küreğini Lif'e doğru sallıyordu. "Tekneyi kıyıya çek. Suya girme."

"Ne yapıyorsun?" dedi Lif. Küreği aldı, doğrularak ayaklarını dengelemeye çalıştı.

Orka bir *seaks* çekip yandan aşağı atladı.

Su buz gibi soğuktu, nefesini kesiyordu. Nefes alma dürtüsüne direnip bacaklarını çırparak yüzeyin altına yüzdü. Sakinleştirici melodi aniden kesilince kafası netleşti. İleride çırpınan Mord'u saran, yağ kadar yoğun, yeşilimsi bir gölge gördü. Orka bacaklarını daha güçlü çırptı, bir kayanın etrafından dolanıp üzerlerine geldi. Adama benzeyen bir şekil onu suyun altına sürüklerken Mord'un ağzından hava kabarcıkları çıkıyordu. Nefret dolu bir yüz, çürüyen saz öbekleri gibi dalgalanan saçlar, yeşim taşı gibi parıldayan koyu renk gözler, yüzüne göre fazla büyük olan ağız, açılmış koca bir çene ve iğne uzunluğunda, sıkılan sıra sıra dişler. Uzun parmakları Mord'un gırtlağına dolanmış, kalın kolları yeşil balçıkla kayganlaşmıştı. Vücudu, duman gibi kıvrılıp dönen yağın ortasındaki çizgili bir gölgeydi. Suda debelenip yaratığı etkisiz hale getirmeye çalışan Mord'un çabaları bir işe yaramıyordu.

Bacaklarını çırpan Orka kafasıyla suyu yardı, derin bir nefes alıp bal şarabı gibi yatıştırıcı, sarhoş edici o buz gibi melodinin içine sızdığını duydu. Sonra tekrar suyun altına daldı, kafasındaki müzik güneşin dokunduğu sis gibi buharlaştı.

Mord ve *Näcken*'in aşağısında Orka, geyik, ayı, kurt ve insandan oluşan bir kemik yığını gördü; hepsinin üzerinde uzun çürümüş bağırsak tellerinden yapılmış büyük bir lir vardı. Batmış, dağılmış ağaçların kalın dalları, kemik yuvasının çevresinde ve üzerinde birbirine dolanmıştı.

Näcken ağzını ardına kadar açıp Mord'un omzunu ısırmasıyla suya bir kan sızdı. Mord'un çığlık atmak için açılan ağzından baloncuklar saçıldı.

İki kişiye ulaşan Orka onları *seaks*'la keserek parçaladı, aynı zamanda gevelediği sözcüklerle ciğerlerindeki değerli havayı boşalttı.

"*Járn og stál, skorið og brennt*,"* diye bir baloncuk patlama-

* Eski Norsça: Demir ve çelik, keser ve yakar. (ç.n.)

sıyla mırıldandı, *seaks*'ı *Näcken*'in yan tarafını kesip parçaladı, yeşilimsi etler ayrılırken çimen ve yaprak özü gibi yağlı kan aktı.

Yaratık suda kasılarak sarsıldı, çenesi Mord'u serbest bıraktı ve duyulmayan bir çığlıkla ardına kadar açıldı. Orka, Mord'u tuniğinden yakalayıp sürükledi, bacaklarını kavuştururken ayaklarının kemiklerle kalınlaşmış nehir yatağına batmasına izin verdi, sonra kendini hızla yukarı iterek Mord'u suyun içinden geçirdi. İkisi birden temiz havaya fırladı. Yutkunmaya ve nefes almaya çalışırlarken Mord öksürüp öğürüyor, suda debeleniyor, Lif nehir kıyısında balıkçı teknesini kıyıya sürüklerken ağabeyinin adını haykırıyordu. Orka bacaklarını çırparak yüzdü, Mord'u beyaz köpüklü suda çekti ve sonra ayak bileğine bir şeyin dolandığını hissetti. Mord'u nehir kıyısına doğru iterken bileğine dolanan şey onu suyun altına sürüklüyordu. Dönüp *seaks*'ını sapladı, bıçağının *Näcken*'in bileğinin yeşil pullu derisinden sektiğini gördü.

Sözler ve eylem bir arada, seni zekâ yoksunu budala.

Näcken'in gümüş gibi keskin dişlerle dolu çenesi ardına kadar açıldı, Orka boğuşurken panikle geri çekilerek bıçağını *vaesen*'in ağzına sapladı.

"*Skörp járn brenna og bíta*,"* diye hırladı Orka, *seaks*'ı yaratığın ağzına götürdü, bıçak derisini ve etini parçalayıp dişlerini suya saçarken yağ gibi yeşil bir kan fışkırdı. "*Brenna og bíta*," diye tekrarladı bıçağı omzuna saplarken. Suyun içinden, Orka'nın duymaktan çok hissettiği bir çığlık yükseldi. Vücudunu ve kulaklarını basınçla doldurarak onu fırlatıp attı ama Orka bir şekilde *seaks*'ını tutmayı başardı. Arkasından acı ve öfke dolu bir çığlık daha gelse de dönüp bakmadı. İvmeyi kullanarak bacaklarını çırpmaya devam etti, ayakları çakıllara değene, başı ve omuzları gün ışığına çıkana kadar kıyıya doğru yüzdü. Kıyı boyunca koşan Lif ona bir mızrak uzattı. Orka mızrağın sapını

* Keskin demirler yanar ve ısırır. (ç.n.)

tutup kendini kıyıya çekti. Tekrar nehre baktı, yüzeyin altında kaynayan, hızla uzaklaşan, gözden kaybolan kara bir bulut gördü. Sendeleyerek karaya çıktı, Lif onu desteklemeye çalışırken öksürüyor ve tükürükler saçıyordu. Birlikte yalpalayarak teknenin ve yüzü solgun, yırtık omzu kanayan Mord'un kıyıda yattığı yere gittiler.

"Neydi *o*?" diye fısıldadı Mord.

Orka *seaks*'ını yere sapladı, sonra Lif'in mızrağını alarak deri kınından çıkardı. Mord'un ve teknenin diğer tarafına geçerek ucunu yere gömdü.

"*Näcken*," dedi. "Sinsi, sümüklü alçaklar."

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Lif, nehir kıyısına saplanmış *seaks*'a ve yere gömülmüş mızrağın titreyen sapına bakarak.

"*Näcken* demiri sevmez. Toprağın içinden onu hissedebiliyorlar," dedi Orka, ardından dizlerinin üzerine çöküp su ve balçık kustu.

BÖLÜM YİRMİ DOKUZ

ELVAR

Elvar, Agnar'ın uzaklaşıp Uspa, Sighvat ve Kráka'ya kendisini takip etmeleri için işaret etmesini izledi. Meyhane sahibinin mutfağına ve odalarına açılan bir kapı aralığından geçtiler.

Elvar, Agnar'ın, "Dışarı," dediğini duydu. Ev sahibi ile karısı kapıda belirerek meyhanenin ana odasına girdiler.

Oskutreð, diye düşündü Elvar. *Uspa, Oskutreð'e giden yolu bildiğini söyledi. Ulfrir ve Berser'in düştüğü, tanrıların yok olma savaşının en hararetli yaşandığı ulu dişbudak ağacı.* Bu fikir, Elvar'ın anlayamayacağı ya da inanamayacağı kadar büyüktü. Farkına varmadan Uspa ve Sighvat'ın peşinden yürüdüğünü, Grend'in de onu takip ettiğini fark etti. Kapıya ulaştığında Agnar'ın bir masada oturduğunu gördü. Kráka yanında, Uspa da karşısındaydı, Sighvat da kapının önünde volta atıyordu. Elvar odaya girmeye kalkınca, Sighvat yolunu kesmek için hareketlendi, Agnar başını kaldırdı.

"Senlik bir durum yok," dedi Agnar ona.

Elvar öylece durup sadece Agnar'a baktı.

"Onu duydum," dedi. "Uspa'nın sana söylediklerini duydum." Bu sözler ağzından çıktığı anda, onları kendine saklaması gerektiğini düşündü.

Agnar'ın yüzü değişti, gözlerindeki tatsız bakış bu düşünceyi güçlendirdi. *Bana güvenmiyor*, diye düşündü.

"İçeri gel," dedi Agnar.

Elvar odaya girdi, Grend onu takip etmek istedi ama Sighvat onun önüne geçti.

"Bırak gelsin," dedi Agnar. Sighvat yana çekilip Grend'in içeri girmesine izin verdi.

Tek penceresi ve kapısıyla küçük bir odaydı; Agnar'ın oturduğu masa, kil fırınlar ve üzerinde demir bir çömlek asılı ocak ateşiyle çevriliydi. Duvarlara birkaç düzine bira fıçısı ve çeşitli yiyecekler yığılmıştı, raflarda bal şarabı sürahileri vardı ve içinde doğrama tahtaları, bıçaklar ve satırlar olan uzun bir tezgâh, karyolaların üzerine serilmiş iki hasır şilte vardı.

"Duydun demek?" dedi Agnar.

Elvar başıyla onayladı. Söylemek için ağzını açtı ama Agnar elini kaldırdı.

"Kalıyor musun yoksa gidiyor musun?" diye sordu.

Elvar kaşlarını çattı, kafası karışmıştı.

"Babanın teklifi, eğer onun yanına dönersen bir savaş birliği. Benimle mi kalıyorsun yoksa ona mı katılacaksın? Hazır olduğunda bana haber vermeni söylemiştim ama bu..." Eliyle Uspa'yı işaret etti. "Bu, işleri değiştirir."

Odada gerilim hissediliyordu. Agnar ısrarla ona bakıyor, Sighvat arkasında ayaklarını sürtüyordu.

Elvar derin bir nefes aldı. Gün içindeki olaylar yüzünden babasının teklifini tamamen unutmuştu.

"Seninle kalıyorum. Ölüm İttifakı'yla," dedi.

Bir sessizlik çöktü, hepsi ona baktı. Elvar, Grend'in bakışlarının sırtını deldiğini hissetti.

"Emin misin? Eğer bu konuşmanın bir parçası olacaksan, geri dönüşü yok," dedi Agnar. "Burada öğrendiklerini gidip babana söylemek üzere beni terk edemezsin."

[illegible] dedi Esmer. "Bir gün gaza yapmaz." Esmer [illegible] ve onun [illegible]. Bunlar [illegible] ve bir [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] Esmer can ile [illegible] bir [illegible], [illegible] [illegible] [illegible]

"*Graskinna*," dedi Uspa. "Gri Cilt, kara büyüyle dolu bir *Galdrabok*. Anlayanlar için yol gösterir."

"Anlayanlar mı?" diye sordu Agnar.

"*Galdurman* lar, *Seiðr Cadıları*," dedi Uspa. "Kadim inançlara aşina olanlar, dünyayı rünler ve büyülerle bükebilenler."

"Peki bu *Graskinna* nerede öyleyse?" dedi Agnar. "Kráka ona bakıp bana doğruyu mu yoksa oğlunu geri almak için baştan çıkarıcı yalanlar mı söylediğini teyit edebilir."

Kráka başıyla onayladı. Elvar kadının gergin olduğunu ve hafifçe titrediğini gördü.

Heyecanlıydı.

"Kráka ona bakamaz. Kimse yapamaz," dedi Uspa. "Onu yok ettim."

Agnar sadece ona baktı. Kráka tiz bir sesle tısladı.

"Bizi İskalt Adası'nda bulduğunuzda, orada olmamızın bir nedeni vardı. Kocam trolle savaşırken serbest bırakacak sözleri söyleyerek kitabı ateş havuzuna attım. *Graskinna* gitti."

"Seni gördüm," diye fısıldadı Elvar.

Uspa ona sadece baktı.

"Peki, Ilska ve Kuzgun Besleyenler seni ve bu *Graskinna*'yı nereden biliyorlardı? Senin peşinden buraya gelmeyi nasıl akıl edebildiler?" diye Uspa'ya sordu Agnar.

"Kocam ile *Graskinna*'yı onlardan çaldık. Uzun süredir bizi arıyorlardı. Başımıza konan ödül için siz de bizi avladınız. Biz ondan ve Kuzgun Besleyenler'den kaçarken Berak, Ilska'nın mürettebatından bazılarını öldürdü. Mecburdu. Sonra, bizi buraya getirdiğinizde, o meyhanenin dışında Ilska'nın savaşçılarından birkaçını gördüm. Hepimiz gördük. Kendimi ve Bjarn'ı saklamaya çalıştım," diye omuz silkti. "Fakat beni görmüş ve Ilska'ya söylemiş olmalılar." Elvar'a baktı. "Sana Snakavik'ten ayrılmam gerektiğini söyleyip durdum."

"Doğru," dedi Elvar. "Ama efsanevi Oskutreð'e giden yolu

bildiğini ya da Zalim Ilska ve Kuzgun Besleyenler'in bu yüzden peşinde olduğunu söylemedin."

Uspa omuz silkti. "Böyle şeyler söylemeden önce sana güvenebileceğimi bilmem gerekiyordu."

Agnar yanaklarını şişirerek sandalyesinde arkasına yaslandı. "Bu hoşuma gitmiyor," diye mırıldandı. "Benden Zalim Ilska ve Kuzgun Besleyenler'in peşine düşmemi, onları bulmamı ve oğlunu geri almamı istiyorsun." Kafasını iki yana salladı. "Onları bulmak bile büyük bir iş, üstelik aylarca sürebilir. Sonra oğlunu onlardan geri almak var. Bu zaten kolay bir şey olamaz. Kuzgun Besleyenler'in şöhreti belli."

"Ölüm İttifakı'nın şefi Agnar, Ilska ve Kuzgun Besleyenler'den korkuyor mu?" dedi Uspa.

Agnar ona soğuk bir gülümseme ile karşılık verdi. "Beni kışkırtmaya veya manipüle etmeye çalışma," dedi. "Ben düz bir adamım ve evet, iyi savaşçıları kaybetmekten korkarım. Ben Ölüm İttifakı'nın şefiyim, onlar için bir mevkibeyi gibiyim. Ben onların altın vereniyim. Rotamızı, vereceğimiz savaşları ben seçiyorum ve evet, ölüm yaşlı bir kuzgun gibi omuzlarımıza tünemiş ve Ölüm İttifakı'ndaki herkes bununla barışık ama onların hayatlarını bir kenara atamam." Sakalındaki sarı örgüyü çekiştirdi. "Ayrıca Ilska'yı kovalarken ne para ne de gümüş kazanabiliriz."

"O halde senin tanrın para," dedi Uspa, dudaklarında bir küçümseme vardı.

"Aptal olma kadın," diye tersledi Agnar. "Para, yemek ve şarap satın alır. Para olmasa açlıktan ölürüz, gümüşse savaşta kazanılan bir ödüldür; savaş şöhretimizin ve itibarımızın sembolüdür. Gümüş ve altın halkaları neden taktığımızı sanıyorsun? Bu dünyaya damgamızı vurabilmek için. Bunu başka nasıl yapabiliriz?"

"Oskutreð'i bulursan savaş şöhretin sonsuza dek yaşar," dedi Uspa.

"O zaman neden kitabı yaktın?" diye sordu Elvar.

"Sizin gibi şan şöhrete aç, aptalların onu bulmasını engellemek için," diye tersledi Uspa. "Orada tanrıların kalıntıları var. Diğer şeyler de." Daha fazla söylemesine gerek yoktu. Elvar'ın zihninde Ulfrir ve Berser'in, Svin, Rotta ve Hundur'un kemikleri, savaş teçhizatları, hazineleri ve çocuklarının silahları canlandı. Bir sessizlik çöktü. Elvar, Agnar'ın gözlerinde de aynı düşünceleri gördü.

"Vigrið barışsever bir ülke değil ama Oskutreð'in yolu bilinirse bu topraklarda yeni güçler yükselir ve büyük olasılıkla onlarla yeni bir savaş başlar," dedi Uspa ürpererek. "Yolun kapalı kalması, asla bulunamaması en iyisi."

"Öyleyse neden bana yolu göstereceksin?" diye fısıldadı Agnar, gözlerinde gücün ve zenginliğin cazibesi vardı.

"Oğlum için," dedi Uspa. "*Sevgi* için. Bu hayatı terazide tarttığında, her şeyin bundan ibaret olduğunu anlıyorsun. Peşinde koştuğun şeyler..."

Başını iki yana salladı.

Agnar öne eğildi.

"Sana bir tasma takabilir, bana yolu göstermeni emredebilir ve kendimi, oğlunu geri almaya çalışırken bir sürü zor ve tehlikeli işten kurtarabilirim."

"Daha köle tasmasını takmadan ölürüm," dedi Uspa. Gözleri Kráka'ya kaydı. "Sana hakaret etmiyorum kardeşim. Tasmayı takan Lekeliler, hâlâ hayata tutunuyorlar. İnsan olmanın, hayatta kalmanın bir parçası bu. Bitmesi umuduyla zorluklara ve denemelere katlanmak. Fakat hayatım umurumda değil. Umurumda olan tek şey, kaybettiğim kocam ve kaçırılan oğlum. Eğer bana tasma takarsan hayatım sona erer çünkü oğlumu bir daha asla göremem." Omuz silkti. "Bu benim için bir seçim değil. Ölüm daha iyi. Ilska'nın savaşçılarına ne yaptığımı gördünüz. Doğrusunun bu olduğuna karar verirsem, kendi canımı alabileceğimden şüpheniz olmasın."

Uspa'nın konuşma tarzındaki bir şey, Elvar'ı bunun gerçek olduğuna ikna etti. Agnar sandalyesinde arkasına yaslandı, parmaklarıyla sakalını çekiştiriyordu.

O da Uspa'ya inanıyor.

Agnar öne doğru eğildi.

"Önce beni Oskutreð'e götüreceksin, sonra senin oğlunu bulacağım," dedi.

Uspa bir kahkaha attı. "Beni o kadar aptal mı sanıyorsun? Oskutreð'i bir kez gördüğünüzde sizin için bir değerim kalmaz. Önce oğlum."

"Onu bulmak bir yıl alabilir, bu kadar zaman için yetecek param ve gümüşüm yok."

"Öyleyse onu çabuk bulun," dedi Uspa.

"Hiçbir garanti yok," dedi Agnar. "Önce Oskutreð. Sana yemin ederim."

Uspa ağzını açtı, sonra durdu, yüzü değişti.

"Bir yemin," diye mırıldandı. "Belki. Bir yemin var. Hep birlikte birbirimize edebileceğimiz ama bu, sadece sözcüklerle değil hayatımızla bağlı olacağımız bir yemin ve bozmanın... bedeli var. Üzerine yemin et, seni önce Oskutreð'e götüreyim." Bakışlarını Agnar'a dikti. "*Blóð svarið*," dedi.

Elvar ne anlama geldiklerini anlamasa da Uspa'nın sözleriyle kanının ürperdiğini hissetti.

"Ne demek o?" diye gürledi Sighvat. Meraklı kulaklara engel olmak için kapı eşiğine yakın duruyordu.

"Kan yemini," dedi Kráka. "Kan, rünler ve güç sözleriyle yapılır. *Blóð svarið*'le, hem kendinizi hem de yanınızda götürdüklerinizi yemininize bağlarsınız. Bu, bedene işlenmiş bir mühürdür, onu kırarsan ölürsün." Kráka sırayla hepsine baktı. "Acılar içinde."

"Buradaki herkes yemin ederse size Oskutreð'in yolunu gösteririm," dedi Uspa, Agnar'dan Elvar'a, sonra Sighvat, Grend ve Kráka'ya teker teker baktı.

"Acılar içinde derken ne demek istiyorsun?" dedi Sighvat, kaşları çatıktı. Bir eli, Ölüm İttifakı'ndaki ilk avı, boynundaki kolyenin ucunda sallanan bir buz örümceğinin pençeli ayağına gitti.

"Yemin edip bu yemini kanımız ve *Seiðr* büyüsü ile mühürleyeceğiz," dedi Uspa. "Damarlarımızdaki kan aktığı sürece bu bizi bağlayacak."

"Acılar içinde mi?" diye tekrarladı Sighvat, Uspa'ya ters ters bakıyordu.

"Ölmeden önce yeminini bozarsan, kanın damarlarında kaynar. Çığlık çığlığa ölürsün," dedi Uspa. Hepsine baktı. "Bjarn'ı-mı aramadan önce seni Oskutreð'e götürmeyi kabul etmemin tek yolu bu."

Sighvat uzun bir nefes verdi. "Bu hiç hoşuma gitmedi," diye mırıldandı.

"Ben bir yemin ettim. Bir daha yapmayacağım," diyerek sessizliğini bozdu Grend, sol avucundaki beyaz yara izine baktı.

"Hepiniz yemin etmelisiniz," dedi Uspa. "Hepiniz Oskutreð'den bahsedildiğini duydunuz. Birbirimize güvenmenin tek yolu bu."

"Hayır," dedi Grend.

"Uspa haklı," diyen Agnar, sandalyesine yaslandı. Bakışı Grend'den Elvar'a kaydı.

"Grend bana yeminle bağlı," dedi Elvar. "Nereye gidersem gideyim, hangi yolu seçersem seçeyim, Grend beni takip edecek. Yeminli ya da yeminsiz ona güvenilebilir."

"Hayır," dedi Uspa, sesi deri bir kırbaç gibi bir şaklıyordu. "Ya hepiniz ya da hiçbiriniz. Bu, tüm Vigrið'deki en büyük sır. Senin yeminin ve kanın olmadan onu paylaşmayacağım."

Elvar son yemininin koşullarını ve önemini bilerek Grend'e baktı. Grend, Elvar'ın gözlerinin içindeki umut ve arzuyu gördü. Yanağındaki kaslar seğirdi. Sonunda başıyla onayladı. "Yemin edeceğim," dedi. "Ama sadece Elvar için. Bunların hiçbiri umurumda değil."

Sighvat homurdanarak güldü.

"Kapıyı kapat," dedi Uspa, Sighvat'a, sonra ayağa kalkıp oturaklardan birine doğru yürüdü. Agnar başıyla onayladı, iri adam meyhaneden gelen ışığa ve gürültüye kapıyı kapadı. Uspa, bir kesme tahtası ve keskin bir bıçak aldıktan sonra tekrar masaya oturdu.

"Yaklaşın," dedi Uspa, Sighvat ve Grend masaya yaklaşınca kesme tahtasına rünler oymaya başladı. Üç dört tane, bir dizi düz çizgi, bazıları açılı, hepsi de ahşabın derinliklerinde. Elvar onları görünce kanında bir karıncalanma hissetti, kafası zonklamaya başladı.

Bunu yapmak istiyor muyum? Kendimi Lekeli bir çocuğun kaderine mi bağlayacağım? Zalim Ilska ve onun Kuzgun Besleyenler'ine kafa mı tutacağım? Bjarn'ın yüzünü görebiliyordu. *Wave Jarl*'dan denize düştüğü anı, onun peşinden nasıl atladığını hatırladı.

Ben zaten ona bağlıyım.

Oskutreð'in düşüncesi ise bal şarabı gibi kanında dönüp duruyordu. Sarhoş ediciydi, boğucuydu. Damarlarında çırpınan korku ve heyecan karışımı başını döndürüyordu.

Oskutreð'i ve oradaki hazineleri bulanların isimleri sonsuza dek yaşayacak. Babamın adı ve kemikleri toz olup gittikten çok sonra bile.

Üzerlerine yağmurdan ıslanmış bir pelerin kadar ağır bir sessizlik çöktü.

"Hayat," diye fısıldadı Uspa, ilk rünü işaret ederek. Bıçağı avucunun içine bastırdı, kanın rünlere damlayarak derin oyulmuş çizgilerin içini doldurmasına izin verdi.

"*Líf*," diye fısıldadı Kráka.

"Ölüm," dedi Uspa, kanı ikinci rünün izini sürerken.

"*Dauða*," dedi Kráka usulca.

"Kan yemini," diye mırıldandı Uspa, kanı üçüncü rüne akarken.

"*Blóð svarið*," diye tekrarladı Kráka.

"Azap," dedi Uspa, kanı son rünü doldururken.

"*Kvöl*," diye mırıldandı Kráka. Elvar'ın kafasında bir davul sesi ya da çarparak kapanan bir kapı gibi yankılanıyordu.

"Hepiniz," dedi Uspa. "Kanınızı benimkinin üstüne akıtın."

Kınlarından çıkan *seaks*'ların hışırtısı duyuldu. Elvar bıçağını avucunun üzerine sürtüp elini uzattı. Grend'in de aynısını yaptığını, kanının aktığını gördü. Onun elini tuttu, bunu yapmak istemediğini, onun için yaptığı fedakârlığı, Elvar'ın ölmüş annesine ettiği yemin yüzünden bunu yaptığını biliyordu. Kanları karışıp rünlere damladı.

Agnar kan damlayan elini uzattı, ardından Sighvat ve son olarak da Kráka. Hepsinin elleri rünlerin üzerindeydi, kanları akıyor, karışıyordu.

Uspa konuşmaya başladı.

"Blóð eið munum við gera,
að binda hver við annan með rúnir af krafti,
hurðir að gömlü leiðunum, innsiglaðar og bundnar með blóði."

Uspa neredeyse fısıltıyla konuşuyordu ama odayı dolduran sesi, Elvar'ın kafasında yankılanıyordu.

"Kan yemini ederiz, kadim inançlara açılan kapıyla, güç rünleriyle birbirimize bağlanırız," dedi Kráka, kulak tırmalayan bir sesle.

"Eið okkar innsigluð með blóði okkar, lífi, dauða og kvalum,
bundin með blóði okkar," dedi Uspa.

"Kanımızla, yaşamımızla, ölümümüzle ve azabımızla bağlanan yeminimiz, kanımızla mühürlendi," dedi Kráka.

Odada bir rüzgâr eserken, Elvar bir ürperti hissetti. Rünleri dolduran kan tıslayıp cızırdadı, içlerinden buhar yükseldi. Sonra kan havalandı, uzun tendonlar veya kırmızı ipler gibi havada asılı kalıp rünleri boyadı. Sighvat'ın nefesi kesildi. Bir çıtırtı ile kan rünleri birlikte hareket etti, tek bir uzun iplik haline dönüştü. Daha yükseğe, rünlerin üzerinde hâlâ gergin tutulan ellere doğru süzüldü. Kan teli etraflarını sardı, elleri ve bilekleri birbirine bağladı, onları sımsıkı çekti, tenine dokunduğunda Elvar irkildi. Sıcaktı, kolu sızlıyordu ama kendini çekemiyordu. Yanındaki Grend'in söylendiğini duydu, Sighvat'ın kolunun sarsıldığını gördü ama hiçbiri geri çekilmedi.

Ortalığı yanan et kokusu, cızırdayan deri çıtırtısı sardı.

"*Svo skal það vera*," diye gürledi Uspa. "Siz de tekrar edin."

"*Svo skal það vera*," diye tekrarladı Elvar ve diğerleri.

"Öyle olsun," dedi Kráka, ellerinin ve bileklerinin etrafındaki kan bağı büküldü; tıslayıp cızırdadı, sonra buharlaşarak yok oldu.

Elvar'ın kolu düştü, elini ve bileğini kırmızı bir dövme gibi bir kızartı sardı.

Hepsi birbirine baktı, gözlerden korku ve huşu yansıyordu.

Agnar gülümsedi.

"Oskutreð'e," dedi. Elvar, damarlarındaki heyecana ve gırtlağından fışkıran kahkahaya engel olamadı.

BÖLÜM OTUZ

VARG

Sea Wolf, akıntıyı yararak Slågen Nehri'nin doğu kıyısına doğru ilerlerken Varg küreğini salladı. Gemi bir iskeleye yanaşırken kürekler kerestelere çarpıyordu, Svik ile Røkia üst korkuluktan tahta levhalara atlayıp halatları bağladılar. Nehir kıyısının ötesinde bir çiftlik vardı. Çim çatılı bir uzun evi ve müştemilatı tek kapılı bir duvar çevreliyordu ve ahşap duvarın ötesinde arpa ve çavdar tarlaları, ağaçlarla örtülü dağ eteklerine doğru uzanan bir çayır boyunca dalgalanıyordu.

Beş uzun gün boyunca nehirde kürek çekmişlerdi, Varg sırt ve omuz kaslarındaki spazmın ürekli hissedeceği bir şey olduğunu düşünmeye başlamıştı, elleri yara içindeydi ama artık kürek çekme faslı bitmiş gibi görünüyordu. Glornir biraz önce karaya ineceklerini ve yolculuklarına yürüyerek devam edeceklerini, arayışlarında Boneback Dağları'nın eteklerine doğru ilerleyeceklerini duyurmuştu.

Glornir yekeyi yerleştirip emirler verdi. Yarı Trol Einar onları tekrarladı ve sonra harekete geçtiler, savaşçılar küreklerini raflara dizip sandıklarının içine daldı. Svik hâlâ çiftliğe bakarak sandığın üzerinde oturan Varg'ın yanına gitti. İskele ile çit duvar arasındaki alan, yosun ve ot bürümüş tümseklerle kaplıydı.

Büyük olasılıkla bu çiftliğin hizmetinde ölen kölelerin höyük mezarları. Bu görüntü Varg'ın zihnindeki anıları canlandırdı,

daha çok kâbusu andıran karanlık anılar, artık onlardan kurtulmuştu.

Boynumda bir tasmayla nasıl bu kadar uzun süre yaşadım?

İçinde bir öfke dalgasının kabardığını hissetti.

"Acele et, yoksa gemiyi korumak için burada kalacaksın," dedi Svik, kendi sandığını karıştırıyordu.

Varg gözlerini kırpıştırdı ve başını iki yana sallayarak Kolskegg'in çiftliğinin anılarından kurtulmaya çalıştı; ama çürüyen bir cesede yapışan sinekler gibi onu bırakmıyorlardı.

"Yanıma ne almalıyım?" diye sordu Varg.

"Savaş teçhizatını," dedi Svik. "Bir savaşa gidiyoruz, bu yüzden giyebildiğin her şeyi giy. Bedenine sığdıramadıklarını geride bırak. Kısa süre sonra omzunda bir çuval taşımaktan yorulacaksın."

Varg kürek çekerken giydiği keten tuniğin üzerine gri yünlü bir tunik geçirdi, ardından kemer halkalarından ve kınından sarkan balta ve satırın bulunduğu silah kemerini çıkarıp beline bağladı. Liga'daki *druzhina* savaşçısından aldığı savaş teçhizatına, sakallı miğfere ve katmanlı zırha baktı. Nedense onu giymek içine sinmiyordu.

Bunları büyük bir beceri göstererek kazanmadım, sadece seaks'ımı adamın sırtına çaresizce, şanslı bir şekilde sapladım, diye düşündü. Onların yerine, Liga'daki bir tüccardan aldığı basit demir miğferi, deri bir keseyi ve son olarak da fok derisi pelerinini çıkardı. Sandığı kapatıp sürgüledikten sonra keseyi ve miğferi kemerine bağladı, pelerini omuzlarına asarak demir bir broşla sabitledi. Üst raftaki kalkanını alıp omzunun üzerinden astı. Sonra küreği, mızrağıyla değiştirerek orta direk kilidine yakın bir rafa geri koydu. Svik'i üst korkuluk üzerinden iskeleye kadar takip etti, sağlam zeminde yürümeye çalışırken bacakları sallanıyordu. Ayaklarının altında yeniden toprağı hissettiği için mutluydu. Svik, tokalı miğferi, silah kemerinden sarkan kı-

lıcıyla *seaks*'ı ve parlak *brynja*'sıyla göz alıyordu. Keten tuniği ve pelerini giymiş Varg'a bakıp başını iki yana salladı.

"Sakladığın o güzel zırhı giymediğin için pişman olabilirsin," dedi. "Büyük olasılıkla kızgın bir trol tarafından göğsüne yumruğu yedikten hemen sonra."

"Çok ağır," dedi Varg, aynı zamanda Kan Yeminliler'in neredeyse tamamının zırhlara büründüğünü, sadece bir avuç savaşçının yün ya da deri giydiğini fark etti. Kendini aptal gibi hissederek ayaklarına baktı.

"Kafası Yok," dedi Svik, sonra omuz silkti. "Zor yoldan öğreneceksin, tabii yeterince uzun yaşarsan."

Bir boru çaldı, Einar dudaklarında bir boynuzla nehir kıyısında duruyordu. Glornir ve Vol, Skalk ve iki savaşçısıyla birlikte oradaydı.

"Kan Yeminliler, beni izleyin," diye bağırdı Glornir. Sırtında kalkanıyla döndü ve elindeki uzun baltasını yürürken baston gibi kullanarak uzaklaştı. Çeteden on tanesi gemiyi korumak için geride kalmıştı, elli savaşçı ahşap iskele boyunca uzun adımlarla ilerlerken zırhlar şıngırdadı, deri çizmeler kalasları dövdü.

Sertleşmiş bir patikada ve höyük tarlasında yürüdüler. Varg gözlerini karşıya dikti, hatıraların belirmesinden korkarak taş ve toprak yığınlarına bakmamaya kararlıydı. Yaklaşırken Einar çiftliğe seslendi ama cevap gelmedi ya da hiçbir hareketlenme olmadı. Varg çiftliğin boş olduğunu görür görmez anlamıştı. Herhangi bir ocak ateşini veya demirhaneyi işaret edecek duman bulutu görmemişlerdi. İşçilerin ve hayvanların olması gereken yerlerde hareket yoktu, yarı açık kapılar rüzgârda gıcırdıyordu.

"Bir kalkan hattı oluşturun," diye emir verdi Glornir Svik'e, arkasında Edel ve iki kurt köpeğiyle çit kapısından içeri yürüdü, onu Einar, Røkia, Vol, Sulich ve birkaç kişi daha izledi. Skalk, peşindeki Olvir ve Yrsa'yla onları takip ediyordu. Olvir kal-

kanını sırtından indirmiş, kılıcını çekmişti. Yrsa'nın kalkanının kenarında bir mızrak vardı.

Varg arkalarından onlara ve onların ardındaki çatısı çimen yeşili, kapıları kapalı uzun eve baktı.

Geri kalan Kan Yeminliler, Svik'in emriyle aralarında sık yabani otlar olan çavdar ve arpa dolu tarlalara doğru bakarak çiftlik duvarının etrafında açık bir sıra oluşturdular.

Bu ürünlere uzun süredir bakılmamış.

Çiftliğin doğusunda çitle çevrili, kapısı açık, uzun otların bürüdüğü otlak vardı. Bol tüylü iki midilli Kan Yeminliler'i seyrediyordu.

Varg, kapının açık olduğunu ve onları otlağın korkuluklarına bağlayan bir ip olmadığını görünce, *buradaki çimlerin yeterince lezzetli olduğuna karar vermişler*, diye düşündü.

Demirci Jökul midillilere doğru yürüyüp, birkaç kişiye onu takip etmelerini işaret etti. Varg sessizce durdu, arpaların arasından esen rüzgâr ve otlaktaki midillileri yakalamaya çalışan Jökul'dan başka ses yoktu. Sonunda adam onları birkaç elmayla ayarttı, kısa sürede ahırda buldukları koşumları hayvanlara bağladılar ve Kan Yeminliler için yiyecek varillerini ve malzemeleri yüklediler. Varg'ın arkasında ayak sesleri vardı, döndüğünde kaşlarını çatmış Glornir'in çiftliğin kapısından dışarı çıktığını gördü.

"Boş," dedi Kan Yeminliler'in şefi. "Ceset yok, kan yok." Durup eliyle kel kafasını ovuşturdu.

Edel elinde bir tunikle kapıdan çıktı. *Seaks*'ını çekip tuniği ikiye böldü, sonra iki parçayı köpeklerine verdi. Hayvanlar kumaşı derin derin kokladı.

"Kan Yeminliler," diye seslendi Glornir, bir elini havaya kaldırdı, parmağıyla gökyüzünü işaret ederek bir daire çizdi. Torvik ve öncü birlikten birkaç kişi daha ileri çıkarak kuzeye döndü, arpa ve çavdar tarlasının önünde durdu. *Brynja* giymiş Edel dışında hepsi yün ve deri giymiş genç savaşçılardı. Edel,

Glornir'in yanından geçip diğer gözcülere katıldı, yanında kurt köpekleriyle birlikte onların liderliğini aldı. Torvik ve diğerleri, arpa tarlasına giren Edel'i takip etti.

"Hadi gidip paramızı kazanalım," diye seslendi Glornir, Edel ve öncülerin peşine düştü.

Varg derin bir nefes aldı. Terk edilmiş ekin tarlalarının ötesindeki çayırlar, akarsularla parıldayan, huş ve üvez ağaçlarıyla kaplı dağ eteklerine doğru uzanıyor; onların ötesinde, dorukları bulut ve karla kaplı Boneback Dağları yükseliyordu. Varg, Svik'in yanına geldi, arpa tarlasına varmadan önce omzunun üzerinden arkasına baktı. *Sea Wolf*'ta onlara bakan somurtkan yüzler gördü. Gemide kimin kalacağına karar vermek için kura çekilmişti çünkü görünüşe göre kimse kalmak istemiyordu. Onlar Kan Yeminliler'di ve onları, adil olduğu kuşku götürmeyen savaş şöhreti ile gümüşün beklediği tehlikeye doğru ilerliyorlardı. Hiçbiri kazanılan dövüşteki kahramanlıkların anlatıldığını duymak istemezdi.

Ben hariç.

Varg, Boneback Dağları'na doğru yürürken, *sadece kız kardeşimin nasıl öldüğünü öğrenecek ve onun intikamını alacak kadar hayatta kalmak istiyorum*, diye düşündü. Eliyle kemerindeki keseyi yokladı.

BÖLÜM OTUZ BİR

ORKA

"Öldür beni," dedi Orka, ayaklarını çimlere yaymış, ellerini iki yanında gevşek ve hazır bir şekilde duruyordu.

Lif ona doğru atıldı, uzun bir yün parçasıyla sarılı baltasını Orka'nın karnına saplamaya çalıştı.

Orka bir elinin avucuyla baltanın ağzına vurdu, yana adım atarak Lif'in çenesine bir yumruk attı. Lif birkaç adım sendeledi, sonra bacakları çözüldü. Sersemlemiş bir ifadeyle Orka'ya bakarak yere çöktü.

Mord, bir kayanın üzerine oturmuş, kolu uzunluğunda bir somon balığından fileto yaparken güldü.

"Bize silah zanaatını öğreteceğini sanıyordum," dedi Mord. "Bu daha çok bizi döverek eğlenmeye benziyor. Bizim için eğlenceli olmadığını belirtmek isterim," diye ekledi.

"*Öğretiyorum*," dedi Orka, Lif'e kolunu uzatıp onu ayağa kaldırırdı. "Aptalca bir şey yaparsan, peşinden acı gelir. Ya da ölüm." Lif'e kaşlarını çatarak baktı. "Dengeni bozan çok büyük bir adım attın. İleri küçük adım, geri küçük adım," dedi. "Asla hamle yapmayın. Asla sınırı aşmayın. Yumruk, *seaks*, mızrak veya kılıç, hangisini kullanırsanız kullanın kural aynıdır. Asla doğrudan hücum etmeyin. Bu sadece boğaların ve domuzların işine yarar." Durdu. "Ve trollerin. Yan adımlar. Açıkları arayın. Rakibinizin savunmasındaki boşlukları bulun, sonra peş peşe

vurun; iki, üç, dört vuruş. Çoğu zaman bir savaşı bitiren darbe, düşmanınızın geldiğini görmediği darbedir."

Lif morlukların çoktan belirmeye başladığı çenesini ovuşturdu.

"Acı ve morluklar dersi pekiştirir," dedi Orka.

"*Heya*, kuşkusuz," diye mırıldandı Lif.

"Öyleyse senden çok şey öğrenmiş olmalıyız," diyen Mord, şişmiş, kararmış tek gözüyle ona bakarken kahkaha attı. Mordan yeşile ve sarıya değişen diğer çürükler, her iki kardeşin yüzlerini ve vücutlarını kaplamıştı. Morlukların ne kadar eski olduğunu, kardeşlerin kuzeye yaptıkları yolculuk sırasında Orka'dan ne kadar süredir bu dersleri aldıklarını gösteriyordu. Mord'un omzu, Näcken'in onu ısırdığı yerde hâlâ ketenle bağlıydı ancak bu yara hızla iyileşiyordu. Kafasında, Fellur köyünde Guðvarr'ın sopayla vurduğu yerde hâlâ kırmızı bir yara izi vardı. Orka belli etmese de Mord'un ciddi yaralarına rağmen, iki erkek kardeşin kendilerini silah zanaatı derslerine bu kadar vermesinden etkilenmişti.

"Yaralarının sayısına bakılırsa yakında Zalim Ilska'ya karşı bir *holmganga*'da dövüşebilecek seviyeye geleceksin," dedi Lif, Mord'a.

"Hah," diye homurdandı Mord. "Umarım onunla hiçbir şekilde karşılaşmam," dedi. "Hikâyeler onun *holmganga*'da üç adamla nasıl dövüştüğünü ve her birinin taşaklarını nasıl kestiğini anlatıyor." Yüzünü buruşturdu.

"Ilska *holmganga*'da birkaç kişiden fazlasını öldürdü," dedi Lif.

"*Vaesen*, İskidan savaş birlikleri, bir *Berserkir*. Fakat Orka bana silah kullanmayı öğrettiğine göre, artık ondan o kadar korkmuyorum." Kardeşine gülümsedi. "Zalim Ilska, Ölüm İttifakı'ndan Agnar, hatta Kafakıran. Hepsiyle dövüşebileceğimi hissediyorum."

"Öyleyse sen zekâ yoksunu aptalın tekisin," diye mırıldandı Orka.

"En iyisi kim?" dedi Lif, Orka'nın yüzünü astığını görmezden geldi.

"En iyisi diye bir şey yok," diye mırıldandı Orka. "Ayrıca Kafakıran öldü."

"Öyleyse Kafakıran'la dövüşeceğim," dedi Mord ve Lif oturduğu yerde karnını tutarak güldü.

"Gitme zamanı," dedi Orka, onlara aldırmadan gözlerini kısarak gökyüzüne baktı. Yeni doğmaya başlayan güneş hâlâ ufukta alçaktı, hava taze ve temizdi. Bir kartal kanatlarını açmış tepelerinde süzülüyordu. Hafif meyilli bir tepenin yamacında durup teknelerini yukarı çekmişler ve altlarındaki bir sazlık kümesine gizlenmişlerdi. Bu noktaya gelmeleri yaklaşık on beş gün zorlu kürek çekmelerini gerektirmişti. Bu, Fellur'dan Darl'a olan yolculuktan daha uzun sürmüştü çünkü takip edilme korkusuyla, geniş ve işlek Drammur Nehri'ni arkalarında bırakarak doğuya doğru yol almışlardı. Sonra bir yarım daire içinde kuzeye kürek çekmiş, ardından teknelerini bir sonraki nehre doğru karadan itip sürüklemiş, tekrar kürek çekmiş ve bir sonraki nehre tekrar karadan geçmişlerdi. Zor, yıpratıcı bir işti ama takip edilmemişlerdi ve kırsal bölge çoğunlukla ıssızdı.

Bizi görecek, bizi takip edebilecek herhangi birine, hakkımızda bilgi satacak kimse yok.

Yerleşim bölgelerinin ve çiftliklerin yanından geçmeye daha dün başlamışlardı, yanlarından kürek çekerek geçen yüzler onlara bakıyordu. Orka'nın gözleri, etrafındaki tepelerde kendilerine yol bulan bir düzine nehrin ışıltısını takip etti. Orka'nın görüş açısının sınırında, uzak kıyıya bakan yüksek araziye bir gölge yayılmıştı; yüz ocak ateşinden çıkan dumanın üzerinde gökyüzüne doğru kıvrılarak yükseldiği bir kasaba.

Darl.

Ve Breca. Göğsünde bir umut kıvılcımı tutuştu; özlem, oğlunu bulma ihtimali içini ısıtsa da aynı zamanda acı vericiydi. Eli, kemerine taktığı *seaks*'lardan birine gitti. Thorkel'in vücudunda bulduğu bıçaklardan birine.

Onu bulamasam bile intikamımı alacağım.

Ben kanım. Ben intikamım, ben ölümüm.

Orka, Mord'a ya da Lif'e bakmadan kayığa doğru ilerledi, sazlıkların arasından geçip kayığa atlayıp bir kürek aldı. Kardeşlerin arkasından geldiğini duydu ama gözleri nehre ve ileri-deki rotaya sabitlenmişti.

Orka küreğini indirdiğinde Mord da aynısını yaptı. Tekneleri sahil boyunca nehrin üzerinde ilerledi. Üçü de önlerindeki manzaraya bakıyorlardı.

Darl, Kraliçe Helka'nın kalesi, hükümranlığının merkezi.

Nehir, buraya gelmek için kullandıkları kristal ırmakların, derelerin aksine; geniş, derin, koyu ve kahverengiydi. Her büyüklükte gemi ve tekne, nehrin üstünde ya da yüz ahşap iskele ve mendireğin etrafında kümelenmişti. Orka, rıhtımda gösterişli ve vahşi görünümlü en az bir düzine *drakkar* saydı. Gövdeleri, kartal oymalı gururlu pruvalarıyla suda alçakta duruyordu.

İskelelerin ötesinde, meyhaneler ve binalar, ahşap bir duvara, onun ötesindeki kaleye doğru yükselen yumuşak eğimli bir tepenin yamacında, karmakarışık ve düzensiz bir biçimde yükseliyordu. Hareket, ses ve kokunun yoğun olduğu bir arı kovanı gibiydi ama Orka'nın, Mord'un ve Lif'in gözleri tepenin üzerindeki kaleye çevrilmişti. Kaleyi taçlandıran bir ziyafet salonu vardı, dev bir kartalın iskeleti duvarların dışına taşıyordu. Her biri küçük bir tepe büyüklüğünde iki devasa kanat iskeleti koruyucu eller gibi genişçe yayılmıştı, bir kafatası ve keskin bir gaga ziyafet salonunun çatısı üzerinde yükseliyordu. Orka, boy-

nundaki kas düğümlerinden başlayarak başına doğru uzanan bir zonklama hissetti.

Orna'nın kalıntıları onu korurken hiçbir vaesen Darl halkını rahatsız edemez. Bu büyüklükte bir kartal iskeleti vaesen'i fersahlarca uzak tutar.

Orka, ziyafet salonunun ve kartal iskeletinin arkasında *Galdurman*'ların karanlık rün sanatlarını öğrendiği Darl'ın Galdur kulesini gördü. Genzini temizleyerek nehre tükürdü.

"Demek Mevkibeyi Sigrún doğru söylemiş," dedi sonunda Lif. "Kaleyi koruyan Kartal Tanrı'dan bahsederken. Fellur'u, Kraliçe Helka'ya yemin etmeye ikna etmek için yalan söylediğini sanıyordum."

"Evet," diye burnunu çekti Orka.

"Şimdi ne yapacağız?"

"Şu iskelelerden birinde yanaşacak bir yer bulacağız," dedi Orka.

Küreklerine uzanıp nehirdeki teknelerin arasından kendilerine bir yol açtılar, suyun üstü o kadar kalabalıktı ki hayvan pazarında koyun gütmekten farksızdı.

Sonunda rıhtımın doğu ucunda küçük bir iskele buldular. Lif tekneyi bağlarken Orka iskeledeki bir merdivene tırmandı. Liman şefi keçe şapkalı, ince sakalının altında gıdısı boğum boğum olan şişman bir adamdı, kendisini bekliyordu. Kenarları çarpana dokumalı tuniği zenginliği işaret ediyordu, sivri burunlu, sıkkın yüzlü, uzun boylu bir kadın olan muhafızı da iyi donanımlıydı.

"Ne kadar?" diye sordu Orka, terleyen adama kesesinden bir miktar sikke verdi. Pazarlık yapmadı, hatırlanmak istemiyordu. El değiştiren paraları görünce, merdiveni tırmanan Lif'in nefesi kesildi ama adam ve muhafızı dönmüş, tek bir kelime bile etmeden uzun adımlarla onlardan uzaklaşmaya başlamışlardı.

"Bu kadar parayı kazanmak için bütün bir ay boyunca fiyortta balık tutmak zorunda kalırdık," dedi Lif, Orka'ya.

Orka onu duymazdan gelerek merdivenden inip tekneye geri döndü. *Brynja*'sını katlayıp kürek oturağının altına koymuştu. Zırhı kaldırıp üstüne geçirdi, bu sırada tekne sallanıyordu, sonra silah kemerini beline bağladı. *Seaks*'ının ve baltasının ağırlığını hissetti. Sonunda kenevir çuvalını kaldırıp iskeleye fırlattı, mızrağını kavrayıp tekrar merdivene tırmandı.

Mord onu takip ederken Lif durduğu yerde bekledi.

Tepelerinde, kalenin duvarlarında bir boru sesi yankılandı. Onu kanlan başka boruların yüksek sesi kaleye ve şehre yayıldı, nehirdeki insanlar durup baktı.

Uzaktan yanıt veren bir boru çaldı, Orka nehrin aşağısına baktı.

Nehirde uzun pruvalı üç *drakkar* vardı, kürekleri mükemmel bir zamanlamayla inip kalkıyor, yükselen küreklerden damlayan sular güneş ışığında parlıyordu. Rıhtıma yaklaştıkça Orka devasa olduklarını fark etti, en azından yetmiş ya da seksen kürek. En iyi yanaşma konumunda olduğu halde boş durması dikkat çeken büyük bir iskeleye doğru döndüler. Rıhtım kenarında bir koşuşturma başladı. Herkes bağrışıyordu, ilk *drakkar*'dan halatlar atıldı, iskeledekiler onları yakalayıp babaların etrafına doladılar. *Drakkar*'ın üst korkuluğundan iskeleye bir iskele tahtası uzatıldı, içindekiler karaya çıkmaya başladı; zırhlarla kuşanmış, kafalarının yanları tıraş edilerek sarmal dövmelerle kaplanmış, kadınlı erkekli on ya da on iki savaşçı. Kemerlerinden kılıçlar ve baltalar sarkıyordu, üzerlerinde kenarları kürklü gri yün pelerinler vardı. Yarım daire şeklinde iskele boyunca yayıldılar.

"*Úlfhéðnar*," diye mırıldanıp iskeleye tükürdü Orka.

"Ne!" dedi Lif, gözleri fal taşı gibi açılarak.

"Lekeliler, Kurt Tanrı Ulfrir'in torunları," dedi Orka. "Babamızı öldüren savaşçı Vafri gibi."

Sonra bir kadın iskeleye doğru ilerlemeye başladı, uzun ve siyah saçları altın tellerle örülmüştü. Omuzlarında kırmızı bir

pelerin vardı, altın kol halkaları güneşte parlıyordu. Kalçasına, kabzası ve topuzu altın olan bir kılıç takmıştı; deri kabzası da altın telle sarılmış, kını süslü bir şekilde işlenmişti.

"Kim bu?" diye fısıldadı, Orka'nın yanındaki Lif.

"Kraliçe Helka olduğunu tahmin ediyorum çünkü burası onun kalesi," dedi Orka.

Kraliçe durup döndü, iki adamın iskeleyi geçmesini bekledi. Biri, uzun boylu ve iri yapılı, kuzguni saçlı genç bir adamdı, giysilerinin tamamı kaliteli yün ve ipektendi, kollarında ve boynunda gümüş halkalar vardı. Diğeri farklı görünüyordu. Genç adam kadar uzun boyluydu ama sırtından aşağı uzanan kalın sarı bir örgü dışında kafası tamamen tıraşlıydı, köşeli yüzü ve düzgünce kırpılmış kısa bir sakalı vardı. Bir tunik yerine ince bir yün kaftan; dizüstü bol ve çizgili, ayak bileğinden dizine kadar *winnigas* ile sımsıkı sarılmış bir pantolon giymişti. Bir kalçasında kavisli bir kılıç, diğerinde bir yay kılıfı ve sadak vardı.

"Ya onlar?" dedi Mord.

"Helka'nın Hakon adında bir oğlu var," dedi Lif.

"Öyleyse büyük olasılıkla o," dedi Orka.

"Peki ya diğeri?" diye sordu Mord.

"Denizaşırı ülkelerden bir misafir sanırım," dedi Orka. "Benzer şekilde giyinen başkalarını da gördüm. İskidanlıydılar."

Lif ıslık çaldı.

Kraliçe Helka ile arkadaşları iskelede ilerledi, *drakkar*'dan daha fazla savaşçı inerken üçü sessizce izledi. Helka'ya yakın duranlar dizlerinin üstüne çöküp eğildiler. Pek çok ayak sesi duyuldu ve bir sokaktan çıkan savaşçılar rıhtıma yayıldı, bir şeref muhafızı Kraliçe Helka'yı karşılamaya geldi. Kraliçenin ve maiyetinin etrafını sardılar, sonra hepsi Darl sokaklarına doğru ilerleyip gözden kayboldular.

Rıhtım kenarındaki insanlar yavaş yavaş normal işlerine döndüler.

"Şimdi sırada ne var?" dedi Lif.

"Artık vedalaşıyoruz," dedi Orka eğilip çuvalını karıştırırken. Thorkel'in yünlü beresini çıkarıp başına geçirdi. İki kardeşe baktı. Onlar da ağızları açık Orka'ya bakıyorlardı.

"Ne?" dedi Orka.

"Öylece *gidemezsin*," dedi Lif.

"Anlaşmamız buydu," dedi Orka. "Beni tekneyle Darl'a getirecektiniz, ben de size biraz silah zanaatı öğretecektim." Morarmış yüzlerine baktı. "Elimden geleni yaptım."

"Ama biz ne yapacağız?" dedi Lif.

"Bu size kalmış," dedi Orka. "Beni ilgilendirmez." Birkaç adım attı, sonra duraksadı.

"Paranız var mı?" diye sordu.

"Biraz," dedi Lif.

Orka geri döndü, kemerinden kesesini çıkardı. İpini çözüp içindekileri gözden geçirdi. "İşte," dedi biraz sikke uzatarak. "Bu bir süre yiyecek için yeterli olur, siz tekrar kazanmaya başlayana kadar."

Mord kaşlarını çattı.

"Bunu alamayız," dedi Lif. "Babamız, bize..."

"Kimseye borçlu kalmamayı öğretti," dedi Mord. "Kendi geçimini sağla, kendi paranı kendin öde, derdi her zaman."

Orka omuz silkti. "İster alın ister almayın," dedi. "Bana göre hava hoş. Fakat bunu hak ettiğinizi düşünüyorum. Beni buraya kadar kürek çekerek getirdiniz, ben de size bir kavgada yardımcı olabilecek birkaç şey öğrettim. Bence terazi eşit değil." Paraları Lif'in avucuna bastırdı, parmaklarını üzerlerine kapattı. "Bu sizin hayatınız," dedi usulca. "Ve sizin intikamınız. Size zaten söyledim, bence bekleyin, biraz para kazanın; kendinize sessiz bir yerde bir ev yapın ve biraz zaman geçsin." Kasabaya ve kaleye bakarak dudaklarını büktü. "Bana sorarsanız, bu berbat yerden uzak durun ve doğru zaman geldiğinde, Fellur'a geri dönüp keskin çeliği Guðvarr'ın karnına saplayın. Tabii intika-

mınızı almak için aceleyle geri dönmek ve yeni keşfettiğiniz becerileri Guðvarr'da hemen uygulamak istiyorsanız tercih sizin, ikinizin," diye omuz silkti.

Mord ve Lif birbirlerine baktılar.

"Aklınız ve bıçaklarınız keskin olsun," dedi Orka, dönüp iskeleden aşağı, rıhtım kenarına doğru ilerledi. Arkasına bakmadı, zihni önündeki görevle doluydu.

Oğlum, buradaysan seni bulacağım. Yoluma çıkan herkesi bunu yaptığına pişman edeceğim.

BÖLÜM OTUZ İKİ

ELVAR

Wave Jarl'ın, donyağı ve gres kokan kare şeklindeki yünlü yelkeni açılırken Elvar küreğini yana yatırdı. Yelken bir an sallandı, Sighvat emirler yağdırdı. Biórr ve birkaç kişi daha teçhizatı sürükledi, ardından yelken dalgalandı. Onları, yeni atılmış bir mızrak gibi dalgaları yarıp geçen güneydoğu rüzgârıyla doldurdu.

Küçük bir deniz kadar geniş ve derin, gece kadar karanlık ve geçilmez olan Horndal Gölü'nde yol alıyorlardı. Kara, Elvar'ın görebildiği kadarıyla ince bir karaltıdan ibaretti. Sandığının üzerinde dönüp omzunun üzerinden arkalarında küçülen ticaret kasabası Starl'a baktı. Orada iki gün kalmak, erzaklarını yeniden doldurmak için yeterliydi; taze su fıçıları, bal şarabı, stok balık ve tütsülenmiş etler. Bunun yanı sıra, karinadaki yosun ve balçık kazınmış, çam katranı ve at kılı ile yıpranmış kaplamalar yeniden kalafatlanmış ve yelkenleri korumak için bir kat daha donyağı geçmişlerdi. Uzun bir uyku ve güzel bir yemekten sonra *Wave Jarl*, beyaz köpüklü dalgaların üzerinden bir at gibi sıçradı. Elvar, Agnar'ın güldüğünü duydu, onun dümen küreğinde ayakları iki yana açılmış halde durduğunu gördü. Oturağından kalkıp adım atmaya çalışırken tökezledi, sonra denizde olduğunu hatırlayıp güverteden ona doğru yürümeye çalıştı. Bir el, bileğini kavradı. Bu, oturduğu yerden ona bakan Grend'di.

Elinin ve bileğinin etrafında, Elvar'da olduğu gibi, birbirlerine ve Uspa'ya ettikleri yemini hatırlatan, henüz iyileşmemiş dantel gibi ince kırmızı izlerden oluşmuş bir yara vardı. Yeminlerinin üstünden on iki gün geçmişti, o andan itibaren toplanıp meyhaneden ayrılmışlar, *Wave Jarl*'ı yüklemişler, neredeyse yüz fersah kürek çekmişlerdi.

"Şefi görmeye gidiyorum," dedi Elvar, Grend'in gözlerindeki soruya kaşlarını çatmıştı.

Grend başıyla onaylayıp bileğini bıraktı. Yemin ettiklerinden beri ona karşı daha korumacı olmuştu, Elvar bundan hoşlanmıyordu.

Erzakla dolu güverteyi geçmek uzun sayılabilecek bir yoldu, Agnar'ın Starl'dan satın almış olduğu bir dizi tekerlek, dingil, beş kağnı ve sekiz adet midilliden oluşan demonte arabaların yanından geçti. Bağlandıkları yerde saman kemiren bu dayanıklı hayvanlar, artık karada olmadıkları gerçeğini umursar gibi görünmüyorlardı.

Elvar yanına vardığında Agnar gülümsedi.

"Size söylemek istediğim bir şey var, şef," dedi.

"Evet, söyle o zaman?" dedi Agnar, ağzından çıkacaklara dikkat etmesi için onu uyarır gibi sert bir şekilde baktı. Yemin edenler, gidecekleri yer hakkında sessiz kalmaya karar vermişler ve Ölüm İttifakı'nın geri kalanına bile bahsetmemişlerdi.

"Horndal Gölü'nün kuzey kıyısına varana kadar olmaz," demişti Agnar. "Boneback Dağları'nı arkamızda bırakıp Savaş Düzlüğü'nü önümüzde görene kadar. O zaman geri dönüş, firar ya da ihanet şansı kalmayacak."

Böylece sessizliklerini korumuşlardı; Agnar, Ölüm İttifakı'na sadece yeni bir iş aldıklarını ve bunun iyi para getireceğini söylemişti.

Akla gelebilecek diğer tüm işlerden daha iyi para, diye düşündü Elvar. *Oskutreð'i bulmak hayatımızı değiştirecek. Tüm Vigrið'i değiştirebilir.*

"Bjarn'ın kaçırıldığı gün," dedi.

"Evet," dedi Agnar, kaşlarını çattı, yakınlarda kulak misafiri olmak için işine ara veren biri olup olmadığını görmek üzere bakışlarıyla çevreyi taradı.

"Oğlanla birlikte meyhaneden kaçarlarken Ilska'nın Kuzgun Besleyenler'inden biriyle dövüştüm," diye devam etti Elvar.

Agnar başıyla onayladı, onun meyhane mutfağında olup bitenlerden ya da söylenenlerden bahsetmediğini anlayarak rahatladı.

"Sanırım o Lekeli'ydi," dedi Elvar. "O... değişti. Ölümün yaklaştığını gördüğünde. Dişleri, gözleri."

"Emin misin?" dedi Agnar.

Elvar bir an duraksadı. "Hayır," dedi, birkaç saniyeden biraz fazla dövüştükleri sarışın savaşçıyı, sakalını ve *brynja*'sını düşündü. Üstelik hava karanlıktı, şafak Snakavik'in bitmeyen kasvetli karanlığında henüz belli belirsizdi. "Karanlıktı ve çok çabuk olup bitti her şey ama Lekelilerle, babamın ve onun *Berserkir* köleleriyle bir arada yaşadım. Nasıl *dönüştüklerini* gördüm."

"Evet," diye homurdandı Agnar. "Bundan şüphem yok." Sakalını çekiştirdi. "Ilska'nın Kuzgun Besleyenler'i arasında Lekeliler," diye mırıldandı. "Emin olmadığını söylesen de eğer bu doğruysa o zaman soru şu: Zalim Ilska bunu biliyor mu?"

"Lekeliler hiç fark edilmeden aramızda yaşayabilir," dedi Agnar. "Birçoğu öyle. Bu onlar için daha güvenli bir yol ama Kuzgun Besleyenler gibi bir ekipte savaşçı olmak, ölümün pençeleri omzunda, nefesi ensendeyken yaşamak ve yine de kanındaki o vahşiliği kontrol etmeyi başarmak..."

"O kadar kolay değil," dedi Elvar.

"Evet," diye homurdandı Agnar. "Eğer Ilska biliyorsa o zaman savaşçı neden bir köle tasması takmıyordu? Onun emirlerini daha iyi yerine getirirdi ve ona para ödemek zorunda kalmazdı. Hatta onu satabilirdi?" Elvar'a baktı. "Önemli mi, değil mi

bilmiyorum ama bunu öğrendiğim ve senin de hatırladığın iyi oldu. Ayrıntıların üzerinden tekrar geçmek ve önemli bir noktayı yakalayabilmek güzel bir nitelik." Elvar'ın kolunu sıvazladı, bileğinin etrafında dönen kırmızı ve beyaz yara izini görünce gülümsedi.

"Kendine bir bak, Elvar Störrsdottir. Böyle bir yolculuğa çıkacağını, böyle bir maceraya atılacağını düşünür müydün?"

"Hayır," diye karşılık verdi Elvar. Gülümsüyordu, ne yaptıklarını, nereye gittiklerini her düşündüğünde içinde sürekli heyecan kıvılcımları çakıyordu.

Oskutreð, ulu ağaç, ölü tanrılar krallığının merkezi. Şarkılarda ve destanlarda sonsuza kadar yaşayacak bir maceranın parçası olmak.

Tebessümü bütün yüzüne yayıldı, *Wave Jarl*'ın pruvasından gölün yeşil-siyahına bakmak için döndü, soğuk bir rüzgâr dalga uçlarında beyaz benekli köpükler savuruyordu. Doğuda ve batıda Boneback Dağları yükseliyordu, yamaçları yeşil çamlarla ve şelalelerin ışıltısıyla kaplıydı. Tek tük devasa, eski kemikleri işaret eden sarı veya gri sarp bir uçurum yüzü görünüyordu. Starl, Snaka'nın bulutlar kadar yüksekteki kavisli kaburga kemiğinin gölgesinde inşa edilmişti, tarihi iskeletin hâlâ görülebildiği birkaç yerden biriydi. Kaburga, engin suyun üzerinde yay çizen uzun bir gölge oluşturuyordu. Göl, Snaka'nın bir avuç kaburga kemiğinin taş ve toprakla kaplanmadığı iki yerden biriydi.

Belki de büyük yılanın ölümünden önce de burada bir göl vardı, Snaka'nın ölümünün yol açtığı kargaşa ve yeniden yerleşim sürecinde burada sağlam temeller atılmasına engel olmuştu. Elvar bilmiyordu ama nedeni ne olursa olsun, Boneback Dağları'nın kuzey tarafına giden iki geçişten biri buydu. Savaş Düzlüğü'ne, tanrıların düştüğü o korkunç günde, *Guðfalla*'da, savaşın en şiddetli olduğu ve şimdi *vaesen*'in daha büyük sayılarda sinsi sinsi dolaştığı yere. Yukarı baktığında gökyüzünde

balıkkartalı siluetleri ve daha doğuda bir kartal gördü. *Wave Jarl* dalgaları yarıp geçti, rüzgârıyla Elvar'ın saç örgüsü arkasından savruldu.

Özgürlük buydu. Savaş şöhreti için, efsanevi Oskutreð'i aramak ve ejderhaların istiflediği hazineyi bulmak için kalkan kardeşleriyle bir yolculuğa yelken açmak. Bunun sevinciyle damarlarındaki kan köpürdü, yüksek sesle güldü.

Elvar, sırtını bir alıç ağacına yaslayıp, dizlerinin üzerinde tahta parçası ile oturdu. Küçük bir bıçakla, tavadan hâlâ dumanı tüten yulafa sarılı morina filetosu almıştı. Üfleyerek ağzına attı ve anında ağzı yandı; et ve kızarmış yulaf çok sıcaktı ama bekleyemeyecek kadar lezzetliydi.

Gölde geçirdikleri ikinci gün, öğle vaktinden kısa bir süre sonra karaya çıkmışlar, *Wave Jarl*'ı demirleyip bağlamak için uygun bir yer aramışlardı. Her tarafı kızılağaç, kayın ve alıç ağaçlarıyla çevrili tenha bir koydaydılar. Arabalar karaya çıkarılmış, tokmak ve dübellerle montajları yapılırken midilliler yakınlarda bir yere bağlanmıştı. Elvar, teknenin suda gıcırdadığını duyabiliyor, ağaçların arasından, geminin çevresinde ve yeni katranlanmış gövdesinde gümüş rengi yansıyan yıldızların ışığını görebiliyordu. Gemiyi korumak için kimin kalacağı konusunda kura çekilmişti. Elvar bu ihtimal karşısında her zamanki korkuyu hissetmiyordu çünkü Uspa'ya yemin eden herkesin Oskutreð yolculuğuna devam etmekten başka çaresi olmadığını biliyordu.

İlk nöbeti tutan Grend ve Sighvat dışında tüm Ölüm İttifakı bir araya toplanmıştı ama yine de fazla uzakta değillerdi, mürettebatın içinde kamp kurduğu ağaçların dış kenarında pusuya yatmışlardı. Agnar, yere kazınmış bir ateş çukurunun yanında duruyordu, alevler parlayıp çıtırdıyor, üzerinde dallar sallanı-

yordu. Ateşin üzerinde, içinde arpa yahnisi kaynayan bir tencere asılıydı ve sıcak közlerin üzerinde yassı demir tavada, Elvar'ın da yediği morina, yulaf ve tereyağında kızarıyordu.

Agnar onlara neden kuzeye, Boneback Dağları'ndan geçerek Savaş Düzlüğü'nün kalbine gittiklerini anlatmış, toplantıya bir sessizlik çökmüştü.

"Oskutreð mi?" dedi Huld. Elvar'dan sonra savaş çetesinin en genç üyesiydi, saçları gece kadar siyahtı. Uzanıp boynundaki deri bir kordondan sarkan ayı pençesini çekiştirdi. Elvar, kadının yüzünde kendi duygularının titreştiğini gördü; inançsızlık, ardından korku ve heyecan.

"Evet," dedi Agnar.

"Nasıl?" diye sordu başka bir ses, *seaks*'ıyla dişlerini karıştıran, zayıf, kır saçlı kadın Sólín. Kolu şimdi yanına sarkmıştı.

"Uzun bir hikâye," dedi Agnar. "Uspa, Zalim Ilska'dan büyü kitabı *Galdrabok*'u* çalmış."

"*Graskinna***," dedi Uspa, sesi gölgelerin kenarında oturduğu yerden tıslayarak çıkıyordu. Kráka ve *Hundur* köle de onun yanındaydı.

"Biz onları bulduğumuzda Uspa kitabı yok etti, İskalt Adası'nın erimiş ateşlerine atmış ama önce onu okuyup sırlarını öğrenmiş," diye gülümsedi Agnar.

"Yani Ilska'nın saldırısı oğlan için değildi. Onun içindi," diyen Huld, Uspa'ya bakıyordu.

"Evet," dedi Agnar. "Biz de öyle düşünüyoruz. Kaçmak için aceleyle çocuğu aldılar. Belki de bizimle, Uspa ile takas veya pazarlık yapmak için."

"O halde Ilska bizi takip ediyor olabilir," dedi Elvar, zihninin derinliklerinde gizlenen bir ihtimali dile getirmişti.

Biórr geldi, elinde bir çanak arpa yahnisi ve kara ekmekle Elvar'ın yanına oturdu.

* Büyü kitabı anlamına gelir.

** Gri deri, yüzülmüş deri üzerine yazılmış büyü kitabı.

"Olabilir," diye onayladı Agnar. "Gerçi bunu gösteren en ufak bir işaret yok." Omuz silkti. "Umarım öyledir. Yeminimi yerine getirmemi kolaylaştırır." Elinin, bileğinin ve kolunun etrafındaki sarmal yara izlerini göstermek için tuniğinin yenini geri çekti. Alevlerin ışığında ateş halkaları gibi görünüyorlardı. "*Blóð svarið*, *Seiðr Cadısı* Uspa'ya kan yemini ettim. O bize Oskutreð'e kadar rehberlik edecek, ben de ya oğlunu geri alacağım ya da bu uğurda öleceğim." Etrafına baktı. "Başkaları da yemin etti. Sighvat. Elvar. Grend. Kráka."

Biórr hızla dönerek Elvar'a baktı.

Agnar yaralı elini kaldırarak devam etti. "Bu işaretleri taşımıyor olsanız da beni Oskutreð'e kadar takip edecekseniz, o zaman siz de bununla bağlanmış sayılıyorsunuz." Uzun bir nefes verdi. "Oskutreð, tanrıların savaşıp düştüğü büyük dişbudak ağacı. Ulfrir, Orna, Berser, Rotta, hepsi. Kalıntıları, servetleri, savaş teçhizatları. Liderleri..." Sözleri, akla hayale sığmayacak altın ve zenginlik, efsanevi bir şöhret ve servet vaat ediyordu. Elvar etrafındakilerin gözlerinde çakan kıvılcımları ve saçılan ateşi görebiliyordu.

"Beni takip edecek misiniz?" dedi Agnar, sesi fısıltıdan az daha yüksekti.

"Seni takip edeceğiz Ateş Yumruk Agnar," dedi Biórr.

"Evet"ler, yeminler ve tezahüratlar koro şeklinde yükseldi.

"O zaman bunu biraz bal şarabıyla mühürleyelim," diye kahkahayla haykırdı Agnar, bir fıçıya doğru döndü.

Fıçı açılıp boynuzlar doldukça tezahüratlar daha da yükseldi. Agnar, tüm Ölüm İttifakı'na içi dolu boynuzlar dağıtıyor, bu sırada da gülümsüyordu. Savaşçılar boynuzlarını kaldırıp içiyorlardı, Agnar'a, Oskutreð'e, Ölüm İttifakı'na. Elvar boynuzunu kaldırıp bal şarabından büyük bir yudum aldı, tatlı sıvının boğazından aşağı aktığını, karnına bir sıcaklık yayıldığını hissetti. Agnar ona gülümseyerek yoluna devam etti.

Biórr yanında sessizce yudumlayarak içiyordu.

"Öyleyse Oskutreð'e gidiyoruz," dedi, kendi kendine başını sallıyordu. "Bu çok büyük bir şey."

"Aynen öyle," diye onayladı Elvar, bal şarabı boynuzunu kaldırıp onunkiyle tokuşturup biraz daha içti.

"Şerefe içelim," dedi Biórr, ona gülümsüyordu. "Oskutreð'i bulup dünyayı değiştirmenin şerefine."

Elvar söylediğini tekrarladı, birlikte içtiler.

"Senin, *bizim*, Bjarn'ı bulmaya yeminli olmamıza sevindim," dedi Biórr.

"İçinde bir iyilik var," dedi Elvar, Biórr'un sık sık Bjarn'dan bahsetmesi hoşuna gidiyordu.

Biórr omuz silkerek uzaklara baktı. "Çünkü onunla bir *tafl* rövanşına ihtiyacım var. Geçen sefer beni yendi, intikamımı almam gerekiyor."

Elvar gülümsedi. "Bjarn'ın kaçırıldığı o günü düşünüyordum," dedi. "Ilska neden kaçtı? Snakavik'ten kaçtı, bizden kaçtı. Çocuğu takas etmek istiyorsa neden kaçtı?"

"Zalim Ilska'nın aklından geçeni kim bilebilir? Bizden korktuğu için kaçtığından şüpheliyim ama belki de bir çatışmadan kaçınmak istemiştir. Bizimle takas yapmaya çalışmadan önce ortalığın sakinleşmesini bekliyor olabilir. Aralarında kan davası olan insanlarla pazarlık etmek, takas yapmak o kadar kolay değil," dedi Biórr.

"Öyle." Elvar başıyla onayladı. "Üstelik Thrud'u öldürmüşlerdi."

Biórr'un dudakları kasıldı, bakışlarını kaçırdı.

"Senin iyi arkadaşındı," dedi Elvar.

"Ölümü benim hatamdı," dedi Biórr içini çekerek.

"Bu bir tuzak ve bir kavgaydı," dedi Elvar. "Sen ve Uspa oradan nefes alarak çıktığınız için şanslısınız." Gölü geçerlerken Agnar'ın ona söylediklerini düşündü. "Hepimiz, ölümün pençelerini omzumuzda, nefesini ensemizde hissederek yaşıyoruz," dedi. "Thrud da bunu bizim kadar iyi biliyordu."

"Doğru," dedi Biórr, ateşe bakıyordu. Bir süre sessizce şaraplarını yudumladılar.

"Snakavik'i geride bırakmak kolay değildir herhalde," dedi Biórr sonunda, Elvar'ı şaşırttı. "Akrabalarını geride bırakmak," diye ekledi, Elvar'ın kaşını kaldırdığını görünce.

"O kadar da zor değildi," dedi Elvar. "Babam sevilmesi kolay bir adam değil ve ağabeyim Thorun tam bir pislik."

"Yine de bir erkek kardeşin daha var," dedi Biórr.

"Evet, Broðir." Gülümsedi. "Onu seviyorum ama o... Snakavik'teki yerinden mutlu."

"Sen değil miydin?"

"Hayır," dedi Elvar. "Babam beni damızlık bir fahişe gibi Kraliçe Helka'nın soyuna satacaktı. Buna rıza gösteremezdim."

"Bazıları için güzel bir hayat," dedi Biórr. "Her şeye sahip olmak: sıcaklık, yemek, bolca gümüş. Güç."

"Bana göre değil," diye çıkıştı Elvar, bal şarabından bir yudum daha aldı. "Savaş şöhretimi ve gümüşümü kendim kazanmak istiyorum, bana sunulmasını veya benden öncekilerin itibarından istifade etmeyi değil." Babasını ve annesinin sürekli solup giden anılarını düşündü. Artık gülüşü, kahkahası, dokunuşu parça parça geliyordu gözünün önüne. Üzerinde bakışlar hissederek ürperdi, Biórr'a döndü.

Ateşin ışığında gözleri parlayarak onu seyrediyordu.

"Ne?" dedi Elvar.

"Sen ender bir şeysin," diye gülümsedi Biórr. Uzandı, parmak uçları Elvar'ın elinin üzerindeki izlere dokundu. Elvar ürperdi. Yavaşça elini tutup ateşin ışığına doğru kaldırdı, yara izlerinden oluşan dantel ateş dağı Eldrafell'den akan kırmızı nehirler gibi parlıyordu. "Ben Ölüm İttifakı'ndan Agnar'ın izindeyim ama seni de izleyeceğim, Trol Avcısı Elvar, Ateş Yumruk Elvar," dedi usulca. Sonra öne doğru eğilip dudaklarını onun dudaklarına dokundurdu.

Sadece okşama gibiydi ama Elvar'ın içini titretti, sanki

omurgasından aşağı buz damlamış gibiydi. İrkilerek geri çekildi, adam ona gülümsedi.

Ayak sesleri yaklaşırken arkalarındaki karanlıkta dallar çıtırdadı ve Elvar'ın tepesinde beliren Grend, kaşlarını çatarak onlara baktı.

"Nöbet vakti," dedi, gözleri Elvar'dan Biórr'a, sonra da tekrar Elvar'a kaydı.

Elvar aceleyle ayağa kalkıp başıyla onayladı, karanlığa doğru yürüdü.

BÖLÜM OTUZ ÜÇ

ORKA

Orka önünde bir sürahi sulu bira ve kadehle bir meyhanenin köşesinde oturuyordu. Gümbür gümbür atan nabzını dindirmeye, zonklayan baş ağrısını geçirmeye yaramamıştı. Ocak ateşinden çıkarak salonu yavaş yavaş dolduran duman, tonozlu çatıdaki duman deliğinden süzülemeyecek kadar yoğundu. Havada ağır bir balina yağı, şerbetçiotu ve idrar kokusu vardı. Meyhanenin en karanlık köşesini seçmiş, Darl'ın rıhtım kenarındaki sokaklarında sıralanmış pek çok tüccarın birinden aldığı yeni bir pelerine sarınarak kukuletasını takmıştı. Pelerin, *brynja*'sını ve silahlarını örten balıksırtı gri bir yün kumaştı. Kukuletası, yüzünü gölgede bırakan, evde dokunmuş kahverengi yünlüydü. Bu, Mord ve Lif'ten ayrıldığından bu yana, bir günden biraz daha uzun bir süre içinde ziyaret ettiği on birinci meyhaneydi; çoğunlukla sadece oturup dinliyor, bazen bir hancıya ya da servis yapan kıza bir iki soru soruyordu. Karşılığında şimdiye kadar yalnızca sessizlik ya da soğuk bakışlar almıştı.

Masalarda bir sürü insan oturuyordu, çoğu limana yanaşmış gemilerden gelen denizciler ve kadehlerine gömülmüş adamlara gülümseyen birkaç fahişe. En yakınında, önündeki bir çanak yahniyi karıştıran bir adam oturuyordu. Kafasının bir tarafında yanık yarası vardı, kafasında kalan saçlarını ensesinde sımsıkı bağlamıştı. Kemerinden kısa bir balta ve *seaks* sarkıyordu,

Orka çizmesinden çıkan başka bir *seaks*'ın kabzasını fark etti. "Bir şeyler yemek ister misin?" diye sordu, yıpranmış tuniğinin üstüne kirli bir *hangerok* giymiş hizmetçi genç bir kız.

"Hayır," dedi Orka. Kız arkasını dönmek için hareketlendi ama Orka elini kemerinden çekti, masanın üzerine bronz bir sikke yuvarladı. Sikkenin sesi, bir leşin kargaları toplaması gibi kızın bakışlarını üzerine çekti.

"Erkek ya da kadın istiyorsan sana bir tane bulabilirim," dedi hizmetçi kız. Duraksadı. "Birazdan işim bitecek..."

"Birini arıyorum," dedi Orka.

"Kim?"

"Drekr," dedi Orka, salonda duyulacak kadar yüksek bir sesle.

Hizmetçi kız gözlerini kırpıştırdı, diğer kafalar bir an Orka'ya döndü.

"Bu isimde kimseyi tanımıyorum," diye mırıldandı kız, arkasını dönüp aceleyle uzaklaştı. Yanından geçerken yanmış adama baktı ama adam güveç çanağına bakmaya devam ediyordu. Yavaşça kaşığını kaldırıp bir ağız dolusu yahni höpürdetti. Kız bara gittiğinde mülk sahibi gibi görünen biri, kızı yanına çekerek fısıltıyla konuşmaya başladı.

Orka kadehinden bir yudum aldı.

Meyhanenin sahibi barın etrafından dolaşarak ona doğru yürüdü. Saçları seyrekti, düz bir burnu ve kırmızı damarlı yanakları vardı. Kemerinde, eskimiş deri bir kının içine soktuğu *seaks* duruyordu.

"Git buradan," dedi.

"Kendi işime bakıyorum," dedi Orka. "Ve ödemesini yaptığım bu sürahi dolusu at sidiğini henüz içmedim." Kadehini kaldırıp dudaklarını bükerek yudumladı.

"Paranı geri al," dedi adam, ona yarım bakır attı. "Burada senin gibilere yer yok."

"Benim gibiler mi?" dedi Orka.

"Dışarı," diye homurdandı adam, eli *seaks*'ın kabzasına gitti.

Orka sandalyesini gıcırdatarak ayağa kalktı, doğrulup adama baktı. Adamdan bir baş daha uzundu, aynı zamanda daha iriydi. Yüzünden bir korku dalgası geçen adam bir adım geri attı, bakışları önce yanmış adama, ardından Orka'ya döndü.

"Bela istemiyorum," dedi somurtarak.

Orka adamın yanından geçip meyhanenin kapısından çıktı, yağmurla yüz yüze geldi. Karanlıktı, gündönümü yaklaştıkça yaz geceleri uzadığından, gece yarısı ile şafak arasında bir zaman dilimindeydiler muhtemelen. Orka sola dönüp yirmi otuz adım yürüdü, sonra meyhane ile bir sonraki bina arasında uzanan karanlık bir sokağa saptı. Durup karanlığa gizlendi, meyhanenin girişinin önündeki sokağı görebileceği açıyla bir saz ve kerpiç duvara yaslanıp bekledi. Yüze kadar saymıştı ki meyhanenin kapısı gıcırdadı ve dışarı biri çıktı. Çıkan kişi iki tarafını kontrol ettikten sonra sağa dönüp uzaklaştı. Bu, yanmış adamdı.

Orka adamı takip etti.

Uzak durarak karanlık yerlerde saklandı. Saate rağmen sokaklar kalabalıktı, bir sürü meyhaneden yankılanan şarkı ve kahkahalar, sendeleyen sarhoşlar, mallarını satmak için bağıran tüccarlar, yağmurda tıslayan ateşlerin üstünde dönen tavşan ve sincap cızırtıları, kazanlarda buharı tüten çorbalar ve yahniler. Yanmış adam, Darl kalesinin üzerine inşa edildiği tepenin eteğinde yarım daire çizdiği anlaşılan bir dizi geniş, hareketli caddeden geçti. Karaya oyulan kanallar nehirden sülükler gibi besleniyordu. Yanmış adam, Orka'yı demirli gemilerin, kayıkhanelerin ve ambarların yanından geçirdi. Bir tabakhanenin keskin kokusu Orka'nın burnunu tırmaladı, çerçevelerin üzerine gerilerek raptedilmiş kazınmaya hazır derilerle dolu bir avlu gördü. Burası daha sessizdi. Yanmış adam tekrar saptı. Kısa süre sonra meşale ışıklarının titrediği, ara sokaklarda gölgelerin daha derin olduğu, fahişelerin ve hırsızların mesleğini icra ettiği meyhanelerle dolu bir sokağa geri döndüler. Orka'nın çizmeleri çamur içindeydi.

Yanmış adam büyük bir meyhanede durdu, girişin üzerinde kırmızı yaralı bir savaşçı ve rünlerle boyanmış bir tabela gıcırdıyordu. Yağmur görüşüne engel olduğu için Orka birkaç adım yaklaştı, sonra bir sokağın girişinde karanlığına karışarak durdu. Meyhanenin adına baktı. *The Dead Drengr.* Dışarıda üç kişi duruyordu, ikisi erkekti. İkisi de yün ve deri giymişti; uzun boylu ve iriyarıydılar, biri keldi ve elinde bir sopa vardı. Yanmış adama başıyla işaret etti.

Üçüncü kişi, *brynja* ve pelerin giymiş bir kadındı, pelerininin altından kılıcının büyük kısmı görülebiliyordu. Sırtına asılı siyaha boyanmış kalkanında, altın bir kartal kanatlarını açmıştı.

Helka'nın drengr'lerinden biri.

Yanmış adamın önüne geçti ama sopalı kel adam bir şey söyleyince kenara çekildi.

Yanmış adam meyhaneye girdi.

Orka karanlıkta durmuş izliyor, bekliyor, düşünüyordu, bu sırada da yağmur kukuletasını ve pelerinini ıslatıyordu. Şafağın habercisi gri ışık sokağa sızmaya başlamıştı.

Sonra Orka bir ara sokağa girdi. Fareler dışında sokak boştu ve diğer ucundan çıktığında, üstünde yağmur damlalarının benekler oluşturduğu petrol karası bir kanalın parıltısıyla, demirlemiş ve suya hafifçe çarpan tekneleri gördü. Bir binanın arka duvarı boyunca sürünüp kendini *The Dead Drengr*'in arkasında buldu. Bir avlu, ahırlar ve diğer ek binalar, sazlardan örülmüş yüksek bir duvar ve kapılarla çevrelenmişti. Orka atların hafif kişnemesini duydu. Sonra bir insan sesi.

"Çekil," dedi ses, sonra açık kapıdan biri çıktı. Meyhanenin ön kapısındaki iki adam gibi uzun boylu ve yapılıydı, başında bir kukuleta, elinde tahta bir asa vardı. Arkasında bir dizi çocuk yürüyordu. Yedi, sekiz, daha da fazla, hepsi pelerinli ve kukuletalı olan çocukların elleri bileklerinden bağlıydı. Orka, bazı çocukların ağladığını duyabiliyordu. Arkalarında başka bir adam onları takip ediyordu.

İlk adam kanala demirlemiş bir tekneye ulaşarak atladı, sert komutlar vererek çocukları peşinden koşturdu. Teknenin arka yarısına, kürek sırasının tarafına bir tente çekilmişti ve ilk çocuklar yün tentenin altına girdiler. Biri tekneye binmeyi reddetti, hıçkırarak dizlerinin üzerine çöktü. Arkadaki adam kızı kelepçeleyip saçından tutarak tekneye attı.

Orka, mızrağını daha önce kiraladığı odada unuttuğu için kendine lanet okudu, fazla göze çarpmak istememişti. Eski alışkanlıkla diğer silahlarını kontrol etti. Thorkel'in vücudundan çıkardığı iki *seaks* için sıradan kınlar almıştı ve şimdi bunlardan biri kemerinin önünden kalçasına doğru sarkıyordu, diğeri ise bel çukurundaydı. Her ikisini de çekerek tutukluk yapıyor mu diye kontrol etti ve ardından, kemerindeki halkasından el baltasını aldı.

Bir elinde baltası, diğerinde *seaks*'ı üzerine düşünmeden harekete geçti ve kanala giden çamurlu yolda koşmaya başladı.

Teknedeki adam hareketi fark etmiş olmalı ki çocukları tekneye itmeyi bırakarak ona baktı. Orka kolunu savurunca baltası havada dönmeye başladı, odun yarılır gibi ıslak bir vuruşla adamın yüzüne indi. Adam geriye devrildi, suları sıçratarak kanalda gözden kayboldu.

İkinci adam bir an donup kaldı, sonra döndü. Kemerindeki baltaya uzanıp ağzını açmaya hazırlanırken Orka ona vurdu. *Seaks*'ını karnına saplayıp burnuna kafa attı. Bıçağıyla gövdesini yarıp sertçe iterken adam homurdanarak boğuk bir çığlık attı. Geriye doğru sendeledi, ayaklarının dibine kan ve bağırsaklar döküldü; ayağı kanalın kenarına takıldı ve sonra o da yok oldu. Varlığından geriye sadece kanalda genişleyen bir dalgacık kaldı.

Orka bir an durdu, biri duydu mu diye meyhanenin kapılarına baktı. Ne hareket ne de ses vardı.

"Breca?" diye seslendi Orka, tekneden ona bakan çocuklara umutsuzca bakıyordu, tentenin altından ona bakan başka gölgeler de vardı.

"Breca?" dedi tekrar, sonra bir çocuk çığlık atmak için ağzını açtı.

"Hayır," diye yalvardı Orka. "Size zarar vermeyeceğim. Oğlum Breca'yı kaçırdılar. O burada mı?"

Başka bir sessizlik oldu, bütün çocuklar sadece bakıyordu. Biri burnunu çekerek yeniden ağlamaya başladı. Koyu kıvırcık saçlı ve iri gözlü bir çocuk, "Burada Breca diye kimse yok," dedi. Diğerlerinden daha büyük görünüyordu, belki on iki belki on üç kış görmüştü.

"Emin misin?" dedi Orka, tekneye binmişti. Çocuklar ondan korkup kaçınca durdu, sonra yağmurdan sırılsıklam kukuletasını çıkardı. Thorkel'in *nålbinding* beresini takmıştı, örgülü sarı saçları, bir omzundan aşağı sarkıyordu.

"Burada Breca diye biri var mı?" diyerek çocuğun arkadaşlarına baktı. Hepsi kir içindeydi, gözleri boş bakıyordu. Bazıları başlarını iki yana salladı, diğerleri sadece bakmaya devam etti.

"Başkaları da var," dedi bir kız. "Bizim gibi."

"Ne demek istiyorsun?" dedi Orka. "Nerede? Burada mı? Yakına gel. Bağlarını keseceğim," diye ekleyerek çömeldi.

Kız tereddütle ona doğru bir adım attı, bileklerinden bağlı kollarını uzattı. "Bersi'nin onlar hakkında konuştuğunu duydum."

"Bersi mi?" diyen Orka, bıçağını kızın bileğindeki deri kordona doğru kaldırdı.

Kız yüzünü bir tiksintiyle buruşturarak teknenin yanını işaret etti, Orka'nın baltasını suratına yiyen adamın düştüğü yere tükürdü. Orka baltasının kaybına üzüldü.

Başka bir tane bulurum.

"Bersi bizim gibi orada tutulanlardan bahsediyordu." Kız meyhaneye baktı. "Artık gittiler."

Orka deri kordonu keserek kızın kollarını serbest bıraktı. Kız bileklerini ovuşturarak tereddütle gülümsedi.

"Artık özgürsün," dedi Orka.

Diğerleri de bileklerini uzattı, Orka onları da deri bağlardan kurtardı.

"Sizi neden kaçırdılar?" diye sordu yaşı daha büyük görünen delikanlıya. "Sizden ne istiyorlar?"

"Bilmiyorum," diye omuz silkti delikanlı.

"Son bir şey daha," dedi Orka. "Drekr adında birini tanıyor musunuz?"

Korku dolu bakışlar.

"O nerede?" diye hırladı Orka.

"Orada," dedi, onunla ilk konuşan çocuk, meyhaneyi işaret ediyordu.

Orka ayağa kalkıp tekneden kanal tarafına indi, sonra tekrar büyük çocuğa baktı.

"Artık özgürsünüz," dedi. "Bunlara yardım eder misin?" Gözleri korkudan irileşmiş, burnunu çeken diğer çocukları işaret etti.

"Ederim," diye başıyla onayladı çocuk.

"Güzel. Kürek çekebiliyorsanız, bu tekneyi alın. Çekemiyorsanız koşun, hızla ve uzaklara, arkanıza da bakmayın."

Sonra meyhaneye doğru yürüdü.

BÖLÜM OTUZ DÖRT

VARG

Varg, çanağına bir kepçe dolusu soğuk yulaf lapası attı.

"Bu kadar hayal kırıklığına uğramış görünme," dedi Svik. Savaşçı bir ağaca yaslanmış oturuyordu, şafağın ilk ışıkları dalların arasından kamp kurdukları açıklığa sızıyor ve yüz hatlarını altına boyuyordu.

"Soğuk," diye yakındı Varg.

"Bu dünyada soğuk yulaf lapasından daha kötü şeyler var." Svik gülümsedi. "Muhtemelen bazılarıyla yakında tanışacaksın."

"Beni mutlu etmek istiyorsan, işe yaramıyor," dedi Varg, gözlerini yulaf lapasından ayırmadı.

Glornir, Boneback'in dağ eteklerine geldikleri için ateş yakılmamasını emretmişti.

Aslında Varg çok daha kötülerini yemeye alışıktı. Kolskegg'in çiftliğinde köle işçilere verilen yiyecek ve erzaklar, domuzlara verilen domuz yeminden pek de farklı sayılmazdı.

İyi şeylere bu kadar çabuk alışmamız garip. Kısa zaman öncesine kadar, krema ve ballı sıcak yulaf lapası eşsiz bir ziyafetti. Oysa şimdi... sıradan.

"Al, peynirimden biraz ye," dedi Svik, yanındaki tahta tepside duran sert yuvarlaktan bir üçgen kesti. "Ruh halin bana bulaşmadan, kendi boğazımı kesmeden lütfen al."

"Öyleyse o peyniri yeme," dedi Røkia, soğuk yulaf lapasını kendi çanağına doldururken dirseğiyle Varg'ı dürttü. "Bu hayallerimi gerçekleştirebilir." Svik'e soğuk bir şekilde gülümsedi.

"Beni gerçekten seviyor," dedi Svik, peyniri alıp ince, ışıltılı savaşçının yanına oturan Varg'a salladı.

"Peyniri *gerçekten* seviyorsun, değil mi? diye dikkatle baktı Varg.

"Peynir hayatımı kurtardı," dedi Svik.

"Of hayır, yine mi aynı hikâye," dedi Røkia, gözlerini devirdi. "Sakın ona *nasıl* olduğunu sorma."

"Nasıl?" diye sordu Varg, Svik'e.

Svik sırıttı, rahat bir pozisyona gelmek için kıpırdandı. Diğer Kan Yeminliler etrafta toplanıyordu, Einar aralarından geçerek Svik ve Varg'a yakın oturmaya çalıştı.

"Ben bu hikâyeyi seviyorum," dedi Einar.

"Bunun tek nedeni, içinde senin soyundan birinin olması," dedi Røkia.

"Ben trol değilim," dedi Einar. Røkia'ya incinmiş bir bakış attı. "Sadece kemiklerim iri."

Røkia tek kaşını kaldırdı.

Torvik gelip onlara katıldı.

"Svik harika masal anlatır," diye fısıldadı Torvik, Varg'a.

"Gençken," dedi Svik. "İki ağabeyim vardı, bir ormanın kıyısındaki evimizde yaşardık. Bir gün, henüz erken bir vakitte, iki ağabeyim can korkusuyla ormandan koşarak geldiler. Kışlık stok için odun kesmeye gitmişler ama bir trol yanlarına gelmiş ve onları yemekle tehdit etmiş."

"Troller böyle iğrençtir," diye fısıldadı Einar, Varg'a.

"Genç yaşıma rağmen hem gururlu hem de becerikli biri olarak, bunun kabul edilebilir bir durum olmadığını düşündüm," dedi Svik. "Kış için odun depolamaya ihtiyacımız vardı yoksa donardık ve ayrıca birinin ailemi tehdit etmesi hoşuma gitmedi. Bu yüzden ormana doğru yola çıktım ve bir süre dışarda ka-

lıp acıkabileceğimi düşündüğümden, yanıma küçük bir kenevir torbaya koyduğum bir tekerlek peynir almayı atlamadım."

"Akıllıca," diye yorum yaptı Einar.

"Ağabeylerimin kesmeye başladıkları kuru ağaçları, kestikleri odunları, baltalarını, testerelerini ve diğer aletlerini bıraktıkları yerde buldum. Trolden eser yoktu, bu yüzden bir balta alıp zorlu çalışmayı sürdürdüm. Çok geçmeden yoruldum, durup bir mola verdim. Bir kütüğün üzerine oturdum ve yemek için biraz peynir çıkardım ama bu sırada yerin titrediğini hissettim ve dalların çıtırdadığını duydum. Dönüp baktığımda, bir trolün boynuzlarını öne doğru eğmiş, dişlerini çıkarmış biçimde bana doğru geldiğini gördüm."

"Herkesin bildiği gibi; bu trolün öfkeli olduğu, kavga etmek istediği anlamına gelir," diye fısıldadı Einar, Varg'a. "Troller kendi bölgeleri konusunda hassastır."

Varg başıyla onayladı.

"İtiraf etmeliyim ki," dedi Svik. "Trolün görüntüsü beni korkuttu. Sadece on dört veya on beş kış görmüştüm ve bu trol, Einar'dan daha büyüktü. Bana zarar vermek istediğini açıkça görebiliyordum. Korkuyla ve elimde peynirle öylece durup yaratığa bakakaldım."

Varg etrafına bakındı. Bir grup Kan Yeminli yakınlarda toplanmıştı ve onlara katılanlar çoğalıyordu, yulaf lapasını yerken yüzlerinde gülümsemeyle dinleyen daha fazlası vardı. Skalk, yanında Olvir ve Yrsa ile oradaydı, üçü de dikkatle dinliyordu.

"Trol uzun adımlarla bana doğru geliyordu ama sonra durdu," diye devam etti Svik. "Orada öylece durmuş bana bakıyordu, daha doğrusu elime bakıyordu. Bakınca elimde peynir varken korkudan avuçlarımı sıktığımı gördüm. O kadar sert sıkmıştım ki peynir ufalanıp ayaklarımın dibine dökülmüştü. Trol gözlerini kırpıştırdı. 'Yaşına göre çok güçlüsün, birinin çıplak elleriyle bir kayayı toz haline getirdiğini hiç görmedim,' dedi." Svik hepsine gülümsedi. "Trollerin kafası pek çalışmaz," dedi

bir parmağıyla şakağına dokundu. "Trol, yumruğumla bir kayayı ezdiğimi sanmıştı. Bunun yararıma olabileceğini düşünerek bozuntuya vermedim, ona gerçeği söylemedim. Bunun yerine çok kibar bir şekilde kışlık odun keseceğimi, beni kızdırmasının ya da geciktirmesinin iyi olmayacağını açıkladım. Trol kayaları ezen yumruklarımdan öyle korkmuştu ki bana yardım teklif etti."

Savaşçıların arasında kahkahalar yükseldi, en gürültülü gülenler Olvir ve Yrsa'ydı. Varg kendi dudaklarının bile bir tebessümle kıvrıldığını fark etti.

"Sonra ne oldu?" diye sordu Einar, isim gününün sabahındaki bir kız çocuğu kadar heyecanlıydı.

"Sonra ne olduğunu biliyorsun, ahmak," dedi Røkia gözlerini devirdi.

"Svik'in anlatış şekli hoşuma gidiyor," diye homurdandı Einar.

"Bütün odunları kesip yardıktan sonra, trol beni mağarasına yulaf lapası yemeye davet etti," dedi. "Hayır diyerek onu aşağılamaktan korktum, bu yüzden onunla gittim. Mağarası büyük, karanlık ve nemliydi ama içinde bir hazine deposu vardı. Öldürdüğü savaşçılardan aldığı silahlar, sikkeler, bronz ve gümüş halkalar. Trol ateşin üzerine bir tencere yulaf lapası koydu ve kısa sürede lapayı hazırladı. Gözlerinde kurnaz bir ifadeyle, 'Yarışmaya var mısın?' dedi. "En çok yulaf lapasını kim yiyebilir, görelim mi?"

"Elbette," diye yanıtladım, reddedersem trole hakaret edip onu kızdıracağımı biliyordum ama yarışı kaybedersem trolün bunu zayıflık olarak göreceğini ve büyük olasılıkla beni öldüreceğini de bildiğim için, içten içe titriyordum." Etrafına baktı, artık herkes lapasını unutup öne eğilmişti.

"Trol, lapa yememiz için iki çanak ve kaşık bulmaya gittiğinde, içinde peynir olan kenevir torbasını hemen tuniğimin altına soktum ve torbanın ağzını boynumun yakınına gizledim. Trol her biri şuradaki tencere kadar büyük iki çanakla geri dön-

dü." Svik, Varg'ın kalkanı kadar büyük olan yulaf lapası tenceresini işaret etti. Savaşçılar ıslık çalarak başını iki yana salladı. "Trol benimkini doldurup verdi. O kadar ağırdı ki kaldıramadım, bu yüzden trolün onu yere bacaklarımın arasına koymasını istedim. Sonra yemeye başladık. Trolün yemeğinden çok zevk aldığını, şapır şupur yediğini görebiliyordum, çok geçmeden doyduğumu hissettim. Bu yüzden, bana fazla dikkat etmediğini görünce, tuniğimin altındaki kenevir torbasına bir kaşık dolusu lapa döktüm. Kenevir torbası dolana kadar bunu defalarca yaptım ama trol hâlâ yemeye devam ediyordu." Svik yüzünü buruşturdu. "Ne yapacağımı bilemiyor, hayatım için endişeleniyordum. Üstelik patlamak üzereydim. Sonra aklıma bir fikir geldi." Bir parmağını yukarı kaldırıp etrafındaki yüzlere baktı.

"'O kadar doydum ki,' dedim trole, 'Bir lokma daha yiyebileceğimi sanmıyorum.' Trol bana gülümsedi, dişlerinden yulaf lapası damlıyordu. 'Kazananların kaderi bellidir, kaybedenlerin de,' dedi trol. Bununla ne demek istediğini gayet iyi biliyordum. Yavaşça elimi, küçük keskin bir bıçağın durduğu kemerime koydum. Trol kaşlarını çatıp gerildi, saldırıma hazırdı. Oysa ben bıçağı kendime çevirip kendi karnımı bıçakladım."

Çemberin etrafında nefesler kesildi. Svik, karnına bir bıçak saplıyormuş gibi yaparak darbe anını yeniden canlandırdı, iki büklüm oldu ve yüzü acıyla buruştu. Sonra doğrulup gülümsedi. "Fakat bağırsaklarım yerine, ellerime dökülen tek şey yulaf lapasıydı. Bıçağımla tuniğimin içindeki kenevir torbasını kesmiştim, böylece yulaf lapası ortaya saçılmıştı."

Çevreden takdir mırıltıları yükseldi.

"'Ah, böylesi daha iyi,' dedim. Torbayı kurnazca kaşık kaşık doldurarak tencereden biraz daha yulaf lapası yemeye başladım. Ağzıma lokma atarmış gibi yaptıkça delikten daha fazla yulaf lapası sızıyordu."

Einar zekâsını başıyla onaylayarak ağzı kulaklarında gülümsedi.

"Trol, tabak kadar kocaman gözleriyle bana bakarak saygıyla başıyla onayladı. 'Yulaf lapası yemeyi ciddiye alan bir adamsın,' dedi, sonra içini çekerek kendi çanağına geri dönüp yemeye devam etti. Artık doyduğunu görebiliyordum. Kıvrılıp bükülmeye, yüzünü ekşitmeye başladı. 'Buna inanamıyorum,' dedi en sonunda. 'Ama sanırım bir insan beni yenecek. Karnım o kadar dolu ki patlayacakmış gibi hissediyorum.'

'Ah, nasıl hissettiğini anlıyorum. Kimse yemek yeme yarışmasını kaybetmekten hoşlanmaz. Özellikle benim gibi küçük ve önemsiz bir insana karşı,' dedim. Trol başıyla onaylayarak kaşlarını çattı. 'Her şey ne kadar kazanmak istediğine ve ne kadar ileri gitmeye hazır olduğuna bağlı,' diyerek tuniğimin üzerindeki bıçak kesiğine ve içinden hâlâ sızan yulaf lapasına baktım.

Trol beni süzdü, yüzünün asıklığı gülümsemeye dönüştü. 'Ben de senin kadar cesurum küçük adam ve kazanmak için yapmam gerekeni yapmaya hazırım,' diyerek kemerinden kendi çakmaktaşı bıçağını çıkardı ve karnını yardı. Kucağına yulaf lapası yerine bağırsakları döküldüğü anda yüzündeki şaşkınlık, bugün bile gözümün önünde."

Açıklığın çevresinde bir an sessizlik oldu, ardından kahkahalar patladı. Varg'ın sesi de onlara katıldı ama en yüksek sesle gülen elinin ayasıyla yerlere vuran Einar'dı. Gülmekten katılan Olvir ve Yrsa gözlerindeki yaşları siliyordu. Olvir iki büklüm eğilmiş, ellerini dizlerinin üzerine koymuştu.

"İşte bu yüzden, her yere bir top peynirle gitmeye çalışıyorum," dedi Svik, kahkahalar yatışmaya başlamıştı.

"Of ama bu çok kurnazca," dedi Einar, neşeyle ileri geri sallanmaya devam ediyordu.

Glornir uzun adımlarla açıklığa doğru yürüdü, *brynja*'sı güneş ışığında parlıyordu. "Yüz fersah ötedeki *vaesen*'e bile burada olduğumuzu ilan etmeye mi çalışıyorsunuz?" diye kaşlarını çattı. "Kalkın ayağa. Gidiyoruz."

Kamp yeri birden hareketlendi. Torvik ayağa fırlayarak Varg'a elini uzattı.

"Hadi kardeşim, tembel kurda kuzu yok," dedi sırıtarak.

"Tembel değilim," dedi Varg ama ayağa kalkarken Torvik'in az önce ona kardeşim demesini düşünüyordu. Kafası tüm yaşamları boyunca ona kardeşim diyen Frøya'nın anılarıyla doldu. Tek arkadaşı, güvenebileceği tek kişi o olmuştu, artık yoktu. Ona kardeşim diyen Torvik, Frøya'yı hatırlatmıştı. Şimdi içinde çelişkili duygular vardı. Bir yanı, kız kardeşine karşı yerine getirilmemiş yeminin kendisine hatırlatılmasıyla suçluluk duyuyordu. Bir yanı ise bundan hoşlanıyor, sanki bu çetin dünyada artık yalnız değilmiş gibi hissetmesini sağlıyordu.

Varg kampın dağıtılmasına, teçhizatın ve kamp malzemelerinin paketlenip çiftlikten aldıkları üç midilliye yüklenmesine yardım etti. Güneş dünyanın kenarını tırmalarken yola çıktılar. Torvik ve diğer izciler, Glornir ve Kan Yeminliler'in önünde dağ eteklerine doğru ilerleyen Edel'i takip ediyordu. Gölgelerin uzun ve karanlık olduğu ormanlık tepe boyunca Varg kalkanını sırtına asmış, mızrağı elinde yürüyor, Kan Yeminliler, Varg'ın hem önünde hem de arkasında dağınık bir hat halinde ilerliyordu. Ağaçlarla örtülü tepeler ve gölgeli karanlık vadiler, güneş dolu çayırlar ve arazide mücevher kabuklu yılanlar gibi kıvrılıp ışıldayan nehirler diyarında ilerliyorlardı. Varg, engebeli çayırlardan oluşan bir yamaca çıkıp ağaçları arkasında bırakırken yeni doğan güneş parlamaya başladı. Gemiden ayrılıp terk edilmiş çiftliği geride bırakalı sekiz gün olmuştu, şimdi ufku dolduran Boneback Dağları, alabildiğine yüksek ve genişti. Karla kaplı zirveler kadim, devasa bir devin beyaz saçlarına ve sık ormanlarla kaplı çamların koyu yeşil yamaçları, omuzlarındaki yosun kaplı bir pelerine benziyordu. Onlar kuzeye doğru ilerle-

dikçe günler uzuyor ve yıl, gün ışığının karanlığı bir ay boyunca uzak tutacağı yaz gündönümüne yaklaşıyordu.

Uzakta, Edel ve kurt köpeklerinin izcilere önderlik ettiğini, bir nehri geçip ötedeki ormanlık alanda gözden kaybolduğunu gördü. Glornir, Vol ile yürüyordu. Yeşil çimenlerin, mor fundaların arasından geçerek hızını artırdı, onlara yaklaşırken Vol'ün çenesini hareket ettirerek Glornir'e doğru eğildiğini gördü.

"Şimdiye kadar bize ulaşmış olması gerekirdi," dedi Vol, rüzgâr sözcükleri Varg'a taşıdı. Glornir uzun baltasının sapını baston gibi kullanarak yoluna devam etti, yanıt olarak hiçbir şey söylemedi.

"Onu *aramalıyız*, Helka'nın zamparasıyla Boneback'e girmemeliyiz," dedi Vol daha yüksek sesle.

Glornir ona baktı. "Biz Kan Yeminlileriz, paralı savaşçılarız. İşimiz bu." Gri sakalını çekiştirdi. "Ben de onun için endişeleniyorum ama Vigrið büyük bir yer, nereye bakacağımızı bilmiyoruz. Bizi bulması gerekecek. Yolumuzu, kaldığımız yeri gizlemedim..."

Varg güneşte kurutulmuş çimenlerin üzerinde kaydı, yer tozluydu, doğrulurken Glornir ve Vol dönüp ona baktılar.

"Ne?" dedi Glornir.

Varg, yanlarına ulaşana kadar hızını artırdı.

"Bahsettiğim *akáll*," dedi.

"Hayır," dedi Glornir. "Belki bizden biri olmak için gereken niteliklere sahip olduğunda ama o zaman şimdi değil." Varg'a ters ters baktı. "Bunu sana açıkladım. Bana tekrar sorma."

İçinde bir öfkenin kabardığını hisseden Varg ağzını açtı. Yeminini ve kız kardeşini onurlandırmak, intikamını almak istiyordu. Uyanık olduğu her an bunu düşünüyordu ve bu, onun için acil bir *ihtiyaçtı*.

"Yapma," dedi Vol, elini kaldırarak. O da Varg'a baktı ama onun gözlerinde Glornir'in öfkesi yoktu. Aksine merhamet gördü. Sendeleyerek geri çekildi, başını öne eğerek tek başına

yürüdü. İçindeki öfke kıpırdanarak hüsran alevini körükledi. Uyuyan bir demirci ocağı gibiydi, külün altındaki sıcak köz, körüklerden üfleyecek yeni bir havayla parlamayı bekliyordu.

Belki zamanı gelir, diyorsun. Fakat o zaman ne zaman gelecek, eğer gelirse? Benim için hiçbir şey ifade etmeyen bir görev için kalan az zamanımı boşa mı harcıyorum? Mevkibeyi Helka'nın insanlarından bana ne? Onları hiç tanımıyorum, hiç umursamıyorum, diye düşündü. Boğazına bir yumru oturdu. *Frøya, umursadığım tek şeydi.*

Arkasında sesler duyunca döndü ve Skalk'ın, Olvir ve Yrsa'yla çayırda uzun adımlarla ilerlediğini gördü. Gözlerinden akan yaşları sildi ve iradeli bir hareketle içinde fokurdayan duyguyu ruhunun derin karanlık köşelerine itti.

Bir Galdurman, dedi zihninde bir ses. *Akáll yapabilen biri...*

Skalk, Varg'ın gözlerini üzerinde hissetmiş olmalı ki ona döndü, Varg da bakışına karşılık verdi.

Varg bu kez kafasındaki o ısrarlı sese susmasını söylemedi.

BÖLÜM OTUZ BEŞ

ORKA

Orka, *The Dead Drengr*'in avlusuna girdi. Üzerindeki yağmur bulutları aralanmış, yırtık pırtık flamalar gibi gökyüzünde dalgalanıyorlardı. Şafak dünyaya sızarken gölgeler uzayarak soldu, havada sessiz bir durgunluk vardı. Arkasında suya daldırılan küreklerin sesini duydu, kurtardığı çocuklar kürek çekiyorlardı. Bir at ahır kapısının üzerinden ona bakıp kişnedi. Orka bir eli *seaks*'ında diğeri bel çukurundaki kınında, saz çitin kıvrımını takip etti. Meyhaneye açılan bir kapı vardı. Orka oraya ulaştı ve durup bir an dinledi. İçerden gelen boğuk sesleri duyabiliyordu. Yavaşça mandalı kaldırıp kapıyı biraz araladı. Aralıktan ışık sızıyordu, sesler yükseldi. Bir meyhanedeki genel muhabbet uğultusu, sarhoşların şarkısı... Orka dolapları olan küçük bir oda, sönmeye başlayan toprak bir fırın, bardaklar, tahta tepsiler ve tabaklar olan masalar ve raflar görüyordu. Bıçaklar ve yarı doğranmış et parçaları. Uzak taraftaki bir kapı meyhaneye açılıyordu. Orka masaları ve sandalyeleri, oturan ve konuşan insanları gördü.

Küçük odaya adım attı, mandalın açık kalmasına dikkat ederek kapıyı arkasından çekti. Etrafına bakındı ve çatı katına çıkan bir dizi ahşap basamak gördü. Meyhaneye bir kez daha baktı. Kimse onu duymamıştı. Tekrar basamaklara baktı.

O çatı katında biri olup olmadığını öğrenmem gerekiyor,

diye düşündü. *Meyhaneye girdikten sonra arkamda bir düşman olmasını veya tek çıkışı kapatmasını istemem.*

Merdivene doğru yürüdü, çatı katına çıkana kadar her basamağı test ederek ağırlığının oturmasına izin verdi ve dikkatlice yukarı tırmandı. Oda boş ve karanlıktı, pencere yoktu, sadece yakın zamanda söndürülmüş bir meşalenin parıltısı hâlâ odaya sızıyor, kalın çatıdan su damlıyordu. Ayağa kalkıp derin bir nefes aldı. Aşağıdaki meyhane büyüklüğünde bir odaydı, kirişleri çaprazlama yapılmış ve üzerlerini örümcek ağları sarmıştı. Yerdeki alanda çok sayıda küçük saz şilte, havada yoğun bir idrar ve dışkı kokusu vardı. Orka tam dönecekti ki gözüne bir şey takıldı; kendisine en yakın duran şiltenin samanlarının arasında kaybolmuş bir deri parçası. Uzanıp çekti, elindeki nefesini kesti.

Kopuk bir deri kordonun ucunda sallanan küçük, tahtadan oyulmuş bir kılıçtı.

Kalbi göğsünde bir davul varmışçasına güm güm atıyor, midesi bulanıyordu.

Evlerinde birlikte geçirdikleri son gecede, onu Breca'nın boynunda gördüğünü hatırladı. Breca'nın Virk'ün ölümüne kızmasına, kılıç ustalığını öğrenmek istemesine, birlikte oturup yedikleri yemeğe dair bir dolu anı zihninde canlandı. Thorkel doğru yoldan, doğru seçimlerden bahsetmişti. Vahşi bir duygu patlaması hissetti, boğazı düğümlendi ve gözlerinden yaşlar aktı.

O buradaydı. Breca'm buradaydı. Canlı.

Bir umut yeşerdi.

Şimdi nerede? Onu nereye götürdüler? Ondan ne istiyorlar?

Bundan sonra ne yapacağını, önündeki seçenekleri düşündü.

Bazen hiçbir seçenek olmuyor. Kendi seçimimiz olmayan bir akıntıda sürükleniyoruz.

Dişlerini, çenesini sıktı.

Akıntı ben olacağım. Yönü ben çizeceğim.

Döşeme tahtalarının arasından, aşağıdaki meyhanede atılan sessiz kahkahalar süzülüyordu. Orka göğsünde kabaran duyguyu bastırdı. Gözlerini kırpıştırarak yaşları savuşturdu. Tahta kılıcı, parmak boğumları bembeyaz olana kadar sıkıp elini yumruk yaptı.

Yüreğini yumruk yaptı.

Döşeme tahtalarına baktı, çatlakların arasından aşağıdaki odanın ışığı, sesler ve kahkahalar sızıyordu.

Drekr. Oğlumu çalanlar. Kocamı öldürenler. Onların ölümü ben olacağım.

Kolyeyi ve kordonu kemerindeki bir keseye tıkıştırdı. Sonra döndü, dikkatlice merdivenden aşağı, küçük odaya indi. Meyhaneye bakan kapıya doğru yürüdü.

Barın arkasında kır saçlı ve kelleşmiş bir adam duruyordu. Sakalını bronz bir halkayla bağlamış, sürahilere bira dolduruyordu. Meyhanedeki masaların çoğu boştu, girişe yakın, kepenkli bir pencerenin altındaki bir masada, kadınlı erkekli altı ya da yedi kişi vardı ve hepsi aşık atma* oynuyordu. Yanmış adam da yanlarında oturmuş, kemikler fırlatılırken gülümsüyordu. Yüzü ince ve köşeli, ağzı geniş, üst dişleri dudaklarının örtemeyeceği kadar uzundu.

Orka'ya daha yakın duran bir kadının yüzü odaya, sırtı Orka'ya dönüktü. Uzun boyluydu, pamuklu bir tunik giymişti, kemerinde balta ve *seaks* asılıydı. Bakışları masaya sabitlenmişti. Masada, kafa kafaya verip derin bir sohbete dalmış iki kişi oturuyordu; başka bir adam, sırtında kalkanı, üstünde zırhı olan siyah saçlı bir savaşçı, arkalarında duruyordu. Oturanlardan biri, kartal kanadı biçiminde bir broşla tutturulmuş güzel bir pelerin giymişti, yünlü kukuletalarını yukarı çekmişlerdi ve yüzleri gölgedeydi. Masadaki diğer adam iriyarı ve hantaldı,

* Koyunların ve keçilerin arka bacaklarında bulunan dört yüzlü kemikle oynanan, kadim çağlardan günümüze göçebe toplumlarda çok sık karşımıza çıkan bir tür zar atma oyunudur. Aşık atmak deyimi de buradan gelir. (ç.n.)

omuz ve sırt kasları öyle kalınlaşmıştı ki boynu yokmuş gibi görünüyordu. Yakasında ve göğsünde çarpana dokuma işlemeler olan koyu renk bir tunik giymişti; kuzguni saçları sımsıkı toplanmış, örülmüştü. Siyah sakalında gümüş halkalar vardı, kalın kaşlı ve keskin hatlı yüzü yakışıklıydı ya da pençe izleri olmasaydı öyle olabilirdi. Alnından çenesine kadar inen dört keskin çizik yüzünü ve ağzını çarpıtmıştı. Yaraların tazeliğine, dikişlere ve kabuklanmalara bakılırsa yeniydiler.

Orka odaya girdi, kadın muhafızı saçından kavrayarak geriye doğru sürükledi, *seaks*'ını kadının boğazına sapladı, bıçağı çekerken kıkırdakları ve etini kesti. Kadın kuş gibi çırpınarak savruldu, patlayan atardamarından kan fışkırırken ağzından bir tıslama ve gurultu çıktı.

Orka'yı önce bardaki adam gördü, ağzı bir karış açıldı, donakalmış bakarken sürahinin kenarından dökülen bira, barın üzerinde birikti.

Sandalyeler gıcırdarken, aşık oyunu masasından bağırışlar yükseldi ve deriden sıyrılan çeliğin hışırtısı duyuldu. Daha yakın masadaki kukuletalı şahıs önce Orka'ya, sonra elindeki kanlar içinde kalan kadına baktı. Ayağa kalkıp tökezleyerek geri çekildi. Sandalyeler devrilirken kukuletası açıldı ve ortaya genç, siyah saçlı ve mağrur yüzlü bir adam çıktı.

Orka onu limandan hatırladı.

Helka'nın oğlu Hakon.

Arkasındaki zırhlı *drengr* öne çıktı, kalkanı sırtından indirerek eline aldı ve kılıcını çekip Hakon'un önünde durdu.

"Bu o, işte o. Sorular soran kişi," diye bağıran yanmış adam, Orka'yı işaret ediyordu. Etrafındakiler silahlarını çekerek yayıldılar.

Yüzü yaralı adam hâlâ sandalyesinde oturuyordu, kaşlarını çatarak Orka'ya döndü.

"Az önce bıçakladığın kişi benim arkadaşımdı," diye homurdandı, rahatsız edici bir sesle.

Orka ölmek üzere olan kadını saçından tuttu, *seaks*'ını kapitone tuniğine sildi ve yere bırakırken kemerindeki baltayı kaptı.

"Bunu tanıyor musun?" dedi Orka, yaralı adamın görmesi için *seaks*'ı kaldırarak.

Adam gözlerini kırpıştırdı ve bir eli yüzüne gitti. Ağzı, bir zamanlar gülümseme sayılabilecek bir ifadeyle kıvrıldı.

"Öyleyse sen Drekr'sin," diye soludu Orka.

"Senin erkeğin miydi?" diye sordu Drekr, gözlerini *seaks*'tan ayırmadan yavaşça ayağa kalktı. Orka'dan daha uzun ve daha yapılıydı, bu karanlık meyhanede gökyüzünü kapatacak kadar iri görünüyordu. Kemerinden sarkan bir balta vardı. "İyi dövüşçü, senin adam. Ama onu şişlediğimde domuz gibi cıyakladı."

"Oğlum nerede?" diye gürledi Orka, odaya doğru ilerliyordu. Öfkesi akkor bir alev gibi uzuvlarını yakıyordu.

Hakon'u koruyan *drengr*, prensi arkasına doğru yönlendirmeye çalıştı ama Hakon savaşçıyı ileriye, Orka'ya doğru itti.

"Öldür onu," diye haykırdı Hakon. *Drengr* omuzlarını silkti, kalkanını kaldırdı, kılıcının ucu kalkanın çerçevesinin üstünde, Orka'yı karşılamak için adım attı. Orka'nın Drekr ve Hakon'a giden yolunu kapattı.

Drengr ileri doğru hızlı bir adım atıp, engerek gibi kalkanın kenarının üzerinden kılıcını kaldırdı, kılıç yüzünün yanından tıslayarak geçerken Orka dizlerini büküp baltasını kaldırdı. Balta vınlayarak uzadı, *drengr*'in kalkanına çengel attı ve savaşçıyı kendine doğru çekti. Sendeleyen *drengr* kılıcını Orka'nın kafasına savurdu ama Orka eğilerek araya girdi ve savaşçının yan tarafına *seaks*'ını öyle sert sapladı ki demir perçinli halkalar paramparça oldu. Bıçağı derinlere iterken yumruğunun üzerine kan sıçradı. Bıçağı çevirdi, *drengr*'in soluğu kesildi ve kasıldı. Orka onu itti, adamın üstüne düştüğü masa çatırdayıp parçalanarak çöktü.

Hakon bağırdı.

Aşık kemiği masasındakiler, altı ya da yedi kişi, Orka'ya

saldırdılar, yanmış adam bağırarak arkalarında dolaşıyordu. Barmen barın üzerinden atlayarak *seaks*'ını çekti. Kapı açıldı, gün ışığı sokaktan gelen iki muhafızla birlikte diğer *drengr*'leri aydınlattı.

Drekr baltasını avucuna aldı, yüzünde yarı gülümseme, yarı hırıltı vardı. Bir sandalyenin etrafından dolandı.

Orka ona doğru koştu. Adamın savurduğu baltadan eğilerek kurtuldu, omzuyla göğsüne çarparak onu yerden havalandırdı ve boş bir masaya fırlattı. Masa paramparça olurken kıymıklar havaya uçuştu. Orka, sendeleyerek baltasını adamın yüzüne doğru savurdu ama adam yuvarlandı ve balta çatırtıyla tahtaya çarptı. Solunda bir hareketlenme oldu. İçeri koşarak bir kadın girdi. Orka baltasını masadan çekip döndü, *seaks*'ıyla kendisini devirmek isteyen kadının kolunu kestiğinde bir çığlık duyuldu. Baltasını kadının gövdesine saplayıp kaburgalarını kırdığında bir çığlık daha geldi, Orka kadını da beraberinde sürükleyerek tekrar döndü. Birinin *seaks*'ı kadının kafasına çarptı, bir çıtırtı duyuldu. Darbe Orka'ya yönelikti, yüzüne kan ve kemik fışkırdı. Orka yere yığılan kadını tuttu, iki eliyle havaya kaldırdı; arkasındakilerin arasına fırlatarak onları hızla geriye, kepenkli pencereye doğru savurdu. Tahtalar parçalanıp onlar sokağa dökülürken içeriye gün ışığı doldu.

Orka'nın sırtına bir darbe indi, *brynja*'sının parçalanan halkalarının sesi geldi, ateş gibi yandığını hissederek öne doğru sendeledi. Bir sandalyeye takıldı, düşerken büküldü, başının olması gereken yerde ıslığa benzer bir ses duydu. Drekr baltasını sallayarak arkasında duruyordu. Barmen de oradaydı, *seaks*'ıyla ona saldırdı. Orka yuvarlanarak baltasını savurdu, adamın ayak bileğine geldiğini hissetti. Bir çığlık duymasıyla barmen düştü. Orka harap bir masayı tekmeyle iterek Drekr'in baldırlarına çarptı. Adam hırlayarak masayı baltasıyla parçalara ayırıp Orka'nın peşine düştü.

Orka güçlükle uzaklaştı, kendini barın üstüne çekerek, sır-

üstü atlayıp Drekr'in ıslık çalarak savrulan baltasından kurtuldu, dönerek sapladığı *seaks*'ın hedefini bulduğunu, yünü ve eti kestiğini hissetti.

Drekr bir çığlık attı. Orka üstüne atladığında ikisi geriye doğru tökezlediler. Drekr bir masaya takıldı, sonra kırılan pencereden aşağı düştüler. Orka ve Drekr çamurlu sokakta birlikte yuvarlanırken insanlar bağırarak yoldan çekildiler. Orka üste çıktı ama baltalı kolu Drekr'in altına sıkıştığından, onu bıçaklamak için geri çekildi. O kadar yakındılar ki birbirlerinin suratlarına tükürerek hırladılar.

"*Oğlum* nerede?" diye kükreyen Orka, *seaks*'ını kaldırdı.

Drekr ona kafa attı. Orka'nın gözlerinde beyaz bir ışık patlaması oldu, gücü tükendi, uzuvları aniden gevşedi. Adam onu üzerinden itip caddenin karşısına yuvarladı. Orka kan tükürerek dörtayak üzerinde yükseldi, Drekr'in vücudundaki yaradan kan damlayarak doğrulduğunu, ona doğru uzun adımlarla yaklaştığını gördü. Sırtındaki boydan boya yara nedeniyle sendeledi, düşürdüğü baltayı ve *seaks*'ı güçlükle yerden aldı. Ayağa kalkmayı başararak adama hırladı.

Drekr gülümseyerek baltasını avucunun içine aldı. Thorkel'in tercih ettiği türden bir uzun balta değildi ama yine de Drekr'in onu uzun bir değnek gibi iki eliyle kavrayabileceği kadar uzun bir sapı vardı.

Yanmış adamın da içlerinde olduğu bir sürü insan meyhaneden fırlayarak Orka'ya doğru koştu.

"O *benim*," diye hırladı Drekr.

Herkes yavaşladı, Orka ile Drekr'in etrafında geniş bir halka oluşturdular. Sokaktaki diğerleri de onlara katıldı, çevre binalardan çıkanlar kalabalığı artırdı. Orka bağırışlar duydu, bahis konan sikkeler şıkırdadı. Toplanan kalabalığın arasında, yanında *drengr*'iyle Hakon'u gördü.

"Oğlum nerede?" diye homurdandı Orka, Drekr'e yaklaştı.

"Gitti," dedi Drekr omuz silkerek. Orka onun üzerine yürü-

dü ve baltasıyla sol gösterip yana adım atarak *seaks*'ını uzattı. Drekr baltasıyla hamleyi karşılarken çeliklerin çarpışması duyuldu. Drekr karşılık veremeden Orka menzilinden çıktı. Bir süre birbirlerinin etrafında döndüler, ölçtüler, biçtiler. Drekr'in ayak hareketleri ve dengesi iyiydi. Böylesine iri bir adam için etkileyiciydi ama Orka'nın iki silahı varken onun bir silahı vardı ve o yün giymişti, Orka ise zırhlıydı.

Cevabı gerekirse onun etinden kazıyacağım, bana Breca'nın nerede olduğunu söyleyecek.

Sonra tekrar harekete geçti, sağanak gibi yağdırdığı vuruşlardan iki silah görünmüyordu. Kıvılcımlar çakarken Drekr geri çekilmeye başladı, hem savunma yapıp hem vurduğu baltasını kısa bir asa gibi kullanıyordu. Orka gözlerini onun gözlerine dikmiş; eğiliyor, bıçaklıyor, canını almaya çalışıyordu. Karşılıklı hamleler, yumruklar, saldırı ve savuşturmaların ardından ikisi de nefes nefese birbirlerinden uzaklaşıyorlardı. Orka bacağında, dizinin altında bir ağrı hissetti ve baktığında, bacak sargısına sızan kanı gördü. Ağrı birkaç dakika sonra geldi, zonkluyor, yanıyordu.

Umursamadı.

Drekr gövdesi boyunca kırmızı bir çizikle, omzunda bir başka yarayla, tuniği yırtılmış ve sarkık halde ona kaşlarını çattı. Orka bir an omzundan göğsüne uzanan bir dövme gördü, çenesini açmış ve dişlerini çıkarmış, kıvrım kıvrım gövdesiyle bir yılan.

Adam ona doğru uzun adımlarla yürüdü ve Orka baltasını havada, *seaks*'ını aşağıda tutarak onu karşılamak üzere harekete geçti. Drekr kendi baltasının sapıyla Orka'nın üstten indirdiği baltayı yakalarken tahtalar *takırdadı*, bileğini çevirince baltasının ağzı Orka'nın önkolunu kesti ve balta elinden fırladı. Orka aynı anda *seaks*'ını adamın karnına saplamaya çalıştı ama adam bir şekilde yana döndü, bıçak havaya saplanıp ancak tuniğini sıyırdı. Drekr yaralı bacağına kısa, sert bir tekme atınca Orka

sendeledi, tek dizinin üzerine çöktü. Adam anında arkasına geçti, baltasının sapını boğazına geçirerek sıkmaya başladı.

Orka boştaki eliyle baltanın sapını kavradı, *seaks*'ını Drekr'in etine denk getirmeye çalışarak çılgınca arkasına savurdu ama sadece havayı kesebildi. Gözlerinin önünde siyah noktalar uçuşuyordu.

"İyi dövüşüyorsun," diye homurdandı Drekr. Kollarındaki kaslar bir çuvalın içindeki yılanbalıkları gibi gerilip şişmişti. "Ama artık işin bitti. Ruhlar âlemine yolculuğa çıkarken şunu bil. Oğlun dünyayı değiştirecek."

Baltanın sapını vahşi bir şekilde sıktı, Orka boynundaki kas ve tendonların yırtıldığını hissetti, her yanında yükselen bir sis perdesiyle görüşü bulandı. Kollarından bacaklarına kadar gücünü kaybediyordu, nefesi düzensizdi, yakıyordu.

Uzaklardan belli belirsiz sesler duydu. Bir boru çalıyor, toynaklar gümbürdüyordu, sonra bunların hepsi soldu, yok oldu.

Thorkel. Breca. Yüzleri zihninde canlandı, ikisi de ona hüzünlü gözlerle, suçlarcasına bakıyordu.

"*İntikamımı al*," diye fısıldadı Thorkel.

"*Bul beni*," diye yalvardı Breca.

Orka'nın içinde, derinlerde bir yerde, bir şeyler değişti, bilinci ve netliği bir çırpıda geri geldi. Damarlarındaki kanın köpürdüğünü, öfkesinin sıcaklık değiştirerek vücudunu birden soğuttuğunu, ateş ve buzun birbirine karıştığını hissetti. Kaslarını bir güç dalgası kapladı, görüşü ve duyuları daha keskin bir şekilde hızla geri döndü.

Boru daha yüksek sesle çalıyor, birileri emirler yağdırıyor ve ayaklar yere çarpıyordu.

Boğazını ezen balta sapını bıraktı, Drekr'in sapı tutan yumruğunu kavrayarak hızla çektiğinde bir kemik çıtırtısı hissetti. Parmaklardan biri kırılmıştı.

Arkasından gelen hırlamayla Drekr'in tutuşu gevşedi. Orka bir anda kendini kurtardı, ileri atıldı, eğilip dönerek *seaks*'ını

savurdu. Drekr tökezleyerek uzaklaştı, baltasını beceriksizce tutuyor, baldırından kan fışkırıyordu, başparmağının etrafındaki boğum morarıp şişmeye başlamıştı.

Orka çamurun içinde baltasını bulup ayağa kalktı.

"Bana oğlumun nerede olduğunu söyleyeceksin," diye hırladı, içinde vahşi bir nefret nabız gibi atıyordu. Drekr'i öldürmek, parçalamak, etlerini lime lime edip kafatasını yerden yere vurmak istiyordu.

Kalabalığın arasından bağırışlar ve çığlıklar duyuldu, Orka ve Drekr'in arasına önce bir adam, sonra diğerleri koştu.

Orka kalabalığın içinde, kukuletasını kafasına çeken ve dönerek koşan Hakon'u gördü. İleriye baktı, caddede yürüyen bir *drengr* bölüğü vardı, kalkanları hazır otuz kırk savaşçı, mızraklarını kalkanlarına sabit bir tempoda vurarak ilerliyorlardı. Bir savaşçı, arkalarından boru çalarak geliyordu.

"Bundan kurtulmana izin veremem," dedi Drekr. "Aklım bana, senin başıma bela olacağını söylüyor." Bir işaretiyle adamlar, meyhanenin içindekiler ve dışarıda nöbet tutan ikisi kalabalığın arasından çıktı. Hepsi ona doğrultulmuş *seaks*, sopa ve baltalardan oluşan sıkı bir çember halinde Orka'ya yaklaştılar.

Orka ayağa kalkıp yavaşça dönerek onlara kükredi.

"Önce kim ölmek ister?"

Toynak sesleri duyuldu ve kalabalığın arasında bir at belirdi. Kişneyip yeri dövdü, insanları yararak yaklaşmaya başladı. Binicisi, Orka'nın etrafını saran muhafızlardan birini bıçakladı, adam çığlık atarak yere düşerken at çemberin içine daldı. İkinci muhafız, biniciyi aşağı indirmek için sopasını kaldırdı ancak birden ortaya çıkan ikinci bir at hızla adama çarpıp onu havalandırarak uzaklaştırdı.

"Hadi," diye bağırdı ilk binici, eyerinin üstünden eğilmiş, Orka'ya el sallıyordu.

Orka gözlerini kırpıştırdı, beynini saran kırmızı pus, adamın kim olduğunu tanıyacak kadar açıldı.

"Hadi," diye tekrar haykırdı Lif. Atını hiç yavaşlatmadan Orka'nın zırhını ensesinden yakalayarak yukarı kaldırdı ve birlikte hızla onları saran çemberi yardılar, yüzü yanmış adam tökezledi. Orka, Lif'in koluna sarılarak sıçrayıp kendini eyerin arkasına attı. Onları bütün gücüyle Mord takip ediyordu.

Çamur içindeki sokakta at sürdüler, önlerine çıkan insanlar kaçıştı ve sonra Lif, bir ara sokağa sapmak üzere atının yularını çekti.

Orka dönüp arkasına baktı ve orada durarak onu izleyen Drekr gözüne çarptı. Adam bir zafer edasıyla baltasını kaldırırken Orka sokaklarda kayboldu.

BÖLÜM OTUZ ALTI

VARG

Varg duraksayıp alnındaki teri sildi. Etraflarındaki arazi, yolculuklarının son birkaç gününde yumuşak tepeler ve çayırlardan keskin yokuşlara ve kıvrımlı vadilere doğru değişmişti. Kayalarla dolu dik bir dağ geçidine tırmanıyor, Kan Yeminliler arkasında uzun bir sıra halinde uzanıyordu. Önünde, Glornir ve Vol birlikte tırmanırken onların da ötesinde Torvik, Edel ve diğer izcilerin bu kurumuş nehrin ağzına ulaşıp çam ormanlarının arasında kayboluşlarını ancak görebiliyordu. Edel'in iki kurt köpeği dağ geçidinin kenarında durmuştu, biri Edel'e bakarak havlıyor ve kuyruğunu sallıyordu. Varg'ın anladığı kadarıyla geçidin ağzının ötesinde düz bir arazi uzanıyordu.

En azından, beklentisi buydu.

"Kıpırda, Varg Kafası Yok," diye seslendi Røkia. "Yoksa bir kartalın üzerine çullanıp yolun geri kalanında seni taşımasını mı bekliyorsun?"

"Perişan ayaklarım tam olarak bunu diliyor," diye mırıldandı Varg, su toplayan ayak tabanları zonkluyordu. Omuzlarını kıpırdatarak sırtındaki kalkanı silkti, acıtan deri kayışı biraz kaydırdı. Mızrağını bir değnek gibi kullanarak yoluna devam etti. Berrak gökyüzüne ve yaz güneşine rağmen, Boneback Dağları'na doğru yükseldikçe sıcaklık gözle görülür şekilde düşüyor ve vücudundaki ter buharlaşıyordu. Varg giderek kurumuş bir

şelalenin eğimini andıran nehir yatağının kenarına tırmanmayı başardı, önüne baktı. Açık, kayalık bir alan ve ardından karaltı gibi uzun boylu ağaçlar gördü, havada yoğun bir reçine kokusu vardı.

Bir homurtuyla birlikte, arkasında kayan kayaların sesini duydu; Sulich'in tökezlediğini, ayakları kayarken uzun savaşçı örgüsünün çılgınca sallandığını gördü. Varg mızrak sapını uzattı, Sulich dengesini sağlamak için onu tuttu. "Sıkı tutun," dedi Varg ve Sulich'i yokuşun geri kalanından yukarı ve kenara çekti.

"Teşekkür ederim," dedi Sulich düz zemine tırmanırken.

"Ben de özür dilerim," dedi Varg. "Liga'da sana hakaret ettiğim için. Savaş teçhizatı konusunda." Varg'ın içini kemiren bir meseleydi bu ama Sulich'e her baktığında savaşçı onu görmezden geliyor ya da kaşları herhangi bir konuşmadan caydıracak şekilde çatılıyordu.

Sulich ona baktı. Uzun, değer biçen bir şekilde bakarken kaşlarını hafifçe çattı.

"Ben... *köleydim*," diye devam etti Varg. "Hayatım boyunca köle olarak yaşadım. Bu savaşçı yolu benim için büyük bir muamma. Sana hakaret etmek istemedim."

Sulich bakışlarını üzerinde tuttu, sonra kısaca başıyla onayladı.

"Bu konu kapanmıştır," dedi.

"Teşekkür ederim," dedi Varg.

İkisi ayağa kalkıp ağaçlara baktılar. Bu kasvetli karanlıkla ilgili bir şey Varg'ın tüylerini diken diken etmişti. Hava daha soğuktu, Varg derin nefesler alırken havayı göğsünde hissediyor, ağaç kabuklarındaki kırağı parçalarının parıltısına bakarken nefesi buhar olarak çıkıyordu. Birlikte ağaçların içine doğru yola koyuldular. Çam iğneleriyle kaplı zemin süngerimsiydi, dondan sertti. Varg arkalarında homurdanmalar duydu, döndü ve Skalk'ın dağ geçidinin kenarına tırmandığını gördü. *Galdurman* durup beklerken Olvir ve Yrsa arkasında, geçidin üzerinde belirdi. Birlikte sessizce durmuş, ormana bakıyorlardı.

Varg bir karar verdi ve matarasından bir yudum almak bahanesiyle durup Sulich'in öne geçmesini bekledi. sonra Skalk ile iki muhafızının yaklaşmasını bekledi. *Galdurman*, Varg yanında aynı hızla yürürken ona baktı. Muhafız Olvir kaşlarını çatarak Skalk'a yaklaşırken Yrsa'nın gözleri çam ormanının gölgelerini tarıyordu.

"Kalkanın henüz tamamlanmamış," dedi Skalk birlikte yürürlerken. "Üzerinde kan lekesi yok."

"Kan Yeminliler'e kısa bir süre önce katıldım," dedi Varg. "Henüz onlardan biri değilim, yeminlerini etmedim."

"Hıı, demek işler böyle yürüyor," dedi Skalk, kendi kendine başını sallıyordu. "Bir demircinin ya da nalbandın yanında çıraklık yapmak gibi." Durdu, dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Ya da bir *Galdurman*'ın."

"Evet," dedi Varg.

"Peki benden ne istiyorsun?" dedi Skalk. "Sormak istediğin bir şey, ya da bir talep?"

"Doğrudan sadede geliyorsun," dedi Varg, damarlarında korku ya da umut dolu bir ürperti vardı.

"Zaman boşa harcanmaması gereken bir hediyedir," dedi Skalk.

"O halde sadede geleyim," dedi Varg. "Bir *akáll* yapılmasını diliyorum. Bu benim için önemli."

"Hımm," dedi Skalk, çam ağaçlarının arasında yürürlerken başını iki yana sallıyordu. "Bu küçük bir şey değil. Kan Yeminliler'in bir *Seiðr Cadısı* var. Madem onlardan birisin ya da yakında olacaksın, neden ona sormuyorsun?"

"Çünkü zaman bir hediyedir, boşa harcanacak bir şey değil," dedi Varg. "Ve Glornir, ben onlara yemin edene kadar Vol'ün *akáll* yapmasına izin vermeyecek."

"Öyleyse yemin et."

"Glornir hazır olmadığımı söylüyor. Üstelik belirlenmiş bir tarih yok. Bir gün veya bir yıl olabilir. Ya da hiç olmayabilir.

Glornir beni hazır gördüğünde söyleyecek," dedi Varg, dudaklarını acı bir şekilde büktü.

"Oysa zaman akıp gidiyor," dedi Skalk, başıyla onaylayarak.

"Hem de büyük bir hızla. Yeminler bizi bağlar, bizi yönlendirir, değil mi?"

"Öyle," dedi Varg, sesi titriyordu.

"Senin için bu *akáll*'ı icra yapabilirim ama bir bedeli olacaktır. Her şeyden önce, Kan Yeminliler'deki yerini kaybedeceğinden şüpheleniyorum. Glornir'in... sabırsızlık göstermene olumlu bakacak bir adam olduğunu sanmıyorum."

"Sabırsızlık değil," dedi Varg. "Bir yeminin yerine getirilmesi."

"Evet, senin için önemli ama Glornir için," diyerek omuz silkti Skalk. "İnan bana, bunu yapmana o kadar iyi bakmayacak. Daha ileri gitmeden önce bunu anlamalısın."

Varg başıyla onayladı, yavaşça nefes verdi. "Farkındayım," dedi.

"Ayrıca, seni Kan Yeminliler'den koparacağını bildiğim halde bu *akáll*'ı yaparsam, Glornir büyük olasılıkla bana da pek nazik davranmayacaktır. Bunu istiyor muyum, bir düşünmeliyim. Glornir ve Kan Yeminliler, Kraliçe Helka'nın müttefiki ve bu görev onun için önemli."

"Bu bizden başka kimseyi ilgilendirmez," dedi Varg.

"Çok... safsın," dedi Skalk.

"Ödeyebilirim," dedi Varg, eli kemerindeki sikke kesesine giderken.

"Elbette karşılığını almak isterim. *Akáll* kolay bir şey değil ve bedeli vardır," dedi Skalk, Varg'a, para kesesine bakıyordu. Kaşlarını çattı. "Parana ihtiyacım yok ama ödemenin başka yolları da var. İhtiyacım olduğunda ödemek üzere bana borçlanabilirsin. Bir yemin karşılığında. Kan yemini."

"Anlıyorum," dedi Varg.

"Bana şimdi cevap verme," dedi Skalk. "Bir anda karar ve-

rilemeyecek kadar büyük bir şey. Bir düşün, belki tekrar konuşuruz. Ne dersin?"

Varg başıyla onayladı. Yemininin ağırlığı üzerine çökmüştü, kız kardeşini onurlandırma ve intikamını alma ihtiyacı her geçen gün daha da ağır basıyor, ruhunu kemiriyordu. Skalk'ın bilgece konuştuğunu biliyor, ayrıca bu adama ya da herhangi birine borçlu olma düşüncesinden hoşlanmıyordu. Fakat içten içe başka seçeneği olmadığını da biliyordu. Derin bir nefes aldı.

Duraksadı.

Etrafında bir şeyler değişmişti. Havada ters giden bir şey, işlenmemiş demir kadar ağır bir sessizlik vardı. Kuş cıvıltısı veya böcek uğultusu yoktu. Yavaşlayarak kaşlarını çattı, Glornir ile Vol'ün de önlerinde yavaşladığını, Sulich'in şefe ve *Seiðr Cadısı*'na yetiştiğini gördü. Hepsi yavaş yavaş yürüyor, etrafa bakıyor, gözleriyle ormanı tarıyorlardı.

İleride, ormanın derinliklerinden bir ıslık duyuldu.

Edel'den bir uyarı mı? diye düşündü Varg.

Bir kılıcın kınından ayrıldığını duydu, Yrsa bıçağını çekerek kalkanını eline kaydırdı.

Ormanın karanlığından biri belirdi. Glornir'e koşan Torvik. Aralarında sessizce konuştular.

Glornir elini havaya kaldırdı.

"Kan Yeminliler, buraya," diye seslendi.

Varg adımlarını hızlandırdı, Sulich'e katıldı. Savaşçı kalkanını sırtından indirmişti, diğer eli de kalçasındaki kılıcın kabzasındaydı. Varg içgüdüsel olarak kalkanını kavradı ve mızrağının ucundaki deri kılıfı çıkarıp kemerine soktu.

Røkia benimle gurur duyacak, diye düşündü.

"Neler oluyor?" dedi Skalk, onlara katılırken. Olvir ve Yrsa, ellerinde kalkanları ve kılıçlarıyla etraflarındaki karanlığı tarıyorlardı. Kalkanlarını sırtlarından ellerine alan Kan Yeminliler

ormanda koşarak onlara katılmaya devam ediyordu. Kısa sürede hepsi toplanmış, elliden fazla savaşçı Glornir'in arkasında dağınık bir hat oluşturmuşlardı.

"Göster bize," dedi Glornir genç izciye, Torvik dönüp onlara yolu gösterdi.

Başlarındaki Glornir uzun baltasını iki eliyle tutuyordu, hemen arkasındaki Vol'le birlikte sessizce yürüdüler. Skalk, Olvir ve Yrsa arkalarında uzun adımlarla ilerliyordu. Onların ardından Kan Yeminliler'in geri kalanı, kalkanları hazır, dağınık sıra halindeydi.

Varg, Sulich ve Røkia'nın yanında yürüyor, arkasından sert adımlarla Yarı Trol Einar geliyordu.

"Senin yanında gizli kalmak asla mümkün değil, Yarı Trol," diye Svik'in mırıldandığını duydu.

"Elimden gelenin en iyisini yapıyorum," diye homurdandı Einar.

Varg etrafına bakındı, derisi karıncalanıyordu. Çam ormanı tuhaf hissettiriyor, havaya yayılan hastalıklı bir koku Varg'ın burnuna sızıp genzine yapışıyordu.

Glornir yanından geçtikleri bir ağaca bakmak için yavaşladı. Varg üzerine bir rün kazınmış olduğunu gördü. Kabuktan aşağı özsu sızıyordu ve rün koyu renkli bir şeyle lekelenmişti. Görüntüsü bile Varg'ın tüylerini diken diken etmeye yetmişti.

Yürümeye devam ettiler, Torvik onları eski bir dere yatağından geçen bir patikaya götürdü. Yolun her iki yanında yükselen toprak yığınlarından, yosun ve likenle kaplı, bükülüp düğümlenmiş mafsallı uzuvlar gibi ağaç kökleri fışkırıyordu. Varg ileride gölgeler gördü, Edel yanında iki kurt köpeği ve birkaç izciyle birlikte ayaktaydı, diğerleri dere kenarındaydı ve hepsi aynı yöne bakıyordu.

Deniz suyunun çatlak bir gemi omurgasına sızması gibi,

Varg'ın içine korku sızdı. Etraflarında karaltı gibi kalın gövdeli ve gri kabuklu ağaçlar vardı. Dallarından, ayak bileklerine halat düğümlenmiş cesetler sarkıyordu. Erkekli kadınlı grup; mezbahalık domuzlar gibi bağlanmıştı, kolları gerilmiş, sanki yere ulaşmaya çalışıyormuş gibi sallanıyorlardı. İçleri parçalanmış, derileri yüzülmüş, leş yiyiciler etlerini didiklemişti. Gagalandıkları yerde göz çukurları koyu ve boştu; dudakları ve diller, paramparçaydı. Her cesedin altına, üstü sinek sürüleriyle kaplı iç organlar yığılmıştı.

Varg yirmi dört tane saydı.

Göğüslerinin etine rün oyulmuştu.

Varg midesinin bulandığını hissetti, kalabalığın arasından sıyrılıp eğildi ve yosun yeşili bir kıyıya kustu.

"Ne kadar olmuş?" diye sordu Glornir, Edel'e.

"Bir ay?" dedi Edel, kaşlarını çatmıştı. "Söylemesi zor, soğuk onları korumuş."

Edel'in izcilerinden bazıları mızraklarıyla sakatatı ayıklıyordu. Biri seslendi, önce bir çizme ve ardından bir *seaks* kını kaldırdı. Bir başkası bir kumaş parçasını mızrağıyla havalandırdı. Kartal kanadı biçiminde, altın renginde parıldayan bir broşla iğnelenmişti. Yrsa sinirle tısladı. Olvir, izcinin kaldırdığı pelerinin üzerindeki broşa ve ardından cesetlere bakarak oraya doğru uzun adımlarla ilerledi. Yüzü buruşmuştu ama Varg'ın onda gördüğü korku değildi. Kederdi.

"Onları tanıyordun," dedi Vol, Olvir'e. Soru sormuyordu. Kaşlarını çatarak Skalk'a baktı. "Onları *sen gönderdin*."

Glornir, Skalk'a baktı, ona doğru yürüdü. *Galdurman* mızrağının tutuşunu değiştirerek bir adım uzaklaştı.

"Bunlar Helka'nın *drengr*'leri," diye homurdandı Glornir. "Herhangi birini gönderemeyecek kadar yetersiz savaşçısı olduğunu söylemiştin."

İki adam uzun süre birbirine baktı.

"Savaşçılarından *daha fazlasını* kastetmiştim," dedi Skalk omuz silkerek. Glornir'in etrafından dolandı, cesetlerden birinin altında durup değneğiyle onu dürttü ve gövde dönmeye başladı. Ayak bileklerini bağlayan halat gıcırdayıp aşındı, sonra vücut bir yığın halinde yere düştü. Skalk değnekle onu ters çevirmeye uğraşırken homurdandı, çömelip gövdeye oyulmuş rüne baktı. Kaşlarını çattı.

"*Bannað jörð*," diye mırıldandı başında duran Vol.

Skalk ona baktı.

"Yasak bölge," dedi kadın.

Bu hoşuma gitmedi, diye düşündü Varg. Ağzındaki safrayı silip kasveti delmeye çalışan gözleri ile ağır ağır döndü.

Ayak sesleri duydu, Svik yanına geldi. Diğer tarafta Røkia vardı.

"İyi misin?" diye sordu Svik.

"Hayır," dedi Varg. "Korkuyorum."

"Korku iyidir," dedi Røkia. "Duyuları keskinleştirir, seni daha hızlı, daha güçlü yapar. Cesaretin demircisidir, düşmanlarını öldürmene yardım eder."

Svik kaşlarını çattı. "Oysa benim pantolonuma işeyip kaçmak istememe sebep oluyor," dedi. Sonra tekrar Varg'a baktı. "Hepimiz korkuyoruz." Omuz silkti. "Ama yine de savaşıyoruz, birbirimizin arkasını kolluyoruz. Biz Kan Yeminliyiz."

"Edel," dedi Glornir. "Cesetleri arayın. Bu alanı arayın. Kimi ya da *neyi* avladığımıza dair olabildiğince çok şey bilmek isterim."

"Tamam, şef," dedi Edel.

"Kan Yeminliler, harekete hazırlanın," diye seslendi Glornir, dallardaki kargaların kanat çırparak çığlık atmasına sebep oldu. Glornir önce Skalk'a, sonra Vol'e, ardından arkasında toplanan

Kan Yeminliler'e baktı. "Bize gerçeğin tamamı söylenmedi, bu açık ama fark etmiyor. Biz Kan Yeminlileriz ve buradayız. Burada gizlenen her neyse, bu tepeleri onlardan temizleyip paramızı hak edeceğiz."

Edel ve izcileri cesetleri indirip inceledikten sonra araziyi tararken sessizce beklediler. Kadın kısa süre sonra karanlığın içine doğru bir yol işaret etti. Glornir, elini kaldırırken Skalk'a son bir kez ters ters baktı, ardından Edel ve kurt köpekleri ile Kan Yeminliler'in peşine düştü. Varg, dallardan indirilip ağaçların altına yığılan cesetlere baktı. Olvir'in ayakta, ilk indirilen cesetten gözlerini ayıramadığını gördü. Skalk'ın emriyle onları takip eden *drengr* Olvir'in yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

ORKA

Lif, kavisli kemikten bir olta kancasını sırtındaki deriye ve ete saplarken Orka homurdanarak boynuzdan bir yudum bal şarabı içti.

"Üzgünüm," diye mırıldandı Lif, Drekr'in kadında açtığı yarayı dikiyordu. Üzerine biraz daha su dökmek için durdu, sonra Orka'dan bal şarabını kaptı, birazını yaranın üzerine döktü ve bir bezle kanı sildi. Orka kaskatı kesilerek acıyla pufladı.

"Özür dilerim," dedi Lif tekrar.

"Devam et," diye homurdandı Orka, bal şarabı boynuzunu geri alırken sesi törpü gibi sinir bozucuydu. Boğazı, Drekr'in nefes borusunu ezmeye çalıştığı yerden şişmişti, ağrıyordu. Bal şarabı acıyı dindiriyordu. Bir miktar.

Bir çiftliğin, domuz ağılıyla buğday ve çavdar tarlalarına bakan samanlığından bölünmüş, küçük bir odada oturuyorlardı. Lif'in çalışabilmesi için biraz ışık gerektiğinden Mord bir kepenk açmıştı ama ışıkla birlikte koku da içeri girdi. Orka dışarıdan yükselen sesleri ve saman arabasını çekmeyi reddeden eşeğin anırmasını, sonra bir kırbacın şaklamasını duydu. Darl'ın eteklerindeki bir çiftliğin ahırındaydılar.

"Neden buradasınız?" dedi Orka, Lif yarasını dikiyordu. "Neden hâlâ Darl'dasınız? Size gitmenizi söylemiştim."

"Seni arıyorduk," diye mırıldandı Lif.

"İyi ki de öyle yapıyorduk," dedi pencereden bakan Mord. "Oraya vardığımızda seni boğmaya çalışan çam yarmasını düşününce." Çiftliğe gelen yolu izliyor, takip edilip edilmediklerini kontrol ediyor ve aynı zamanda, bir çanakta ezdiği civanperçemi yapraklarını ezip balla karıştırıyordu.

"Kontrolüm altındaydı," diye mırıldandı Orka.

"Ha." Mord güldü. "Kontrolden çıkmak senin için nasıl bir şey görmek istemem."

"Ne yapıyordun?" diye sordu Lif. "Göründüğü kadarıyla Darl'ın yarısıyla dövüşmeye çalışıyordun."

Orka derin bir nefes aldı. Kanına bulaşmış zehir gibi içine sızan karanlık bir ruh hali üzerine çökmüştü.

"Çam yarması, Drekr," diye soludu Orka. "Thorkel'i o öldürdü. Breca'mı aldı." Sözleri yüksek sesle söylerken ona bu kadar yakın olduğu halde, oğlunu ya da intikamını almadan oradan ayrıldığı için bir öfke ve utanç patlaması hissetti.

"Ah," dedi Lif.

"Sormamın sakıncası yoksa planın neydi?" dedi Mord. "Geldiğimizde, etrafın ellerinde keskin çelikler olan altı kişilik bir grupla çevriliydi." Duraksadı. "Oradan canlı çıkmayı nasıl umuyordun?"

"Başlangıçta daha çok vardı," dedi Orka.

"Ne, camı kırılmış meyhanede mi?"

"Evet," diye tersledi Orka.

"Yani, tek başına saldırdığın kişi sayısı yedi değil miydi? Daha fazlası mı vardı? Kaç kişiydi?"

"Ne önemi var?" dedi Orka.

"İlgimi çekti. Bize sabırlı olmamızı, intikamımız için doğru zamanın gelmesini beklememizi söylüyorsun. Oysa sen bir meyhaneye giriyorsun ve..."

"On iki kişiye saldırıyorum," diye içini çekti Orka.

Mord ona boş gözlerle baktı.

"Tekrar soruyorum, planın neydi?"

"Biri dışında hepsini öldürmek."

"On bir savaşçıyı mı?"

"Onlara savaşçı demezdim," diye söylendi Orka.

"Tamam, belki *drengr* değillerdi ama yine de bana bir kapışmada işe yarar gibi göründüler. Sen, biri dışında hepsini öldürmeyi planlıyordun."

"Evet, doğru."

Mord güldü. "Oradan canlı çıkacağını nasıl düşündün?"

Orka, bal şarabından bir yudum daha aldı, tatlı sıvının midesinden bedenine yayıldığını hissetti.

"Öldürmek çoğu insan için kolay değildir," dedi. "Size öyle olduğunu söyleseler bile. Ah, Guðvarr gibi bununla böbürlenenler kolay öldürebilirler, tabii birileri onlar için düşmanlarını tutuyorsa. Fakat bir dövüşte..." Omuz silkti. "İş oraya geldiğinde, çoğu insan hayatta kalmayı daha çok önemser. Tereddüt eder."

"Sen etmez misin?" diye sordu.

"Öldürmek bana her zaman kolay gelmiştir," dedi Orka. Burnunu çekti. "Gurur duyduğum bir şey değil ama öyle işte. Asla tereddüt etmem."

Odaya bir sessizlik çöktü. Dışarıda domuzlar öfkeyle burnundan soludu ve bir arabanın tekerlekleri döndü, eşek sonunda hareket etmeye karar vermişti. Orka bal şarabını içerek boynuzu boşalttı.

"Neden biri hariç hepsini öldürecektin?" dedi Lif usulca.

"Biri bana Breca'mın nerede olduğunu söyleyecekti. Arkadaşlarına ve yoldaşlarına ne yaptığımı görecek, ona neler yapabileceğimi bilecekti. Bana muhtemelen doğruyu söyleyecekti."

"Gördün mü?" dedi Lif. "Sana onun ne kadar kurnaz olduğunu söylemiştim."

"Bana kurnaz kurt gibi gelmedi," diye mırıldandı Mord pencereden dışarı bakıyordu.

Şimdi bir kez daha düşünme şansı bulunca, bana da öyle gelmedi.

"Bitti," dedi Lif, olta kancasını artık neredeyse soğumuş kaynamış su dolu bir çanağın içine attı, Orka'nın yarasına dikiş atmadan önce kancayı sterilize etmek için kullanmışlardı. Lif, Orka'nın sırtına biraz daha su döktü, Mord ona civanperçemi ve bal dolu çanağı uzattı. Lif, otları ve balı Orka'nın yarasına damlattı, ardından üzerine bir keten parçası koydu. En sonunda Orka'nın omzuna ve göğsüne daha uzun bir keten bandaj sardı.

"Nasıl oldu?" diye sordu Lif.

Orka ayağa kalkıp omzunu silkti. Bir sancı hissetti, dikişler biraz gerildi. Bal şarabını ağzının içinde döndürüp kanı çanağa tükürdü. Elini burnuna götürüp kan pıhtısı sümkürdü. Drekr, kafa attığı için dudağı patlamış ve burnu yarılmıştı.

"Güzel," dedi Orka. "Teşekkürler." Keten tuniğine uzandı ama Mord ona başka bir tane fırlattı.

"Benimkini al," dedi. "Seninkinde bir delik var."

"Hah," diye homurdandı Orka, tuniği alıp omuz silkti. Biraz dardı ama idare ederdi. "Beni neden arıyordunuz?" diye sordu Orka. "Size Darl'dan ayrılmanızı söylemiştim."

"Planladığımız buydu," dedi Lif. "Öğüt verdiğin gibi Darl'ın rıhtım kıyısındaki tüccarlarından yiyecek alıyorduk, daha kuzeye kürek çekerek çiftlik yapacak bir arazi bulmayı, nehirden balık tutmayı ve gelecek baharda Guðvarr'ın işini bitirmek için kurnazca bir plan yapmayı tasarlıyorduk." Mord'a baktı.

"Sonra Darl limanına giren bir gemi gördük. Mevkibeyi Sigrún'un *drakkar*'ı ve kendisi pruvada duruyordu," dedi Mord.

"O olduğundan emin misiniz?" dedi Orka kaşlarını çatarak.

"Evet," diyen Lif, başıyla onayladı.

"Yüzünde yarılmış kırmızı bir yara vardı," diye ekledi Mord, sarı sakalını çekiştiriyordu.

Orka homurdandı.

"Bu, neden bir sokakta iki at üzerinde dörtnala gelip beni bir kavgadan alıp götürdüğünüzü hâlâ açıklamıyor," dedi Orka.

"Hepimizi arıyor," dedi Lif, Mord da başıyla onayladı. "Bu

yüzden gelmiş olmalı. Hal böyle olunca, teknemizi sattık ve birkaç at aldık. Seni bulup, bizi aradıkları açıkça belli olan Drammur Nehri'nden uzağa, iç kesimlere uzanırsak onlardan kaçabileceğimizi düşündük."

"Teknenizi satıp beni aramaya, beni kurtarmaya mı geldiniz?" dedi Orka yavaşça.

"Evet, elbette," dedi Lif. "Mevkibeyi Sigrún'un Darl'da olduğunu bilmiyordun. Öylece ona ve *drengr*'lerine rastlayabilirdin."

"O aşamada, tüm çeteleri tek başına öldürmeye çalışmaktan mutlu olduğunu bilmiyorduk, anlarsın ya," dedi Mord.

"Guðvarr da onunla olabilirdi," diye ekledi Lif.

"Sayıca on ikiye bir üstün olan bir meyhaneye girip oradakilerin karnına biraz çelik sokmaya çalışmaktan daha kurnazca bir plan yapmaya çalışıyorduk," diye ekledi Mord, dudağı tebessümle kıvrıldı.

"Hah," dedi Orka. "O an iyi bir fikir gibi görünmüştü." İçini çekti, dokunduğu önkolundaki kesik, Drekr ve baltasını bir kez daha anımsattı. *Brynja*'sına baktı. Bir sandalyenin üzerine atılmıştı, sırtında bir yırtık vardı, halkaları Drekr'in balta darbesiyle paramparça olmuş ve burulmuştu.

"Halka ve perçinlere ihtiyacım var," dedi. "Ve bir çekiçle penseye."

Lif ve Mord ona kaşlarını çattı. "Ne için?" diye sordu Mord.

"Onları öldürmeye Darl'a geri döneceksek *brynja*'mda delik pek işimi görmez," dedi Orka.

"Kimi öldürmeye?" dedi Lif.

"Hepsini."

Orka karanlık bir ara sokakta durup mızrağına yaslanmış, kukuletasını başının üzerine çekmiş bekliyordu. Pis kokulu bir

kanalın yanında kiraladığı odaya geri dönmüş, duvara tırmanarak açık bir panjurdan içeri girmişti. Mızrağının ve çok fazla olmasa da teçhizatının geri kalanıyla birlikte hâlâ orada olduğunu görünce şaşırmıştı.

Lif yanındaydı, kamış ve kerpiçten bir duvara yaslanmış, köşeden sokağa bakıyor, bir meyhane kapısının dışındaki kuru sazdan yapılmış meşaleler karanlığı aydınlatıyordu. Bulutların, ayı ve yıldızları kapattığı kapkaranlık bir akşamdı. Meşale ışığının yakınından geçtiklerinde ayrım gözetmeden kırmızıya dönen insanlar, gölgeler halinde sokakta yürüyorlardı.

"Geri çekil," diye homurdandı Orka, genç adam karanlığa çekildi.

"Uzun zamandır orada," diye mırıldandı Lif. "Oldukça uzun."

Orka onu duymazdan geldi.

Lif ve Mord'un, onu Drekr'le dövüşten çekip alarak birlikte kaldıkları çiftliğe getirmelerinin üstünden üç gün geçmişti. O günden bu yana, çiftçiden satın aldığı halkalar ve perçinlerle *brynja*'sını tamir etmiş, bıçaklarını bilemiş ve iki erkek kardeşle birlikte suikast planları hazırlamıştı. Yapılması gerekeni yapacak yeteneğe, beceriye ve katı yüreklere sahip olup olmadıklarına dair bir şüphe tohumu, içinde pusuya yatmıştı. Ayrıca onların ölümünün sorumluluğunu omuzlarında taşımak istemiyordu. Zaten bu ağırlıktan üstünde yeterince vardı. Bazı geceler, ölü arkadaşlarının kendisine mırıldanan seslerini duyduğunu zanneder, kalbi gümbür gümbür atarken ter içinde irkilerek uyanırdı. Bazen de Thorkel'in ya da Breca'nın sesini duyardı.

İçinde bir başka ses ise Mord ve Lif'in onu yavaşlatacağını, yapması gerekenden uzaklaştıracağını, yalnız başına daha rahat hareket edeceğini fısıldıyordu.

Fakat beni Sigrún konusunda uyarmak için kaldılar, hatta kürek çekip kaçabilecek ve kendilerini kurtarabilecekken, beni kurtarmak için teknelerini bile sattılar, diye düşündü.

Onur terazisinde Orka'nın onlara bir borcu vardı. Üstelik bu da hoşuna gitmiyordu.

Olan oldu. Her seferinde bir adım atacağım, her seferinde bir düşmanı öldüreceğim. Seçimlerini yaptılar, şimdi bu işin içindeler. Yürüdüğümüz yolu, yolun keskin kenarlarını, yaşamla ölümün sevgiliden daha yakın olduğunu biliyorlar.

Karşısındaki meyhanenin kapısı açıldı, sarı saçları ve sakalı meşale ışığında kehribar gibi parlayan Mord sokağa çıktı. Orka'nın yanık yarısı olan adamı ilk gördüğü meyhaneydi burası. Mord iki tarafa baktı, sonra sağa yürüdü. Orka ve Lif'in oldukları ara sokağa bir göz attı, onları göremese de kısaca başıyla onayladı, sonra yürüyüp gitti.

Orka bekledi.

"Gelmiyor," diye fısıldadı Lif.

Orka gırtlağından bir ses çıkardı, sanki canını sıkan yavrusuna hırlayan bir kurt gibi.

Yanık yaralı adam.

Mord'un peşinden gitti.

Orka ve Lif, bekledikleri ara sokaktan geçerken onu izlediler, Lif hareket etmeye başladığında, Orka onaylamayan bir ses çıkararak onun omzunu tuttu.

Yanmış adam yürüdü, karanlık bir sokağa girdi.

Orka, Lif'i bırakıp, pelerininin üzerini sıkıca sararak *brynja*'sının herhangi bir ışıltısını gizlediğinden ve kukuletasının, yüzünü sakladığından emin olduktan sonra ilerledi. Dizinin altındaki balta kesiğinden çok Drekr'in ona attığı tekme yüzünden biraz topallayarak sokak boyunca yürüdü. *Winnigas*'ını yıkayıp tamir etmiş, böylece kan izlerini yok etmişti, yürüyüşünü hızlandırmak için mızrağını asa olarak kullanıyordu.

Darl sokaklarında, Orka'nın Drekr'i bulduğu kanal bölgesine doğru ilerlerken yoldaki insanlar azaldı. Yanmış adamı takip etti ve yavaşça ona yetişerek ötesindeki Mord'un siluetini görebildi. Mord bir ara sokağa döndü, gözden kayboldu ve yanmış adam onu izledi.

Orka adımlarını hızlandırdı. Sesler duydu. Bir itişme. Topallayarak koşmaya başladı, Lif'e nöbet tutması için işaret ederek sokağa döndü.

Mord sırtını duvara vermiş, sağ kolunu göğsüne yaslamış, ayaklarının dibinde bir *seaks*'la ayakta duruyordu. Yanmış adam, elinde kısa bir baltayla önündeydi.

"Sana bir daha sormayacağım," dedi yanmış adam. "Kimsin?"

"Benim arkadaşım," diye homurdandı Orka, kukuletasını geri çekerken baltalı adam döndü. Onu tanıyınca gözleri öfkeyle parladı, Orka hamle yaparken baltasını savurdu. Orka eğilerek onun bu çılgınca hamlesini savuşturup mızrağını adamın pazısını kesene kadar sapladı. Yanmış adam, baltası parmaklarından düşerken acıyla inledi, geri doğru bir adım atıp sol eliyle kemerindeki *seaks*'ın kabzasına beceriksizce uzandı.

Orka, mızrağıyla yanağına kırmızı bir çizik atıp geri çekildi ve ardından Mord, omuzlarına sopayla vurarak onu dizlerinin üstüne düşürdü.

Orka adamın başında durdu, mızrağını döndürüp dipçiğiyle çenesine vurdu. Adam çuval gibi çamura yuvarlandı. Hızlı bir adımla Orka yerdeki baltayı tekmeledi.

"Al şunu," diye Mord'a homurdandı Orka, çömelip yanmış adamın kemerinden *seaks*'ını çıkartarak Mord'a fırlattı. Ardından, baygın haldeki adamın el ve ayak bileklerini sicimle bağladı. Ayağa kalkıp adamın kendini bırakmış vücudunu sokağın daha iç kısmına sürüklerken Mord ve Lif de peşinden gitti.

"Uyan," dedi Orka, yanmış adamı duvara yaslarken. Sokağın uzak ucuna yakındılar, ötesinde açık alan ve ardından kanalın su sesi vardı. Bulutlar aralanınca sızan yıldız ışığı yanmış adamın yaralı yüzünü gümüş rengine boyadı. Ön dişleri ağzına göre çok büyüktü, dudaklarından taşıyordu. Orka ona bir tokat atınca adam gözlerini kırpıştırdı.

"Geri gelmemeliydin. Sen bir aptalsın," dedi yanmış adam.

"Seni domuz gibi bağlayan bir aptal," dedi Orka.

"Drekr senin baş belası olacağını söylemişti," diye mırıldandı.

"Adın ne?" diye sordu Orka.

Adam öfkeyle baktı.

"Balta," dedi Orka, elini Mord'a uzatmıştı. Mord yanmış adamın yere düşen silahını uzattı. Orka aldı, ağzına dokundu ve adamın tuniğinden keten bir şerit kesti. Katlayıp rulo yaptı, yüzünü tutarak kumaşı ağzına tıkmaya, doldurmaya başladı. Adam mücadele etti ve büküldü, ağzından tükürükler saçtı ama Orka'nın eli demir bir pençe gibiydi.

Orka ancak adamın ağzı patlayacak kadar dolduğunda ve boğulma sesleri çıkarmaya başladığında durdu. Ona baltayı tekrar gösterdi, sonra dizine geçirdi. Bir çatırtıyla birlikte kan fışkırdı.

Yanmış adamın vücudu kasıldı, öğürünce tıkandı, boğuk çığlıklar atıp nefes nefese kaldı. Kapana kısılmış bir hayvan gibi titreyerek kıvranıyordu. Vücudu şişiyor, yüzü seğiriyor gibiydi, Orka ağzından çıkan dişlerin şekil değiştirdiğini, uzayıp keskinleştiğini gördü. Sallanan kollarını tutup parmaklarına baktı. Tırnaklar kararıyor, uzuyordu.

"Ona ne oluyor?" diye fısıldadı Mord.

"O bir Lekeli," dedi Orka. "Bazen, özellikle ani bir acı veya şok yaşadıklarında, kanlarındaki canavarı kontrol edemiyorlar. O, Rotta'nın soyundan biri." Yere tükürdü.

"Fare Rotta mı?"

"Evet, hain Rotta."

"Ne yapacağız?" diye sordu Mord.

"Bekleyeceğiz. Kaçamaz. Bağlarını kemirebilir ama bunu yapmaya kalkarsa dişlerini kendi baltasıyla kırarım."

Yanmış adam çırpınmayı bırakmaya başladı, güçlükle nefes alıyordu.

"Adın ne?" dedi Orka, gözünü ondan ayırmıyordu.

Adam baktı, başını iki yana sallayarak keskin kemirgen dişleriyle ısırmaya çalıştı.

Orka baltayı kaldırarak diğer dizini parçaladı.

Adamın gözleri yuvalarından fırlayacaktı, tıslayıp öğürecek gibi oldu, bağları arasında çırpınıp bocalarken kafasını duvara vurdu. Uzun dişlerini sıkarak altdudağına geçtiği ağzındaki ketenden kanlı köpükler damlıyor, çenesinden aşağı kan süzülüyordu.

Orka bekledi.

Lif arkasından bir ses çıkardı.

"Ne?" dedi Orka, ona dönmüştü. "Gelen mi var?"

"Hayır," dedi Lif hızla, başını iki yana sallıyordu. Fal taşı gibi açılmış gözleri ve solgun yüzüyle yanmış adama bakıyordu.

"Kalbini taşlaştır," diye homurdandı Orka. "O artık bir insan değil. İntikamımıza giden yolda bir basamak taşı. Oğluma giden yolda. Şimdi görevini yap." Lif'e sırtını dönüp tekrar tutsağına odaklandı. Adam ağlıyor, burnundan sümük sarkıyor ama gözleri nefret ve meydan okumayla parlıyordu. Orka, kanının damladığı baltayı tekrar gösterdi, sonra çizmelerinden birini çıkarmaya başladı.

Adam sarsıldı, tekmeleyerek kıvrandı ama Mord onu tuttu; Orka çizmeyi çekip çıkardı ve ayağını yere koydu. Durdu, soluk tenine baktı. Bileğinde ve baldırında bir dövme vardı; düğümlenmiş, kıvrım kıvrım bir yılan. Kaşlarını çatıp baltayı kaldırdı, sonra yanmış adamın gözlerinin içine baktı.

"Buna güneş doğana kadar devam edebilirim," diyerek gökyüzüne baktı. "Ayak parmaklarından ayaklarına ve oradan taşaklarına sıra gelene kadar. Sorularıma cevap ver yoksa daha da kötüleşecek."

Yanmış adam ağlıyordu. Rüzgârsız kalmış bir yelken gibi çöktü ve başıyla onayladı.

"Yardım çağırırsan ayağını kaybedersin," dedi Orka, ağzındaki bezi çekti.

"Adın ne?"

"Skefil," dedi yanmış adam, sesi acıdan, öfkeden ya da utançtan titriyordu.

Muhtemelen hepsi.

"Drekr nerede?"

"Kafanı omuzlarından koparacak," diye hırıldadı Skefil.

"Ona deneme fırsatı vermek isterim," dedi Orka. "Nerede?"

"Gitti," diye mırıldandı Skefil.

"Nereye gitti?" dedi Orka.

Sessizlik. Nefret dolu bir bakış. Orka baltayı kaldırdı.

"Kuzeye," dedi hızla Skefil. Orka'nın bileği seğirdi. "Grimholt Geçidi'ne."

"Neden?" diye sordu Orka.

Skefil dişlerini sıktı.

Orka baltayı salladı, kan ve ayak parmakları sıçradı, çığlık atmaya hazırlanan Skefil derin bir nefes aldı. Orka baltayı adamın ağzına bastırdı, kancalı bıçağın köşelerinden kan akmaya başladı. Skefil dondu, içini bir titreme kapladı.

"İstersen ağzını büyütebilirim."

Uzun, yavaş ve titrek bir nefes verdi.

"Güzel. Drekr neden kuzeye gidiyor?" diye sordu Orka. Baltanın bıçağını bir karış çıkardı.

Skefil uzun, kesik kesik bir nefes aldı, tüm vücudu zangırdıyordu. "Grimholt'a biraz daha Lekeli çocuk götürüyor," diye inledi sonunda.

Orka'nın nefesi göğsünde sıkıştı.

O halde Breca, Darl'da mıydı? Drekr'in yanındaki çocuklardan biri o mu?

"Oğlum Breca onunla mıydı?"

"Bilmiyorum," dedi Skefil.

"Nasıl cevap verdiğine dikkat et. Hayatından geriye ne kalacağına burada, az sonraki sözlerin karar verecek." Baltayı kaldırdı.

"Yemin ederim *bilmiyorum*. Çocukların hiçbirini görmedim, Drekr uzaklaşırken sadece sırtlarını gördüm. Darl'da ben sadece göz ve kulağım. İzlerim, dinlerim. Öğrendiklerimi Drekr'e söylerim. Drekr *bana* hiçbir şey söylemez."

Orka düşünerek onu incelerken uzun ve derin bir nefes verdi. Gözlerinde korku ve acı vardı, başkaldırısı yıkılmıştı. Ona inanıyordu.

"Oğlun dünyayı değiştirecek. Drekr'in bana söylediği buydu. Ne demek istedi?"

Skefil omuz silkti. "Tüm bildiğim bu, başka bir şey yok, yemin ederim."

Orka başıyla onayladı.

"Pekâlâ." Başlarında durup kanaldan geçenleri gözetleyen Mord'a baktı. "Mevkibeyi Sigrún Darl'da, bunu biliyor musun?"

"Evet," dedi Skefil.

"Bana ne bildiğini söyle."

"Kendi köyünden haydutları arıyor. Kraliçe Helka'nın *Úlfhéðnar*'ını öldüren ve Sigrún'un suratında yara izi bırakan biri... Ah," Skefil, bilmiş bir gülümsemeyle başıyla onayladı. "O sendin."

"Ve biz," diye homurdandı Mord. "Bizi de arıyor."

Skefil, Mord'a küçümseyerek baktı. "Ben *Úlfhéðnar* değilim, yine de koluna bak."

"Mevkibeyi Sigrún nerede kalıyor?" diye bastırdı Orka.

Skefil başını iki yana salladı ve hırıltılı bir kahkaha attı, dudağından salyalar sarkıyordu. "Ölmek için can atıyorsun ya da kafayı yemişsin. Mevkibeyi Sigrún, Kraliçe Helka'nın konuğu. Kartal Konağı'nda kalıyor." Darl'ın üzerine inşa edildiği tepenin zirvesindeki kanatlı kaleyi başıyla gösterdi.

Orka bir nefes verdi.

"Son bir soru, sonra özgürsün," dedi Orka. "Hakon Helkasson, Drekr ile bir meyhanede ne yapıyordu?"

Skefil omuz silkti. "Lekeli çocuklarla bir ilişkisi var ama nasıl bir ilişki bilmiyorum."

"Ve Kraliçe Helka da bilmiyor?"

"Pelerinlerden, kukuletalardan ve gölgelerden tahminim bu," dedi Skefil.

"Benim de," diye mırıldandı Orka. Skefil'e baktı. "Yardımcı oldun. Teşekkürlerimle." Sonra baltayı kaldırıp Skefil'in kafasına indirdi. Kafatasında bir çıtırtı, bir iç çekiş ve spazm, çırpınan bağlı ayaklar ve ardından Orka baltayı çekip çıkardığında, etrafa saçılan kemik ve beyin parçaları. Skefil çamura saplandı.

Lif ve Mord'dan itiraz nidaları yükseldi.

"Gitmesine izin vereceğini söyledin," diye fısıldadı Lif.

"Evet, bu hayattan gitmesine," diye homurdandı Orka.

"Her şeyi yanıtlamıştı, onu neden öldürdün?" diye üsteledi Mord.

"Çünkü yarılmış bir kafa komplo kuramaz," dedi Orka.

BÖLÜM OTUZ SEKİZ

ELVAR

Elvar parlak siyah bir kayanın yanında durmuş, karanlığı dağıtarak kül ve gölge dünyasındaki hayata renk katarak doğudan yükselen güneşe dalmıştı. Orada durup kendi gözleriyle bakmasına rağmen, gördüğüne tam olarak inanamayarak alnında biriken teri sildi.

"Demek *vaesen* çukuru burası," dedi, yanında duran Grend.

Uçurum kenarı gibi hissettiren bir yerde duruyorlardı, zemin ince toprak ve sararmış otlarla kaplıydı. Aralarda tek tük parlak siyah kaya parçaları parlıyordu. Önlerinde geniş ve derin bir kanyon açıldı, içinden kirli kabuklu, turuncu renkte parıldayan, yer yer beyaz alevler saçan bir ateş nehri akıyordu. Çukurdan yükselen ısı patlamaları Elvar'ı ter içinde bırakmıştı. Günlerdir sıcaklık yükseliyordu. Başlangıçta Horndal Gölü'nden ayrılıp kuzeye yürüdükten sonra hava her geçen gün biraz daha soğumuştu, üçüncü gün karla kaplı topraklardan geçiyorlardı. Grend sakalında buzla uyanmıştı. Fakat o günün ilerleyen saatlerinde, kar fırtınasında zorlukla yol almalarına rağmen, yerdeki kar incelmeye başlamıştı. Soğuk rüzgârlar hâlâ esiyor, kar hâlâ yağıyordu ama yer daha da ısınmıştı. Elvar bunu çizmelerinin arasından hissetmişti. Yerdeki kar ve buz erimeye başlamış, ardından, bir önceki gün geç saatlerde Elvar eriyen karların arasında ot parçaları ve siyah kayalar görmüştü. Kısa bir süre sonra

Elvar, fok derisi pelerinini ve kurt postunu çıkarıp miğferini ve mızrağını yük taşıyan midillilerden birine bağlamıştı ancak zırhı ve silah kemeri hâlâ üstünde, kalkanı sırtındaydı. Etrafında kar yağmaya devam ediyor ama havada ıslık çalarak buharlaşıyor, yer fırından yeni çıkmış bir somun gibi ısı yayıyordu.

"Hiç böyle bir şey gördün mü?" diye fısıldadı Elvar.

"Hayır," diye mırıldandı Grend. "Bir de *şu* var." Kuzeyi, *vaesen* çukurunun olduğu kanyonun ötesinde, tepesi dik ve sanki bir dev baltasını alıp kafasını kesmiş gibi neredeyse dümdüz olan dağı işaret etti. Kabuğundan, iltihaplı yaralardan sızan irin gibi ateş nehirleri akan dağın yamacını kırmızı damarlar kafes gibi sarıyordu.

"Eldrafell, ateş dağı," dedi Elvar. "Snakavik'de ve Snaka'nın kafatasında büyürsen, olağandışı şeylere alışırsın. Bana... hayranlık hissettiren bir şey göreceğimi hiç sanmazdım."

"Ha, bu bir gerçek," diye gürledi Grend, onun için nadir görülen bir kahkahaydı.

Efsaneler, Snaka'nın çöküşüyle Eldrafell Dağı'nın parçalandığını, boğazından patlayan bir ateş okyanusunun toprağın üzerine yayılarak *vaesen* çukuruna, *vaesen*'lerin yaşadığı topraklardaki büyük yarığa döküldüğünü anlatırdı. Aşağıdaki dünyada yaşayan her tür yaratık alevlerden kaçmış, pençeleyerek ve tırmanarak çukurdan gökyüzü, hava ve insanların oluşturduğu dünyaya girmişlerdi.

Işıklar gökyüzünde dans edip titreşerek Eldrafell Dağı'nın ve ufkun siluetini oluşturdu. Güneşin gelişiyle birlikte solmaya başlamışlardı ama yine de Elvar'ın görebileceği kadar parlaktılar. Her renkten ve tondan ışık vardı. Mavilerin, yeşillerin ve pembelerin etrafında kehribar, kırmızı ve mor yay çizerek dönüyorlardı. Kısa gece boyunca tüm ufuk *guðljós*'nun, tanrı ışığının dalgalı akkor parıltısıyla aydınlanmıştı. Bazıları bunun, savaşta ölen ve huzur bulamayarak hâlâ ebedi savaşlarını sürdüren tanrıların ruhları olduğunu söylerdi.

"Çok... güzel," diye fısıldadı Elvar.

"Aynen," diye onayladı Grend. Elvar'a baktı. "Seni takip etmek..." Duraksayarak dikkatle ona baktı. "Macerayla dolu."

Elvar gülümsedi. "Göbek büyütüp Snakavik'te bir mevkibeyinin şımarık kızına göz kulak olmaktan iyidir," dedi.

Grend omuz silkti, sanki bundan emin değilmiş gibi yüzünü buruşturdu.

Elvar onun koluna hafifçe vurdu.

"Snakavik'teyken Gytha ile konuşmalıydın," dedi Elvar.

Grend'in yüzü değişti, neşesi ve sıcaklığı uçup giderken çenesi gerildi.

"Tutuşmayacak bir ocak ateşinin közlerini karıştırmak sadece acıya sebep olurdu."

"*Tutuşabilirdi*," dedi Elvar. "Gytha bize katılabilirdi." Ona baktı, bunun aklına düştüğünü gördü. Yüz hatlarında bir umut dalgası titreşti, ardından acıyla gözlerini kıstı. "Gelmezdi. Babana yemin etti."

"Ona hiç sormadın. Bunu senin için yapardı."

Grend uzun, derin bir nefes aldı.

"O zaman yeminini bozmasının sebebi ben olurdum." Çenesinde bir kas seğirdi.

"Sen inatçı bir katırsın," dedi Elvar. "Hayat yaşamak için, mutluluk yakalamak içindir." Zihninde Biórr'un yüzünün bir görüntüsü canlandı. Onu öptüğünden beri, kuzeye yaptıkları yolculukta sık sık onu düşünüyordu.

Grend başını iki yana salladı.

Arkalarında ayak sesleri duyuldu ve Agnar, yanında Uspa ve Kráka ile onlara katıldı.

"Manzara diye buna derim, yalan yok," dedi Agnar, *vaesen* çukuruna bakarken sırıtıyordu.

Ölüm İttifakı, çukurun kenarından elli altmış adım ötede küçük bir tepede kamp kurmuştu. Gece çökmeden kısa bir süre önce, daha doğrusu alacakaranlıktan hemen önce gelmişler-

di çünkü yaz gündönümüne yaklaştıklarında gecenin karanlığı yerini upuzun, sis gibi bir alacakaranlığa bırakmıştı. Uspa, uzun adımlarla *vaesen* çukurunun kenarına kadar gelerek etrafı kolaçan etmiş ve tüm Ölüm İttifakı onu izlemişti. Uspa, nihayet doğru yerde olduklarını açıkladığında Elvar yorgunluktan kendini bırakmaya hazırdı. Herkesin kamp kurmaya koyulması Agnar'ı hayal kırıklığına uğratmıştı çünkü diğer tarafa geçmek istiyordu; ama Uspa bunun imkânsız olduğunu ve doğru zamanı beklemeleri gerektiğini söylemişti.

Bugünlük.

"Köprüyü bulup yolumuza devam etmeliyiz," dedi Agnar, *vaesen* çukuruna bakarak kuzey ufkunu tarıyordu. Elvar da ünlü köprünün nerede olduğunu merak ederek baktı. Hiçbir iz göremedi, sadece erimiş ateş ve duman.

"Peki *Oskutreð* nerede?" diye mırıldandı Agnar. "Bütün ağaçların en büyüğü olduğu, dallarının gökyüzüne uzandığı varsayılıyor. Onu görmemiz gerekmez mi?"

"*Guðfalla*'da çok şey yok edildi," dedi Uspa. "Efsanelerdeki gibi görünmesini beklemeyin." Eldrafell'in doğusundaki bir dizi tepeyi işaret etti. "Ayın Karanlık Tepeleri," dedi. "Yaklaştık."

"O halde, İsbrún Köprüsü'nü bulup yolumuza devam etmeliyiz," diye tekrarlayan Agnar, dönmüş güneye bakıyordu. Elvar bakışlarını takip etti ama mavi gökyüzünden ve uzakta, karların üzerine düşen güneşin beyaz parıltısından başka bir şey göremedi. Gözlerini kıstı. Orada bir şey mi vardı? Ufukta belli belirsiz bir hareket gibi?

Vaesen'lerin Boneback Dağları'nın kuzeyindeki düzlüklerde, güneydeki topraklara kıyasla çok daha cesurca dolaştıkları düşünülürse yok denecek kadar az bir düşmanlıkla karşılaşarak kuzeye yolculuk etmişlerdi. Dağların bu yakasında daha az insan yaşıyordu ve yaşayanlar da tecrit edilmiş, kazıklarla çevrili, yiğit yürekli kişiler tarafından korunan meskenlerde ikamet ediyordu. Bir gün önce, bir geyik sürüsünün leşlerine, kana bu-

lanmış karda yatan elliden fazla hayvana rastlamışlardı. Kemiklerin arasındaki donmuş et ve kürk parçaları lime lime edilmişti. Kafataslarının tüm dişlerini alıp götüren *tennúr* da dahil olmak üzere, her tür yırtıcı hayvan ve leş yiyici tarafından ziyaret edilip kemirildikleri için onları öldürenin ne olduğunu söylemek zordu; ama elli geyiği tuzağa düşürüp yere sermek, sadece çok sayıda *vaesen* ve ustalık değil, aynı zamanda kurnazlık da gerektiriyordu.

"Keskin gözlerinizle geyik katillerini buldunuz mu?" diye sordu Kráka, Agnar'a.

"Ne onlar? *Wight*'lar, *skraeling*'ler, *Huldra folk*?" diye sordu Elvar, değerini kanıtlamayı, savaş şöhretini kazanmak ve babasının yanıldığını kanıtlamak için yanıp tutuşuyordu. "Ah, hiçbir şey olmayabilir," dedi Agnar, karın göz kamaştıran ışığını savuşturmak için gözlerini kırpıştırıp ovuşturarak başka tarafa baktı. "Her iki durumda da bir şey ya da hiçbir şey, yolumuza devam etmemiz gerekiyor."

"O gün bugün," dedi Uspa gökyüzüne bakarak. "*Sólstöður*, uzun günün başlangıcı, gecenin otuz gün boyunca gökten sürgün edildiği zamandır."

"Güzel," dedi Agnar, gülüyordu. Ellerini çırptı. "Haydi o zaman."

Elvar, bir yanında Grend, diğer yanında Biórr sessizce durdu. Ölüm İttifakı, kamp kurdukları tepenin yamacında yan yana dizilmişlerdi. Yükselen güneşin ışığında sessiz ve asık suratlıydılar; hepsi kuzeye, *vaesen* çukuruna ve ötesinde uzanan şeye bakıyordu. Midillilerden biri ayaklarını yere vurup kişnedi.

Uspa öne çıkıp Elvar'ın daha önce yanında durduğu siyah granit kayaya doğru yirmi adım yürüdü. *Seiðr Cadısı* kemerinden bir *seaks* çıkarıp avucunun iç kısmını kesti. Kan fışkırınca

yumruğunu sıktı, sonra elini açıp kanlı parmak uçlarını siyah kayaya değdirerek avucunu yavaşça üzerine bastırdı.

"*Isbrú, opinberaðu þig, blóð guðanna skipar þér*,"* diye bir ilahiye başladı Uspa. Kanı kayadaki çatlaklarda birikerek yere damladı. Kayanın içinde sanki nefes alıyormuş gibi bir titreşim oldu. Sonra bir elin izi belirdi, öyle büyüktü ki Uspa'nın eli cüce gibi kaldı. Elvar gözlerini kırpıştırıp daha dikkatli baktı.

Hayır, diye düşündü. *El izi değil, pençe izi.* Parlak siyah kayaya, Elvar'ın *seaks*'ı uzunluğunda tırnaklar oyulmuştu.

Bir kurt ya da ayı izi. Ulfrir ya da Berser'in işareti olabilir mi? Bir tanrının işareti? İçinde bir heyecan ve korku dalgası hissetti.

"*Isbrú, opinberaðu þig, blóð guðanna skipar þér*," diye seslendi Uspa, kayadan uzaklaşıp *vaesen* çukuruna doğru yürüdü, beş adım, dört, üç, iki, ta ki kenardan atlayıp ölümüne düşecekmiş gibi görünene kadar.

"Hayır," diye haykırdı Agnar.

Uspa, uçurumun kenarından adım atarak kendini boşluğa bıraktı.

Ölüm İttifakı'nın arasında soluklar kesildi, çığlıklar yükseldi ve Agnar tökezleyerek öne çıktı.

Uspa'nın ayağı sert bir şeye bastı.

Kadının önündeki hava, sıcaklık dalgası gibi titredi ama sanki Elvar'ın gece gökyüzünde pırıldarken gördüğü *guðljós*** yeryüzüne düşmüş gibi, titreyen renklerle doluydu. Geniş ve uzun bir şekil oluşturdular, *vaesen* çukurunun üzerinden ötedeki karaya kıvrılarak uzanan bir köprü oluşturdular.

"İşte Isbrún Köprüsü," diye seslendi Uspa, dönmüş Ölüm İttifakı'na bakıyordu.

Elvar dudaklarında bir gülümsemenin, kemiklerinde bir heyecanın titrediğini hissetti. Efsaneler canlanıyordu, o da bunun bir parçasıydı.

* Isbrú, kendini göster, tanrıların kanı sana emrediyor. (ç.n.)

** Tanrı Işıkları.

"Hah," diye bağırdı Agnar, yumruğunu havaya kaldırıp gülerek olduğu yerde zıpladı.

"Ölüm İttifakı, işte Oskutreð'e giden köprü. Üzerine basan son ayaklar tanrılara aitti," diye haykırdı Agnar, ayaklarını yere vurarak hepsine sırıttı, mızrak dipçikleri yere vurularak bir tezahürat çınladı. Elvar da onlara katıldı.

Elvar ayaklarının altında bir kıpırtı, çizmelerinde bir titreşim hissetti. Kaşlarını çatıp aşağı baktı ve üzerinde durduğu yamaçtaki zemininin sarsıldığını, otların sallandığını ve toprağın zangırdadığını gördü. Ağırlığı yer değiştirdi, kaşlarını çatarak geri çekildi.

Durduğu yerde bir şey hareket etti, bir şekil belirdi. Parıldayan ve kıvranan soluk renkli bir avuç pembe ejdere benziyordu.

Hayır, ejder değil. Parmak. Veya pençe.

Yerden bir çocuğunki kadar küçük bir el fırladı ama parmaklar uzun, ince ve keskindi; sonra bir diğer el uzandı, kırılgan ve keskin hatlı bir yüz belirmeye başladı. Saçları yoktu, ince uzun burun ve çene çizgisi, iri kara gözleri vardı. Kendini yerden çekti, Elvar'ın diz boyuna kadar geliyordu. Mürekkep kadar koyu damarlar uçuk pembe derisinde dikiş gibi uzanıyor, sırtındaki kanatlar titrerken havaya bir toz bulutu kalkıyordu. Elvar'a bakıp ağzını ardına kadar açtı, dıştaki keskin, içteki zımpara taşı gibi yassı iki sıra dişi ortaya çıkararak ona tısladı.

Bir *tennúr*!

Yamaç boyunca yer titreyerek kayıyor, küçük yaratıklar ortaya çıkmaya devam ediyordu. Otuz, kırk, elli, Elvar'ın sayamayacağı kadar fazlaydı ve daha da fazlası yerde pençeleriyle ilerliyordu. Sanki kamp kurdukları tepe devasa bir yuva gibiydi. Kanatları arkalarında toplayıp küçük bulutlar halinde topraktan fışkırıyor, havaya sıçrayarak kendilerini Ölüm İttifakı'na fırlatıyorlardı. Savaşçılar arasında şok ve uyarı naraları dalga gibi yayıldı. Elvar, ayaklarının altında beliren pençelerini uzatmış, çeneleri açık *tennúr* ona doğru uçarken sendeleyerek uzaklaş-

ti. El yordamıyla kılıcını aldı, kalkanını sırtından indirip eline geçirmeye çalıştı. Keskin pençeler yüzünü tırmaladı ve kılıcı kınından yarı yarıya çıkmış halde haykırdı. *Tennúr* pençelerini Elvar'ın yanaklarına takıp kendisini ona doğru çekti, çeneleri açık, dişleri çok yakındı.

Elvar kılıcı kınından çıkararak başını iki yana salladı, sonra tökezleyerek geriye doğru düştü. *Tennúr* hâlâ ona yapışıktı, çeneleri öne doğru hamle yaptı.

Elvar'ın yüzüne inen bir kan ve kemik sağanağıyla *tennúr* aniden yok oldu. Grend baltasıyla başında dikiliyordu. Elvar yerde yatmış, ona bakıyordu; sonra altında bir kıpırtı oldu ve küçük eller yerden çıkarak bir bacağına uzandı, kolunun etrafında daha fazla hareket vardı. Çırpındı, kıvrandı ama kendini kurtaramadı. Grend'in baltası kalkıp indi, kalkıp indi; *tennúr* çığlıklar atarken havada sis gibi kan uçuşuyordu. Elvar özgürdü, yalpalayarak ayağa kalktı, Grend kanatları vızıldayarak Elvar'ın üzerine uçan bir *tennúr*'u daha havada doğradı. Elvar onun bacaklarına tırmanan iki *tennúr* olduğunu, pençelerinin pantolonunda kanlı oluklar açtığını ve Grend'in, Elvar'ı savunmak için onları görmezden geldiğini fark etti. Birini sırtından bıçaklayıp şişledi. Yaratık çığlık atarak savruldu, adamın bacağını bıraktı, kılıcını döndürerek havada başka bir *tennúr*'a vurup ikisini de yere çarptı.

Grend'in üzerindeki diğer *tennúr*'lardan biri sırtında asılıydı, çenesi ardına kadar açılıp omzunda çatırdadı, zırh dişlerini gıcırdattı. Elvar onu bir gözünden bıçaklayınca uzuvları gevşeyerek yere düştü.

Elvar artık kalkanını avucunun içine almıştı, *tennúr*'a indirdiği bir *umbo* darbesiyle yaratığı savurarak uzaklaştırdı. Grend homurdandı, etrafına daha fazla *tennúr* üşüşüyordu. Bacaklarındaki yaralardan, boynundaki ve çenesindeki pençe izlerinden kan akıyor, kafa derisindeki bir yaradan oluk gibi inerek yüzünü örtüyordu. Elvar, adamın üzerindeki yaratıkları kızıl bir kan ha-

sadı gibi bıçaklayarak parçaladı. *Tennúr*'dan temizlenince sırt sırta verdiler, kalkanlar kalktı; kanatların, dişlerin ve pençelerin girdap gibi dönen fırtınasında kılıçları ve baltaları birbirlerini koruyarak sapladılar, doğradılar. Elvar, mızrağını ve miğferini midillilerden birinde bağlı bıraktığına pişmandı.

Agnar, savaş naraları mı atıyordu yoksa böğürerek emirler mi yağdırıyordu, Elvar tam olarak emin değildi. Etrafında ona doğru koşan, kalkanlarını birbirine çarparak küçük bir daire oluşturan, mızrakları ve kılıçları saplanan savaşçıları gördü. Kalkan duvarı, İsbrún Köprüsü'ne doğru hareket etmeye başladı. Bir at acıyla kişnedi, şaha kalkıp yere yığıldığında *tennúr* üstüne üşüştü. Yerde bir kadın, Elvar Sólín olduğunu düşündü, çenesini ayırmaya ve dişlerini dişetlerinden sökmeye çalışan üçlü bir *tennúr*'la mücadele ederek kabaran çim ve toprakta yuvarlanıyordu.

İlerleyip Agnar'ın kalkan duvarına katılmalıyız.

Grend'den bir homurtu geldi, Elvar sırtındaki ağırlığının kayarak düştüğünü hissetti. Dönünce Grend'in omzuna tünemiş bir *tennúr* gördü, elinde üstünden kırmızı sıvılar damlayan parlak siyah bir taş vardı. Grend yere serilmiş yatıyordu, başının arkasındaki siyah saçlar kanla keçeleşmişti, *tennúr* başına sürünüyor, uzun pençeli parmaklarını ağzına sokmaya çalışıyordu.

Grend ona yemin etmiş ve yeminini asla bozmamış, onu korumak için her şeyini feda etmiş, hayatındaki tek değişmez adamdı.

Elvar öfke ve korkuyla karışık bir çığlık atıp *tennúr*'u kayayla birlikte doğrayarak kafasını havada uçurdu. *Tennúr* üzerine çullanmaya çalışırken kalkanını kaldırdı. Grend'in hareketsiz bedeninin üzerinden atladı, kılıcını saplayıp doğradı.

Yamaçta duran tek kişi oydu. Agnar ve kalkan duvarı köprünün yarı yoluna gelmişti. Daha ilerde Sighvat, Kráka, Huld ve *Hundur* köle hayatta kalan midillileri yarım daire şeklinde tepeden ve kaynaşan *tennúr*'dan uzağa sürüklüyorlardı.

Dişlerini ve gözlerini sökmek isteyen bu haşaratla baş başa kalınca içinde bir korku kıvılcımı yükseldi. Oskutreð'e bu kadar yakın olmak ve bırakmak.

"AGNAR!" diye haykırdı Elvar, köprüye doğru ilerleyen kalkan duvarının dalgalanarak durduğunu, bir kalkan çerçevesinin üzerinden ona bakan Agnar'ın yüzünü gördü. Agnar bağırarak bir şeyler söylüyor, sözcükler cıyaklayan *tennúr*'un uğultusu içinde kayboluyordu ama kalkan duvarı ona doğru geri çekilmeye başlamıştı. İçinde bir umut ışığı belirdi.

Tennúr'ların da çoğu kalkan duvarının hareket ettiğini gördü, çılgına döndüler. Elvar kanatlardan, dişlerden ve pençelerden başka bir şey göremeyene kadar ona saldırdılar. Pençeler etinde yarıklar açarken çıkan sıcak ateşi hissetti, zırhı gıcırdıyordu; kılıcı ve kalkanı hırpalanmış, kıpkırmızıydı. Kolları ağırlaşmıştı, kasları yanıyordu. Halsizlik bütün vücuduna yayılmıştı.

Kan kaybından, diye düşündü hayal meyal. Daha fazla ayakta kalamayacağını biliyordu.

Sonra, bir anda, *tennúr* çığlıklar atmaya, inlemeye, kanatlarını ve kolları gevşeyerek etrafına düşmeye başladı. Kanatlardan ve vücutlardan oluşan perdenin arasında biri belirdi, *Berserkir* hızıyla mızrak kullanan, geniş yaylar çizerek saplayan ve doğrayan bir adam. *Tennúr*'ların arasında bir boşluk açıldı, Elvar onu gördü. Biórr, dudakları hırlayarak geri çekilmiş, *vaesen* girdabını zorlayıp bir gedik açmak için mızrağını ve kalkanını kullanarak uçan yaratıkların arasından geçiyordu. Elvar'ı görüp sırıttı, ardından Grend'e baktı.

Biórr'un görüntüsü Elvar'a yeni bir güç verdi, kalkanını kaldırıp bıçakladı, parçalayarak doğradı. Biórr ona ulaştı, Grend'in başında durup etraflarında bir boşluk açılıncaya kadar savaştı. *Tennúr* geri çekildi, havada asılı kaldı, gözlerinde kin ve açlıkla Elvar'a baktı. Biórr bu anlık süreyi kullanarak kalkanını sırtına atıp çömeldi, söylenerek Grend'i yukarı kaldırdı, koca adamı omuzlarına alıp ayağa kalktı.

Tennúr üzerlerine akın etti ama Elvar kalkanını kaldırdı. Elinden geldiğince Biórr ve Grend'i koruyarak aralarında bir yol açtı. Bir şeye takıldı, ayakta kalmayı başardı, yerde kanlar içinde bir ceset gördü. *Tennúr* etini parçalarken tanınmaz hale gelmişti, yırtık bir ağızdan kopan dişler için kavga ediyorlardı. Haykırışlar ona kadar ulaşıyor, *vaesen*'lerin kaynayan fırtınası seyreliyordu. Elvar, kalkanlardan oluşan bir duvarın kendisine doğru geldiğini gördü. Yamaçtan çıkarken daha açık bir zemine girdi, arazi düzleşiyor, *tennúr* hâlâ etrafında vızıldıyordu ama aralarında gökyüzü de görünüyordu. Sólín'in yerde yuvarlandığını, bir eliyle bir *tennúr* tutmaya çalıştığını, diğer eliyle yaratığı bıçakladığını gördü. Elvar saptı, *tennúr*'un omzunu keserek parçaladı. Yaratık cıyaklayarak düştü. Sólín'in bileğini tutup ak saçlı savaşçıyı ayağa kaldırdı. Agnar'ın sesi kükredi ve kalkan duvarının arasında onun yüzünü gördü. Kalkanlarda bir boşluk açıldı, Elvar, Sólín'i boşluktan itti ve Biórr'u korumak için geri çekildi. Bir an sonra Biórr, tökezleyip sendeleyerek Grend omuzlarında ve Elvar arkasında, Ölüm İttifakı'nın kalkanları arasına girdi. Kalkanlar sıkı sıkıya kapanıp onları korudu ve ardından kalkan duvarı tepeden uzaklaşarak Isbrún Köprüsü'ne doğru hareket etmeye başladı.

Elvar tepesinde bir vızıltı, kulağında ve kafa derisinde keskin bir acı duydu, bir *tennúr* başına düştü, parmaklarıyla onu pençeledi ve örgülü saçlarını doladı. Agnar, çenesi çatırdayan yaratığı boğazından yakaladı, onu Elvar'dan koparark yere fırlattı, orada ayaklarının altında ezildi. Kalkan duvarı hareketlendi, *tennúr*'un vızıltısı uzaklaştı ve Elvar, Biórr'un yanına doğru ilerleyerek elini Grend'in boğazına götürdü. Yavaş ve tempolu nabzını bulduğunda rahatlayarak iç çekti. Biórr'un kolunu sıkarak, "Teşekkür ederim," dedi. Grend'in ağırlığı altında homurdanan adam yarım ağız gülümsedi.

Kalkan duvarı ilerlemeye devam ederken Elvar omzunun üzerinden arkasına baktı, tepenin üzerinde süzülen ve dönen bir

vaesen bulutu gördü. Karıncalar gibi kümeler halinde yerdeki ceset olması gereken şeylerin üzerine üşüşmüşlerdi: bir midilli ve bir grup savaşçı.

Çok geçmeden, Elvar'ın ayaklarının altındaki zemin çimen ve topraktan kaya gibi sağlam bir şeye dönüştü. Elvar aşağı bakınca Isbrún Köprüsü'nde olduğunu gördü. Agnar bir nefes aldı, kalkan duvarı açıldı, savaşçılar durup baktılar.

Köprü, elli savaşçının yan yana yürüyebileceği kadar genişti ve buzdan yapılmıştı, sert ve kalındı; Elvar'ın ayaklarının altında, donmuş çimenlerin üstünde yürüyormuş gibi çıtırdıyordu. Buzun içinde parıldayan ışık, Elvar'ın çok aşağıda, köprünün ardından görebildiği, fokurdayan erimiş nehirden yakalanıp kırılıyordu.

Buz nasıl erimez?

"Burası durulacak yer değil," diye seslendi, köprünün kemerinde duran Uspa. Arkasında, üç yüz yıldır insanoğlunun görmediği, ayak basmadığı topraklar uzanıyordu.

"Ah, *Seiðr Cadısı* doğru söylüyor," dedi Agnar. "İleriye," diye bağırdı. "Oskutreð'e."

BÖLÜM OTUZ DOKUZ

VARG

Varg sırtını bir ağaca dayamış oturuyor, bir parça sert koyun eti çiğniyordu. Çenesi ağrıyordu, pabucunun kösele tabanını çiğnemenin daha kolay olacağından emindi. Gecenin geç saatleriydi ya da en azından Varg öyle olduğunu düşünüyordu. *Sólstöður*, gecenin otuz gün boyunca sürgün edildiği gündüz ayı başlamıştı. Hava tam aydınlık değildi, alacakaranlık havada toz zerreleri gibi geziniyordu. Kampı çam ormanları arasındaki küçük bir açıklığa kurmuşlardı, Varg solgun gökyüzündeki solgun ayın siluetini belli belirsiz görebiliyordu. Bedeni ona gece olduğunu söylüyordu, pelerinine daha sıkı sarıldı.

Tek başına oturuyordu. Svik ve Røkia gibi Torvik de nöbetçiydi, hepsi ormanlık alana dağılmıştı. Glornir, Vol'ün yanında oturuyordu; uzun baltasını kucağına almış, bileme taşını baltasının ucuna sürtüyordu. Yarı Trol Einar, Sulich'le oturuyor, karnının doyurulması konusunda homurdanıyordu. Sulich baltasıyla sakalını tıraş ediyordu.

"Tek düşünebildiğim sıcak bir yemek," diye mırıldandı Einar.

"Ateş yakılmayacak," dedi Glornir bileme taşını gıcırtısı arasından, gözlerini baltasının bıçağından kaldırmadı.

Artık hepsi bu kuralı ve anlamını biliyordu ancak sert ve buz gibi koyun eti parçalarını çiğnemek, sıcak yemeğin yokluğunu hafifletmeye yardımcı olmuyordu.

Skalk, yanında Olvir ve Yrsa'yla birlikte az ileride oturuyor, iki savaşçı kısık sesle konuşuyorlardı. Olvir'in yüzünde, çam ağaçlarının arasında asılı duran parçalanmış cesetleri bulduklarından beri geçmeyen bir gerginlik vardı. Skalk'ın başı öne eğikti, yüzü karanlıktı. Varg hâlâ o cesetlerden dolayı tedirgin hissediyor ve o zamandan beri her gece derisi yüzülmüş sallanan ölüleri, gıcırdayan ipleri rüyasında görüyordu. Cesetleri bulmadan önce Skalk ile yaptığı konuşmayı, Kan Yeminliler'den ayrılmaya ve *Galdurman*'a yemin etmeye hazırsa Skalk'ın onun için nasıl bir *akáll* yapabileceğini düşündü. Farkında olmadan eli kemerindeki keseye gitti, aklına ölen kız kardeşi Frøya'nın katledilmesi geldi. Cesedinin nerede olduğunu ya da onu kimin öldürdüğünü bilmiyordu. Bu durum, kemiğin iliğini çiğneyen bir fare gibi ruhunu kemiriyordu.

Ayak sesleri duyuldu, ağaçların arasından Torvik belirdi. Varg'ı görünce ona doğru yürüdü, gülümseyerek yanına oturdu.

Varg ona bir dilim koyun eti ikram etti.

"Kesenin içinde ne var?" diye soran Torvik, eti aldı.

Varg hırsızlık yaparken yakalanmış gibi elini çekti.

"Altınla doluymuş gibi koruyorsun," dedi Torvik. Genç adam omuz silkti. "Bu beni ilgilendirmez ama senin için yapabileceğim bir şey varsa yaparım."

Varg uzun, titrek bir nefes verdi. Sonra tekrar keseye uzandı, kopçayı açtı, elini içine sokarak bir tutam siyah saç çıkardı.

"Kız kardeşimin," dedi. "Bana onu kimin öldürdüğünü gösterecek *akáll* için ona ihtiyacım var."

Torvik başıyla onayladı. "Sana yardım edeceğim," dedi.

"Hangi konuda?" diye sordu Varg, kaşlarını çatıktı.

"Glornir *akáll*'ı onayladığında, kız kardeşinin katillerini yakalamana yardım edeceğim," dedi Torvik. "Edel burnumun iyi koku aldığını ve iyi bir avcı olacağımı söylüyor. Kız kardeşinin katillerini bulmana, onları öldürmene yardım edeceğim."

Varg, Torvik'e sadece baktı. Bir şey söylemek için ağzını

açtı ama göğsünde bir baskı ve boğazında sözcüklerin geçemeyeceği bir yumru olduğunu fark etti. Hayatı boyunca yalnızdı, Frøya tek arkadaşıydı, güvendiği tek kişiydi. Oturup Torvik'e bakarken karşısındaki bu delikanlının söylediklerinde ciddi olduğunu biliyordu.

Glornir beni buna layık görürse, dedi iç sesi.

Glornir'in akáll'ı onaylayıp onaylamaması, Torvik'in az önce teklif ettiği şeyi değiştirmez, diye cevap verdi o sese.

Bakışlarını kaçırıp gözündeki bir damla yaşı sildi.

"Ben... teşekkür ederim," diye mırıldandı Varg.

Bu insanlardan ayrılmak zor olacak. Torvik, Svik, Einar, hatta Røkia, diye düşündü. *Onları... sevmeye başladım*. Ancak Skalk'la konuştuktan sonra Frøya'ya yeminini yerine getirmesi için ne yapması gerektiğini biliyordu.

Torvik omuz silkip gülümsedi.

"*Bannað jörð*," diye bir ses duyuldu, Varg döndüğünde, konuşanın Skalk olduğunu gördü. *Galdurman* başını kaldırmış Vol'e bakıyordu. "Yasak bölge," dedi Skalk. "*Drengr*'lerimin cesetlerine kazınmış rün buydu."

"Evet," diye onayladı Vol.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu Skalk.

Vol kaşlarını çattı. "Uzak durman için bir uyarı," dedi, ardından omuz silkti. "Bilmiyorum."

"Bana tanrısal bir uyarı gibi geldi," dedi Skalk. "Ben bir *Galdurman*'ım, hayatım boyunca rün ilmini ve Galdur hukukunu inceledim, tüm Vigrið'i ve ötesini gezdim, Galdur ilminin verildiği çok sayıda Galdur kulesinde diz çöktüm. Bu, daha önce hiç görmediğim bir ründü. Ama sen orada ne yazdığını anladın. Bu senin Lekeli *Seiðr* iğrençliğinin bir parçası, değil mi?"

Glornir bileme taşından gözlerini kaldırdı, Skalk'a sert bir bakış attı.

"Beni tehdit etme," diyen Skalk, elini havaya kaldırdı. "Bir bakış ya da bir şöhretle korkutulacak bir çocuk ya da köle de-

ğilim." Bakışları, kaşları çatılmış Einar'a kaydı. "Yulaf lapan için ateş ister misin, Yarı Trol?" dedi. Elini uzattı. "*Eldur*," diye fısıldadı, avucunda bir kıvılcım çakarak çıtırdayan tek bir alev ortaya çıktı.

Varg damarlarında gezinen bir ürperti hissetti. Galdur büyüsü hiç görmemişti, şimdi gördüğünden de pek hoşlanmadığını hissediyordu. Skalk'tan dalgalar halinde yayılan gücü, ateşten yayılan sıcaklık gibi hissedebiliyordu.

Glornir, Skalk'ın elinde çıtırdayan aleve baktı.

"Söndür onu," dedi.

"Ateş yok," diye mırıldandı Einar.

Skalk elini yumruk yaptı, alev titreyerek söndü.

"Bu toprak senin için kutsal mı, Lekeli?" diye sordu Skalk, tekrar Vol'e dönmüştü.

Kadın omuz silkti. "Snaka'nın kemikleri üzerinde yürüyoruz. Onları şimdi bile yerdeki bir şarkı gibi altımızda, derinliklerde hissedebiliyorum. Bizi Snaka yarattı, dünyayı o yarattı. Elbette burası kutsal toprak ama bu, bir *drengr* savaşçı çetesini ipe dizip bağırsaklarını boşaltmak için sebep değil."

Varg, Olvir'in ağzını buruşturarak kıpırdandığını gördü.

"Fakat rün *kutsal* demiyor. *Yasak* diyor," dedi Vol.

"Bazen ikisi el ele yürürler," diye dalgın bir şekilde mırıldandı Skalk. "Öyleyse burası neden yasak bölge?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedi Vol.

"Savaşçılarınıza bunu yapan şeyi bulduğumuzda, öğreneceğimize kuşku yok," dedi Glornir.

Aralarına bir sessizlik çöktü.

"Bir *Galdurman* ile bir *Seiðr Cadısı* arasındaki fark ne?" diye soran Varg, sessizliği bölmüştü. Bu soru sadece aklından geçiyordu, yüksek sesle sorduğunu fark etmemişti.

Bakışlarını Varg'a çeviren Skalk, sanki az önce büyük bir hakarete uğramış gibi gözlerini ona dikip ters ters baktı.

"Hayatım boyunca bir çiftlikte çalıştım," diyen Varg, omuz silkti. "Kim yaparsa yapsın, büyü benim için büyüdür."

"Galdur büyüsü bilgeler tarafından, bilginler tarafından, değerli kişilere öğretilir. *Yıllar* süren bir öğrenme, gerçeği arama sürecidir. Onur, beceri ve sabırdır. Oysa *Seiðr* büyüsü, Lekelilerin kanındaki bir bozukluktur. Damarlarında kendini beğenmiş eski Tanrı Snaka'nın bir zerresini taşırlar. Benimki gibi *kazanılmış* bir güç değildir." Skalk başını iki yana salladı. "Bunda ne onur ne de beceri var. Bu güç kendiliğinden onların *içinde*."

"Peki bunun nesi o kadar kötü?" dedi Varg.

Yrsa homurtuyla güldü, dudaklarını büktü ve Skalk uzun süre konuşmadan öylece baktı. Daha dik oturdu. "Tanrılar bu dünyayı neredeyse yok edecekti," dedi. "Neredeyse bizi, insanoğlunu yok edecekti ve dölleri de onlardan daha iyi değil. O savaşta hepsi yer aldı."

"İnsanoğlu da öyle," dedi Sulich, *seaks*'ını kafasına sürtmeye devam ediyordu.

"Onları zorladılar, kölelerden biraz farklıydılar," dedi Skalk. "Fakat Lekeliler, tıpkı lanetli ebeveynlerinin yaptığı gibi, savaşmayı seçtiler, savaşmak istediler." Konuşurken Vol'e baktı. "İçlerinde lanetli kan akıyor. Bu nedenle insanlık, *Guðfalla*'nın küllerinden doğduğunda, tanrıların düşüşünden sağ kurtulan tüm tanrıları, onların tohumlarını ve insanlarla karışanları avlamaya yemin ettiler. Ancak Ulfrir'in zinciri bulunduğunda, Lekelileri yok etmek yerine köleleştirmeye başladık."

"Ulfrir'in zinciri mi?" diye sordu Varg. Kolskegg'in çiftliğinde, ateş başında ve yemek masasının etrafında hikâyeler anlatılırdı ama o ve Frøya küçük yaşlardan itibaren diğerlerinden ayrı kalmanın en iyisi olduğunu öğrenmişlerdi. O yüzden sadece bazılarını biliyordu.

"Kurt tanrı Ulfrir son gün zincirlendi," dedi Yrsa. "Ulfrir'in kız kardeşi ejderha Lik Rifa'nın, *Seiðr* büyüsüyle dolu rünlerle işlediği, onu sımsıkı bağlayarak yere seren bir zincir. Ardından

Lik Rifa'nın müritleri Ulfrir'in üzerine üşüştü, sayısız yara açarak onu öldürdüler."

"Evet, bu hikâyeyi duydum," dedi Varg.

"Ve öldürülen Snaka, düşerken dünyayı da yıktı," dedi Yrsa. "Zincir kırıldı, halkalar ve kırıklar bin farklı yöne savruldu."

"Doğru," diye onayladı Skalk, öyküyü kendisi anlatmaya devam etti. "Yıllar sonra, insanlık yeniden dünyaya yayılmaya başladığında, bu halkalardan bazılarını toprağa gömülü, bazılarını ise nehirlere veya fiyortlara yarı yarıya batmış halde bulduk ve onları parçalayıp demirle karıştırmak, ardından köle tasmalarını dövmek için Galdur büyüsü kullandık. Bulundukları yerlerde, ilk kaleler inşa edilmeye başlandı. Doğuda Darl, Snakavik, Svelgarth. Vol'ün boynundaki köle tasmasında, Ulfrir'in zincirinden dövülmüş bir kalıntı var. Bu şekilde kontrol ediliyor. Kraliçe Helka'nın *Úlfhéðnar*'ı ve Mevkibeyi Störr'ün *Berserkir*'iyle aynı şey. Onlara komuta etmek için Galdur dili kullanılır. O tasmayı satın aldığında Glornir'e gücü harekete geçiren sözler öğretilmiş olmalı."

"Bu doğru." Glornir başıyla onayladı.

"Bir erkeği ya da kadını ebeveynlerine göre yargılamayı her zaman tuhaf bulmuşumdur," dedi Sulich, saçını kazımayı bırakıp *seaks*'ını kınına soktu. "Bence herkes yaptıklarına göre yargılanmalı."

Skalk'in gözleri Vol'den Sulich'e kaydı.

"Kaçak bir katilin bunu söylemesi tuhaf bir şey," dedi Skalk. "Seni yaptıklarına göre mi yargılamalıyım?"

Sulich ona baktı, ayağa kalkıp Skalk'a doğru yürüdü.

"Ben katil değilim," dedi, sesi soğuk ve sertti.

Olvir ve Yrsa, elleri kılıçlarının kabzalarının üzerinde ayağa kalktılar.

"Prens Jaromir böyle söylemedi," diye yanıtladı Skalk, sakin ve rahat bir şekilde oturmaya devam ediyordu.

Sulich ondan birkaç adım ötedeydi, Olvir ve Yrsa hazırdı.

Skalk omuz silkti. "Bu iş bitip Darl'a döndüğümüzde çözeceğimiz bir mesele."

"Sulich," dedi Glomir. "Otur."

Tıraşlı savaşçı dönüp Glomir'e baktı, sonra Einar'a doğru yürüdü.

Varg, kollarındaki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Şiddetin kıl payı uzakta olduğunu biliyordu.

Ağaçların arasından ayak sesleri duydular, hepsi o tarafa döndü. Silahlara uzanan eller, kampın içinde fokurdayan gerilimi yansıtıyordu.

Svik ormandan çıkıp durdu.

"Ne?" diyerek etrafına bakındı.

BÖLÜM KIRK

ORKA

Orka, Trúr adındaki sağlam yapılı, alaca renkli, iğdiş edilmiş atını dizginlerinden tutarak toprak bir yolda ilerliyor, Mord ve Lif kendi binekleriyle onun iki yanında yürüyorlardı. Mord'un kolu, Skefil'in açtığı yara yüzünden sarılıydı. Keten bandaja kan sızmıştı, kolunu vücuduna yakın tutuyordu. Güneş gökyüzüne doğru yükselirken şafağın ferah soğuğu hâlâ sürüyor, takip ettikleri derenin üzerinde sis bulutları geziyordu. Darl kalesi ve kasabası arkalarında kalmıştı.

İlerideki vadinin kıvrımında konuşlanmış, kaldıkları çiftliğe geri dönüyorlardı.

"Peki şimdi ne olacak?" diye sordu Lif Orka'ya. Skefil'in sorgulanıp öldürülmesinden bu yana çoğunlukla sessizdi.

"Düşünürüz," dedi Orka. "Seçimlerimiz hakkında, neyin mümkün olup neyin olmadığı hakkında. Sonra Guðvarr ve Mevkibeyi Sigrún'a keskin çeliği saplayacak ve babanın intikamını alacak kurnazca bir plan yaparız."

Aslında Orka'nın tek yapmak istediği, bir çantaya erzak doldurup Mord ve Lif'i geride bırakarak Drekr'in peşinden kuzeye gitmekti. Ancak bu kardeşlere bir kan borcu vardı ve bu, ruhuna yük oluyordu. İntikamlarını almalarına yardım etmesi gerektiğini biliyordu; özellikle öldürmesi gereken Drekr, Darl'dan uzakta ve Guðvarr'la Mevkibeyi Sigrún buradayken.

Bu yüzden, Drekr'in peşine düşmeden önce onları yere serme fikri aklına yatmıştı.

Fakat Breca'yı düşünmek, kalbine batan bir diken gibiydi. Yüzü gözünün önünden, sesi kulağından gitmiyordu. Oğlu kaçırılmıştı, korkmuş incinmişti. Kanında bir kurt hırlamaya başladı.

"Sorun ne?" diye sordu Mord.

"Ne?" dedi Orka.

"Homurdanıyordun, yüzün seğiriyordu."

Orka derin bir nefes aldı.

Seni bulacağım Breca, yemin ederim, diye düşündü. Ondan uzak kaldığı her an kendini kahrediyordu.

Fakat bu iki kardeşe borcum var. Kısa sürede işimi halletmeliyim. Bir an önce buradan uzaklaşmalıyım.

"Guðvarr ve Sigrún'u hemen öldürmeliyiz," dedi Orka.

"Evet, o kısmı biliyorum," dedi Lif. "Benim merak ettiğim, *nasıl* olacağı kısmı."

Orka omzunun üzerinden arkasına baktı. Darl arkalarında uzanıyor, kale belli belirsiz gözüküyordu. Kanatlarını genişçe açmış kartal, doğan güneşin etkisiyle altın renginde parıldıyordu. Drammur Nehri uyuyan bir yılan gibi kasabanın eteklerinin etrafında kıvrılıyordu. Kale ile kaldıkları çiftlik arasında çayırlar ve engebeli tepeler uzanıyordu. Çayırlar olgunlaşan arpa tarlalarıyla, tepeler keçi ve koyun sürüleriyle doluydu.

Skefil'in cesedini kanala attıktan sonra, gecenin geri kalanını Kartal kalesini keşfetmeye çalışarak geçirmişlerdi. Kale sinir bozacak derecede iyi korunuyor, kapılarda ve Kraliçe Helka'nın ziyafet salonunu çevreleyen yüksek ahşap duvarlarda çok sayıda *drengr* devriye geziyordu. Ayrıca rıhtıma gitmişler ve Mevkibeyi Sigrún'un bir avuç *drengr* tarafından korunan, aynı zamanda liman görevlileri ve muhafızlarının koruması altındaki *drakkar*'ına bakmışlardı. Mevkibeyi Sigrún *drakkar*'a döndüğünde saldırmak, kaleye sızmaya çalışmak kadar imkânsız görünüyordu.

"En iyi yolun kaleye gizlice girmeye çalışmaktansa Guðvarr ve Mevkibeyi Sigrún'u kalenin dışına çekmek olduğunu düşünüyorum," dedi Orka.

"Peki bunu nasıl yapacağız?"

"Bir kurt ya da tilki yakalamak istediğinde tuzağa bir yem koyarsın."

"Yem mi? Ne yemi?" dedi Lif.

"Ben," diye omuz silkti Orka. "Helka'nın Sigrún'a hediye ettiği *Úlfhéðnar* kölesi Vafri'yi, sonra Sigrún'un sevgilisini öldürdüm. Yüzünde bir yara izi bıraktım, bu yüzden Sigrún ve Helka'nın en çok gömmek istediği benim. Öfke bazı insanların kör eder, hata yapma, telaşa kapılma ihtimallerini artırır. O yüzden kalabalık bir yer bulacağız. Sen ve Mord kalabalığın arasında saklanacaksınız. Ben karışıklık çıkaracak ve Mevkibeyi Sigrún ile Guðvarr'ın benden intikam almaya gelmelerini sağlayacağım. İşte o zaman, Guðvarr'ın karnına çeliği sokacaksınız ama önce kulağına bir kelime fısıldayacaksınız ki katilinin kim olduğunu ve neden öldüğünü bilsin." Omuz silkti. "Sonra sıvışıp kalabalığa karışırsınız."

"Hoşuma gitti," diyen Mord, başıyla onayladı. "Hadi yapalım." Skefil onu yaraladığından beri huysuzdu. Orka gururun incindiğini düşündü. Helka'nın kalesine saldırmaya pek heveslıydi ama muhtemelen yaralı koluyla duvarlara bile tırmanamazdı.

Gurur ve utanç, diye düşündü. *İkisi de uzun bir yaşamın düşmanı. Daha net görebilmesi için kanını biraz soğutmaya ihtiyacı var.*

"Bu planda ters gidecek pek çok şey var gibi görünüyor," dedi Lif. "Mesela, nasıl kurtulacaksın?"

"Her plan ters gidebilir," dedi Orka omuz silkerek. "İş oraya geldiğinde, doğaçlama yapacağız."

"Tereddüt yok," diyen Mord, Orka'ya bakıyordu.

"Kesinlikle," diye homurdandı Orka. Yürüdüler, toprak yol-

da bir köşeyi döndüler ve bir arazi çıkıntısının etrafından geçtiler, çiftlik aşağıda bir vadide görünüyordu. Uzun ev, dar bir nehrin yanında inşa edilmişti, çevresinde ahırlar ve otlaklar, ötesinde bir arpa tarlası vardı. Hafif bir esinti, vadiden duman, arpa ve domuz pisliği karışımı kokuyu getirdi; rüzgârın etkisiyle kazların çığlıkları biraz daha yükseldi.

Orka kaşlarını çattı, kanında bir karıncalanma hissetti.

Durdu.

Mord ve Lif birkaç adım attılar, atlarının toynakları yere tempolu bir sesle vurdu. Orka'nın durduğunu ve hareketsiz kaldığını fark ettiler.

"Ne oldu?" dedi Lif.

"Hadi ama karnım zil çalıyor," diye homurdandı Mord.

Orka kaşlarını çattı, burnunu çekti.

Çiftlikten birkaç yüz adım uzaktaydılar ve ilk bakışta her şey yolunda görünüyordu ama Orka'nın derisine iğneler batıyordu. Eşek, şafaktan akşama kadar yaptığı gibi anırmıyor ve uzun evin yeşil çimenli çatısındaki bacadan duman yükselmiyordu.

"Atlarınıza binin," dedi Orka, bir ayağını demir üzengiye geçirdi, mızrağını bir eliyle kavrayarak eyerine doğru zıpladı. Ağırlığını değiştirerek Trúr'un sırtına yerleşti. At kişnedi.

"Neden?" Mord kaşlarını çattı.

"Plan şimdiden çuvalladı," diye mırıldandı Orka.

Çiftlik avlusunda birileri belirdi, atlı kişiler. Çok sayıdaydılar. On, on iki, on beş, hâlâ saklanan çok daha fazlası. Silahların ve *brynja*'ların parıltısı. İçlerinden biri çiftliğin girişine geldi, kılıcını çekip Orka ile kardeşlere doğrulttu.

"Bu Guðvarr," dedi Lif.

"Kal ve savaş mı yoksa kaç ve başka bir gün savaş mı?" diye sordu Orka. Yaklaşan şiddetin çağrısıyla nabzı zonklayarak atıyor, kanı damarlarında dans ediyordu. Fakat aklının uzak bir köşesi, sayılarının çok fazla olduğunu, Mord ve Lif'in muhtemelen öleceğini fısıldıyor, bir yanı ise bunu umursamıyordu.

"Yirmiden fazla," dedi Lif.

"Sigrún'un *drengr*'leri, Helka'nınkiler de var," dedi Orka, pelerin broşlarının üzerindeki altın kartal kanatlarının ışıltısını fark etti. Guðvarr'a bakan Mord ve Lif'in gözlerinde yanan intikam ateşini gördü ama aynı zamanda, yaklaşan çatışmayla birlikte kuzgun kanatları gibi üstlerinde dolaşan ölüm ihtimalinin tereddüdü vardı. Korku, damarlardaki buz veya ateş olabilirdi, bedeni dondurabilir veya içinde bir ateş yakabilirdi.

Guðvarr patikada onlara doğru at sürmeye başlamıştı, Orka onun sümük damlayan, sivri burnunu görebiliyordu ve hemen arkasından, daima Guðvarr'a eşlik ediyormuş gibi görünen *drengr* Arild geliyordu. Güneşte parıldayan bir *brynja* giymişti, oysa Orka onu daha önce sadece yün ve deri içinde görmüştü. Arkalarından gelen savaşçılar da demir miğferli zırhlara bürünmüştü, hepsi kılıç becerisine ve silah zanaatına sahip *drengr*'lerdi.

Orka, atların dizginlerinden tutmuş, hâlâ ayakta durarak sadece bakan Mord ve Lif'e göz attı. Yün ve deri giymişlerdi, *seaks*'ları ve baltaları; Mord'un bir de balıkçı mızrağı vardı, ikisi de miğfersizdi. Tereddüt ediyorlardı.

Orka onlar adına karar verdi.

"Gidiyoruz," dedi, dizginlerini çekiştirerek topuklarıyla Trúr'un kaburgalarına dokundu. Lif'in eyerine tırmandığını ve Mord'un yüzü seğirerek bir an oyalandığını gördü, sonra yaralı kolunda bir acıyla yüzünü buruşturarak atının sırtına atladı. Üçü birlikte geldikleri yoldan geriye at sürmeye başladılar. Arkalarından gök gürültüsü gibi toynak sesleri ve Guðvarr'ın tiz cırıltısı geliyordu. Orka çiftliği görüş alanından çıkaran çıkıntının etrafından döndü, atını dörtnala kaldırırken Mord ve Lif ona yetişti. İleride Darl yükseliyordu, nehir gemi direklerinden oluşan bir ormanla doluydu. Çiftlik yolu, kısa süre sonra üzerinde birkaç kişinin, öküzlerin çektiği arabaların ve diğer gezginlerin olduğu bir başka yola bağlandı.

Darl'a geri dönmek iyi bir fikir değil. Önümüzde Helka'nın drengr'leri, arkamızda Guðvarr ve çetesi varken kurdun ağzına girmekten farksız.

İleride bir kavşak belirdi, düz gidince Darl'a, güneyde nehre, kuzeyde...

Boneback Dağları...

Uzakta tırtıklı dişler gibi yükseliyorlardı, profillerinde Grimholt Geçidi'nin uzandığı yeri gösteren bir boşluk vardı.

Orka dizginleri çekti, bacağıyla dürttüğü Trúr kuzeye doğru döndü. Mord, Orka'nın arkasından bağırdı ama rüzgâr sözlerini savurup götürdü. Orka, ikisinin de onu takip ettiğini görünce kardeşleri duymazdan geldi. Arkalarında yükselen haykırışlardan, Guðvarr'ın çıkıntı yapan araziyi dönüp onları gördüğü anlaşılıyordu. Artık sadece iki yüz adım gerideydi, çığlıklar atıyor ve atını dörtnala koşturuyordu. *Drengr*'ler arkasından üşüşmüştü.

Orka eyerindeki ağırlığını kaldırdı, Trúr'u mahmuzladı. Güçlü, iri kemikli iğdiş hızdan çok saban ya da savaş için uygundu ama kocaman bir kalbi vardı. Orka dörtnala koşarken ondaki neşeyi hissedebiliyordu. Trúr'un adımları açıldı ve Orka uçuyormuş gibi hissetti, funda ve karaçalıların yuvarlandığı çayırlarda hızla ilerlerken rüzgâr gözlerinden yaşları kırbaçlıyordu.

Orna'nın kızlarından biri olmak, uçmak ve göklere hükmetmek böyle bir duygu olmalı, diye düşündü Orka, bunun sevinciyle haykırdı. Drammur Nehri'nden uzaklaştıkça etraflarındaki arazi değişiyordu. Onlarla Guðvarr'ın mürettebatı arasındaki mesafe açıldı; dört yüz adım, beş yüz, *drengr*'ler Orka ve iki kardeşten daha dikkatli ilerliyordu. Arazi yükseldi, etraflarında eğreltiotu, funda ve ormanlık alanlarla kaplı, aralarından sayısız derenin aktığı tepeler sıklaştı. Patika daraldı, yokuşlar dikleşti ve Orka akan suyun sesini duydu. Sonra önlerine dar bir vadinin üzerinden geçen ahşap bir köprü çıktı. Orka, dizginlerini çekip oturduğu yerde kıpırdandı, dörtnala giden Trúr yavaşladı. Köprüyü geçerken tahtaların üstündeki toynakların gümbürtüsünü duydu, Mord ve Lif yavaşlayarak köprüyü birer birer geçtiler.

Orka aşağı baktı, kırk ya da elli adım aşağısında dik yamaçlar ve beyaz köpüklü bir nehir gördü. Köprünün uzak ucuna ulaştı, dizginlerini çekip eyerinden atladı, yıldırım düşmüş bir alıç ağacına koştu. Baltasını avucunun içine aldı ve odunlara savurdu, dallar çatırdayarak kuru kıymıklara ayrıldı.

Mord ve Lif köprünün uzak ucuna ulaştılar, atlarını dizginlediler. Lif, Orka'ya seslenirken Mord omzunun üzerinden geriye baktı. Toynaklar gümbürdüyordu, Guðvarr ve *drengr*'lerinin sesi Orka'nın olmasını istediğinden çok daha yakındı.

Orka, kıymıkları ve dalları kollarının arasına aldı, köprüye geri koştu, onları kerestelerin üzerine fırlattı. Sonra çömelip kemerindeki bir keseden kavını, çırasını ve çakmaktaşını çıkardı. Kıvılcımlar sıçradı, çıralar kuru dalların arasında tıslayarak alev aldı. Ateş çıtırdadı, alevler tırmandı. Alıç dalları alev alırken köprünün ahşabı kararmaya, duman çıkarmaya başladı. Orka durmuş, yeni tutuşan alevlere ve köprünün uzak ucuna bakıyordu. Guðvarr yokuştaki bir dönemeçte belirdi. Orka ve diğerlerini görünce atını mahmuzladı. Hayvan terden sırılsıklam olmuş, tuzla lekelenmişti, ağzından köpükler saçılıyordu. Orka, Mord ve Lif'e bakarak sırıtan Guðvarr bir zafer çığlığı attı. Adam sonra alevleri gördü. Artık ahşap yol boyunca, direklere ve korkuluklara doğru yayılıyorlardı. Kara bir duman bulutu yükseldi, Guðvarr ve *drengr*'leri görüş alanından çıktı. Guðvarr karşıya geçmeye çalışırken atın toynakları tahtada gümledi ama alevlerin zayıflattığı ahşap gıcırdadı. Bunu bir parçalanma ve çatırtı sesi izleyince Guðvarr geri çekildi. Atının üzerine otururken onlara hakaretler yağdırdı. *Drengr*'lerinden birinin salladığı mızrak ıslık çalarak Lif'in atının yakınında yere çarptı.

"Al onu," dedi Orka Lif'e, tekrar eyerine tırmandı, eğilip iğdişinin boynunu okşadı. Sonra onu harekete geçirecek bir ses çıkardı.

"Bu bize biraz zaman kazandırdı," dedi Orka, vadi boyunca doğuya ve batıya baktı. Mord ve Lif yanına geliyorlardı, Lif'in

elinde yeni mızrağı vardı. Dağ geçidi uzaklara doğru kıvrılıyor, bu da Guðvarr ve *drengr*'lerinin başka bir geçiş noktası bulmak için biraz mesafe kat etmesi ve ardından izlerini bulmak için buraya geri dönmeleri gerektiği anlamına geliyordu.

"Vazgeçecekler mi?" diye sordu Lif.

"Umarım geçmezler," dedi Orka.

Arkalarında, alevlerin ve dumanın ötesinden, hüsrana uğramış, öfkeli bir çığlık duydular.

"Neden?" diye sordu Lif.

"Çünkü onu öldürebilmen için Guðvarr'ın bizi takip etmesini istiyorum."

"Bunu sevdim," dedi Mord, yüzüne bir tebessüm yayıldı. Kaşlarını çattı. "Bizi nereye kadar takip edecek?"

"Senin intikamın bizi kovalarken, benim intikamımı kovalamak üzere kuzeye," dedi, dudaklarında soğuk bir gülümseme vardı. "Oraya at sürüyoruz. Boneback Dağları'na, Grimholt Geçidi'ne."

Drekr ve oğlumu bulmaya.

BÖLÜM KIRK BİR

VARG

Varg yer yer donmuş sert çimenlerden ve ince topraktan oluşan bir yokuşu tırmanırken etrafını Kan Yeminliler sarmıştı. Önde Edel, Torvik ve izcileri bir kayanın arkasına çömelmişlerdi. Yamacın kenarından bakarken Edel, Glornir'e fısıldıyordu. Güneş Boneback Dağları'nın doruklarında süzülüyordu ama dokunuşu, içinde süründükleri vadiye henüz ulaşmamış, vadi tabanına sis gibi kalın gölgeler yapışmıştı.

Varg, hepsi boydan boya yamacın kenarına yayılarak ötedeki vadiyi seyreden Kan Yeminliler'in arasında kendine yer açmaya çalıştı. Sırtında kalkan, belinde silah kemeri ve elinde mızrakla kertenkele gibi sürünerek yokuşları tırmanmak o kadar kolay değildi. Yarı Trol Einar, yamacın kenarındaki bir kayadan daha fazla yer kaplıyordu ama arkasına baktı ve Einar'ın sağındaki boşluğu doldurmak üzere olan başka bir Kan Yeminli'ye ters ters bakarak Varg'a işaret etti. Varg kalan mesafeyi güçlükle çıktı, ona gülümseyerek kocaman parmağını dudaklarına götüren Einar'ın yanına yerleşti. Kürek dansı ve Varg'ın özür dilemesinden bu yana, Einar onu seviyormuş gibi davranıyordu. Hatta son öğünlerinde ekmeğini paylaşma teklifini Varg minnetle kabul etmişti. Her şey, kösele gibi sert koyun etinden daha iyiydi.

Önlerinde kuzeyden güneye uzanan dik eğimli bir vadi açıl-

dı. Çok sık kullanılmış gibi görünen bir patika doğuya doğru ayrılıyor, vadinin kuzey ucunu kapatan bir şelale, Varg'ın görmek için başını çevirmek zorunda kaldığı bir uçurum boyunca aşağı akıyordu. Kalıcı bir sis bulutu şelalenin eteğinde köpürerek dönüyor, alabildiğine geniş bir havuz çeşitli kanallara ayrılıyordu.

Edel'in ağaçlardan sarkan cesetleri bulmasının üzerinden üç gün geçmişti, Varg her adımda artan bir gerilim hissediyordu. Skalk'la *akáll* hakkında tekrar konuşmak veya Glornir'in onayını beklemek konusunda kafasında bir mücadele başlamış, Skalk'ın avucunda ateş büyüsü yaptığını görmek, sadece kafa karışıklığını artırmıştı. Sıradan bir alevdi ama Varg'ın kanını dondurmuştu. Boneback Dağları'nın daha derinlerine ilerledikçe zihnindeki bu çatışma kaybolmuş, yerini giderek büyüyen bunaltıcı bir his almıştı, içini ürperten bir korku. Tıpkı çürüyen bir cesede yaklaşırcasına, büyüyen bir tehlikenin kokusunu alıyor ya da hissediyor gibiydi.

Vadinin zemini alacakaranlığın gölgesindeydi ama Varg orada uzanırken güneş biraz daha yükseldi. Işık yamaçlardan sıvı altın gibi aktı ve karanlık önünden çekildi. Vadideki dereler, göz alan, kör edici bir ışığa dönüştü. Varg, Edel'in alçak sesle Glornir ve Vol'le konuştuğunu duydu. Edel'in iki kurt köpeği çömelmiş, kulakları öne doğru dikilmişti. Biri hırlıyordu. Edel işaret etti.

Varg bir hareket gördü; vadinin derinliklerinde, şelalenin yakınında beliren bir siluet. Bu yükseklikten bile, Varg onun büyük olduğunu anlayabiliyordu. Kaslı ve boynuzluydu, alt çenesinden kalın dişler uzanıyordu, çam ağaçlarının arasından çıkıp havuza doğru yürüdü. "Bu da nesi?" diye söylendi Varg.

"Trol," dedi Einar, gürleyen bir fısıltıyla.

Trol havuzun kenarında durdu, etrafına bakınarak vadinin kenarlarını taradı. Sanki havayı kokluyor gibiydi, Varg bir an için bu yaratığın onları göreceğinden ya da bir şekilde kokularını alacağından korktu. Trol dönerek tekrar çam ağaçlarına

baktı, eliyle hareketler yaptı. Ağaçların arasından trolden daha küçük birileri çıktı. Çıkanlar insandı ve Varg güneş ışığının demirin üzerindeki ışıltısını, onları birbirine bağlayan, boyunlarına ve ayak bileklerine dolanmış zincirleri gördü. Belki otuz kırk kişi ellerinde kovalarla ağaçların arasından havuzun kenarına dizildi. Ellerinde mızrakları olan, zırhlarının üzerinde güneş ışığının parıldadığı, insana benzeyen birkaç kişi daha belirdi. Diğerleri açıkça insan değildi. Uzun ve kalın kaslı, kambur, dik yürüse de öne eğik, olağandışı uzunluktaki kollarının boğumlarını kullanan yaratıklar. Omuzlarına astıkları kayışlardan silahlar sarkıyordu.

"Sen sormadan söyleyeyim, *skraeling*'ler," dedi Svik, Varg'ın öte yanından.

Köleler havuzun kenarında diz çöküp kovalarını doldurdular, ardından trol homurtuyla havlama arası bir ses çıkardı ve hepsi doğrulup ağaçlara doğru ilerlediler. Kısa sürede kayboldular, peşlerinden troller, savaşçılar ve *skraeling*'ler gitti ve bir an sonra, vadi sanki hiç oraya gelmemişler gibi boş kaldı.

Kan Yeminliler'in durduğu hat boyunca komutlar yankılandı, Glomir liderlerini çağırdı ve Svik başını yamaç çizgisinin altına eğip sürünerek Glomir'e doğru hızla uzaklaştı. Røkia ve Sulich de birlikte gitti. Glomir onlarla konuşurken defalarca vadiyi işaret etti ve ardından Svik güçlükle geri döndü. Torvik de onunla geldi.

"Yarı Trol, Kafası Yok, Çekiç El, benimlesiniz," dedi Svik. "Ve sen, Düz Burun Halja ve sen, Beygir Nefes Vali," dedi bir kadın ve erkeğe, ikisi de sessiz ve sert yüzlü kardeşlerdi. Ardından Svik, sırt çizgisinin altındaki yokuş boyunca hızla yürümeye başladı, yamacın tepesindeki bir çam ağacına doğru güneye ilerliyordu. Varg diğerlerine baktı. Torvik ona sırıttı, sonra hep birlikte Svik'i takip etmeye başladılar. Kan Yeminliler'in geri kalanı, her biri Glomir'in liderlerinden biri tarafından yönetilen ve Edel'in izcilerinden birinin eşlik ettiği, daha küçük grupla-

ra ayrılmıştı. Varg, Skalk ve iki muhafızının Glornir'e yakın durduğunu gördü. Ardından Svik onları diğer tarafı kaplayan çamlığa doğru götürdü. Eğim dikti ve kısa süre sonra ağaçların altından çıkmak zorunda kaldılar. Torvik liderliği ele aldı, siper olarak kayaları ve çalıları kullanarak yokuş aşağı dolambaçlı bir yol seçti. Varg'ın ayaklarının altından toprak ve taşlar kayıyor ama o emin adımlarla ilerleyerek Torvik'e kolayca ayak uydurabiliyordu. Bir kez kayan Einar, devasa cüssesiyle toprakta küçük bir heyelan başlattı ama Svik onu sabitledi; sonra zemin düzleşmeye başladı. Sonunda vadinin tabanındaydılar.

Torvik toplanmaları için onlara biraz zaman tanıdı, sonra vadi tabanından ve sığ bir dereden geçerek uzak kıyıya, daha sık çam ormanı örtüsüne doğru ilerledi. Vadi çizgisini takip ederek şelaleye doğru kuzeye saptılar. Varg havuzdaki alabalık pullarının ışıltısını gördüğünde çağlayan sularının uğultusu artmıştı. Artık trol ve kölelerin geçtiği ağaçların arasındaki yolu görebilecek kadar yakındılar. Torvik doğuya döndü, patikayı görüş alanında tutarak onları vadi yamacından daha yükseğe çıkardı. Ayak seslerini engelleyen çam iğneleriyle kaplı zeminde sessizce ve kurtlar kadar hızlı hareket ettiler. Varg patikanın uzak tarafında, ağaçların arasında hızla hareket eden gölgeler gördüğünü düşündü. Hızını artırıp Torvik'in hizasına geldi, omzuna dokunarak işaret etti.

Torvik donmuş bir sessizlik anından sonra, "Onlar Kan Yeminliler," diye fısıldadı, yollarına devam ettiler.

Varg çevresinde, havada ve yerde, titreşim gibi bir değişiklik algıladı. Geçtikleri çam iğnelerinden oluşan halının sallandığını görmeyi bekleyerek aşağı baktı ama her şey hareketsizdi. İlerledikçe bu his arttı, her an fırtına kopacak gibi bir baskı, kanında bir karıncalanma vardı.

Torvik durdu, yumruğunu kaldırınca herkes etrafında toplandı.

İzledikleri patika, diğer uçta bir dağın dik yamacının olduğu

açık bir alana çıktı, ayaklarının altındaki zemin çamura dönüştü. Yamacın kemerli, yüksek ve geniş bir girişi vardı, içerideki meşale ışıkları iğne delikleri gibi titriyordu. Vücutları iskelet gibi, üstleri yırtık pırtık insanlar sürekli girip çıkıyorlar, demir tasmalı köleler içi moloz dolu arabalara koşulmuş midillilere öncülük ediyorlardı. Tünel girişinden kuzeye doğru sıralandılar, midillileri ve arabaları açıklığın uzak ucuna, yeni oluşmuş moloz ve kaya tepesinin olduğu yere götürdüler. Burada yük arabalarını boşalttılar ve sanki isteyerek uyuyan bir yılanın ağzına giriyorlarmış gibi, karanlığın onları yuttuğu tünel girişine geri döndüler.

Torvik açıklığın farklı noktalarını işaret etti, Varg başka siluetler gördü: mızraklı savaşçılar ve birkaç *skraeling*. Varg, savaşçı gibi kalın tunikler giymiş, kemerlerinde silahlar olan, kaba ve ağır görünmelerine rağmen, kolları uzun ve çizgili kaslarla yumru yumru, boyunları kalın, bu mesafeden bile yüzlerinde bir tuhaflık olan bu yaratıkların görünüşlerinden hoşlanmamıştı.

Hayatım boyunca bir çiftlikte yaşadım, diye düşündü. *Vaesen'lerle ilgili gördüğüm en kötü şey, bir yuletide* zamanı sütü lanetleyip bozulmasına sebep olan haylaz bir iblis ve nehirde yumurtadan yeni çıkmış, yumak halinde bir yavru ejder topluluğuydu, yılanbalıklarından çok da büyük değillerdi.*

Mağaranın ağzı, tünele girmesine yetecek kadar büyük olmasına rağmen trol ortalıkta görünmüyordu. "Aferin delikanlı," dedi Svik, Torvik'in omzunu sıvazlıyordu. "Buradan alacaklarım var." Mızrak dipçiğini yere sapladı, parmaklarını kızıl sakalında gezdirerek düğümlerini açtı ve bıyıklarını kıvırıp örmeye başladı.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı Varg.

"Hazırlanıyorum," dedi Svik.

* Cermen, İskandinav ve Kelt halkları tarafından, en uzun gecenin yaşandığı ve günlerin uzamaya başladığı kış gündönümünün kutlandığı antik bir pagan bayramıdır. (ç.n.)

"Ne için?"

"İşaret için. Elbette bir dövüş olacak. Kan dökülecek ve ben savaşırken elimden geldiği kadar iyi görünmek istiyorum. Bu önemli."

Varg'ı tepeden tırnağa süzdü. "Senin de hazırlanmanı öneririm." Svik sırıttı. "Bizim için gümüş ve savaş şöhretimizi kazanma zamanı."

Sakalını düzeltmeyi tamamladı, sonra miğferini kemerinden çıkarıp başına geçirdi. Mızrağını yumuşak topraktan çekip çıkarmadan önce, sırtından kaydırarak elini kulpuna yerleştirdiği kalkanını yan tarafında asılı bıraktı.

Halja ve Vali, kalkanlarını bir ağaca dayamış miğferlerini bağlıyor, mızrak uçlarındaki deri kılıfları çıkarmış, *seaks*'larını ve kılıçlarını kınlarından çıkarıp kontrol ediyorlardı. Tatmin olduklarında kalkanlarını kavrayıp Svik'in yanında durdular. Çekiç El Jökul çömeldi, bir avuç dolusu çam iğnesi ve toprağı aldı; avuçlarının arasında ovuşturarak parmaklarının arasından bıraktı. Sonra ayağa kalktı, miğferini sımsıkı çekip kemerindeki halkadan bir çekiç çıkardı. Siyah demirden çekicin başı çukurlaşmış ve lekeliydi, sapı normal bir çekicinkinden daha uzundu, daha çok bir baltaya benziyordu. Kalkanını sırtından indirip ayağa kalktı, kaşları kalın ve çatıktı, açıklıktaki *skraeling*'lere ters ters bakıyordu.

Einar'ın kalkanı bir masa kadar büyüktü. Sırtından çekip yukarı kaldırdı, sonra kemerinden sakallı ve ağzı kanca gibi bir balta çıkardı.

Torvik kınındaki *seaks*'ını gevşetti, kalkanını sırtından aldı. Kalkanı ve mızrağıyla hazırdı.

Varg gözlerini kırpıştırdı, kendisinin de aynısını yapması gerektiğini fark etti. Miğferini kemerinden çıkardı, *nålbinding* beresinin üzerine geçirdi, tokayı çenesinin altından sıkıca çekti. Kemerinde asılı *seaks*'ını, baltasını ve satırını çekerek kontrol

ettikten sonra hepsinin yerlerine yerleştirdi. Ardından mızrağının ağzındaki deri kılıfı çıkarıp kemerine geçirdi ve sonunda sırtındaki kalkanı alarak tahta kulpunu kavradı. Yumruğunu ve parmak boğumlarını demir *umbo*'nun boşluğuna sığdırdı.

Kalbinin göğsünde hızla attığını hissederek başını kaldırdı, Svik'in ona baktığını gördü.

"Kardeşler, hazır mıyız?" diye sordu Svik, sesinde mizahtan eser yoktu. "Unutmayın, bizler Kan Yeminlileriz, düşsek de kalsak da birbirimize yeminle bağlıyız. Bizim gücümüz bu."

Homurtular yükseldi, herkes başıyla onayladı.

Svik, Varg ve Torvik'e baktı. "Eh, siz ikiniz değil ama bundan sağ çıkarsanız..." Omuz silkip sırıttı.

Çok rahatlatıcı, diye düşündü Varg. Mesanesini boşaltmak için güçlü bir dürtü hissetti.

"Benimle gelin," dedi Svik, onları ağaçların arasından geçirerek yokuştan aşağı, açıklığa ve mağara girişine yaklaştırdı. Ağaçlar seyrelmeden önce durdu, hâlâ yokuştaydılar; düz zemine ve çamurlu düzlüğe belki kırk ya da elli adım kalmıştı. Svik kalkanını yere dayadı, arkasına dönüp diz çöktü, ayakta kalan Einar dışında herkes etrafına toplandı. Varg ve Torvik dışında hepsi *brynja* giymişti. Jökul'un zırhının üzerinde çukurlu deri bir önlük vardı.

Varg, kalkanın çerçevesinin üzerinden açıklığa baktı. Beynindeki uğultu şimdi daha güçlüydü, nabzı kemiklerinde bir davulun vuruşu gibi atıyordu. Aynı zamanda korku karnına yayılmış, bacaklarını zayıflatmış, ağzını kurutmuştu. Kemerlerinde veya ellerinde keskin demir ya da çelik bulunan *vaesen*'lere ve savaşçılara bakıyordu. Onlarla savaşacaktı.

Yutkundu, ağzında tükürük kalmamıştı, ayağa kalkıp hareket etmek istedi, zihninde bir ses ona fısıldıyordu.

Sadece uzaklaş. Ölürsen Frøya'ya olan yeminini nasıl yerine getirebilirsin? Bu insanlar senin için kim? Savaş başlayana kadar bekle, sonra sıvış.

Bunun yerine orada öylece durmuş, ölümün kanatlarının açıklığa konmasını bekliyordu.

Açıklığın kenarında bir hareket duyuldu, Glornir gün ışığına çıktı.

"Hareket," dedi Svik, sesi hırıltılıydı, doğrulup yokuşun geri kalan kısmından aşağı uzun adımlarla inmeye başladı. Hepsi onu takip etti, Einar ve Jökul kanatlara ilerlerken Torvik, Halja ve Vali, Svik'in hemen arkasındaydı. Varg ayağa kalkıp bir an ayakta bekledi, kalkanını kaldırdı, ardından onları izlemeye başladı.

BÖLÜM KIRK İKİ

ELVAR

Elvar, Grend'i boş bir arabanın arkasına bağlamak için kullandığı mors derisinden halatın düğümlerini çözdü, parmakları uyuşmuş ve şişmişti. Bir düğümle mücadele ederken küfredip lanet okudu, sonunda düğümü çözdü.

"Hazır olduğunda kızım," diye homurdandı Sighvat, birlikte Grend'i arabanın arkasından indirdiler. Elvar, Grend'in ayak bileklerinden, Sighvat baygın savaşçıyı omuzlarının altından kavradı. Birlikte onu Elvar'ın yere serdiği yün bir pelerin üzerine koydular, Elvar yaralarını kontrol etti.

Isbrún Köprüsü'nü geçtikten sonra yaralarla ilgilenmek, yaralılarla kayıplarının çetelesini almak için durmuşlardı. Mızrak desteleri, çeşitli bira varilleri, at eti ve peynir altı suyuyla yüklü bir araba ve iki midilli kaybolmuştu. Ölüm İttifakı'ndan üç savaşçı, tepede *tennúr* sürüsüne yenik düşmüştü.

Birkaç sıyrıktan *vaesen* pençeleriyle yırtılan açık yaralara kadar neredeyse herkes yaralanmıştı. Herkesin yarasını kaynamış su ve sirke ile temizlemek gerekmişti. Bazıları dikilmiş, civanperçemi ve baldan lapalar uygulanmış, yosunla kaplanarak keten bandajlara sarılmıştı. Bazı yaraların dağlanması gerektiğinden, Agnar ateş yakılmasını emretmişti.

"Teşekkür ederim, Sighvat," dedi Elvar, Grend'in yanına diz

çöktü. İri adam ayağa kalktı, Grend'e bakıp sonra neredeyse onu yere serecek şekilde omzuna hafifçe vurarak uzaklaştı.

Grend'in kafasının etrafındaki bandaja kan sızmıştı. Bacaklarıyla yüzünde çizikler ve sıyrıklar vardı ama en kötü yarayı, bir *tennür*'un siyah bir kaya parçasını başının arkasına vurduğu darbeyle almıştı. Köprüyü geçtikten sonra durduklarında, Elvar'ın yardımına Uspa gelmişti. Elvar yarayı temizlemeye ve ne kadar kötü olduğunu anlamaya çalışırken gözyaşları görüşünü bulandırıyordu. *Seiðr Cadısı* keskin bir bıçakla Grend'in kana bulanmış saçlarını kesmiş, ardından Elvar'ın bölgeyi temizlemesine yardım etmişti. Tüm bu sürede Elvar, karnına yumruk gibi bir korku oturduğunu, iç organlarını burktuğunu ve hareketlerini çok hızlı ve titrek bir hale getirdiğini hissetmişti. Uspa, parmak uçlarıyla Grend'in kafatasını incelerken bu duygu yoğunlaşmıştı.

Uspa bir ömür gibi gelen bir sürenin ardından, "Kafatası kırılmamış," demişti.

Elvar rahatlayarak çökmüştü.

Uspa yaranın temizliğini bitirmesine, ardından otlar ve yosunlarla bir lapa uygulayıp bir bandajla sarmasına yardım da etmişti.

"Uyandığında biraz nane ve kediotu içmesi gerekecek," diye eklemişti Uspa, sonra diğer yaralı Ölüm İttifakı savaşçılarının yaralarını sarmak için ayrılmıştı.

Grend tüm süreç boyunca baygın kalmış, bu nedenle Agnar herkese yola çıkmak üzere hazır olmasını emrettiğinde, Grend boş bir arabaya bağlanmıştı.

Sonra yola koyulmuşlardı, Uspa onları el değmemiş bir dünyaya götürüyordu. Elvar, bu topraklarda ne kadar süredir yürüdüklerinden emin değildi, aralıksız gün ışığı zihninde oyunlar oynuyordu ama yaklaşık yarım gün olduğunu tahmin etti.

"Durumu nasıl?" dedi arkasından bir ses. Elvar, başını kaldırdığında Agnar'ı gördü. Yüzü ve tıraşlı kafasının yan tarafı

pençe izleriyle doluydu. Çok derin değillerdi, artık pıhtılaşıyorlardı. Yanına diz çökerek Elvar'a bir tabak salamura ringa balığı, kızarmış lahana ve bir kap *skyr* ikram etti.

"Uyanmadı," dedi Elvar, Grend'in başındaki keten sargıyı çözüp yarayı kontrol ediyordu. Lapa hâlâ yerinde duruyordu.

Agnar öne doğru eğilip Grend'e yaklaşarak kokladı.

"Kötü kokmuyor," dedi. "Bu her zaman iyiye işarettir." Elvar'ın kolunu hafifçe sıvazladı. "Vücudu hazır olduğunda uyanacak."

Elvar burnunu çekti, gözünden süzülmek üzere olan bir damla gözyaşını sildi.

"Biz Ölüm İttifakı'yız," dedi Agnar usulca. "Hayatımız kan ve savaş. Muhtemelen hiçbirimiz ağarmış saçlarımızla yataklarımızda ölmeyeceğiz." Sözleri nazikti, Elvar doğru olduklarını biliyordu ama boğazındaki hıçkırığı bastırmaya çalışırken zorlanıyordu.

"Bunu biliyorum," diye mırıldandı, sesinin titremesini engellemek için yavaşça konuşuyordu. "Yıllardır Ölüm İttifakı'yla yollardayım, dövüştüm ve ölümün kanatlarının binlerce kez üzerimizde süzüldüğünü gördüm. Kuzgunkanatlarının kimi aldığına aldırış etmediklerini, zengin-fakir, iyi-kötü ayrımı yapmadıklarını biliyorum. Fakat Grend her zaman yanımda oldu ya da arkamı kolladı. Daha önce hiç yaralanmamıştı, tek bir çizik bile almamıştı, bu yüzden onu böyle, bu kadar kırılgan görmek..."

"Öyle," diye başıyla onayladı Agnar. "Ölüm bizim daimi yoldaşımızdır, kulağımızda bir fısıltıdır ama bir dostun düştüğünü gördüğünde..." Kafasını iki yana salladı. "Ölüler nehrinden geçsek de hiçbir şey bizi buna hazırlayamaz."

Elvar'a baktı. "O yüzden birbirimiz için mücadele ediyoruz. Yaşayanları terk etmeyiz. Yemin ettiklerimizi terk etmeyiz."

"Benim için geri gelecektin," dedi Elvar. "Grend düştüğünde ve onun başında durduğumda, ölümümüzün yaklaştığını düşündüm."

"Evet, geri geliyordum," dedi Agnar. "Ama biri benden önce davrandı." Gülümsedi. "Akrabalarımızı seçemeyiz ama bizler..." Eliyle kamp kurma, yaralılarla ve atlarla ilgilenme görevini üstlenen etrafındaki savaşçıları işaret etti. "Bunlar benim akrabam, kanımdan daha yakınlar. Kılıç kardeşlerim, kalkan kardeşlerim. Ben onlar için canımı veririm, onlar da benim için canlarını verirler diye düşünüyorum."

"Veririz," dedi Elvar. "Ben veririm."

Agnar sırıtarak başıyla onayladı.

Elvar, Grend'in tüm bandajlarını ve yaralarını kontrol etmeye devam ederken bir süre sessizce oturdular.

"Akrabalarından hiç söz etmedin," dedi Elvar sonunda.

Agnar boşluğa baktı, sessizlik o kadar uzadı ki Elvar cevap vermeyeceğini düşündü. Sonra Agnar içini çekti.

"Anlatacak bir şey yok. Annem zafiyetten öldüğünde, ben henüz on kış geçirmiştim. On birinci yaşımda, babam beni köle olarak sattı çünkü ekinler kurumuştu ve kışlık yiyeceğe ihtiyacı vardı." Tebessümle karışık yüzünü buruşturdu. "Daha doğrusu satmaya *çalıştı*. Beni satın almaya çalışan köle tacirinin iki kaşının arasına baltayı savurup kaçtım." Komik olmadığı halde güldü. "Etrafımda güvenebileceğim yeni bir aile oluşturana kadar uzun süre kaçtım."

Elvar'ın elini sıktı, ardından ayağa kalktı.

"Hemen yola çıkacak mıyız?"

"Hayır. Dinleneceğiz, yaralarımızı saracağız, uyuyacağız." Güneş ışığıyla parıldayan gökyüzüne, ipek gibi yarısaydam birkaç ince buluta baktı. "Bu sonsuz günde karanlığı beklemenin anlamı yok. Dinlendiğimizde yürüyeceğiz, yorulduğumuzda duracağız." Grend'e baktı.

"Birazdan uyanır," dedi, sonra uzaklaştı.

Elvar, Grend'in yanına oturdu, Agnar'ın ona getirdiği ringa balığı ve lahana turşusunu yedi. İsbrún Köprüsü'nün yanındaki kamp kadar olmasa da yer hâlâ sıcaktı ama *vaesen* çukurunun

erimiş nehrinden yarım günlük bir yürüyüş yapmışlar ve şimdi bir derenin yanında, kızılağaç, huş ve karaağaçların bir arada büyüdüğü ormanlık alanın ve tepelerin kenarında kamp kurmuşlardı.

Ayın Karanlık Tepeleri, diye düşündü Elvar, yükseltilere bakarken. *Babamın ziyafet salonunda skáld'lar ezgilerinde söz ederken ilk kez duymuştum. Onlara bakacağım, aralarında yürümekten bir uyku uzaklığında olacağım hiç aklıma gelmezdi.* Kemiklerindeki yorgunluğa ve Grend yüzünden duyduğu sıkıntıya rağmen, o bildik heyecanla içi titredi. *Tanrıların diyarında yürümek...*

Bir inilti duyuldu, Grend kıpırdandı. Elvar sıçradı, yanına diz çöküp tırmalanmış yüzünü okşadı. Grend'in göz kapakları titreyerek açıldı, odaklanmaya çalışarak Elvar'a baktı. Sonra onu gördü.

"Seni Savaş Düzlüğü'ne kadar takip etmek," diye soludu. "Verdiğim *en akıllıca* karar olmayabilir."

"Akıllıca mı? Elbette akıllıca değildi," dedi Elvar, sırıtmaktan çenesi ağrıyor, yanaklarından süzülen yaşlar Grend'in yüzüne düşüyordu. Adamın alnını okşadı. "Korktum..." diye fısıldadı.

"Neden korktun?" diye mırıldandı Grend.

"İçinde senin olmadığın bir hayattan," dedi Elvar.

Grend'in sert, pürüzlü yüzü bir tebessümle yumuşadı. Elini uzattı, zorba bir adam için son derece nazik bir tavırla Elvar'ın yanağını avucuna aldı.

"Peh, benden kurtulmak için birkaç kanatlı sıçandan fazlasına ihtiyacın var," dedi eli düşerken.

"Güzel," diye güldü Elvar.

"Susadım," diye mırıldandı Grend.

Elvar matarasını açtı, ağzına birkaç damla dökmek için başını kaldırdı.

"Birazdan kalkacağım," diye fısıldadı Grend, sonra gözlerini kapayıp uykuya daldı.

Elvar gülümseyerek ona yaslandı, akşam yemeğini yemeye başladı.

Ona doğru yürüyen bir savaşçının ayak seslerini duydu. Elinde iki boynuz dolusu birayla Sólín geldi. Kır saçlı kadın Elvar'ın yanına oturup boynuzlardan birini ona uzattı.

"Sana bil kan bolcum val," dedi Sólín peltek bir konuşmayla, ağzından tükürükler saçıyordu.

"İyi misin?" diye sordu Elvar, *skyr* çanağını yere koyup boynuzu aldı.

"O küsük *vaesen* pislikleli bilkac disimi aldı," dedi Sólín peltek diliyle, sözcükleri tam söyleyemiyordu. Kırmızı, kanlı dişetlerini ve kopmuş üç ön dişini gösterecek şekilde ağzını açtı.

"Berbat bir durum," dedi Elvar.

"Yasıyolum," dedi Sólín omuz silkerek. "Hayatımdansa bilkac disimden olmak daha iyidil. Bu yüsden sana tesekkül bolçluyum."

"Biz kalkan kardeşiyiz," dedi Elvar. "Teşekkür edecek bir şey yok. Sen de benim için aynısını yapardın."

"Umalım," dedi Sólín. "Kavgaya gilene kadal bilemezsin. Sapına kadal savascı bil yüleğin olup olmadığı o zaman belli olul." Alnından bir yanağına kadar sayısız sarmal dövmesi olan kadın Elvar'a baktı, bir savaşçı duruşuyla kolunu uzattı. "Savascı yüleğini, savas gücünü göldüm ve sana kaldesim demekten gulul duyuyolum."

Elvar sırıtarak Sólín'in koluna girdi.

Birlikte oturup biralarını içtiler.

Bir kahkaha Elvar'ın dikkatini çekti, Uspa, Kráka ve *Hundur* kölenin yanında duran Biórr'u gördü. Adam onlardan uzaklaşarak ateşin üzerinde asılı duran demir yemek tenceresine doğru yürüdü.

"Benim için Grend'e göz kulak olur musun?" dedi Elvar,

boynuzu kafasına dikti. "Benim de edecek birkaç teşekkürüm var."

"Elbette," dedi Sólín.

Elvar ayağa kalktı, kampa doğru yürürken Biórr'un tencereden uzaklaştığını gördü. Onu takip etti, kampın içinden ve ateşin başında oturarak çene çalan savaşçıların yanından geçti. Sighvat kendi kendine mırıldanıyordu. Elvar ona seslenen savaşçılara bir elini kaldırdı, onlarla oturup içki içme davetlerine başını iki yana sallayarak karşılık verdi. Ardından kampın dere kenarı boyunca uzanan uzak ucuna doğru yürüdü. Burada vagonlar yan yana dizilmiş ve hayatta kalan midilliler koşumlarından çıkarılarak kazıklara bağlanmıştı.

Uspa, Kráka ve *Hundur* köleye çanaklar dolusu yiyecek veren Biórr, onlarla duyamadığı bir şakaya gülüyordu. Biórr da oturdu, dördü birlikte yemeye başladılar. Elvar, tepelerinde dikilince dönüp ona baktılar.

"Sana teşekkür etmek istedim," dedi Elvar, sözcükler birden aklından uçup gitti, ağzı kurudu.

"Peki, devam et o zaman," diyen Biórr, gülümsüyordu.

"Teşekkür ederim," dedi Elvar. "Benim ve Grend'in hayatını kurtardın. Bizim için geri gelmeseydin, şimdi *tennúr*'a yiyecek olurduk."

"Aynen öyle olurdu," diye onayladı Uspa.

"*Tennúr* senin genç, beyaz dişlerinle güzel bir ziyafet çekerdi," dedi Kráka ve hepsi kıkırdayarak güldü.

Elvar bir süre öylece durdu, kahkahalar azaldı ve bir sessizlik çöktü.

"Rica ederim, Ateş Yumruk Elvar," dedi Biórr.

"Bunu neden yaptın?" diye sordu Elvar. "Kalkan duvarındaki saflardan ayrıldın? Hayatını neden benim için riske attın?"

Biórr ona gülümsedi. "Sormana gerek var mı?" dedi.

Elvar uzanıp Biórr'un elini tuttu, onu kaldırarak yakınına çekti. Yavaşça, uzun uzun, ekşi *skyr* tadındaki dudaklarından

öptü. Ayrıldıklarında Biórr gözlerini kırpıştırıyordu, yanakları kızarmıştı. Elvar, onun göğsünde güm güm atan kalbini hissedebiliyordu. Bileğini tutmaya devam ederek döndü, genç adamı nehir kıyısı boyunca kamptan uzaklaştırdı. Kráka'nın kıkırdayan kahkahası peşlerinden geliyordu. Önlerinde, yaşlı ve bodur bir söğüt vardı, verimli toprağın üstüne eğdiği dalları derede yüzerken doğal bir perde oluşturuyordu. Elvar, dalların arasından geçerek gövdenin etrafındaki zeminin yosun kaplı ve yumuşak olduğu gizli bir alana girdi, sonra dönüp Biórr'a baktı. Biórr da ona bakıyordu. Elvar saç örgüsünden yüzüne düşen bir tutam siyah saçı geri itti, çilli yanağını parmağıyla okşadı, sonra eli ensesine kaydı ve adamı kendine doğru çekerek tekrar öptü. Öncekinden daha ateşli. Sonra onu yavaşça yere indirdi.

BÖLÜM KIRK ÜÇ

VARG

Varg, ağaçların gölgelediği yokuştan aşağı Svik ve diğerlerini takip etti. Onlara yetiştiğinde zemin düzleşmişti. Kafasının içinde gümbür gümbür atan kalbini, bir davul gibi çarpan zamanı duyabiliyordu. Etrafındaki her şey daha parlak, daha keskin, daha gürültülü görünüyordu. Glornir'in açıklığın ortasında uzun adımlarla ilerlediğini gördü, yivli miğferindeki gözleri koyu renkli gölcükler gibiydi, uzun baltasını vücuduna yaslamıştı. Edel iki yanındaki kurt köpekleri ve bir grup Kan Yeminli ile ona eşlik ediyordu. Skalk, Olvir ve Yrsa arkalarında, ağaçların arasında ilerliyorlardı. Açıklığın çevresinde, her biri Glornir'in liderlerinden Røkia, Sulich ya da Vol tarafından yönetilen diğer Kan Yeminliler grup halinde ortaya çıktılar.

Açıklıktaki köleler ağızları açık seyrederken oradaki savaşçıların bazıları donmuş bakıyor, diğerleri birlikte hareket ediyordu. *Skraeling*'ler doğal olmayan bir şekilde hareketsizdi, ağaçların arasından gruplar halinde çıkan Kan Yeminliler'e bakarken kafaları yırtıcı kuşlar gibi seğiriyordu. Varg onlara yaklaştıkça küçük kara gözleri, ağızları ve burunlarıyla, bir erkeğin ya da kadının kaba hatlarını taşıdıklarını gördü ancak erimiş bir mum gibi eğri büğrüydüler, alt çenelerinden küçük dişler çıkıyordu.

Zırhlı bir kadın dudaklarına bir boru götürüp uzun ve yüksek sesle üfledi.

Köleler çığlık attı, birçoğu arabalarından fırladı, zincirleri şıngırdayarak her yöne koşturuyorlardı.

Skraeling'lerden biri kemerinden kısa, geniş ağızlı, kılıçla balta arası bir silah çıkardı ve bir köleye saldırdı. Kadının omzuyla boynu arasındaki açık bir yaradan kan fışkırdı, yere yığılırken bir çığlık attı. Diğerleri, kaçan köleleri bir araya toplayarak tekrar tünele yönlendirmeye çalışırken yüzleri Kan Yeminliler'e dönüktü.

Açıklıkta tam bir çılgınlık hüküm sürüyordu.

"Beni izleyin," diye kükredi Svik. Varg, Svik'in soluna doğru yer değiştirdi ve grup düzensiz bir sıra oluşturdu, kalkanlar kaldırılmış ama birbirine kilitlenmemişti. Çamur Varg'ın ayakkabılarını çekerken tüm Kan Yeminliler açıklığa doğru ilerliyor ve girişi bir ağ ile sımsıkı kapatılmış tünele yaklaşıyordu. Sayıca düşmanlarından fazlaydılar, düzlükte dolaşan belki yirmi kadar savaşçı ve on ya da on iki *skraeling*.

Kan Yeminliler arasındaki savaşçılar tarafından fırlatılan mızraklar havada ıslık çaldı. Savaşçılar kanlar içinde düşerken haykırışlar duyuldu. Gövdesinden isabet alan *Skraeling*'lerden biri insanlık dışı bir çığlık atarak sendeleyip mızrağı çekiştirdi; yaranın çevresinde kan fışkırıyor ve deri tuniğini ıslatıyordu. Uzun parmaklarıyla sapı kavradı ve mızrağı yırtarak kurtardı. Kan Yeminliler'e bakıp, ağzını kocaman açarak acı acı bağırdı.

Bunları öldürmek zor.

"DUVAR!" diye haykırdı boruyu çalan kadın, etrafındaki savaşçılar sıklaştı, kalkanlar birlikte yükseldi. *Skraeling*'ler harekete geçerek Kan Yeminliler'e saldırdı. İki tanesi Svik'in grubuna geldi.

"KALKANLAR!" diye bağırdı Svik.

Varg, Røkia'nın ona öğrettiği gibi, Svik'e iyice yanaştı, omuzları birbirine değdi. Kalkanlar çatırdayarak bir araya gel-

di. Varg'ın kalkanı Svik'inkiyle üst üste binerek, kenarı Svik'in demir *umbo*'suna sıkıca oturdu. Torvik, Varg'ın solundaydı ve kalkanıyla aynısını yaptı. Yedisi ıhlamur ağacından ve demirden kalkanlarla sağlam bir duvar oluşturuyordu. İki *skraeling* onlara saldırırken insansı olmayan tiz sesler çıkarıyor, homurdanıyorlardı. Varg'ın tahmin edebileceğinden çok daha hızlıydılar, yumruklarını sıkmış, dörtayak üzerinde koşarak ilerliyorlardı.

"Hazır," diye bağırdı Svik, sol kolunu ve omzunu kalkanına dayayarak ayağa kalktı. Varg da aynısını yaptı, mızrağını ters bir tutuşla yukarı kaldırarak çemberin üzerinden baktı.

İlk saldırı küçük kalkan duvarlarına çarptı, Svik, Halja ve Vali ile duvarın yükünü aldı. *Skraeling*'in tüm ağırlığı boğuk bir gümbürtüyle üzerlerine bindi, kalkanlar dalgalanarak büküldü, sünger gibi soğurarak çarpışmanın gücünü yaydı. *Skraeling* kalkanlardan sekerek geriye doğru düştü ve çamura yayıldı. Mızraklar üzerlerine doğru saplandı.

Ve sonra ikinci *skraeling* üzerlerine geldi, Varg ve Torvik'e çarptı. Kulakları paramparça eden bir çatırtı oldu. Varg'ın omzu adeta infilak etmişti, sonra sanki ağırlığını kaybetti, havada uçuyordu. Yere çarptığında ciğerlerindeki tüm hava çekildi, yuvarlanarak kalkanına dolandı ve mızrağını kaybetti. Durdu, nefes nefese çamurda dönüp elleriyle dizlerinin üstünde doğruldu.

Torvik bağırıyordu, Varg'dan yirmi adım uzağa fırlamıştı ama güçlükle ayağa kalkmış, mızrağını sallıyordu. *Skraeling* aralarında durdu ve hırlayarak çömeldi, dişlerinden tükürük saçılıyordu. Kemerine uzandı, kılıçtan kısa ama *seaks*'tan uzun, satır kadar geniş ağızlı bir silah çıkardı. İkisine de tıslayıp, kafasını bir atmaca gibi Torvik ile Varg'ın arasına soktu, ardından tiz bir çığlık atarak Torvik'e doğru atıldı.

Varg'ın içinde, dövüş meydanında Einar onu yere serdiğinde olduğu gibi, saf ve kor gibi bir öfke kıvılcımı yeşerdi. Kaybetmeye karşı içgüdüsel bir tepki. Çoğu insan ayağa kalkmazdı.

Frøya buna *kızıl sis* derdi. Her ne idiyse şimdi Varg'ın içini

kaplıyor, damarlarını, vücudunu ve zihnini dolduruyordu. Omzundaki ağrı buhar olup uçtu. Doğrulmak için kendini zorladı ve tutarsız tehditler savurarak *skraeling*'e doğru koştu.

Torvik, *skraeling*'in silahının darbesini kalkanıyla karşıladı, tahtadan kıymıklar sıçrarken birkaç adım geri sendeledi. Mızrağını saplayıp *skraeling*'in omzunda kırmızı bir yara açtı ama yaratık omuz silkerek tekrar çığlık atıp kılıcını savurdu. Torvik kalkanını kaldırdı, *skraeling*'in bıçağı ahşabı çatırdatırken bir kez daha kıymıklar havada uçuştu.

Varg yaratığın sırtına zıpladığında yaratık homurdandı ve ikisi birlikte yere yuvarlandı. *Skraeling*, kalkanının *umbo*'sunu kafasına ve omzuna indiren Varg'ın altında eğilerek döndü. Uzun kollarıyla Varg'a vurup, kafasına attığı yumrukla onu ileri savurarak yere düşürdü. Varg eğri büğrü yüzünün bir tarafı kanla kaplı *skraeling*'in sendeleyerek doğrulduğunu ve silahını kaldırdığını gördü.

Varg da ayağa kalkmaya çalıştı ama çamurda kaydı.

Skraeling artık üzerindeydi.

Birden karnından çıkan bir mızrak ucuyla *skraeling* sırtını bükerek çığlık attı, arkasında Torvik'in öfkeli yüzü vardı. *Skraeling* kendi vücuduna saplanan mızrağı çekip çıkarıp, ağzı açık ona bakan Torvik'e döndü. Yerde hafif bir sarsıntı oldu, üstlerine bir gölge düştü ve *skraeling*'e inen bir balta onu, omuzlarından kaburgalarına kadar ikiye ayırdı. Bunu bir kan ve kemik patlaması izledi, *skraeling* iç çekerek yere çöktü.

Einar tepelerinde dikilip, çizmesini ölü *skraeling*'in üstüne bastırdı ve baltasını çekerek kurtardı.

"Ayağa kalk," dedi Varg'a.

"Elimi tut kardeşim," dedi Torvik, Varg'ı yukarı çekti. İkisi de nefes nefeseydi, bakışları vahşi ve yüzleri kan içindeydi. Çatışmanın gürültüsü boğucuydu. Varg, Svik ve diğerlerinin, altı yedi güçlü savaşçıdan oluşan bir kalkan duvarına doğru ilerlediklerini gördü, kalkanlar çatışıyor ve çelikler saplanıyordu.

Başka bir yerde Glornir baltasını iki eliyle savurdu, etrafa kan saçılırken bir *skraeling* yere düştü. Bir savaş narasıyla kendi Kan Yeminliler grubuna önderlik eden ve mızrağını bir adamın karnına saplayan Røkia, zırhlı savaşçılardan oluşan başka bir kalkan duvarını aşmak üzereydi. Her yerde ölüm vardı; hava, demirle karışmış kan ve dışkı kokusuyla ağırlaşmıştı. Kan Yeminliler'in gittiği her yerde, düşmanları düşüyor gibiydi.

"Dinlenme zamanı değil," diye homurdanan Einar, Svik'e doğru yürüyordu.

Varg, kendisine sırıtan Torvik'le bakıştı ve ardından Einar'ın peşine düştüler. Varg kalkanını kaldırıp *seaks*'ını çekti, ikisi yeniden Svik'in hattına katılıp kalkan duvarını itmeye başladı. Varg kalkanını Vali'ninkine kilitlerken, Torvik hattın uzak ucuna ilerledi.

Karşılarında erkekli kadınlı yedi savaşçı vardı, kalkan duvarlarının arkasından tükürüp itiyor, hırlıyor, bıçaklıyorlardı. Varg omzunu eğip, ağırlığını kalkanının arkasına vererek iterken gözüne sarı bir sakal ve bir mızrak ucunun parıltısı ilişti. Refleksle başını yana doğru çektiğinde demir bıçağın miğferine sürttüğünü hissetti, içinde kulakları sağır eden gürültüsünü duydu. Kalkanının çerçevesinin altından *seaks*'ını uzattı, bıçağın bir yere girdiğini hissetti, bir homurtu duydu ve kalkanın üzerindeki baskı azaldı. Kanla kayganlaşan *seaks*'ını geri çekti, öne doğru itmeye devam ederken yukardan sapladı ve bir *brynja*'nın perçinli halkalarını gıcırdattı.

Bağırarak verilen bir komutla, karşı karşıya oldukları savaşçılar bir adım geri çekildi. Varg'ın uzuvları ağırlaşmıştı, kasları yanıyor, gözlerinden ter damlıyordu.

Bu kalkan işi, fındık dalları arasında yumruk dövüşü yapmaktan daha zor.

"SALDIRIN!" diye bağırdı Svik, ileri doğru bir adım atarak boşluğu kapattı, sıranın geri kalanı da onu takip etti. Varg'ın yanındaki Vali'nin yüzü öfkeyle buruşmuştu, öfkeli bir yılan gibi

düşmanlarına tıslıyordu. Mızrağını bir *skraeling*'in gövdesinde bırakmıştı, elinde sakallı bir balta vardı. Baltanın ağzını karşısındaki kalkanın çerçevesine saplayarak çekti, kalkanı tutan savaşçı öne doğru bir adım attı. Koyu renk saçlı, kırık burnu yamuk kaynamış, Vali'ye hakaretler yağdıran bir adamdı. Jökul, çekicini savaşçının miğferine indirdi ve miğferde yumruk büyüklüğünde bir oyuk açıldı. Kırılan kemiğin belirgin sesiyle birlikte adam yere yığıldı.

Svik yere düşen adamın vücudunun üzerinden atlayıp, mızrağını saplayarak kalkan duvarlarındaki boşluğa itti. Vali, Halja ve Jökul hemen arkasındaydı ve düşmanın kalkan duvarı çatlamış bir yumurta gibi ikiye ayrıldı. Dövüşmeyi sürdüren birini Einar kısa sürede halletti ve diğerleri çözülerek kaçıştılar.

Varg gözlerini kırpıştırarak öylece durdu, içindeki bitkinlik ve hiddet savaşıyor, vücudu soğuk bir ateş, uzaktan gelen bir davul sesi gibi öfkeyi hâlâ hissederek savaşma ihtiyacıyla seğiriyordu.

Tünel girişinden, devrilen bir ağacın sesinden daha yüksek bir kükreme yankılanarak meydanı doldurdu, bu sesle Varg yüzünü buruşturdu.

Tünelden neredeyse giriş kadar uzun ve geniş bir siluet hantalca çıktı; şelalede gördükleri troldü. Varg onun ne kadar büyük olduğunu fark etmemişti. İki adam kadar uzun, üç adam kadar genişti, ortalığı titreterek açıklığa doğru ilerlerken ezdiği çamur, kalın pençeli ayak parmakları arasında etrafa saçılıyordu. Çıplaktı, bir boğa kadar kaslıydı ve pullu derisinin üstünde yosun lekeleri vardı. Testisleri bacaklarının arasında iki kaya gibi sallanıyor, iki eliyle etrafına demir şeritli bir sopa taşıyordu. Alt çenesinden sararmış dişleri sarkıyordu. Kalın kaşlarının altından küçük, iğne gibi bakan gözleri parlıyordu.

Arkasında siluetler hareketlendi; yağa bulanmış bir *brynja* giyen, kır saçlı bir adamın önderliğindeki bir düzine savaşçı. Zırhlı boyunluğu olan demir bir miğfer takmış, gri sakalını ka-

lın bir örgüyle bağlamıştı. Arkasında kanatlar gibi dalgalanan koyu renkli bir pelerini vardı. Kolları gümüş ve altından kalın halkalarla kaplıydı. Kalkanı yoktu ama elinde uzun, çift el, kavisli bir kılıç tutuyordu. Demir ya da çelikten bir kılıç değildi, eski bir kemik gibi yer yer sararmıştı. Sanki adamın ellerinde parlıyor, bir sıcaklık dalgası gibi güç dalgaları yayıyordu. Varg'ın kanındaki karıncalanma, daha yüksek ve daha vahşi bir şekle büründü, ona hayat ve enerji verdi; aynı zamanda sanki bir dağ gölünün derinliklerine dalmış, yukarıdaki suyun ağırlığı onu eziyormuş gibi onu bastırıp sıkıştırdı.

Adam uzun adımlarla ilerleyerek trolün önünde durdu, arkasına hepsi zırhlı ve elinde keskin kılıçlar bulunan bir düzine savaşçı yayıldı. Adam kemik kılıcı başının üzerine kaldırdı. Kan Yeminliler'e ters ters bakarken kırmızı gözleri miğferinin gölgeleri arasında kor gibi parlıyordu.

"Buraya gelmemeliydiniz," diyerek ileri doğru yürüdü.

Glornir onu karşılamak üzere ileri çıkarken Kan Yeminliler şeflerinin arkasında genişçe yayıldı.

Trol böğürerek ileri atıldı.

Kan Yeminliler'in trole fırlattığı mızraklar ıslık çalarak havada uçtu, bazıları kalın postunu deldi, kan fışkırdı; diğerleri sekerek uzaklaştı. Trol kükredi, mızrakları tokatladı, saplarını kırdı.

Glornir uzun baltasını başının etrafında savurdu, onu karşılamak için ileri adım atan kırmızı gözlü adamın kemik kılıcına sert bir darbe indirdi. Silahlar buluştuğunda muazzam bir *çarpışma* oldu, Glornir havaya fırladı. Kırmızı gözlü adam bir an duraksadı, sonra onun peşinden gitti.

Svik bir savaş narası atarak kırmızı gözlü adama doğru koştu, tüm ekibi onu takip etti. Halja ve Vali, Einar, Jökul ve Torvik. Varg bir an orada durup kemik kılıçtan yayılan acı dalgalarıyla mücadele etti, sonra o da koşmaya başladı.

Doğrulmaya çalışarak başını iki yana sallayan ve burnundan

kanlar akan Glornir ile Svik arasında yaklaşık kırk adımlık bir mesafe vardı. Uzun baltasını hâlâ sımsıkı tutuyordu, ayağa kalkıp kırmızı gözlü adama bakıp baltayı kaldırdı. Yabancı, kemik kılıcını kaldırarak ona doğru yürüdü.

Svik bir nara attı, Varg ve diğerleri ona eşlik ederken diğer Kan Yeminliler de koşmaya başladı. Varg, Røkia'nın savaş çığlığını duydu, mızrağını kırmızı gözlü adama fırlattığını gördü. Güçlü bir atıştı, doğruca ve hızlı bir şekilde yaşlı adamın göğsüne doğru uçtu.

Adam kemik kılıcıyla mızrağı havada kesti, ikiye bölünen sap ayaklarının dibine düştü.

Svik ile ekibi çamur ve kana bulanmış açıklıkta hızla ilerlediler.

Bir kükremeyle birlikte üzerlerinde bir gölge belirdi, Vali aniden yok oldu, bir kan patlamasıyla havada uçmaya başladı. Halja çığlık attı. Trol yalpalayarak önlerine çıktı, Varg'ın görüşünü kapatarak Glornir'i görüş alanından çıkardı ve demir şeritli sopasını Svik'e doğru salladı. Kızıl saçlı savaşçı ileri atıldı; yuvarlanarak sopanın çizdiği kavisin altından geçti, çamura bulanmış halde ayağa kalktı ve hâlâ koşarken mızrağını trole fırlattı. Mızrak daha hedefini bulmadan kılıcını çekti. Mızrak trolün uyluğunun derinliklerine saplanırken acı dolu bir kükreme duyuldu. Svik yolunu değiştirerek trolün tekmesini savuşturup kılıcıyla bacağını kesti. Einar ve Jökul, hem vurarak hem de çekiçleyerek hiddetlenen yaratığın etrafında dönüyorlardı. Torvik doğruca ona doğru koşarak mızrağını fırlattı, bıçak trolün omzunu delip derinlere saplandı. Acıyla tekrar kükreyen trol sopayı salladı. Hepsi, hatta Einar bile, uzağa kaçıştı; sopa Svik'e çarparak havaya uçurdu, çamurda yuvarladı.

Varg parmak uçlarında zıplayıp, sallanan sopanın ardı sıra koştu, yere çakılarak çamurları havalandıran yumruğun yolundan çekildiği gibi kalkanının çerçevesini trolün ayağına vurdu. Taşı yumruklamaktan farksızdı, darbenin titreşimini kolunun

üstünde hissediyordu. Kalkanı düşürünce sıçrayıp, Svik'in hâlâ trolün uyluğuna gömülü olan mızrağının sapını tuttu, kendini trolün vücuduna doğru çekti ve *seaks*'ını yaratığın karnına sapladı. Bıçak, post benzeri sert derinin birkaç katını kestiğinde kan fışkırdı ama bağırsaklarını dökecek kadar derine inemedi. Varg'a kükreyen trol, kaya büyüklüğünde eliyle onu boğazından yakaladı, havaya kaldırıp sıkmaya başladı.

Acıyla kasıldı, kemikleri kırılmak üzereydi, çığlık atacak hava bile yoktu. Görüşü bulanıklaşırken parlak noktalar uçuştu, ardından karanlık geldi. İçinde kabaran korku, öfkesiyle birleşerek içini doldurdu. Hırlayarak mücadele etti, tükürüp *seaks*'ını trolün yumruğuna sapladı.

Sonra boşluktaydı, düşüyordu, *seaks*'ı artık elinde değildi, gürültüyle yere çarpıp, yuvarlanarak hareketsiz kaldı. Bir ağız dolusu çamuru içine çekti. Tükürerek ayağa kalkmaya çalışırken düzensiz soluklar alıyordu, hava ciğerlerine hücum etmişti. Kendini çamurdan kurtarmaya çalışırken Svik'in trolün sırtında olduğunu gördü, *seaks*'ını çılgın gibi boyun ile omuz arasındaki kasın etine saplıyordu. Einar baltasını savurarak trolün kalçasında büyük kırmızı bir yara açıyor, Jökul yaklaşarak yaratığın ayak parmaklarına vuruyordu. Trol öfkeyle bağırdı.

Varg doğrulmaya çalışarak başını iki yana salladı. Yutkunmak canını yakıyordu ama ölmekten çok daha iyiydi.

Trol gök gürültüsü gibi uludu, sopayı düşürüp döndü ve Svik'i yerinden düşürmeye çalışarak sırtına vurdu. Her yerinden oluk oluk kara kan akıyordu. Sallanan uzuvlarından biri Jökul'a denk geldi, onu havada döndürdü. Adam uzuvları bükülerek yere çarptı.

Varg'ın arkasından bir çığlık yükseldi, dönünce gördüğü şey karşısında bir an donup kaldı.

Glornir tek dizinin üstüne çökmüştü, omzundaki ve göğsündeki bir yaradan kan akıyordu, *brynja*'sı yırtılmıştı, paçavra halinde sarkıyordu. Kırmızı gözlü adam, etrafına yığılmış be-

denlerin arasında Glornir'in başında dikilmiş, büyülü kılıcını kaldırıyordu.

Varg, çığlığın nereden geldiğini anladı.

Vol öne çıkarak bir elini kaldırdı. Glornir'in önüne geçti, *seaks*'ını çekerek elini kesti ve Varg'ın anlamadığı sözler haykırdı.

*"Bein af því gamla, þú munt ekki fara framhjá,"** diye bağırdı, ağzından tükürük saçılırken aynı zamanda kanlı eli havada şekiller çiziyordu. Bir kıvılcım parladı, alev titreşerek ve dalgalanarak hayat bulduğunda havada keskin, düz çizgiler belirdi; kemik kılıç kafasına doğru inerken Glornir'in üzerinde kırmızı ve turuncu parıltılarıyla kan ve alevden oluşan bir *Seiðr* rünü oluştu. Kemik kılıç rünle buluştuğunda, Varg'ı bir an için kör eden akkor bir ışık patlaması oldu. Gözlerini kırpıştırdı, kemik kılıcın sanki suda hareket ediyormuş gibi yavaşladığını, sonra durduğunu gördü. Kılıç, alevli *Seiðr* rününün ortasında sıkışıp kalmıştı, kırmızı gözlü adam onu bir ağacın derinliklerine saplamış ve çekip çıkaramıyormuş gibi görünüyordu. Vücudu kılıçla birlikte gerilmiş, kollarındaki kaslar şişmişti. Varg onun homurdandığını ve duyamadığı sözcükler fısıldadığını gördü.

Vol de ona hırladı, sanki bir kalkan duvarındaki kalkanıymış gibi, eli yukarıda, avuç içiyle *Seiðr* rününe yaslandı. Yüzü acıyla buruşmuştu, dudakları kıpırdıyor, ağzından sürekli sözcükler dökülüyordu.

Etraflarındaki Kan Yeminliler, kırmızı gözlü adamı takip eden bir avuç savaşçıyla kıyasıya mücadele ederek onlara ulaşmaya çalışıyordu.

Kemik kılıç güçlü dalgalar yayarak kıpırdadı. *Seiðr* rünü titreyen bir meşale gibi parlarken kemik kılıç yeniden hareket etmeye başladı ve alevleri yardı.

*"Guðir bein brjóta þig, kló tæta þig,"*** diye kükredi kırmızı

* Kutsal Kemikler adına, daha ileri gitmeyeceksin! (ç.n.)

** Bu kutsal kemikler seni ezecek, pençeler seni parçalayacak! (ç.n.)

gözlü adam. Ağzından salyalar saçarken yüzündeki kaslar seğirdi, damarları şişti. *Seiðr* rünü patladı. Vol geriye doğru savrularak Glomir'e çarptığında ikisi birden yere düştü, kırmızı gözlü adam onların üzerinden atlayıp kılıcını tekrar kaldırdı.

Varg'ın içinde, korkusuyla körüklenerek nabız gibi atan öfke, kafasının içinde beyaz ve kör edici bir şekilde parladı. Elleriyle silah kemerini kavrayıp, hırlayarak baltasını ve satırını çekti. Koşarak atıldı.

Kırmızı gözlü adam duraklayıp kılıcını havaya kaldırarak omzunun üzerinden arkasına baktı. Varg'ın gözü dönmüş bir şekilde, hızla ona doğru geldiğini gördü.

Varg ona çarptı, baltasını ve satırını indirmeye başladı, ikisi düşerek yuvarlandılar. Varg durdu, bir dayanak noktası bulmaya çabaladı, kanındaki ateş giderek yayılıyor, damarlarını tutuşturuyordu. Kırmızı gözlü adam kükreyip Varg'ı üstünden attı ve sendeleyerek ayağa kalktı.

Varg yuvarlanarak durdu, kafasının içindeki kırmızı sis kalbinin her atışıyla titreyerek onu öldürmeye ve parçalamaya zorluyordu. Dövüş meydanında dövüşürken kırmızı sisten bu perde ona enerji, adrenalinle dolu bir güç ve hız, düşünce netliği ve asla teslim olmayacağına dair içgüdüsel bir bilgi verirdi; ama Varg onu dizginlerdi çünkü ona teslim olmanın rakibinin ölümü anlamına geleceğini bilirdi. Sanki bir tazıyı tasmasından tutuyor gibi hissederdi. Fakat şimdi, burada, bu ölümüne bir savaştı; hayatında önemli olan her şey bu ana ve önündeki birkaç saniyeye bağlıydı. Hiç düşünmeden, ruhundaki tazıyı serbest bıraktı.

Hafifçe doğruldu, baltasını kaybettiğini fark etti ancak satırı hâlâ elindeydi. Kırmızı gözlü adama baktı, etraflarındaki her şey savaşan, çığlık atan ve kanayan bulanık şekillere dönüşürken onu çok keskin bir netlikle gördü. Gözlerini Varg'a diken kırmızı gözlü adamın bakışı şaşkınlığa dönüştü.

Varg'ın darbesiyle miğferi gevşemişti. Yaşlıydı, ağarmış sakalı örgülü, kafası tıraşlıydı. Kafasının yan tarafındaki yarıktan derisi sarkıyor, yüzünün bir yanına kan akıyordu. Adam kırmızı gözleriyle elinden düşürdüğü kemik kılıcı aradı, sonra onu buldu; atılarak kılıcını savururken Varg, ayağa fırlayıp satırını kaldırdı, homurdanarak dişlerini ortaya çıkardı. Tekrar yaşlı adama saldırdı. Hayal meyal bir kurt hırlaması duyduğunu sandı. Kırmızı gözlü adam kılıcını yatay bir şekilde savurdu.

Varg'ın satırı çatırtıyla kırmızı gözlü adamın kafasına indiğinde, derin, kama şeklindeki yarıktan kan ve kemik fışkırdı. Vücudu sarsıldı, kasıldı ve gücü bir anda yok oldu ama kılıcı salınmayı sürdürerek Varg'ın beline saplandı.

Dağlayan bir acı, beyaz bir ışık ve Varg uludu. Sonra her yer kararda.

BÖLÜM KIRK DÖRT

ELVAR

Elvar sisle örtülü vadiler ve ormanlık alanlardan, engebeli tepelerden oluşan bir arazide yürüyordu. Çalılıklarda ve koruluklarda dişbudak, karaağaç, meşe ve ıhlamur ağaçları yetişmişti. Dereler çağıldıyor, dallarda kargalar gaklıyor ve geceleri kurtlar ulurken tilkiler keskin çığlıklar atıyordu.

İşte üç yüz yıldır tüm ülkede skáld'ların ezgilerine konu olan Ayın Karanlık Tepeleri.

Boneback Dağları'nın güneyindeki topraklardan hiçbir farkı yok.

Tek fark, burada insanlığın olmaması.

Bir keresinde, kendi bölgesinin sınırlarını belirleyen bir erkek trole ait öbek dolusu dışkının yanından geçmişler ama bunun dışında *vaesen*'e dair çok az kanıt görmüşlerdi.

Elvar biraz hayal kırıklığına uğramıştı.

"Sorun nedir?" diye homurdanan Grend, yanındaydı.

Uyanalı yaklaşık iki gün olmuştu, demir miğferinin altında görünen bir bandaj ile vücudunun her yerini saran sıyrıklar ve çizikler olmasa hiç yaralanmış gibi görünmüyordu. Ölüm İttifakı'nın tamamı, yürüyüş için bile tam takım savaş teçhizatını giymişti, köprüdeki *tennúr* tepesinden aldıkları ders zihinlerinde hâlâ canlıydı. Elvar'ın kemerine bağladığı demir miğferi kalçasında ağırlık yapıyordu.

"Daha fazla... tehlike olacağını düşünmüştüm," dedi.

"Ne dilediğine dikkat et, Ateş Yumruk Elvar," dedi yakınında yürüyen Biórr, gülümsüyordu. Artık yanından hiç ayrılmıyordu.

"Biliyorum, haklısın," diyen Elvar, genç savaşçıya gülümsedi.

Grend, Biórr'a ters ters baktı.

Elvar, söğüt ağacından beri her gece Biórr'u yatağına alıyor ve bunu gizleme gereği duymuyordu. Grend yorum yapmaktan kaçınmıştı ancak Biórr'un az önce söylediği sözlere sonuna kadar katıldığı halde genç savaşçıya kaşlarını çatması, Elvar'ın seçimini onaylamadığını gösteriyordu.

Kafile durdu, Agnar önlerde bir yerde Uspa, Sighvat ve *Hundur* köleyle birlikte onlara önderlik ettiği için görünmüyordu. Arabalarla ağır ağır ilerliyorlardı. Elvar etrafına bakarak kaşlarını çattı. Kamp yapmak için o kadar uygun bir yer değildi, zaten duracak kadar uzun yürümemişlerdi.

"Ne terslik olduğuna bakacağım," dedi Elvar kaşlarını çatarak. Grend onu takip etti ki bu hiç de şaşırtıcı değildi.

Kafile boyunca ilerlediler; arabaları, atları ve Ölüm İttifakı'nı, etraflarındaki ormana bakan savaşçıları, ağaçların arasına dağılmış diğer gölgeli siluetleri, Ölüm İttifakı'nın izcilerini geçtiler. Hepsinin üzerine bir heyecan ve beklenti havası çökmüş, duyuları keskinleşmişti. Elvar, sanki fırtına öncesi gibi havadaki ürpertiyi ve tenindeki karıncalanmayı hissedebiliyordu.

Oskutreð beklentisi. Çok yaklaştığımızı hissediyorum, neredeyse kokusunu ve tadını alabiliyor, rüzgârda fısıltısını duyabiliyorum.

Kafilenin önü görüş alanına girdi, Agnar bir arabanın sürücü oturağının üzerindeydi, Elvar'ın başının üzerinden kafile boyunca geriye bakıyordu.

"Neler oluyor?" diye soran Elvar, ona doğru ilerliyordu.

Sighvat omuz silkti. "Şef bir şey gördüğünü sandı," dedi.

Hundur köle sırtını bir ağaca yaslamış oturuyor, Uspa da yanında duruyordu. Çevresindeki savaşçılara kıyasla ifadesi gergin ve sertti. Eliyle dalgın bir halde, sadık bir tazı gibi *Hundur* kölenin omzunu sıvazlıyordu.

Elvar ayağını arabanın tekerleğine koyarak Agnar'ın yanına tırmandı. Bulutsuz bir gökyüzünde güneşin parıltısına karşı bir eli gözlerinin üzerinde, tepelere ve ormanlık alana bakıyordu. Elvar onun baktığı yönü takip etti. Geldikleri patikadan geriye doğru, aralarında gümüş teller gibi parlayan dereler olan ormanlık bir alandı. Uzakta, batıda, Eldrafell'in kırmızı damarlı ışıltısının belli belirsiz göründüğü gökyüzünde, kargalar siyah lekeler gibi görünüyordu.

"Ne var şef?" diye fısıldadı Elvar. Adamın gerginliğini hissedebiliyordu.

Agnar bir süre daha sessiz kaldı.

"Hiçbir şey," dedi sonunda, elini gözlerinden çekip Elvar'a döndü. "Sadece bir his." İçini çekti, dönüp Uspa'ya baktı.

"Ne kadar sürer?" diye sordu.

"Az kaldı," diye omuz silkti Uspa.

"İki gündür bunu söylüyorsun," diye gürledi Agnar.

"Tek söyleyebileceğim bu," dedi Uspa. "*Graskinna* bir *Galdrabok*'tu, harita değil."

"İyi," diye homurdandı Agnar. Arabanın sürücü koltuğunda oturan adamın omzuna hafifçe vurdu, sonra yere atladı.

"İleri," diye bağırdı.

Elvar, yanında yatan Biórr'un omzunda parmağını gezdirdi, mavi renkli sarmal bir dövmenin kıvrımını takip ederek çizgili göğsüne doğru ilerledi. Koyu renkli kıvırcık tüylerinde ter parlıyordu. Beyaz çizgiler, sağdan sola doğru çapraz biçimde, ağarmış yara izlerinden oluşan bir kafes gibi uzanıyordu.

"Bunlar nasıl oldu?" diyen Elvar, sevişme sonrası hâlâ nefes nefeseydi.

Biórr yan döndü, gözlerinin içine baktı.

"Kırbaçla," dedi. "Deride düğümler vardı." Daha fazlasını söylemek için ağzını açtı ama duraksadı, yönünü değiştirdi, rahatsız bir halde başka tarafa baktı. Elvar, onda gün boyunca artan bir gerginlik olduğunu fark etmişti.

"Ne zaman?" diye sordu, ondaki bu değişimle yüzünü kırıştırdı.

Uzun bir sessizlik oldu.

"Çok net hatırlayamayacak kadar uzun zaman önce," dedi.

Elvar yalan söylediğini biliyordu. *O halde çok gençtin*, diye düşündü. *Büyük ihtimalle çocuktun.* Biórr'a karşı bir acıma ve bunu her kim yapmışsa ona karşı bir öfke dalgası hissetti. "Oskutreð'in servetine sahip olduğumuzda, sana bunu yapanı bulması için bir orduya bir sandık gümüş ödeyeceğim. Bunu onlara ödeteceğim."

"Gerek yok," dedi Biórr, sözlerindeki kesinlik Elvar'a o işin çoktan halledildiğini hissettirdi.

"Kaç yaşındasın Biórr?" diye sordu.

"Sırtımda yirmi iki kış var," diyerek Elvar'ın alnına dokundu. "Kafandan neler geçiyor da beni böyle sorguluyorsun?" Gülümsedi.

"Seni tanımak istiyorum."

"Bence zaten tanıyorsun," dedi tekrar gülümseyerek, eliyle onun terden soğuyan karnını okşadı. Elvar ürperdi.

"Daha fazlasını bilmek istiyorum," dedi. "Farklı şeyleri. Nerelisin? En sevdiğin yemek hangisi?" Durdu, dikkatle ona baktı. "Akrabaların kimler?"

Biórr kasıldı, sonra sırtüstü yuvarlandı. "Akrabalarımın hepsi öldü." Doğruldu, pantolonuna uzanıp giydi, sonra tuniğini aradı. "Acıktım," dedi. Ayağa kalkıp Elvar'a baktı, sonra elini uzattı.

Hepimizin yaraları var ama hepsi cildimize kazınmış değil. Babam hakkında herhangi biriyle konuşmayalı uzun zaman oldu ve annem hakkında konuşulmayı babamdan çok daha fazla, hak etmesine rağmen hâlâ annem hakkında konuşmaktan hoşlanmıyorum. Elvar yerde yuvarlandı, çabucak kıyafetlerini buldu. En son *brynja*'sına girdi, silah kemerini taktı.

İçinde saklandıkları arabaların örtüsünün altından çıktılar, aksayan atların arasından geçerek kampa girdiler. Elvar üzerlerine çöken sis benzeri alacakaranlığa bakarak gece olduğunu düşündü. Rüzgâr yukarıdaki dallarda ıslık çalarak kuzeyden soğuk getiriyor ancak Eldrafell'in ateşi toprağı hâlâ ısıtıp dondan koruyordu.

Biórr ateşin yanına gitti, iki çanak yemek alarak birini Elvar'a uzattı. Elvar çanağa bakıp kokladı.

Ayak sesleri duyuldu ve Grend yaklaştı.

"Acıktım," dedi.

Biórr yaşlı savaşçıya gülümseyerek diğer çanağı ona uzattı.

"Isırgan otu ve sarımsak," dedi Biórr, sonra soğuyan taşların kenarında duran bir avuç soğuk yulaflı gevrek alarak uzaklaştı.

Elvar, Grend'i başıyla selamladı ve ardından Biórr'u takip etti. Grend'in arkasından iç çektiğini duydu, sonra peşinden ayak sesleri geldi. İri bir adam için oldukça sessiz yürüyebiliyordu.

Elvar kampın içinden geçerken; herkes küçük gruplar halinde toplanmış yiyip içiyor, bazıları usulca şarkı söylüyor, bazıları masal anlatıyordu. Silahları bileyenler, malzeme dikenler vardı. Biórr'u takip etti, Uspa'nın yanına gittiğini gördü. Elvar, oğluna karşı duyduğu suçluluk duygusu ve Bjarn'ın kaçırıldığı gece onların muhafızı olması nedeniyle sürekli onun peşinden koştuğunu düşündü. Uspa, her zamanki gibi Kráka ve *Hundur* köleyle oturuyordu. Biórr, sırtını devrilmiş bir ağacın gövdesine dayayarak otururken yulaflı krakerlerin hepsini onlara ikram etti ve onlar da mutlu bir şekilde aldılar. *Hundur* köle havayı kokladı.

"Çorba güzel kokuyor," dedi.

"Isırgan otu ve sarımsak," dedi Biórr. "Ve lezzetli." Çanağını, korkuyla elini sallayarak reddeden köleye uzattı.

"Bunun ne çorbası olduğunu anlayabilmelisin," dedi Elvar, onlara katılmıştı. "Isırgan otu ve sarımsak kokusunu alamıyorsan, sen ne tür bir *Hundur* kölesisin?"

"Adı Ilmur," dedi Biórr, sesinde Elvar'ı utandıran bir ton vardı. Bunu öğrenmeyi neden hiç düşünmediğini düşünerek oturdu.

Grend onlara katıldı, oturup sessizce çorbasını höpürdetti.

"Sorun ne Uspa?" diye sordu Elvar, *Seiðr Cadısı*'na. Sanki acı çekiyormuş gibi yüzü asılmış, gözleri kısılmıştı.

Uspa derin bir nefes aldı. Tutup bıraktı.

"Sanırım yarın Oskutreð'i göreceğiz," dedi.

Elvar neredeyse ayağa fırlayacaktı, içini bir heyecan sardı ve uzuvları karıncalandı.

"Bunu Agnar'a neden daha önce söylemedin?" diye sordu.

"Çünkü emin değilim. Bu sadece bir his," dedi Uspa. "Kanımda bir şarkı gibi. Kafamda bir zonklama." Başını iki yana salladı. "Yanılıyor olabilirim."

"Hah," dedi Elvar, Grend'e bakıp sırıttı. Grend, çorba kaşığının üzerinden ona karşılık verdi, sonra biraz daha höpürdetti. "Biraz daha mutlu görünmelisin," dedi Elvar, Grend'e. "Sen de öyle, Uspa. Bu hayatımızın en harika anı olacak. Ulu ağaca, tanrıların en çok savaştığı yere bakmak. Kemiklerine bakmak..." Başıyla onayladı. "Bir mucize olacak."

"Bu bir lanet olacak," dedi Uspa acı acı.

"Böyle bir şeyi nasıl söylersin?" dedi Elvar. "Oskutreð'de bulacaklarımız, bize hayal bile edemeyeceğimiz bir şöhret ve servet getirecek."

"Öyle mi sanıyorsun?" diye sordu Uspa. "Belki ama ben yalnızca kan, ölüm ve sefalet görüyorum. Tanrılar burada öldü ve unutuldu, kalmaları gereken yer burası. Tanrılar şımarık,

bencil, şiddet yanlısı kardeşlerdi. Kemiklerini, silahlarını ve hazinelerini güneye, insanların diyarına sürüklemek..." Gırtlağından yılan tıslamasına benzer bir ses çıkardı. "İnsanların kalbine bulaşan bir zehir olacaklar. Tüm kanlı destan tekrar başlayacak. Nehirler kan akacak."

"Böyle olmak zorunda değil," dedi Elvar. "Bu bizim elimizde olacak. Bizim seçimimiz."

"Aynen öyle," diye tükürdü Uspa. "Etrafına bak. Sanki hayattaki en önemli şeymiş gibi şan ve şöhret budalası sefil adamlar ve kadınlar."

"Eh, öyle," dedi Elvar sertçe. "Erkekler ölür, kadınlar ölür, etten kemikten tüm yaratıklar ölür ama savaş şöhreti hayatta kalır. Nesilden nesle anlatılan bir şarkı, bir destan olmak. Böylece *sonsuza kadar* yaşayacağız. Benim istediğim, hepimizin istediği bu."

"Biliyorum," dedi Uspa. "Bu yüzden sana acıyorum Elvar Störrsdottir."

Grend kıpırdandı, gırtlağından bir homurtu çıktı.

"Sakin ol, Elvar'ın Tazısı," dedi Uspa. "Keskin bir sözdü, keskin bir bıçak değil." Ciddi ve üzgün bir ifadeyle Elvar'a baktı. "Savaş şöhreti bir hiçtir, rüzgârdaki saman çöpüdür. Sevgi, akrabalık, tutku, dostluk bağları... Hepimizin hasretini çekmesi gereken şey bu. Sen ve Biórr'un her gece arabaların arkasında yaptığınız şey, işte o gerçek. Bunu savaş şöhretinin üstünde arzulasaydınız... akrabalarınızı şöhret ve efsanelerden daha çok sevip onurlandırsaydınız..." Omuz silkti. "Dünya daha iyi bir yer olurdu."

"Benim akrabalarımı değil," dedi Elvar, zihninde babasının küçümseyen yüzü ve kardeşi Thorun'un alaycı bakışı canlandı, Uspa'ya ters ters baktı. "Akrabalarımı sevmek o kadar kolay değil, sana bakıyorlar ve satıyorlar. Madem hislerin bu kadar güçlü, neden bizi Oskutreð'e götürüyorsun?"

"Oğlum için," diyen Uspa'nın omuzları düştü. "Oğlum için. değer verdiğim ve önemsediğim her şeyden, tüm güzel ilkelerimden, inandığım her büyük şeyden vazgeçmeye hazırım." Dudakları kendinden nefretle kıvrıldı. "Gördüğün gibi, ben ikiyüzlü biriyim. Çünkü bir annenin sevgisi güçlü bir şeydir. Benzeri olmayan bir içgüdü. Bjarn'ımın güvende ve tekrar kollarımda olduğu anlamına gelecekse dünyanın kan içinde boğulmasına izin veririm." Uzaklara baktı.

"Yanılıyorsun," dedi Elvar. "Lanetli olan akrabadır. Onları seçemezsin, onlar sana dayatılır. Onlar zehirdir." Elini havada salladı. "Grend bana babamdan veya kardeşlerimden daha yakın, daha sadık ve vefalı. İyi. Bu yolu yürümeyi seçti, benim onu seçtiğim gibi, o da beni seçti. Bu seçimler, sadakat ve bağlılıkla on kat geri ödenir. Oysa Grend benim akrabam değil. damarlarımızda aynı kan dolaşmıyor. Önemli olan *bizim* seçimlerimizdir. Etrafına bak. Agnar, Biórr, Sólín, Ölüm İttifakı. Onlar daha yakın akraba. Daha iyi. Damarlarımızda ortak kan olduğu için değil, birbirimizi seçtiğimiz için. Yemin ettiğimiz için. Kalkan duvarında omuz omuza dururuz, birlikte yaşar ya da birlikte ölürüz." Kalbinin gümbür gümbür attığını, parmak boğumlarının bembeyaz olduğunu, yumruklarını sıktığını fark etti. Derin bir nefes aldı, sonra yavaşça verdi.

"Seçimlerimiz geleceği belirler. Kime güveniyoruz, kimi seviyoruz. Seçimlerimiz, Oskutreð'de bulduğumuz hazinelerin ne olacağını belirleyecek. Akraba cevap değil. Kan cevap değil."

Uspa ona gözlerinde acıma ve sempati ile bakarak başını iki yana salladı.

"Gençlik ve saflık," dedi. "Kan *her zaman* tek cevaptır."

BÖLÜM KIRK BEŞ

VARG

Sesler, dünyaya sızan şafak gibi nazikçe Varg'ın kafasına süzüldü. Yanan meşalelerin çıtırtısı yankılanıyor, seslerin mırıltısı belli belirsiz duyuluyordu. Suyun damlaması tempoluydu.

Üşüdüğünü, canının yandığını fark etti.

Gözlerini açtı.

Taştan bir çatı, nemden kayganlaşmış, üzerinde hareket eden gölgeler. Hareket eden, eğilen siluetler gördü, sessiz konuşmaların fısıltısını duydu.

"Uyandı." Varg'ın görüşünü bir yüz doldurdu, sırıtan Torvik.

"Yaşayacağını biliyordum. Onlara *söyledim*," dedi. "Onlara söyledim. Sen bir savaşçısın, kardeşim."

"Yaşamak," diye boğuk bir ses çıkardı Varg. Zihninde, diz çökmüş kanlar içindeki Glornir'in, çığlıklar atarak havada alevler saçan kırmızı gözlü bir adamın anıları girdap gibi dönüyordu. Büyülü bir kılıcın.

Ağrı kafasının içinde tempolu bir şekilde gümbürdüyordu ve sol tarafı uyuşmuştu.

Kemik kılıcın vurduğu yer.

Üzerine daha fazla yüz eğildi. Svik, Røkia, Einar.

"Neredeyim..." diye mırıldandı Varg. Kıpırdadı, sırtına samanların saplandığını hissetti.

"Yerin altında, bir yeraltı mezarının içindeyiz," dedi Torvik. "Burası harika. Hazinelerle dolu. Eski eserler, gümüş. Bir *tanrının* kemikleri!"

Varg başını çevirdi ama bu bir hataydı, içini bir acı dalgası kapladı. Taş bir zeminde yattığını gördü, altında saman, yanında biri vardı. Kafasına kana bulanmış bir bandaj sarılı, baygın yatan Jökul. Jökul'un ötesinde, yere serilmiş başkaları vardı, ikisi baştan çizmelerine kadar ketene sarılmıştı. Halja içlerinden birinin yanına diz çökmüştü, gözyaşları, yanaklarındaki kan ve kirin içinde kanallar çiziyordu.

Varg bakışlarını kaçırdı, kadının kederi o kadar yoğundu ki onu izlemenin yanlış olduğunu hissetti.

Røkia üstüne eğildi.

"Mızrağının kılıfını çıkarmayı ve miğferinin tokasını takmayı başardın," dedi. "Seninle gurur duyuyorum." Varg, gerçekten uyanık mı yoksa sadece rüya mı gördüğünden emin değildi çünkü Røkia ona gülümsüyordu.

Svik, Røkia'yı önünden çekti.

"Demek bize geri döndün, kavgacı," diye sırıtan Svik, bıyıklarından birini burdu. Az önce kalkan duvarında, *skraeling*'lere ve ahır büyüklüğündeki bir trole karşı savaşmışa hiç benzemiyordu. Arkasında Einar'ın koca kafası belirdi, Svik'in ocakbaşı masallarını dinlerken yaptığından daha fazla sırıtıyordu.

Svik ve diğerlerinin ardında açılan bir kapının sesini duydu, biri emirler yağdırıyordu.

"İyi iş çıkardın," diye fısıldadı Svik, Varg'a gülümseyerek yanağını okşadı. Sonra biri Svik'i itti, yeni bir yüz belirdi. Bu, tepesinden ona bakan Vol'dü. Yüzü solgun ve gergindi, gözlerinin çevresinde siyah halkalar vardı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Canım yanıyor," diye homurdandı Varg. Hareket etti, ağrının özellikle sol yanından geldiğini, kaburgalarına odaklandığını fark etti.

"Hâlâ hissedebildiğin için şanslısın. Orna'nın pençesi sende izini bıraktı." Soğuk elini alnına koyarak ona gülümsedi. "Cesur bir yüreğin var, Varg Kafası Yok."

Kendini cesur hissetmiyordu. Sadece hayatta kalmaya çalışıyordu. Ta ki kırmızı sis onu şiddete sürükleyene kadar.

Konuşmaya çalıştı ama kadın başını iki yana salladı.

"Uyku senin şifacın. Şimdi dinlen, sorularını uyanınca sorarsın."

Varg başını iki yana salladı, sorularını şimdi sormak istiyordu çünkü çok sorusu vardı.

"*Sofaðu græðandi svefninn*,"* diye fısıldadı Vol alnını okşarken. Gözleri titreşti, zihni yumuşak ve girdaplı bir nehre gömülmeye başladı.

Varg sıçrayarak uyandı. Gözlerini kırpıştırdı. Rüya görüyordu. Kan ve dövüş, troller ve diğer yaratıklar, vahşi, yırtıcı ayılar ve soluk gözlü yılanlar ve kurtlar.

"Her şey yolunda kardeşim," dedi bir ses, bir el omzunu sıvazladı. Bakınca Torvik'in yanında oturduğunu gördü, sırtını içinde bulundukları odanın kaba yontulmuş kayasına yaslamıştı. Varg derin bir nefes aldı, artık sol tarafını hissedebildiğini fark etti. Oturmaya çalıştı, acı yüzünü buruşturuyordu.

"Acele etme," dedi Torvik. "Ölü bir tanrının kemiği vurdu sana, bir süre acıyacak." Sırıttı, başıyla onayladı. "Ölü kartal tanrı Orna'nın pençesini kullanan ejderha tohumu bir yaratıkla savaşarak onu öldürdün." Islık çaldı. "Bu bir efsane, yalan yok. Kesinlikle Svik'in trol masallarından daha iyi. Kadim Kafakıran hakkındaki efsanelere bile rakip olacak kadar iyi."

"Neredeyiz?" diye sordu Varg, boğuk bir sesle.

* Uyku şifan olsun. (ç.n.)

"Bir yeraltı mezarı," dedi Torvik. "Kadim mucizelerle dolu. Uzun süredir burayı kazıyorlarmış, antik bir yeri gün yüzüne çıkarmışlar. Vol, bunun Rotta'nın odası olduğunu düşünüyor."

İsim, Varg'a ateş başında anlatılan destanlardan tanıdık geliyordu. Rotta ölü tanrılardan biriydi, kardeşleri Orna ve Lik Rifa'yı birbirlerine düşüren, tanrıların düştüğü günde kartalla ejderha arasında patlak veren nefreti körükleyen fareydi. Sonunda Rotta, Orna'ya birçok kez ihanet etmiş, onun gazabından kaçmıştı. Orna onu bulup yakalamış, Frang'ın Şelaleri'nin altındaki odalara hapsederek orada bir kayaya zincirlemişti. Büyülenmiş yılanlar sonsuza kadar üzerinde sürünmeye ve zehirlerini üzerine akıtmaya, etini yakıp kavurmaya zorlanmıştı.

"Efsanelerin bu odalarda saklananlarla ilgili söylediği başka ne var biliyor musun?" diye fısıldayan Torvik, yaklaştı.

"Ne?" diye soludu Varg.

"*Raudskinna*, Orna'nın kızının kanlı derisine rünlerle oyulmuş Rotta'nın *Galdrabok'u*."

Varg derin bir nefes aldı. *Raudskinna*'nın, yaşam ve ölüm bilgisini içerdiği söylenirdi. Orna, ona işkence ederken Rotta'yı hayatta tutmak, hiç bitmeyen bir acıyla sonsuza kadar canlı kalmasını sağlamak için Rotta'nın kendi rün büyülerini kullanmıştı.

"Kesinlikle sadece bir efsane," dedi Varg.

"Evet, düne kadar Rotta'nın odası ve ejderha tohumu hakkında ben de böyle düşünüyordum."

Varg buna itiraz edemezdi.

"Tuhaf bir yer," dedi Torvik. "Üstelik yerin tahmin bile edemeyeceğin kadar altında. Çok sayıda oda ve tünel. Kışla odaları ve mutfaklar. Burada atlar ve ahırları bile var. Ayrıca yüzlerce hasır şilteyle dolu bir oda ama sadece küçük çocukların sığabileceği büyüklükte yataklar." Kafasını iki yana salladı.

Varg boğazının kuruduğunu, acıdığını fark etti. Kendi tükürüğünü yutmak canını yakıyordu. Bir elini kaldırıp boynuna dokundu.

"Ah, evet, büyük olasılıkla orası da acıyor," dedi Torvik. "Trol senin boğazını sıkarak canını almaya çalıştı, unuttun mu?

Anılar canlanıyordu.

"Fakat onu öfkeli bir yabanarısı gibi onlarca kez elinden bıçakladın," diye gülümsedi.

"Su," diye hırıldadı Varg.

Torvik matarasının tıpasını açtı, Varg'ın oturmasına yardım ederek onu soğuk kaya duvara yasladı. Varg tuniğinin olmadığını, gövdesinin keten bir bandajla sarılı olduğunu fark etti. Sol tarafındaki ağrı her hareketinde artıp kasılsa da boğazındaki su buna değmişti, sıvı gümüş gibi bir yatıştırıcıydı. Varg odaya göz gezdirdi. Her iki ucunda kalın ahşap kapıları olan, belki yirmi adımlık bir odaydı. Meşale ışığında parlayan çatıdan su damlıyordu. Jökul hâlâ yakınlarda, bir saman yatağında yatıyordu. Bandajı değiştirilmişti, göğsü ritmik bir şekilde inip kalkıyordu. Onun ötesinde iki ölü Kan Yeminli kefenlerine sarılı yatıyordu. Biri Vali'ydi. Varg, kalkan duvarında onunla omuz omuza nasıl dövüştüğünü hatırladı.

"Savaş şöhretini kazandın, kardeşim," dedi Torvik. "Glornir kesinlikle seni yemin etmeye davet edecektir. Umarım bana da sorar."

Varg, acısının arasında Torvik'in kendisine kardeşim demesine alışmaya başladığını fark etti. Üstelik bu hoşuna gitmeye başlamıştı.

"Davet edecektir. İyi ve cesurca savaştın," diye hırladı Varg. "Seni gördüm."

"Evet." Torvik bakışlarını kaçırdı. "Doğruyu söylemek gerekirse ölesiye korktum ve yarısını bile hatırlayamıyorum ama hayattayım, çarpışma bittiğinde mızrağımda kan vardı." Varg'a baktı.

"Fakat sen, savaş şöhretinle beni gölgede bıraktın, Varg Kafası Yok, güneşin yıldızları gölgede bırakması gibi." Varg'a baktı, gülümsemesi kayboldu. "Bence çoğu kişi senin savaş

şöhretini kıskanacaktır." Omuz silkti. "Ama ben değil. Sana kardeşim demekten gurur duyuyorum."

"Hayatımı kurtardın," dedi Varg, tepesindeki *skraeling*'i hatırlamıştı. "Kendi adıma, bu savaş şöhreti için yeterli."

Torvik'in tebessümü tekrar belirdi, sıcak ve samimiydi. "Gerekirse ve bedenim hâlâ nefes alıyorsa hayatını tekrar kurtarırım."

"Ben de senin," diye soludu Varg.

Torvik güldü. "Şu halimize bak," dedi. "Savaşın iki aksakallısı gibiyiz."

Varg gülmekten kendini alamadı, kaburgalarına saplanan bir acıyla anında pişman oldu.

Kapılardan biri açıldı, Vol elinde bir çanak ve bir tabak ekmekle içeri girdi. Varg'ın uyandığını görünce gülümsedi, bir oturak çekip yanına oturdu.

"Balık yahnisi ve biraz ekmek," diyerek tabağı ve çanağı Varg'a uzattı. Onu tepeden tırnağa süzdü. "Seni bu kadar iyi görmeyi beklemiyordum. Ölü bir tanrının pençesiyle yaralanmak küçümsenecek bir şey değil."

Varg açlıktan ölmek üzere olduğunu fark etti, ağzına bir kaşık balık yahnisi attı, yanınca ağzını üfledi. Ekmek parçasını çanağa daldırdı, yahniyle ıslattı ve emmeyi tercih etti.

"Nerede?" diye sordu Varg, yahniye üflüyordu.

"Orada," dedi Vol, odanın uzak tarafındaki kapıyı işaret etti. Varg, hafif bir baş ağrısının zonklaması gibi onu hissedebildiğini fark etti. Vol keten bandajının düğümünü çözüp açtı, başını iki yana salladı ve Varg'ın yarasına bakarken hoşnutsuz bir ses çıkardı. Varg yaraya baktığında sol tarafının tamamının mor ve siyah alacalı olduğunu, kemik kılıcın vücuduyla birleştiği yerde, kaburgasının üstünün bir sıra su topladığını gördü.

Bu kadar acımasına şaşmamak gerekiyordu.

Vol avucunu açarak elini yaranın üzerine koydu.

"*Sár gömlu guðanna, sára galdrabeins, lækna, laga, ná sér.*"* Vol derin bir nefes aldı. Varg çocukken düşüp dizini sıyırdığında Frøya'nın üzerine üflediği zamanki gibi acının hafiflediği hissetti.

Vol, Varg'ın gözlerinin içine baktı.

"Beni kurtardın. Glornir'i kurtardın, buna minnettarız." Ona gülümsedi. "İstediğin *akáll*. Bana ondan bahset."

Varg, Vol'e baktı.

Derin bir nefes aldı. Hazine gibi koruduğu bir sorumluluktu. Sanki ondan bahsederse tutsak bir kuş gibi onu serbest bırakacağını hissediyordu. Yutkundu.

"Bütün olanları bilmiyorum. Bir kısmı... bulanık," dedi.

"O zaman bildiğin kadarını anlat," dedi Vol.

"Kız kardeşim Frøya için. O öldürüldü."

"Evet," Vol başıyla onayladı. "Bunu biliyoruz." Bakışı değişti, Varg'la paylaştığı bir acı.

"Kardeş sevgisini bilirim," diye fısıldadı Vol, Varg'ın elini sıktı. "Kendi kız kardeşim... kayıp. Onun için endişeleniyorum."

"Bunu duyduğuma üzüldüm," dedi Varg.

Vol başını iki yana salladı. "Muhtemelen sadece kuruntu, her şeyi olduğundan daha kötü görüyorum. Uspa güçlü. Onu yakında göreceğimi düşünüyorum." Varg'a baktı. "Anlat bakalım..."

"Peki o zaman," dedi Varg, hikâyesini anlatacak gücü topladı. "Frøya ile küçükken çiftçi Kolskegg'e satıldık. Daha beş ya da altı kış görmüştük." Omuz silkti. "Kolskegg nazik bir adam değildi. Frøya ve benim, birbirimizden başka hiçbir şeyimiz yoktu. Yakındık." Kız kardeşini hatırladığında ağzının kenarları bir tebessümle kıvrıldı. "O kadar yakındık ki birbirimizi neler hissettiğimizi söylemeye gerek kalmadan anlardık. Sadece bir bakışla. Büyürken, ayrı kaldığımız anlarda bile..." Vol'e baktı. "Onu burada hissedebiliyordum," diyerek göğsüne dokundu.

* Eski tanrıların yaraları, büyücünün kemiğinin yaraları iyileşin, düzelin. (ç.n.)

"Bunu yüksek sesle söylediğimde, sanki kaçıkmışım gibi görünüyor ama gerçekti." Gözünün önüne gelen anılarla mücadele ederek duraksadı. "Bir gün kışlık otlak için yeni bir kayalık tarlayı temizliyordum, onun çığlık attığını hissettim. İliklerimde hissettim. Bir şeylerin ters gittiğini biliyordum." Bir kez daha durdu, sonra devam etti. "Çiftliğe döndüğümde bana Kolskegg'in onu sattığı söylendi. Bu bir yıl önceydi, kime satıldığını bilmiyorum. Kolskegg, dövüş meydanında onun için savaşmaya devam edersem, ona yeterince para ve bölgenin dövüşçüsü ödülünü kazandırırsam, bana özgürlüğümü satın alacak kadar, hatta belki de Frøya'yı geri almaya yetecek kadar para vereceğini söyledi. Bu son dövüşü kazanırsam bana bir çuval sikke ve onu satın alanların isimlerini verecekti."

"Kazandın mı kardeşim?" diye sordu Torvik.

"Evet," diye mırıldandı Varg. "Kazandım. Dövülmeme, hırpalanmama rağmen. Daha sonra Kolskegg'in ahırına geri götürüldüm ve çürüyen bir saman yığınının üzerine fırlatıldım. Kolskegg ve azat edilmişlerin, onun salonunda zaferlerini kutladıklarını duyabiliyordum. Yerde yatarken, ben..." Kelimeleri yuttu. "Ayrı olduğumuz her anda, onun orada olduğunu biliyordum. Frøya'nın iyi olduğunu." Omuz silkti. "Sadece biliyordum. Fakat ağzımda kendi kanımı tadarak orada uzanırken onun çığlığını ve sonra öldüğünü hissettim."

Yüzündeki kaslar seğirdi, yumruklarını sıktı, parmak boğumları bembeyazdı. Yanağından aşağı bir damla gözyaşı yuvarlandı. Torvik uzanıp kolunu sıktı.

"Ayağa kalktım," diye devam etti Varg, başlamışken her şeyi anlatmak istiyordu. "Kolskegg'e gittim, ondan paramı ve boynumdaki köle tasmasını çıkarmasını istedim. Güldü, böyle altın getiren birinin öylece uzaklaşmasına izin vermesinin aptallık olacağını söyledi. Ben..." Varg ellerine baktı, başını iki yana salladı. "Sonra hatırladığım şey, ellerimi özgür adamlarından birinin boğazına dolayarak canını aldığım. Ölmüşlerdi. Kolske-

gg, hepsi; salonun duvarları kanla kaplıydı, yerde kan gölcükleri parlıyordu. Ben orada, göğsüm inip kalkarak, kanlar içinde, onların arasında duruyordum. Tasmamın anahtarını buldum, onu ve bir sikke kesesini alarak kaçtım."

Bir sessizlik çöktü.

"İşte bu yüzden Leif Kolskegg peşindeydi, babasını öldürdüğün için," dedi Vol. Soru sormamıştı.

"Cinayet değildi," diye hırladı Varg.

Vol ona sadece baktı, Varg ona sert, kaba bir şekilde karşılık verdi.

"Sende kız kardeşine ait bir şeyler var mı?" diye soran Vol, bakışlarını kaçırdı. "Eğer bunu deneyeceksem, onunla bağlantı kuracak bir şeye ihtiyacım olacak."

"Evet. Geride bıraktığı taraktan kalan bir tutam saç var."

"Güzel." Vol başıyla onayladı. Varg'a bakarken gözlerinde merhamet vardı. "Bir *akáll*'ın sana onun hayatının son anlarını göstereceğinin farkında mısın? Senin için zor olabilir. Eğlenceli olmayacak."

"Anlıyorum," dedi Varg. "Ama ona ne olduğunu bilmeliyim. Onun katilinden intikam almaya yemin ettim. *Akáll*'da bunu kimin yaptığını göreceğim."

Vol elini sıktı.

"Yapacak mısın?" diye sordu Varg.

"Glornir'le konuşacağım," dedi Vol. "Şef o, bu onun kararı."

"Ama hak etmedim mi?" dedi Varg şaşkınlıkla, bir korku ve öfke kıvılcımıyla.

"Bunu söylemek bana düşmez," dedi Vol, bandajı tekrar sardı. Odadan bir hava akımı geçti, meşaleleri titretti. Kapı gıcırdadı. Skalk, arkasında Olvir ve Yrsa'yla içeri girdi. Gülümsüyor ve topallayarak budaklı meşe asasına yaslanıyordu.

"İşte buradasın," dedi Vol'e. "Seni arıyordum. Bacağımı incittim, senin yardım edebileceğini düşündüm."

"Yaralandın mı?" dedi Vol.

"Dövüşmeden nasıl yaralanabilirsin?" diye alçak sesle mırıldandı Torvik.

"Evet, şurası," dedi Skalk, durup bacağını işaret etti.

"Neresi?" dedi Vol, ağırlığını değiştirerek dönüp Skalk'a baktı.

Skalk asasını Vol'ün kafasına savurdu, kısa, sert bir darbeydi, bir çıtırtıyla Vol'ün gözleri kaydı ve yere yığıldı.

Torvik bir hırıltıyla ayağa kalkıp *seaks*'ına uzandı.

Yrsa öne çıktı ve mızrağını boğazına sapladı, yırtıp çıkarırken atardamarından kan fışkırdı. Torvik yarayı kavradı, parmaklarının arasından kan fışkırmaya devam ederken hırıldayarak sırtını duvara yasladı, donmuş bir şekilde bakan Varg'ın yanına oturmaya çalıştı. Varg homurdanarak acı içinde harekete geçti ama Olvir'in kılıcı göğsünün üzerinde havada asılıydı. Gözlerini kendisine diken Torvik'e çılgınca baktı. Arkadaşı elini uzattı. Varg, Torvik'in gözlerinin içine bakarak onun elini tuttu.

"Kardeşim," diye mırıldandı Torvik kendi kanında boğulurken.

"Ruhsal yolculuğunda yürümek için elinde bir silaha ihtiyacı var," diye haykırdı Varg.

"Sana yakın hiçbir yere silah koymam," dedi Skalk. "Ejderha tohumu biriyle dövüştüğünü gördüm."

"Hiçbir şey yapmayacağım, yemin ederim," diye yalvardı Varg. "Lütfen," dedi, gözleri hâlâ Torvik'e kilitlenmişti. Hayatın ondan çekildiğini görebiliyordu. Sonra bir tıslama duyuldu, Torvik gitti.

"Yürüyebilir misin?" diye sordu Skalk, Yrsa odanın uzak ucundaki kapıya gitmiş kapıyı açıyordu.

"Sen bir katilsin," diye fısıldadı Varg, içindeki şok, korku ve öfkeyle.

"Bu kadar yeter," dedi Skalk elini havaya kaldırdı. "Yapmamız gerekeni yapıyoruz."

Varg, öfkeyle Skalk'a baktı. "Neden hâlâ hayattayım?"

"Bir seçeneğin var, Varg. Lekelilerden birini, bir ejderha tohumunu öldürmeni izledim."

"Ona arkadan saldırdım," diye mırıldandı Varg. "Onu şaşırttım."

"Ejderhadan doğanların her zaman bir söylence olduğu düşünülürdü," diye devam etti Skalk, Varg'ı duymazdan gelmişti. "Var olmuşlarsa bile, soyları tükenmişti. Birinin elinde, ölü Orna'nın pençesiyle güpegündüz ortaya çıktığını görene kadar. Sen onu öldürdün. Bu nadir bir durum. Tüm savaş şöhretiyle Glornir bunu yapamazdı. Bu yüzden ..." Dikkatle Varg'a bakarak derin bir nefes aldı. "*Akáll* istediğini biliyorum, senin için bunu yapabilirim. Karşılığında, yeminlim olarak seni yanımda istiyorum. Teklifim şu: Benimle gel, bana yemin et, sana istediğini vereyim."

Varg, Skalk'a sadece baktı. Böğründeki acı, Torvik'in öldürülmesi, odayı dolduran kan ve boşalan bağırsak kokusu. Her şey bir kâbus gibiydi.

Yrsa elinde bir sandıkla uzak uçtaki odadan çıktı. Sandığı Skalk'in ayaklarının dibine koydu, Skalk çömelip sürgüyü kaydırdı, kapağı açtı. Bir fırından yayılan sıcaklık gibi sandıktan güç dalgaları sızıyordu. Varg kemik kılıcın soluk parıltısını, bir deste rulo parşömen ve birkaç başka şey gördü. Yüzünü buruşturup kafasını çevirdi.

"Sorun ne?" diye sordu Skalk. Kaşlarını çattı. "Bunu hissedebiliyor musun?"

"Sen hissetmiyor musun?" diye söylendi Varg.

"Hımm," diye mırıldandı Skalk, gözlerinde bir parıltı vardı. Kapağı bir çırpıda kapattı, yayılan güç azaldı. *Galdurman* ayağa kalkıp sandığı kaldırdı.

Varg, Torvik'in şimdiden soğumaya başlayan eline baktı.

Torvik öldü. O benim... arkadaşımdı. Tüm hayatı boyunca arkadaşsız olan Varg'a bunu düşünmek garip geliyordu. Şaşkınlık ve korkunun, içinden yükselen öfkeye yenik düştüğünü

hissetti. Kaya zeminde baygın yatan Vol'e baktı.

"Al onu," dedi Skalk, Yrsa'ya. Kadın çömelip Vol'ü omzunun üzerine çekti, ayağa kalkıp odanın çıkışına yürüdü ve dışarı baktı.

"Temiz," dedi Skalk'a.

"Onu atlara götür," dedi Skalk, Yrsa gözden kayboldu, yankılanan ayak sesleri giderek azalırken Varg'ı izleyen Skalk, gözlerini Vol'den ayıramadığını gördü.

"Benimle geliyor," dedi. "Hiç bu kadar güçlü bir *Seiðr Cadısı* görmemiştim. Kan Yeminliler ile harcanıyor, benim için iyi bir köle olacak." Gülümsedi. "Öyleyse, teklifime geri dönelim. Bana yemin edersen, *akáll*'ını alacaksın. Evet?"

Yeminim. Varg'ın eli içgüdüsel olarak kemerindeki keseye gitti ama kese yoktu. Tuniğiyle birlikte çıkarılmıştı muhtemelen. İçini bir panik dalgası kapladı. *Frøya.* Sadece birkaç dakika önce, Vol ile ondan bahsediyordu. Umutları artık ateşteki küle dönmüştü. Skalk, ona Frøya'ya olan yeminini yerine getirme şansı veriyordu. *Yeminim*, diye düşündü. *Bütün hayatım, her şeyim bu yemine bağlı.* Torvik'e, onun ölü gözlerine baktı.

"Yürüyebilirim," dedi. Ağırlığını değiştirirken yüzünü buruşturdu, bir eliyle kendini yukarı ittiğinde, Olvir'in kılıcının ucunu göğsünde buldu.

Skalk gülümseyip başıyla onayladı. "Ona yardım et," dedi *Galdurman*, Olvir kılıcını indirip Varg'a kolunu uzattı.

Varg kolu kavradı ve Olvir'i ileri doğru fırlattı, savaşçı tökezledi, kılıcını kaldırmaya çalışırken Varg'ın üzerine düştü.

Olvir üzerine düşerken Varg bir acı patlaması hissetti, adamın zırhı çıplak derisini sıyırıp bir dirseği Varg'ın kaburgasına dayandı. Olvir'in ayakları kaya zemini tırmalarken Varg savaşçının kılıç kolunu kilitledi. Diğer eliyle yüzüne yumruk attığında Olvir homurdanarak kan tükürdü. Dönüp kurtuldu, Varg topuklarını arkasındaki duvara dayayıp öne doğru fırladı ve iki adam odanın karşı tarafına düştü. Acı parlamalar ha-

linde geliyordu ama Varg aldırmadı, Olvir'e tükürerek hırladı. Olvir yaklaşınca derisini ısırdı. Ağzına fışkıran kanın sıcak ve metalik tadı geldi, biraz daha sert bastırdı ve boynunu burktu. Olvir çığlık attığında Varg savaşçıdaki değişimi hissetti, kavga korkuya dönüşmüştü, kasılıp kıvranmaya başladı, artık dehşet içinde sadece kaçmaya çalışıyordu. Varg'ın boğazında, yüzünde, gözlerinde kör edici kan vardı. Olvir'in vücudu sarsılıyor, ağırlaşıyor, seğiriyordu. Varg nefesi kesilerek, kan damlaları kusarak yuvarlandı. Gözlerini sildi. Skalk'ın öfkeli yüzünü gördü, Varg'a doğru kalkan çizmesi yaralı kaburgalarına yöneldi.

Bir acı patlaması... Varg kendi çığlığını duydu ama sesi karanlığa doğru çekildi.

BÖLÜM KIRK ALTI

ORKA

Orka, Trúr'un dizginlerini çekmesiyle at yavaşlayarak durdu, ayaklarını yere vurdu. Nefes nefeseydi ve nefesinden sıcaklık yayılıyordu. Tüyleri terden sırılsıklam olmuştu. Orka'nın nefesinden de bulutlar uçuyordu, daha yükseklere çıktıkça sıcaklık düşmüştü.

Karşısındaki manzaraya baktı.

Dağlık arazideydiler. Boneback Dağları'nın yamaçlarına doğru kayan geniş tepeler, önünde yayılan kasvetli çam ormanları, ağaç kabuğunda parıldayan kırağı. Orka eğilip tükürdü, sonra eyerinde dönüp omzunun üzerinden arkaya baktı.

Mord ve Lif çok geride değillerdi, ağaçların sınırına varmadan önce açık bir çayırda eşkin ilerliyorlardı. İki kardeşin arkasında kalan dünya, arazide kıvrılarak uzanan nehir vadilerine doğru iniyordu. Orka, Drammur Nehri'nin çizgisini takip etti, gitgide silikleşip sonunda ortadan kaybolan bu çizginin Darl'a gittiğini biliyordu ve peşlerinden büyük ihtimalle bu çizgi boyunca geleceklerdi. Her akşam ateşlerden yükselen duman bulutlarının da gösterdiği gibi, Guðvarr onları karadan takip ediyordu.

Tam bir geri zekâlı. Orka homurdanarak güldü. Fakat aynı zamanda teknelerin onları Drammur Nehri üzerinden takip

ettiğinden de şüpheleniyordu. Akıntılar ve sığlıklar yüzünden ejderha pruvalı *drakkar* yerine zarif gövdeli *snekke*'lerle. Doğuda, tırmandıkları yamaçlar Drammur'a iniyor, nehir daralıyor ve Boneback Dağları'ndaki kaynağına yaklaştıkça şiddetleniyordu. Yükselen dumanlar, nehrin kıyısındaki köyü işaret ediyordu. Orka ve iki erkek kardeşin, Grimholt'a doğru olan yolculukta kaçındıkları pek çok köyden biriydi ancak daha az gidilen yolları kullanmak zorunda kalmaları onlara zaman kaybettirmişti. Orka, kendisiyle Drekr arasındaki mesafenin yavaş yavaş açılmasından korkuyordu.

Ama Skefil'in söylediği yere gidiyorsa orada durup biraz dinlenebilir. Onu orada yakalayacağım.

Grimholt'ta. Orka kuzeye baktı, Boneback'in zirveleri arasındaki boşluğu görünce yüzü kırıştı, Grimholt Kulesi'ne bakıyordu, dağların arasından geçen birkaç geçiş yolundan birini korumak için inşa edilmişti. Kuzeyde *vaesen* daha fazla sayıda dolaşıyor, Grimholt onların Vigrið'in güney topraklarına girişlerini engelliyordu.

Atların yumuşak çayırdan çıkıp ağaçların altındaki iğnelerle kaplanmış toprağa girerken yavaşlayan toynak sesleri geldi, Mord ile Lif ona yetişmişti. Dallar sallanırken güneş ışığı zeminde benekli gölgelere sebep oluyordu.

"Neden durduk?" diye sordu Lif.

Orka başıyla ileriyi işaret etti.

Çam ormanlarının içine doğru biraz yol almışlardı, Orka tilki izi olduğunu düşündüğü yolu takip ediyordu. Önlerinde küçük bir kayalık açılmıştı ve ortasında bir yemin taşının kalıntıları vardı. Fellur köyünde, fiyorttaki Yemin Kayası'ndakine çok benziyordu.

Yerden kaya parçası yükseliyordu, parçalanmış ve kırılmış, açıklığın etrafına dağılmış granit yığınlarını ot ve yosun bürümüştü. Orta levhadan geriye kalanın üzerinde yeni bir oyma göze çarpıyordu; açık ağzı, dişli çeneleri olan kıvrım kıvrım bir

düğüm oyması. Koyu ve çatlamış, neredeyse yağ karası bir şeyle kaplanmıştı.

Fakat Orka'nın dikkatini çeken bu değildi.

Parçalanmış yemin taşının üzerinde ölü bir kartal asılıydı, bir halatla pençesinden üstündeki bir dala bağlanmıştı. Kartal kocamandı, Orka'nın iki katı boyundaydı, büyük kanatları aşağıya doğru sarkıyordu ve beyaz tüylü boğazındaki bir yaradan kavisli gagasına damlayan kan kurumuştu. Halat gıcırdadı, dalların arasından süzülen esintiyle ölü kartal ağır ağır dönüyordu.

Orka atına seslenmek için ses çıkardı, Trúr hoşnutsuzluğunu gösteren bir kişnemeyle açıklığa yürüdü. Atından inen Orka, düzlükte ilerledi, kartalın altında eğilip yemin taşının önünde diz çöktü. Yeni oymaya dokundu, kartalın kanıyla kaplanmış olduğunu gördü, artık kurumuş, kararmış ve kabuk gibi çatlamıştı. Atlarının üstünde huzursuzca onu izleyen iki kardeşe baktı.

"Liga'da buna benzer bir oyma görmüştüm," dedi Orka, ayağa kalkıp atına doğru yürüdü.

"Helka'nın topraklarında Snaka'ya tapanlar," dedi Mord kuşkuyla. Genzini temizleyerek tükürdü.

"Snaka değil," dedi Orka eyerine geri çıkarken. "Yakından bak." Mord ve Lif atlarını o tarafa sürdüler ve ikisi de eyerlerinde eğildi. İlk önce Lif gördü. Bir ıslık çaldı. "Kanatları var," dedi.

"Evet. Bunu her kim yaptıysa kafesteki ejderha Lik Rifa'ya tapıyorlar."

Orka duruşunu ayarlayıp bekledi.

Mord ve Lif, ellerinde yüne sarılı *seaks*'larla sağa ve sola açıldılar. Önce Mord harekete geçti ve hızla içeri daldı, Orka sola adım attı, saplanan *seaks*'ı tokatlayarak uzaklaştırdı, Lif yanından saldırırken döndü, eğildi ve belini sıyırdığını hissetti.

Mord'dan bir bıçak darbesi daha geldi, Orka onu karşılamak için yaklaşıp bileğini tuttu ve öne doğru savurdu. Omzundaki yara yüzünden gözleri acıyla parladı ama Orka bunu görmezden geldi. Mord'u, zaten hareket halinde olan Lif'in yoluna itmek için döndü, tekrar saldırdı ve Mord'u karnından bıçakladı. Daha doğrusu, *seaks*'ı yünle sarılı olmasaydı, olacak olan buydu.

"Daha iyi," dedi Orka. "İkiniz de kafanızı kullanıyorsunuz, tepkileriniz de daha iyi olmaya başladı. Bunu yeterince tekrarladığınızda, düşünmenize gerek kalmayacak. Refleksleriniz sizin yerinize düşünecek."

"Kesinlikle," dedi Lif.

"Evet," dedi Orka, başıyla onayladı. "Şimdi baştan."

Dövüşmeye devam ettiler. Orka saldırırken sessizdi, her seferinde onları yeniyordu ancak hem Lif hem de Mord, özellikle Lif, bıçaklarıyla ona dokunmaya yaklaşıyorlardı. Lif daha sakin, daha düşünceliydi ve Mord'u saran kibir olmadan daha açık bir şekilde dinliyordu. Mord, henüz yeterince iyi olmadığını kabul etmeden becerikli ve tehlikeli olmak istiyordu. Sabırsızdı, sık sık Orka'ya saldırmaya çalışıyor, kaçınılmaz olarak kıçının üstüne oturmak zorunda kalıyordu.

"Durun," dedi Orka elini kaldırarak. Thorkel'in beresi *nålbinding'i* çıkardı, alnındaki teri sildi. Bu yükseltide hava soğuktu, terleri buhar olup süzülüyordu. Orka, o öğleden sonra çam ormanlarında, efsanevi buz örümceğinin pırıltılı ağını görmüştü. "Bu akşamlık yeter."

Mord ve Lif bitirdikleri için hayal kırıklığına uğramış görünmüyorlardı.

Bu çam ormanının altı bile hâlâ aydınlık olmasına rağmen Orka geç saatlerde olduklarını, Guðvarr'la Sigrún'un *drengr*'leri tarafından yakalanmak istemiyorlarsa dinlenmenin hayati önem taşıdığını biliyordu.

"Silahlarınızın bakımını yapın," dedi Orka, bir çantaya doğru yürüyüp, içini karıştırarak önceki gün aldıkları ekmek ve

peyniri çıkardı. Yolda, pazarda satmak için mallarını bir katır ve el arabasıyla yakındaki bir köye götüren yaşlı bir çiftçiyle yolları kesişmişti. Haydut olmadıklarına ve onu soymayacaklarına adamı ikna ettikten sonra, ekmek ve peynir, bir kavanoz süt, bir düzine yulaflı çörek ve bir parça tuzlu domuz eti karşılığında ona biraz sikke vermişlerdi. Orka, ekmeği ve peyniri çıkardı, hepsini dilimleyip dağıttıktan sonra sırtını bir ağaca yaslayarak oturdu. Drekr'in sırtında açtığı yara zorluyordu, derisi geriliyordu. Lif dikişleri kesip çıkarmış, bu Orka'ya iyi gelmişti. Sadece biraz gergindi, bazı hareketlerini kısıtlıyordu. Pelerinine sarındı, artık hareket etmediği için soğuk içine sızıyordu, kemiklerini ısıtacak ateş de olmayacaktı.

Alacakaranlık üzerlerine çökerken uzun günler ve karanlık olmaması Orka'nın vücudunu şaşırtıyordu. Gözlerinin arkasında bitkinliğini gösteren bir sızı vardı. Breca'nın yokluğunu içini kemirirken iliklerine işleyen bir yorgunluk hissetti.

Dinlenmen gerek, diye fısıldadı Thorkel'in boğuk sesine benzeyen bir ses zihninin derinliklerinden.

Breca yanımda güvende olduğunda ve intikamını aldığında sevgilim, diye cevap verdi. Kafası taşacak kadar dolu ve halsizdi. Ölü kartalın ve rünlerle oyulmuş yemin taşının olduğu kayanın yarım yamalak görüntüleri gözünün önünden gitmiyordu.

Lik Rifa'nın oymaları. Ejderha tanrısına tapmak. Herkesin sadece efsane olduğunu düşündüğü ejderha tohumu birinin ortaya çıkıp kocamı öldürmesi, oğlumu kaçırması. Bütün bunlar ne anlama geliyor? Bu düşünceler, hassas bir kılıca damlayarak kılıcın paslanmasına ve bozulmasına yol açan tuzlu su gibi onu yiyip bitiriyordu. Sinirleri gerilmişti. Drekr'i bulup karnına bir kılıç saplama, sırf çığlık attığını duymak için bıçağı içinde burma düşüncesi, kafasının içinde defalarca dönüp duruyordu.

İntikamdan önce cevaplar, dedi kendi kendine. *Breca'nın sağ salim dönmesine ve Drekr'i yere sermeye hazır olacağım.* Silah kemerini çözdü, *seaks*'ının kınına yerleştirilmiş küçük ke-

seden bir bileme taşı alıp tempolu bir şekilde bıçağın üzerinde *sürtmeye* başladı.

Lif atları, bir akarsuyun yakınındaki üç hayvanı kontrol ediyordu. Mord, Orka'nın yanına oturdu. Mızrağını, baltasını ve *seaks*'ını çam iğnelerinin üstüne koyarak onları kontrol etmeye başladı, kumla ovup keten bir bezle temizledikten sonra bıçaklarını biledi. Lif onlara katıldığında üçü, yemeklerini yiyerek ve silahlarını bileyerek sessizce oturdular.

"O halde plan ne?" diye sordu Mord, bileme taşlarının kulak tırmalayan gıcırtısı arasında.

Orka bir süre cevap vermedi. Hâlâ enine boyuna düşünüyordu.

Guðvarr'dan kaçtıktan sonra, Drekr'in peşinden kuzeye, Grimholt'a doğru gitmeyi düşünmüştü, böylece ya ona yetişebilir ya da Guðvarr'ı pusuya düşürmek için uygun bir yer bulabilirdi. Şimdiye kadar bu umutların hiçbiri meyve vermemişti.

"Grimholt'a devam edip göreceğiz," diye mırıldandı Orka. "Muhtemelen bir günlük uzaklıkta, en fazla iki."

"Grimholt ne?" diye sordu Lif.

"Kuzeyin *vaesen*'lerine karşı korunmak için Boneback'teki bir geçiş yoluna inşa edilmiş kale," dedi Orka. "Kuzey ve güney duvarları olan bir bina."

"Öyleyse orayı gördün?" diye sordu Mord.

"Evet," diye başıyla onayladı Orka. "Uzun zaman önce."

Başka bir hayatta ya da öyle hissettiriyor.

Mord ve Lif bakıştılar.

"İki ateş arasında kalabiliriz," dedi Mord. "Önümüzde ve arkamızda düşmanlar var."

Önde bir uçurum ve arkada kurtlar. Bu düşünce Orka'nın da hoşuna gitmiyordu.

"Arkamızdaki kamp ateşlerini gördünüz," dedi Orka. "Guðvarr'ın ateşi saklayacak zekâsı bile yok. Onunla aramızdaki mesafeyi açtık. Belki bir buçuk gün." Omuz silkti. "Grimholt'a

varırsak bir karar veririz. Devam etmek ya da durup Guðvarr ile savaşmak." İkisine de baktı. "Yakında kan dökülecek."

Lif başıyla onayladı, Mord gülümsedi.

"Benimle dövüşmekle aynı şey değil," dedi Orka. "Ama iyi gidiyorsunuz."

"Daha az çürük var," diye gülümsedi Lif.

"Evet." Orka başıyla onayladı. "Ama intikam yemininizi yerine getirmek için Guðvarr ile savaşmalısınız."

"İstediğimiz bu," dedi Lif. "Onu öldürmenin seninle dövüşmek kadar zor olacağını sanmıyorum."

"O trol pisliği bir *niðing*," diye homurdandı Mord, sanki Guðvarr'ı göndermek basit bir görevmiş gibi omuz silkti.

"Doğru," dedi Orka. "Trol pisliği bir *niðing* ama zırh giyen, kalkan ve kılıç taşıyan, bir *drengr*'in her türlü alet edevatına sahip bir trol pisliği *niðing*. Yanında muhtemelen Arild ve çiftlikte onunla birlikte olan Helka'nın savaşçıları gibi başka *drengr*'ler de olacak. Yani, bir *drengr* ile savaşmaya hazır olmalısınız. Daha da önemlisi, onu nasıl yeneceğinizi, güçlü ve zayıf yönlerini bilmelisiniz. Üstünüzde yünlü kıyafetiniz, elinizde büyük ihtimalle balta ya da *seaks* olacak."

"Evet," diye homurdandı Lif dikkatle.

"O halde, hazır mısınız? Zırhlı, kılıçlı ve kalkanlı bir savaşçıyı nasıl yenersiniz? Sizden daha iyi korunuyorlar, silah sanatını biliyorlar."

İki kardeş bir süre sessiz kaldılar.

"Hızımızla," dedi Lif sonunda.

Orka başıyla onayladı. "Güzel. Sahip olduklarına karşı koymak için elinizdekileri kullanmalısınız. Yani, hafif olacaksınız, sırtınızda zırh taşımayacaksınız. *Brynja* omuzları rahatsız eder, hareketi yavaşlatır. Hızlı hareket edin ama yine de asla acele etmeyin. Küçük adımlar atın, salının ve savunmalarının içine yaklaşın; böylece kılıç sallamaları veya mızrak saplamaları zorlaşır. Kalkanları sorun olacak. Yine, düz değil, yanlara

doğru hareket edin. Baltanızı kullanıyorsanız kalkanın kenarına geçirip çekin, dengelerini bozun. Bir kez yaklaştığınızda, zırhları başka bir sorun olacak." Bileme taşını *seaks*'ına sürtmeyi bıraktı. "Buraya vurun," dedi, boğazına dokunuyordu. "Ya da buraya." Elini uyluğunun iç kısmına, yukarıya, kasıklarına yakın bir yere koydu. "O damarları açarsanız rakibinizi öldü bilin. *Brynja* bu noktaları çok iyi kapatamaz." Omuz silkti. "Elbette, siz onlara bunu yapmaya çalışırken onlar da sizi herhangi bir yerinizden bıçaklamaya çalışacaklar çünkü giydiğiniz yünler tereyağı gibi kesilecek."

"Ne kadar cesaret verici," dedi Mord kaşlarını çatarak.

"Gerçekçi," dedi Orka. Omuz silkti. "Size intikamınızı hızınız kazandıracak. Sakın unutmayın. Asla..."

"Unutmayacağız," dedi ikisi de.

Orka gülümsedi.

"Peki ya sen?" dedi Mord. "Onu son gördüğünde, Drekr'in elleri boğazındaydı ve sen dizlerinin üstündeydin. Onu nasıl öldürmeyi düşünüyorsun?"

Orka, Mord'a baktı.

"Yavaş yavaş," dedi, sonra bileme taşını çeliğin üstüne sürtmeye devam etti.

BÖLÜM KIRK YEDİ

VARG

Varg bir çığlıkla uyandı. Donuk, uzak, bilinci geri geldikçe daha da yükselen, sanki diri diri gömülürken toprağı tırmalıyormuş gibi bir çığlık. Nefes nefeseydi, iki büklümdü, onu tutan elleri hissetti.

"Sakin ol, Kafası Yok," dedi bir ses.

Dinlemedi; etrafında bulanık siluetler gördü, diğer eller onu yakalayıp tutana kadar mücadele edip kıvrandı. Geriye düşerken nefesi kesildi, görüşü odaklandığında ağzına demir tadı geldi ve kan tükürdü. İlk gördüğü kişi Røkia'ydı. Varg'ı tutuyordu, yüzü endişeyle buruşmuştu.

"Arkadaşlarınla birliktesin," dedi Røkia, Varg uzun bir nefes verdi; onu ve Svik'i fark ederek kendini onların kollarına bıraktı.

Hâlâ aynı odadaydı, kan kokusu yoğun ve tiksindiriciydi. Olvir'in cesedi yakınlarda yatıyordu, uzuvları iki büklüm, boğazı paramparça, açık bir yaraydı. Sonra Torvik'i gördü, kederin ağırlığının omuzlarına çöktüğünü hissetti.

Torvik öldü. Vol gitti.

Biri hâlâ feryat ediyordu. Bir çarpma ve vurma sesi geldi, Einar'ın kemik kılıç odasının kapısının yanında durduğunu gördü.

Skalk onu çalmadan önce.

Einar kapıya yaslanmış, omzuyla itiyordu, yanında birkaç Kan Yeminli, Sulich ve Halja; hepsi kapıya dayanıyordu. Varg bakarken kapının zangırdadığını, Einar'ın kapalı tutmak için çabaladığını gördü. Boğuk sesler geliyordu; bir gümbürtü, hırıltı, keder dolu bir kükreme.

"Orada ne oluyor?" diye mırıldanan Varg, başka bir trol yakaladıklarını düşünmüştü.

"Glornir," dedi Svik ona.

Varg bunun üzerine gözlerini kırpıştırdı.

"Biraz öfkeli," dedi Svik. "Şu anda en iyisi başkalarının yanında durmaması."

Kapıdan bir gümbürtü sesi daha geldi. Bir şeyler parçalandı.

"Neler oluyor?" Varg nefes aldı, sonra ellerini kaldırıp gözlerini yumdu.

"Vol gitti," dedi Røkia, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

"Biliyorum," diye mırıldandı Varg. "Ama..."

"Vol bir köle değil," dedi Svik. "O, Glornir'in kadını."

Varg'ın bunu idrak etmesi birkaç dakika sürdü.

"Onu Skalk götürdü," dedi. "Yrsa, Torvik'i bıçakladı." Varg bir yumruğun midesini sıkıştırdığını hissetti: öfke, keder. "Ben..." Durdu, Skalk'ın teklifini bir an için bile olsa kabul etmeyi düşündüğünü hatırlamıştı, bir utanç ve yenilgi duygusuna kapıldı. Vol gittiyse Frøya'ya verdiği yemini yerine getirme şansı da gitmişti.

"Vol'ü geri almalıyız," dedi Varg, sendeleyerek ayağa kalktı. Böğründe, kaburgalarını zonklatan ve nefesini kesen bir ağrı vardı ama o bunu bastırmaya çalıştı. Sallandı, kusma dürtüsüyle savaştı.

"İşte ruh bu," dedi Svik, Varg'a gülümsedi. "Ama belki de önce üzerine bir şeyler giysen iyi olur."

Varg aşağı baktı, hâlâ çizmeleri ve pantolonuyla olduğunu gördü ama üzerinde tunik yoktu, kemeri de gitmişti.

Svik, Varg'a keten bir tunik uzattı, kollarını geçirmesi için

ona yardım etti. Ardından yünlü bir tunik. Acıdan nefesi kesilen Varg söylenerek dişlerini sıktı. Røkia kemerini uzattı. Üzerinde baltası, *seaks*'ı, satırı ve kesesi asılıydı. Keseyi görür görmez omuzlarından bir ağırlık kalktığını hissetti, onu Røkia'dan aldı. Kapı tekrar gümbürdedi, Einar odaya geri uçtu, sonra hemen ayağa fırlayarak tekrar kapıyı desteklemeye çabaladı.

Varg baktı. "Glornir güçlü ama bunu bir kapıya yapamaz," dedi. "Diğer tarafında Einar varken olmaz."

"Yapabilir," dedi Svik.

"Nasıl?"

Svik, Røkia'ya baktı ve kadın başıyla onayladı.

"Zamanı geldi," dedi.

"Ben de öyle düşünüyorum," diye omuz silkti Svik. Varg'a baktı. "Glornir bir *Berserkir*," dedi Svik.

Varg öylece bakakaldı, boğazında bir kahkahanın patladığını ve dünyasının başına yıkıldığı hissetti. "Glornir Lekeli mi?" diye fısıldadı.

"Evet. Tanrı eli değmiş, damarlarında ayı Berser'in kanı akıyor."

Varg inanamayarak kapıya baktı.

"Ben de Lekeli'yim," dedi Svik ona. "Tilki Refur kanımda yaşıyor."

Varg ona baktı. Odaya bir sessizlik çöktü. Glornir'in gümbürtüsü ve kükremesi bile bir an için durdu.

"Bu senin komik olmayan şakalarından biri," dedi Varg.

"Şaka değil," dedi Svik, başını iki yana sallıyordu. Varg'a bir adım daha yaklaştı. Kızıl sakalını çekiştirdi, bakışları aniden sertleşti. Yüzünde bir değişiklik, yüz hatlarında ince bir kayma oldu, hatlar keskinleşti. Her zaman çok mavi olan gözleri girdap gibi dönerek bulandı ve ardından yeşilimsi bir sarıya dönüştü, ağzındaki dişler aniden küçüldü, kenarları keskinleşti.

"Gördüğün gibi," diye gülümsedi Svik. Daha doğrusu bütün dişleriyle sırıttı.

Varg geriye doğru sendeledi, duvara çarptı.

"Kanındaki canavarı kontrol edebileceğin, gerektiğinde çağırabileceğin bir zaman gelecek ama şimdilik sen bundan çok uzaktasın," dedi Svik. Boynunu çıtlattı, gözleri tekrar maviye, dişleri normale döndü.

"Bu doğru olamaz," dedi Varg, başını iki yana sallıyordu. "Sen ve Glornir, Lekeli..."

"Doğru," dedi Svik. "Ama sadece Glornir ve ben değil. Tüm Kan Yeminliler. Hepimize bir tanrının eli değmiş."

Varg; Svik'e, Røkia'ya ve Einar'a baktı. Røkia başıyla onayladı, Einar omzunun üzerinden arkasına bakarak Varg'a sırıttı.

"Hoş geldin, kardeşim," dedi Einar.

"Kardeş mi?" diye fısıldadı Varg.

"Aynen," dedi uzak kapıdan bir ses. Gelen, iki kurt köpeğiyle girişte duran Edel'di. "Sen Lekeli'sin, Varg Kafası Yok." Kemerindeki bir keseye uzanıp kurumuş, kabuk bağlamış, kandan simsiyah olmuş keten bir bez çıkararak yukarı kaldırdı. "Bu, Liga'da, Einar'la dövüştükten sonra yaralarını silmek için kullanıldı. Damarlarımda yaşayan *Hundur* tazı, kanın döküldüğü anda içindeki kurdun kokusunu aldı."

"Kurt," diye mırıldandı Varg.

"Evet, Ulfrir damarlarında yaşıyor," dedi Røkia. "Sen de benim gibi *Úlfhéðnar*'sın." Dudaklarına utangaç bir tebessüm yayıldı.

"Hayır," dedi Varg.

"Bir düşün," dedi Røkia. "Hayatın boyunca onu sakladın, bastırdın, değil mi? Fakat her zaman oradaydı. Zihninin derinliklerinde bir fısıltı. Kanında bir uğultu. En çok ihtiyaç duyduğun anda sana güç ve hız veren bir vahşilik, kırmızı bir sis." Olvir'in boğazı parçalanmış cesedine anlamlı bir şekilde baktı ve Varg, Kolskegg'in çiftliğinde uyandığında, Kolskegg'i ve azatlı bir avuç adamını kan gölü içinde ölü gördüğünü hatırladı. Kolskegg'in boğazı parçalanmıştı.

"Bunun doğru olduğunu biliyorsun," dedi Røkia.

Varg hepsine baktı, dünyanın döndüğünü, midesinin bulandığını hissetti, sanki duvarlar üzerine baskı yapıyor, onu sıkıştırıyor, ciğerlerindeki havayı eziyormuş gibi nefes almakta güçlük çekiyordu. Eğilip kustu, ağzını sildikten sonra tökezleyerek uzaklaştı ve Edel'i iterek kapıdan dışarı çıktı.

Bir tünel ikiye ayrılıyordu ama o tökezleyerek önündeki yolu takip etti. Daha büyük bir odaya daldı, ayak sesleri bir yarasa sürüsü gibi kanatlanıp yankılanıyordu. Salonun ortasında kabaca yontulmuş devasa bir kaya tabakası vardı. Üstüne büyük zincirler çakılmıştı, el ve ayak bilekleri için dört demir halka. Kaya, bir demirci önlüğü gibi berelenmiş, delik deşikti. Varg, kayanın yakınında, bir ocak ateşinin etrafında bir grup Kan Yeminli gördü. Onu selamlamak için ellerini kaldırdılar.

"Hava," diye hırladı.

Bir tüneli işaret ettiler. Varg o tarafa koştu, yol yukarı doğru tırmandı ve sonra ışığı gördü, parlak güne dalarak dizlerinin üzerine çöküp temiz, taze havayı soludu. Kemeri, üzerinden sarkan silahları ve kesesiyle hâlâ elinde duruyordu.

Ben Lekeli'yim. Bunun doğru olduğunu biliyordu; bu düşünce, kafasındaki kara, habis bir buluttu. İnanmak istemedi, utandı, midesi bulandı, tiksindi. *Lekeli. Bir köleden daha aşağılık, sadece avlanmaya, köleleştirilmeye, kullanılmaya uygun.* Fakat bunun doğru olduğunu biliyordu. Sanki bir taş yerine oturmuş, tüm hayatı anlam kazanmaya başlamıştı.

Başını kaldırıp çamur içindeki açıklıkta Kan Yeminliler'in meşgul olduğunu gördü. Bir ateş yanıyordu, üzerinde bir tencere asılıydı ve başka yerlerde savaşçılar bir dizi atı eyerliyor ve koşumlarını takıyorlardı. Trolün cesedi Varg'a yakındı, düştüğü yerde yatıyordu ancak diğer ölüler açıklığın bir tarafına taşınmış ve yan yana dizilmişti: *skraeling*'ler, savaşçılar, köleler. Savaşçıların teçhizatları çıkarılmıştı.

Ateşin yanında bir dizi köle duruyor, başlarındaki bir adam

çekiç ve keskiyle onları demir tasmalarından kurtarmaya çalışıyordu. Varg, Jökul olduğunu fark etti. O da Varg'ı gördü, çekiçle keskiyi başka bir Kan Yeminli'ye verdi, sonra ocaktaki ateşe doğru giderek bir çanağa yulaf lapası doldurup Varg'a doğru yürüdü. Jökul'un kafasında hâlâ sargı vardı.

"Demek sana söylediler," dedi demirci, Varg'ın yanına çömeldi.

Varg homurdanarak başıyla onayladı.

"Al, iyi bir yemeğe ihtiyacın var gibi görünüyorsun."

Varg dilini ağzında gezdirdi, hâlâ kan tadı alıyordu. Kendi kanı değildi.

Jökul kemerinden bir matara çıkarıp ona uzattı.

Varg suyla ağzını çalkalayıp tükürdü, sonra biraz içti. Matarayı, yulaf lapasını önüne iten Jökul'a geri verdi.

"Ye. İşe yarayacaktır."

Varg yulaf lapasını kokladı, karnı guruldadı. Yemeye başladı.

"Bu bilginin şok edici olduğunu inkâr edemem. Gerçeği keşfettiğim zamanı hatırlıyorum. Porsuk Gröfu'nun soyundan geliyordum," dedi Jökul. Başını iki yana salladı, bir süre sessiz kalıp sonra içini çekti. "Fakat bununla hızlı bir şekilde başa çıkman gerekiyor. Vol'ü bulmak, Torvik'in intikamını almak zorundayız."

Varg ona baktı, bu sözlerin ruhunda bir kıvılcım yaktığını hissetti.

Svik, yanında Edel ve Røkia'yla birlikte tünel girişinden çıktı. Varg ve Jökul'u görünce doğruca onlara yönelip yanlarına oturdular.

"Neşelen," dedi Svik, gülümsüyordu. "Kıskandığını tahmin edebiliyorum, benim gibi Yakışıklı Refur'un soyundan gelmeyi dilerdin ama her şeye sahip olamazsın." Omuz silkti.

Varg onlara ters ters baktı. "Hepiniz beni kandırdınız, bu kadar uzun süre sakladınız."

"Gözümüz üstündeydi," dedi Edel. Omuz silkti. "Dikkatli olmalıydık. Ne olduğumuz hakkında söylenti yayılırsa avcı değil av oluruz. Sana güvenilebileceğimizi bilmemiz gerekiyordu. Söyleseydi, sen de gitseydin..." Omuz silkti. "Vigrið, Lekeliler için güvenli bir yer değil."

"Lekeli olmak, Kan Yeminli olduğun anlamına gelmez," dedi Svik, gülümsemesi kaybolmuştu. "Ülkedeki tek Lekeli ya da Lekelilerden oluşmuş tek çete biz değiliz. Hepsi bizim gibi... kabul edilebilir değil." Öne eğilip Varg'ın gözünün içine baktı. "Senin Lekeli olduğunu bilmek bizim için yeterli değildi. Burada nasıl bir adam olduğunu öğrenmemiz gerekiyordu." Varg'ın göğsünü dürttü. "Yeminine sadık mı yoksa yemin bozan mı?"

Varg, Skalk'ın teklifini kabul etmeye ne kadar yaklaştığını hatırlayarak büyük bir utanç duygusuyla başını eğdi.

Ama gitmedim. Buradayım.

"Artık biliyoruz," dedi Røkia. Tekrar gülümsedi, Varg bunu rahatsız edici buldu. Kıçını yere yapıştırdığı ya da bir yerini daha morarttığı anlar dışında, onun yüzünde bu ifadeyi görmeye alışık değildi.

"Kafanda pek çok soru olmalı," dedi Svik, gözlerini Varg'a dikmişti. "Hepsini yanıtlamaya çalışacağız. Fakat tüm bunlardan önce şunu anlamalısın. Biz Kan Yeminlileriz, akrabadan daha yakınız. Bizimki kardeşlik. Birlikte yaşar, birlikte ölürüz. Henüz yemin etmedin ama bizden birisin. Bundan kuşkum yok."

Varg'ın henüz bunu tam olarak kavrayamıyordu. Frøya dışında hayatı boyunca yalnızdı. Kalplerinde yanan hayat kıvılcımını karşılıklı korumuşlardı. Tek akrabaları, tek yuvaları birbirleriydi.

"Fakat senin sorularına geçmeden önce, Skalk'la neler olduğunu bilmemiz gerekiyor. Bize olan her şeyi anlat," dedi Edel.

Varg derin bir nefes aldı, beyninde polen kovalayan arılar gibi uğuldayan soruları uzaklaştırıp konuşmaya başladı.

"Tüm hatırladığım bu," diyen Varg, derin bir nefes aldı.

Svik, Røkia, Edel ve Jökul sessizce oturdular.

"Olvir denen sümüklü pisliği öldürdüğün iyi oldu," dedi Jökul.

Røkia ayağa kalktı, çamurlu açıklığı geçerek uzaklaştı.

Einar tünel girişinden çıktı. Varg ve diğerlerini gördü, trolün cesedinin etrafından dolanarak onlara yaklaştı.

"Akrabalarından biri değildir umarım," diye seslendi Svik iri adama.

Einar sadece başını iki yana salladı. "Svik dalga geçiyor. Ben yarı trol filan değilim," dedi Varg'a. "Sadece iri kemikliyim."

"Glornir?" diye sordu Edel, Einar'a.

"Kendine geldi," dedi Einar. "Buraya geliyor."

Svik ayağa kalkıp tünele girdi.

Einar, Varg'a baktı. "Ee Isırgan, iyi misin?"

Varg, buna nasıl cevap vereceğini bile bilmeden baktı.

Røkia onlara doğru yürürken iple bağlanarak demet yapılmış bir zırh ve bir miğfer taşıyordu. Onlara ulaştığında zırhı ve miğferi Varg'ın ayaklarının dibine bıraktı.

"Bu senin; kanın ve yiğitliğinle çatışmada kazandın."

Bu, kırmızı gözlü adamın *brynja*'sı ve miğferiydi.

"Kan Yeminliler'le yola çıktığından beri iyi bir koleksiyonun oldu," dedi Edel. Kurt köpeklerinden birinin kulağını çektiğinde hayvan elini yaladı.

"Doğru," dedi Einar. "Sanırım sana iyi şans getirdik."

Varg, elini kırmızı gözlü adamın vurduğu kaburga kemiğine koydu.

"Eğer bu iyi şanssa kötü şansın neye benzediğini görmek istemem," diye mırıldandı.

"İşte şu," dedi Røkia, açıklığın bir tarafında yatan, vücutları solgun, bakan gözleri görmeyen soyulmuş cesetleri işaret ediyordu.

Glornir sırtında uzun baltası ve kalkanıyla tünelden çıktı. Sağındaki Svik ona bir şeyler söylüyordu, solunda Sulich vardı. Açıklıkta olmayan Kan Yeminliler'in geri kalanı Glornir'in arkasından yürüyordu. Savaş zırhlarını giymişler, silahlarla donanmışlardı, kalkanları sırtlarındaydı.

Glornir, Varg'a doğru yürüdü, durup ona baktı. Gözleri kan çanağına dönmüştü, etraflarında mor halkalar vardı. Şakağındaki bir damar nabız gibi atıyordu.

"Artık bizim ne olduğumuzu biliyorsun," dedi Glornir. "Ve kendinin ne olduğunu?"

"Evet," diye fısıldadı Varg.

"Ben, Glornir Kalkankıran, Kan Yeminliler'in şefi, seni bize katılmaya davet ediyorum, Varg Kafası Yok. Kürek oturağında bizimle belini kırmak, kalkan duvarında, savaş fırtınasında yan yana durmak, ziyafet salonunda beraber içmek için. Yemin edecek misin?"

Varg ayağa kalkıp Kan Yeminliler'e, Svik'e, Røkia'ya baktı. Hepsi onu izliyordu.

"Edeceğim," dedi Varg.

Açıklıkta bir tezahürat yankılandı.

Glornir kalçasındaki kılıcı çekerek keskin çeliğin parıltısına baktı, sonra pazısından uçlarında ayı başları olan burgulu gümüş bir halka çıkardı. Halkayı kılıcına geçirerek Varg'a uzattı.

"Bunu al, sana borçlu olduğumu bil ve bizden biri olduğunu."

Varg kılıca ve kol halkasına baktı, sonra elini uzattı. Glornir kılıcını eğdi, halka aşağı, Varg'ın avucuna kaydı. Varg onu sol pazısına geçirip sıkarak kapattı.

Svik sırıtarak onayladı.

"Yemin sözleri yakında söylenecek," dedi Glornir. "Ama şimdi zaman yok. Şimdi, gidip karımı geri almalıyız."

Kan Yeminliler'den bir kükreme daha yükseldi ama bu kin ve tehditle doluydu. Varg'ın sesi onlarınkine karıştı.

Skalk, Kan Yeminliler senin için geliyor.

BÖLÜM KIRK SEKİZ

ELVAR

Elvar etrafındaki ağaçlara baktı, uçsuz bucaksız bir karaağaç ve meşe denizi; arkalarında bulutlu bir gökyüzü, karla ağırlaşmış, *guðljós*'nun titreşen solgun renkleriyle gri ve kasvetli bir örtü. Ağaçlar nöbetçi gibi duruyordu, orman sessizdi, kuş cıvıltısı, böcek vızıltısı ya da uğultusu yoktu. Sadece, dalların arasında ıslık çalarak onları sallayıp gıcırdatan soğuk bir rüzgâr vardı.

Dallardan cesetler sarkıyordu. Boyunlarında kalın düğümlü, yarı yıpranmış ipler olan eski, kurumuş cesetler. Her birinin sırtı kesilerek açılmış, kaburgalar omurgadan ayrılarak kanlı bir kartal kanadı taklidi gibi dışa doğru açılmıştı.

"Kan kartalı," diye fısıldadı Elvar, gözlerini ona dikmişti. Etrafta asılı duran yüzlercesi ormanın kasvetinde kayboluyor, iplerin gıcırtısı binlerce iskelet cesedin fısıldaşması ve inlemesine benziyordu.

"Burası Darağacı Korusu," dedi Uspa.

"Bunu ben de tahmin etmiştim," diye mırıldandı Sighvat, gözleri yukarıda yavaş bir daire çizerek döndü, boynundan sarkan buz örümceğinin pençesine sanki bir uğur tılsımıymış gibi eliyle dokundu.

Ölüm İttifakı, koşumlu midillilerin çektiği dört araba ve kırk zırhlı savaşçıyla bir arada duruyordu. Bu yeni ormandan ge-

çerken içgüdüsel olarak birbirlerine yaklaşmışlardı, mızrakları hazırdı ve gözleri gölgeli ormanı tarıyordu. Asılı ilk cesedi görmeden önce bile böyleydiler.

"*Skáld*'lar buna hain denizi diyor," dedi Kráka. "Orna'nın, kız kardeşi Lik Rifa'nın ihanetine karşılık verdiği yer."

Elvar hikâyeyi iyi biliyordu. Babasının huzurunda şarkı söyleyen *skáld*'lar bunu anlatırdı. Eğer efsane doğruysa o zaman bu cesetler, Orna ve Ulfrir'in kanatlı kızı Valkyrie'yi öldüren Lik Rifa'ya karşılık olarak Orna tarafından toplanıp katledilen ve sırtları yarılarak doğranan ejderha tohumları, Lik Rifa'nın çocuklarıydı. Elvar'ın aklına İskalt'tan Snakavik'e yolculukları sırasında kamp kurdukları yerdeki yemin taşı geldi. Bunun taşa kazınmış resmini görmüş, onunla dalga geçmişti.

Artık efsanelerin içinde yürüyoruz, diye düşündü Elvar.

Agnar, kafilenin başına doğru uzun adımlarla ilerledi. Savaş teçhizatını giymiş, demir ve bronz işlemeli miğferini kafasına takmıştı. Harekete geçerek kampı bozduklarında yine tek kelime edilmemiş ama hepsi silahlarını kontrol etmiş; varsa zırhlarını kuşanarak miğferlerini başlarına bağlamıştı.

"İleri," diye seslendi Agnar, sesi yüksek ve sertti ama ormanda yitip gidiyor, güçbela duyuluyordu. Mızrağını kaldırıp biraz önlerinde duran Uspa'yı işaret etti.

Yürüdüler, atlar kişniyor ve arabalar gıcırdıyordu.

Elvar o gün keşif kolundaydı, Agnar tüm mürettebatının yürüyüş pozisyonunu günlük olarak değiştiriyordu. Bu yüzden solunda Grend, Agnar ve Sighvat ile yürüyordu. *Hundur* köle Ilmur ile yürüyen Biórr da yakındaydı.

Ormanın içinden kuzeydoğuya uzanan bir patikayı takip ederek sessizce ilerlediler, Elvar'ın gözleri sürekli sağı solu tarıyor, dallarda sallanan cesetlerin hareketi gözü yanıltarak dikkati dağıtıyordu. Rahatsız ediciydi. Agnar'ın yanına gelene kadar adımlarını hızlandırdı.

"Hissedebiliyor musun?" diye sordu Agnar'a.

Agnar ona baktı. Gözleri heyecanla parlıyordu ama Elvar içindeki bitkinlik derecesindeki yorgunluğu görebiliyordu. Gözlerinin çevresinde koyu halkalar oluşmuş, soluk cildinde kırmızı damarlar çıkmıştı, omuzlarını ve vücudunu örten ayı postu pelerininin altında bir kambur seziliyordu.

"Bir şey hissediyorum," dedi. "Ama ne olduğunu bilmiyorum."

"Tanrıların varlığı mı?" diye sordu Elvar yüksek sesle.

"Ama onların hepsi öldü," dedi Agnar. Etrafa baktı. "En azından öyle olduklarını umuyorum."

"Doğru ama öldükleri yere çok yakınız. Bu topraklara dökülen kanları, bastığımız yeri sırılsıklam etti. Belki de hâlâ onlardan bir şeyler vardır."

"Umarım. Kullanabileceğimiz veya satabileceğimiz Tanrı kemikleri ve güçleri." Elvar'a sırıttı. "Hayal edilemeyecek kadar zengin olacağız, kahramanlık öykümüz tüm Vigrið'de ve ötesindeki dünyada duyulacak."

"Evet," dedi Elvar, Agnar'ın gülümsemesi de heyecanı da bulaşıcıydı, içinde yeşermeye başlayan korku ve huzursuzluk hissini ortadan kaldırıyordu.

Agnar'ın gözleri üzerinde oyalandı. "Sen... mutlu musun?" diye sordu tereddütle. "Onunla?" Gözleri Biórr'a kaydı.

"Mutluyum," dedi Elvar, sırıtıyordu.

"*Sesin* yeterince mutlu geliyor," dedi Agnar. "Her gece arabaların arkasındaki gürültünüzden uyuyamıyorum."

Elvar kızardı.

"Mutlu olmana seviniyorum," diye omuz silkti Agnar. "Ayrıca Ölüm İttifakı'nın bir parçası olarak burada olmana da seviniyorum. Sen bir savaşçısın, buna hiç şüphe yok ama aynı zamanda sadıksın. Güvenilir birisin. Bu, dünyada ender görülen bir şey." Elvar'a baktı, gülümsemiyordu, gözleri ciddiydi. Elvar ne diyeceğini bilemedi. Agnar kendi kendine başıyla onayladı, sessizce yürüdüler.

Etraflarındaki ağaçlar seyrelirken hafif eğimli bir yolda yavaşça yürüyorlardı. Elvar yanağına bir şeyin dokunduğunu hissetti, yukarı bakınca kar yağmaya başladığını gördü. Uspa önlerinde yürüyor, kafileye liderlik ediyordu. Tırmandıkları yokuşun tepesine ulaşıp durdu. Agnar ona yetişmek için koşmaya başladı, yükseltinin ötesindeki bir şeye bakarak durdu.

"İşte Oskutreð," dedi Uspa.

Elvar kalbinin göğsünde hızlandığını hissetti, koşmaya başladı. Tepeye vardığında sendeleyerek durup baktı.

Önünde, gözlerinin görebildiği her yöne doğru, ağaçsız, uçsuz bucaksız bir vadi uzanıyordu. Engebeli arazi, anafor yapan rüzgârın yer yer sürüklediği karla kaplıydı. Düzlüğe dağılmış, toprak, yosun ve karla kaplı büyük tümsekler vardı. Elvar paslı çeliğin ışıltısını, sararmış kemiğin parıltısını gördü. Diğer şekiller, bir ağacın bükülmüş ve kararmış, bir *drakkar*'dan daha uzun ve daha kalın dalları, ovaya saçılmıştı.

Dümdüz ileride, ovanın derinliklerinde, Snakavik fiyordundan daha geniş, devasa bir kalkanın demir *umbo*'suna benzeyen ve yıldırım düşmüş gibi kararmış eski bir ağaç kütüğü görünüyordu.

Gökyüzünden düşen kar, kışın ilk öpücüğü kadar yumuşak ve soğuktu, *guðljós*'nun ışıkları bulutların arkasında titreşiyordu. Hepsinin arkasında ya da altında bir ses, donuk bir gümleme, sesten çok Elvar'ın kemiklerinde hissettiği bir titreşim vardı.

Diğer Ölüm İttifakı savaşçıları tepeye ulaştıklarında, nefesleri kesilerek bakakaldılar. Arabalar gıcırdıyor, atlar kişniyordu.

"Bir efsanenin gerçekleşmesi," diyerek içini çekti Sighvat.

Grend, Elvar'ın yanı başında sessizce durdu.

Koşup gelen Ilmur ve Biórr, isim günündeki çocuklar gibi sırıtıyorlardı.

Uspa'nın gözleri ovayı taradı, çatık kaşları alnını iyice buruşturmuştu.

"Pek ağaca benzemiyor," diye homurdandı Sighvat, onlara yaklaşmıştı.

"Son savaşta yanmış ve devrilmişti," dedi Uspa.

Bu mantıklı, diye düşündü Elvar, her ne kadar inanılmayacak kadar uzun ve geniş, muazzam dişbudak ağacının görmeyi beklese de.

"Devam," dedi Agnar, gözleri parlamış, sırtı dikleşmiş, bitkinliğini bir pelerin gibi vücudundan çıkarıp atmıştı.

Hareketlendiler, hızlı adımlarla hafif yokuştan aşağı inip düz zemine ilerlediler. Elvar yere baktığında zemini kaplayanın kar değil, kül olduğunu gördü. Gri pullar dönerek havalanıyor, Elvar aralarından geçerek üç yüz yıldır kimsenin ayak basmadığı yerlerde ayak izleri bırakırken çizmelerine yapışıyordu. Elvar, yüzlerce kül kaplı şeklin yanından geçti, koşma ve her birinin altında yatan şeyi ortaya çıkarma dürtüsü dayanılmazdı ama ağacın kırık kütüğü hepsini çağırıyor, halatla çekilen bir *drakkar* gibi onları ovaya doğru sürüklüyordu.

Derken Elvar sağında, ziyafet salonu kadar büyük, boylu boyunca uzanan bir tümsek gördü. Üzerinde kalın bir yosun ve kül tabakası vardı ama Elvar'ın gözüne, balığın ağzındaki bir olta iğnesi gibi bir parıltı çarptı. Kafileden uzaklaştı, Grend ona seslendi, peşinden gitti. Elvar tümseğin önünde durup baktı, mızrağını yere sapladı. Babasının Snakavik'teki salonundan daha büyük, onun kadar genişti. Kıvrımlı ve sarmaşıklarla örtülü kasvetli bir girişin önünde duruyordu. İçeriye bir adım atıp karanlığa baktı. Havadaki hafif çürük kokusunun ardından gelen, gemi azıya almış kötülük, kan ve vahşet duygusu o kadar güçlüydü ki Elvar'ın nefesini kesti. İçini yoğun ve elle tutulur bir korku dalgası sardı, ürperdi. Sendeleyerek kendini gün ışığına attı. Derin bir nefes alarak yavaşça yağan karın onu temizlemesine izin verdi.

"Hissedebiliyor musun?" diye sordu Elvar, yanında duran ve kaşlarını çatarak önlerindeki karanlık girişe bakan Grend'e.

"Evet. İliklere işleyen bir şiddet," diye mırıldandı Grend. "Kemiklerimi zangırdatıyor, içimde bir şeyleri öldürme isteği uyandırıyor."

Elvar *seaks*'ını çekti, girişin yosun ve liken kaplı küçük bir bölümünü, dev bir balina kemiği gibi ve iki mızrak uzunluğunda kavisli bir kirişi kazıdı. Yavaş yavaş tortu birikintileri döküldü, onlarca yıllık kül, yosun ve tortu bıçakla kazınarak temizlendi; eski, sarı bir şey ortaya çıktı.

Elvar geri çekildi.

"Bir diş," dedi Grend. "Bir kurt ya da bir ayı, sanırım."

"Bu Ulfrir," diye fısıldadı Elvar, sendeleyerek uzaklaştı ve yeniden tümseğe baktı. Kendisiyle tepe arasına biraz mesafe koyduğundan artık görebiliyordu; yan yatmış, uzuvları yayılmış, çeneleri son bir cüretkâr uluma ya da hırlamayla açılmış, devasa bir kurt iskeletinin ana hatları. Yosun, kül ve otlar onu yeni bir post gibi kaplamıştı. Az ileride, yerde parıldayan bir şey dikkatini çekti. Elvar onu ayağının ucuyla dürtünce, bunun topraktan çıkıntı yapan bir demir parçası olduğunu gördü. Üstündeki mükemmel kıvrım, kırılmadan önceki dövme zanaatını gösteriyordu.

"Ulfrir'in zincirinden bir halka mı?" dedi Grend kaşlarını çatarak.

"Evet," dedi Elvar, altında kamp kurdukları yemin taşını ve tuzağa düşürülerek bir zincirle bağlanan, etrafını saran savaşçılar onu keskin çeliklerle bıçaklarken uluyan çenesi açık kurt görüntüsünü tekrar hatırlamıştı.

"Uzaklaş ondan," dedi Grend, Elvar'ın koluna girerek onu Ölüm İttifakı kafilesine geri götürmeye çalıştı. Yürürken Elvar bir şeye takıldı, paslı çeliğin parıltısını, bir iskeletin kabzasını tuttuğu eski bir kılıç gördü ama Grend onu engelledi, yola devam ettiler.

"Ulfrir'in kemiklerini bulduk," diye hemen söyledi Elvar, sesi telaşlıydı, sözcükler heyecan ve korkuyla karışık ağzından dökülüyordu.

"Doymak bilmeyen," diyerek başıyla onayladı Uspa, kurt şeklindeki tümseğe bakıyordu. Yine de durmadı, büyük ağaç Oskutreð'in patlamış kütüğüne yaklaşana kadar onları ova boyunca yönlendirdi, tümseklerin ve tepeciklerin arasından dolandırdı. Agnar elini kaldırdı, kafile durdu. Yanında Uspa ve Sighvat, arkalarında Kráka, Ilmur ve Biórr ile uzun adımlarla ilerledi. Elvar tereddüt etmeden peşinden giderken Grend de yanına geldi.

Elvar bir göl kadar geniş, yerde çentikli ve keskin bir şekilde uzanan kadim dişbudak ağacının kavrulmuş kütüğüne baktı. Kalıntılar bir ziyafet salonunun duvarı kadar, belki iki adam yüksekliğindeydi. Kararmış odunun üstündeki yeşil bir şey Elvar'ın gözüne takıldığında inceledi.

Bir fidandı, gövdesi normal bir dişbudak ağacı kadar genişti ve dalları üstünde yeşil yapraklar filizlenmişti. Kül grisi arazide yeşeren bir hayat. Ağacın gövdesine; dalgalı saçları, keskin yüz hatları ve bir şekilde bilen gözleriyle elinde tahta asası olan bir kadının sureti oyulmuştu.

Yeni ağacın yanında, kavrulmuş eski gövdenin üstünde Elvar'ın üzerine basabileceği düzleşmiş bir alan bulunuyordu. Kaidenin çoğunu kaplayan, babasının ziyafet salonu kadar geniş ve yüz kez sürgülenmiş devasa bir döşeme kapağının ana hatları vardı. Elvar ona baktığında, sanki ağacın yerin derinliklerinde atan bir kalbi varmışçasına kapıdan hafif, tempolu, nabız gibi atan bir titreşimin geldiğini gördü.

Yaklaştılar, yol onları canlı ağaca götürüyordu. Devasa, parçalanmış dalların etrafından dolandılar ve sonunda Uspa onları kütükten ayıran son dalın önünde durdu. Agnar ve küçük çetesi kütüğe bakarken Elvar da onlara katıldı.

Elvar, aniden onun ne olduğunu anlayarak gözlerini kırpıştırdı.

Babasının salonundaki Hrung'un kafasından çok daha büyük bir devin kafasıydı, tahtadan oyulmuş gibiydi. Kömür

kadar kuru ve karaydı. Oymanın gözlerine ve çığlık atar gibi gerilen ağzına kalın bir tabaka halinde kül dolmuştu. Elvar'ın dal sandığı yakınlardaki şeyler aslında bedeni ve uzuvlarıydı; kırılmış ve kavrulmuş, bükülmüş, elleri ve parmakları kavrar gibi sımsıkı kapanmıştı. "O benim annem, Oskutreð'in *Froa*'sı Aska," dedi dalların gıcırtısı ve yaprakların hışırtısına benzeyen bir ses. Elvar ve diğerleri etrafa bakıp silahlarına davranmaya başladılar.

Onu ilk Uspa gördü.

Ağaca oyulmuş kadın hareket ediyordu. Bir ağaç kabuğu çatırtısı, bir kıymık sesi geldi, kadın ağacın gövdesinden dışarı çıktı. Orada bir an gerinerek durdu, uzuvlarından bir dizi çıtırtı geldi; boynunu eğdi, bir çatırtı daha oldu.

"Sizi çok uzun zamandır bekliyordum," diye mırıldandı. Sonra onlara doğru ilerledi. Küllerin arasında dikkatli adımlarla yürürken saçları kökler gibi omuzlarının etrafında dönüyordu. Elvar ve diğerleri, fal taşı gibi açılmış gözlerle öylece bakakaldılar. Sighvat sakallı baltasını kaldırdı.

"Peki sen kimsin?" diye sordu Uspa.

"Ben Vörn Askasdottir, *Froa* ruhu ve Oskutreð'in yeni doğan koruyucusuyum," dedi kadın. Artık onlara daha yakın olduğu için Elvar onun uzun, Sighvat'tan bile daha uzun olduğunu gördü. Teni dişbudak ağacı kadar griydi, damarlarında koyu renkli zerrecikler dolaşıyor, kollarından ve bacaklarından ağaç kabukları sarkıyordu, gövdesi likenle sararmıştı.

"Peki uykumu bölmeye gelen sizler kimsiniz?" diye sordu, birkaç adım ötede durup dikkatle onları süzüyordu. Başını bir yana eğmişti, bakışları deliciydi. Gözleri Elvar'a dokundu, yapraklar ve dallar teninde geziniyormuş gibi hisseden Elvar bir adım geri çekildi.

"Tanrıların kanı çok kısa sürede unutulup gitti," dedi. Uzun, derin bir nefes aldı. Çıplak ayakları toprağa saplanmış, ayak parmakları kökler gibi derine inmişti. "Bazılarınızın damarla-

rında hâlâ yaşamalarına rağmen, bir fısıltı kadar zayıflar. Tazı Hundur, Snaka ve Orna, hatta Rotta."

Rotta mı? diye düşündü Elvar.

Vörn onlara bir adım daha yaklaştı, yüzü gururlu ve güçlüydü. "Neden buradasınız?" dedi. Sesinde tehdit vardı.

Agnar öne çıktı. "Oskutreð'e ve Savaş Düzlüğü'ne bakmak için," dedi. "Yeni dünyada tanrıların kalıntılarına değer veriliyor. Ödül veriliyor. Bazılarını alabiliriz."

Vörn homurtuyla gülerken kabuklarla kaplı dudakları kıvrıldı.

"O halde sizler leş kargalarısınız, ölüleri ayıklamaya geldiniz." Kendi kendine başıyla onayladı, sonra asasını salladı. "Moral bozucu. Daha... fazlasını ummuştum. Boş verin, ne alacaksanız alın ama ölü ağaca yaklaşamazsınız. Ona elinizle dokunamaz, üstüne ayak basamazsınız."

Sighvat homurdanarak öne çıktı.

"İsbrún Köprüsü'nü geçtik, bir *vaesen* sürüsüyle savaştık," dedi. "Ve şimdi burada olduğumuza göre, konuşan bir ağaç dalının bana ne yapıp ne yapamayacağımı söylemesine izin verecek değilim."

"Başka adım atamazsınız," dedi Vörn, elini kaldırmıştı, dala benzeyen uzun parmağını, çocuğunu azarlayan bir anne gibi ona doğru salladı.

Sighvat baltasını kaldırıp ona doğru savurdu. Uzun boylu, geniş omuzlu ve şişkoydu ama ona bakan herkesin düşünebileceğinden çok daha hızlı hareket ediyordu. Baltası ıslık çalarak bir karaltı halinde Vörn'ün kafasına doğru uçtu.

Fısıldanan bir sözcük ve bulanık bir hareketin ardından, Sighvat'ın baltası Vörn'ün asasına saplandı. Öyle bir sıkışmıştı ki Vörn onu iki eliyle tutuyor, gözleri yeşil bir ateşle parlıyordu.

Sighvat baltayı hızla çekti ama balta daha hızla asaya gömüldü.

Vörn bileklerini büktü, baltayı Sighvat'ın elinden çekip aldı;

asasıyla kafasına vurdu ve Sighvat baltalı bir çam yarması gibi devrildi. Yerde yatıyor, kanlar içinde inliyordu. Yer değiştirip yuvarlanmaya çalıştı.

"*Rætur, sinum jarðarinnar, vaxa og binda şennan feita mann*,"* diye fısıldadı Vörn ve Sighvat'ın etrafındaki zemin, sanki altında yüz yılan kıvranıp, tünel kazıyormuş gibi dalgalanıp bükülerek hareket etti. Kül kaplı topraktan çıkan sarmaşıklar, Sighvat'ın vücuduna dolanarak pranga gibi sımsıkı sardı.

"Baltaları sevmem," dedi Vörn. Sighvat'a ters ters baktı. "Onları kullanan şişman adamları da."

Sarmaşıklar daraldı, Sighvat inledi.

Vörn, Agnar'a ve diğerlerine baktı.

"Başka kim Oskutreð'in kutsal topraklarına dokunmak ister?" diye fısıldadı.

Kimse kıpırdamadı.

"Onu serbest bırakacak mısın?" diyen Agnar, Sighvat'ın yanına çömelip elini göğsüne koydu. "O ağaca ayak basmayacağımıza yemin edersem?"

Sighvat inledi, çılgın gözlerle Agnar'a baktı.

"Bundan hoşlanmadım, şef," diye homurdandı.

Agnar adamın sarmaşıklarla sarılı karnını okşadı.

"Gitmeye hazır olduğunuzda, sözünüzü tuttuğunuzda," dedi Vörn. "İşte o zaman, bu sefil şişkoyu serbest bırakacağım."

"Pekâlâ," diye onayladı Agnar, ayağa kalkıp uzaklaştı. "Ağaçtan bir şey istemiyoruz zaten. Ölü bir ağacın kalıntılarını ne yapacağız?" Durdu, tekrar Vörn'e baktı. "Neden hâlâ onu koruyorsun? Kül ve cüruftan başka korunacak nesi kaldı?"

Vörn ona cevap vermedi.

Uzaktaki sarsıntı biraz daha yükseldi, oymalı kapının sürgüleri takırdadı, kül yığınları küçük bulutlar halinde yükseldi.

"Orada, Oskutreð'in içinde ne var?" diye sordu Agnar.

Kráka öne çıktı.

* Dünyanın kökleri, dallarını uzat ve bu şişman adamı bağla. (ç.n.)

"Bu Lik Rifa," diye fısıldadı. "Efsaneler doğru. Ejderha hâlâ Oskutreð'in köklerinin derinliklerinde bir kafeste."

"Tabii ki doğru," dedi Vörn. Kaşlarını çattı. "Ve sana yemin ederim ki Oskutreð'e dokunmanın tek yolu benim ölü ve parçalanmış gövdemin üzerinden geçmek. Bu kolay olmayacak. Ayrıca, beni yenmeyi ve kırmayı başarsanız bile, üç kız kardeşle yüzleşmek zorunda kalacaksınız. Kapının açılmasına sıcak bakmayacaklardır."

"Üç kız kardeş mi?" dedi Elvar. Ejderha tanrı, ceset parçalayıcı Lik Rifa'nın ayaklarının altındaki bir yerde, hapishane hücresinde fırsat kollayarak dolaştığını düşünmek bile tüylerini diken diken etmiş, sırtından aşağı buz gibi ter boşanmıştı.

"Aynen. Urd, Verdani ve Skuld; Orna ve Ulfrir'in kızları, ejderhanın gardiyanları."

"Kulağa hiç hoş gelmiyor," diye mırıldandı Sighvat, sarmaşıklarla dolu hapishanesinden.

"Söz veriyorum," dedi Agnar. "Arkadaşlarımdan hiç kimse senin ölü ağacının yanına adım atmayacak. Gelin," diye seslendi etrafındakilere, arkasını dönüp sesini yükseltti. "Ne için geldiysek onu yapalım, bu topraklarda, bizi kendi destan şarkımıza çevirecek kutsal emanetleri arayalım."

Ölüm İttifakı'ından bir tezahürat yükseldi, arabalar boşaltıldı, kürekleri, baltaları, keten çarşafları ve sırıkları alarak etrafa dağılmış tümsekler aramaya başladılar. Kutsal emanetler ortaya çıkarıldıkça, kemikler ve silahlar, zırhlar ve mücevherler toplanıp bir araya yığılarak keten çarşaflara sarılıp arabalara taşındıkça tezahüratlar ve sevinç çığlıkları yankılandı.

Elvar ve Grend, ölü *Froa* Aska'nın başına yakın bir höyüğü kazmak için işe koyuldu. Ölürken birbirine sarılmış iki kişinin iskeletlerini ortaya çıkardılar. Elvar, birinin dişlerinin doğal olmayan bir şekilde uzun ve keskin olduğunu gördü. Avuçlarında çelik *seaks*'lar vardı, kabzalarında altın ve gümüş parlıyordu. Elvar, göstermek için Grend'e dokunduğunda, onun küreğini

bıraktığını ve geldikleri yöne, uzaklara baktığını gördü. Ayağa kalktı, o da o yöne baktı.

Karların arasından, ormanlık yamaçlardan çıkan siluetler vardı. At sırtındaki insanlar ve çok sayıda araba.

"Bu da nesi?" dedi Vörn, Sighvat'ın başında dururken. "Üç yüz yıl bekliyorum, kimse uğramıyor, sonra siz insanlar bir anda geliyorsunuz."

Elvar küreğini düşürdü. Yamaçtan onlara doğru dökülen siluetler, üzerlerinde kuzgunların siyah kanatları olan gri kalkanlar taşıyordu.

Zalim Ilska gelmişti.

BÖLÜM KIRK DOKUZ

ORKA

Orka dar bir patikada ilerliyordu, sağında keskin bir yamaç vardı. Çok aşağıda, dar bir kaya çıkıntısının arasından, Drammur Nehri'nin beyaz köpüklü kaynağı çağlıyordu. Uzaktan, Boneback Dağları'nın gökyüzü kadar yüksek görünen dik yamaçlarının arasından geçen Grimholt Geçidi vadisini görebiliyordu. Orka, bu mesafeden vadi boyunca inşa edilmiş duvarın çizgisini sadece karanlık bir leke olarak görebiliyordu, onun arkasında bir kaya çıkıntısından yükselen binayı ve kuleyi seçebiliyordu. Duman ince ince kaleden mavi gökyüzüne yükseliyordu. Lif'in kısrağı dengesini kaybedince kişnedi. At kayarken Lif haykırdı ama hayvan son anda kendini düzeltti.

Patika nehirden ayrılarak gevşek dağ döküntülerinden oluşan dik bir yokuşa çıktı, sonra zemin düzleşti. Tekrar çam ormanına doğru ilerlerken Orka dallardan kaçınmak için başını eğiyordu. Lif ve Mord atlarını patikada yukarı sürerken kayan bir yassı çakıl sesi duyuldu ve sonra hepsi ormanlık alana girdiler.

"Grimholt muydu o?" diye sordu Lif, atını Orka'nın yanına sürüyordu.

"Evet," dedi Orka.

Lif başıyla onayladı, yutkundu.

Bunu o da hissediyordu. Hesap vakti giderek yaklaşıyordu. Yerde kırağı parıldadı ve Orka üstlerindeki dallarda, bir güneş

ışığı huzmesinin yakaladığı, parlak ve uzun, buzdan örülmüş bir ağ ipliği gördü.

"Dikkatli olun," dedi Orka, dalları inceliyordu.

"Ne için?" diye sordu Mord, Orka'nın diğer tarafına geçti.

"Buz örümcekleri," dedi Orka.

"Berser'in kıllı kıçı," diye dişlerinin arasından söylendi Mord, başını bir düzine farklı yöne döndürerek aynı anda her yere bakmaya çalıştı.

"Mord örümcekleri sevmez," diye fısıldadı Lif, eğilerek.

Dağların arasından yollarına devam ederken Orka gülmemek için kendini zor tuttu.

Orka bir kayanın arkasına çömelip Grimholt'a baktı.

Bir uçurumun kenarında, yaklaşık elli altmış adım aşağısında Drammur Nehri'ne giden çam ağaçlarıyla kaplı dik bir yamaçta oturuyordu. Kuzeyde, nehir vadisi boyunca uzanan, üç adam boyundan daha yüksek ahşap bir duvarın içine yerleştirilmiş ve vadinin her iki ucundaki kayalıkları dayanak noktası olarak almış Grimholt uzanıyordu. Kapalı bir kapı vardı, kazıklarla çevrilmiş duvarın üzerindeki yürüyüş yolunda silahlı erkekler ve kadınlar görülüyor, zırhları ve miğferleri güneş ışığında parlıyordu. Duvarın arkasında, etrafı ek binalarla çevrili avlu gibi açık bir alan vardı: ahırlar, ambarlar, demirci ocağı, kışlalar, kümesler ve ağıllar. Hafif bir yokuşun tepesinde, yeşil turba çatılı, kalın ahşaplı bir bina yükseliyor, bir bacadan duman tütüyordu. Arkasında, uçurumu kucaklayan hem kuzey hem de güneydeki vadi manzarasına hâkim olacak kadar yüksek, bodur bir kule vardı.

Binanın ötesinde, kuzeyde, güney duvarıyla aynı gibi görünen ve üzerinde daha fazla siluetin yürüdüğü başka bir duvar, vadi boyunca uzanıyordu. Kapıların içindeki bir mangalda titrek bir ateş tütüyor, insanlar onun etrafında durup ısınıyorlardı.

Nehir vadi boyunca köpürerek akıyordu ancak araziye yeni bir rota oyulmuştu, doğal nehir yatağından kıvrılan at nalı şeklinde bir yol, açıkça gemilerin binaya yakın kürek çekmesi için inşa edilmişti ve avludan nehre doğru bir iskele uzanıyordu. Şu anda oraya iki *snekke* ve geniş, tabanı düz bir tüccar demir atmıştı.

"Peki şimdi ne olacak?" diye fısıldadı Mord, Orka'nın tam yanındaydı.

Orka alçak sesle mırıldanıyordu.

"Ne?" dedi Mord.

"On altı savaşçı saydım," dedi Orka. "Duvarlarda ve avluda. Koridorda ya da görevde olmayan daha fazlası da olmalı. Sonra köleler ve zanaatkârlar var. Onların aileleri. Ve Drekr, ekibiyle birlikte."

Hâlâ buradaysa, diye düşündü. *Gitmek zorunda kaldığımız daha uzun rotayla, bizden beş veya altı gün önde olabilir.*

"Orada en az kırk kişi var," diye fısıldadı Orka kendi kendine.

Öldürebileceğimden çok daha fazla.

"O halde?" dedi Mord. "Sırada ne var?"

"İlk planım içeri girip biri dışında hepsini öldürmekti ama sayı çok fazla."

"Bunun her zaman ilk planın olduğunu düşünmeye başlıyorum," diyen Mord, başını iki yana sallıyordu. "Fellur'da Mevkibeyi Sigrún'un odasına daldığında, Darl'daki hana geri döndüğünde de bunu yaptın."

Orka omuz silkti. "Sevdiğim bir plan," dedi.

"Yine de çok kurnazca olduğu söylenemez," diye belirtti Mord.

"Değil," diye itiraf etti Orka. "Oysa burada gerçekten kurnazlığa ihtiyacımız var. Drekr'den bir iz var mı, diye bir süre izleyeceğiz. Ya da çocuklardan. Bekleyeceğiz," dedi Orka. "Belki uyuduklarında içeri gireriz."

"Nasıl?" diye fısıldadı Lif, kaleye bakıyordu.

"Duvarın üzerinden ya da nehirde yüzerek," diye omuz silkti Orka. "Ya öyle ya da bazılarını bu ormana çekip saflarını biraz zayıflatabiliriz."

"Bunu nasıl yapacağız?" diye sordu Lif.

"Bir şekilde dikkat dağıtarak," diye mırıldandı Orka. Sonra kaşlarını çattı, başını kaldırdı.

"Ne oldu?" diye sordu Mord.

"Dinle," diye homurdandı Orka.

Uzakta, arkalarında, ağaçlardan süzülen bir ses vardı. "Nedir o?" dedi Lif.

Gökyüzüne yükselirken çığlıklar atarak kanat çırpan kargaların boğuk, kulak tırmalayan sesi gibi rahatsız edici bir sesti ama Orka sesin içinde sözcükler seçebildiğini hissetti.

Boşver. Endişelenmen gereken başka şeyler var. Grimholt. Drekr.

Ses biraz daha yükseldi.

Orka, Grimholt'un giriş kapısına baktı. Onlar da duymuşsa araştırmak için adam gönderirlerdi.

"Belki de tuzak ayağımıza gelir," dedi.

Ses, çam ormanlarını doldurarak daha da yükseldi.

Orka dişlerini sıkarak söylendi. Sonra uçurumun kenarından sürünerek uzaklaştı, ağaçların arasına doğru ilerledi. Trúr'un yanındaki bir ağaca yaslandığı yerden mızrağını aldı, hayvan ona kişneyince boynunu okşadı. Ardından sesin geldiği yere doğru çam ormanlarına girdi.

"Nereye gidiyorsun?" diye arkasından seslendi Mord.

"Araştırmak için Grimholt'tan çıkan herkesi öldürmeye," dedi.

Lif ve Mord onu takip ederken Mord, alçak sesle küfrediyordu.

Orka, ağaçlar sıklaştıkça dalların altına eğildi ve yüzüne bir şeyin değdiğini, yanağının karıncalandığını hissetti; başını kal-

dırdığında donmuş bir ağdan sarkan ipliği gördü. Dönerek yukarı baktı ama üzerindeki dallar boştu. Mızrağını farklı biçimde tutarak yürümeye devam etti.

Zemin aşağı doğru eğimliydi, Orka ormanlık alanda kuzeye doğru ilerliyordu, kafasında bir ses ona Grimholt'a ve uçurumdan gözetlediği batıya giden yola giderek yaklaştığını söylüyordu. Ağaçlarda sayıları giderek artan çapraz geçişli donmuş ağlar, güneş ışığını kırarak dallarda dans ettiriyordu. Gürültü artık sağır ediciydi, dallar sallanıp çatırdıyor, Orka ormanın derinliklerine doğru yürürken gürültünün ortasındaki bir sözcük açıkça fark ediliyordu.

"*İMDAT!*" Dehşet içinde, sürekli tekrarlanıyordu.

"Orka," diye fısıldadı Mord. Orka ona baktığında, gözlerindeki korkuyu gördü.

"Kulağa... tehlikeli geliyor."

"Burası Vigrið," diye yanıtladı Orka. "Yaşamak tehlikeli." Sonra yürüdü.

Arkasından Mord ve Lif'in seslerini duydu. Tartışıyor gibiydiler ama onları umursamadı. Birkaç dakika sonra ayak sesleri onu takip etti.

Ses yakındı. Dallar yarılıyor, ormanın içinden geçen bir fırtına gibi cırtlak bir ses yükseliyordu. Başka sesler de vardı; tepesindeki dallarda yankılanan bir telaş, bir tırmalama sesi. Burası daha karanlıktı, yukarıdaki dallar Orka'nın bileği kadar kalın donmuş ağlarla doluydu. Mord ve Lif'e, arkasına saklanmaları için ağaçları ve çalıları işaret etti; sonra kendisi bir ağacın etrafından dolanıp durdu ve gözlerinin ne gördüğünü tam olarak anlaması için bir an bekledi.

İnce bir tepe örtüsünden huzmeler halinde düşen güneş ışığı, benekler halinde bir açıklığa düşüyordu. Yerde karnı açık, parlayan bağırsakları üstünde sineklerin vızıldadığı ölü bir geyik yatıyordu.

Yukarıdaki dallarda ise at kadar iri, siyah tüylü bir kuş vardı.

Kanatlarına ve vücuduna yapışmış donmuş ağlar onu sararken çığlıklar atarak mücadele ediyordu. Çabaladıkça ağa daha çok dolanıyor, dallar eğiliyor, kırılacak kadar bükülüyordu; çam iğneleri yağmur gibi yağarken siyah tüyler sonbahar yaprakları gibi uçuşuyordu. Ağaçlarda, her biri yabandomuzu büyüklüğünde, gözleri ışıl ışıl, buz sarkıtına benzer dişlerinde zehir parıldayan buz örümcekleri pusuya yatmıştı. Henüz hiçbiri kuzgunun çırpınan pençelerini ve gagasını göze alacak kadar cesur değildi.

Sonra içlerinden biri hareket etti, tombul gövdesi, uzun iğ gibi bacakları, parlak, ışıltılı gözleri ve zehir damlayan dişleriyle bembeyaz kabuklu bir yaratık. Kuzgunun pençelerinden birinin etrafına dolanmış tek bir ağ demeti boyunca ilerledi.

"*İMDAT!*" Tuzağa düşmüş kuzgun, dalları ve Orka'nın göğsünü titretecek kadar yüksek bir sesle gakladı.

Başka bir ses duyuldu. Dallar çatırdadı, bir çam iğnesi sağanağıyla tepe örtüsünden kara bir gölge süzüldü. Trúr kadar büyük başka bir kuzgun. Kanatlarını çırparak ipteki buz örümceğine doğru uçarken haykırıyordu. Bir pençe uzandı, örümceği kaptı ve pençeleri şişmiş karnını delip parçaladı. Patlayan yerden beyaz, sümüksü bir sıvı orman zeminine saçıldı. Kuzgun, içi boşalmış örümcek kabuğunu düşürdü ve kanat çırparak çığlıklar atan eşini tuzağa düşüren ağı gagalamaya ve tırmalamaya başladı.

"*ÇIRPINMAYI KES, SENİ BUDALA*," diyerek, kapana kısılmış olanı tersledi yeni kuzgun.

"*AMA KIPIRDAYAMIYORUM, KIPIRDAYAMIYORUM, KIPIRDAYAMIYORUM*," diye bağırdı ağdaki kuş.

"*BİLİYORUM, BİLİYORUM, BİLİYORUM*," diye söylendi yeni gelen.

Örümcekler, sanki ağaçlar canlanmış gibi dalların arasında hareketlendi. Bir tanesi, yarı havada, yarı pençesiyle dallara yapışmış halde kanat çırpan ve eşinin etrafındaki ağı yırtıp parça-

layamaya çalışan özgür kuzgunun yukarısındaki dala geldi, bir buz ağının üzerindeki daldan kuşa doğru atladı.

Orka'nın kasları, harekete geçme ve yardım etme dürtüsüyle seğirdi.

Burası Vigrið, diye düşündü, *diş ve pençeden oluşan bir dünya, burada hayat bir savaş. Doğal akışına bırak.*

Zihninde bir anı, Breca'yla geçirdiği son gece, onun güveyi örümcekten kurtardığını görmüştü. Breca'ya da benzer bir şey söylemişti.

"Ama bu iyi bir ölüm değil, anne," demişti oğlu, örümcek güveye doğru koşarken yalvaran gözlerle ona bakmıştı.

Orka hiç düşünmeden öne çıktı, duruşunu ayarladı ve mızrağını fırlattı. Düz ve sert bir şekilde uçan mızrak örümceğin kafasıyla buluştu, onu diğer tarafa fırlattı. Bir sıvı püskürdü, örümcek taş gibi yere düştü ve bacakları kıvrıldı.

Ağaçlardaki örümceklerin hepsi hareket etmeyi bıraktı, parıldayan gözlerin çoğu Orka'ya odaklandı.

Mord gölgelerin arasından çıktı, mızrağını kaldırarak Orka'nın yanında durdu. Lif de dışarı çıktı ve Orka'nın sağ tarafına geçti.

Ağı parçalamaya çalışan yeni kuzgun bile durup onlara parlak, fazla zeki bir gözle baktı.

Örümcekler tısladı, sonra gölgeli, çok eklemli uzuvlardan oluşan bir kütle halinde hareket etmeye başladılar.

"Bizi neyin içine soktun?" dedi Mord, sesinin korkuyla titremesine engel olmaya çalışıyordu. "Grimholt savaşçılarına pusu kurmak için beklediğimizi sanıyordum?"

"Her plan ters gidebilir," diye homurdandı Orka. "Bunu çabuk halledersek Grimholterları hâlâ avlayabiliriz." Buz örümceklerine baktı. "Sadece seni ısırmalarına izin verme," diye ekledi.

"Bu gereksiz bir tavsiye," dedi Mord.

"Isırırlarsa ne olur?" Lif yutkundu.

"Kanın donarak damarlarında yavaşlar," dedi Orka. "Hareket edemeyecek hale gelene kadar. Sonra sanki vücudun kırılmış buz ve bal şarabıyla dolu bir boynuzmuş gibi seni delip emerler."

Lif titredi.

"Yani zehirleri bizi öldürmez mi?" diye söylendi Mord.

"Genellikle hayır," dedi Orka, gözleri en yakındaki örümceğe sabitlenmişti.

"İçine çok fazla işlemedikleri sürece. Bir keresinde bir adamın elinin bileğinden koptuğunu gördüm çünkü damarlarındaki kan buza dönmüştü."

"Hiç cesaret verici değil," diye fısıldadı Mord.

"Yaklaşmalarını önlemek için mızraklarınızı kullanın," diye mırıldandı Orka. "Aptallık edip fırlatmayın."

Benim yaptığım gibi.

Seaks'ını ve baltasını çekti, duruşunu değiştirdi.

Yukarıdan bir tıslama sesi geldi ve başını kaldırdığında, tek bir iplik bırakarak kendisine doğru hızla gelen örümceği gördü.

Mord'un mızrağı, açık ağzına saplandı, Lif'inki kafasını deldi. Mızrakları çekip çıkarırken bir sıvı fışkırdı, örümcek seğirerek yere düştü.

Kuzgunlar ağ parçalamaya geri döndüler, kapana kısılmış olanın bir kanadı serbest kalmıştı. Kafasına bir örümcek düştü ama özgür kuzgun, örümceği gagasıyla şişleyerek onu havaya fırlattı ve bir ağaç gövdesine çarptı.

Orka'nın ve kardeşlerin çevresinde, üç ya da dördü ön ayaklarını kaldırmış, dişleri seğirerek gümbürtüyle ilerliyordu. Lif, Mord'un önüne atladı, birini bıçakladı ancak ikisi Lif'in üstüne atlayıp ön ayaklarını savurarak onu yere fırlattı. Mord çığlık atarak mızrağıyla hamle yaptı, Orka yaklaşarak *seaks*'ıyla bir bacağı kesti, baltasını bir dizi göze sapladı. Hayvan sarsılarak ve tıslayarak yere yığıldı.

Lif'ten bir çığlık geldi, sırtında dişlerini omzuna saplamış

bir örümcekle, bir dizinin üzerinde ayakta durmaya çalışıyordu. Mord yüksek sesle haykırdı ama mızrağıyla tıslayarak etrafını saran iki örümceği savuşturmakla uğraşıyordu. Lif'in gözleri şişti, uzuvları maviye dönerek sertleşti ve şiddetle titreyerek yere devrildi. Gıcırdayan çenesinden köpüklü buz damladı. Orka fırladı, Lif'in sırtındaki örümceğin karnını kesti; yaratığın bacakları sarsıldı ve tıslayıp köpürerek düştü. Orka'nın vücudunda açtığı yarıktan çorba gibi yoğun bir sıvı döküldü.

Sonra bir şey Orka'nın sırtına çarparak onu yere fırlattı. Silahlarını bırakmadan yuvarlanmaya çalıştı ama büyük bir ağırlık onu yere sabitledi. Etrafını ölümün ve çürümüşlüğün iğrenç kokusu sardı. Dönüp bıçaklarını savurdu, *seaks*'ın isabet ettiğini hissetti ama kulağında kötücül bir tıslama duydu, yanağına ıslak ve buz gibi bir şey dokundu. Ucunda boncuk boncuk yeşil-beyaz zehir olan, devasa kıvrık bir diş ve birçok, pek çok göz.

Sonra birden örümcek yok oldu, ağırlık kalktı. Orka dönüp doğruldu.

Kuzgunlardan biri üzerinde kanat çırpıyor, pençeleriyle kavradığı örümcek sayısız bacağıyla havada çırpınıyordu. Orka onu izlerken kuzgun pençelerini sıktı, örümcek patlayarak deri, kıkırdak ve sıvı şeklinde etrafa saçıldı. Serbest kalan diğer kuzgun Lif'in etrafındaki örümceklere doğru uçtu, pençeleriyle sırtlarını tırmalıyor, tırnaklarının arasından kalın balçık fışkırıyordu.

"*ÇOK TEŞEKKÜRLER, ÇOK TEŞEKKÜRLER*," diye gakladı kuzgun Orka'ya, ardından iki dev kuş kanat çırptı; çam iğneleri ve güneş ışığı patlamaları arasında dalların arasından gümbürtüyle yükseldiler.

Dallarda bir avuç örümcek hâlâ hareket ediyordu, iki tanesi daha yerdeydi. Mord, vahşi bakan gözleri, tekleyen hareketleriyle kıpırdayan her örümceğe mızrağını saplamaya çalışan Lif'in başında dikildi.

Orka, ormanlık alanda bağırışlar duydu, ağaçların arasında titreyen siluetler gördü.

"Lanet olsun," diye mırıldandı. "Buradan uzaklaşmalıyız," diye çıkıştı Mord'a.

"Uzun zamandır senden duyduğum en iyi fikir," diye tersledi Mord, sesi titriyordu; mızrağını koşarak gelen bir örümceğe sapladı ve hâlâ yerde çırpınan Lif'e baktı.

"Kardeşim yaşayacak mı?"

"Burada kalırsak zor," dedi Orka.

Bir tıslama ve fışkırma sesi geldi. Orka yukarı bakınca tepesindeki bir daldan sarkan, bacaklarının arasında ağ örerek dönen bir örümceği gördü. Orka sıçrarken bağırarak diğerlerini uyardı, örümceğin havaya fırlattığı ağ üzerlerine doğru süzülmeye başladı.

Ağ, bir geminin gövdesine yapışan çam katranı gibi bacağını sıyırdı. Orka düştü, ağı kesip doğrayarak serbest kaldı ancak hâlâ baldırına yapışık kalan bazıları, yün *winnigas*'ın ve pantolonunun içinden bile yakıyor, uyuşturuyordu. Mord tökezledi, bir koluna ve bacağına ağ yapışmıştı, mızrağını kardeşinin seğiren bedeninin üzerinde sallarken çığlık atıyordu. Örümcekler ona koştu.

Orka, çam iğnesi örtünün üstünde güm güm vuran toynakların sesini duydu ve açıklıkta iki atlı gözüktü. Elinde kül rengi, budaklı bir asa olan uzun boylu, sarı saçlı bir adam ve arkasında zırhlı bir kadın. Kadın, eyerde üstü örtülü baygın yatan birinin olduğu üçüncü bir ata liderlik ediyordu, ata bir de büyük bir sandık bağlanmıştı.

Orka, kafasının içinde fazladan bir kalp atışı gibi bir gümbürtü hissetti.

Kadın ağzına bir boru götürüp üfledi, ses ağaçların arasından yankılandı.

Sarışın adam açıklığa şöyle bir baktı. Küçük bir *seaks* çıkarıp asayı tutan elinin üst kısmına bir çizik attı, kan parmaklarının arasından tahtaya damladı, sonra asasını kaldırıp bağırdı.

*"Starfsfólk valds, forn aska, brenna þessa frostköngulær, þessar fölsku álfar."**

Asanın ucundan sanki bir meşaleymiş gibi alevler çıktı ve sarışın adam atını örümceklere doğru mahmuzlayarak asasını bir mızrak gibi onlara sapladı. İlk örümcek alevler ona dokundukça titreyip sarsıldı, karnı boyunca uzanan mavi damarlar turuncuya ve sonra kırmızıya döndü. Sırtındaki deri kabarıp erimeye başladı, alevler parladı, sonunda patladı. Örümcek ölürken tıslayıp çığlık attı.

Orka, bir bacağı uyuşmuş ve buz tutmuş topallayan Mord'a koştu. Mord etrafında dönerek mızrağını ona doğru salladı.

"Hadi," dedi Orka, baltasını kınına sokup Lif'e yaklaşarak onu omzunun üzerine atmaya çalıştı. Mord bir an ona çılgın gözlerle baktı. "Mord, artık gitmemiz gerekiyor," dedi Orka, sanki damarlarındaki korku ve paniği atmak boşaltıyordu, sesini sakin tutmaya çalışıyordu.

Dehşet içinde ama yine de savaştı, kardeşini kolladı.

Derin, titrek bir nefes alan Mord mızrağını indirdi.

Orka eğildi, Lif'i kollarının arasına aldı, omzunun üzerine kaldırıp koşmak için döndü.

Ağaçların arasından siluetler belirdi. Yünlü ve derili bir kadın bir tazıyı takip ediyordu, arkasında bazıları zırhlı savaşçılar vardı. Mord mızrağını kaldırdı, zırhlı bir savaşçıya savurdu, bıçak göğsünü sıyırarak boğazına saplandı. Savaşçı tökezledi, homurdanarak yere düştü. Mord orada durmuş, diğer savaşçılar açıklığa koşup etrafını sararken onlara bakıyordu.

Orka baltasını kaldırıp hırladı ve Mord'un etrafındaki savaşçılarla arasında bir boşluk açmak için hareket etti.

Arkasında toynak sesleri vardı, döndü ve asasını kendisine doğru sallayan sarışın adamı gördü. Başının yan tarafında bir çıtırtı oldu, dönmeye başladı. Lif elinden düşerken yer onu karşılamak için hızla yükseliyordu.

* İktidar asası, kadim küller, yak bu buz örümceklerini, kavur bu sahte perileri. (ç.n.)

BÖLÜM ELLİ

ELVAR

Elvar kalkanını sırtından alıp kaldırdı. Ilska'nın Kuzgun Besleyenler'i sırtın üzerinden aşağı inerken çevresindeki bütün Ölüm İttifakı savaşçıları aynı şeyi yaptı.

"Buraya," diye seslendi Agnar, hareketlenerek silahlarını kontrol eden ve miğferlerini bağlayan savaşçılara. Elvar, Agnar'ın araziyi ölçüp biçtiğini gördü. Yağdırdığı emirlerle savaşçılar arabaların sürücü sıralarına atladı, kırbaçlar ve dizginler şakladı, arabalar yeni bir konuma getirildi.

"BURAYA, YANIMA!" diye bağırdı Agnar, arabaların ve Elvar'ın Ulfrir kurt sandığı devasa tümseğin arasında duruyordu. Ölüm İttifakı, kabaca yirmi savaşçıdan oluşan iki sıra halinde Agnar'ın arkasına dizildi, Agnar ön sıranın ortasındaydı. Elvar, onun solunda durmak için etrafındakileri iterken Grend, Elvar'ın yanında yerini aldı, kalkanı gevşekti. Huld ve Sólín'i ön sırada, ellerinde kılıç ve uzun *seaks*'larla gördü, arkasındaki Biórr'un elini omzunda hissetti. Dönüp bakarak gülümsedi, Biórr sert görünüyordu ama gözlerinde yaklaşan savaşın telaşı, korku ve öfkenin bir karışımı vardı. Mızrağı titriyordu. Uzun baltalı ve mızraklı savaşçılar ikinci sırada duruyordu, böylece öndekilerin kafalarını bıçaklamak ya da kesmek için daha fazla alanları olacaktı.

"Neler oluyor?" diye seslendi Sighvat, bağlarıyla mücadele edip başını döndürmeye çalışıyordu.

Agnar, ayı postu pelerininin broşunu çözdü, kolunun üzerine katlayıp en yakın arabaya yürüdü. Dikkatlice arabanın oturağının üzerine bıraktı, sonra hattın ortasına geri yürüdü.

Elvar, dalların rahatsız edici hışırtı ve kırılma sesinden, arkalarında Vörn'ün hareket ettiğini anladı. *Froa* ruhu, ölmüş annesinin başına tırmanıyordu.

"Bir savaş mı? Harika," dedi Vörn, çıktığı yerin seyir avantajıyla keyiflenmişti. "Son üç yüz yılın ne kadar sıkıcı olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok."

"Bir savaş mı!" diye haykırdı Sighvat. "Çıkmama izin ver." Mücadele etti, iki büklüm bir şekilde kıvrandı.

"Sessiz ol, şişko adam," diye seslendi Vörn. Kadın bir sözcük mırıldandı, bir sarmaşık kıvrılarak Sighvat'ın ağzının üstünü sımsıkı kapattı.

Ilska ve savaşçıları artık daha yakındı, karların içinden kül ve kemik düzlüğüne yaklaşırlarken Ölüm İttifakı sessizce bekledi. Başlarında, hepsi yağla parlayan *brynja*'lar giymiş, kuzguni siyah saçlı on beş atlı vardı. Belki altmış savaşçı peşlerinden yürüyordu; arkalarından ilerleyen bir düzine arabanın sıralarında da savaşçılar oturuyor, arabaların üstüne gerilmiş keten örtüler, içinde tutulanları saklıyordu.

Ilska başlarında at sürüyor, siyah saçları kuzgun kanatlı sancağı gibi arkasında rüzgârla savruluyordu. Güzel bir *brynja* giymişti. Avucunda bir mızrak vardı, kılıcı ve miğferi kemerinde asılıydı; omuzlarına koyu renkli bir pelerin atmıştı ve yuvarlak kalkanı sırtındaydı. Her iki yanında da zırh giymiş, Ilska gibi koyu saçlı, akraba gibi görünen iki adam vardı.

Ilska'nın kardeşleri mi? Elvar meraklandı. Bunlardan birini daha önce görmüştü, Kuzgun Besleyenler'in *drakkar*'ı Snakavik'in limanından ayrılırken kıç tarafında duruyordu. Uzun boylu ve hantal bir savaşçıydı, kafasının yanları Agnar'ınki gibi

tıraşlıydı, elinde uzun bir balta tutuyordu. O balta şimdi sırtına asılmıştı. Diğer savaşçı siyah saçlı ve kaslıydı, zırh giymişti ve kemerinde bir el baltası asılıydı. Yüzünde, sanki bir ayı pençelemiş gibi, morarmış dört yara izi vardı.

Ilska elini kaldırdı, biniciler atlarını dizginlediler, savaş grubu ve arkalarındaki arabalar sarsılarak durdu. Savaşçılar, Ölüm İttifakı'ndan daha geniş ve derin, gevşek bir hat oluşturarak onun arkasına yayıldı. Ilska atından inip dizginlerini arkasındaki hatta duran bir savaşçıya vererek ileri doğru yürüdü, iki yanında atından inen ve onu takip eden birer adam vardı.

Agnar onları karşılamak için öne çıktı.

Elvar kaşlarını çattı. Agnar'ın yanında Sighvat'ı görmeye alışmıştı, onun tek başına ileri çıktığını görmek ters geldi. Hiç düşünmeden hattan çıkıp onun peşinden yürüdü. Bir an sonra, arkasında Grend'in ayak seslerini duydu. Sonra bir çift ayak daha. Arkasına baktı, Biórr'un yüzünde endişeyle peşinden geldiğini gördü. Bu Elvar'ın hoşuna gitti.

Ilska durup bekledi.

Yakından, Elvar'ın düşündüğünden daha yaşlıydı. Gözlerinin çevresinde derin çizgiler vardı.

"Bana teslim ol, ben de senin ve savaşçılarının yaşamasına izin vereyim," dedi Agnar, sırıtarak ona yaklaşıyordu.

Ilska ona sert ve zalimce baktı. Homurtuyla bir kahkaha attı ama bu kahkahada zerre mizah yoktu.

"Günlerin bitti, Ölüm İttifakı'nın şefi Agnar Broksson," derken yüzü ifadesiz, sesi duygusuzdu. "Kenara çekil ya da öl." Omuz silkti.

"Önce ben geldim," diye yanıtladı Agnar, sanki bir *tafl* oyunundan sohbet ediyormuş gibi hâlâ gülümsüyordu. "Ayrıca burada olmana sevindim. Seni bulmak için kan yemini ettim, bu yüzden işimi kolaylaştırdın." Elini kaldırıp etrafını saran beyaz yara izine, sonra omzunun üzerinden savaş hattına baktı. "Bugün yeminimi tutacağım," dedi Uspa'ya.

Seiðr Cadısı başını ona doğru eğdi, ardından savaş hattının etrafından dolanarak onlara doğru yürüdü.

"Ilska," dedi, sesinde bir aşinalık ve bir nefret vardı. "Oğlum?"

"Yaşıyor, Uspa," dedi Ilska.

"Onu geri ver."

"Hayır. O dünyayı değiştirecek. Senin de yapabileceğin gibi."

"Yolu bu değil," diyen Uspa'nın sesinde derin bir keder vardı. "Lütfen bunu *yapma*."

"Yeter," diye bağırdı Agnar, Uspa'ya. "Yalvarmak yok, pazarlık da yok. Oğlunu bu *niðing* çocuk hırsızlarından geri alacağız," dedi, gülümsemesi gitmiş, sesi demir ve çelik gibiydi. Ilska'nın omzunun üzerinden savaş grubuna bakıp burnunu çekti. "Ölüm İttifakı bundan güzel bir şarkı çıkaracak. Senden ve Kuzgun Besleyenler'den."

Ilska'nın yanındaki adamlardan uzun baltalı olan, "Söylendiğini duymayacakları bir şarkı," diye homurdandı. "Sen ve Ölüm İttifakı'n çok yakında kuzgunlara yem olacaksınız."

Agnar bakışlarını ona çevirdi, hiç acele etmeden dev savaşçıyı tepeden tırnağa süzdü. "Senden daha iyiler konuşurken sussan iyi olur," dedi sonunda.

Adam öne doğru bir adım attı, eli baltasına uzandı. Ilska elini kaldırdı, göğsüne bir tokat atarak onu durdurdu.

"Yapacak işlerimiz var, kaybedecek zamanımız yok," dedi, gözlerini önce annesinin başının üstüne tünemiş *Froa* ruhu Vörn'e, sonra tekrar Agnar'a çevirdi. "Bunu bir *holmganga* çözer, Agnar Broksson," dedi.

"Sayıca bizden üstünken bir düelloda her şeyini riske mi atacaksın?" diye soran Agnar, tek kaşını kaldırmıştı.

Elvar da şaşırmıştı. Agnar'ın dediği gibi, daha zayıf bir konumda oldukları açıktı. Kuzgun Besleyenler onlardan sayıca üstündü ve savaş şöhretleri hayranlık uyandırıcıydı, bu yüzden

olasılıkları bire bir eşitleyecek bir düello önermek aptalca görünüyordu.

"İnsanlarıma değer veriyorum, senin de seninkilere değer verdiğine şüphe yok," dedi Ilska. "Kuzgun Besleyenlerim kazanacak, buna hiç şüphe yok. Fakat bu yolu seçerek ölecek tek kişi sensin." Omuz silkti.

"Demek benimle dövüşeceksin?" dedi Agnar.

"Ben değil," dedi Ilska. "Ağabeyim Skrið bu zevk için yalvardı."

Uzun baltalı savaşçı gülümsedi.

"O mu?" diyen Agnar dudaklarını büktü, sonra güldü. "Kabul ediyorum."

"Güzel," dedi Ilska, hızla döndü. "Skrið, fazla uzatma. Drekr, benimle gel," diye çıkıştı yaralı adama. Adam orada bir an durdu, Agnar'dan Elvar'a, Grend'den Biórr'a baktı; Ilska'nın peşinden gitmeden önce kardeşinin kolunu kavrayıp sıktı.

Elvar bir an tereddüt ettikten sonra Agnar'a doğru eğildi.

"Gebert şu pisliği," diye fısıldadı. "Yazmamız gereken bir destan var."

"Sonra görüşürüz," dedi Agnar ona bakmadan, gözleri Skrið'in gövdesine dikilmişti. Elvar, onu takip eden Grend ve Biórr'la birlikte uzaklaştı.

Ölüm İttifakı'nın ön sırasında, Agnar'ın konumuna yerleşti ve arkasına baktı. Skrið baltasını sırtından aldı, iki eliyle kavrayıp başının etrafında savurarak omuzlarını gevşetti. Havada ıslık çalan balta, girdap gibi dönerken yerdeki karı havalandırdığında koyu *brynja*'sı dalgalandı ve pırıldadı.

Elvar Ölüm İttifakı hattına baktı, kendi iliklerinde hissettiği gerilim ve heyecanın çevresindekilere de yansıdığını gördü. Huld, boynundaki ayı pençesini tutuyordu. Sólín kılıcının kabzasını kavramış, elinin parmak boğumları bembeyaz olmuştu, Biórr düzgün sakalını çekiştiriyordu, diğerleri huzursuzdu, kıpırdanıp duruyorlardı.

Arkalarında *Froa* ruhu Vörn kaşlarını çatmış, havayı kokluyordu.

Agnar kalkanını elinde gevşekçe tutuyordu. Kılıcını neredeyse hiç ses çıkarmadan çekti, bıçağı kınındaki koyun postundan çıkan yağ ve gresle parlıyordu. Tekrar Ölüm İttifakı'na baktı. Elvar'ı gördü, ona göz kırptı; sonra bakışlarını Skrið'e dikti, duruşunu ayarladı, kalkanını kaldırıp bileğiyle kılıcını yavaşça döndürdü.

"Hadi o zaman, koca adam," dedi Agnar. "Bakalım bugün Ölüm İttifakı'ndan Agnar'a karşı durup savaş şöhretini kazanabilecek misin?"

Skrið'in dudakları bir hırıltıyla çarpıldı. Agnar, hantal savaşçının söylediği şey her ne ise güldü. Elvar üzerinde ölümün kuzgun kanatlarını çırptığını hissettiği halde, şefinin cesareti ve zekâsıyla gurur duydu. Agnar ufak tefek bir adam değildi -hatta hayli uzun ve yapılıydı- ama Skrið'le arasındaki fark, neredeyse bir ayı ile bir kurt kadardı.

Elvar, dua edecek bir tanrı kalmamasına rağmen bir dua fısıldadı.

Ayaklarının altındaki ejderha hariç.

Agnar kazansın. Agnar kazansın. Agnar kazansın.

Yerin altındaki sessiz gümbürtü, tempo tutan bir savaş davulu gibi, sanki şiddetin yakınlığını, kan ve ölümün yakınlığını hissediyormuş gibi, şimdi daha hızlı atıyordu.

Skrið öne çıktı, uzun baltasını büyük bir kavis çizerek savurdu.

Agnar, baltanın havayı zararsız bir şekilde kesmesine izin vererek uzaklaştı. Rakibine gülümsedi.

Skrið duraksamadı. İriyarı bir adam için büyük bir hızla Agnar'ın peşinden koştu, aralarındaki boşluğu kapatıp baltasını başının üzerinde çevirdi. Tekrar, daha aşağı savurdu. Agnar bu kez geri sıçradı, kül kaplı bir iskelete takıldı ve Skrið baltasını iki elle kavrayarak ileri atıldı. Agnar dengesini sağlamaya çalı-

şarak kalkanını kaldırırken bir homurtu duyuldu. Baltanın kalkanına çarpan dipçiği bir kapıyı menteşelerinden sökecek kadar sertti, Agnar'ı birkaç adım daha geri tökezletti. Skrið onu takip etti, baltasının kancalı kafası öne uzadı, kalkanın kenarını yakalayıp Agnar'ı kendisine doğru çekti. Agnar öne doğru sendelerken sola adım attı. Balta yanağını sıyırıp kanatırken kılıcıyla Skrið'in göğsüne hamle yaptı.

Brynja halkaları saçıldı, kan fışkırdı ancak Skrið homurdanarak baltasının dipçiğini bir kez daha Agnar'ın kalkanına indirdi ve çatırdayan tahta sesleriyle onu tekrar birkaç adım geri gönderdi. Balta, Skrið'in başının etrafında döndü, ıslık çalarak kalkanını kaldırıp sağa yana adım atan Agnar'a doğru indi. Baltanın ağzı bir demir şakırtısıyla Agnar'ın *umbo*'sunu sıyırıp geri sekti, sonra yön değiştirerek yere saplandı.

Elvar bunu görünce sırıttı, Agnar'ın antrenman sahasında defalarca yaptığı bir hareketti bu. Mükemmel bir şekilde uygulamıştı. Daha balta bir kül ve toprak patlamasıyla yere gömülürken Agnar'ın bundan sonra ne yapacağını biliyordu.

Agnar bir topuğunun üzerinde dönüp yaklaştı, kalkanını koca adamın yüzüne çarparken kılıcını Skrið'in uyluğuna geçirdi ve geri sıçrayarak tekrar onun menzili dışına çıktı.

Skrið kan tükürerek sendeledi.

Kuzgun Besleyenler'in nefesi kesilirken Ölüm İttifakı'ndan bir tezahürat yükseldi.

"*Skáld*'ların şarkılarını duyar gibiyim," dedi Agnar, yüzünde bir tebessüm vardı. Topallayarak birkaç adım geri çekilen, zırhının bağlantılarının hemen altında, kalçasındaki kesikten pantolonunun aşağısına kanlar sızan Skrið'i takip ediyordu. "Ateş Yumruk Agnar'ı öldürebileceğini sanan akılsız dev Skrið'in ölümü üzerine."

Sağa sola küçük adımlarla giderek Skrið'e yaklaştı, Skrið birkaç adım geriledi.

Elvar, Grend'in kolunu kavradı, Agnar'ın zaferinin eli kulağındaydı. Agnar ve Skrið'in ötesine baktı, onları izleyen Ilska ve kardeşi Drekr'i gördü. Ilska neredeyse ilgisiz görünüyordu.

Skrið geri çekilmeyi bırakıp doğruldu. Kanlı dişlerle gülümsedi. Elvar kaşlarını çattı. Adamda bir... değişiklik vardı. Agnar'a bakan Skrið baltasını kaldırdığında gözlerinde kırmızı bir ışık parladı.

Agnar tereddüt etti.

"O bir *Lekeli*," diye bağırdı Elvar.

Skrið hareketlendi, Elvar'ın takip bile edemediği bir hızla ileri atıldı, baltası Agnar'ın yana adım atamayacağı kadar seri, savunma yapamayacağı kadar güçlüydü. Agnar kalkanını kaldırdı ve darbenin en ağır kısmını karşıladı, balta ıhlamur ağacını yararak kıymıklara ayırıp Agnar'ın kolunu parçaladı. Skrið'in geri çektiği baltanın ağzı tahta ve kan püskürtürken Agnar'ı da beraberinde sürükledi. Agnar'ın kalkanı zarar görmüş, avucunun içinde neredeyse paramparça olmuştu. Kılıcını kısa ve güçlü bir darbeyle sapladı ancak Skrið çoktan uzaklaşmaya başlamıştı ve çelik sadece zırhını sıyırarak kıvılcımlar saçtı. Skrið'den kısa bir darbe geldi, iki eliyle tuttuğu baltasının ağzı Agnar'ın omzuyla buluşup göğsüne doğru indi, zırhının bağlantıları paramparça oldu. Agnar dizlerinin üzerine düşerken bir kan fışkırmasıyla birlikte bir çığlık duyuldu, kılıcı elinden düşerken kalkanı tutan kolu gevşedi. Baltasını kaldırarak üzerinde yükselen adama baktı.

"Kuzgunlara mama," diye hırladı Skrið ve baltasını savurdu.

Agnar *seaks*'ını kınından çıkarıp Skrið'in ayağına sapladı. İri adam böğürdü, tökezleyip genişçe savurduğu baltası Agnar'ın omzunun yanından ıslık çalarak geçti. Aynı anda Agnar, parçalanmış kalkanını hızla yukarı kaldırdı, Skrið'in boğazına saplanan uzun kıymıklar ensesinden dışarı çıktı.

Skrið homurdanarak kanlar içinde yere yığıldı, Agnar bir savaş narasıyla onu kaldırıp fırlattı. Skrið yana devrildi, etra-

fındaki küller havaya saçıldı, nefesi kesilip seğirerek Agnar'ın yanına uzanırken Agnar arkasına yaslandı.

Ovaya bir sessizlik çöktü, kar yağıyor, küller dönerek havaya yükseliyordu.

Elvar bir çığlık atarak mızrağını havaya kaldırdı, Ölüm İttifakı bir zafer kükremesiyle silahlarını kalkanlara çarpmaya başladı.

"AGNAR," diye bağırıyorlardı. "AGNAR!"

Agnar hareket etti, yarı doğruldu, sonra nefesi kesilerek tekrar dizlerinin üzerine çöktü.

Ilska ona baktı, yüzü solgundu ve seğiriyordu. Yanındaki erkek kardeşi ağzı açık, sersemlemiş bir halde duruyordu. Ilska, Agnar'a doğru bir adım attı.

Elvar hattın dışına çıkıp ona doğru yürümeye, ardından koşmaya başladı.

Arkasından Vörn yüksek sesle bir şeyler söylüyordu.

Peşinden gelen ayak sesleri duydu, Grend ve Biórr onu izliyordu.

"EJDERHA TOHUMU!" diye bağırdı Vörn, Elvar'ın adımları titredi. Durdu, dönüp Vörn'e baktı.

Froa ruhu, annesinin başının üzerinde durmuş, saçları rüzgârda dallar gibi dalgalanarak Skrið'in cesedini işaret ediyordu.

"EJDERHA TOHUMU," diye bağırdı. "KANININ KOKUSUNU ALDIM. LİK RİFA'NIN ÇOCUKLARI, BURAYA YAKLAŞMAYACAKSINIZ!"

Elvar bir an anlamadan baktı, sonra Skrið'in kırmızı parıldayan gözlerini, doğal olmayan hızını ve gücünü hatırladı.

O Lekeli'ydi; ejderha tohumu. Fakat... onlar yok olmuştu.

Grend ona yetişti, yanında durmak için yavaşlarken Biórr, Agnar'a doğru koştu.

Elvar dönüp Agnar'ın yanında küller içinde yatan Skrið'in cesedine, ardından Agnar'a doğru uzun adımlarla yürüyen Ilska ve Drekr'e baktı.

Onlar akraba, diye düşündü: *Ilska, Skrið, Drekr*. Ilska'nın arkasından koşan diğerlerine baktı, hepsi simsiyah saçlı yirmi kadar savaşçı. *Hepsi ejderha tohumu.*

Ilska durup bakışını Vörn'e çevirdi. Döndü, elini havada salladı, savaş hattının arkasındaki arabalar hareket etmeye başladı, sürücüleri onları savaş hattının etrafından Vörn'e ve ulu ağacın kavrulmuş kalıntılarına doğru yönlendirdi. Onlar hareket ettikçe yüklerini örten keten çarşaflar açıldı, arabanın içinde oturan çok sayıda insan ortaya çıktı. Çocuklar. Boyunlarında demir tasmalar parlıyordu.

"Bjarn!" diye haykırdı Uspa.

Biórr, Agnar'a ulaşıp başında durdu, Ölüm İttifakı'nın şefi genç savaşçıya kolunu uzatıp bir şeyler söylerken ağzı hareket ediyordu.

Biórr mızrağını kaldırıp Agnar'ın açık ağzına, boğazına sapladı ve söküp çıkardı. Etrafa kan fışkırdı, Agnar sallanarak geriye doğru düştü.

Elvar çığlık attı.

BÖLÜM ELLİ BİR

ORKA

Orka ritmik bir sarsıntıyla uyandı, gözlerini kırpıştırdı ve dünyayı anlamaya çalışarak baktı. Hızla akan suyun sesi, ahşap bir duvar, sesler. Başında zonklayan, bıçak gibi saplanan bir ağrı vardı ve yüzünün bir tarafı ıslaktı. Kanın demire benzeyen kokusunu alıyordu. Hareket etmeye çalıştı ama ellerinin ve ayaklarının bağlı olduğunu anladı. Sonra, bir geyik gibi sımsıkı sarılarak atı Trúr'un sırtına atılmış olduğunu fark etti.

Başını çevirdi, asasıyla ona vuran sarı saçlı adamı gördü.

Galdurman, diye düşündü. *Büyülü sözler söyledi, asası alevler içinde kaldı.* Yanmış saç kokusu alıyordu, kendisinden geldiğini düşündü, muhtemelen adamın ona vurduğu yerdi. Etrafında hareket eden başka siluetler vardı; at sırtındaki savaşçılar ve yürüyen diğerleri. Yanlarında tazılar koşuyordu. Bağırışlar ve kapı gıcırtıları, sert toprak üzerine çarpan toynaklar. Açık bir kapıdan geçerek geniş bir avluya girdiler.

Grimholt, diye düşündü Orka. *Duvarlarının içine girmenin en kurnaz yolu bu değil.*

Nehirden açılmış bir kanalın kıvrımını takip ederek hafif bir yokuştan yukarı yürüdüler. Gövdeleri Kraliçe Helka'nın renkleri olan sarı ve siyaha yeni boyanmış iki zarif *snekke* bir iskeleye demirlemişti. Avlunun çevresinde bir yığın bina vardı. Ambarlar, bir demirci ocağı, demirde yankılanan çekicin çınlaması.

Ahırlar, tavuk kümesleri, domuz ağılları. Grup avluda ilerlerken keçiler meledi ve tavuklar gıdaklayarak koşturdu. Sonra Trür durdu, Orka'yı sırtından sürükleyip yere attılar. Baygın, bağlı olan Mord'u, buz örümceğinin zehrinden hâlâ titreyen ve damarları mavi olan, buna rağmen gözleri ve bilinci açık Lif'i gördü.

"Ayak bileklerindeki bağları kesersem, iyi bir tutsak olup yürür müsün?" dedi arkasından bir ses. "Külçe gibisin ve benim genç olduğum söylenemez." Dönünce ona tepeden bakan yaşlı bir adam gördü, seyrelen saçları kısa kesilmişti, beyaz sakallıydı ve iri, yumrulu burnundan boydan boya geçen bir yara izi vardı.

Orka başıyla onayladı. Bir *seaks*'ın çekildiğini ve ayaklarını bağlayan ipin kesildiğini duydu. Kollar onu ayağa kaldırdı.

Gerindi, boynunu kütletip etrafına baktı.

Galdurman, yanındaki savaşçıyla birlikte atından iniyordu. Sarı saçlı bir kadın dizginleri alıp, sırtına baygın bir kadın atarak, eyerine bir sandık bağlanmış atla birlikte ahırlara doğru ilerledi. Orka onlara bakarken yüzünü buruşturdu, başındaki ağrı daha da şiddetleniyordu.

"Manzara seyredecek zaman yok," dedi beyaz saçlı adam, ipi kadının bileklerine doluyordu. Orka tökezledi, bileklerindeki bağ çözüldüğünden, kan tekrar iğneleyici, delici bir sel halinde ayaklarına geri dönüyordu. Ahşap binaya ve kuleye doğru yönelirken aralarında Mord ve Lif'i taşıyan diğer savaşçılar yanlarına geldi. Binanın huş ağacı kabuğu ve turbadan oluşan bir çatısı vardı; kulenin torna kirişlerine ahşap kiremitler sabitlenmişti.

Erkekler ve kadınlar, köleler ve zanaatkârlar, hepsi işlerine ara vererek Orka'ya ve iki erkek kardeşe baktılar. Nehre yakın bir ahırdan bir ses geldi.

Bir çocuk sesi, bir ağlama.

Orka durup ahıra baktı.

"Breca," diye boğuk bir ses çıkardı, boğazının kurumuş ve çatlamış olduğunu fark etti.

Beyaz saçlı adam onu çekiştirdi, başka bir savaşçı sırtından dürttü.

"Breca?" dedi Orka, daha yüksek sesle.

"Devam et, koca kaltak," diye çıkıştı arkasındaki savaşçı, tekrar dürttü.

Bir tokat sesi geldi, yine bir çocuk sesi yankılandı. Orka, beyaz saçın sımsıkı tuttuğu ellerini çekip kurtardı, dönerek arkasındaki savaşçıya kafa attı, burnu kırılan adam yere yığılırken uzun bir balta parmaklarının arasından kayıp düştü. Orka yerdeki savaşçıya bakan bir kadının dizine tekme attı, kadın uluyarak iki büklüm oldu. Orka bağlı ellerini kaldırdı, kadının kafasına vurarak onu yere serdi.

Orka omzuna aldığı bir darbeyle sarsıldı, beyaz saçlı adam ona öfkeyle bakarak mızrak dipçiğini karnına indirdi. Bacaklarının arkasında hissettiği başka bir darbe onu dizlerinin üzerine düşürdü ve savaşçılar etrafını sararak Orka'yı mızrak dipçikleriyle dövmeye, söylenerek yumruk ve tekmeler atmaya başladılar. Biri ayağıyla çenesine vurdu, beyninde beyaz bir ışık patladı.

Orka güçlükçe nefes alarak aniden kendine geldi, yüzünden buz gibi su damlıyordu. Asılı duruyordu. Sımsıkı bağlanarak başının üzerine kaldırılmış ve duvardaki demir bir halkaya tutturulmuş bilekleri ağrıyor, ayakları yerde sürünüyordu. Kendini topladı, yavaşça ayağa kalkarak bileklerindeki baskıyı hafifletti. Göz kırpıştırarak başını iki yana salladı, etrafa su saçıldı.

Yüzülerek gerilmiş bir hayvan derisiyle kapatılmaya çalışılmış pencereden görülen manzaraya bakılırsa kulenin bir odasındaydı. Aşağıdaki turba kaplı çatıları ve nehrin buz gibi parıl-

tısını görebiliyordu. Mord ve Lif de benzer şekilde alıkonmuş, duvara vidalanmış demir halkalara bağlanmışlardı. Demir bir kapta ateş yanıyordu, duvarın önünde, üzerine her türlü keskin ve nahoş görünen aletin yayıldığı uzun bir masa vardı. Ateşte bir maşa ısınıyordu. Beyaz saçlı, kırık burunlu oradaydı. Bir duvara yaslanmış, uzun baltasını tekrar eline almıştı, Orka'nın dizini tekmelediği kadın karşısında duruyordu. Kadın arkasını döndü ve topallayarak boş bir kovayla odanın diğer tarafına geçti. Diğerleri odanın etrafına dağılmıştı. Ateşin yanında duran kel adam kollarını sıvamış ve delik deşik deri bir önlük giymişti, kapının yanındaki bir sandalyede sarı saçlı *Galdurman* oturuyordu.

"Grimholt ormanlarında pusuya yatarak ne yapıyordun?" diye sordu beyaz saçlı adam Orka'ya.

"Sadece... geçiyordum," diye mırıldandı Orka.

"Herhangi bir yoldan yarım fersah uzakta, bir buz örümceği yuvasının tam ortasında, Boneback Dağları'ndan geçiyordun," dedi.

"Ben... kayboldum," diye homurdandı Orka. Dilini ağzının içinde gezdirdi, bir dişin sallandığını hissetti. Bir damla kan tükürdü. "Ben tüccarım."

"Tüccar," dedi beyaz saçlı, gülümsüyordu. "Güzel bir *brynja* giymiş, bir mızrak, balta ve iki *seaks* taşıyan bir tüccar." Silah kemerini kaldırıp salladı. "Ne ticareti yapıyorsun? Savaş ticareti mi?"

"Vigrið tehlikeli bir yer," dedi Orka. "Hazırlıklı olmak gerek."

Beyaz saçlı, güldü ve onu tepeden tırnağa süzdü. "Senin gibileri daha önce de görmüştüm ama tüccar pazarında değil. Savaşta, daha çok kalkanımın kenarında."

Orka omuz silkti. "Babam büyük bir adamdı."

"Adamlarımdan birini öldürdün," dedi beyaz saçlı. "Şey, sen değil. O." Mord'u işaret etti. "Haga, uyandır onu."

"Tamam, şef," dedi kadın, köşedeki bir fıçıdan kovasını yeniden doldurup Mord'a doğru yürürken. Suyu yüzüne fırlattı ve Mord tükürerek, nefesi kesilerek uyandı. Başını iki yana salladı, etrafına baktı ve neredeyse baygın olan Lif'in titreyen uzuvları üzerinde köşeye yığıldığını gördü. Lif öksürdü, buzla kaplı balgam tükürdü.

"Kardeşim," dedi Mord, gözlerinde endişe vardı.

"Yaşayacak," dedi beyaz saçlı. "Bu solgun örümcekler etlerini zehirlemeyi değil, canlı yemeyi severler. Şimdi," dedi, ateşte ısınan maşayı alarak Lif'e doğru yürüdü. "İstersen damarlarındaki buzu yakabilirim." Dalgalar halinde ısı yayan maşayı Lif'e yakın tuttu, sonra Mord'a baktı.

"Pekâlâ, siz kimsiniz?" diye sordu Mord'a.

"Balıkçı," dedi, hâlâ kendine gelememiş olan Mord.

"Aha." Beyaz saçlı güldü. "Yani, aynı soru iki kez soruldu, iki farklı cevap verildi. Hangisi? Balıkçı mı yoksa tüccar mı?" Mord'dan Orka'ya baktı. "Sanırım seni ciddi olduğuma ikna etmek için şunun gözünü alacağım. Sonra sana tekrar soracağım. Sen kimsin ve neden buradasın?"

Maşayı, takırdayan dişlerinin arasından sızlanarak duvara yapışmış Lif'in yüzüne doğru hareket ettirdi.

Mord bağırdı, zincirlerini çekiştirdi.

"Drekr," dedi Orka.

Beyaz saçlı durup Orka'ya baktı. Kaşlarını çattı.

"Drekr adında bir adamın peşindeyim," dedi Orka. "Oğlumu kaçırdı, oğlumu geri istiyorum. Bana Drekr'in buraya geleceği söylendi."

Beyaz saçlı ve diğer muhafızlar arasında bir bakışma geçti.

Galdurman oturduğu yerde doğruldu.

"Drekr diye birini hiç duymadım," dedi beyaz saçlı adam.

"Avluda bir çocuğun ağladığını duydum," dedi Orka.

"Rog'un veletlerinden biri," dedi kırık burun. *Çok hızlı*, diye düşündü Orka ve gözlerinin *Galdurman*'a kaydığını gördü.

"Drekr," diye tekrarladı Orka. "Onu Darl'a kadar takip ettim, sonra da Darl'dan buraya kadar. Muhbirim bana Lekeli çocukları sattığını, Grimholt'tan geçtiklerini söyledi."

"Kapa çeneni," diye ona hırladı beyaz saçlı. "Sustur şunu," dedi ve kolları sıvalı adam masadan bir çekici kaldırıp Orka'ya doğru yürüdü.

"Drekr'i Darl'da bir handa gördüm," diye devam etti Orka, artık sadece *Galdurman*'a bakıyordu. "*The Dead Drengr*. Hakon Helkasson'la görüşüyordu."

Kel adam çekicini kaldırdı.

"Bekle," dedi *Galdurman*, çekiç havada asılı kaldı.

"Skapti?" dedi *Galdurman*, ayağa kalkıp beyaz saçlı adama kaşlarını çattı.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum, Lord Skalk," dedi Skapti, *Galdurman*'ın bakışlarına karşılık veremiyordu.

"Svelgarth'ta savaştın, değil mi?" dedi Skalk, Skapti'ye.

"Evet, lordum. Rütbe alarak. Cesaretimden dolayı bu ödüle layık görüldüm," dedi bileğindeki gümüş bileziği işaret etti.

"Bunu sana kim verdi? Savaş grubunu kim yönetti?"

Skapti, odadaki diğer muhafızlara baktı.

"Prens Hakon," dedi.

Odaya ağır bir sessizlik çöktü. Kırık burun kıpırdadı, uzun baltasını kavradı.

Skalk onu gördü. "Aptalca bir şey yapmaya kalkışırsan kemiklerindeki eti yakarım," diye homurdandı kırık burna. Savaşçı bir an onu süzdü, ayaklarının yerini değiştirdi, sonra bakışlarını kaçırdı. "Şimdi," dedi Skalk, sözlerini Skapti'ye doğru yönlendirdi. "Söyle bana. Hakon annesinin arkasından ne işler çeviriyor?"

Bir sessizlik daha, ardından Skapti derin bir nefes aldı.

"Biz sadece... Drekr'in kendi mallarını buraya getirmesine izin veririz. Bazen... bir süre burada depolar, bazen batıya, bazen kuzeye giderler. Prensin emri, Drekr'in canının istediğini yapmasına izin vermemizdi."

"Hımm." Skalk kaşlarını çatarak sarı sakalını çekiştirdi.

"Oğlum burada mı?" Orka homurdandı. Ona olan ihtiyacı iliklerinde hissediyor, Breca'nın yakında bir yerde olma ihtimaliyle kanı damarlarında fokurduyordu.

"Kapa *çeneni*," diye hırladı Skapti, Orka'ya.

Dışarıdan bağrışmalar, kapılardan toynak sesleri geldi. Avluda sesler vardı. Haga topallayarak pencereye gitti, dışarı baktı.

"Süvariler," dedi. "*Drengr*'ler, bazılarında Helka'nın kartalı var."

"Onları getirin," dedi Skalk, kapıya yakın bir savaşçı dışarı çıktı.

Orka avludakinin kim olduğunu biliyordu ya da tahmin ediyordu. Bağlarını, bileklerini saran kalın ve sıkı ipi test etti. Ayak parmaklarının üzerinde durursa dişleriyle düğüme ulaşabilirdi.

"Sakin ol, kaltak," dedi kırık burun.

Aşağıdaki koridorda merdivenlerden yukarı güm güm ayak sesleri duyuldu ve kapı açıldı, odadan çıkan savaşçı onlara öncülük ediyordu. Arkasında, kılıcını kalçasına takmış, zırhlı bir *drengr*, koyu renk saçlı, sivri burnu akan genç bir adam yürüyordu.

Mord gırtlağından bir ses çıkardı. Hırıltıyla söylendi.

"Guðvarr," diye mırıldandı Orka. Arild, arkasında daha fazla *drengr* ile kapı eşiğinde durdu.

Orka, uzaktan bir çocuk çığlığı duydu.

"O benim oğlum mu?" diye hırladı. Kanı damarlarında köpürüyor, kafasından kırmızı bir sis süzülmeye başlıyordu.

Guðvarr durup odadaki herkese göz attı. Bakışları Mord ve Lif'e takıldı, kılıcını çekip gülümseyerek onlara doğru yürüdü.

"Bekle!" diye bağırdı Skalk ama Guðvarr çoktan harekete geçmişti, kolunu kaldırıp kılıcını Mord'un karnına sapladı. Kılıç Mord'un sırtından çıkarken arkası kan içinde kaldı. Guðvarr kılıcı döndürdü. Mord çığlık atarak kıvrandı.

Lif korku içinde haykırdı, etrafa buz parçaları püskürttü.

Guðvarr, Mord'un bir avuç saçını kavradı, gözlerinin içine bakmak için başını kaldırdı.

"Sansar boku *niðing*, öyle miyim?" dedi, kılıcını tekrar çevirirken Mord'un çığlığı yükseldi.

Guðvarr bir kan gölü içinde kılıcını Mord'dan çekerken Lif bağırarak zincirlerine asıldı, Mord yere yığıldı, inleyerek ağladı.

Avludan başka bir çocuğun feryadı yükseldi.

Orka'nın içinde, derinlerde bir yerde, bir şeyler değişti, bilinci ve netliği bir çırpıda geri geldi. Damarlarındaki kanın köpürdüğünü, öfkesinin sıcaklık değiştirerek vücudunu birden soğuttuğunu, ateş ve buzun birbirine karıştığını hissetti. Kaslarını bir güç dalgası kapladı, görüşü ve duyuları daha keskin bir şekilde hızla geri döndü. Yukarı hamle yaptı, bileklerini bağlayan düğümlü ipi ısırdı. Dişleri aniden keskinleşmişti, yırtıp koparıyordu. Halat düştü.

Herkes Guðvarr ve Mord'a bakıyordu. Orka masanın üzerindeki silah kemerine doğru ilerledi.

Onu ilk gören topal Haga oldu, kovasını düşürdü, duvara dayalı mızrağına uzandı, bir uyarı çığlığı atmak için ağzını açtı.

Orka silah kemerini kaldırıp *seaks*'ını çekerken uludu, Haga'ya saldırıp, mızrağını tekmeleyerek *seaks*'ı kadının karnına sapladı. Orka'nın eli kan içinde kaldı, sonra onu itti, kükreyerek, içini yakan şiddetli bir öfke ve güç dalgasıyla fırtına gibi ayağa kalktı.

Etrafındaki savaşçılar bağırıyor, silahlarına davranıyordu. Guðvarr, sendeleyerek Mord ve Lif'ten uzaklaştı, daha fazla savaşçının toplandığı açık kapı aralığına doğru kaçtı. Orka baltasını kel adamın kafatasına sapladı ve adam ateşe düşerken baltayı çekip çıkardı. Etrafa yanan közler saçılarak ateş harlandı. Orka kendisine saldıran savaşçıları yarıp geçiyor, onlar çığlık atarak ölürken o gülerek uluyordu. Sonra kendini Lif'in yanında buldu, bileklerini bağlayan ipi kesti.

Lif düşen bir silaha uzandı.

"Hayır," diye homurdandı Orka. "Arkamda kal," diye hırlaması bir uyarıydı, sonra tekrar harekete geçti, odayı dolduran savaşçıların arasına daldı ama savaşçıların hepsi artık tereddüt ediyordu.

"*Eldur logar björt*,"* diye haykırdı bir ses. Bu, *Galdurman* Skalk'tı, asasında çıtırdayarak alevler canlandı. Orka baltasını ona fırlattı, baltanın ağzı dönerek adamın omzuna çarptı. Adamı kapı aralığındaki savaşçıların arasına savurdu, asası elinden düştü. Savaşçılar Orka'nın karşısına dizildiler, ellerinde kılıç, balta, mızrak, ne varsa hepsini ona doğrultulmuşlardı. İçerde yedi sekiz kişi vardı, daha fazlası kapıda ve koridorun ötesindeydi. Durdu, ayağa kalktı, kanındaki kurt bile bu kadar sayıyla başa çıkamayacağını biliyordu.

Gözünü kan bürümüş bir halde pis pis onlara gülümsedi.

Yukarıdan bir ses geldi; bir yırtılma, çatlama ve kırılma sesi. Odadaki yukarı bakan savaşçılardan bağırışlar, çığlıklar yükseldi.

"İYİLİĞE KARŞI İYİLİK," diye gakladı kuzgun, ardından ikinci bir kuzgun hızla aşağı indi, çatıyı biraz daha parçaladı ve Orka'ya doğru koşan bir savaşçıyı pençeleriyle yakalayıp yukarı kaldırdı, dönerek ve çığlıklar atarak kuleden fırlattı.

"SENİ ARAYAN DOSTLARINA RASTLADIK," diye gakladı ilk kuzgun yukarı yükselirken. Kanatlarını gözle takip edilemeyecek bir hızla çırpan iki küçük şekil yaklaşarak odanın içinde vızıldadı.

Bir tanesi, bir kadının omzuna kondu, ince, halkalı bir vücudu ve fazlasıyla insana benzeyen bir yüzü vardı. Gri, sarkık derisinin altındaki gözleri pörtlekti, ağzı sayısız sivri uçlu dişle doluydu. Sırtının üzerindeki kuyruk, iğne inceliğinde sivrilip öne doğru fırladı ve kadının yanağına saplandı.

"*Sonunda, Spert seni buldu, hanımım*," dedi Spert, soktuğu kadın sendeledi, boğulurken elleriyle yüzünü kavrayıp kılıcı-

* Ateşin parlak alevleri. (ç.n.)

nı düşürdü. Sokulan yanağındaki damarlar giderek kararıyor, hastalıklı bir örümcek ağı gibi yüzüne ve boynundan aşağıya yayılıyordu. Konuşmaya, çığlık atmaya çalıştı ama dili çoktan şişmiş ve simsiyah olmuştu. Yere yığılırken Spert'in kanatları bir sonraki kurbanını bulmak üzere havada süzülüp vızıldadı.

Bir başka küçük siluet, parşömen inceliğinde kanatlarıyla odanın içinde hızla dolanıyordu; keskin pençesiyle elinde Breca'nın mızrağını tutan Vesli, uçarken onu savaşçıların yüzüne saplıyordu.

Orka homurdanarak gülümsedi, öldürecek yeni insanlar aramaya başladı.

Kırık burun ona doğru geldi, omuzlarını silkeleyip uzun baltasını kaldırdı ve savaşçılar ona yer açmak için ayrıldılar. Orka'ya geniş bir darbe savurdu ama Orka eğilerek altından yaklaştı, *seaks*'ını çenesinin altına saplayıp, bıçak kafatasına dokunana kadar vahşi bir güçle itti. Uzun baltasını düşüren adam seğirerek yere yığıldı. Orka kafatasına saplanmış *seaks*'ını bıraktı, adam yere düşerken uzun baltayı iki eliyle yakaladı ve baltanın tanıdık, uzun zamandır özlediği varlığı, eski bir âşığın dokunuşu gibi vücudunu ürpertti.

Kırık burnun vücudunu tekmeleyip kapı eşiğinde toplanmış savaşçıların önünde durdu, Spert ve Vesli üzerinde uçuyordu.

Bir sessizlik çöktü. Bir düzine savaşçı ona bakarken duyulan tek ses alevlerin çıtırtısı, ölmekte olanların iniltileri ve yaşayanların ağır nefesleriydi.

Savaşçılar dönüp kaçmaya başladı.

Orka uzun baltayı savurup önüne geleni doğrayarak, fışkıran kanlar arasında peşlerinden koştu. Cesetler kulenin merdivenlerinden aşağı yuvarlanıyor, Orka hâlâ saldırıyor, baltası aralıksız kalkıp inerek onları doğruyordu. Gözlerini kırpıştırıp yüzündeki kanı temizlemek için başını iki yana salladı. Etrafına baktığında, ziyafet salonunun merdivenlerinde olduğunu gördü. Oraya nasıl geldiğini bilmeden avluya göz attı; terden sırılsık-

lam, nefes nefese, hırlayarak ve sadece daha fazla öldürmek isteyerek cesetlerin üzerinde duruyordu.

Avluda daha çok insan vardı. Savaşçıların kimisi ona doğru koşuyor, kimisi ondan kaçıyor, kimisi de iskeledeki teknelere atlayarak çılgınca halatları kesiyordu. Aralarında Skalk ve Guðvarr gözüne ilişti.

Hem ölülere hem de yaşayanlara meydan okurcasına bakarken onu çocuğundan uzak tutan bu insanlara karşı içini yeni bir öfke ve güç dalgası sardı.

Hepsini kes, doğra, parçala, diye düşündü.

Uzun baltasını kaldırdı, hırlayarak ve salyalarını akıtarak koşmaya başladı.

BÖLÜM ELLİ İKİ

ELVAR

Elvar öylece durmuş bakıyordu. Yankılanan kendi çığlığını duyuyor, gördüklerine inanamıyordu.

Biórr, Agnar'ın kanı Oskutreð ovasının kül ve karına akıp karışırken cesedinin başında dikildi. Agnar'ın ayakları seğirdi, son bir spazmla titreyip hareketsiz kaldı.

Agnar'ın yanına eğilen Biórr kemerinden keseyi çıkarıp içini karıştırdı, sonra ayağa kalkarak şıngırdayan anahtarları kaldırdı.

"Ilmur, Kráka," diye seslendi. "Artık köle olmanıza gerek yok. Bize katılın. Özgürlüğünüze kavuşun."

Elvar arkasına baktı, Ilmur'un Ölüm İttifakı saflarının arkasından çıkıp kül düzlüğünde ileri doğru sıçradığını gördü. Onu Kráka izledi. İkisi de koşuyordu. Ilmur, Elvar ve Grend'in yanından hızla geçti ve anahtarı köle tasmasının kilidine yerleştirip çevirerek bir tık sesiyle açan Biórr'a ulaştı. Biórr, *Hundur* kölenin tasmasını çıkarıp ona uzattı. Ilmur baktı, tasmayı alıp yere fırlattı. Kráka yanlarına geldi, Biórr aynısını onun için de yaptı.

Elvar yere çarpan tasmanın şakırtısını duydu.

"HAİN!" diye çığlık attı.

Biórr ona baktı.

"Bize katıl," diyerek elini ona uzatmıştı.

"Agnar," diye ağladı Elvar.

"Hak ettiğini buldu," diye hırladı Björr. "Başkalarının acısı üstüne pazarlık yapan bir köle tacirı."

"Neden?" dedi Elvar.

Björr kollarını iki yana açtı.

"Çünkü ben de Lekeli'yim," dedi. "Ilska bizi koruyor, bize yuva veriyor." Yüzünde öfke ve ıstırap, gözlerinde yaşlar vardı. "Biz Lekeliler de insanız. etten kemikten insanlarız. neşeyi ve mutluluğu, acıyı ve kalp kırıklığını hissedebiliyoruz. Bizler avlanıp satılacak hayvanlar değiliz."

Vörn'ün aramızda hissettiği Rotta'nın kanı, diye düşündü Elvar. *Sıçan Rotta. Hain, düzenbaz, yalancı Rotta.*

"Thrud'u sen öldürdün," dedi Elvar, adamın sırtındaki yarayı hatırladı. Björr'u meyhanenin zemininde baygın yatarken bulmuşlardı.

Björr'un yüzü utanç ve suçluluk duygusuyla buruştu. "Bunu yapmak istemedim," dedi.

Elvar ona doğru bir adım attı, mızrağını kaldırıp fırlattı. Mızrak düzdüz ve hızla uçtu. Björr kalkanını kaldırıp beklenmedik bir çeviklikle yana doğru adım attı, mızrak az önce durduğu yeri delip geçti.

Elvar kılıcını çekip ona doğru ilerledi.

Grend kolunu kavrayarak engel oldu.

"Bak," dedi baltasıyla işaret ederek.

Björr'un arkasındaki Kuzgun Besleyenler kalkanlarını kaldırmış, sıralar halinde ilerliyorlardı.

"Bırak gelsinler," dedi Grend.

Björr'un Thrud'a, Agnar'a yaptıklarına ve kendisini aptal yerine koymasına duyduğu öfkeyle Grend'e karşı koydu. Hırlayarak tükürdü, Agnar'ın kanının kül kaplı zemine döküldüğünü düşünmek onu çılgına çeviriyordu.

"Burada kalarak Agnar'ın intikamını alamazsın," diye bağırdı Grend, parmak boğumları Elvar'ın bileğini sıkmakta

bembeyaz olmuştu. "Burada kalırsan ölürsün." Onu tekrar kendine çekti. "Onunla, Ölüm İttifakı etrafındayken kalkan duvarında yüzleş."

Elvar ona baktı, hırlayarak başıyla onayladı. Ardından Ölüm İttifakı'na geri koştular, ön sıraya geçtiler, Kuzgun Besleyenler'le yüzleşmek üzere döndüler.

Ilska, hayatta kalan erkek kardeşine ve onunla düzlükten çıkan diğerlerine liderlik ediyor, arabalara ve annesinin kafasından atlayarak sessizce bekleyen Vörn'e doğru yürüyordu. Elvar, Uspa'nın Vörn'e yaklaşarak yanında durduğunu gördü.

Altmıştan fazla savaşçıdan oluşan ve Ilska'nın arkasında yürüyen Kuzgun Besleyenler, Ölüm İttifakı'na doğru ilerliyordu.

Elvar kılıcını kınına soktu, neredeyse kolu kadar uzun olan *seaks*'ını çekti.

Bu omuz omuza, kalkan kalkana, bıçak bıçağa bir çatışma olacak, seaks kaldırılıp indirilecek. Kılıç becerisine yer yok. Nefes nefeseydi, kalbinin kafasının içinde çarptığını duyabiliyordu ama sebebi mücadele değil, şoktu.

Agnar öldü. O her zaman hayat, cesaret ve enerji doluydu. Ejderha tohumu Skrið'i teke tek bir dövüşte öldürmüş, *skáld*'ların efsane şarkılarına yakışır bir iş çıkarmıştı. Bütün bunlar bünyesinin kaldıramayacağı kadar fazlaydı. Öfke ve keder, açık yara gibi içini acıtıyordu. Dişlerini sıktı, bir tarafı jilet gibi keskin olan *seaks*'ını kaldırdı, uca doğru incelen kırık sırtını da keskinleştirmişti.

"ÖLÜM İTTİFAKI!" haykırdı bir ses. Yanındaki Grend'di. "Kalkan fırtınasına, muharebeye hazır olun. Bu korkak solucanlar haindir, leş yiyiciler altınımızı ve şanımızı çalmaya geliyor. Şefimizi *niðing* ödlekler gibi katlettiler. Onlara gerçek cesaretin ve kahramanlığın ne olduğunu göstermenin zamanı geldi."

Ölüm İttifakı acımasız bir tezahüratla kükredi.

"KALKAN DUVARI!" diye böğürdü Grend. Ölüm İttifakı safları sıklaştırdı, kalkanlarını kaldırdı ve kendini içeri çekti.

Duvarı oluştururken ıhlamur tahtaların çatırtısı duyuluyor, demir *umbo*'ya sıkıca bastırılmış kösele kenarlar bir yılanın pulları gibi dalgalanıyordu. Elvar, *seaks*'ının demir başlığını kalkanına vurdu, Grend baltasıyla aynısını yaptı. Ölüm İttifakı'nın diğer savaşçıları da bu tempoya ayak uydurdu. Kuzgun Besleyenler yaklaşırken onlar için adeta bir ölüm marşı çalıyorlardı.

Kuzgun Besleyenler sadece otuz adım ötedeydiler, yirmi, on ve sonra durdular. Elvar, saflarında Biórr'u aradı ancak cesaretlerini toplamaya çalışırken kalkan çerçevelerinin arkasından homurdanan, tüküren ve hakaretler yağdıran yüzler arasında onu göremedi. Elvar, karşısındaki savaşçıların gözlerinde gurur, öfke ve korkuyu da görüyordu. Ölümün bir sevgiliden daha yakın ve dünyanın önünüzdeki çelik yumruklu savaşçıdan ibaret olduğu kalkan duvarında savaşmak hiç kolay değildi. Burası çılgın bir hiddetin, kahredici bir korkunun, kanın, pisliğin ve acının olduğu bir yerdi.

Elvar'ın sağından bağırışlar geldi. Vörn'ün sesini tanıdı, Uspa da ona katıldı. Bir alev titremesi, bir akkor ışık parlamasının ardından, yerde bir titreme oldu ve daha fazla çığlık duyuldu. Bir at kişnedi ve tahtalar parçalandı.

At arabası mı? Elvar'ın bakacak vakti yoktu. Kuzgun Besleyenler kükreyerek ileri atıldı.

"HAZIR!" diye haykırdı Grend. Elvar, savaşın hiddetine kapılan Grend'in gözlerindeki parlaklığı ve uzuvlarındaki ürpertiyi gördü. Duruşunu düzeltip omzunu kalkanına dayadı, *seaks*'ını geri çekti.

Kuzgun Besleyenler onlara çarptığında müthiş bir çatırtı koptu. Elvar kalkanının ezildiğini hissederken yanındaki Grend öfkeyle homurdanıyordu. Hattın sarsıldığını, kalkan kolunun titrediğini, yerini korumak için mücadele ederken ayaklarının külle kaplı zeminde sürtünerek kaydığını ve üzerlerine gelen muazzam basınca karşı geri çekildiğini hissetti. Kuzgun Besleyenler'in onlardan sayıca üstün olduğunu biliyordu, duvarları

en az üç sıra daha derindi, bütün o ağırlık böğürerek onu itiyor ve dalga etkisiyle yükseltiyordu. Kendi kalkanıyla yanındaki Huld'un kalkanı arasında bir boşluk açıldı. Elvar *seaks*'ını içeri uzattı ve bıçağın saplandığını hissetti, sonra eline ılık kan bulaştı. Daha sert itti, bıçağı çevirdi ve bir çığlık duydu, *seaks*'ı geri çekerek boşluğu kapattı. Sağındaki Grend gürleyerek baltasını kalkan çerçevesinin üzerinden aşağı salladı. Demir sesi geldi, yere yığılan bir vücut gördü, sonra ağırlığının yerini değiştirdi, gözucuyla gördüğü bir *brynja*'nın boyun çizgisinin üzerindeki çıplak eti bıçakladı. Sakallı bembeyaz bir yüzde, paniğe kapılmış gözler vardı. Kısa kesilen bir çığlık daha, kemikten gıcırdayarak çıkan bıçağı serbest kaldı.

Arkasında bir kalkan onu dik tutuyor, Ölüm İttifakı'ndan bir savaşçı başının üzerinden mızrağını saplıyordu. Kalkanının üstündeki ağırlık birden gevşedi, Elvar sertçe bastırdı, ayaklarını düzeltip kalkanının üzerinden baktı. Bir savaşçı, boğazındaki bir delikten fışkıran kanı elleriyle tutarak düşerken bir boşluk oluştu. Yere düştüler, ikinci sıradaki biri tarafından sürüklenirken başka biri belirdi. Elvar, toparlanamadan boşluğa adım attı. Bir kadındı, başında çukurlu demir bir miğfer, elinde bir balta vardı, ölüm ve katliam naraları atıyordu. Elvar, eğilerek yüzünü sıyıran sakallı baltadan uzaklaştı, hamle yaparak kadının kalkanının altına sapladığı *seaks* bacak sargılarını geçip etini doğradı. Bıçağın kavalkemiği üzerinde gıcırdadığını hissetti, geri çektiği *seaks*'ı bu kez tepeden sapladı. Baltalı kadın acıyla inleyerek yaralı bacağının üzerinde yalpalarken Elvar'ın bıçağı açık ağzına girdi. Fışkıran kana boğuk bir çığlık eşlik etti.

"AGNAR!" diye haykırdı Elvar. "ÖLÜM İTTİFAKI!" Çığlığın çevresini sardığını duydu, içini savaş sevinci doldururken, uzuvlarında vahşi bir güç, kafasında devam etmesini sağlayan sıcak bir öfke vardı. Önünde daha fazla yüz belirdi. Hırlayan insanlar görünüyor, çığlık atarak düşüyorlardı, Elvar'ın *seaks*'ı ve Grend'in baltası kanlı bir kıyıma girişmişti. Savaş fırtınası

çevresini kasıp kavuruyor, sesler birbirine karışıyordu. Çelikler çarpışırken, kalkanlar parçalanıp savaşçılar bağırırken yükselen sağır edici uğultu, boğuk bir şekilde miğferinin içinde yankılanıyordu. Her şey kan ve ölümdü. Gücü yavaş yavaş tükenmeye başladı, sayısız kesik ve yara zonkluyor, uzuvları ağırlaşıyordu. Kalkan kolu uyuşmuş, hırpalanmıştı, kasları yanıyordu. Düzensiz nefeslerle bıçaklamaya, saplamaya ve ayakta kalmaya devam etti. Yanında bağırıp çağıran Grend'in gözleri şişmişti, parçalayıp öldürürken ağzından tükürük saçıyordu.

Elvar'ın omzuna bir şey çarptı, onu sendeleten bir yumruğa benziyordu. Çaprazında küfürler savurarak elinde bir dişbudak mızrak tutan adamı gördü. Onu bıçaklamaya çalıştı ama itaat etmeyi reddeden kolu kalkmadı. Bir göz attığında, adamın mızrağının *brynja*'sını yırttığını ve omzuna saplandığını gördü. Kalkanıyla savaşçıyı yarım adım kadar sertçe itti, adam öldürücü darbe için silahını geri çekti.

Elvar, yapabileceği hiçbir şey olmadığını bilerek ona tükürdü. Sonra, Grend'in baltası bir anda adamın yüzüne çarparak ağzını ve burnunu yardı. Kan, kıkırdak ve dişler etrafa saçılırken baltayı geri çekti. Mızrakçı yere düştüğü sırada, parçalanmış ağzından boğuk bir çığlık yükseldi.

Elvar sallanarak geriye bir adım attı, bacakları büküldü. Sonra bir kol ona sarılarak sürüklerken arkasındaki hat açıldı, bir savaşçı duvarda açılan yerini almak üzere öne çıktı.

"Bırak beni," diye homurdandı Elvar, onu kalkan duvarından çıkarıp arkasındaki açık zemine taşımaya çalışan Grend'e. Hâlâ kanlı eliyle tuttuğu *seaks*'ını kaldırmaya çalışıyor ama kolu, beyninin yapmasını söylediği şeyi yapmıyordu.

Grend onu öyle bir itti ki sırtüstü düştü, kül ve çamurun içine oturup ona baktı. Çatışmanın hâlâ bütün şiddetiyle sürdüğü duvarın bir düzine adım gerisindeki bu yer, garip bir şekilde sessizdi. Elvar, Ölüm İttifakı'nın boyun eğmediğini gördü. Orada burada, çizmeleri görünen yüzükoyun yatmış bir beden ya da

ikinci hattın yolundan çekilmiş hareketsiz yatan bir ceset vardı ama Ölüm İttifakı'nın mesafe kaydettiğini görebiliyordu. Adım adım, bazen zorla yarım adım Kuzgun Besleyenler'i geri itiyorlardı. Agnar savaş alanını iyi seçmişti, Ulfrir kurt tümseği sol kanadı koruyordu, sağ kanadı korumak için arabalar dizilmişti.

Grend yanına diz çöktü, su matarasını ona uzattı.

"İç," diye söylendi. Elvar kül ve kanla dolu ağzının kuru ve yapışkan olduğunu fark etti. Ağzını çalkalayıp tükürdü, sonra biraz içti. Grend de mataradan bir yudum aldı, sonra eğilerek kalanını Elvar'ın yarasının üzerine boşalttı.

"Kası doğramış," diye mırıldandı. "Sol elinle dövüşmen gerekecek."

Elvar başıyla onayladı. Grend onu küçüklüğünden beri çalıştırmış, Snakavik'teki eğitim avlusunda hem sağı hem de solu aynı şekilde kullanmayı öğrenene kadar eğitmişti. Fakat bir kalkan tutamazdı.

"Bir mızrak bul, onları ikinci sıradan öldür," dedi Grend.

Arkalarında tiz bir çığlık koptu, Elvar dönüp baktı.

Vörn, Uspa'nın yanındaydı, ikisi birlikte durmuş Oskutreð'in kalıntılarına yaklaşılmasını engellemeye çalışıyorlardı. Uspa ellerini havaya kaldırmıştı, yukarda bir ateş rünü parlıyor, Uspa ve Vörn'ün önünde bir avuç dolusu savaşçı yatıyordu. Bazıları alevden kararıp kömürleşmiş, diğerleri paramparça olmuş gibiydi, el ve ayak bilekleriyle boyunları kalın bir asmayla sarılıydı. Diğerleri, topraktan henüz filizlenmiş gibi görünen dalların üzerinde kazığa oturtulmuş ve yığılmış halde duruyordu. Ilska ve hayatta kalan diğer savaşçılar, hepsi kanlı elleriyle ikisinin önüne dizilmişti. İlahiler söylüyorlardı, alev rünleri havada tutuşuyor, eriyip parlıyor, alevler sıçrayıp yere yayılıyor, çıtırdayan bir çizgi halinde Vörn'e doğru hızla ilerliyordu. Hâlâ asmalarla yere bağlı olan Sighvat'ın yanından geçtiler, şişman savaşçı kıvranarak bağırıyordu.

"*Greinar vernda mig*,"* diye haykırdı Vörn, önündeki zemin kıpırdayarak kabardı, asmalar topraktan fırladı; ateşin yolunda hasır bir çit gibi örüldü ama alevler çıtırdadı, tısladı ve onları yuttu. Sarmaşıkların arasından fışkıran alevler, aç dilenciler gibi Vörn'ün bacaklarına sarıldı.

Bir tıslama ve çıtırtı oldu, ayakları tutuşan Vörn çığlık attı. Alevler bacaklarını sardı, siyah dumanlar yükselirken pis koku ova boyunca yayıldı. Vörn alevlerin üstüne vursa da alevler sadece yayıldı, parmaklarına ve saçlarına sıçradı, çığlıkları tizleşirken nefes almak için ağzını buruşturdu. Sallanarak düştü, yere çarptı ve alevler onu yuttu.

Ilska, koyu pelerini arkasında dalgalanarak ileri doğru yürüdü.

"*Farðu frá*,"** dedi, çömelip yeri yumruklarken. Bir kül patlaması oldu. Yer sarsıldı, dalgaların hemen altına gizlenmiş yılan gibi bir çizgi kıvrılarak ondan uzaklaştı. Uspa'ya çarparak altında patlayıp onu havaya fırlattı. Uspa yere düşüp yuvarlandı ve sonra hareketsiz kaldı.

Ilska ayağa kalkarak yoluna devam etti. Onu izleyen, aralarında Drekr'in de olduğu, hayatta kalan yedi veya sekiz savaşçı durup bekledi. Diğer savaşçılar arabalardan aşağı atlıyor, halatlar ve zincirlerle çocukları arabaların arkasından ölü ağaca doğru çekiyorlardı. Yetmiş, seksen, belki doksan, hepsinin boyunlarında demir tasmalar olan çocuklar. Elvar, aralarında Bjarn'ı gördüğünü sandı.

Ilska, Oskutreð'in kararmış kütüğüne ulaştığında ayağını kütüğün üzerine koyarak sürgülü büyük kapının bulunduğu açık alana tırmandı. Kül bulutları havayı doldurdu, toprağın altındaki ses kapıyı zangırdatarak sarstı.

Ilska'yı takip edenler kavrulmuş ağaca tırmandılar, çocuklar da arkalarındaydı. Bazıları ağlayarak feryat ediyor, diğerleri ise kaderlerini kabul etmiş savaşçılar gibi sessizce yürüyordu.

* Dallar beni koruyun. (ç.n.)

** Git buradan. (ç.n.)

"Bıam," diye boğuk bir ses çıkardı Elvar.

Onun boynunda bir tasmayla ağaca tırmandığını, dev kapaklı kapıda diğerlerine katıldığını gördü.

Ilska ve yanındaki savaşçılar çocuklara bağırarak onları sürüklediler, bir daire oluşturup ayaklarını büyük kapının hizasına getirene kadar emirler yağdırdılar. Arabalardan inen savaşçılar, Ilska'nın ekibine katılarak saflarını genişletti. Ilska pelerininin içine uzanıp bir kitap çıkardı. Kalın, bir çeşit kırmızı postla kaplanmış bir kitaptı bu. Ilska kitabı açtı, hemen sonra okumaya başladı.

"*Reitu upp hendurnar, þú verður að hlýða. Spillað blóð í saklausu barni, sameinast og vaxa af krafti. Brotið rúnir og innsigli töfra.*"* dedi yüksek sesle. Her çocuğun boğazındaki köle tasmasının içinde kırmızı bir alev, bir ateş dalgası oluştu. Gözleri parlayan çocuklar ağlamaya başladı, her biri sağ kolunu kaldırarak avucunu açtı.

Ilska sırtındaki kınından küçük bir *seaks* çıkarıp kitabı tutan elin avucunu kesti, ardından aynı şeyi önündeki ve iki yanındaki çocuklara da yaptı. Çocuklar hiçbir şey söylemediler, hiç hareket etmediler, bağırmadılar.

Ilska'nın tüm arkadaşları da önce kendilerinin, sonra etraflarındaki çocukların avuçlarını kesti, ta ki hepsinin kanlar içindeki ellerinden, ayaklarının altındaki tahta kapıya kan damlayana kadar.

"*Blóð drekans, lík rifa, voldugur, sameina og binda, brenna þessa hindrun, opna leið fyrir herra okkar,*"** diye haykırdı Ilska, elini sallıyordu, bu sırada kan damlaları etrafına saçılıyordu.

"*Blóð drekans, lík rifa, voldugur, sameina og binda, brenna þessa hindrun, opna leið fyrir herra okkar,*" diye bağırdığında büyük ağaçta toplananlar herkes, ellerini sallayarak Ilska'yı

* Eski Norsça: Ellerinizi kaldırıp itaat edin. Kanı bozuk masum bir çocuk, güçle birleşip büyüsün. Kırık rünler ve büyü mühürleri. (ç.n.)

** Ejderhanın kanı, kudretli *lík rifa*, birleştir ve bağla, bu engeli yak ve efendimize bir yol aç. (ç.n.)

taklit ettiler. Eski kapıya yağan kan birikerek çatlaklardan alttaki karanlığa doğru sızdı.

Elvar ve Grend, arkalarında çatışma devam ettiği halde, büyülenmiş bir halde sadece bakıyorlardı.

Toprağın altındaki sürekli gümbürtü, sanki bir dev derin bir nefes alıp tutmuş gibi aniden durdu.

Sonra bir çarpma oldu, ağacın üzerindeki büyük kapı sarsıldı. Ilska sendeledi, çocuklardan bazıları düştü.

Kapının etrafındaki çatlaklardan boğuk, toprağı titreten, okyanus fırtınasından daha derin, devasa bir kükreme sızdı, perdesi daha yüksek ama şiddetli ve gururlu diğer sesler de ona katıldı. Çığlıklar. Kükremeler. Büyüyen, gürleyen bir gök gürültüsü.

"KOŞUN!" diye bağırdı Ilska, dengesini bularak hareket geçti, ağacın kütüğünden atlayarak hızla koştu. Etrafındaki herkes aynı şeyi yapıyordu. Ilska'nın müritleri ve çocuklar bir insan seli olmuştu.

Bir şey yerdeki kapıya çarptı ve büyük bir çatırdamayla yarılma sesi duyuldu. Bir toz ve kül bulutu havaya doğru savrulup yükselirken hâlâ ağacın üzerinde olan her şeyi yuttu. Ilska'nın ayakları yerden kesilip kırmızı derili kitap elinden fırladı. Bir sessizlik oldu. Elvar nefesini tutarak baktı, sonra kapının altından bir başka çarpma sesi geldi, devasa tahta parçaları patlayarak uçtu. Yer, denizde fırtınaya tutulmuş bir gemi gibi sallandı.

Elvar ve Grend havaya uçarken altlarından suya fırlatılan bir kayanın dalgacıkları gibi bir titreşim geçti, çarpışmayı sürdüren kalkan duvarlarını kargaşaya sürükledi, herkes sendeleyerek düştü.

Tutulan bir nefes gibi yeni bir sessizlik oldu, ardından kapının patlamasıyla birlikte tahta parçaları ve cesetler gökyüzüne doğru savrularak gittikçe genişleyen bir toz, kül ve moloz örtüsü içinde kayboldu. Elvar'ın ayakları, ağırlıksızmış gibi yerden kesilirken dönen bulut kütlesi onu yuttu. Yere düşüp yuvarlanırken sert bir şeye çarparak pelte gibi oldu, öylece kaldı. Toz

etrafına çökerken öksürüp hırıldayarak Grend'i aradı. Ortalıkta görünmüyordu, rüzgârda savrulan saman çöpleri gibi her yere cesetler saçılmıştı.

Toz fırtınasının merkezinden, yerin derinliklerinden çığlıklar yükseldi. Acı bir kükreme duyuldu. Yer sallanıyordu. Birileri bağrıştı.

Parçalanmış açık kapı aralığından bir siluet fırlayıp, havada dönerek yükseldi, sonra alçaldı. Elvar'dan yüz adım ötede yere çarpıp, yuvarlanarak durdu. Kanatlı bir kadın. Kızıl saçlıydı, pas rengi kanatlarını sırtına toplamıştı; vücudu balık pulları gibi parlayan bir zırhla kaplıydı ve kalçasında, kınında asılı duran bir kılıç vardı. İnledi. Elvar ağzı açık ona bakakaldı.

Parçalanmış kapıdan bir kükreme geldi, Elvar elleriyle kulaklarını kapatana kadar ses ova boyunca yayıldı ve yeni bir toz bulutu yukarı yükseldi. O toz bulutunun içindeki devasa bir şey, karanlık bir gölge, topraktan gün ışığına çıktı.

Ejderha Lik Rifa, ceset yiyen, ölü tanrıların sonuncusu uyandı.

Elvar yerde yatıyordu, ellerini yavaşça kulaklarından çekip doğrularak oturdu.

Uzun zaman önce ölmüş bir şeyin, ölümün, yıkımın ve asırlık çürümenin kokusu ovayı sarmıştı. Lik Rifa yırtık pırtık kanatlarını çırptı, bu hareketin çalkantısı Elvar'ı ve etrafındakileri yere serdi. Ejderha bir deri bir kemikti, kaburgaları sayılıyordu. Vücudu yer yer koyu çürükler ve sarı irinle lekelenmiş soluk pullarla kaplıydı. Çeneleri genişti, mızraklardan daha uzun dişleri ve kafasında kavisli boynuzları vardı. Çılgınca bakan gözleri, ocakta yanan bir ateş gibi hararetli, kıpkırmızı parlıyordu.

Ne kadar büyük olduğunu söylemek zordu; ama gökyüzünde kanatlarını açtığında bulutların arkasında parıldayan solgun güneşi kararttı. Kanatlarından ve vücudundan, pullarına takılmış küçük şekiller sarkıyordu. Elvar ceset olduklarını fark etti. Ya çoktan çürümüş ya da çürümek üzereydiler.

Elvar'ın yakınında yere çakılan kadına benzeyen, her ikisi de kanatlı iki küçük şekil daha kırık kapının enkazından fırladı. Birinin altın kanatları, dalgalı sarı saçları ve elinde bir mızrak, diğerinin ise beyaz tüylü kanatları, saçlarında gümüş örgüleri, elinde çentikli bir yay ve kalçasında bir kılıç vardı. Kanatlarını çırparak havada süzülen ejderhanın peşinden yükseldiler. Beyaz kanatlı kadın yağmur gibi ok yağdırıyordu. Oklar ejderhanın böğrünü benekler gibi sardılar, deldikleri yerlerde küçük beyaz alev püskürmeleri oldu, ejderha acı içinde kükredi. Bir kanadını kıvırarak gökyüzünde daireler çizdi. Devasa, keskin kuyruğunu savurdu ama kanatlı şekiller onun etrafında süzüldü, mızrak ve oklarla ejderhanın postunu delerek bıçaklamaya devam ettiler.

Altın kanatlı kadın, bir kartal gibi çığlık atarak ejderhaya doğru uçtu. Mızrağını Lik Rifa'nın karnına sapladı, pul ve kan yağıyordu. Ejderha acıyla kükreyerek havada iki büklüm oldu; başı yılan gibi bir boynun üzerinde kıvrılarak uzarken çenesi yön değiştiren kadına doğru açıldı. Dişlerini kadının bir kanadına geçirdiğinde tüyler havaya saçıldı. Kadın, ejderhaya çarptığında mızrağı canavarın boynunun derinliklerine saplandı, kan fışkırdı. Lik Rifa, Elvar'ın elleriyle kulaklarını kapatarak yere yığılmasına yol açan bir çığlık attı. Ejderha havada bükülüp döndü, yırtık pırtık kanatlarından biri yaylı kadına çarptı. Yayı uçurdu, kadın hızla uzaklaştı. Kanadı yaralı savaşçı, Lik Rifa'nın boynundaki mızrağa sarılıp kemerinden uzun bir bıçak çıkardı. Ardından ejderhanın boğazına saplamaya başladı. Bir çığlık daha atan Lik Rifa dönüyor, yere doğru hızla dalıyordu. Yüzeye çarptığında bir toprak ve kül patlaması oldu, patinaj yaparak bir at arabasına doğru kaydı, ahşaplar parçalandı. Arabaya bağlı olan at yan yatmış, çılgınca kişniyordu, bacakları kırılmıştı. Ejderhanın ve kadının çevresinde büyük bir toz bulutu yükseldi.

Yeniden havada beliren beyaz kanatlı savaşçı, kılıcını çekerek bulutun etrafında döndü.

Toz yatıştığında ejderha küllerinden yükseldi, altın kanatlı kadın elinde uzun bir bıçakla Lik Rifa'nın önünde durdu.

Yukarıdaki kadın kanadını toplayıp iyi fırlatılmış bir mızrak gibi dalarak kılıcını Lik Rifa'nın sırtına sapladı. Lik Rifa'nın başı, kulakları sağır eden bir çığlıkla havaya kalktı. Yerdeki kadın ejderhaya doğru koşarken bir altın kanadı gevşekçe sarkıyor, uzun bıçağı parlıyordu. Sıçradı, bıçağı ejderhanın göğsünün derinliklerine saplandı, kan fışkırdı. Lik Rifa'dan bir acı çığlık daha geldi.

Onu öldürecekler, diye düşündü Elvar.

Hareket eden siluetler gördü, bulanıklığın arasında, arkasında hantal Drekr ile mücadeleye koşan Ilska belirdi. İkisi de altın kanatlı kadının üstüne atladılar, kılıç ve baltalarını saplayıp doğradılar. Tüyler uçuştu, kadın çığlık atıp bükülerek bıçağını ejderhadan kurtardı, yaratık sıçrayarak beyaz kanatlı kadını sırtından fırlattı.

Drekr altın kanatlı kadına vurdu, ikisi birlikte yuvarlanarak durdular. Kadın, Drekr'in baltalı elini yakalayıp onu sıkıştırdı, uzun bıçağını kaldırırken Ilska peşlerinden koştu. Ilska kılıcını kadının boynuna saplayarak yere indirdi. Bir çığlığın ardından kan fışkırdı, Ilska'nın kılıcı kalkıp tekrar indi, kanatlı kadın kanlar içinde yere yığıldı.

Lik Rifa kükrüyordu, beyaz kanatlı kadın kanatlarını çırparak havada döndü, düşmekten kurtulmaya çalışıyordu ama çok alçaktı. Yere çarpıp kaydı, sonra durdu, dizlerinin üzerine doğrulurken ejderha uzun pençeli ayağını onun üzerine indirdi. Çeneler hamle yaparak kadının kafasını çatırdattı. Lik Rifa onun boynunu vahşice burktu, çığlık kısa kesildi.

Ejderha boynunu kaldırıp kadının kafasını yuttu, yutkundu ve yeri sarsan bir kükremeyle başsız kadının üzerine tekrar tekrar vurdu, pençeli ayaklarıyla onu yırtıp parçaladı. Kan, kemik, yırtılmış, hamur haline getirilmiş ve ezilmiş tüyler ince bir sis tabakasına dönüştü.

Ilska ve Drekr durmuş sessizce izliyorlardı.

Lik Rifa yavaşladı. Sonra durup etrafına baktı, arabada koşulu atın hâlâ yan yattığını gördü. Hayvanın gözleri iri ve beyazdı, korku ve acıdan ter içindeydi. Kanatlarını çırpan Lik Rifa havaya yükseldi, sertçe atın üzerine indi. Pençeleriyle onu sıkıştırıyor, çeneleriyle ısırıp parçalıyordu. Uzun süredir kafeste hapis olan ejderha ziyafet çekerken etler yırtılıp kan saçıldı, kemikler çatırdadı.

Elvar, sessiz bir korku ve dehşet içinde izliyordu.

Sonra ejderha başını kaldırdı, çenesinin pulları kandan kıpkırmızıydı. Dudaklarını yalayarak titredi. Çok büyüktü, mağrur ve korkunçtu; jilet gibi kuyruğunu sallıyor, kıpkırmızı parlayan gözleriyle etrafa bakıyordu. Uzun, titrek bir nefes alıp gözleri önünde duran Ilska ve Drekr'e odaklandı, irikıyım bedeninin yanında küçük ve önemsizdiler.

"Ahhh," diye iç çekti ejderha, Elvar'ı iliklerine kadar titreten ve göğsünde yankılanan bir gümbürtüydü. Elvar arkasında bir sürtünme sesi duydu. Külle kaplı, kanlar içindeki Grend'in sürünerek kendisine doğru geldiğini gördü. Tek sağlam koluyla yerde kendini sürüyerek ona doğru ilerledi, ikisi de Lik Rifa'ya bakarak birbirlerinin üzerine yığıldılar.

Ejderhanın ortaya çıkmasıyla etrafa dağılan çocukların feryatları, yaralıların ya da ölmekte olanların inilti ve çığlıklarıyla noktalanan bir sessizlik çöktü.

Küllerin arasından siluetler belirdi. Ilska'nın ejderha tohumları ve diğer Kuzgun Besleyenler, dev bir *tafl* tahtasındaki tahta figürler gibi fırlatıldıkları savaş alanından yükseldiler.

Ilska, Snakavik'in ziyafet salonunun iki katı büyüklüğündeki Lik Rifa'ya yaklaştı, önünde diz çöktü. Drekr ve diğerleri de aynısını yaptı.

Ejderha onlara baktı, kıvrımlı başını eğdi. Aldığı derin nefes, etrafındaki saçları, giysileri ve külleri birbirine karıştırdı.

"Çocuklarım," diye gürledi Lik Rifa, sesi bir heyelan gibi,

gök gürültüsüyle patlayan bir yaz fırtınası gibi, uzaklara doğru gümbürdüyordu. Burnundan kuyruğuna kadar tüm vücudundan bir ürperti geçti. Sonra parlamaya başladı; sis gibi dönerek kıvrılırken değişti, büzülüp küçüldü, ta ki Ilska ve soyunun önünde bir kadın durana kadar. Uzun boyluydu, herhangi bir erkekten çok daha uzundu, en azından Elvar'ın İskalt Adası'nda öldürdüğü erkek trol kadar iriydi. Vücudu zayıf ve çizgiliydi, cildi solgun, yaralı ve kabukluydu. Yaralarından kan sızıyor, irin akıyordu. Yakası ve etek ucu çarpana dokumalı gri bir tunik ve kanatları gibi dalgalanan koyu renkli bir pelerin giymiş, beline altın işlemeli bir kemer takmıştı. Simsiyah, gümüşi çizgili saçları sıkıca geriye toplanarak örülmüştü. Keskin hatlı, güzel bir yüzü vardı. Gözleri kor gibi parlıyordu.

"Benim dünyama, çocuklarıma, ordularıma neler oldu?" derken sesi kuzey rüzgârı kadar sertti, içindeki titreme hissediliyordu. Savaş Düzlüğü'ne baktı, ölenlerin oluşturduğu şekiller manzaranın bir parçası haline gelmişti. Kırmızı gözleri Ilska'ya döndü.

"Orna ne yaptı?" diye hırladı, dudaklarını büküp ellerini ovuşturdu. "Çocuklarımın, sadıklarımın çığlıklarını duydum ama o kanatlı kaltak yüzünden onlara yardım edemedim. ORNA BENİ KANDIRDI ve KAFESE TIKTI." Bu son sözleri kükreyerek söylemişti, sesi ciğerlerinin çıkaramayacağı kadar yüksek geliyordu ama altındaki yer sarsılırken Elvar bunu iliklerine kadar hissetti.

"Dünya değişti, leydim," dedi Ilska. "Fakat biz, sizin sadıklarınız, kanımız saf. Sizi özgür kılmak için uzun yıllar emek verdik. Sayımız az ama artık kafesinizden kurtulduğunuza göre daha fazlası gelecek."

"Hımm," diye gürledi Lik Rifa, istese kafasını ezecek kadar büyük elini uzatıp Ilska'nın yanağını okşadı. Tekrar etrafına bakındı, gözleri Oskutreð'in parçalanmış kütüğüne takıldı, titredi. "Bu yerden nefret ediyorum," diye hırlarken yüzündeki kaslar

seğiriyordu. "Buradan uzaklaşmalıyım. *Nastrandir*'imi* görmek istiyorum." Ürperdi, sonra şiddetle titreyerek birdenbire değişmeye başladı, değişiyor, büyüyor, genişliyor, kamburlaşan sırtından kanatlar çıkıyordu, ta ki yeniden iki ziyafet salonundan daha büyük bir ejderha olana kadar. Solgun ve yırtık pırtık kanatları kokuşmuş bir hava patlamasıyla dışarı fırladı. Sonra, çırpmaya başladığı kanatlar onu yerden kaldırdılar. "Üç yüz yıl boyunca bir delikte çürüdüm, cesetlerden başka bir şey yemedim," diyerek tiksintiyle dudaklarını büktü. "Rüzgârı yüzümde hissetmek, tekrar avlanmak istiyorum," diye gürledi, kanatlarını çırparak havaya doğru döne döne yükseldikçe yükseldi.

Ilska ve diğerleri harekete geçti, hâlâ tek parça olan arabaları toplayıp tekerleklerine geri döndürdüler, kaçışan atları topladılar. Diğer savaşçılar ovayı tarayarak köle tasmalı çocukları bulup arabalara yüklediler. Elvar ve Grend, sanki dünyanın sonu gelmiş, onun yok oluşunu izlemekten başka yapabilecekleri bir şey yokmuş gibi öylece uzanmış, hissiz bir şekilde bakıyorlardı.

Kuzgun Besleyenler yanlarından geçtiler ama onları görmezden gelerek çocukları aramaya ve atları toplamaya devam ettiler. Elvar; orada burada, küllerin içinde yatan, sersemlemiş, solgun yüzlü Ölüm İttifakı savaşçılarını gördü.

Ardından Ilska emirler yağdırdı, kırbaçlar şakladı ve arabalar uzaklaştı; savaşçılar üstlerinde at sürüyor ya da yürüyordu.

Yukarda Lik Rifa havada daireler çiziyordu. Çenesini açıp kükreyerek gökyüzünü salladı. Sonra kanatlarını çırparak güneye, yumuşak bir şekilde parıldayan gökyüzüne doğru uçtu. Kanatlarından cesetler sarkıyordu.

Elvar uzaklaştıkça küçülen ejderhayı, Ilska ve Lekeli savaş çetesinin yerde sürünen bir yılan gibi onun peşinden gidişini izledi. Grend'e baktı.

* Náströnd: İskandinav mitolojisinde, Cesetler Kıyısı'nda inşa edilmiş, kapıları kuzeye bakan, çatısı ve duvarları iç içe geçmiş yılanlardan oluşan büyük salon. Yeminlerini bozanlara, katillere ve zina yapanlara ayrılmış, öbür dünyadaki karanlık ve dehşet dolu ceza yeri. (ç.n.)

"Bundan sadece kan, ölüm ve sefalet doğacak." Daha birkaç gece önce Uspa'nın söylediği sözleri hatırladı. O zamanlar *Seiðr Cadısı*'na inanmamış, deli olduğunu düşünmüştü. Artık ona inanıyordu.

"Biz ne yaptık?" diye fısıldadı.

BÖLÜM ELLİ ÜÇ

VARG

Varg elinde mızrağı, havada keskin reçine ve iğne kokusuyla çam ormanlarının arasından koştu. Nefesi buhar olup bulutlar halinde uçuşurken soğuk göğsünü yakıyordu. Aldığı her nefeste, acı kaburgalarından aşağı inerek ejderha tohumunun darbesini hatırlatıyordu; ama Rotta'nın odasındaki kavga sırasında aldığı yüzlerce yara ve bereden kaynaklanan diğer ağrılarla karıştığı için artık hafif ve idare edilebilir bir ağrıydı. Varg, bazıları at üstünde, diğerleri yaya olan Kan Yeminliler'in önünden gidiyordu. Arkasından gelen sesleri duyabiliyordu. Einar'ın gümbürdeyen ayakları, toynak sesleri. Önünde, rengârenk ormanların arasından uçar gibi geçen Edel ve kurt köpeklerinin ana hatları seçiliyordu, zemindeki kalın, süngerimsi çam iğnesi dökümtülerinin üstünden hafif adımlarla, sessizce koşuyorlardı.

Ben Lekeli'yim. Aklından bu düşünce geçti, her gün uyandığında ilk yaptığı, başını pelerinine koyup geceleri uyuyana kadar gün boyunca aklından çıkaramadığı şey. *Ben Lekeli'yim.* Artık onun için çok açıktı. Kolskegg'in çiftliğinde herkesten daha hızlı ve daha uzun süre koşabilmesi, dövüş meydanında onu ele geçiren ama her zaman kontrol edebildiği acımasız saldırganlığı... Yalnızdı, dışlanmıştı. Düşman bir ülkede bir yabancıydı.

Frøya hariç. Kız kardeşim. O da Lekeli'ydi. Bu yüzden mi onu iliklerimde, damarlarımda hissedebiliyor, ölüm çığlıklarını kafamda duyabiliyordum? Gözlerini kırpıştırıp başını iki yana salladı.

Ben Lekeli'yim. Svik ve Røkia ona ilk söylediğinde, utanmış ve kendini lanetlenmiş gibi hissetmişti. Artık böyle hissetmiyordu. Dünyanın onu nasıl gördüğünü biliyordu. İnsandan daha aşağılık, dizginlenecek, köleleştirilecek ve kullanılacak bir meta olarak. Bunun nasıl bir duygu olduğunun farkındaydı, hayatı boyunca hep köle olmuştu, bu yüzden Kan Yeminliler'in ona neden söylemediğini, güvenene kadar neden onu izleyip beklediğini anlıyordu.

Güvenilmek. Bu duygu ona garip geliyor, içinde bir hafiflik hissediyordu. Güvenilmesi, akraba denilmesi. Kardeş diye çağrılması. Tuhaf ve sarsıcı olduğu kadar... keyif vericiydi. İçinde sıkışıp kalmış bir tebessüm gibiydi.

Önündeki Edel yavaşladı, ıslık çalıp durdu ve bekledi. İki kurt köpeği yanında oturmuştu, dilleri aşağı sarkıyordu. Varg ona yaklaştı, yavaşlayarak durup mızrağına yaslandı. Edel'in izcileri onlara doğru hareket ederken diğer siluetler ormanlık alanda sağa sola uçuştular.

Edel bir elini dizine koyup derin bir nefes alıp, "Torvik bana senin iyi bir izci olacağını söylemişti," dedi. "Biz saldırmadan önce, Rotta'nın odasının çevresindeki ormanda diğer Kan Yeminli izcileri fark etmişsin."

Torvik'i düşünmek midesine saplanan bir bıçak, keskin bir acıydı. Kederdi, öfkeydi. Arkadaşını özlüyordu, Torvik'in onun arkadaşı olduğunu ancak o gittikten sonra anlamıştı.

Varg başıyla onayladı.

"Öyleyse Kan Yeminliler'de iyi bir izci olma özelliklerine sahipsin. Her birimiz yerimizi buluyoruz," dedi.

Ağaçların arasından nefes nefese ve ter içinde Røkia çıktı.

Elinde bir mızrak vardı, Varg gibi üstünde zırhı, sırtında kalkanıyla koşuyordu. Onu görünce başıyla selam verdi.

"Yeni zırhınla iyi görünüyorsun," diyerek yaklaştı.

Omuzlarını silkti, hâlâ yeni kazandığı *brynja*'sının ve sırtındaki kalkanın ağırlığına alışmaya çalışıyordu. Belindeki kemer, omuzlarındaki zırhın ağırlığının bir kısmını almasına yardımcı oluyordu. Söylemesi yapmaktan daha kolay olsa da bir kez zırhın içine girdiğinde, rulo yapılmış bir yığın kadar ağır gelmiyordu. Yine de zırh, silahlar ve kalkan, taşımaya alışık olmadığı ekstra ağırlıklardı.

"Neden durduk?" diye sordu Edel'e.

"Bir koku alıyor musunuz?" diye sordu Edel; Varg'a, Røkia'ya ve ağaçların arasından süzülerek onlara katılan diğer izcilere.

Kokuyu önce Røkia, birkaç saniye sonra Varg aldı.

"Duman," dedi Røkia.

"Ve kan," diye mırıldandı Varg.

Gerilerden toynak ve ayak sesleri yükseldi, yaklaştı. Varg arkasına baktığında Glornir'in ormandan çıktığını, Svik ve Sulich'in iki yanında at sürdüğünü, Einar'ın yanlarında koştuğunu ve Kan Yeminliler'in geri kalanının onu takip ettiğini gördü. Glornir ters ters bakıyor, içinden tehdit dalgaları yayıyordu. Dizginleri çekti, Edel ona ilerideki duman ve kan kokularını anlattı.

"Teçhizat kontrolü. Hazırlanın," diye seslendi Glornir.

Varg kemerinden *nålbinding* bir bere çıkardı, terlemiş olmasına rağmen başına geçirdi. Sonra, Rotta'nın odasındaki ejderha tohumundan aldığı miğferi kemerinden alıp yün beresinin üstüne taktı, çenesinin altından tokasını bağladı. Sesler değişti, boğuk ve donuktu ama yine de yeterince iyi duyabiliyordu. Boynuna ve omuzlarına yayılmış olan zırh perdesini kontrol etti, sonra mızrağını kavrayıp bekledi. Jökul'un çömelerek bir avuç dolusu çam iğnesi ve toprak topladığını, avuçlarının arasında ovuşturup tekrar yere attığını gördü. Demirci ayağa kal-

kıp kemerinden çekicini aldı, omuzlarını düzelterek boynunu kıtırdattı.

"İleri," dedi Glornir, atını mahmuzladı.

Edel önden ilerledi, Varg, Røkia ve izciler onun arkasında bir kaz sürüsü gibi genişçe yayıldılar. Glornir arkalarındaydı, Kan Yeminliler etrafını sarmıştı. Varg tehlikenin ilk sinyallerini hissettiğinde kanında bir karıncalanma oldu. Toynak ve ayak sesleri, koşum takımlarının, zırhların şıngırtısı ve koşucuların tempolu nefesleri dışında sessizce yol aldılar. İki gündür Skalk'ın peşindeydiler, hepsi yaklaştıklarını hissediyordu.

Ağaçların arasından geçen geniş bir yolda ilerliyorlardı, Boneback Dağları sol tarafta gökyüzüne kadar yükseliyordu. Varg, ileride hızla akan suyun sesini duydu, duman ve kan kokusu güçlendi. Rüzgârın esintisi hafif ama net bir çığlık sürükledi. Varg'ın sırtından bir ürperti geçti. Dehşet dolu bir çığlıktı.

Yolun önü açıldığında sağa doğru eğimli, ağaçlarla örtülü bir tepeye, sonra bir vadiye doğru ilerlediler. Uçurumlar solda bitince uçurumla dip dibe, patikaya paralel uzanan ahşap bir duvar belirdi. Önlerinde kara bir duman bulutu yükseliyordu. Varg nefesini tuttu, sonra diğer tarafa geçti. Ahşap duvarın ötesinde, uçurumun yüzüne yaslanmış bir yamaçta, bir bina ve bir kule gördü. Kule meşale gibi yanıyor, alevler iştahla çıtırdıyor, duman tütüyordu. Artık havadaki kan ve ölüm kokusu daha da yoğundu. Alevlerin çıtırtısı ve tıslamaları dışında başka bir ses gelmiyordu.

"Kalkanlar!" diye bağırdı Glornir, Varg kalkanını sırtından silkti, havaya kaldırıp koşmaya devam etti. Kan Yeminliler de aynısını yaptı.

Önündeki Edel elini kaldırınca yavaşladılar, koşudan tempolu yürüyüşe geçtiler, sonra ahşap duvarda bir kapı görünce iyice yavaşladılar. Açık kapının ötesinde bir nehir görünüyordu. Edel yavaşladı, kurt köpekleri önden gidiyordu ve kapıya önce onlar ulaştı. Durdular, tüyleri havaya dikildi, çömelip hırladılar.

Glornir atını dizginleyerek yaklaştı, hayvanın kalenin açık kapılarından geçmesine izin verdi. Edel, Røkia ve Varg, yayılarak Glornir'in yanında eğimli bir avluya girerlerken Kan Yeminliler onları takip etti.

Yer ceset doluydu, önce bir ya da ikiydi, Varg avluya doğru yürüdükçe sayıları arttı. Önündeki yokuş, bir salona ve kuleye çıkıyordu. Kulenin bir parçası gürültüyle çökerek salonun turba çatısını parçaladı, kıvılcımlar çakıp küller uçuştu.

Avluda daha çok ölü vardı, salona giden basamakların çevresinde derinlere yığılmışlardı. Vücutları birbirine dolanmış, parçalanmış ve doğranmıştı. Hepsinin ortasındaki basamaklarda bir kadın oturuyordu. Tepeden tırnağa kana bulanmıştı, kucağında uzun bir balta uzanıyordu. Kuyruğundaki sevimsiz iğnesiyle çirkin bir yaratık omzuna tünemişti, kadının önündeki merdivenlerde başka bir *vaesen* duruyordu. Ufak tefekti, keskin pençeli ve ince parmaklı elinde yarım boy bir mızrak tutuyordu. Bir *tennúr*. Ayaklarının dibinde kanla kaplı fındıklara benzeyen bir yığın vardı. Varg'a bakarken bunlardan birini çıtırdatıyordu. Onların fındık olmadığını anlayan Varg'ın içini bir tiksinti kapladı. İnsan dişleriydi. *Tennúr*'un bakışlarını uzun bir süre kendi ağzına dikmesinden de hoşlanmadı. İki *vaesen*, Glornir ve Kan Yeminliler'e şüphe dolu, çılgın gözlerle baktı.

Kadının bacaklarının çevresinde çocuklar oturuyordu, belki on iki belki de on beş tane. Bölgede kana bulanmayan tek şey onlardı. Kadından korkmuşa benzemiyorlardı ki Varg bunu garip buldu çünkü yaydığı dehşet ve tehlike dalgalarını hisseden Varg'ın içi ürperiyordu. Edel'in kurt köpekleri gibi tüyleri olsaydı, dimdik havaya kalkarlardı.

Varg, önündeki Glornir'in derin bir nefes aldığını duydu.

Ona doğru yaklaşırlarken kadın başını kaldırıp baktı, gözleri Glornir'e kilitlendi. Varg, onların bakışmalarında bir aşinalık hissetti.

"Burada değil," diyen kadın başını iki yana salladı. "O burada *değil*." Sesindeki acı elle tutulur cinstendi. Gözyaşları süzülürken yanaklarındaki kan, pıhtı ve kemik parçalarının arasından temiz çizgiler çiziyordu.

Glornir atını dizginleyip eyerinden kaydı, kadına doğru birkaç adım yürüyerek durdu.

"Orka Kafakıran," diye fısıldadı.

Kadın ayağa kalktı.

"Ağabeyim?" diye sordu Glornir.

"Onu öldürdüler, oğlumu aldılar," diyen Orka'nın yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

Glornir ona doğru yürüdü, kollarını iki yana açarak sımsıkı kucakladı.

TEŞEKKÜRLER

Kan Yeminliler Destanı'nın bu ilk kitabını yazmak çok eğlenceliydi. İskandinav mitolojisi ve tarihi, kendimi bildim bileli beni büyüler ve bu seri, benim mitolojiye ve tarihe olan aşk şarkım. *Beowulf*'un yeniden anlatımının sayfalarını ilk açtığımda dokuz ya da on yaşlarındaydım. Gizemi, trajedisi, hem tanrılara hem de insanlığa karşı kara mizah anlayışıyla ve tabii ki acımasızca pragmatik destansı savaşlarıyla o eşsiz İskandinavlık duygusuyla büyülendim. Bu, neden oğullarımla birlikte kalkan duvarında durup Viking tarihsel canlandırması yaptığımı açıklayabilir. Bu kitap özünde hem *Beowulf*'tan hem de Ragnarök'ten, tanrıların düştüğü ve dünyanın yeniden kurulduğu "son gün savaşları"ndan esinlenmiştir.

Her zamanki gibi, sanal bir savaş ekibi bu kitabın yazılmasında yardımcı oldu.

İlk olarak her koşulda ve her biçimde beni desteklediği için karım Caroline'a teşekkür etmeliyim, özellikle kafam başka dünyalardayken boş bakışlarıma katlandığı için. Ailemin güç kaynağı ve her gün uyanma sebebim.

Oğullarım James, Ed ve Will; kurgusal dünyalarıma o kadar dahil oluyorlar ki bu dünyaları yazmayı daha zevkli hale getiriyorlar.

Ve hiç kuşkusuz, tebessümü ve gülen gözleriyle her sabah güneş ışığı saçan kızım Harriett.

Yırtıcı önerileriyle efsanevi menajerim Julie Crisp'e çok teşekkür ederim. Fazladan tek bir karakteri bile öldürmemi önermemiş olması, kitabı okuduktan sonra konuyla ilgili bir şeyler ifade edebilir. Bu bir ilk. Bu dünyayı hayata geçirme konusunda bana olan inancı ve sıkı çalışması için ona gerçekten minnettarım. O mükemmel bir profesyonel ve gerçek bir dost.

Birlikte ilk girişimimiz olan bu kitapta beraber çalışmaktan zevk aldığım Orbit UK'deki editörüm James Long. Bu hikâyeye olan tutkusu ve coşkusu büyük bir cesaret kaynağı oldu. Savaş Düzlüğü'nü onunla geçmeyi dört gözle bekliyorum.

Benim adıma hiç durmadan sebatla çalışan Orbit ABD'deki editörüm Priyanka Krishnan'a ve hem İngiltere'deki hem de ABD'deki Orbit ekibine çok teşekkür ederim.

İlk taslağımı okuyan, onu elinizdeki kitaba dönüştürmeye yardımcı olan kişilere de teşekkür etmeliyim. Oğullarım Ed ve Will'e, bu kitabın sadece ilk bölümünü okuduktan sonra Kan Yeminliler'in dünyasına ve karakterlerine olan tutkuyla bağlandıkları için. Sanırım kendilerini şimdiden kalkan duvarında Glornir Gri Sakal, Yarı Trol Einar ve diğerlerinin yanında dururken görüyorlar.

Kareem Mahfouz, mükemmel bir arkadaş olmanın ötesinde, her zaman şevkle ve keskin bir gözle dolu, boyun eğmez ruhun için teşekkür ederim. Telefon görüşmelerimiz çok keyifli bir alışkanlık haline geldi.

Desteği, tarihi bilgisi ve yarattığım dünyalarımdan aldığı zevkle her zaman çok yardımcı olan Mark Roberson. Güzel bir kahvaltı eşliğinde yaptığımız sohbetlerden asla bıkmayacağım.

Ve tabii ki size, okuyuculara teşekkür ederim çünkü siz olmadan fantastik dünyalara yolculuk da olmazdı.

Umarım bu kitabı beğenirsiniz ve ben Savaş Düzlüğü Vigrið'de kanlı bir yol açarak ilerleyen Kan Yeminliler'i takip ederken bu yeni macerada bana katılırsınız.

YAZAR HAKKINDA

John Gwynne, eşi, dört çocuğu ve üç köpeğiyle birlikte Doğu Sussex'te yaşıyor. İlk romanı *Malice*, 2012'de David Gemmell Morningstar Ödülü'nü kazanmıştır.

Orbitbooks.net adresindeki ücretsiz aylık haber bültenine kaydolarak John Gwynne ve diğer Orbit yazarları hakkında daha fazla bilgi edinebilirsiniz.

SÖYLEŞİ

İskandinav mitolojisine ve Viking kültürüne olan sevginizin, bu hikâye ve Vigrið dünyanız üstündeki etkisi oldukça güçlüydü. Yaratıcı sürecinize özellikle ilham veren herhangi bir efsane-destan var mıydı?

Kesinlikle haklısın, Kan Yeminliler Destanı, gerçekten İskandinav mitolojisine aşk şarkım ve bu seri için Viking Dönemi tarihi ve İskandinav folklorunun derinliklerine dalmak zorunda kaldım. Ancak en ilham verici kitabı ya da öyküyü seçmek zorunda kalsaydım, canavar avcısı bir kahraman ve onun paralı askerleri hakkındaki epik şiir *Beowulf*'u söylerdim. Benim öykümdekiler, o kadar kahraman değiller ve daha çok kendi çıkarlarına hizmet ediyorlar ancak *Beowulf*'ın savaş şöhreti arayışı ve karanlık yerleri dolaşan canavarları avlama arzusu kesinlikle bu seri için ilham verici bir başlangıç noktasıydı.

Halihazırda profesyonel bir tarih uzmanı ve tarihsel canlandırmacısınız, peki bu hazırlıklar için fazladan ne kadar araştırma yapmanız gerekti?

Ben ateşli bir Viking sevdalısı ve tarihsel canlandırmacısıyım, üç oğlumla omuz omza kalkan duvarında durmayı ve kalkanlarımızın çerçeveleri üstünden düşmanlarımıza hırlamayı seviyorum. Umarım bir Viking tarihsel canlandırmacısı olmak, yazılarıma fazladan ayrıntı ve özgünlük katmıştır. Örneğin, bir savaşta uzun süre kalkan ve mızrak tutmanın ya da perçinli bir zırha girmenin ne kadar zor olabileceğini düşünmeme imkân yoktu. Sandığınız kadar kolay değil, ilk kez denediğimde zırha sıkıştığımı itiraf etmeliyim. Utanç vericiydi.

Viking tarihsel canlandırması yapmak, savaşı, silahları ve kıyafetleri anlamama yardımcı oldu ancak Nors esintili bir fantezi romanı yazmak için savaştan çok daha fazlasına gerek var. Çocukluğumdan beri, *Berserker*'lerin, ejderhaların, şekil değiştiren tanrıların öykülerine tutkundum ama bu serideki ilk kitabı yazmaya başlamadan önce, gerçek Nors ruhunu yakalamak için yıl içinde birçok kitap okudum.

Hepsini listelemek, burada çok uzun bir kaynakça ile sonuçlanır ancak okuduğum kitap türlerine birkaç örnek verebilirim. Araştırma için, İskandinav mitolojik masallarının esasen en eski derlemeleri olan kaynak malzemeye, Manzum Edda ve Nesir Edda'ya, aynı zamanda İzlanda'nın Viking dönemine ait harika bir masal koleksiyonu olan İzlanda destanlarına geri döndüm. *Njal's Saga, Egil's Saga* ve *Tale of Ragnar Lodbrok* gibi daha birçok destan ve ayrıca Viking dönemi hakkında birçok tarihi metin okudum. Hafızamda öne çıkan bazı mükemmel okuma-

lar, Neil Price'dan *The Children of Ash and Elm*, Kim Hjardar ve Vegard Vike'dan *Vikings at War* ve Jóhanna Katrín FriðriKsdóttir'dan *Valkyrie*. Bunlar dışında, Johan Egerekrans'ın *Vaesen*'ini de tavsiye ederim.

Bu kitaplar, tarihi otantik ayrıntıların yanı sıra İskandinav mitolojisinin, destanlarının ruhunu ve duygusunu özümsemek için yaptığım okumaların sadece kısa bir listesi. Harcadığım her bir dakika çok keyifliydi. "Araştırma yapmayı" seviyorum.

Tanrıların Gölgesi, önceki romanlarınızla ilgisi olmayan yepyeni bir dünyada yer alıyor. Bu yeni dünyayı sıfırdan yaratmak gözünüzü korkuttu mu? Başlangıç noktanız neydi?

Bu yeni projeye başladığımda kesinlikle bir gerginlik duygusu vardı. Boş bir sayfayla farklı bir dünyaya adım atabilmek ve o yaratıcı kum havuzunda oynayabilmek beni heyecanlandırıyordu ama tüm yazı kariyerimin -sekiz yıl boyunca yedi kitap- merkez noktası *The Banished Lands* (Sürgün Topraklar) idi. Bu yüzden, tamamen yeni bir dünyadaki yeni bir seri, başlangıçta biraz göz korkutucuydu, ilk bölümü yazmaya başlayana kadar gergindim. Ancak Orka'nın ilk bölümünü yazmaya başlar başlamaz, bu karakteri ve bu dünyayı uzun zamandır biliyormuşum gibi kendimi evimde hissettim. Bence karakterler, dünya ve öykü, aklımda o kadar uzun zamandır demleniyordu ki onları keşfetmeye başlamak ve sayfalara dökmek büyük keyifti.

Biraz geri dönersek bu yeni seri için ilham kaynağı açısından başlangıç noktam *Beowulf*'du. Bununla birlikte, aynı derecede ilham verici, tüm tanrıların savaştığı ve çoğunlukla öldüğü İskandinav mitolojisinden dünyanın sonu, destansı savaş *Ragnarök*'ün öyküsü vardı.

Manzum Edda içinde bir kitap olan ve *Kâhinin Kehaneti* olarak da adlandırılan *Voluspa*'yı okuduğumu hatırlıyorum. Odin'in, *Ragnarök*'la ilgili kâhini nasıl sorguladığını ve ardından son savaşın ayrıntılarını anlatır. Tanrılar savaşıp öldükten sonra en sonunda bir pasaj vardır:

İşte uçarak geliyor gölge kadar karanlık ejderha,
Ayın Karanlık Tepeleri'nden yükselen parlak yılan;
Ovanın üzerinde süzülürken kanatlarında ceset taşıyor.

Burada, büyük dişbudak ağacı Yggdrasil'in altındaki odalarda zincirlenmiş olan ve ancak Ragnarök'ün yıkımıyla serbest kalan ejderha Nidhoggr'dan bahsediliyor. Ben de bu pasajı okudum, "vay canına, bu harika" diye düşünerek koltuğuma yaslandım ve "acaba sonra ne oldu" diye düşündüm... İşte bu, Kan Yeminliler Destanı'na dönüşen kıvılcımdı.

Okurlar, Tanrıların Gölgesi'nde kadınların oynadığı rollere çok olumlu tepkiler verdiler, Orka anında favori oldu. Vigrið'deki kadınların, baltayla erkekler kadar yetenekli ve ölümcül olduklarını kasıtlı olarak mı yazdınız?

Bu tepkiyi görmek harikaydı. Kadınları güçlü, yetenekli savaşçılar olarak tasvir etmek kesinlikle seçtiğim bir şeydi, bunu birkaç nedenden dolayı yaptım.

Öncelikle Viking dünyası, güçlü kadın savaşçılar yazmak için çok uygundur çünkü İskandinav mitolojisinde kadın savaşçılardan bahsedilir. Valkürler ve kalkan bakireleri, kadrolu karakterlerdir. Viking Dönemi tarihinde bile, kadınların savaşçı saflarına katılım seviyesi hakkında hararetli tartışmalar vardır. Birçok mezarın incelendiği, Viking döneminden kalma bir ti-

caret kasabası olan Birka'da yakın zamanda keşfedilen ve her zaman bir erkek savaşçıya ait olduğu varsayılan bir mezardaki iskeletin (seçkin bir savaşçının teçhizatıyla gömülmüş bir iskelet: kılıç, mızrak, balta, *seaks*, kalkan, yay, at) aslında bir dişi iskeleti olduğu ortaya çıkmıştır. Yani, elit düzeyde en az bir kadın savaşçı olduğuna dair kanıt var. Bunun ne kadar kapsamlı olduğu -bir defaya mahsus mu yoksa buzdağının sadece görünen kısmı mı- henüz bilinmiyor ancak İzlanda Destanlarına baktığımızda, İskandinav kültürünün hâlâ ataerkil ve kadın düşmanı olmasına rağmen, cinsiyet açısından çevresindeki Avrupa kültürlerine göre önemli ölçüde daha ilerici olduğunu görebiliriz. Örneğin, kadınlar yasal olarak boşanabilir, o zamanın diğer kültürlerinde duyulmamış bir şekilde kendi mülklerine sahip olabilirler.

Bu nedenle, örneğin on dördüncü yüzyıl Fransa'sından ilham alan bir seri yazıyor olsaydım, o öyküye güçlü kadın savaşçılar yazmak, buradakinden daha büyük bir adım olurdu.

Fakat dürüst olmak gerekirse bu böyle olmasaydı bile, yine de *Tanrıların Gölgesi*'ndeki kadın karakterleri aynı şekilde yazardım. Yazılarımı, kendi kişisel değerlerimi dikte etmek için bir platform olarak kullanmak maksadıyla değil, eğlendirmek için yazıyorum ama bunu söylerken kim olduğunuza dair bir şeyin işinize sızmasını engelleyemeyeceğinizi düşünüyorum. Akademik olarak, sosyolojik bir geçmişten geliyorum. Sınıf, ırk ve cinsiyet etrafında dönen meselelerin ve eşitsizlik meselelerinin derinden farkındayım, dolayısıyla bu meseleler etrafındaki temalar, her zaman yazdıklarıma sızma eğiliminde olacaktır.

Ayrıca, canlandırma grubumda, kalkan duvarında, hepsi de mükemmel silah zanaatına sahip, son derece yetenekli savaşçı-

lar olan birçok kadın olduğunu söylemeliyim. Liderlerimizden biri, elit düzeyde bir silah olarak kabul edilen ve ustalaşması son derece zor olan Danimarka baltası konusunda uzmandır. Bir dövüşte kesinlikle onun karşısına çıkmak istemem.

Özellikle Orka hakkında konuşacak olursak harika menajerim Julie Crisp ile bir konuşma sırasında ortaya çıktı. Fantastik türde kinayelerle oynamayı, bazen onları altüst etmeyi ve farklı zamanlarda daha çağdaş bir şaşırtmacayla yazmayı seviyorum. Orka, Kan Yeminliler Destanı kafamda sadece bir fikirken Julie ile yaptığım bir konuşmadan çıktı. Julie'ye, Clint Eastwood'un *Unforgiven* filmindeki William Munney karakterine benzer şekilde, "emekli katil" kinayesiyle bir şeyler yapmak istediğimi söyledim. Bunu ilk kimin önerdiğini hatırlayamıyorum ancak konuşmadan bu karakteri kadın olarak yazma fikri çıktı çünkü geleneksel olarak bu kinaye genellikle erkek olarak yazılır. İşte Orka böyle doğdu.

Tanrıların Gölgesi'nde en sevdiğiniz sahne hangisi ve neden?

Ha ha, bu hiç adil bir soru değil. İlla bir şey söylemem gerekiyorsa muhtemelen Orka'nın bir meyhaneye girdiği sahneyi söylerdim. Bu kulağa bir şakanın açılış cümlesi gibi geliyor ama sizi temin ederim ki meyhanede oturanlar için şaka değildi.

O sahneyi yazdığımda, her ne kadar o kısım eğlencenin bir parçası olsa da sadece bir aksiyon sahnesi olarak çıkmadığını, aynı zamanda olay örgüsü için bir dönüm noktası ve Orka'nın karakterinin bir ifadesi olarak çıktığını hissettim.

Aksiyon sahnelerine karakter yazmaya ve aynı zamanda şaşırtıcı gerçekler çizmeye çalışıyorum, böylece asla sadece

dövüş aşkına aksiyon/dövüş olmuyorlar. Bu özel sahnede, okuyucunun Orka'nın karakterini yeni bir düzeyde anlarken aynı zamanda bu kitabın son birkaç bölümünde ve ardından ikinci kitapta daha belirgin hale gelen olay örgüsünün tohumlarını atmasını umdum.

Tanrıların Gölgesi'nde, gerek dünya gerekse karakterler anlamında, sevdiğiniz ama öyküye oturtamadığınız bir şey var mı?

Muhtemelen daha fazla canavar. İskandinav folkloru ve mitolojisi üzerine yaptığım araştırmalar sırasında çok sayıda muhteşem, ilginç ve ürkütücü yaratıkla karşılaştım ancak kitap yalnızca bu kadarının öne çıkarılmasına izin verdi. Kitapta okuyucuyu bir canavar bombardımanına tutmaktansa her yaratığa kendini gösterebileceği bir an vermek istedim. İrademi kullanıp ikinci kitap için de biraz ayırdım.

Tanrıların Gölgesi'nde inanılmaz bir karakter kadrosu var. Birini seçmek zorunda kalsaydınız, favoriniz kim olurdu? Yazması en zor olan kimdi?

Böyle düşünmeniz beni onurlandırdı, teşekkür ederim. *Tanrıların Gölgesi* karakter kadrosunu, hem anlatıcı hem de yan karakterleri yazmaktan gerçekten keyif aldım. Yazmayı en sevdiğim karakterlerden biri Svik'ti. Öyküye katmak istediğim şeylerden biri de özellikle Nors mizah anlayışıydı ve bunu deneyip uygulamak için Svik karakterini kullandım. Araştırmamı yaparken ve okurken fark ettim ki Viking Dönemi tarihi, çevre soğuk, sert ve ölümcül olduğu için son derece acımasız olsa da İskandinav masallarında hâlâ olağanüstü derecede karan-

lık, pragmatik bir mizah anlayışı var. Ben de bunu yakalamaya çalışmak istedim. Svik'in trol, peynir ve yulaf lapası hakkında anlattığı öykü, benim bir İskandinav halk masalından uyarlamam, fantezi dünyama uyması için biraz değiştirildi ama İskandinav edebiyatında bulduğum, mizah anlayışının ve hayata karşı pragmatik tavrın harika örneklerinden biri. Yazması en zor karakterim? Ejderha Lik Rifa'nın zorladığını söyleyebilirim. Onu yazmayı çok seviyordum ama ejderha ile insan şekil değiştiricinin birleşimi zorlukları beraberinde getiriyordu. Doğru kişiliği bulmak ve onu ejderha-insan olmak üzere iki enkarnasyonu arasında taşımak, ona hem gerçek hem de her iki düzeyde de inandırıcı hissettirmek. Elimden gelenin en iyisini yaptım ve umarım aynı anda ilginç, sempatik ve ürkütücü gelir.

Sırları ve sürprizleri açıklamadan, The Hunger of the Gods'da Kan Yeminliler'i nelerin beklediğine dair bize bir ipucu verebilir misiniz?

Peki. *The Hunger of the Gods*'da dünya biraz değişti. Sebebi ise ejderha tanrının gelişi. Ancak Varg ve Kan Yeminliler, Kan Yeminliler'in *Seiðr Cadısı* ve şefleri Glornir'in karısı Vol'ü kaçıran *Galdurman* Skalk'in peşine düşerek kendi özel arayışlarına devam edecek.

Varg artık bir Kan Yeminli ancak kız kardeşinin katilini bulma isteği hâlâ bütün ağırlığıyla zihninde.

Elvar, ejderha tanrı Lik Rifa'nın serbest kalmasında rol oynadığının farkındalığı ile şok içinde fakat aynı zamanda Zalim Ilska ve Kuzgun Besleyenler çetesi tarafından kaçırılan bir çocuğu kurtarmak üzere kan yemini -*blóð svarið*- ile bağlı. Bu yüzden Elvar'ın, savaş şöhreti arayışının dünyaya yol açtığı

dehşetle yüzleşmesi, artı Lekeli savaşçılar ve bir ejderha tanrının elindeki çocuğu kurtarmak için bir çıkış yolu bulmaya çalışması gerekiyor.

Orka ise sadece oğlunu geri istiyor. Onun için bundan başka hiçbir şeyin önemi yok.

Bu üç karakter kişisel arayışlarına devam ederken Vigrið'de savaş çanları çalmaya başlıyor ve bu üçü, yavaş ama emin adımlarla daha büyük bir çatışmanın içine çekiliyor.

İkinci kitapta, ayrıca iki yeni POV/anlatıcı karakter olacak. Ölüm İttifakı'na sızan ve Elvar'ın sevgilisi olan Ilska'nın Kuzgun Besleyenleri'nden Biórr ve Mevkibeyi Sigrún'un yeğeni Guðvarr. Umarım bu iki ekleme, Vigrið'de meydana gelen olaylara tam kapsamlı bir bakış açısı kazandırmaya yardımcı olur.

Son olarak, Eğer Lekeli olsaydınız, hangi tanrısal güçlerin genetik özelliklerini taşımayı tercih ederdiniz?

Cevabı kolay bir soru. Kurt tanrı Ulfrir. *Úlfhéðnar* olmak isterdim. Kurtları hep sevmişimdir.